

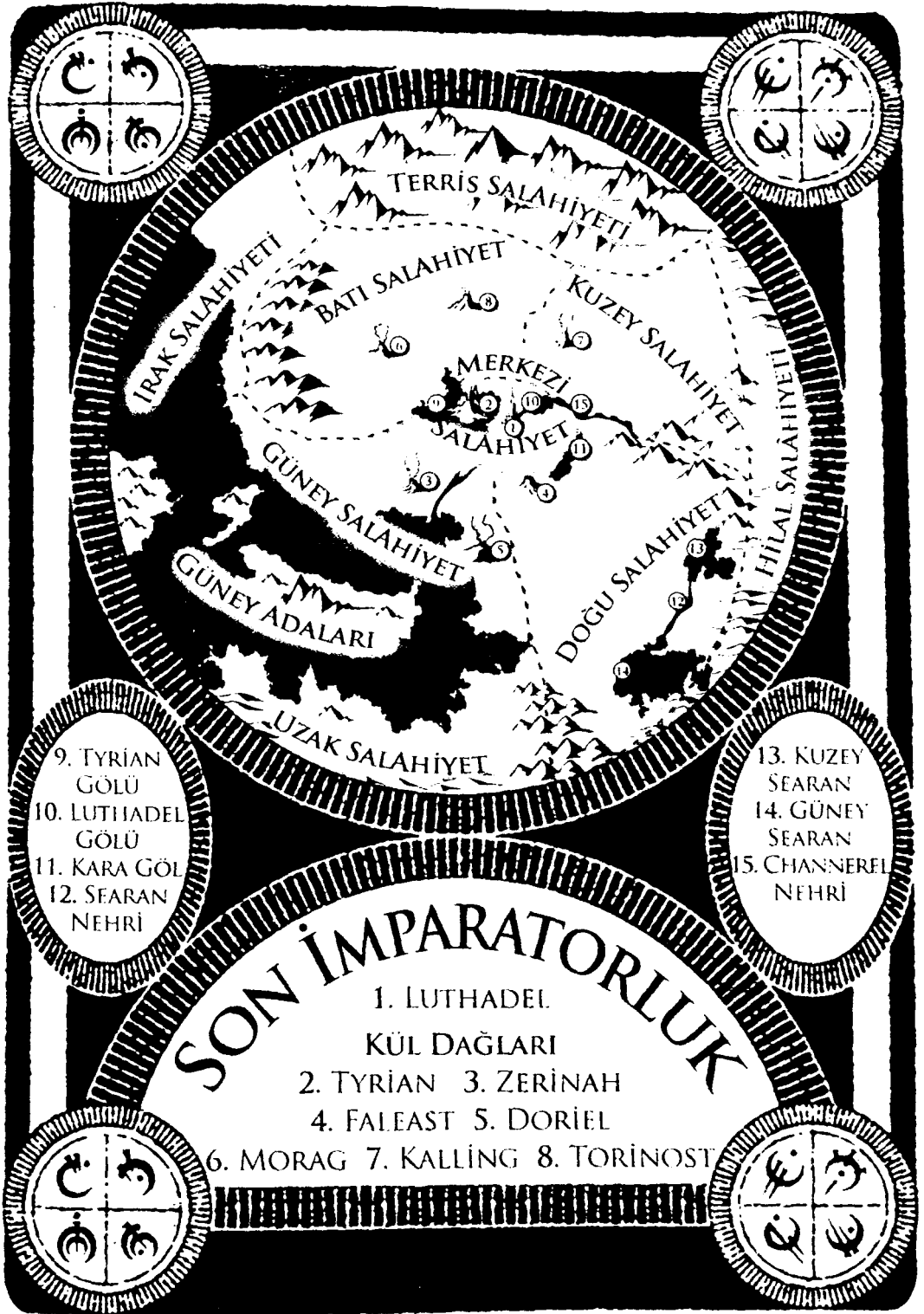
BRANDON SANDERSON

Sissoylu

Son İmparatorluk

AKILÇELEN
kitaplar

LUT

1. FİSKİYEL MEYDANI
2. KRİTİK SHAW
3. İMAN KANTONU MERKEZİ
4. MALİYE KANTONU MERKEZİ
5. LUTHADEL GARNİZONU
6. VENTURE KALESİ
7. HASTING KALESİ
8. LEKAL KALESİ
9. ERİKLİLER KALESİ
10. CLUBSIN DÜKKANI
11. CAMONUN SİGİNAGI
12. ESKİ DUVAR SOKAĞI
13. KENTON SOKAĞI
14. AHLSTRÖM MEYDANI
15. KAVŞAK
16. KANAL SOKAĞI
17. SKAA PAZARI
18. VARIK KANTONU MERKEZİ
19. SORUŞTURMA KANTONU MERKEZİ

ADEL

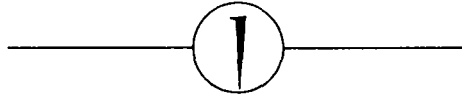

Bazı zamanlarda herkesin olduğumu düşündüğü kahraman olmadığımın endişe ediyorum.

Filozoflar doğru zamanın bu olduğuna ve tüm alametlerin görülmüş olduğuna dair beni temin ediyorlar. Ama hâlâ yanlış adamı bulmuş olup olmadıklarını merak ediyorum. O kadar fazla insan bana güveniyor ki. Diyolar ki bütün dünyanın geleceğini kollarımda taşıyacakmışım.

Ya eğer onlar şampiyonlarının, Çağların Kahramanı'nın, kurtarıcılarının kendisinden şüphe ettiğini bilseler ne düşünürlerdi? Belki de hiç şaşırırmazlardı. Bir açıdan, beni en çok endişelendiren şey de bu. Belki, kalplerinin içinde, onlar da merak ediyorlardır, tıpkı benim gibi.

Bana baktıkları zaman bir yalancı mı görüyorlar?

ÖNDEYİŞ

GÖKTEN KÜL YAĞIYORDU.

Lord Tresting kaşlarını çatıp kızıl öğlen göğüne doğru göz atarken, hizmetkârları öne atıldı ve Tresting ile saygıdeğer misafirinin üstüne bir şemsiye açtı. Son İmparatorluk'ta kül yağmurları o kadar da ender değildi ama Tresting doğrudan Luthadel'den kanal teknesiyle gelmiş olan yeni takım ceketi ve güzel kırmızı yeleğinde is lekeleri oluşmasına engel olmak istemişti. Neyse ki fazla rüzgâr yoktu; şemsiye büyük olasılıkla etkili olacaktı.

Tresting misafiriyle birlikte tarlalara yukarıdan bakan küçük bir tepenin üstündeki bir taraçada duruyordu. Kahverengi iş kıyafetleri içinde yüzlerce kişi düşen küllerin altında çalışarak ürünlerle ilgileniyorlardı. Çabalarında bir tembellik vardı ama elbette ki skaalar böyleydi işte. Köylüler uyuşuk, verimsiz bir gürühtü. Şikâyet etmiyorlardı elbette, o kadar da akılları vardı; bunun yerine sadece başları eğilmiş çalışıyor, sessiz bir umursamazlık içinde işlerini yaparak hareket ediyorlardı. Geçmekte olan bir ustabaşının kamçısı onları birkaç saniye için gayretle hareket etmeye zorluyordu ama ustabaşı gider gitmez gevşekliklerine geri dönüyorlardı.

Tresting tepenin üstünde yanında durmakta olan adama doğru döndü. "İnsan düşünüyor da, tarlalarda bin yıl çalışmanın onları bu konuda biraz daha etkili bir hâle getirmiş olması gerekirdi," diye fikrini belirtti Tresting.

Obligatör* bir kaşını kaldırarak döndü; hareketi sanki yüzündeki en belirgin özellik olan gözlerinin etrafındaki deriyi süsleyen incelikli dövmelemin altını çizmek için yapılmış gibiydi. Dövmeleri kocamandı, ta alnına ve burnunun yanlarına kadar uzanıyordu. Bu adam prelan rütbesindeydi; gerçekten de çok önemli bir obligatördü. Tresting'in arkadaki köşkünde kendi kişisel obligatörleri de vardı ama onlar sadece ufak memurlardı; onların gözlerinin etrafında sadece birkaç işaret vardı. Bu adam Tresting'in yeni takım elbisesini getirmiş olan aynı kanal teknesiyle Luthadel'den gelmişti.

"Sen şehir skaalarını bir görmelisin, Tresting," dedi obligatör skaa işçileri izlemek için geri dönerek. "Bunlar Luthadel'in içinde olanlarla kıyaslandıkları zaman aslında oldukça çalışkanlar. Burada senin skaalar üstünde daha... doğrudan bir kontrolün var. Bir ayda kaç tane kaybediyorsundur sence?"

"Eh, bir yarım düzine filan," dedi Tresting. "Bazıları dayaktan, bazıları da yorgunluktan."

"Ya kaçaklar?"

"Asla!" dedi Tresting. "Bu toprakların babamdan bana miras kaldığı ilk zamanlarda birkaç kaçak oluyordu ama onların ailelerini idam ettirdim. Geri kalanları hızla cesaretini kaybetti. Skaalarıyla sorun yaşayan adamları hiç anlamıyorum; ben eğer sadece uygun sıklıkta bir disiplin uygularsan yaratıkları kontrol etmenin kolay olduğunu buldum."

Obligatör başını salladı; gri cübbelerinin içinde sessizce dikiliyordu. Memnun olmuş gibi görünüyordu ki bu da iyi bir şeydi. Skaalar aslında Tresting'in malı değildi. Bütün skaalar gibi onlar da Lord Hükümdar'a aitti; Tresting işçilerini Tanrı'sından sadece kiralayarak almaktaydı, tıpkı obligatörlerinin hizmetleri karşılığında O'na ödeme yaptığı gibi.

Obligatör başını eğerek köstekli saatini kontrol etti, sonra da yukarıdaki güneş göz attı. Kül yağmuruna rağmen bugün güneş parlaktı; gökyüzünün üst taraflarındaki dumanlı siyahlığın ötesinde ısıltılı bir kızılıkla parlıyordu. Tresting bir mendil çıkararak alnını sildi, öğlen sıcağına karşı şemsiyenin gölgesine minnettardı.

"Pekâlâ, Tresting," dedi obligatör. "Rica etmiş olduğun gibi önerini Lord Venture'ya taşıyacağım. Buradaki işletmelerin konusunda benden olumlu bir rapor alacak."

Tresting rahatlamayla içini çekmemek için kendini tuttu. Asiller arasındaki tüm sözleşme ya da iş anlaşmalarına bir obligatörün şahit olması gerekiyordu. Evet, Tresting'in çalıştırdıkları gibi düşük seviyeli bir obligatör bile böyle bir şahit olarak hizmet verebilirdi ama Straff Venture'nın kendi obligatörünü etkilemenin anlamı çok daha fazlaydı.

* Obligate (mecbur etmek, gerekli kılmak, borçlandırmak) kelimesinden türetilmiştir. (çn)

Obligatör ona doğru döndü. "Bugün öğleden sonra kanaldan geri döneceğim."

"Bu kadar erken mi?" diye sordu Tresting. "Akşam yerneğine kalmak istemez miydiniz?"

"Hayır," dedi obligatör. "Gerçi seninle tartışmak istediğim başka bir mesele daha var. Buraya sadece Lord Venture'nın emriyle gelmiş değilim, Soruşturma Kantonu* için bazı meseleleri de... incelemek üzere buradayım. Söylentiler senin skaa kadınlarıyla oynamaktan hoşlandığından bahsediyor."

Tresting bir ürperti hissetti.

Obligatör gülümsedi; büyük olasılıkla bunun yatıştırıcı olmasını amaçlıyordu ama Tresting gülümsemesini sadece tekinsiz buldu. "Endişe etme, Tresting," dedi obligatör. "Eğer davranışların hakkında ortada *gerçek* bir endişe olsaydı, buraya benim yerime bir Çelik Sorgucu gönderilmiş olurdu."

Tresting yavaş yavaş başını salladı. Sorgucu. Hiç insanlık dışı yaratıklardan bir tanesini görmemişti ama... hikâyeleri duymuştu.

"Skaa kadınları konusundaki davranışların hakkında tatmin oldum," dedi obligatör gözlerini tekrar tarlalara çevirerek. "Benim burada gördüklerim ve duyduklarım senin her zaman arkanı topladığına işaret ediyor. Senin gibi çalışkan, işbilir bir adam Luthadel'de epey ilerleyebilir. Birkaç yıllık daha çalışma, bazı akıllıca iş anlaşmaları ve kim bilir?"

Obligatör arkasını döndü ve Tresting de kendisini gülümserken buldu. Bu bir söz, hatta bir onay bile değildi. Çoğu açıdan, obligatörler rahipten çok şahit ve bürokrattı ama Lord Hükümdar'ın kendi hizmetkârlarının birisinden böylesine övgü duymak... Tresting bazı asillerin obligatörleri rahatsız edici, hatta baş belası olarak gördüğünü biliyordu ama o an için saygıdeğer misafirini öpebilirdi.

Tresting tekrar kanlı güneşin ve tembel kül taneciklerinin altında sessizce çalışmakta olan skaalara doğru döndü. Tresting her zaman bir taşra asili olmuştu, plantasyonunda** yaşamış, belki de bir gün Luthadel'e taşınmayı hayal etmişti. Baloları ve partileri, harikaları ve entrikaları duymuştu ve bunlar da onu son derece heyecanlandırıyordu.

Bu gece kutlama yapmam gerek, diye düşündü. Şu bir süredir gözünün üstünde olduğu on dördüncü ağıldaki genç kız vardı...

Tekrar gülümsedi. Birkaç yıllık daha çalışma demişti obligatör. Ama eğer biraz daha sıkı çalışırsa, Tresting acaba bunu hızlandırabilir miydi? Son zamanlarda Tresting'in skaa nüfusu artıyordu. Belki de onları biraz daha zorlarsa, bu yaz ikinci bir hasat yapabilir ve Lord Venture'yla olan sözleşmesini fazla fazla yerine getirebilirdi.

Tresting tembel skaa kalabalığını izlerken başını salladı; bazıları çapalarıyla çalışıyordu, diğerleri de elleri ve dizleri üstüne çökmüş, külü yeni yetişmekte olan

* Kanton: Bir ülkenin, idari ya da sınırsal alt birimlerinden her birine verilen ad.

** Plantasyon: Niteliksiz ya da yarı nitelikli işçilerle büyük ölçekli tarım yapılan, kendi kendine yeterli ve çiftlik sahibinin mutlak egemenliğinde yönetilen büyük çiftlik. (çn)

ürünlerden uzaklaştırıyordu. Şikâyet etmiyorlardı. Umut etmiyorlardı. Düşünmeye bile zar zor cesaret ediyorlardı. Ve böyle de olması gerekirdi; çünkü bunlar skaaydı. Onlar...

Skaalardan birisi başını kaldırıncı Tresting donakaldı. Adam 'Tresting'in gözlerinin içine baktı ve yüz ifadesinde bir meydan okuma kıvılcımı, hayır, bir meydan okuma ateşi vardı. Tresting bir skaanın yüzünde asla böyle bir şey görmemişti. Tresting refleks olarak geriye doğru bir adım attı; garip, dik sırtlı skaa gözlerinin içine bakmaya devam ederken tüyleri ürpermişti.

Ve gülümsedi.

Tresting gözlerini kaçırdı. "Kurdon!" diye bağırdı.

İri yarı ustabaşı hızla yokuştan yukarı doğru geldi. "Evet, lordum?"

Tresting döndü ve işaret ederek...

Kaşlarını çattı. O skaa nerede duruyordu? Başları eğik, gövdeleri kül ve terle lekelenmiş olarak çalışan skaaları birbirinden ayırt etmek o kadar zordu ki. Tresting skaayı arayarak durakladı. Nerede durduğunu hatırladığını sanıyordu... Boş bir noktaydı; şu anda kimse orada durmuyordu.

Ama hayır. Bu mümkün değildi. Adam grupta bu kadar hızla kaybolmuş olamazdı. Nereye gidebilirdi ki? Şimdi başını uygun bir şekilde eğmiş olarak oralarda bir yerlerde çalışıyor olmalıydı. Yine de, onun gözle görülür anlık cüretkârlığı affedilemezdi.

"Lordum?" diye sordu tekrar Kurdon.

Obligator yan tarafta durmuş, meraklı bir şekilde izliyordu. Adamın skaalardan birinin bu kadar arsız bir şekilde davranmış olduğunu öğrenmesine fırsat vermek akıllıca olmazdı.

"Şu güney kısımdaki skaaları biraz daha sıkı çalıştır," diye emretti Tresting işaret ederek. "Onların skaalar için bile fazla tembellik ettiğini görüyorum. Birkaç tanesini döv."

Kurdon omuz silkti ama başıyla onayladı. Bu pek de dayak atmak için geçerli bir sebep değildi ama öte yandan, onun da işçilere dayak atmak için pek geçerli bir sebebe ihtiyacı yoktu.

Ne de olsa, bunlar alt tarafı skaaydı.

Kelsier hikâyeleri duymuştu.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, güneşin kırmızı olmadığını fısıltılarını duymuştu. Gökyüzünün kül ve dumanla tıkanmış olmadığı, bitkilerin büyümek için savaş vermediği zamanların ve skaaların da köle olmadığı zamanların. Lord Hükümdar'dan önceki zamanların. Ancak o günler neredeyse unutulmuştu. Efsaneler bile belirsiz hâle geliyordu.

Kelsier güneşi izliyor, gözleri batı ufkuna doğru ilerlemekte olan devasa kırmızı diski takip ediyordu. Uzun bir süre boyunca sessizce durdu; boş tarlalarda tek başınaydı. Günün işi bitmiş, skaalar ağıllarına doğru geri güdülmüştü. Kısa süre sonra sisler gelecekti.

Kelsier içini çekti ve büyük kül yığınlarının arasından kıvrılarak giden saban izleri ve patikalar boyunca ilerlemek için döndü. Bitkilerin üstüne basmaktan kaçınıyordu ama buna neden zahmet ettiğinden emin değildi. Ürünler hiç de bu emeğe değermiş gibi görünmüyordu. Solgun ve bitkin kahverengi yapraklarıyla, bitkiler de onlarla ilgilenen insanlar kadar kederli görünüyordu.

Skaa ağılları solmakta olan ışıktaki yükseliyordu. Kelsier sislerin şimdiden belir-meye başlamış olduğunu görebiliyordu, havayı bulanıklaştırıyor ve tümseğe benzer binalara gerçeküstü, soyut bir görüntü kazandırıyor. Ağıllar korunmasız olarak duruyordu; gözcülere ihtiyaç yoktu çünkü hiçbir skaa bir kere gece çöktü mü dışarı çıkmaya cesaret etmezdi. Sise karşı duydukları korku fazlasıyla güçlüydü.

Bir gün onları bundan kurtarmam gerekecek, diye düşündü Kelsier daha büyük binalardan birine doğru yaklaşırken. *Ama her şeyin bir zamanı var.* Kapıyı çekerek açtı ve içeri süzüldü.

Konuşmalar anında kesildi. Kelsier kapıyı kapattı, sonra da yaklaşık otuz skaa-dan oluşan odadaki toplulukla yüzleşmek için yüzünde bir gülümsemeyle döndü. Merkezde bir çukurda, zayıfça yanan bir ateş vardı ve bunun yanındaki büyük kazan da sebzelerle beneklenmiş suyla doluydu; bir akşam yemeğinin başlangıcı. Çorba elbette ki yavan olacaktı. Yine de kokusu cezbediciydi.

“İyi akşamlar millet,” dedi Kelsier gülümsemeyle bohçasını ayaklarının yanın-da yere koyarak kapıya yaslanırken. “Gününüz nasıldı?”

Sözleri sessizliği bozdu ve kadınlar da akşam yemeği hazırlıklarına geri dön-düler. Ancak derme çatma bir masada oturmakta olan bir grup adam Kelsier'e memnuniyetsiz yüz ifadeleriyle bakmaya devam ettiler.

“Günümüz işle doluydu, yolcu,” dedi skaa yaşlılarından biri olan Tepper. “Se-nin kaçınmayı başarmış olduğun bir şey.”

“Tarla işleri bana hiçbir zaman gerçekten de uymamıştır,” dedi Kelsier. “Benim hassas derim için fazlasıyla zor geliyor.” Gülümseyerek katmanlar ve katmanlar dolusu ince yara izleriyle kaplı olan el ve kollarını kaldırdı. İzler derisini uzunla-masına kaplıyordu, kolları sanki bir çeşit hayvan pençesiyle tekrar tekrar boydan boya tırmalanmış gibiydi.

Tepper homurdandı. Yaşlılardan biri olmak için gençti, büyük olasılıkla kırkla-rına ancak girmişti; Kelsier'den en fazla beş yaş daha büyük olabilirdi. Ancak cılız adamda yönetici olmayı seven birinin havası vardı.

“Bu laubaliliğin zamanı değil,” dedi Tepper katı bir şekilde. “Bir yolcuyu ba-rındırdığımız zaman, ondan terbiyeli olmasını ve şüphe çekmekten kaçınmasını bekleriz. Bu sabah tarlalardan kaybolduğun zaman etrafındaki adamların kamçı-lanmasına sebep olabilirdin.”

“Doğru,” dedi Kelsier. “Ama o adamlar yanlış yerde oldukları için, fazla uzun süre durakladıkları için ya da bir ustabaşı geçerken öksürdükleri için de kamçı-lanmış olabilirlerdi. Bir keresinde bir adamın, sahibi onun ‘gözlerini uygunsuz bir şekilde kırıştırdığını’ iddia ettiği için dövüldüğünü görmüştüm.”

Tepper kolu masanın üstünde, gözleri kısılmış ve sert bir duruşla oturuyordu. Yüz ifadesi inatçıydı.

Kelsier içini çekerek gözlerini devirdi. "İyi. Eğer gitmemi istiyorsanız, o zaman ben de gidiyorum." Bohçasını omzunun üstüne attı ve umursamaz bir şekilde kapıyı çekip açtı.

Kalın sisler anında kapıdan içeri dolmaya başladı. Kelsier'in gövdesinin etrafından tembelce akıyor, yerde toplanıyor ve toprak zemin boyunca tereddütlü bir hayvan gibi yavaşça ilerliyordu. Birkaç kişinin dehşet içinde nefesi kesildi, gerçi çoğu bir ses çıkaramayacak kadar afallamıştı. Kelsier bir an için karanlık sislere gözlerini dikerek durdu; sisin değişken akıntıları yemek ateşinin közüyle zayıf bir şekilde aydınlatılıyordu.

"Kapıyı kapat." Tepper'in sözleri bir emir değil, bir yalvarıştı.

Kelsier istenildiği gibi yaparak kapıyı itip kapattı ve içeri dolmakta olan beyaz sisi kesti. "Sis sizin düşündüğünüz şey değil. Ondan çok fazla korkuyorsunuz."

"Sislere çıkmaya cüret eden adamlar ruhlarını kaybeder," diye fısıldadı bir kadın. Onun sözleri akla bir soru getiriyordu. Kelsier sislerde yürümüş müydü? Peki o zaman onun ruhuna ne olmuştu?

Eğer bir bilseydiniz, diye düşündü Kelsier. "Eh, sanırım bu kalacağım anlamına geliyor." Bir oğlana ona bir tabure getirmesi için eliyle işaret etti. "Ve bu da iyi bir şey, haberlerimi paylaşmadan önce gitsem yazık olurdu."

Bu yorumla birden fazla kişi kulaklarını dikti. Ona tahammül ediyor olmalarının gerçek sebebi buydu; ürkek köylülerin bile Kelsier gibi bir adamı, plantasyondan plantasyona seyahat ederek Lord Hükümdar'ın iradesine karşı koyan bir skaayı, barındırmalarının sebebiydi. O bir kaçak, bütün topluluk için bir tehlike olabilirdi ama dışarıdaki dünyanın haberlerini getiriyordu.

"Kuzeyden geliyorum," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar'ın elinin daha az hissedildiği diyarlardan." Net bir sesle konuşuyordu ve insanlar da çalışırken farkında olmadan ona doğru eğiliyordu. Sonraki gün Kelsier'in sözleri diğer ağılarda yaşayan birkaç yüz kişiye de tekrar edilecekti. Skaalar köle tabiatlı olabilirdi ama kronik dedikoducuydular.

"Batıda yerel lordlar hükmediyor ve Lord Hükümdar ile onun obligatörlerinin demirden yumruğundan çok uzaktalar," dedi Kelsier. "Bu uzak asillerin bazıları mutlu skaaların, kötü muamele gören skaalardan daha iyi işçi olduklarını fark etmekte. Bir tanesi, Lord Renoux, ustabaşlarına izinsiz dayakları durdurmalarını bile emretti. Plantasyonundaki skaalarına şehir zanaatkârlarına olduğu gibi maaş vermeyi düşünmekte olduğunu söyleyen fısıltılar da var."

"Saçmalık," dedi Tepper.

"Özürlerimi sunarım," dedi Kelsier. "Tepper Reis'in son zamanlarda Lord Renoux'nun malikânesine uğramış olduğunu fark etmemiştim. Onunla son kez akşam yemeği yediğinizde, size bana söylememiş olduğu bir şeyler mi söyledi?"

Tepper kızardı. Skaalar seyahat etmezdi ve kesinlikle lordlarla yemek de yemezlerdi. "Sen benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun yolcu ama ben senin ne

yaptığını biliyorum,” dedi Tepper. “Sen Firari dedikleri adamsın; o kollarındaki yara izleri seni ele veriyor. Sen bir baş belası; plantasyonlara uğruyor, huzursuzluk yaratıyorsun. Yemeklerimizi yiyor, büyük hikâyelerini ve yalanlarını anlatıyorsun, sonra da kaybolup benim gibi insanları çocuklarımıza verdiği sahte umutlarla uğraşmaları için bırakıyorsun.”

Kelsier bir kaşını kaldırdı. “Hadi ama Tepper Reis,” dedi. “Endişelerin tamamıyla yersiz. Bir kere hiç de sizin yemeklerinizi yemeğe niyetim yok. Kendiminkini getirdim.” Ardından Kelsier uzandı ve bohçasını Tepper’ın masasının önündeki toprağın üstüne attı. Gevşek torba yan tarafa doğru devrilerek bir dizi yiyeceği yere saçtı. Güzel ekmekler, meyveler, hatta birkaç tane kalın, tütsülenmiş sosis zıplayarak torbadan kurtuldu.

Bir yazmeyvesi düzleşmiş toprak zemini yuvarlanarak aştı ve Tepper’ın ayağına hafifçe tosladı. Orta yaşlı skaa meyveye afallamış gözlerle bakakaldı. “Bu asil yemeği!”

Kelsier homurdandı. “Neredeyse. Biliyor musun, meşhur ve prestijli mevki sahibi bir adam için, sizin Lord Tresting’in damak zevki dikkate değer şekilde kötü. Kileri asil mevkisi için bir utanç kaynağı.”

Tepper’ın rengi daha da soldu. “Bugün öğleden sonra gittiğin yer orasıydı,” diye fısıldadı. “Malikâneye gittin. Sen... *efendiden çaldın!*”

“Gerçekten de öyle,” dedi Kelsier. “Ve ekleyebilirim ki her ne kadar lordunun damak zevki içler acısı olsa da askerler konusunda gösterdiği dikkat çok daha etkileyici. Gün ışığında malikânesine sızmak oldukça zor bir iş oldu.”

Tepper hâlâ yemek bohçasına bakıyordu. “Eğer ustabaşılar bunu burada bulurlarsa...”

“Eh, o zaman benim önerim bunları yok etmeniz olur,” dedi Kelsier. “Bahse girerim ki tadı sulandırılmış farlet çorbasından epeyce iyidir.”

İki düzine aç göz yemekleri inceliyordu. Eğer Tepper’ın daha fazla bir itirazda bulunmaya niyeti vardysa bile bunu yeteri kadar hızlı dile getiremedi çünkü sessiz duraklaması onay olarak kabul edilmişti. Birkaç dakika içinde torbanın içeriği incelenmiş ve dağıtılmıştı ve skaalar çok daha egzotik bir öğünle ziyafet çekerlerken fokurdayan çorba tenceresi unutulmuş hâlde kenarda duruyordu.

Kelsier ağılın tahta duvarına sırtını yaslayarak yerleşti ve insanların yemeklerini yalayıp yutmalarını izledi. Doğruyu söylemişti; kilerin içeriği kasvetli bir şekilde sıradandı. Ancak bunlar çocukluklarından beri sadece çorba ve lapayla beslenmiş olan bir topluluktuk. Onlar için ekmek ve meyve nadiren karşılaştıkları ziyafetlerdi; çoğu zaman sadece ev hizmetkârları tarafından getirilen bayatlamış atıklar sayesinde yenilirdi.

“Anlattıkların yarıda kaldı, genç adam,” dedi yaşlı bir skaa, Kelsier’in yanındaki bir tabureye oturmak için topallayarak gelirken.

“Eh, sanıyorum ki daha sonra fazlası için zaman olacak,” dedi Kelsier. “Hırsızlığımın tüm kanıtları uygun bir şekilde yenilip yutulduktan sonra. Sen hiç istemiyor musun?”

"Çiçek yok," dedi yaşlı adam. "Lordların yemeklerini son denediğin zaman üç gün boyunca midem ağrıdı. Yeni tatlar da yeni fikirler gibidir genç adam; ne kadar yaşlanırsan, hazmedilmeleri de senin için o kadar zor hâle gelir."

Kelsier durakladı. Yaşlı adam hiç de azametli bir görüntü sergilemiyordu. Kösele gibi derisi ve kel kafası ona bilgeden çok, zayıf bir görüntü veriyordu. Ancak görüldüğünden daha güçlü olmalıydı; çok az plantasyon skaası bu yaşlara kadar dayanırdı. Lordların çoğu yaşlıların günlük çalışmaya katılmayarak evde kalmasına izin vermezdi ve bir skaanın hayatını oluşturan sık dayakların da yaşlılar üstündeki zararı korkunçtu.

"Senin adın neydi?" diye sordu Kelsier.

"Mennis."

Kelsier Tepper'e tekrar bir göz attı. "Peki, Mennis Reis, bana bir şeyi söyle. Neden onun önderlik etmesine izin veriyorsun?"

Mennis omuz silkti. "Benim yaşıma geldiğin zaman, enerjini nereye harcadığına çok dikkat etmen gerekir. Bazı şeyler için mücadele etmeye değmez." Mennis'in gözlerinde bir ima vardı, Tepper'le olan kendi çatışmasından daha büyük bir şeylerden bahsediyordu.

"O zaman bu seni tatmin ediyor mu?" diye sordu Kelsier ağıl ile ağılın yarı aç ve aşırı çalıştırılmış sakinlerine doğru başıyla işaret ederek. "Dayaklarla ve sonsuz angaryalarla dolu bir hayattan memnun musun?"

"Bu en azından bir hayat," dedi Mennis. "Maaşların, huzursuzlukların ve isyanın ne getirdiğini biliyorum. Lord Hükümdar'ın gözü ve Çelik Nezaret'in öfkesi birkaç kamçıdan çok daha korkunç olabilir. Senin gibi adamlar değişimi telkin ediyor ama ben merak ediyorum. Bu bizim gerçekten de edebileceğimiz bir mücadele mi?"

"Zaten ediyorsunuz Mennis Reis. Ancak fena hâlde bozguna uğramaktasınız." Kelsier omuz silkti. "Ama ben ne anlarım? Ben sadece buraya yemeklerinizi yemek ve gençlerinizi etki altına almak için gelmiş olan gezgin bir serseriyim."

Mennis başını salladı. "Şaka ediyorsun ama Tepper haklı olabilir. Korkarım senin ziyaretin bizlere keder getirecek."

Kelsier gülümsedi. "İşte o yüzden ona karşı çıkmadım, en azından baş belası konusunda." Durakladı, sonra daha da içten gülümsedi. "Hatta diyebilirim ki bana baş belası demek, ben buraya geldiğimden beri Tepper'in söylediği tek isabetli şey."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Mennis kaşlarını çatarak.

"Neyi?"

"Çok fazla gülümsüyorsun."

"Ha, ben sadece mutlu bir insanım."

Mennis, Kelsier'in ellerine göz attı. "Biliyor musun, onlar gibi yara izlerini başka sadece tek bir kişide görmüştüm ve o da ölüydü. Cesedi cezasının uygulanmış olduğunu kanıtlamak için Lord Tresting'e geri getirilmişti." Mennis başını kaldırarak Kelsier'e baktı. "Onu isyandan bahsederken yakalamışlardı. Tresting onu ölene kadar çalıştığı Hathsın Çukurları'na gönderdi. Oğlan bir aydan az dayanmıştı."

Kelsier başını eğip ellerine ve kollarına göz attı. Hâlâ arada bir yanıyorlardı, gerçi Kelsier acının sadece aklında olduğundan emindi. Tekrar Mennis'e bakarak gülümsedi. "Neden gülümsediğimi mi soruyorsun, Mennis Reis? Eh, Lord Hükümdar kahkahayı ve mutluluğu kendisi için alıkoymuş olduğunu düşünüyor. Ben ise onun bunu yapmasına izin vermeye niyetli değilim. İşte bu çok fazla çaba gerektirmeyen bir mücadele."

Mennis, Kelsier'e bakakaldı ve Kelsier bir an için yaşlı adamın da gülümsemesine karşılık verebileceğini düşündü. Ama Mennis en sonunda sadece başını salladı. "Bilmiyorum. Ben sadece bu..."

Bir çığlık onun lafını böldü. Dışarıdan gelmişti, belki de kuzeyden ama sis sesleri çarpıttı. Ağıldaki insanlar sessizleşti; hafif, tiz çığlıkları dinliyorlardı. Uzaklığa ve sese rağmen, Kelsier o çığlıkların taşıdığı acıyı duyabiliyordu.

Kelsier kalay yaktı.

Yılların pratiğinden sonra artık bu onun için kolaydı. Kalay da önceden yutmuş olduğu diğer Allomantik* metallerle birlikte midesinde oturmuş, Kelsier'in onları kullanmasını bekliyordu. Zihinsel olarak içine doğru uzandı ve kalaya dokunarak hâlâ zar zor anlıyor olduğu güçlere erişti. Kalay içinde harlanarak canlandı, fazla hızlı bir şekilde yutulmuş olan sıcak bir içeceğin hissi gibi midesini yakıyordu.

Allomantik güçler vücudunda yayılarak duyularını artırdı. Etrafındaki oda canlandı, solgun ateş çukuru harlanarak neredeyse kör edici bir parlaklığa ulaştı. Altındaki taburenin tahtasının dokusunu hissedebiliyordu. Bir süre önce atıştırmış olduğu ekmek diliminin ağzındaki kalıntıların tadını alabiliyordu. En önemlisi ise çığlıkları doğaüstü kulaklarla duyabiliyor olmasıydı. Bağırان iki ayrı kişi vardı. Bir tanesi daha yaşlıca bir kadın, öbürü de daha genç bir kadındı, belki de bir çocuk. Daha genç olan çığlıklar giderek uzaklaşıyordu.

"Zavallı Jess," dedi yakınlardaki bir kadın, sesi Kelsier'in güçlenmiş kulaklarında gümbürdeyerek. "Onun o çocuğu bir lanetti. Skaaların güzel kızları olmaması daha iyi."

Tepper başını sallayarak onayladı. "Lord Tresting eninde sonunda kızı aldıracaktı. Bunu hepimiz biliyorduk. Jess de biliyordu."

"Yine de yazık," dedi başka bir adam.

Çığlıklar uzaktan gelmeye devam ediyordu. Kalay yakmakta olan Kelsier yönü doğru bir şekilde seçebiliyordu. Kızın sesi lordun malikânesine doğru uzaklaşıyordu. Sesler onun içinde bir şeyleri ateşledi ve yüzünün öfkeyle kızardığını hissetti.

Kelsier döndü. "Lord Tresting hiç işi bittikten sonra kızları geri gönderiyor mu?"

Yaşlı Mennis başını salladı. "Lord Tresting kanunlara uyan bir asil, birkaç haftadan sonra kızları öldürtüyor. Sorgucuların dikkatini üstüne çekmek istemiyor."

* Allomansi, İngilizce'de "alaşım" anlamına gelen "alloy" kelimesi ile Antik Yunanca'da bir kelimeye eklendiği zaman o nesne kullanılarak fal bakıldığı anlamını kazandıran, ancak günümüz fantezi edebiyatında genel olarak büyü / büyücülük anlamı katar hâle gelmiş olan "-mancy" ekinin birleştirilmesiyle oluşturulmuş bir terim. (çn)

Bu Lord Hükümdar'ın enriydi. O etrafta melez çocukların, skaaların var olduğundan bile haberlerinin olmaması gereken güçlere sahip olabilecek çocukların dolaşmasına izin vermeye cesaret edemezdi...

Çıglıklar soldu ama Kelsier'in öfkesi sadece daha da artıyordu. Bağırışlar ona başka çıglıkları hatırlatmıştı. Geçmişteki bir kadının çıglıkları. Tabureyi yere devirerek aniden ayağa kalktı.

"Dikkat et, evlat," dedi Mennis kaygılı bir şekilde. "Enerjiyi boşa harcamamak hakkında ne dediğimi hatırla. Eğer bu gece kendini öldürtürsen o isyanını asla başlatamazsın."

Kelsier yaşlı adama doğru bir göz attı. Sonra, kendini çıglıkların ve acının arasından gülümsemeye zorladı. "Burada sizin aranızda bir isyan başlatmak için bulunmuyorum, Mennis Reis. Ben sadece biraz bela çıkarmak istiyorum."

"Bunun ne faydası olabilir?"

Kelsier'in gülümsemesi daha da derinleşti. "Yeni günler geliyor. Bir süre daha ölmeyin ve belki de Son İmparatorluk'ta büyük olaylar görebilirsiniz. Hepinize misafirperverliğiniz için teşekkür ediyorum."

Hemen ardından kapıyı çekerek açtı ve geniş adımlarla sisin içine girdi.

Mennis sabahın erken saatlerinde uyanık hâlde yatıyordu. Görünüşe göre yaşlandıkça uyumak da o kadar zorlaşıyordu. Bu, bir şeyler hakkında rahatsız olduğu zamanlarda, örneğin yolcunun ağıla geri dönmemiş olması gibi, özellikle geçerliydi.

Mennis, Kelsier'in aklını başına toplamış ve yoluna devam etmeye karar vermiş olmasını ummuştı. Ama bu ihtimal pek olası görünmüyordu; Mennis Kelsier'in gözlerindeki ateşi görmüştü. Çukurlar'da ölmekten kaçabilmiş olan bir adamın ölümü burada, rasgele bir plantasyonda, diğer herkesin çoktan ölmüş kabul ettiği bir kızı korumaya çalışırken bulması çok yazıkmiş gibi geliyordu.

Lord Tresting nasıl tepki verecekti? Gece eğlencelerine engel olan herhangi birine karşı özellikle acımasız davrandığı söylenirdi. Eğer Kelsier efendinin eğlencesini bölmeyi başarabilmişse, Tresting kolayca skaalarının kalanını da bunun yüzünden cezalandırmaya karar verebilirdi.

Sonunda diğer skaalar da uyanmaya başladı. Mennis sert toprağın üstünde yatmış, kemikleri ağrıyor, sırtı şikâyet ediyor, kasları da tükenmiş olarak kalkmaya değil değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Her gün, neredeyse vazgeçiyordu. Her gün, birazcık daha zor oluyordu. Bir gün sadece ağılda kalacak, ustabaşılar çalışmak için fazla hasta ya da fazla yaşlı olanları öldürmek için gelene kadar bekleyecekti.

Ama bugün olmazdı. Skaaların gözlerindeki aşırı korkuyu görebiliyordu. Kelsier'in geceki eylemlerinin sorun yaratacağını biliyorlardı. Mennis'e ihtiyaçları vardı, ona hürmet ediyorlardı. Mennis'in kalkması gerekiyordu.

Bu yüzden o da kalktı. Bir kere hareket etmeye başladığı zaman, yaşlılığın acıları hafifçe azaldı ve o da daha genç bir adamdan destek almak için ona yaslanarak ağıldan çıkıp tarlalara doğru topallaya topallaya gidebilmeyi başardı.

İşte o zaman havadaki kokuyu yakalayabilmişti. "Bu ne?" diye sordu. "Sen de duman kokusu alıyor musun?"

Shum, Mennis'in yaslanmakta olduğu oğlan, durakladı. Gecenin sislerinin son kalıntıları eriyip gitmişti ve kırmızı güneş de gökyüzündeki olağan siyahımsı bulutlardan pusun arkasında yükselmekteydi.

"Son zamanlarda her zaman duman kokusu alıyorum," dedi Shum. "Küldağları bu yıl şiddetli."

"Hayır," dedi Mennis gittikçe daha da fazla kaygı hissetmeye başlayarak. "Bu farklı." Bir grup skaanın toplanmakta olduğu kuzeye doğru döndü. Shum'u bırakıp topallayarak gruba doğru gitti; hareket ederken ayakları yerden toz ve kül kaldırıyordu.

İnsan kalabalığının merkezinde Jess'i buldu. Jess'in kızı, hepsinin Lord Tresting tarafından alınmış olduğunu varsaydıkları kız da onun yanında duruyordu. Genç kızın gözleri uykusuzluktan kırmızıydı ama zarar görmemiş gibi duruyordu.

"Onu almalarından kısa bir süre sonra geri geldi," diye açıklama yapıyordu kadın. "Geldi ve kapıya vurdu, sisin içinde ağlıyordu. Flen bunun sadece onu taklit eden bir sishortlağı olduğundan emindi ama ben onu içeri almak zorundaydım! Onun ne dediği umurumda değil, kızımdan vazgeçmiyorum. Onu güneş ışığına çıkardım, o da kaybolmadı. Bu onun sishortlağı olmadığını kanıtlar!"

Mennis büyümekte olan kalabalıktan tökezleyerek uzaklaştı. Hiçbiri fark etmiyor muydu? Grubu dağıtmak için hiçbir ustabaşı gelmemişti. Sabah nüfus sayımlarını yapmak için gelen askerler yoktu. Bir şeyler ters gidiyordu. Mennis kuzeye doğru ilerlemeye devam etti, hummalı bir telaşla malikâneye doğru gidiyordu.

O varana kadar, başkaları da sabah ışığında zar zor gözle görülen kıvrımlı duman çizgisini fark etmişti. Kısa tepenin üstündeki platoya ilk gelen kişi Mennis değildi ama o geldiği zaman grup ona yol açtı.

Malikâne gitmişti. Sadece kararmış, için için yanan bir yıkıntı kalmıştı.

"Lord Hükümdar adına!" diye fısıldadı Mennis. "Burada ne oldu?"

"Hepsini öldürdü."

Mennis döndü. Konuşan Jess'in kızıydı. Genç yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle dikilmiş, aşağıdaki yıkık eve bakıyordu.

"Beni dışarı çıkardığı zaman ölmüşlerdi," dedi. "Hepsi, askerler, ustabaşılar, lordlar... ölmüşlerdi. Hatta Lord Tresting ve onun obligatörleri bile. Efendi gü-rültüler başladığında beni bırakıp ne olduğuna bakmaya gitmişti. Dışarı çıkarken onun kendi kanı içinde yattığını gördüm; göğsünde bıçak yaraları vardı. Beni kurtaran adam biz giderken binanın içine bir meşale attı."

"Bu adam," dedi Mennis. "Ellerinde ve kollarında, dirseklerinin ötesine kadar uzanan yaralar var mıydı?"

Kız sessizce başını salladı.

"O adam nasıl bir iblismiş?" diye rahatsızca mırıldandı skaalardan bir tanesi.

"Sishortlağı," diye fısıldadı bir diğeri, görünüşe göre Kelsier'in gün ışığında dışarı çıkmış olduğunu unutmuştu.

Ama gerçekten de sisin içine çıktı, diye düşündü Mennis. Ve bunun gibi bir şeyi nasıl başardı? Lord Tresting'in iki düzineden fazla askeri vardı! Yoksa Kelsier'in gizli bir grup isyancısı mı vardı?

Kelsier'in geçen geceki sözleri kulaklarında yankılandı. *Yeni günler geliyor...*

"Ama ya bize ne olacak?" diye sordu Tepper dehşet içinde. "Lord Hükümdar bunu duyduğu zaman ne olacak? Bunu bizim yaptığımızı düşünecek! Bizi Çukurlar'a gönderecek ya da belki bizi doğrudan katlettirmek için kolosslarını gönderir! Neden o baş belası böyle bir şey yaptı? Verdiği zararın farkında değil mi?"

"Farkında," dedi Mennis. "O bizi uyardı, Tepper. Bela çıkarmaya gelmişti."

"Ama neden?"

"Çünkü o bizim asla kendi kendimize isyan etmeyeceğimizi biliyordu, bu yüzden de bize başka bir seçenek bırakmadı."

Tepper'in beti benzi attı.

Lord Hükümdar, diye düşündü Mennis. Ben bunu yapamam. Ben sabahları zar zor kalkıyorum, bu insanları ben kurtaramam.

Ama başka ne seçenek vardı ki?

Mennis döndü. "İnsanları topla, Tepper. Bu felaketin haberi Lord Hükümdar'a ulaşmadan önce kaçmalıyız."

"Nereye gideceğiz?"

"Doğudaki mağaralara," dedi Mennis. "Yolcular oralarda saklanan isyancı skaların olduğunu söylüyor. Belki onlar bizi kabul eder."

Tepper daha da soldu. "Ama... Günler boyunca seyahat etmek zorunda kalırız. Geceleri sisin içinde geçiririz."

"Bunu yapabiliriz," dedi Mennis, "Ya da burada kalıp ölebiliriz."

Tepper bir an için donmuş gibi dikildi ve Mennis tüm bunların şokunun ona çok fazla gelmiş olabileceğini düşündü. Ancak en sonunda orta yaşlı adam emredildiği gibi diğerlerini toplamak için aceleyle uzaklaştı.

Mennis içini çekerek başını kaldırıp yükselmekte olan duman çizgisine baktı, içinden sessizce Kelsier denen adama lanet ediyordu.

Gerçekten de yeni günler geliyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM

HATHSİN FİRARİSİ

Ben kendimi prensip sahibi bir adam olarak kabul ediyorum. Ama hangi adam etmez ki? Caniler bile, fark ettim ki, davranışlarını bir şekilde "ahlaki" olarak kabul ediyor.

Belki başka bir kişi, benim hayatımı okuduğu zaman, beni dindar bir despot olarak adlandırdı. Bana kendini beğenmiş diyebilirdi. O adamın görüşünü benim kendi görüşümden daha az geçerli yapacak olan şey ne ki?

Sanıyorum ki her şeyin gelip dayandığı bir tane gerçek var: Sonuç olarak, orduları olan benim.

1

GÖKTEN KÜL YAĞIYORDU.

Vin tüy gibi taneciklerin havanın içinde sürüklenmesini izledi. Sakin sakin. Umursamazca. Özgürce. Kurum zerrecikleri siyah kar taneleri gibi düşerek karanlık Luthadel şehrinin üzerine iniyordu. Köşelerde birikiyor, rüzgârda uçuşuyor ve kaldırım taşlarının üstündeki minik hortumlarda dönüyordu. Ne kadar da umursamaz görünüyorlardı. Öyle olmak nasıl bir şey olurdu?

Vin sığınağın yan tarafındaki tuğlaların içine inşa edilmiş, gizli bir girinti olan çetenin gözcü deliklerinden birinde sessizce oturuyordu. Bir çete üyesi bunun içinden sokağı tehlike işaretlerine karşı gözleyebilirdi. Vin görev başında değildi; gözcü deliği sadece onun yalnızlığı bulabildiği çok az yerden biriydi. Ve Vin de yalnızlığı severdi. *Yalnız başınyaysan, kimse sana ihanet edemez.* Reen'in sözleri. Ağabeyi ona o kadar çok şey öğretmiş, sonra da her zaman yapacağına söz verdiği gibi ona kendisi ihanet ederek bunları pekiştirmişti. *Sadece bu yolla öğreneceksin. Kim olsa sana ihanet eder, Vin. Kim olsa.*

Kül yağmaya devam ediyordu. Bazen Vin kendisinin de kül ya da rüzgâr ya da sisin kendisi gibi olduğunu hayal ederdi. Düşünceleri olmayan bir şey; sadece var olmayı başarabilen, düşünmeksizin, umursamaksızın ya da acı çekmeksizin. Vin ancak o zaman... Özgür olabilirdi.

Kısa bir mesafe öteden ayak sesleri duydu, sonra da küçük odanın arka tarafındaki gizli kapak hızla açıldı.

"Vin!" dedi Ulef başını odanın içine uzatarak. "İşte buradasın! Yarım saattir Camon seni arıyor."

Zaten ben de baştan onun için saklandım ya.

"Harekete geçmen lazım," dedi Ulef. "İş neredeyse başlamaya hazır."

Ulef sırık gibi bir oğlandı. Kendi çapında iyiydi, saftı; yeraltında büyümüş olan bir kişiye gerçekten de "saf" denilebilirse. Elbette, bu onun Vin'e ihanet etmeyeceği anlamına gelmiyordu. İhanetin arkadaşlıkla bir ilgisi yoktu; bu sadece sağ kalmanın basit bir kuralıydı. Sokaklarda hayat acımasızdı ve eğer bir skaa hırsız yakalanıp idam edilmek istemiyorsa, pratik olması gerekiyordu.

Ve acımasızlık da tüm duyguların içinde en pratik olanıydı. Reen'in deyimlerinden bir diğeri.

"Ee?" diye sordu Ulef. "Gitmen lazım. Camon dellendi."

Ne zaman dellenedi ki? Ama Vin başını sallayarak onayladı ve barınağın dar ancak avutucu gözcü deliğinden güçlükle çıktı. Ulef'in yanından ona sürtünerek geçti ve gizli kapaktan sıçrayıp bir koridora, sonra da dökülmekte olan bir kilere çıktı. Oda sığnağın paravanı olarak hizmet eden bir dükkânın arka tarafındaki pek çok bölümden birisiydi. Çetenin ini ise binanın altında oyulmuş olan taş bir mağarada gizliydi.

Vin peşinde Ulef ile binayı bir arka kapıdan terk etti. İş birkaç blok ileride, şehrin daha zengin bir kesiminde olacaktı. Bu karışık bir iş olacaktı; Vin'in hayatında gördüğü en karmaşık işlerden biriydi. Camon'un yakalanmadığı varsayılırsa, ödülü gerçekten de çok büyük olacaktı. Eğer yakalanırsa... Eh, asilleri ve obligatörleri dolandırmak çok tehlikeli bir meslekti ama kesinlikle demirhanelerde ya da dokuma fabrikalarında çalışmaktan daha iyiydi.

Vin ara sokaktan dışarı çıkarak şehrin pek çok skaa kenar mahallesinden birindeki karanlık, binalarla çevrili bir sokağa girdi. Çalışmak için fazlasıyla hasta olan skaalar köşelerde ve oluklarda bir araya toplanmış yatıyorlar, küller de etraflarında uçuşuyordu. Vin başını aşağıda tuttu ve hâlâ düşmekte olan kül tanelerinden korunmak için pelerininin kapüşonunu yukarı çekti.

Özgür. Hayır, ben asla özgür olmayacağım. Reen gittiğinde bunun olmamasını garanti altına aldı.

"İşte buradasın!" Camon bodur, şişman parmağını kaldırdı ve Vin'in yüzüne doğru uzattı. "Neredeydin?"

Vin nefretin ya da isyanın gözlerinden belli olmasına izin vermedi. Sadece yere bakarak Camon'a görmeyi bekliyor olduğu şeyi gösterdi. Güçlü olmanın başka yolları da vardı. Vin bu dersi kendi kendine öğrenmişti.

Camon hafifçe homurdandı, sonra da elini yukarı kaldırarak Vin'in yüzünü elinin tersiyle tokatladı. Darbenin şiddeti Vin'i arkadaki duvara doğru fırlattı ve yanağı da acıyla alevlendi. Tahtalara doğru yığıldı ama dayağa sessizce katlandı.

Sadece bir diğer bere. Bununla baş edebilecek kadar güçlüydü. Bunu daha önce de yapmıştı.

"Dinle," diye tısladı Camon. "Bu önemli bir iş. Binlerce boxing değerinde, senin değerinin yüz katından bile fazla. Senin bu işin içine etmene izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Vin başını sallayarak onayladı.

Camon bir an için tombul yüzü öfkeyle kızarmış bir şekilde onu inceledi. En sonunda kendi kendine mırıldanarak başka tarafa döndü.

Bir şeylere sinirlenmişti, sadece Vin'den kaynaklanan bir durum değildi. Belki de birkaç günlük mesafede yer alan kuzeydeki skaa isyanının haberini almıştı. Taşra lordlarından biri, Themos Tresting, görünüşe göre öldürülmüş, malikânesi de yakılıp yıkılmıştı. Böylesi huzursuzluklar işler için kötüydü; bunlar aristokrasiyi çok daha dikkatli ve daha az ahmak yapardı. Bu ise, sonuç olarak Camon'un elde ettiği kâra ciddi bir darbe indirebilirdi.

Cezalandırarak birilerini arıyor, diye düşündü Vin. *Her zaman bir işten önce sinirli olur.* Dudağındaki kan tadını alarak başını kaldırıp Camon'a baktı. Kendine güveninin bir kısmını açık etmiş olacak ki Camon gözünün ucuyla ona bir bakış attı ve yüz ifadesi karardı. Sanki ona tekrar vuracakmış gibi elini kaldırdı.

Vin Şans'ının bir kısmını kullandı.

Sadece azıcık bir kısmını harcamıştı, kalan kısmına iş için ihtiyacı olacaktı. Şans'ı Camon'a doğru yönlendirerek sinirini dindirdi. Çete başı durakladı, Vin'in dokunuşundan bihaberdi ancak yine de etkilerini hissediyordu. Bir an dikildi, sonra da içini çekerek arkasını döndü ve elini indirdi.

Camon paytak paytak yürüyerek uzaklaşırken Vin dudağını sildi. Hırsız reisi asil takım elbisesi içinde çok ikna edici görünüyordu. Bu Vin'in hayatında gördüğü en zengin kostümlerdendi; işlemeli altın düğmeleri olan koyu yeşil bir yelek ile onun altında beyaz bir gömleği vardı. Siyah takım ceketini güncel modaya uygun şekilde uzundu ve ceketle uyumlu siyah bir şapka da takıyordu. Parmakları yüzüklerle ışıldıyordu ve hatta güzel bir düello değneği bile taşımaktaydı. Camon bir asili taklit etme konusunda gerçekten de mükemmel bir iş çıkarıyordu; iş bir rolü oynamaya geldiği zaman, Camon'dan daha becerikli olan hırsızların sayısı çok azdı. Tabii sinirini kontrol altında tutabildiği varsayılırsa.

Odanın kendisi ise daha az etkileyiciydi. Camon diğer çete üyelerinin bazılarına bağırıp çağırırken Vin ayaklarının üstünde doğruldu. Yerel bir otelin tepesindeki süitlerden bir tanesini kiralamışlardı. Pek de lüks bir oda değildi ama amaç da buydu. Camon, ekonomik açıdan çok zorda kalmış olan ve Luthadel'e son çare birkaç sözleşme elde etmek amacıyla gelmiş taşralı asil "Lord Jedue" rolünü oynayacaktı.

Süitin ana odası bir çeşit görüşme odasına dönüştürülmüştü; Camon'un arkasında oturması için büyük bir masa getirilmiş, duvarlar da ucuz sanat eserleriyle dekore edilmişti. Resmi vekilharç giysilerine bürünmüş olan iki adam masanın yanında ayakta duruyordu; onlar Camon'un hizmetkârları rolünü oynayacaklardı.

"Ne bu yaygara?" diye sordu odaya giren bir adamı. Uzun boyluydu, basit, gri bir gömlek ve bol bir pantolon giymişti, beline bağlı ince bir kılıç da vardı. Theron diğer çetebaşıydı, aslında bu dolabı çeviren de oydu. Camon'u ortağı olarak işine o sokmuştu; Lord Jedue'yü oynaması için birine ihtiyacı vardı ve Camon'un en iyilerden birisi olduğunu herkes bilirdi.

Camon başını kaldırdı. "Hı? Yaygara mı? Ha, o sadece ufak bir disiplin sorunu. Takma kafana Theron." Camon lafını kibirli bir el hareketi yaparak noktaladı; bu kadar iyi bir şekilde bir aristokratı oynayabilmesinin bir sebebi vardı. Büyük Evler'den birinin üyesi olabilecek kadar kendini beğenmişti.

Theron'un gözleri kısıldı. Vin adamın büyük olasılıkla ne düşündüğünü biliyordu. Bir kere iş bittiği zaman Camon'un şişko sırtına bir bıçak saplamanın ne kadar riskli olacağına karar vermeye çalışıyordu. Eninde sonunda uzun boylu çetebaşı gözlerini Camon'dan ayırarak Vin'e bir göz attı. "Bu kim?" diye sordu.

"Sadece benim çetemin bir üyesi," dedi Camon.

"Ben başka kimseye ihtiyacımız olmadığını sanıyordum."

"Eh, ona ihtiyacımız var," dedi Camon. "Boş ver kızı. İşin benim olan tarafı seni ilgilendirmez." Theron, Vin'e dik dik baktı, belli ki kanlı dudağını fark etmişti. Vin başka tarafa baktı. Ancak Theron'un bakışları vücudunda baştan ayağa ilerleyerek onun üstünde oyalandı. Basit, dügmeli beyaz bir gömlek ve iş tulumu giyiyordu. Hiç de cazibeli filan değildi; cılızdı ve genç yüzü on altı yaşında olduğunu bile göstermiyor olsa gerekti. Ancak bazı adamlar böyle kadınları tercih ediyordu.

Onun da üzerinde bir parça Şans kullanmayı düşündü ama Theron sonunda arkasını döndü. "Obligatör neredeyse burada olacak," dedi. "Hazır mısın?"

Camon gözlerini devirerek kendini masanın arkasındaki sandalyeye yerleştirdi. "Her şey mükemmel. Git başımdan Theron! Odana geri dön ve bekle."

Theron kaşlarını çatı, sonra da hızla dönüp kendi kendine mırıldanarak yürüyüp odadan çıktı.

Vin odayı tarayarak dekoru, hizmetkârları, atmosferi inceledi. En sonunda Camon'un masasının yanına doğru ilerledi. Çetebaşı oturmuş bir kâğıt yığını karıştırıyor, görünüşe göre masanın üstüne hangilerini koyacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Camon, hizmetkârlar fazla düzgün," dedi Vin sessizce.

Camon başını kaldırarak kaşlarını çatı. "Sen ne zırvalıyorsun?"

"Hizmetkârlar," diye tekrar etti Vin yumuşak bir fısıltıyla konuşarak. "Lord Jedue'nün çaresiz olması gerekiyor. Kendisinin eskiden kalma zengin giysileri vardır ama böylesine zengin hizmetkârlara yetecek parası olmaz. Skaa kullanır."

Camon ona ateş püsküren gözlerle baktı ama durakladı. Fiziksel olarak asillerle skaalar arasında çok az fark vardı. Ancak Camon'un atamış olduğu hizmetkârlar düşük dereceli asiller olarak giyinmişlerdi, renkli yelekler giymelerine izin verilmişti ve biraz daha kendine güvenli bir şekilde dikiliyorlardı.

"Obligatörün senin neredeyse iflas etmiş olduğunu düşünmesi gerek," dedi Vin. "Odayı bunlar yerine bir sürü skaa hizmetkârla doldur."

“Sen ne anlarsın?” dedi Camon ona kaşlarını çatarak.

“Yeteri kaclarını.” Vin anında sözünden pişman oldu, kulağa fazlasıyla isyankâr geliyordu. Camon yüzüklü elini kaldırdı ve Vin de kendisini bir diğer tokat için hazırladı. Daha fazla Şans kullanmaya cesaret edemezdi. Zaten çok az bir şey kalmıştı.

Ancak Camon ona vurmadı. Bunun yerine içini çekti ve tombul elini omzuna koydu. “Neden beni kışkırtmakta ısrar ediyorsun Vin? Ağabeyinin kaçtığı zaman geride bıraktığı borçları biliyorsun. Benden daha az insafli olan bir adamın seni uzun zaman önce pezevenklere satmış olacağının farkında mısın? O senden sıkılıp da idam ettirene kadar bir asilin yatağında hizmet etsen daha mı iyi olurdu?”

Vin başını eğip ayaklarına baktı.

Camon’un kavrayışı sıkılaştı, parmakları boynun omuzla birleştiği yerden derisini sıkıyordu ve Vin’in de acıyla nefesi kesildi. Camon tepkisine sırttı.

“Dürüst olursam, seni neden tuttuğumu bilmiyorum Vin,” dedi kavrayışının basıncını artırarak. “Aylar önce, ağabeyin bana ihanet ettiği zaman senden kurtulmuş olmam gerekirdi. Sanırım benim kalbim fazla yumuşak.”

En sonunda Vin’i bıraktı, sonra da odanın yan tarafındaki uzun bir süs bitkisinin yanında durması için eliyle işaret etti. Vin emredildiği gibi yaptı ve bütün odayı tam olarak görebileceği bir şekilde yerleşti. Camon başka tarafa bakar bakmaz da omzunu ovdu. *Sadece bir diğer acı. Acıyla baş edebilirim.*

Camon birkaç saniye oturdu. Sonra da, beklenildiği gibi, yanındaki iki “hizmetkâra” elini salladı.

“Siz ikiniz!” dedi. “Fazla zengin giyinmişsiniz. Gidin bunlar yerine sizi skaa hizmetkârlar gibi gösterecek bir şeyler giyin ve geri geldiğiniz zaman da yanınızda altı adam daha getirin.”

Kısa süre sonra oda Vin’in önerdiği gibi doldurulmuştu. Obligatör de kısa bir süre sonra geldi.

Vin, Prelan Laird’in kibirli bir şekilde odaya girişini izledi. Tüm obligatörler gibi kafası kazınmış olan adamın koyu gri cübbesi vardı. Gözlerinin etrafındaki Nezaret dövmeleri onu bir prelan, Nezaret’in Maliye Kantonu’ndan üst seviyeden bir bürokrat olarak tanımlıyordu. Arkasından gelen bir dizi daha düşük seviyeli obligatör vardı; onların göz dövmeleri ise çok daha sadeydi.

Camon, Prelan içeri girerken bir saygı işareti olarak ayağa kalktı, Büyük Ev asillerinin en yüksek düzeylilerinin bile Laird’in rütbesindeki bir obligatöre saygı göstermesi gerekirdi. Laird’in kendisi herhangi bir selam ya da karşılık vermedi ve bunun yerine ilerleyerek Camon’ın masasının önündeki sandalyeye oturdu. Bir hizmetkâr rolü yapan çete üyelerinden biri hızla öne atılarak obligatöre soğutulmuş şarap ve meyve getirdi.

Laird hizmetkârın sanki bir masaymış gibi itaatkâr bir şekilde ayakta durup yiyecek tepsisini tutmak zorunda kalacağı şekilde isteksizce meyveleri biraz dürttü. “Lord Jedue,” dedi Laird en sonunda. “Karşılaşma fırsatı bulduğumuz için memnun oldum.”

"Ben de öyle, Hazretleri," dedi Camon.

"Peki ya neden Kanton binasına gelemediniz de benim sizi burada ziyaret etmemi talep ettiniz?"

"Dizlerim, Hazretleri," dedi Camon. "Hekimlerim benim mümkün olduğunca az seyahat etmemi öneriyorlar."

Ve sen de bir Nezaret kalesinde kısılp kalma konusunda doğal olarak endişeliydin, diye düşündü Vin.

"Anlıyorum," dedi Laird. "Sakat dizler. Nakliyat konusuyla meşgul olan bir adam için talihsiz bir durum."

"Ben yolculuklara çıkmak zorunda değilim, Hazretleri," dedi Camon başını eğerek. "Sadece onları organize ediyorum."

İyi, diye düşündü Vin. İtaatkâr kaldığından emin ol, Camon. Çaresiz görünmen gerekiyor.

Vin'in bu dolabın başarılı olmasına ihtiyacı vardı. Camon, Vin'i tehdit ediyor ve dövüyordu ama onun iyi şans getirdiğine de inanıyordu. O odadayken planlarının neden daha iyi gittiğini bilip bilmediğinden emin değildi ama görünüşe göre Camon da bağlantıyı kurmuştu. Bu da Vin'i değerli kılıyordu ve Reen de her zaman yer altında sağ kalmanın en garantili yolunun kendini vazgeçilmez kılmak olduğunu söylemişti.

"Anlıyorum," dedi Laird tekrar. "Eh, korkarım ki görüşmemiz sizin amaçlarınız için fazlasıyla geç kalmış durumda. Maliye Kantonu zaten önergenizi oylamaya koydu."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Camon gerçekten de şaşırarak.

"Evet," diye cevap verdi Laird şarabından bir yudum alarak, hâlâ hizmetkârı göndermemişti. "Sizin sözleşmenizi kabul etmemeye karar verdik."

Camon bir an için afallamış hâlde oturup kaldı. "Bunu duyduğum için üzüldüm Hazretleri."

Laird seninle görüşmeye geldi, diye düşündü Vin. Bu da hâlâ pazarlık edebilecek bir konumda olduğu anlamına gelir.

"Gerçekten de," diye devam etti Camon da Vin'in fark etmiş olduğu şeyi görerek. "Bu da özellikle talihsiz bir durum çünkü ben Nezaret'e daha bile iyi bir teklifte bulunmaya hazırdım."

Laird dövmeli bir kaşını kaldırdı. "Bunun bir fark yaratacağından şüpheliyim. Meclis'te personelimizin taşınması için daha istikrarlı olan bir ev bulursak Kanton'un daha iyi hizmet göreceğini hissedenler var."

"Bu ciddi bir hata olur," dedi Camon pürüzsüz bir şekilde. "Gelin dürüst olalım, Hazretleri. İkimiz de bu sözleşmenin Jedue evinin son şansı olduğunu biliyoruz. Şimdi Farwan anlaşmasını da kaybetmiş olduğumuza göre, artık kanal tekne-lerimizi Luthadel'e getirmeye gücümüz yetmez. Nezaret'in himayesi olmaksızın evimin ekonomik açıdan sonu gelir."

"Bu beni ikna etme konusunda pek bir işe yaramıyor, Lordum," dedi obligatör.

"Yaramıyor mu?" diye sordu Camon. "Kendinize şunu sorun Hazretleri, kim

size daha iyi hizmet eder? Dikkatini vermesi gereken düzinelerce sözleşmesi olan ev mi, yoksa sizin sözleşmenizi son umudu olarak gören ev mi? Maliye Kantonu çaresiz olan bir tanesinden daha yumuşak başlı bir iş ortağı bulamaz. Kuzeyden buraya çıraklarınızı getiren teknelerin benimkiler olmasına izin verin, onlara refakat eden askerlerin benimkiler olmasına izin verin ve inanın hayal kırıklığına uğramayacaksınız.”

İyi, diye düşündü Vin.

“Anlıyorum...” dedi obligatör; şimdi canı sıkılmıştı.

“Size bir yolculuk için kafa başına elli boxing fiyatta sabitlenmiş olarak uzatmalı bir sözleşme önermeye gönüllü olurum, Hazretleri. Çıraklarınız teknelerimizde kendi istedikleri şekilde seyahat edebilirler ve her zaman da ihtiyaç duydukları refakatçilere sahip olacaklar.”

Obligatör bir kaşını kaldırdı. “Bu önceki fiyatın yarısı.”

“Size söyledim,” dedi Camon. “Biz çaresiziz. Evimin teknelerini çalıştırmaya devam etmesi zorunlu. Elli boxingle biz bir kâr etmeyeceğiz ama bunun bir önemi yok. Bir kere bize istikrar sağlayacak olan Nezaret sözleşmesini elde ettiğimiz zaman kasalarımızı doldurmak için başka sözleşmeler de bulabiliriz.”

Laird düşünceli görünüyordu. Bu fevkalâde bir anlaşmaydı, normalde şüpheli görünebilecek bir anlaşma. Ancak Camon’un gösterisi mali yıkımın eşliğinde olan bir evin görüntüsünü yaratıyordu. Diğer çetebaşı Theron bu anı yaratabilmek için hazırlanarak, dolap çevirerek ve plan kurarak beş yıl harcamıştı. Nezaret bu fırsatı değerlendirmemekle ihmalcı davranmış olurdu.

Laird de tam olarak bunu fark ediyordu. Çelik Nezaret, Son İmparatorluk’ta sadece bürokrasinin ve yasal otoritenin gücü değildi; kendisi de bir asil ev gibiydi. Ne kadar çok zenginliği olursa, kendi ticari sözleşmeleri de o kadar iyi olur, çeşitli Nezaret kantonlarının da birbirlerine ve asil evlere karşı kullanmak üzere o kadar yüksek nüfuzu olurdu.

Ancak Laird’in hâlâ tereddütlü olduğu belliydi. Vin onun gözlerindeki bakışı, kendisinin de iyi bildiği şüpheyi görebiliyordu. Sözleşmeyi kabul etmeyecekti.

Şimdi sıra bende, diye düşündü Vin.

Vin Şans’ını Laird üzerinde kullandı. Kararsız bir şekilde uzandı, ne yaptığından ya da neden yapabiliyor olduğundan bile aslında emin değildi. Ancak dokunuşu içgüdüsel, yılların incelikli pratiğiyle eğitilmişti. Kendisinin yapabildiği şeyi başka insanların da yapamadığını on yaşına gelmeden önce fark etmemişti.

Laird’in duygularına bastırarak onları köreltti. Laird daha az şüpheli, daha az korkar bir hâle geldi. Uysallaştı. Endişeleri eriyip gitti ve Vin gözlerine sakın bir kontrol hissinin yerleşmeye başlamış olduğunu görebiliyordu.

Ama Laird yine de hafifçe kararsızmış gibi görünüyordu. Vin daha da sıkıca bastırdı. Laird düşünceli görünerek başını yana eğdi. Konuşmak için ağzını açtı ama Vin ona tekrar bastırarak çaresizce Şans’ının son kırıntısını harcadı.

Laird tekrar durakladı. “Pekâlâ,” dedi en sonunda. “Bu yeni teklifi Meclis’e götüreceğim. Belki de hâlâ bir anlaşma şansı olabilir.”

Eğer insanlar bu sözleri okursa, bilsinler ki güç ağır bir yük. Onun zincirleri tarafından bağlanmamayı arzulayın.

Terris kehanetleri diyorlar ki ben dünyayı kurtaracak güce sahip olacağımı-

şım. Ancak ima ediyorlar ki onu yok edecek güce de sahip olacağımı.

2

KELSİER'NİN GÖRÜŞÜNE GÖRE Luthadel şehri, Lord Hükümdar'ın payitahtı, kasvetli bir görüntüydü. Binaların çoğu taş bloklardan inşa edilmişti ve zenginlerin kiremit, kalanların ise basit, eğimli tahta çatıları vardı. Yapılar genellikle üç katlı olmalarına rağmen bodur gibi görünmelerine neden olacak şekilde dip dibeydiler.

Konut ve dükkânların dış görünüşleri tekdüzeydi; burası dikkati üzerine çekmenin uygun olduğu bir yer değildi. Elbette yüksek aristokrasinin bir üyesi olmadığına şüphe yoktu.

Şehrin içine serpiştirilmiş bir düzine kadar yekpare taştan yapılmış kale vardı. Mızrağa benzer kule sıraları ya da derin kemerli kapılarıyla incelikli bir şekilde inşa edilmiş olan bu kaleler yüksek aristokrasinin evleriydi. Hatta aslında bunlar yüksek asil ailelerin *damgalarıydı*: Luthadel'de belirgin bir varlık göstermeye ve bir kale inşa etmeye gücü yetebilen her aile bir Büyük Ev sayılırdı.

Şehirdeki açık alanların çoğu bu kalelerin etrafındaydı. Konutların arasındaki açık alanlar bir ormandaki açıklıklar, kalelerin kendileri ise manzaranın içinden yükselen dağlar gibiydi. Siyah dağlar. Şehrin geri kalanı gibi, kaleler de sayısız yılların kül yağmurlarıyla lekelenmişti.

Luthadel'deki her bina, neredeyse Kelsier'in hayatında gördüğü her bina, bir yere kadar kararmıştı. Hatta Kelsier'in şu anda üzerinde durmakta olduğu şehir duvarı bile bir kül tabakası tarafından karartılmıştı. Binaların rengi genellikle külün toplandığı tepe kısımlarında daha koyu olurdu ama yağmur suları ve akşamları

oluşan buğulanmalar lekeleri çatı kenarlarından yanlara ve duvarlardan aşağılara da taşırdı. Bir tuvalden aşağı akan boya gibi, karanlık da binaların yanlarından aşağıya düzgün olmayan bir *ceph*e hâlinde süzülürmüş gibi görünürdü.

Sokaklar ise elbette tamamıyla siyahtı. Aşağıdaki sokakta bir grup skaa işçi yeni kül tepelerini temizlemek için çalışırken Kelsier şehri gözleriyle tarayarak ayakta bekledi. İşçiler kül yığınlarını sürüklenip gitmesi için şehrin ortasından geçen Channarel Nehri'ne taşıyacaktı ki küller yığıla yığıla en sonunda şehri gömmesin. Bazen Kelsier neden bütün imparatorluğun sadece kocaman bir kül tepesi olmadığını merak ediyordu. Külün eninde sonunda parçalanarak toprağa karışıyor olması gerektiğini varsayıyordu. Ancak şehirleri ve tarlaları kullanılabilecek kadar temiz tutmak için manasız bir biçimde emek harcanması gerekiyordu.

Neyse ki her zaman işi yapmaya yetecek kadar skaa oluyordu. Kelsier'in aşağısındaki işçiler yıpranmış ve kül lekeli basit ceket ve pantolonlar giyyordu. Birkaç hafta önce geride bırakmış olduğu plantasyon işçileri gibi; onlar da yenik düşmüş, umutsuz hareketlerle çalışıyorlardı. Başka skaa grupları işçilerin yanından geçerek uzaklardan gelen, saat başını haber veren ve onları demirhane veya değirmenlerdeki sabah vardiyalarına çağıran çanlara karşılık veriyordu. Luthadel'in ana ihracat ürünü metaldi; şehir yüzlerce demirhane ve dökümevine ev sahipliği yapıyordu. Nehrin akıntısı da hem tahıl öğüten değirmenler hem de tekstil fabrikaları için mükemmel bir koşul sağlıyordu.

Skaalar çalışmaya devam etti. Kelsier onlara sırtını dönerek uzaklara, Lord Hükümdar'ın sarayının bir çeşit devasa, çok omurgalı böcek gibi yükselmekte olduğu şehrin merkezine doğru baktı. Kredik Shaw, Bin Kuleli Tepe. Sarayın boyutu tüm asillerin kalelerinin birkaç katıydı ve açık ara şehirdeki en büyük binaydı.

Kelsier durmuş şehri düşünürken yeni bir kül yağmuru daha başladı; kül tanecekleri sokakların ve binaların üstüne hafifçe düşüyordu. *Son zamanlarda çok kül yağmuru var*, diye düşündü pelerininin kapüşonunu çekmek için bir bahanesi olmasına memnun olarak. *Küldağları aktif olmalı*.

Luthadel'de herhangi birinin onu tanması pek olası değildi, yakalanmasından bu yana üç yıl geçmişti. Yine de kapüşon güven vericiydi. Eğer her şey iyi giderse, Kelsier'in görülmeyi ve tanınmayı isteyeceği bir zaman gelecekti. Şu an için ise bilinmezlik büyük ihtimalle daha iyiydi.

Sonunda duvar boyunca bir silüet yaklaştı. Dockson adlı adam, Kelsier'den daha kısaydı ve neredeyse tıknaz olan yapısına iyi uyuyormuş gibi görünen kare şeklinde bir yüzü vardı. Sıradan kahverengi kapüşonlu bir pelerin siyah saçlarını örtüyordu ve yüzünde de yaklaşık bir yirmi yıl kadar önce ilk kez yanaklarında sakal çıkmaya başlamasından beri taşımakta olduğu aynı kısa sakal vardı.

O da, Kelsier gibi, bir asilin takım elbisesini giyyordu: renkli yelek, koyu ceket ile pantolon ve külden korunmak için de ince bir pelerin. Elbiseler zengin değildi ama aristokratikti, Luthadel'in orta sınıfına işaret ediyordu. Çoğu asil doğumlu adam bir Büyük Ev'in üyesi olarak kabul edilecekleri kadar zengin değildi ancak Son İmparatorluk'ta asalet sadece para ile ilgili bir şey değildi. Soy ve tarih ile ilgi-

lıydı, Lord Hükümdar olumsuzdu ve görünüşe göre hala iktidarının erken yıllarını da ona destek olmuş olan adamları batırıyordu. O adamların soyundan gelecekler, ne kadar fakir hâle düşerlerse düşsünler, her zaman lutul görecekler.

Giyisleri gelip geçen muhafız devriyelerinin çok fazla soru sormalarını engelliyordu. Kelsier ve Dockson'ın durumlarında ise elbette bu giysiler bir yalandı. Herşey de aslında asil değildi, gerçi teknik olarak Kelsier melezdi. Ancak pek çok açıdan bu sadece normal bir skaa olmaktan çok daha kötüydü.

Dockson ağır ağır Kelsier'in yanına geldi, sonra da siperliğe yaslanarak bir çift kalın kolu taşın üstüne yerleştirdi.

"Birkaç gün geç kaldın Kell."

"Kuzeydeki plantasyonlarda birkaç fazladan mola vermeye karar verdim."

"Ya," dedi Dockson. "O zaman senin Lord Tresting'in ölümüyle bir ilgin *oldu*."

Kelsier gülümsedi. "Öyle de diyebilirsin."

"Onun öldürülmesi yerel asiller arasında epey bir kargaşa yarattı."

"Zaten amaç biraz da buydu," dedi Kelsier. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu kadar da dramatik bir şey planlamıyordum. Başka bir şeyden çok neredeyse bir kazaydı."

Dockson bir kaşını kaldırdı. "Bir asili nasıl kendi malikânesinde 'kazara' öldürebildin?"

"Göğsünden bir bıçakla," dedi Kelsier önemsemeden. "Ya da, daha doğrusu göğsünden bir çift bıçakla. Her zaman dikkatli olmakta fayda var."

Dockson gözlerini devirdi.

"Onun ölümü tam olarak bir kayıp sayılmaz Dox," dedi Kelsier. "Asiller arasında bile, Tresting'in bir zalimlik ünü vardı."

"Tresting benim umurumda değil," dedi Dockson. "Ben sadece beni seninle birlikte bir başka işi daha planlamaya iten delilik hâlini düşünüyorum. Taşralı bir lorda muhafızlarla çevrili olduğu kendi malikânesinde saldırmak. Dürüst olmak gerekirse, Kell, neredeyse senin ne kadar çılgın olabileceğini unuttum."

"Çılgın mı?" diye sordu Kelsier bir kakhahayla. "O çılgınlık değildi, o sadece küçük bir eğlenceydi. Sen asıl benim yapmayı *planladığım* şeylerin bazılarını görmelisin!"

Dockson bir an için durdu, sonra o da güldü. "Lord Hükümdar adına, geri dönmüş olman güzel, Kell! Korkarım bu son birkaç yıl içinde ben biraz sıkıcı hâle geldim."

"Bunu düzelteceğiz," diyerek karşılık verdi Kelsier. Küller etrafına hafifçe yağarken derin bir nefes aldı. Skaa temizlik ekipleri şimdiden aşağıdaki sokaklarda çalışmaya geri dönmüş, koyu renkli külleri süpürüyorlardı. Arkalarından Kelsier ve Dockson'a başarıyla selam vererek bir muhafız devriyesi geçti. Adamların geçmesini sessizlik içinde beklediler.

"Geri dönmek güzel," dedi Kelsier en sonunda. "Luthadel'de yuva gibi bir şeyler var; asap bozucu, nemrut bir çukur kılıklı bir şehir olsa da. Görüşmeyi avarladın mı?"

Dockson başını sallayarak onayladı. "Gerçi bu akşama kadar başlayamayız. Zaten içeri nasıl girdin ki? Kapıları izleyen adamlarım vardı."

"Hı? Ha, dün gece gizlice girdim."

"Ama nasıl..." Dockson durakladı. "Ya, doğru. Buna alışması biraz zaman alacak."

Kelsier omuz silkti. "Bunun için bir neden görmüyorum. Sen her zaman Siskanlarla birlikte çalışıyorsun."

"Evet, ama bu farklı," dedi Dockson. Tartışmanın uzamasını engellemek için bir elini kaldırdı. "Gerek yok Kell. Mırın kırın etmiyorum, sadece buna alışması biraz zaman alacak dedim."

"Peki. Bu gece kimler geliyor?"

"Breeze ve Ham elbette orada olacaklar. Bizim bu gizemli işimiz konusunda çok meraklılar; onlara senin bu son birkaç yıldır ne işler çevirmekte olduğunu söylemememe epey sinir olmalarından bahsetmeye ise gerek bile yok."

"Güzel," dedi Kelsier gülümseyerek. "Bırak merak etsinler. Ya Trap?"

Dockson başını salladı. "Trap öldü. Nezaret iki ay önce en sonunda onu yakaladı. Onu Çukurlar'a göndermeye zahmet bile etmediler, hemen orada başını vurdular."

Kelsier hafifçe nefesini vererek gözlerini kapattı. Görünüşe göre Çelik Nezaret eninde sonunda herkesi yakalıyordu. Bazı zamanlarda, Kelsier bir skaa Siskanın yaşamdaki amacının ölmekten çok, ölmek için doğru zamanı seçmek olduğunu hissediyordu.

"Bu bizi bir Dumancı'dan mahrum bırakıyor," dedi Kelsier en sonunda gözlerini açarak. "Bir önerin var mı?"

"Ruddy," dedi Dockson.

Kelsier başını salladı. "Hayır. O iyi bir Dumancı ama yeteri kadar iyi bir adam değil."

Dockson gülümsedi. "Bir hırsız çetesinde olmak için iyi bir adam mı değil... Kell, seninle çalışmayı *özlemişim*. Pekâlâ, kim o zaman?"

Kelsier bir an için düşündü. "Clubs hâlâ o dükkânı işletiyor mu?"

"Bildğim kadarıyla öyle," dedi Dockson yavaşça.

"Onun şehirdeki en iyi Dumancılardan olduğu söyleniyor."

"Sanırım öyle," dedi Dockson. "Ama... onunla birlikte çalışmak biraz zor değil mi?"

"O kadar da kötü değil," dedi Kelsier. "Bir kere ona alıştıktan sonra. Ayrıca, ben onun bu üstünde olduğumuz işe özellikle... meyilli olabileceğini düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedi Dockson omuz silkerek. "Onu da davet ederim. Sanırım onun akrabalarından biri de bir Kalaygöz. Onu da çağırmamı ister misin?"

"Olur," dedi Kelsier.

"Pekâlâ," dedi Dockson. "Eh, bunun ötesinde sadece Yeden var. Eğer hâlâ ilgili olduğunu varsayarsak..."

"O da orada olacak," dedi Kelsier.

"Olsa iyi olur," dedi Dockson. "Ne de olsa bize paramızı veren o olacak."

Kelsier başını sallayarak onayladı, sonra da kaşlarını çattı. "Marsh'tan bahset, medin."

Dockson omuz silkti. "Seni uyardım. Ağabeyin asla bizim yöntemlerimizi onaylamadı ve şimdilerde... Eh, sen Marsh'ı bilirsin. Bizim gibi bir avuç suçluyu bırak, artık Yeden ya da isyanla ilgili olan herhangi bir şeyle bile ilgilenmiyor. Sanırım obligatörlerin içine sızmak için başka birini bulmamız gerekecek."

"Hayır," dedi Kelsier. "O yapacak. Benim sadece bir uğrayıp onu ikna etmem gerek."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Ardından Dockson sessizleşti ve ikili bir an için parmaklığa yaslanıp kül lekeli şehre tepeden bakarak durdu.

Dockson sonunda başını salladı. "Bu delilik be."

Kelsier gülümsedi. "Ama iyi hissettiriyor, değil mi?"

Dockson başını sallayarak onayladı. "Şahane."

"Bu hiç eşi benzeri görülmemiş bir iş olacak," dedi Kelsier şehir boyunca kuzeye ve şehrin merkezindeki garip şekilli binaya bakarak.

Dockson bir adım atarak duvardan uzaklaştı. "Görüşmeye kadar birkaç saat var. Sana bir şey göstermek istiyorum. Sanırım eğer acele edersek hâlâ zaman var."

Kelsier meraklı gözlerle döndü. "Eh, ben de gidip o erdem taslayan ağabeyimi azarlayacaktım. Ama..."

"Bu harcadığın zamana değecek," diye söz verdi Dockson.

Vin sığınağın ana odasının bir köşesinde oturuyordu. Çoğu zaman olduğu gibi gölgelerin içinde kalıyordu; göz önünde ne kadar az durursa, diğerleri de onu o kadar görmezden gelirdi. Adamların ellerini kendisinden uzakta tutmak için Şans harcamaya cesaret edemezdi. Birkaç gün önce obligatörle olan görüşmede harcadıklarını geri kazanmaya zar zor yetecek kadar vakti olmuştu.

Her zamanki ayak takımı odadaki masalara yayılmış, zar atıyor ya da ufak işler hakkında konuşuyorlardı. Bir düzine farklı pipodan gelen dumanlar odanın üst kısımlarında toplanmaktaydı ve duvarlarda yıllar boyunca süregelen benzer muamele yüzünden koyu lekeler vardı. Zemin de kül benekleriyle lekeliydi. Çoğu hırsız çetesi gibi, Camon'un grubu da düzenlilikleriyle meşhur değildi.

Odanın arka tarafında bir kapı ve onun arkasında da bir ara sokaktaki sahte bir yağmur ızgarasına doğru giden dönemeçli bir taş merdiven boşluğu vardı. Bu odanın da, imparatorluk başkenti Luthadel'deki pek çok benzeri gibi, aslında var olmaması gerekirdi.

Camon'un yarım düzine ahabıyla birlikte oturmuş, bira ve kötü şakalarla dolu sıradan bir öğleden sonrayı geçirmekte olduğu odanın ön tarafından kaba kahkahalar geliyordu. Camon'un masası, aşırı yüksek fiyatlı içkilerin sadece Camon'un kendisi için çalışanları sömürmesinin bir diğer yolu olduğu barın yanında duruyor-

du. Luthadel'deki suç unsurları aristokrasi tarafından kendilerine öğretilen dersleri oldukça iyi öğrenmişlerdi.

Vin görünmez olarak kalmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Altı ay önce, hayatının Reen olmayınca gerçekten daha da kötü olabileceğine inanmazdı. Ancak ağabeyi kötü mizacına rağmen diğer çete üyelerinin Vin'e istediklerini yapmalarına engel olmuştu. Hırsız çetelerinde nispeten az sayıda kadın vardı; genelde yeraltına bulaşan kadınların sonu orospuluk olurdu. Reen ona her zaman bir kızın eğer sağ kalmak istiyorsa sert, hatta bir erkekten bile daha sert olması gerektiğini söylemişti.

Sen bir çetebaşının senin gibi bir külfeti ekibinde isteyeceğini mi zannediyorsun, demişti. Ben bile seninle birlikte çalışmak zorunda kalmayı istemiyorum, üstelik ben senin ağabeyimim.

Vin'in sırtı hâlâ zonkluyordu. Camon önceki gün onu kamçılamıştı. Kan gömleğini harap edecekti ve onun ise başka gömlek alacak parası yoktu. Camon şimdiden Reen'in geride bıraktığı borçları ödemek için onun maaşını alıkoymaya başlamıştı.

Ama ben güçlüyüm, diye düşündü.

İroni buydu. Artık dövülmek neredeyse acıtmıyordu bile; çünkü Reen'in sıklıkla attığı dayaklar Vin'i dirençli kılmış ve aynı zamanda da ona nasıl zavallı ve ezilmiş gibi görüneceğini öğretmişti. Bir açıdan, Vin'i dövmek beyhude bir şeydi. Bereler ve kesikler iyileşiyordu ama her yeni darbe Vin'i daha da sert, daha da güçlü kılıyordu.

Camon ayağa kalktı. Yelek cebine uzandı ve altın köstekli saatini çıkardı. Yandaşlarından birine başını eğerek işaret verdi, sonra da gözleriyle odayı taradı. Bir şeyi arıyordu... Onu.

Gözleri Vin'in üzerine kilitlendi. "Zaman geldi."

Vin kaşlarını çatı. *Neyin zamanı?*

Nezaret'in Maliye Kantonu heybetli bir binaydı. Ama öte yandan, Çelik Nezaret ile ilgili olan *her şey* heybetli olurdu.

Yüksek ve blok gibi olan binanın ön tarafında devasa bir gül penceresi vardı; gerçi cam dışarıdan karanlık görünüyordu. Pencerenin yanlarına, küle lekelenmiş kırmızı kumaşlarında Lord Hükümdar'a övgüler dizili iki büyük sancak asılıydı.

Camon binayı alıcı gözle inceledi. Vin onun endişesini hissedebiliyordu. Maliye Kantonu hiç de Nezaret bürolarının en tehditkâr olanı değildi; Soruşturma Kantonu ya da hatta İman Kantonu'nun bile çok daha meşum bir ünü vardı. Ancak Nezaret'in herhangi bir bürosuna kendi rızanla girmek... kendini obligatörlerin insafına bırakmak... Eh, bu sadece uzun uzun düşündükten sonra yapılacak bir şeydi.

Camon derin bir nefes aldı, sonra da geniş adımlarla ilerledi. Düello değneği o yürüdükçe taşlara vuruyordu. Zengin, asil takım elbisesini giymişti ve "hizmetkârları" olarak rol yapmak üzere Vin de dâhil yarım düzine çete üyesi ona eşlik ediyordu.

Vin, Camon'u basamaklardan yukarı doğru takip etti, sonra da çete üyelerin-

den biri öne atılıp kapıyı "efendisi" için çekerek açarken bekledi. Görünüşe göre altı eşlikçinin arasında sadece Vin'e Camon'un planı hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Şüphe uyandırıcı bir şekilde Theron'dan, Camon'un Nezaret içindeki sözde ortağından, hiçbir iz yoktu.

Vin, kanton binasına girdi. Gül penceresinden mavi çizgilerle beneklenmiş olan canlı kırmızı bir ışık düşüyordu. Gözlerinin etrafında orta seviyede dövme olan tek bir obligatör, uzun giriş holünün sonundaki bir masanın arkasında oturuyordu.

Camon değneği o yürürken halının üstünde gümlerle yaklaştı. "Ben Lord Jedue," dedi.

Ne yapıyorsun Camon? diye düşündü Vin. Theron'a, Prelan Laird ile Kanton'daki bürosunda görüşmemekte ısrar eden sendin. Ama şimdi buradasın.

Obligatör defterine bir not alırken başını sallayarak onayladı. Yan tarafa doğru elini salladı. "Bekleme odasına yanınızda bir eşlikçi götürebilirsiniz. Geri kalanları burada kalmak zorunda."

Camon'un küçümsemeli püflemesi onun bu yasak hakkında ne düşündüğüne işaret ediyordu. Ancak obligatör defterinden başını kaldırmadı. Camon bir an için dikildi ve Vin onun gerçekten de kızgın mı, yoksa sadece kibirli bir asil rolünü mü oynadığından emin olamadı. En sonunda Camon bir parmağını Vin'e uzattı.

"Gel," dedi dönüp işaret edilen kapıya doğru paytak paytak yürüyerek.

Kapının arkasındaki oda lüks ve müsrifçe döşenmişti ve birkaç asil çeşitli şekillerde koltuklara yayılmış bekliyorlardı. Camon bir sandalye seçti ve yerleşti, sonra da şarap ve kırmızı şekerlemeli pastaların dizili olduğu bir masaya doğru eliyle işaret etti. Vin itaatkâr bir şekilde kendi açlığını bastırmaya çalışarak ona bir bardak şarap ve bir tabak yiyecek getirdi.

Camon açlıkla pastalara girişmeye başladı, yerken sessizce ağzını şapırdatıyordu.

Gergin. Hatta önceden olduğundan bile daha gergin.

"Bir kere içeri girdiğimiz zaman hiçbir şey söylemeyeceksin," diye homurdandı Camon lokmaların arasında.

"Theron'a ihanet ediyorsun," diye fısıldadı Vin.

Camon başını sallayarak onayladı.

"Ama nasıl? Neden?" Theron'un planı uygulamada karmaşık olmakla birlikte, kavramsal olarak basitti. Her yıl Nezaret kuzeydeki bir eğitim tesisinden yeni obligatör çıraklarını son eğitimleri için güneydeki Luthadel'e naklediyordu. Ancak Theron keşfetmişti ki bu çıraklar ve onların gözetmenleri, yanlarında Luthadel'de depolanmak üzere bagajlarında gizledikleri büyük miktarlarda Nezaret ödenekleri getiriyordu.

Son İmparatorluk'ta kanal yolları boyunca sürekli gezen devriyeler yüzünden haydutluk çok zordu. Ancak eğer insan çırakların bizzat üstünde gitmekte olduğu kanal teknelerini yürüten kişi olursa, işte o zaman bir soygun mümkün hâle gelirdi. Eğer tam olarak doğru zamana denk getirilir, muhafızlar da yolculara karşı dönerse... insan epey bir kâr edebilir, sonra da bütün suçu haydutlara yükleyebilirdi.

"Theron'un çetesi zayıf," dedi Camon sessizce. "Bu iş için çok fazla kaynağını harcadı."

"Ama bu işten kaldıracığı para..." dedi Vin.

"... Falan olmayacak, eğer ben şimdi koparabildiğim kadarını alıp, sonra da tüyecek olursam," dedi Camon gülümseyerek. "Obligatörleri kervan teknelerini suya indirebilmek için bir avans vermeye ikna edip sonra da ortadan kaybolacak ve Nezaret dolandırıldığını anladığı zaman oluşacak felaketle başa çıkmayı da Theron'a bırakacağım."

Vin geri çekildi, hafiften şaşkıncı. Bunun gibi bir dolabı hazırlamak Theron'a binlerce ve binlerce boxinge mal olmuş olmalıydı; eğer iş şimdi suya düşerse, Theron harap olurdu. Ve onun peşine düşecek olan Nezaret yüzünden intikam almaya çalışmak için bile zaman bulamazdı. Camon hem çabucak biraz para kazanmış hem de kendisini daha güçlü olan rakiplerinin birinden kurtarmış olacaktı.

Theron, Camon'u bunun içine sokmakla aptallık etti, diye düşündü Vin. Ama öte yandan, Theron'un Camon'a ödemeye söz vermiş olduğu miktar çok büyüktü; büyük olasılıkla o, Camon'un açgözlülüğünün Theron'un kendisi ona bir ihanet etme fırsatı bulana kadar dürüst kalmasını sağlayacağını varsayıyordu. Camon sadece herkesin, hatta Vin'in bile, beklediğinden daha çabuk davranmıştı. Theron, Camon'un bekleyip parsanın tamamını kervan teknelerinden kaldırmaya çalışmak yerine işin kendisini baltalayacağını nasıl bilebilirdi?

Vin'in içi burkuldu. *Bu da sadece bir diğer ihanet,* diye düşündü rahatsız bir şekilde. *Neden hâlâ beni bu kadar rahatsız ediyor? Herkes diğer herkese ihanet eder. Hayat böyle işte...*

Bir köşe, dar ve korunaklı bir yerler bulup saklanmak istedi. Yalnız başına.

Kim olsa sana ihanet eder. Kim olsa.

Ama gidecek bir yer yoktu. Nihayet, düşük seviyeli bir obligatör içeri girdi ve Lord Jedue'yü çağırdı. Vin görüşme odasına götürülürlerken Camon'u takip etti.

İçeride görüşme masasının arkasında oturmuş beklemekte olan adam Prelan Laird değildi.

Camon kapı ağzında durakladı. Oda sadeydi, sadece masa ve basit, gri renk halı vardı. Taş duvarlar süssüzdü, odadaki tek pencerenin genişliği ancak bir karıştı. Onları beklemekte olan obligatörün gözlerinin etrafında Vin'in hayatında gördüğü en karmaşık dövmelerden biri vardı. Vin bunların hangi rütbeye işaret ettiğinden bile emin değildi ama obligatörün ta kulaklarına ve alnının yukarılarına kadar uzanıyorlardı.

"Lord Jedue," dedi garip obligatör. Laird gibi o da gri cübbeler giyiyordu ama o, Camon'un daha önce uğraşmış olduğu katı, bürokratik adamlardan çok farklıydı. Bu adam ince ve kaslıydı; temiz tıraşlı, üçgen şekilli kafası onu neredeyse bir yırtıcı hayvan gibi gösteriyordu.

"Ben Prelan Laird ile görüşecek olduğumu sanıyordum," dedi Camon odaya girmeden.

"Prelan Laird başka konular için çağrıldı. Ben Yüksek Prelan Arriev, sizin tek-

lifinizi inceleyen kurulun başkanıyım. Bana doğrudan hitap etmek gibi ender bir fırsatınız var. Ben normalde davaları bizzat dinlemem, ancak Laird'in yokluğu benim onun işlerinin bir kısmını paylaşmanı gerekli kıldı."

Vin'in içgüdüleri onu gerginleştirdi. *Gitmeliyiz. Hemen.*

Camon uzun bir an boyunca durdu ve Vin onun düşündüğünü görebiliyordu. Şimdi kaçmalı mıydı? Yoksa daha büyük ödül için bir risk mi almalıydı? Ödüller Vin'in umurunda değildi, o sadece yaşamak istiyordu. Ancak Camon arada bir kumar oynamayarak çetebaşı olmamıştı. Yavaşça odaya girdi, obligatörün karşısındaki sandalyeye otururken bakışları dikkatliydi.

"Evet, Yüksek Prelan Arriev," dedi Camon dikkatli bir sesle. "Varsayıyorum ki bir diğer randevu için geri çağırılmış olduğuma göre, kurul benim teklifimi değerlendiriyor?"

"Gerçekten de öyle," dedi obligatör. "Gerçi itiraf etmem gerekir ki ekonomik felaketin bu kadar yakınında olan bir aile ile iş yapma konusunda tereddütlü olan bazı Meclis üyeleri var. Nezaret genellikle mali etkinliklerinde muhafazakâr olmayı tercih eder."

"Anlıyorum."

"Ancak kurulda sizin bize önermiş olduğunuz tasarruftan faydalanmakta oldukça hevesli olan başka üyeler de bulunuyor," dedi Arriev.

"Peki ya siz kendinizi hangi gruba dâhil olarak görüyorsunuz, Hazretleri?"

"Ben daha henüz kararımı vermiş değilim." Obligatör öne doğru eğildi. "Ki bu da sizin ender bir fırsata sahip olduğunuzu belirtmiş olmamın sebebi. Beni ikna edin, Lord Jedue ve sözleşmenizi elde edin."

"Prelan Laird mutlaka teklifimizin ayrıntılarını ana hatlarıyla belirtmiştir," dedi Camon.

"Evet, ama ben argümanlarınızı sizden şahsi olarak duymayı isterim. Beni mazur görün."

Vin kaşlarını çatı. Odanın arka tarafına yakın durmuştu, kapıya yakın bir konumda ayakta idi, hâlâ kaçması gerektiğinden neredeyse emindi.

"Ee?" diye sordu Arriev.

"Bu sözleşmeye ihtiyacımız var, Hazretleri," dedi Camon. "Bu olmadan kanal nakliyat işlerimize devam edemeyeceğiz. Sizin sözleşmeniz bize çok ihtiyacımız olan istikrar dönemini, biz başka sözleşmeler ararken bir süre kanal teknelerimizi işletmeye devam etme fırsatını sağlayacak."

Arriev bir an için Camon'u inceledi. "Muhakkak ki bundan daha iyisini yapabilirsiniz Lord Jedue. Laird sizin çok ikna edici olduğunuzu söylemişti; hadi bana bizim himayemizi hak ettiğinizi nasıl kanıtladığınızı gösterin."

Vin Şans'ını hazırladı. Arriev'i inanmaya daha eğilimli yapabiliirdi... Ama bir şeyler onu engelledi. Durum ona yanlış geliyordu.

"Biz sizin en iyi seçiminiz, Hazretleri," dedi Camon. "Benim evimin ekonomik çöküntü yaşayacağından mı endişe ediyorsunuz? Eh, eğer öyle olursa siz ne kaybedersiniz? En kötü durumda, benim kanal teknelerim işlemeyi keser ve siz de

iş yapmak için başka tüccarlar bulmak zorunda kalırsınız. Ancak eğer sizin himaye-
niz benim evimi ayakta tutmaya yeterli olursa, o zaman kendinize gıpta edilecek,
uzun dönemli bir sözleşme bulmuş olacaksınız.”

“Anlıyorum,” dedi Arriev hafife alarak. “Peki ya neden Nezaret? Neden anlaş-
manızı başka birileriyle yapmıyorsunuz? Mutlaka tekneleriniz için başka seçenek-
ler de vardır, bu fiyatların üstüne atlayacak olan diğer gruplar.”

Camon yüzünü astı. “Konu para ile ilgili değil Hazretleri, zafer kazanmak ile
ilgili; bir Nezaret sözleşmesini elde etmekle ortaya koymuş olacağımız güven işa-
retiyle. Eğer siz bize güvenecek olursanız, başkaları da güvenir. Sizin desteğinize
ihtiyacım var.” Camon şimdi terliyordu. Büyük ihtimalle bu kumarı oynamak-
tan pişman olmaya başlamıştı. İhanete mi uğramıştı? Garip buluşmanın arkasında
Theron mu vardı?

Obligatör sessizce bekliyordu. Vin biliyordu ki onları yok edebilirdi. Eğer
sadece onu dolandırıyor olduklarından şüphe bile ederse, onları Soruşturma
Kantonu’na teslim edebilirdi. Bir kanton binasına girmiş ve bir daha asla geri dön-
memiş olan birçok asil vardı.

Vin dişlerini gıcırdatarak uzandı ve Şans’ını obligatör üzerinde kullanarak onu
daha az şüpheli hâle getirdi.

Arriev gülümsedi. “Pekâlâ, beni ikna ettiniz,” diye ilan etti bir anda.

Camon rahatlamayla içini çekti.

Arriev devam etti, “En son mektubunuz teçhizatınızı yenilemek ve nakliyat
işlemlerinizi tekrar başlatmak için bir avans olarak üç bin boxinge ihtiyacınız oldu-
ğuna işaret ediyordu. Evrak işlerini tamamlamak için ana holdeki kâtipi görün ki
gerekli olan fonları alabilesiniz.”

Obligatör bir yığının içinden kalın bir sayfa çekti, sonra da üstüne bir damga
vurdu. Bunu Camon’a sundu. “Sözleşmeniz.”

Camon derinden gülümsedi. “Nezaret’e gelmenin akıllıca bir seçim olduğunu
biliyordum,” dedi sözleşmeyi kabul ederek. Obligatöre saygıyla başını eğerek aya-
ğa kalktı, sonra da Vin’e onun için kapıyı açmasını işaret etti.

Vin bunu yaptı. *Bir şeyler yanlış. Bir şeyler çok yanlış.* Camon çıkarken o arka-
daki obligatöre bakarak durakladı. Obligatör hâlâ gülümsüyordu.

Mutlu bir obligatör her zaman kötüye işaretti.

Ancak asillerin bulunduğu bekleme odasından geçerlerken kimse onları dur-
durmadı. Camon sözleşmeyi mühürleyerek doğrudan kâtime götürdü ve onları tu-
tuklamak için herhangi bir asker ortaya çıkmadı. Kâtip sikkelerle dolu küçük bir
sandık çıkardı ve sonra da bunu umursamaz bir şekilde Camon’a verdi.

Sonra da kolayca kanton binasından çıktılar, diğer eşlikçilerini yanına alırken
Camon’un rahatlamış olduğu belliydi. Aların çığlıkları yoktu. Askerlerin ayak ses-
leri yoktu. Özgürdüler. Camon, hem Nezaret’i hem de başka bir çetebaşını başa-
rılı bir şekilde dolandırmıştı.

Görünüşe göre...

Kelsier küçük kınızı şekerlemeli pastalardan bir diğerini daha ağzına tıktırarak tatminle çiğnedi. Şişman hırsızla cılız eşlikçisi bekleme odasından geçerek ilerideki girişten geçtiler. İki hırsızla görüşmüş olan obligatör ise ofisinde kaldı, görünüşe göre bir sonraki randevusunu bekliyordu.

“Ee?” diye sordu Dockson. “Ne düşünüyorsun?”

Kelsier pastalara bir göz attı. “Epey iyiler,” dedi bir tane daha alarak. “Nezareet her zaman ağzının tadını bilmıştır, en kaliteli ikramları yapıyor olmaları mantıklı.”

Dockson gözlerini devirdi. “Kızı diyorum Kell.”

Kelsier pastalardan dört tanesini cebine doldururken gülümsedi, sonra da başıyla kapı ağzına doğru işaret etti. Kantonun bekleme odası hassas konuların tartışılması için fazlasıyla kalabalık bir hâle gelmekteydi. Dışarı çıkarlarken duraksadı ve köşedeki obligatör sekretere yeniden randevu ayarlamaları gerektiğini söyledi.

Sonra ikili durmuş bir kâtle konuşan şişman çetebaşının yanından geçerek giriş odasından da çıktılar. Kelsier sokağa çıktığında hâlâ düşmekte olan küllere karşı kapüşonunu yukarı çekti, sonra da sokaktan karşıya geçerlerken önden gitti. Kanton binasının kapılarını izleyebilecekleri bir ara sokağın yanında duraklayarak ayakta beklediler.

Kelsier hâlimden memnun bir şekilde pastaları mideye indiriyordu. “Kızdan nasıl haberin oldu?” diye sordu lokmaların arasında.

“Ağabeyin,” diye cevap verdi Dockson. “Camon birkaç ay önce Marsh’ı kazıklamaya çalıştı ve o zaman da kızı yanında getirmişti. Aslında, Camon’un küçük iyi şans muskası doğru çevreler arasında nispeten meşhur olmaya başladı. Ben hâlâ Camon’un onun ne olduğunu bilip bilmediğinden emin değilim. Hırsızların ne kadar batıl inançlı olabileceğini sen de biliyorsun.”

Kelsier ellerini çırparken başıyla onayladı. “Bugün burada olacağını nereden biliyordun?”

Dockson omuz silkti. “Doğru yere birkaç rüşvet. Marsh onu bana gösterdiğinden beri bir gözümü kızın üstünden ayırmıyorum. Sana onu çalışırken görmek için bir fırsat vermek istedim.”

Sokağın karşısında Kanton binasının kapısı en sonunda açıldı ve Camon bir grup “hizmetkârla” çevrili olarak basamaklardan aşağı indi. Küçük, kısa saçlı kız da onunla birlikteydi. Onun görüntüsü Kelsier’in yüzünün asılmasına neden oldu. Adımlarında gergin bir endişe vardı ve ne zaman birileri hızlı bir hareket yapsa kız hafifçe sığıyordu. Yüzünün sağ tarafının rengi kısmen iyileşmiş bir bere yüzünden hâlâ kötü durumdaydı.

Kelsier kendini bir şey zanneden Camon’a dik dik baktı. O *herife yapmak için özellikle uygun olan bir şeyler uydurmam gerekecek.*

“Zavalı şey,” diye mırıldandı Dockson.

Kelsier başını sallayarak onayladı. “Yeteri kadar yakın zamanda bu heriften kurtulmuş olacak. Bundan önce onu kimsenin keşfetmemiş olması bir mucize.”

“Ağabeyin haklıymış o zaman?”

Kelsier başını salladı. "O en azından bir Siskan ve eğer Marsh onun daha da fazlası olduğunu söylüyorsa, o zaman ben de ona inanmaya eğilimliyim. Onun Nezaret'in bir üyesi üzerinde Allomansi kullandığını gördüğüm için biraz şaşırdım, özellikle de bir kanton binasının içinde. Sanıyorum becerilerini kullanıyor olduğunu bile bilmiyordur."

"Bu mümkün mü?" diye sordu Dockson.

Kelsier başıyla onayladı. "Suyun içindeki eser mineraller, sadece minicik bir güç parçası için bile olsa, yakılabilir. Lord Hükümdar'ın bu şehri burada inşa etmiş olmasının sebeplerinden biri de bu, toprakta bol bol metal var. Bence aslında..."

Kelsier'in kaşları hafifçe çatılarak sesi kesildi. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Camon ve ekibine doğru bir göz attı. Hâlâ kısa bir mesafe ileride görünüyordlardı, sokağı geçmiş güneye doğru gidiyorlardı.

Kanton binasının kapı ağzında bir silüet belirdi. İnceydi ve kendine güvenen bir havası; gözlerinin etrafında da Maliye Kantonu'ndan bir yüksek prelanının dövmeleri. Büyük olasılıkla Camon'un kısa bir süre önce görüştüğü adamın bizzat kendisiydi. Obligatör binadan dışarı bir adım attı ve onun arkasından ikinci bir adam daha çıktı.

Kelsier'in yanında dikilen Dockson ansızın donup kaldı.

İkinci adam uzun boyluydu ve güçlü bir yapısı vardı. O dönerken Kelsier adamın iki gözüne de kalın birer metal kazık çakılmış olduğunu görebilmişti. Sapları bir göz yuvası kadar geniş olan çiviye benzer kazıklar, adamın temiz tıraşlı kafatasının arka tarafından yaklaşık birkaç santim kadar dışarı çıkmaya yetecek kadar uzundu. Gözlerinin olması gereken yerde göz yuvalarından dışarı doğru uzanan kazıkların düz uçları iki gümüşü disk gibi parlıyordu.

Bir Çelik Sorgucu.

"Bu burada ne yapıyor?" diye sordu Dockson.

"Sakin ol," dedi Kelsier kendisini de aynı şeyi yapmaya zorlarken. Sorgucu onlara doğru baktı, kazıklı gözleri Kelsier'i süzüyordu, sonra da Camon ve kızın gitmiş oldukları yöne doğru döndü. Bütün Sorgucular gibi, onun da kendisini Soruşturma Kantonu'nun yüksek rütbeli bir üyesi olarak damgalayan karmaşık göz dövmeleri vardı. Bunlar bir tane belirgin kırmızı çizgi dışında çoğunlukla siyahtı.

"Bizim için burada değil," dedi Kelsier. "Ben hiçbir şey yakmıyorum, o bizim sadece sıradan asiller olduğumuzu düşünecek."

"Kız," dedi Dockson.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Camon'un bir süredir Nezaret'e bu dolabı çevirdiğini söylüyordun. Obligatörlerden bir tanesi kızı saptamış olmalı. Onlar bir Allomanser duygularını kurcaladığı zaman bunu fark etmek üzere eğitilmişler."

Dockson düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Sokağın karşısında, Sorgucu diğer obligatöre bir şeyler danıştı, sonra da ikili Camon'un gitmiş olduğu yöne doğru yürümek üzere döndüler. Yürüyüşlerinde bir acele yoktu.

"Onları takip etmesi için bir kuyruk göndermiş olmalılar," dedi Dockson.

"Bu Nezaret," dedi Kelsier. "En azından iki tane kuyruk olacak."

Dockson başıyla onayladı. "Camon onları doğrudan sığınağına götürecek. Düzinelerce adam ölecek. Onların hepsi en takdir edilesi insanlar değiller ama.."

"Onlar da kendi çaplarında Son İmparatorluk'la mücadele ediyorlar," dedi Kelsier. "Dahası, ben olası bir Sissoylunun elimizden kayıp gitmesine izin verecek değilim. O kızla konuşmak istiyorum. Sen o kuyrukları halledebilir misin?"

"Ben sıkıcı hâle geldim dedim, Kell," dedi Dockson. "Beceriksiz değil. Bir çift Nezaret yardakçısıyla baş edebilirim."

"İyi," dedi Kelsier pelerin cebine uzanıp küçük bir şişecik çıkarırken. İçinde bir alkol solüsyonunda süzülen bir dizi metal parçacığı vardı. Demir, çelik, kalay, lehim, bakır, tunç, çinko ve pirinç; sekiz temel Allomantik metal. Kelsier tıpayı çekip çıkardı ve şişeciğin içindekileri tek bir yudumda hızlıca yuttu.

Ağzını silerek şimdi boş olan şişeciği cebine attı. "Ben o Sorgucuyu hallederim."

Dockson endişeli görünüyordu. "Onunla kapışmaya mı çalışacaksın?"

Kelsier başını salladı. "Fazla tehlikeli. Ben onu sadece başka tarafa çekeceğim. Şimdi yürü, o kuyrukların sığınağı bulmalarını istemiyoruz."

Dockson başını sallayarak onayladı. "On beşinci kavşakta buluşalım," dedi ara sokaktan aşağı fırlayıp bir köşeyi dönerek kaybolmadan önce.

Kelsier içine doğru uzanıp metallerini yakmadan önce arkadaşına ona kadar sayarak zaman tanıdı. Vücudu kuvvet, dikkat ve güçle doldu.

Kelsier gülümsedi, sonra da çinko yakarak uzandı ve Sorgucunun duygularına sıkıca asıldı. Yaratık donakaldı, sonra da hızla dönerek Kanton binasına doğru baktı.

Hadi, gel seninle bir yarışalım, diye düşündü Kelsier.

Terris'e bu hafta içinde ulaştık ve söylemem gerekir ki ülkeyi güzel buluyorum. Kuzeydeki ulu dağlar, tepeleri karlarla kaplı kıl tepeleri ve ormandan pelerinleriyle, bu yeşil verimlilik diyarının üstünde nöbetçi tanrılar gibi yükseliyor. Güneydeki kendi topraklarını çoğunlukla düz, sanıyorum eğer manzarayı çeşillendirecek birkaç dağ olsa daha az kasvetli görünebilirdi.

Burada insanlar çoğunlukla çoban, gerçi oduncular ve çiftçiler de az değil. Bu pastoral bir ülke, keskinlikle. Şimdi bütün dünyanın bel bağladığı kehanetlerin ve ilahi kavramların, bu kadar dikkate değer şekilde kırsal bir yerden çıkabilmiş olması garip görünüyor.

3

CAMON SİKKELERİNİ SAYIYOR, altın boxingleri birer birer masanın üstündeki küçük sandığın içine atıyordu. Hâlâ biraz afallamış gibi görünüyordu ki öyle de olması gerekirdi. Üç bin boxing fevkalâde miktarda bir paraydı; Camon'un en iyi durumda bir yılda bile kazanacaklarından çok daha fazlasıydı. En yakın ahbabları masada onunla birlikte oturmuştu, bira ve kahkahalar serbestçe akıyordu.

Vin köşesinde oturmuş, içindeki dehşet hissini anlamaya çalışıyordu. Üç bin boxing. Nezaret'in asla böylesine bir miktarın bu kadar hızla ellerinden çıkmasına izin vermemiş olması gerekirdi. Prelan Arriev kolaylıkla kandırılmayacakmış kadar kurnaz görünmüştü ona.

Camon bir diğer sikkeyi daha sandığın içine attı. Vin onun böylesine bir zenginlik gösterisi yaparak aptalca mı, yoksa akıllıca mı davranmakta olduğuna karar veremiyordu. Yeraltı çeteleri katı bir mutabakat çerçevesinde işlerdi: Herkes kazançtan gruptaki statüsüyle orantılı bir pay alırdı. Her ne kadar bazen çetebasını öldürüp parasını kendin için almak cezbedici olsa da, başarılı bir lider herkes için daha fazla zenginlik yaratırdı. Onu vaktinden önce öldürürsen kendini gelecekteki kazançlardan mahrum bırakmış olurdu, diğer çete üyelerinin hiddetini üstüne çekmeden ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yine de üç bin boxing... Bu en mantıklı hırsızı bile cezbetmeye yeterli olurdu. Her şey çok yanlış gidiyordu.

Buradan gitmem gerek, diye kararını verdi Vin. *Bir şeyler olursa diye Camon'dan ve sığınaktan uzaklaşmalı.*

Ama öte yandan... gitmek mi? Tek başına mı? Daha önce asla yalnız olmamıştı, her zaman Reen vardı. Onu şehirden şehre götüren, farklı hırsız çetelerine katılan o olmuştu. Vin yalnızlığı severdi. Ama kendi başına dışarıdaki şehirde olmak düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. İşte bu yüzden asla Reen'den kaçıp kurtulmamış, bu yüzden Camon'un yanında kalmıştı.

Gidemezdi. Ama gitmesi gerekliydi. Köşesinde başını kaldırıp odayı gözleriyle taradı. Çetede Vin'in herhangi bir türden bağlılık hissettiği pek fazla kimse yoktu. Ama eğer obligatörler gerçekten de çeteye karşı bir hareket yapacak olursa zarar görmelerini izlemekten üzüntü duyacağı bir iki kişi vardı. Adamların birkaç tanesi ona kötü davranmaya çalışmamış ya da çok nadiren de olsa, ona bir nebze olsun iyilik göstermişlerdi.

Bu listenin en tepesinde Ulef vardı. O Vin'in arkadaşı değildi ama şimdi Reen de gitmiş olduğuna göre, elindeki en yakın varlık oydu. Eğer o Vin'le gelecek olursa, en azından o zaman Vin yalnız olmazdı. Vin dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve odanın kenarları boyunca ilerleyerek Ulef ile genç yaştaki diğer birkaç çete üyesinin oturmuş içmekte oldukları yere doğru ilerledi.

Ulef'in kol yenini çekti. Ulef ona doğru döndü, sadece hafifçe sarhoştı. "Vin?"

"Ulef," diye fısıldadı Vin. "Gitmemiz gerek."

Ulef kaşlarını çatı. "Gitmek? Nereye gitmek?"

"Uzağa," diye fısıldadı Vin. "Buradan dışarı."

"Şimdi mi?"

Vin ısrarcı bir şekilde başını salladı.

Ulef tekrar kendi aralarında kıkırdayarak Vin ile Ulef'e imalı bakışlar atmakta olan arkadaşlarına doğru göz attı.

Ulef kızardı. "Sen bir yerlere mi gitmek istiyorsun, sadece sen ve ben?"

"Öyle değil," dedi Vin. "Sadece... sığınaktan çıkmam lazım. Ve yalnız olmak istemiyorum."

Ulef'in yüzü asıldı. Daha da yakına eğildi, nefesinde hafif bir bira kokusu vardı. "Ne oluyor Vin?" diye sordu sessizce.

Vin durakladı. "Ben... Bir şeylerin olabileceğini düşünüyorum Ulef," diye fısıldadı. "Obligatörlerle ilgili bir şeyler. Ben sadece şu anda sığınakta olmak istemiyorum."

Ulef bir an için sessizce oturdu. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Bu ne kadar sürecekt?"

"Bilmiyorum," dedi Vin. "En azından akşama kadar. Ama gitmemiz lazım. *He-men.*"

Ulef yavaş yavaş başını salladı.

"Bir saniye burada bekle," diye fısıldadı Vin dönerek. Kendi şakalarından bi-

rine gülmekte olan Camon'a bir bakış attı. Sonra da kl lekeli, dumanlı odayı sessizce geçerek sığınağın arka odasına gitti.

Çetenin genel olarak uyuduğu yer, sırt yataklarının dizili olduğu uzun, basit bir koridordan oluyordu. Kalabalık ve rahatsızdı ama Reen ile seyahat ettiği yıllarda uyumuş olduğu soğuk ara sokaklardan çok daha iyiydi.

Tekrar alışmak zorunda kalabileceğim ara sokaklar, diye düşündü. Daha önce onlardan sağ çıkmıştı. Bir kere daha çıkabilirdi.

Kendi şiltelinin yanına geldi, diğer odadan kahkaha atan ve içen adamların boğuk sesleri geliyordu. Vin diz çökerek sahip olduğu birkaç parça şeye baktı. Eğer çeteye bir şey olacak olursa, sığınağa bir daha geri gelmesi mümkün olmazdı. Asla. Ama şimdi sırt yatağını yanına alamazdı, fazlasıyla şüphe ekerdı. Bu da geriye sadece onun kişisel eşyalarını içeren küçük kutuyu bırakıyordu: ziyaret etmiş olduğu her şehirden bir taş parçası, Reen'in Vin'e annesinin vermiş olduğunu söylediği küpe ve iri bir sikke büyüklüğünde olan bir obsidiyen parçası. Bu taş rastgele bir desenle yontulmuştu. Reen bunu bir çeşit iyi şans muskası olarak taşırdı. Altı ay önce eteden gizlice kaçtığı zaman geride bırakmış olduğu tek şeydi. Onu terk ettiği zaman.

Tıpkı her zaman yapacağını söylemiş olduğu gibi, dedi Vin kendi kendisine katı bir şekilde. *Hiç onun gerçekten de gideceğini düşünmemiştim ve onun da ište tam olarak bu yüzden gitmesi gerekiyordu.*

Obsidiyen parçasını sıkıca kavradı ve taşları cebine attı. Küpeyi kulağına taktı; bu çok sade bir şeydi. Bir ividen pek fazla farkı yoktu; çalmaya bile değmezdi ki Vin'in bunu arka odada bırakmaktan korkmamasının sebebi de buydu. Buna rağmen, Vin takının onu daha dişi göstereceğinden çekindiği için küpeyi nadiren takardı.

Hiç parası yoktu ama Reen ona nasıl dileneceğini ve çöp toplayacağını öğretmişti. İki de Son İmparatorluk'ta, özellikle de Luthadel'de zordu ama mecbur kalırsa Vin bir yolunu bulurdu.

Vin kutusuyla yatağını bırakarak ortak odaya geri süzüldü. Belki de aşırı tepki gösteriyordu, belki de çeteye hiçbir şey olmayacaktı. Ama eğer olursa... Reen'in ona öğretmiş olduğu tek bir şey varsa, bu da kendi kellesini nasıl koruyacağıydı. Ulef'i getirmek iyi fikirdi. Onun Luthadel'de tanıdıkları vardı. Eğer Camon'un çetesine bir şey olursa, Ulef büyük ihtimalle ona bu yakınlarda iş...

Vin ana odanın hemen içinde dondu. Ulef onu bırakmış olduğu masada değildi. Bunun yerine şüphe uyandırıcı bir şekilde odanın n tarafının yakınlarında ayakta duruyordu. Barın yakınlarında. Camon'un yakınlarında.

"Ne oluyor!" Camon ayağa kalktı, yüzü güneş ışığı kadar kırmızıydı. Tabureyi itip ayağının altından çekti, sonra da yarı sarhoş olarak Vin'e doğru yalpaladı. "Kaıyor musun? Beni Nezaret'e satmaya gidiyorsun öyle mi?"

Vin merdiven boşluğunun kapısına doğru atılarak masaların ve çete üyelerinin etrafından ümitsiz bir şekilde dolandı.

Camon'un fırlattığı tahta tabure onu sırtının ortasından vurarak yere devirdi.

Omuzlarının arasında acı alevlendi, birkaç çete üyesi tabure ondan sekerek yakınılardaki döşeme tahtalarının üstünde gümlerken bağırırdı.

Vin sersemleyerek yatıp kaldı. Sonra içindeki bir şeyler, farkında olduğu ama anlamadığı bir şeyler, ona güç verdi. Başının dönmesi geçti, acısı bir odak hâline geldi. Sakar hareketlerle ayağa kalktı.

Camon oradaydı. O daha ayağa kalkarken elinin tersiyle Vin'i tokatladı. Kafası aldığı darbeye yan tarafa savrulurken boynu o kadar acıyla döndü ki tekrar yere çarptığını zar zor hissedebildi.

Camon öne eğildi ve gömleğinin ön tarafını kavrayıp onu yukarı çekerken yumruğunu kaldırdı. Vin düşünmek ya da konuşmak için duraksamadı, yapılacak tek bir şey vardı. Şans'ının tamamını tek bir şiddetli çabayla harcayarak Camon'u itti, öfkesini sakınleştirdi.

Camon sendeledi. Bir an için gözleri yumuşadı. Vin'i biraz indirdi.

Sonra öfke gözlerine geri döndü. Katı. Dehşet verici.

"Lanet kaltak," diye mırıldandı Camon onu omzundan kavrayıp sallayarak. "Senin o kalles ağabeyin bana hiç saygı duymadı ve sen de farklı değilsin. İkinize de fazla yumuşak davrandım. Seni de..."

Vin kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama Camon onu sıkıca kavramıştı. Çaresizlik içinde yardım için diğer çete üyelerini taradı, ancak ne bulacağını biliyordu. Umursamazlık. Arkalarını döndüler, yüzlerinde utanç vardı ama ilgi yoktu. Uleף hâlâ Camon'un masasının yakınında ayakta durmuş, suçlu bir şekilde yere bakıyordu.

Zihninin arka tarafından ona fısıldayan bir ses duyduğunu sandı. Reen'in sesi. *Aptal! Acımasızlık, duyguların en mantıklı olanı bu. Senin yeraltında arkadaşın yok. Senin yeraltında asla arkadaşın olmayacak!*

Vin mücadele etmeyi sürdürdü ama Camon ona tekrar vurarak yere devirdi. Darbe onu sersemletti ve nefesini kesti, ciğerlerindeki hava boşalmıştı.

Sadece dayan, diye düşündü aklı bulanık bir hâlde. Beni öldürmeyecek. Bana ihtiyacı var.

Ama zayıfça dönerken loş odada, tepesinde yükselen Camon'u gördü, sarhoş yüzündeki öfke belli oluyordu. Vin bu sefer farklı olacağını biliyordu, bu sıradan bir dayak olmayacaktı. Camon Vin'in onu Nezaret'e satmaya niyetli olduğunu düşünüyordu. Kontrolünü kaybetmişti.

Gözlerinde cinayet okunuyordu.

Lütfen! diye düşündü Vin çaresizlik içinde Şans'ına uzanır, onu harekete geçirmeye çalışırken. Cevap yoktu. Şans da onu yüzüstü bırakmıştı.

Camon kendi kendine mırıldanarak yere eğildi ve onu omzundan yakaladı. Koca eli bir yumruğa dönüşür, kasları gerilirken, sinirli bir ter damlası kayarak çenesinden damladı ve Vin'in yanağının üstüne düştü. Kolunu kaldırdı.

Birkaç ayak ötede merdiven boşluğunun kapısı sarsıldı, sonra da sertçe açıldı. Camon durakladı, kapıya ve sığınağa geri dönmek için bu kadar uygunsuz bir anı seçmiş olan şanssız çete üyesi her kimse ona doğru ateş püsküren gözlerle baktı.

Vin dikkatinin dağılmasından faydalanmaya çalıştı. Yeni geleni umursamadan silkinerek Camon'un kavrayışından kurtulmaya çalıştı ama fazlasıyla zayıftı. Yüzünün Camon'un vurmuş olduğu yeri yanıyordu ve ağzında kan tadı vardı. Omzu kötü bir şekilde yere çarpmıştı ve düştüğü tarafı da ağrıyordu. Camon'un elini kavradı ama bir anda zayıf hissetti, içsel gücü de tıpkı Şans'ı gibi onu yüzüstü bıraktı. Bir anda acıları daha da büyük, daha da korkutucu, daha da... talepkâr gibiymiş geldi.

Umutsuzca kapıya doğru döndü. Yakındı, acınacak derecede yakındı. Neredeyse kaçmıştı. Sadece birazcık daha ileri...

Sonra merdiven kapısının ağzında sessizce dikilmekte olan adamı gördü. Bu tanıdık biri değildi. Uzun boylu ve atmaca suratlı adamın açık sarı saçları vardı ve rahat bir asil takım elbisesi giyiyor, pelerini de serbestçe asılı duruyordu. Adam belki de otuzlarının ortasıındaydı. Bir şapka takmıyordu ve düello değneği de taşımıyordu.

Ve çok ama çok sinirli görünüyordu.

"Ne oluyor?" diye hesap sordu Camon. "Sen kimsin?"

Gözcülerin yanından nasıl geçmiş, diye düşündü Vin, aklını başına toplamak için çabalayarak. Acı. Acıyla baş edebilirdi. Obligatörler... Bu adamı onlar mı gönderdi?

Yeni gelen başını eğip Vin'e baktı ve yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. Sonra başını kaldırıp Camon'a baktı ve yüzü karardı.

Camon'un öfkesi sanki büyük kuvvet tarafından yumruklanmış gibi geriye savrulurken kesildi. Eli Vin'in omzundan kayıp gitti ve döşeme tahtalarının sarsılmasına neden olacak şekilde yere devrildi.

Oda sessizleşti.

Uzaklaşmak gerek, diye düşündü Vin, kendini dizlerinin üstünde doğrulmaya zorlarken. Camon birkaç ayak öteden acıyla inledi ve Vin sürünerek ondan uzaklaşıp boş bir masanın altına süzüldü. Sığınağın gizli bir çıkışı vardı, arka taraftaki uzak duvarın yanındaki gizli bir kapak. Eğer sürünerek ona ulaşabilirse...

Vin bir anda ezici bir huzur hissetti. Bu duygu onun üstüne ani bir yük gibi çöktü, kendi duyguları ezilerek sanki güçlü bir el tarafından bastırılmış gibi sustular. Korkusu üflenen bir mum gibi puf diye söndü ve hatta acısı bile önemsizmiş gibi göründü.

Neden bu kadar endişelenmiş olduğunu merak ederek yavaşladı. Gizli kapağa bakarken duraklayıp ayağa kalktı. Derin derin nefes aldı, hâlâ biraz sersemlemiş hâldeydi.

Camon demin beni öldürmeye çalıştı! diye uyardı aklının mantıklı olan kısmı. *Ve başka birileri sığınağa saldırıyor. Buradan uzaklaşmalıyım!* Aina duyguları mantıkla uyumlu değildi. Kendisini... huzurlu hissediyordu. Endişesiz ve epey bir de meraklı.

Birileri onun üzerinde Şans kullanmıştı.

Her ne kadar daha önce bunu kendi üstünde asla hissetmemiş olsa da bir şekilde tanıdı. Masanın yanında durakladı, bir eli tahtanın üstündeydi, sonra da yavaş

yavaş döndü. Yeni gelen adam hâlâ kapının ağzında duruyordu. Adam Vin'i alıcı bir gözle inceledi, sonra da bir açıdan yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi.

Ne oluyor?

Yabancı en sonunda odanın içine adım attı. Camon'un çetesinin geri kalanı masalarında oturmaya devam ettiler. Şaşkın, ancak garip bir şekilde endişesiz görünüyordular.

Hepsinin üzerinde Şans kullanıyor. Ama... bu kadar çok kişiye aynı anda bunu nasıl yapabilir? Vin hiçbir zaman arada sırada kısa bir iteklemeden fazlasını yapmaya yetecek kadar Şans depolamayı başaramamıştı.

Adam odaya girerken Vin en sonunda onun arkasında, merdivenlerde ikinci bir kişinin daha durduğunu görebildi. Bu ikinci adam daha az heybetliydi. Boyu daha kısaydı, koyu renkli, kısa bir sakalı ve kısa kesilmiş düz saçları vardı. O da bir asilin takım elbisesini giyiyordu ama onunkinin kesimi daha sıradandı.

Odanın diğer tarafında Camon inledi ve oturdu, başını tutuyordu. Yeni gelenlere göz attı. "Üstat Dockson! Ec, şey, bu bir sürpriz!"

"Gerçekten de öyle," dedi daha kısa boylu olan adam; Dockson. Vin bu adamlarda hafif bir tanıdıklık seziyor olduğunun farkına vararak kaşlarını çatı. Bunları bir yerlerden tanıyordu.

Maliye Kantonu. Camon ve ben giderken onlar bekleme odasında oturuyordu.

Camon sarışın yabancıyı inceleyerek ayağa kalktı. Camon başını eğerek adamın ellerine baktı, iki eli de garip, üst üste binen yara izleriyle kaplıydı. "Lord Hükümdar adına..." diye fısıldadı Camon. "Hathsın Firarisi!"

Vin kaşlarını çatı. Bu unvanı tanımamıştı. Bu adamı tanıyor olması mı gerekti? Hissettiği huzura rağmen yaraları hâlâ zonkluyor ve başı da dönüyordu. Destek almak için masaya yaslandı ama oturmadı.

Bu yabancı her kimse, Camon belli ki onun önemli biri olduğunu düşünüyordu. "Ah, Üstat Kelsier!" diye kekeledi Camon. "Bu ender bir onur!"

Yabancı, Kelsier, başını salladı. "Biliyor musun, seni dinlemeye hiç de meraklı değilim."

Camon'un ağzından tekrar geriye doğru fırlatılırken acılı bir "uf" kaçtı. Kelsier bu marifeti sergilemek için herhangi bir gözle görülür hareket yapmamıştı. Ancak Camon sanki görülmez bir kuvvet tarafından itilmiş gibi yere devrildi.

Camon'un sesi kesildi ve Kelsier de odayı gözleriyle taradı. "Geri kalanlarınız benim kim olduğumu biliyor mu?"

Çete üyelerinin pek çoğu başlarını sallayarak onayladılar.

"İyi. Sığınağınıza geldim çünkü sizlerin, dostlarım, bana büyük bir borcunuz var."

Oda Camon'un inlemeleri dışında sessizleşti. En sonunda çete üyelerinden bir tanesi konuştu. "Öyle mi... Üstat Kelsier?"

"Gerçekten de öyle. Görüyorsunuz, Üstat Dockson ve ben az önce sizlerin hayatınızı kurtardık. Sizin oldukça beceriksiz olan çetebaşınız yaklaşık bir saat kadar önce Nezaret'in Maliye Kantonu'nu terk ederek doğrudan bu sığınağa geri döndü."

İki Nezaret gözcüsü, bir yüksek rütbeli prelan ve... tek bir tane de Çelik Sorgucu tarafından takip ediliyordu."

Kimse konuşmadı.

Ah, Hükümdar adına... diye düşündü Vin. Haklı çıkmıştı, sadece yeteri kadar hızlı davranamamıştı. Eğer bir Sorgucu varsa...

"Sorgucuyla ben ilgilendim," dedi Kelsier. Duraklayarak imanın havada asılı kalmasına izin verdi. Ne tür bir adam bu kadar önemsemez bir tavırla bir Sorgucuyla "ilgilenmiş" olduğunu iddia edebilirdi? Söylentiler yaratıkların ölümsüz olduğundan, bir adamın ruhunun içini görebildiklerinden ve eşsiz savaşçılar olduklarından bahsediyordu.

"Verilmiş hizmetler karşılığında ödeme talep ediyorum," dedi Kelsier.

Camon bu sefer tekrar ayağa kalkmadı; sert düşmüştü ve belli ki sersemlemiş hâldeydi. O da sessizliğini korudu. En sonunda Milev, Camon'un baş yardımcısı olan koyu derili adam, Nezaret boxingleriyle dolu sandığı kaptı ve bununla ileri atıldı. Sandığı Kelsier'e sundu.

"Camon'un Nezaret'ten almış olduğu para," diye açıklama yaptı Milev. "Üç bin boxing."

Milev onu memnun etmek için ne kadar da hevesli, diye düşündü Vin. *Bu sadece Şans'tan daha fazla bir şey. Ya o ya da benim asla kullanamadığım bir tür Şans.*

Kelsier durakladı, sonra da sikke sandığını kabul etti. "Ve sen de?"

"Milev, Üstat Kelsier."

"Tamam, Çetebaşı Milev, bu ödemeyi tatmin edici olarak kabul edeceğim, tabi eğer benim için bir diğer şeyi daha yaparsan."

Milev durakladı. "Peki, o nedir?"

Kelsier neredeyse kendinden geçmiş olan Camon'a doğru başıyla işaret etti. "Onunla ilgilen."

"Elbette," dedi Milev.

"Onun yaşamasını istiyorum Milev," dedi Kelsier bir parmağını kaldırarak. "Ama onun bundan memnun kalmasını istemiyorum."

Milev başını sallayarak onayladı. "Onu dilenci yapacağız. Lord Hükümdar o mesleği onaylamıyor, Camon'un Luthadel'de rahat bir hayatı olmayacak."

Ve Milev de Kelsier'in dikkat etmiyor olduğunu düşündüğü anda yine de ondan kurtulacak.

"İyi," dedi Kelsier. Sonra sikke sandığını açtı ve sayarak bir miktar altın boxing çıkarmaya başladı. "Sen uyanık bir adamsın, Milev. Zekisin ve diğerleri kadar kolay da gözün korkmuyor."

"Benim daha önce de Siskanlarla alışverişim oldu, Üstat Kelsier," dedi Milev.

Kelsier başını salladı. "Dox, bu geceki görüşmemizi nerede yapacaktık?" dedi yoldaşına hitap ederek.

"Ben Clubs'ın dükkânını kullanabileceğimizi düşünmüştüm," dedi ikinci adam.

"Hiç de tarafsız bir yer değil," dedi Kelsier. "Özellikle de eğer bize katılmamaya karar verecek olursa."

“Doğru.”

Kelsier, Milev'e baktı. “Bu bölgede bir iş planlıyorum. Bazı yerel ekiplerin de desteğini almak faydalı olacaktır.” Görünüşe göre yüz boxing gibi duran bir yığını ileri uzattı. “Bu akşam için sığınağınızın kullanımına ihtiyacınız olacak. Bu ayarlanabilir mi?”

“Elbette,” dedi Milev sikkeleri hevesli bir şekilde alarak.

“Güzel,” dedi Kelsier. “Şimdi çıkın dışarı.”

“Dışarı mı?” diye sordu Milev tereddüt içinde.

“Evet,” dedi Kelsier. “Adamlarını al, eski lideriniz de dâhil ve gidin. Vin Hanım ile özel bir konuşma yapmak istiyorum.”

Oda tekrar sessizleşti ve Vin biliyordu ki Kelsier'in onun adını nereden bildiğini tek merak eden kişi kendisi değildi.

“Hadi, onu duydunuz!” diye bağırdı Milev. Bir grup hayduda gidip Camon'u almaları için elini salladı, sonra da çete üyelerinin kalanlarını merdivenlerden yukarı doğru kovaladı. Vin gittikçe endişelenerek onların gidişini izledi. Bu Kelsier güçlü bir adamdı ve içgüdüleri ona güçlü adamların tehlikeli olduğunu söylüyordu. Vin'in Şans'ından haberi mi vardı? Belli ki vardı, onu özellikle ayırmak için başka ne nedeni olabilirdi ki?

Bu Kelsier beni nasıl kullanmaya çalışacak, diye düşündü yere çarpan kolunu ovalarken.

“Bir de Milev,” dedi Kelsier sakın sakın. “‘Özel’ dediğim zaman, uzak duvarın arkasındaki gözcü deliklerinden bizi izleyen dört adam tarafından da gözetlenmek istemiyorum demek istemiştin. Yukarıdaki ara sokağa çıkarken onları da yanında götürür.”

Milev'in benzi attı. “Elbette, Üstat Kelsier.”

“İyi. Ve ara sokakta iki tane de ölü Nezaret casusu bulacaksınız. Bizim için cesetlerden de kurtulursanız iyi olur.”

Milev başını sallayarak döndü.

“Ve Milev,” diye ekledi Kelsier.

Milev tekrar geri döndü.

“Adamlarından hiçbirinin bize ihanet etmeyeceğinden emin ol,” dedi Kelsier sessizce. Vin duygularının üstündeki yenilenmiş basıncı tekrar hissetti. “Bu çete zaten Çelik Nezaret'in gözünü üzerine çekmiş durumda. Bir de beni kendinize düşman etmeyin.”

Milev şiddetle başını salladı, sonra da arkasından kapıyı çekip kapatarak merdiven boşluğunda kayboldu. Birkaç saniye sonra Vin gözcü odasından gelen ayak sesleri duydu, ondan sonra ise ortalık sessizliğe büründü. Vin, nedense kendi başına bir oda dolusu canı ve hırsızın gözünü korkutabilecek kadar etkileyici olan bir adam ile yalnız kalmıştı.

Vin kaçış kapısına göz attı. Kelsier onu izliyordu. Eğer Vin kaçarsa ne yapardı?

Bir Sorgucuyu öldürdüğünü iddia ediyor, diye düşündü. *Ve... şans kullandı. Sadece onun ne bildiğini öğrenmeye yetecek kadar uzun bile olsa kalmak zorundayım.*

Kelsier'in gülümsemesi derinleştii, en sonunda kakhahayı bastı. "Bu çok fazla-sıyla eğlenceliydi, Dox."

Diğeri, Camon'un Dockson demiş olduğı adam homurdandı ve odanın ön tarafına ilerledi. Vin gerildi ama adam ona doğru bir hareket yapmadı, bunun yerine bara doğru ağır ağır yürüdü.

"Eskiden yeteri kadar çekilmezdin, Kell," dedi Dockson. "Senin bu yeni namınla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. En azından başa çıkarken nasıl yüzümü ifadesiz tutacağımı bilmiyorum."

"Kıskanıyorsun."

"Evet, işte bu," dedi Dockson. "Senin adi suçluların gözünü korkutabilme becerini korkunç derecede kıskanıyorum. Eğer senin için bir önemi varsa, ben senin Camon'a fazla sert davrandığını düşünüyorum."

Kelsier de yürüyüp geldi ve odadaki masalardan birine oturdu. Konuşurken neşesi hafifçe söndü. "Kıza ne yaptığını gördün."

"Aslına bakarsan görmedim," dedi Dockson barın stoklarını kurcalarken. "Birileri kapıyı engelliyordu."

Kelsier omuz silkti. "Kıza bak, Dox. Zavallı şey neredeyse kendinden geçecek kadar dövülmüş. Ben herife herhangi bir sempati duymuyorum."

Vin durduğu yerde kaldı, iki adamı da izliyordu. Anın gerilimi azaldıkça yaraları tekrar zonklamaya başladı. Kürek kemiklerinin arasına aldığı darbeyle oluşan büyük bere ile yüzünün tokat yiyen yeri de yanıyordu. Hâlâ biraz başı dönüyordu.

Kelsier onu izliyordu. Vin dişlerini sıktı. Acı. Acıyla baş edebilirdi.

"Senin bir şeye ihtiyacın var mı, evlat?" diye sordu Dockson. "O yüzün için ıslak bir mendil belki?"

Vin cevap vermedi ve bunun yerine Kelsier'e odaklandı. *Hadi. Bana benden ne istediğini söyle. Hamleni yap.*

Dockson en sonunda omuz silkti, sonra da bir an için eğilerek barın altına girdi. Sonunda bir çift şişeyle çıktı.

"İyi bir şeyler var mı?" diye sordu Kelsier dönerek.

"Sence var mıdır?" diye sordu Dockson. "Hırsızlar arasında bile, Camon tam olarak inceliğı ile bilinmez. Benim bu şaraptan daha fazla eden çoraplarım var."

Kelsier içini çekti. "Yine de ver bir kupa." Sonra tekrar Vin'e göz attı. "Sen bir şey istiyor musun?"

Vin cevap vermedi.

Kelsier gülümsedi. "Endişe etme, bizler senin arkadaşlarının düşündüğünden çok daha az korkutucuyuz."

"Ben onların arkadaşı olduğunu sanmıyorum Kell," dedi Dockson barın arkasından.

"İyi bir nokta," dedi Kelsier. "Yine de, evlat, bizden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Dox'un nefesi dışında."

Dockson gözlerini devirdi. "Ya da Kell'in esprileri."

Vin sessizce ayakta duruyordu. Camon'la yapmış olduğu gibi zayıf davranabi-

lirdi ama içgüdülerini ona bu adamların o taktiğe iyi tepki vermeyeceğini söylüyordu. O yüzden de Vin olduğu yerde kalarak durumu değerlendirmeye devam etti.

Huzur yine üzerine çöktü. Onu rahatlaması için, güven duyması için, sadece bu adamların önerdiği şekilde davranması için teşvik ediyordu...

Hayır! Vin olduğu yerde kaldı.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Bu beklenmedik."

"Ne?" diye sordu Dockson bir kupaya şarap doldururken.

"Bir şey yok," dedi Kelsier Vin'i inceleyerek.

"Bir içecek istiyor musun, istemiyor musun kızım?" diye sordu Dockson.

Vin hiçbir şey söylemedi. Tüm hayatı boyunca, hatırlayabildiği kadar uzun zamandır, Şans'ı olmuştu. Şans onu güçlü kılıyordu ve ona diğer hırsızların ötesinde bir üstünlük sağlıyordu. Büyük olasılıkla hâlâ hayatta olmasının nedeni de oydu. Ancak, bütün bu zaman boyunca Vin hiç gerçekten de Şans'ın ne olduğunu ya da onu neden kullanabildiğini bilmemişti. Şimdi mantık ve içgüdü ona aynı şeyi söylüyordu; Vin'in bu adamın bildiği şeyleri keşfetmesi gerekiyordu.

Adam onu her ne şekilde kullanmak istiyorsa, planları her ne ise Vin'in bunlara katlanması gerekiyordu. Onun nasıl bu kadar güçlü hâle gelmiş olduğunu keşfetmek zorundaydı.

"Bira," dedi en sonunda.

"Bira mı?" diye sordu Kelsier. "O kadar mı?"

Vin onu dikkatlice izlerken başıyla onayladı. "Ben seviyorum."

Kelsier çenesini ovuşturdu. "Bunun üstünde çalışmamız gerekecek," dedi. "Her neyse, gel otur."

Vin tereddütlü bir şekilde yürüyerek geldi ve küçük masada Kelsier'in karşısına oturdu. Yaraları zonkluyordu ama zayıflık göstermeye cesaret edemezdi. Zayıflık öldürürdü. Vin'in acıyı görmezden gelirmiş gibi yapması gerekiyordu. En azından, böyle oturduğu zaman zihni açılmıştı.

Dockson bir süre sonra onlara katılarak Kelsier'e bir bardak şarap ve Vin'e de bira kupasını verdi. Vin içmedi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Vin alçak bir sesle.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Sen dobra bir tipsin, ha?"

Vin cevap vermedi.

Kelsier içini çekti. "Benim büyüleyici gizemli havam da buraya kadarmış demek."

Dockson sessizce homurdandı.

Kelsier gülümsedi. "Benim adım Kelsier. Ben senin çetebaşı olarak adlandırabileceğin bir şeyim ama büyük olasılıkla senin gördüklerine hiç benzemeyen bir çeteyi yönetiyorum. Camon ve çetesi gibi adamlar, kendilerinin aristokrasi ve Nezaret'in çeşitli organizasyonlarından beslenen avcılar olduklarını düşünmeyi severler."

Vin başını iki yana salladı. "Avcılar değil. Leş yiyiciler." İnsan belki de Lord Hükümdar'ın bu kadar yakınlarında hırsız çeteleri gibi şeylerin var olmayı başaramayacağını düşünebilirdi. Ancak Reen ona bunun tam tersinin doğru olduğunu

göstermişti: Güçlü, zengin asiller Lord Hükümdar'ın etrafında toplanıyordu. Ve güç ile zenginliğin olduğu yerde yozlaşma da vardı; özellikle de Lord Hükümdar asillerini skaalardan çok daha gevşek bir kontrol altında tuttuğu için. Bu, görünüşe göre, onların atalarına karşı olan düşkünlüğü ile ilgili bir şeydi.

Ne olursa olsun, Camon'un ki gibi hırsız çeteleri şehrin yozlaşmışlığından beslenen farelerdi. Ve tıpkı fareler gibi köklerinin tam olarak kazınması imkânsızdı, özellikle de Luthadel'in nüfusuna sahip olan bir şehirde.

"Leş yiyiciler," dedi Kelsier gülümseyerek; görünüşe göre bunu bol bol yapıyordu. "Bu uygun bir tanım, Vin. Eh, Dox ve ben, bizler de leş yiyicileriz... bizler sadece daha yüksek kalite leş yiyicileriz. Bizlerin daha iyi bir soydan geldiğini de söyleyebilirsin ya da belki de sadece daha hırslıyız."

Vin kaşlarını çattı. "Siz asil misiniz?"

"Hükümdar adına, hayır," dedi Dockson.

"Ya da en azından safkan asil değiliz," dedi Kelsier.

"Melezlerin var olmaması gerekiyor," dedi Vin dikkatli bir şekilde. "Nezaret onları avlar."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Senin gibi melezler mi?"

Vin bir anda çarpılmış gibi hissetti. *Nasıl...?*

"Çelik Nezaret bile yanılmaz değildir Vin," dedi Kelsier. "Eğer seni gözden kaçırabilmişlerse, o zaman başkalarını da kaçırabilirler."

Vin düşünceli bir şekilde durakladı. "Milev. O size Siskan dedi. Onlar bir çeşit Allomanser, değil mi?"

Dockson, Kelsier'e bir göz attı. "Kız dikkatli," dedi daha kısa adam takdir eden bir şekilde başını sallayarak.

"Evet," diye onu onayladı Kelsier. "Adam bize gerçekten de Siskan dedi Vin, gerçi o unvan biraz aceleyle kullanılmıştı çünkü ne Dockson ne de ben teknik olarak Siskan değiliz. Ancak onlarla epey bir ilişkimiz oluyor."

Vin bir an için sessizce iki adamın bakışlarının altında oturdu. Allomansi. Asillerin sahip olduğu, onlara sadakatlerinin karşılığı olarak bin yıl önce Lord Hükümdar tarafından bahşedilmiş olan mistik güç. Bu temel Nezaret öğretisiydi; Vin gibi bir skaa bile bu kadarını biliyordu. Asiller ataları sayesinde Allomansi'ye ve ayrıcalığa sahipti, skaalar da aynı sebepten dolayı cezalandırılıyorlardı.

Ancak işin gerçeği Vin'in aslında Allomansi'nin ne olduğunu bilmediği idi. Her zaman bunun savaşmakla ilgili bir şeyler olduğunu varsaymıştı. Onlara verilen isimle tek bir "Siskan"ın bütün bir hırsız çetesini öldürmeye yetecek kadar tehlikeli olduğu söylenirdi. Ancak Vin'in tanıdığı skaalar güç hakkında fısıltılı, şüpheli tonlarda konuşurlardı. Şu andan önce, Vin asla bir an için bile durup bunun onun Şans'ı ile aynı şey olabileceğini düşünmemişti.

"Söyle bana Vin," dedi Kelsier ilgiyle öne doğru eğilerek. "Maliye Kantonu'nda o obligatöre ne yaptığının farkında mısın?"

"Şans'ımı kullandım," dedi Vin sessizce. "Onu insanları daha az kızgın yapmak için kullanıyorum."

"Ya da daha az şüpheci," dedi Kelsier. "Dolandırması daha kolay."

Vin başıyla onayladı.

Kelsier bir parmağını kaldırdı. "Öğrenmen gereken birçok şey var. Teknikler, kurallar ve egzersizler. Ancak bir ders bekleyemez. Asla bir obligatörün üstünde duygusal Allomansi kullanma. Onların hepsi duygularıyla ne zaman oynandığını fark etmek üzere eğitilmiştir. Yüksek asillerin bile bir obligatörün duygularını itmeleri ya da Çekmeleri yasaktır. O obligatörün bir Sorgucu çağırtmış olmasının sebebi sensin."

"Dua et de yaratık bir daha senin izini bulamasın kızım," dedi Dockson sessizce şarabını yudumlayarak.

Vin'in benzi attı. "Sen Sorgucuyu öldürmedin mi?"

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Ben sadece onun biraz dikkatini dağıttım, gerçi ekleyebilirim ki bu da yeteri kadar tehlikeliydi. Merak etme, onlar hakkındaki söylentilerin pek çoğu doğru değil. Şimdi senin izini kaybetmiş olduğuna göre, seni tekrar bulamayacaktır."

"Büyük olasılıkla," dedi Dockson.

Vin endişeyle daha kısa olan adama göz attı.

"Büyük olasılıkla," diyerek katıldı Kelsier. "Sorgucular hakkında bilmediğimiz çok fazla şey var; onlar normal kurallara uymuyormuş gibi görünüyorlar. Örneğin o gözlerindeki kazıkların onları öldürmesi lazım. Allomansi hakkında öğrenmiş olduğum hiçbir şey o yaratıkların nasıl yaşamaya devam edebildiği konusuna bir açıklama getirmiyor. Eğer peşinde olan sadece sıradan bir Arayıcı Siskan olsaydı endişe etmemize gerek olmazdı. Ama bir Sorgucu... gözlerini açık tutman gerekecek. Gerçi senin zaten bu konuda epey iyi olduğun görülüyor."

Vin bir an için rahatsızca oturdu. Sonunda Kelsier onun bira kupasına doğru başıyla işaret etti. "İçmiyorsun."

"İçine bir şeyler katmış olabilirsin," dedi Vin.

"Oh, benim senin içkine gizlice bir şeyler katmama gerek yok ki," dedi Kelsier gülümseyerek takım ceketinin cebinden bir cisim çıkarırken. "Ne de olsa, sen bu şişeciğin içindeki gizemli sıvıyı oldukça gönüllü bir şekilde içeceksin."

Masanın üstüne küçük bir cam şişe koydu. Vin içindeki sıvıya bakarak kaşlarını çatı. Dibinde koyu bir çökelti vardı. "Bu ne?" diye sordu.

"Eğer sana söylersem gizemi olmaz ki," dedi Kelsier gülümseyerek.

Dockson gözlerini devirdi. "Şişe bir alkol solüsyonu ve bazı metal parçacıkları ile dolu Vin."

"Metal mi?" diye sordu Vin yüzü asılarak.

"Sekiz temel Allomantik metalin iki tanesi," dedi Kelsier. "Bazı testler yapmamız gerekiyor."

Vin şişeciğe dik dik baktı.

Kelsier omuz silkti. "Eğer senin bu Şans'ın hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmek istiyorsan içmek zorundasın."

"Önce sen yarısını iç," dedi Vin.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Görüyorum biraz paranoyak gibisin."

Vin cevap vermedi.

En sonunda Kelsier içini çekerek şişeciği aldı ve tıpasını çıkardı.

"Önce çalkala," dedi Vin. "Çökeltilerden biraz sana da gelsin."

Kelsier gözlerini devirdi ama söylendiği gibi yaparak şişeciği çalkaladı, sonra da içindekilerin yarısını kafasına dikti. Bir tıkırtıyla şişeyi masanın üstüne geri koydu.

Vin kaşlarını çattı. Sonra da pis pis sırtıtmakta olan Kelsier'e baktı. Vin'i yakalamış olduğunu biliyordu. Ona kendi gücünü göstermiş, Vin'i bununla cezbetmişti. *Güç sahibi olanlara itaat etmek için tek sebep, bir gün onların sahip olduğu şeyi ellerinden alabilmeyi öğrenmektir.* Reen'in sözleri.

Vin uzanıp şişeciği aldı, sonra da içindekileri kafasına dikti. Bir tür büyüdü dönüşüm ya da güç hissi, hatta belki de zehir alametlerini bekleyerek oturdu. Hiçbir şey hissetmedi.

Ne kadar da sinir bozucu. Yüzünü asarak sandalyesinde geriye yaslandı. Sırf meraktan Şans'ını yokladı.

Ve gözlerinin şaşkınlıkla kocaman açıldığını hissetti.

Şans oradaydı, devasa bir altın yığını gibiydi. O kadar inanılmaz bir güç deposuydu ki Vin'in kavrayışını zorluyordu. Daha önceleri her zaman Şans'ıyla ilgili cimri davranmak, onu yedekte tutmak, minik zerrelerini tutumlu bir şekilde kullanmak zorunda olmuştu. Şimdi ise bir yüksek asilin ziyafetine davet edilmiş olan açlıktan ölmek üzere bir kadın gibi hissediyordu kendini. İçindeki devasa zenginliğe bakarak afallamış bir şekilde oturup kaldı.

"Hadi," dedi Kelsier kışkırtan bir sesle. "Dene bakalım. Beni teskin et."

Vin uzanarak yeni elde etmiş olduğu Şans kütlesine kararsızca dokundu. Bir parçasını aldı ve bunu Kelsier'e doğru yönlendirdi.

"Güzel." Kelsier hevesle öne doğru eğildi. "Ama senin bunu yapabildiğini zaten biliyorduk. Şimdi gerçek test, Vin. Öbür tarafa da gidebilir misin? Duygularımı köreltebiliyorsun ama, peki onları ateşleyebiliyor musun?"

Vin kaşlarını çattı. Hiç Şans'ını böyle bir şekilde kullanmamıştı; bunu yapabileceğinin farkında bile değildi. Kelsier neden bu kadar hevesliydi?

Vin şüpheli bir şekilde Şans kaynağına doğru uzandı. Bunu yaparken ilginç bir şeyin farkına vardı. Onun ilk başta tek bir devasa güç kaynağı olarak algılamış olduğu şey aslında iki farklı güç kaynağıydı. Şans'ın farklı çeşitleri vardı.

Sekiz. Sekiz tane olduğunu söylemişti. Ama ya diğerleri ne yapıyor?

Kelsier hâlâ bekliyordu. Vin ikinci, tanıdık olmayan Şans kaynağına doğru uzandı ve önceden yaptığı şekilde Kelsier'e doğru yönlendirdi.

Kelsier'in gülümsemesi derinleşti ve arkasına yaslanarak Dockson'a göz attı. "İşte bu kadar. Yaptı."

Dockson başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse Kell, ben ne düşüneceğimden emin değilim. Sizin bir tanenizin etrafta olması yeteri kadar rahatsız edici. Ama iki taneniz..."

Vin onları kısılmış, kuşkulu gözlerle süzdü. "İki tane ne?"

"Asillerin arasında bile Vin, Allomansi oldukça enderdir," dedi Kelsier. "Evet, bu çoğu güçlü kolu yüksek asiller arasından çıkan ırsi bir yetenek. Ama sadece soy Allomantik gücü garanti etmez."

"Pek çok yüksek asil sadece tek bir Allomantik yeteneğe sahiptir. Öyle insanlar, Allomansi'nin sekiz temel yönünden sadece bir tanesini uygulayabilenler. Siskan denir. Bazen bu yetenekler skaalar arasında da ortaya çıkar ama ancak o skaanın yakın ataları arasında asil kanı varsa. Çoğu zaman yaklaşık... şey, on bin melez doğumlu skaanın arasında bir tane Siskan bulabilirsin. Asil atalar ne kadar iyi ve yakınsa, skaanın bir Siskan olma olasılığı da o kadar yüksektir."

"Senin ebeveynlerin kimdi Vin?" diye sordu Dockson. "Onları hatırlıyor musun?"

"Beni üvey kardeşim Reen büyüttü," dedi Vin sessiz ve rahatsız bir şekilde. Bunlar onun başkalarıyla konuştuğu şeyler değildi.

"Annen ve babandan bahseder miydi?" diye sordu Dockson.

"Arada bir," diye itiraf etti Vin. "Reen annemizin bir orospu olduğunu söylemişti. Kendisi öyle istediği için değil ama yeraltında..." Sesi solarak kesildi. Annesi bir defasında, o çok küçükken Vin'i öldürmeye çalışmıştı. Olayı zar zor hatırlıyordu. Onu Reen kurtarmıştı.

"Peki ya baban, Vin?" diye sordu Dockson.

Vin başını kaldırdı. "O Çelik Nezaret'te bir yüksek prelan."

Kelsier hafifçe ısıklık çaldı. "İşte bak *bu* biraz ironik bir görevi suiistimal olmuş."

Vin başını eğerek masaya baktı. En sonunda uzandı ve bira kupasından kocaman bir yudum aldı.

Kelsier gülümsedi. "Nezaret'teki yüksek rütbeli obligatörlerin çoğu yüksek asillerdir. Baban sana kanında ender bulunan bir hediye vermiş."

"O zaman... Ben de senin o bahsettiğin Siskanlardan biri miyim?"

Kelsier başını salladı. "Aslında hayır. Görüyorsun, seni bizim için bu kadar ilginç kılan şey de bu. Siskanlarda sadece bir tane Allomantik yeteneğe erişim vardır. Sen demin iki tanesine erişebildiğini kanıtladın. Ve eğer sekizin içinde en az iki tanesine erişimin varsa, o zaman öbürlerine de vardır. İşler bu şekilde yürüyor; eğer bir Allomanser isen ya tek bir yeteneğin olur ya da hepsi birden."

Kelsier öne doğru eğildi. "Sen, Vin, genel olarak bir Sissoylu olarak adlandırılan şeysin. Bunlar asillerin arasında bile inanılmayacak kadar ender bulunur. Skaalar arasında ise... sadece diyelim ki ben bütün hayatım boyunca sadece tek bir tane başka skaa Sissoylu gördüm."

Bir şekilde oda sanki daha da sessizleşti. Daha durgun. Vin dikkatsiz, rahatsız gözlerini kupasına dikti. Sissoylu. Elbette o da hikâyeleri duymuştu. Efsaneleri.

Kelsier ve Dockson onun düşünmesine izin vererek sessizce oturuyorlardı. Sonunda Vin konuştu. "Peki, o zaman bunların hepsi ne anlama geliyor?"

Kelsier gülümsedi. "Bunun anlamı, Vin, senin çok özel bir kişi olduğun. Sen çoğu yüksek asilin gıpta edeceği bir güce sahipsin. Bu öyle bir güç ki, eğer bir aris-

tokrat olarak doğmuş olsaydın seni bütün Son İmparatorluk'taki en ölümcül ve nüfuzlu insanlardan birisi yapacaktı.”

Kelsier yine öne doğru eğildi. “Ama sen bir aristokrat olarak doğmadın. Sen bir asil değilsin, Vin. Sen onların kurallarına uyarak oynamak zorunda değilsin. Ve bu ise seni daha da güçlü yapıyor.”

Görünüşe göre, arayışımın bir sonraki aşaması bizi Terris'in dağlarına çıkarak. Bunun soğuk, affı olmayan bir yer olduğu söyleniyor, dağların buzdan oluşmuş olduğu bir diyar.

Normal eşlikçilerimiz böylesine bir yolculuk için uygun olmayacak. Büyük olasılıkla eşyalarımızı taşımaları için birkaç Terrisli hamal kiralamamız gerekir.

4

“NE DEDİĞİNİ DUYDUNUZ! Bir iş planlıyor.” Ulef’in gözleri heyecanla parlıyordu. “Merak ediyorum da Büyük Evlerin hangisine saldıracak acaba.”

“En güçlülerinden birisi olacaktır,” dedi Camon’un baş amirlerinden olan Dis-ten. Bir eli yoktu ama çetede gözleri ve kulakları en keskin olanıydı. “Kelsier asla ufak tefek işler için kendini zahmete sokmaz.”

Vin sessizce oturmuştu, Kelsier’in ona vermiş olduğu aynı bira kupası hâlâ neredeyse dolu olarak önünde duruyordu. Masası insanlarla doluydu; Kelsier görüşmesi başlamadan önce hırsızların kısa bir süre için evlerine geri dönmelerine izin vermişti. Gerçi Vin kendi başına kalmış olmayı tercih ederdi. Reen ile yaşam onu yalnızlığa alıştırmıştı. Eğer birilerinin fazla yaklaşmasına izin verersen, bu sadece onlara sana ihanet etmeleri için daha iyi fırsatlar tanırdı.

Reen’in kaybolmasından sonra bile, Vin kendi başına olmuştu. Gitmeye istekli değildi ancak öte yandan diğer çete üyeleriyle de yakınlaşma ihtiyacını da hissetmemişti. Onlar da buna karşılık olarak, onu yalnız bırakmaya son derece gönüllüydü. Vin’in konumu şüpheliydi ve Vin’le ilişkili olmak onları da dolaylı yoldan kötü etkileyebilirdi. Sadece Ulef onunla arkadaş olmak için bir girişimde bulunmuştu.

Eğer birilerinin sana yaklaşmasına izin verersen, sadece sana ihanet ettikleri zaman daha çok acıyacak, diye fısıldar gibiydi Reen zihninin içinden.

Ulef hiç onun gerçekten de arkadaşı olmuş muydu? Onu satmakta kesinlikle yeteri kadar hızlı davranmıştı. Bunun yanında, çete üyeleri Vin’in yediği dayaağı ve ani kurtuluşunu hiç yadırgamamış, ona ihanet etmelerinin ya da yardım etme-

yi reddedişlerinin lafını bile etmemişlerdi. Onlar sadece yapılması beklenen şeyi yapmışlardı.

“Firari son zamanlarda kendini hiçbir işte zahmete sokmadı,” dedi yaşlıca, karışık sakallı bir ev hırsızı olan Harmon. “Son birkaç yıl boyunca Luthadel’de sadece bir iki sefer görüldü. Aslında, o zamandan beri hiç iş çevirmedi...”

“Bu ilk işi mi?” diye sordu Ulef hevesli bir şekilde. “Çukurlar’dan kaçtığından beri ilk işi? O zaman muhteşem bir şey olacağı garanti!”

“Bunun hakkında herhangi bir şey söyledi mi Vin?” diye sordu Disten. “Vin?” Elsiz kolunu ona doğru sallayarak Vin’in dikkatini çekti.

“Ne?” diye sordu Vin başını kaldırarak. Camon’un elinden yediği dayaktan sonra nihayet yüzündeki kanı silmek için Dockson’dan bir mendil kabul ederek kendini biraz temizlemişti. Ancak berelerle ilgili yapabileceği pek bir şey yoktu. Onlar hâlâ zonkluyordu. Umuyordu ki hiçbir yeri kırılmamıştı.

“Kelsier,” diye tekrar etti Disten. “Planlamakta olduğu iş hakkında herhangi bir şey söyledi mi?”

Vin başını olumsuzca salladı. Aşağıdaki kanlı mendile bir göz attı. Kelsier ve Dockson kısa bir süre önce gitmiş, ona söyledikleri şeyler hakkında biraz düşünecek zaman tanıdıktan sonra geri gelmeye söz vermişlerdi. Ancak sözlerinde bir ima vardı, bir öneri. Her ne iş planlıyorlarsa, Vin de katılması için davetliydi.

“Hem neden aramızdan twixt olarak seni seçti Vin?” diye sordu Ulef. “Onun hakkında bir şey söyledi mi?”

Çetenin varsaymakta olduğu şey Kelsier’in Camon’un... yani Milev’in çetesindeki bağlantısı olarak onu seçtiği idi.

Luthadel’de yeraltının iki tarafı vardı. Camon’unki gibi olan sıradan çeteler vardı. Bir de *özel* olanları vardı. Aşırı derecede yetenekli, aşırı derecede çılgın ya da aşırı derecede başarılılardan oluşan gruplar. Allomanserler.

Yeraltının iki tarafı birbirine karışmazdı. Sıradan hırsızlar kendilerinden daha üstün olanlara bulaşmazlardı. Ancak arada bir bu Siskan çeteleri işlerinin daha sıradan olan kısımlarını yaptırmak için sıradan bir çeteyi kiralardı ve iki çeteyle de birlikte çalışması için bir twixt, yani arabulucu seçerlerdi. İşte Ulef’in Vin hakkındaki varsayımının kaynağı da buydu.

Milev’in çete üyeleri Vin’in tepkisizliğini fark ettiler ve başka bir konuya döndüler: Siskanlar. Allomansi hakkında kararsız, fısıltılı tonlarda konuşuyorlardı ve Vin de rahatsız bir şekilde onları dinledi. O nasıl onların bu kadar huşu duydukları bir şeyle ilişkili olabilirdi? Onun Şans’ı... onun Allomansi’si küçük bir şeydi, sağ kalmak için kullandığı ama gerçekten de epey önemsiz olan bir şey.

Ama böylesine bir güç, diye düşündü Şans stokuna bakarak.

“Merak ediyorum da bu son birkaç yıldır Kelsier ne yapıyordu acaba?” diye sordu Ulef. Konuşmanın başlarında Vin’in etrafında biraz rahatsızmış gibi görünmüştü ama bu çabucak kaybolmuştu. Ulef ona ihanet etmişti ama yeraltı böyleydi işte. Arkadaş diye bir şey yoktu.

Kelsier ile Dockson’ın arası bu şekilde değilmiş gibiydi. Onlar birbirlerine gü-

reniyormuş gibiydiler. Bir rol müydü? Yoksa onlar sadece birbirlerinin ihanetinden gerçekten de endişe etmeyen o ender takımlardan biri miydi?

Kelsier ile Dockson hakkındaki en huzursuz edici şey ise Vin'e karşı olan açıklıkları olmuştı. Nispeten kısa bir sürenin ardından Vin'e güvenmeye, hatta onu kabul etmeye bile gönüllü gibi görünmüşlerdi. Bu samimi olamazdı, kimse yeraltında böyle taktikler izleyerek hayatta kalamazdı. Yine de, onların dost canlılığı oluşları endişe vericiydi.

"İki yıl..." dedi düz yüzlü, sessiz bir haydut olan Hrud. "Bütün bu zamanı bu iş için plan yaparak geçirmiş olmalı."

"Harbiden de büyük iş olmalı..." dedi Ulef.

"Bana ondan bahsedin," dedi Vin sessizce.

"Kelsier mi?" diye sordu Disten.

Vin başını sallayarak onayladı.

"Güneyde Kelsier'den bahsetmiyorlar mıydı?"

Vin başını iki yana salladı.

"O Luthadel'deki en iyi çetebaşıydı," diye açıklama yapmaya başladı Ulef. "Bir efsaneydi, hem de Siskanlar arasında bile. Şehirdeki en zengin Büyük Evlerin bazılarını soydu."

"Ve?" diye sordu Vin.

"Birileri ona ihanet etti," dedi Harmon alçak bir sesle.

Tabii ki, diye düşündü Vin.

"Kelsier'i Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi yakaladı," dedi Ulef. "Kelsier'le karısını Hathsin Çukurları'na gönderdi. Ama o kaçtı. O Çukurlar'dan kaçtı Vin! O bugüne kadar kaçabilmiş olan tek kişi."

"Peki ya karısı?" diye sordu Vin.

Ulef başını iki yana sallayan Harmon'a bir bakış attı. "O kurtulamadı."

O zaman o da birilerini kaybetmiş. Nasıl bu kadar çok gülebiliyor? Bu kadar dürüstçe?

"O yara izleri de orada olmuş; var ya," dedi Disten. "O kollarındakiler. Kaçmak için tırmanmak zorunda kaldığı dimdik bir duvardaki kayalar yüzünden kollar Çukurlar'da yaralanmış."

Harmon homurdandı. "Öyle olmamış. Kaçarken bir Sorgucuyu öldürmüş. o yara izleri öyle olmuş."

"Ben o yara izlerini Çukurlar'ı koruyan canavarlardan biriyle mücadele ederken aldığını duydum," dedi Ulef. "Ağzının içine uzanmış ve canavarı içeriden boğmuş. Dişler kollarını kesmiş."

Disten kaşlarını çatı. "İçeriden boğmak ne demek be?"

Ulef omuz silkti. "Ben sadece öyle duydum işte."

"O adam doğal değil," diye mırıldandı Hrud. "Ona Çukurlar'da bir şey olmuş, kötü bir şeyler. Ondan önce Allomanser değildi o, siz de biliyorsunuz. Çukurlar'a sıradan bir skaa olarak girmişti ama şimdi... Eh, o kesinlikle bir Siskan, tabii eğer hâlâ insansa. Var ya sislerde çok fazla dolaşmış o. Bazıları diyor ki

gerçek Kelsier ölmüş, onun yüzünü giyen şey ise... başka bir şeymiş."

Harmon başını salladı. "Aman, bu sadece plantasyon skaası aptallığı. Biz hepimiz sislere çıktık."

"Şehrin dışındaki sislere değil," diye ısrar etti Hrud. "Sishortlakları oradalar. Adamı tuttukları gibi yüzünü alırlar, Lord Hükümdar'ın adını veriyorum bak."

Harmon gözlerini devirdi.

"Hrud bir konuda haklı," dedi Disten. "O adam insan değil. Bir sishortlağı olmayabilir ama bir skaa da değil. Ben onun yaptığı şeyleri duydum, sadece *onların* yapabildiği şeyler gibi. Geceleri çıkanların. Camon'a ne yaptığını gördünüz."

"Sissoylu," diye mırıldandı Harmon.

Sissoylu. Vin elbette ki Kelsier bunu ona söylemeden önce de terimi duymuştu. Kim duymamıştı ki? Ama Sissoylular hakkındaki söylentiler Siskanların ve Sorgucuların hikâyelerini bile mantıklı gösteriyordu. Sissoyluların bizzat sislerin elçileri oldukları, Lord Hükümdar tarafından onlara büyük güçler bahşedilmiş olduğu söyleniyordu. Sadece yüksek asiller Sissoylu olabilirdi; onların Hükümdar'a hizmet eden gizli bir suikastçılar tarikatı olduğu söylenirdi ve sadece geceleri dışarı çıkarlardı. Reen, Vin'e her zaman bunların bir efsane olduğunu söylemişti ve Vin de onun haklı olduğunu kabul etmişti.

Ve Kelsier diyor ki ben de, onun gibi, onlardan biriymişim. O nasıl Kelsier'in dediği şey olabilirdi? Bir orospunun çocuğuydu ve önemsizin biriydi. O hiçbir şeydi.

Hiçbir zaman sana iyi haber veren bir adama güvenme, demişti Reen hep. *Bu birilerini kandırmanın en eski ama en kolay yoludur.*

Ama Vin'in Şans'ı vardı. Allomansi'si. Hâlâ Kelsier'in şişeciğinin ona vermiş olduğu stokları hissedebiliyordu ve güçlerini çete üyeleri üzerinde test etmişti. Artık bir günde sadece birazcık Şans ile sınırlı olmadığı için çok daha çarpıcı etkiler yaratabilmekte olduğunu keşfetmişti.

Vin hayattaki eski hedefinin, yani sadece hayatta kalmaya çalışmanın, yavan olduğunu anlamaya başlıyordu. Yapıyor olabileceği o kadar çok şey vardı ki. Reen'in kölesi olmuştu; Camon'un kölesi olmuştu. Eğer bu yolla en sonunda özgürlüğüne ulaşacaksa Kelsier'in de kölesi olacaktı.

Milev masasında köstekli saatine baktı, sonra da ayağa kalktı. "Pekâlâ, herkes dışarı."

Oda Kelsier'in görüşmesine hazırlanmak için boşalmaya başladı. Vin oturduğu yerde kaldı; Kelsier diğerlerine onun davetli olduğunu oldukça net bir şekilde belirtmişti. Bir süre için sessizce oturdu, oda artık boş olduğu için ona çok daha rahat geliyordu. Kelsier'in arkadaşları da kısa bir süre sonra gelmeye başladılar.

Merdivenlerden aşağı ilk inen adamda bir askerin vücut yapısı vardı. Heykel gibi bir çift kolu açıkta bırakan gevşek, kolsuz bir gömlek giymişti. Etkileyici bir şekilde kaslıydı ama devasa değildi ve kafasında hafifçe yukarı dikilmiş, kısa kesilmiş saçları vardı.

Askerin yanında üzerinde bir asilin takım elbisesi olan çok iyi giyimli bir adam

vardı. Erik renkli yeleği, altın düğmeleri ve siyah mantosu, kısa siperlikli şapkası ile düello değneğini tamamlıyordu. Askerden daha yaşlıydı ve biraz da topluydu. Odaya girdiği zaman şapkasını çıkardı ve güzelce şekillendirilmiş siyah saçları ortaya çıktı. İki adam yürürken samimi bir şekilde muhabbet ediyorlardı ama her odayı gördükleri zaman durakladılar.

"Ah, bu bizim twixtimiz olmalı," dedi takım elbiseli adam. "Kelsier daha gelmedi mi, yavrum?" Sanki uzun zamandır arkadaşmışlar gibi sade bir aşinalıkla konuşuyordu. Bir anda, kendisine rağmen, Vin kendisini bu iyi giyimli, güzel konuşan adamı sevmiş olarak buldu.

"Hayır," dedi sessizce. Her ne kadar işçi tulumu ile bir iş gömleği ona her zaman yetmiş olsa da, bir anda Vin daha güzel bir şeylere de sahip olmayı diledi. Bu adamın sadece duruşu bile daha resmi bir atmosferi beraberinde getiriyormuş gibi görünüyordu.

"Kell'in kendi buluşmasına geç kalacağını tahmin etmem gerekirdi," dedi asker odanın ortasına yakın masalardan birine otururken.

"Elbette," dedi takım elbiseli adam. "Sanıyorum onun tembelliği bize de biraz dinlenme fırsatı sağlıyor. İçecek bir şeyler olsa pek iyi olurdu..."

"Size bir şey getireyim," dedi Vin hızla sıçrayıp ayağa kalkarak.

"Ne kadar da incessin," dedi takım elbiseli adam, askerin yanındaki bir sandalyeyi seçerken. Bacak bacak üstüne atarak oturdu; düello değneğini yan tarafına yerleştirmiş, bir eliyle değneğin ucundan tutarken öbür ucunu da yere dayamıştı.

Vin bara doğru yürüdü ve içki arayarak rafları karıştırmaya başladı.

"Breeze..." dedi asker uyarıcı bir tonda; Vin, Camon'un en pahalı şaraplarından bir şişe seçip bunu kupaya doldururken.

"Hım...?" dedi takım elbiseli adam bir kaşını kaldırarak.

Asker başıyla Vin'e doğru işaret etti.

"Aman peki," dedi takım elbiseli adam iç çekerek.

Vin durakladı ve bardağa yarı yarıya şarap doldurmuşken kaşlarını çattı. *Ne yapıyorum ben?*

"Yemin ediyorum, Ham, sen bazı zamanlarda fena bir şekilde sıkıcı oluyorsun," dedi takım elbiseli adam.

"Sadece birilerini itip kakabiliyor olman, bunu yapman gerektiği anlamına gelmiyor, Breeze."

Vin afallamış bir şekilde kalakaldı. O... *benim üstümde Şans kullandı*. Kelsier onu yönlendirmeye çalıştığı zaman Vin onun dokunuşunu hissetmiş ve direnmeyi başarabilmişti. Ancak bu defa Vin ne yapmakta olduğunu farkına bile varmamıştı.

Gözlerini kısarak başını kaldırıp adama baktı. "Sissoylu."

Takım elbiseli adam, Breeze, hafifçe güldü. "Hiç de değil. Kelsier senin hayatında karşılaşma olasılığın olan tek skaa Sissoylu yavrum ve dua et de hiçbir zaman asil olan bir tanesiyle karşılaşacak bir durumda kalmayasın. Hayır, ben sadece sıradan, mütevazı bir Siskanım."

"Mütevazı mı?" diye sordu Ham.

Breeze omuz silkti.

Vin yarisına dek dolu olan şarap kupasına baktı. "Sen benim duygularımı *Çektin*. Yani... Allomansi ile."

"Aslına bakarsan duygularını *İttim*," dedi Breeze. "Çekmek bir kişiyi daha güvenli, daha çok kararlı yapar. Duyguları İtmek, teskin etmek, kişiyi daha çok güvenli yapar."

"Her neyse, sen beni kontrol ettin," dedi Vin. "Bana kendin için içki getirttin."

"Oh, ben sana bir şeyleri *yaptırmış* olduğumu söylemezdim," dedi Breeze. "Ben sadece senin benim istediğim şekilde davranmanın daha olası olduğu bir ruh hâline gireceğin bir şekilde duygularını hafifçe değiştirdim."

Ham çenesini ovuşturdu. "Bilmiyorum Breeze. Bu ilginç bir soru. Onun duygularını etkileyerek onun seçim yapma becerisini elinden almış oldun mu? Eğer, örneğin, o senin kontrolün altındayken hırsızlık yapacak ya da cinayet işleyecek olsaydı; suç onun mu olurdu, senin mi?"

Breeze gözlerini devirdi. "Bittabi bu konuda tartışmaya gerek bile yok. Sen böyle şeyler hakkında düşünmemelisin Hammond, beynine zarar vereceksin. Ben ona teşvik verdim, sadece bunu sıradan olmayan bir yoldan yaptım."

"Ama..."

"Bunu seninle tartışacak değilim, Ham."

İri adam içini çekti, biraz üzgün görünüyordu.

"Bana o içkiyi getirecek misin?" diye sordu Breeze umutlu bir şekilde Vin'e bakarak. "Yani, sen zaten ayaktasın ve ne de olsa sandalyene ulaşmak için bu yöne doğru gelmek zorunda kalacaksın..."

Vin duygularını inceledi. Adamın istediği şeyi yapmaya karşı normal olmayan bir eğilimi var mıydı? Adam onu yine kontrol etmeye çalışıyor muydu? En sonunda sadece yürüyerek bardan uzaklaştı, içkiyi olduğu yerde bırakmıştı.

Breeze içini çekti. Ancak kendisi de gidip içkiyi almak için ayağa kalkmadı.

Vin tereddütlü bir şekilde adamların masasına doğru yürüdü. O gölgelere ve köşelere alışkındı; kulak misafiri olmak için yeteri kadar yakın ama kaçmaya yetecek kadar da uzak. Fakat oda bu kadar boşken Vin bu adamlardan saklanamazdı. Bu yüzden de iki adamın oturmakta olduğu masanın yanında yer alan masadaki bir sandalyeyi seçti, sonra da ihtiyatlı bir şekilde oturdu. Bilgiye ihtiyacı vardı, cahil olduğu sürece bu Siskan çetelerinin yeni dünyasında büyük bir dezavantajı olacaktı.

Breeze hafifçe güldü. "Sen ürkek bir ufaklıksın, değil mi?"

Vin yorumu duymazdan geldi. "Sen," dedi Vin, Ham'e doğru başıyla işaret ederek. "Sen de bir... bir Siskan mısın?"

Ham başını sallayarak onayladı. "Ben bir Haydut'um."

Vin şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Yani Lehimkol'um. Ben lehim yakıyorum," dedi Ham.

Bir kere daha Vin ona sorgular gibi baktı.

"O kendisini daha güçlü yapıyor yavrum," dedi Breeze. "O kalanlarımızın

yapmakta olduğu işlere müdahale eden şeylere, özellikle de başka insanlara, vuruyor."

"Ondan çok daha fazlası da var," dedi Ham. "Ben işler için genel güvenliği yürütüyorum, böyle şeylerin gerekli olduğu durumlarda çetebaşına personel ve savaşılar da sağlıyorum.

"Ve bunları yapmadığı zamanlarda ise felsefeyle canını sıkmaya çalışıyor," diye ekledi Breeze.

Ham içini çekti. "Breeze, gerçekten de, bazen ben neden sana..." Kapı tekrar açılıp içeriye başka bir adam daha girerken sesi kısıldı ve sonra sustu.

Yeni gelen adam solgun tunç renkli bir manto, kahverengi pantolon ve sıradan beyaz bir gömlek giyyordu. Ancak yüzü kıyafetinden çok daha fazla dikkat çekiciydi. Tıpkı bükülmüş bir tahta parçası gibi boğumlu ve yamuk yumuktu, gözleri de sadece yaşlılar tarafından sergilenebilecek bir düzeydeki kınayan tatminsizlikle pırıldıyordu. Vin onun yaşını tam olarak seçemiyordu. Sırtının bükülmeyeceği kadar gençti ama orta yaşlı Breeze'i bile bir delikanlı gibi gösterecek kadar yaşlıydı.

Yeni gelen Vin ve diğerlerinin üstünde göz gezdirdi, küçümser bir şekilde burundan soludu, sonra da odanın öbür ucundaki bir masaya gitti ve oturdu. Adımlarında dikkat çekici şekilde, belirgin bir topallama vardı.

Breeze içini çekti. "Trap'i özleyeceğim."

"Hepimiz özleyeceğiz," dedi Ham sessizce. "Ama Clubs çok iyidir. Onunla daha önce de çalıştım."

Breeze son gelen adamı inceledi. "Merak ediyorum da acaba ona içkimi getirebilir miyim?..."

Ham kıs kıs güldü. "Ben senin denemeni izlemek için para veririm."

"Eminim ki verirsin," dedi Breeze.

Vin onu ve diğer iki adamı görmezden gelmekten son derece memnunmuş gibi görünen son gelene göz attı. "O ne?"

"Clubs mı?" diye sordu Breeze. "O bir Dumancı'dır yavrum. O kalanlarımızın bir Sorgucu tarafından keşfedilmesine engel olacak olan şey."

Vin, Clubs'ı incelerken yeni bilgileri hazmederek dudağını ısırıldı. Adam ona ters ters baktı ve Vin de başını çevirdi. Dönerken Ham'in kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

"Seni sevdim ufaklık," dedi. "Birlikte çalıştığım diğer twixtlerin ya bizimle konuşamayacak kadar gözü korkmuştu ya da biz onların mıntıkasına giriyor oldukumuz için bizi kısıkanıyorlardı."

"Bittabi," dedi Breeze. "Sen kırıntıların çoğu gibi değilsin. Elbette, eğer bana o şarap bardağını getirecek olsaydın seni çok daha fazla severdim..."

Vin onu görmezden gelerek Ham'a göz attı. "Kırıntı?"

"Bu bizim topluluğumuzun daha kendini beğenmiş üyelerinin daha seviyeli hırsızlara taktığı isim," dedi Ham. "Sizlere kırıntı diyorlar çünkü sizler daha... az yaratıcı projelerle uğraşmaya eğilimlisiniz."

"Elbette hakaret etme gibi bir niyetle değil," dedi Breeze.

"Yok, ben asla öyle bir niyetiniz olduğundan..." Vin durakladı, iyi giyimli adamı memnun etmek için normal olmayan bir arzu hissediyordu. Breeze'e ateş püsküren gözlerle baktı. "Kes şunu!"

"Bak, gördün mü?" dedi Breeze, Ham'e göz atarak. "Hâlâ seçim yapma becerisine sahip."

"Sen umutsuzsun."

Onlar benim bir twixt olduğumu varsayıyorlar, diye düşündü Vin. O zaman *Kelsier onlara benim ne olduğumu söylememiş. Neden? Zaman mı bulamamıştı? Yoksa bu sır paylaşmak için fazlasıyla mı değerliydi? Bu adamlara ne kadar güvenilebilirdi? Ve eğer onun sadece basit bir "kırıntı" olduğunu düşünüyorlarsa, neden Vin'e bu kadar iyi davranıyorlardı?*

"Başka kimi bekliyoruz?" diye sordu Breeze kapıdan tarafa bir göz atarak. "Kell ile Dox'un dışında yani."

"Yeden," dedi Ham.

Breeze yüzünü ekşiterek kaşlarını çatı. "Ah, evet."

"Katılıyorum," dedi Ham. "Ama bahse girerim ki o da bizim hakkımızda aynı şeyi hissediyordur."

"Ben onun neden davet edildiğini bile anlamış değilim," dedi Breeze.

Ham omuz silkti. "Kell'in planıyla ilgili bir şeyler belli ki."

"Ah, şu meşhur *plan*," dedi Breeze düşünceli bir şekilde. "Bu iş neymiş ki, acaba ne olabilir?"

Ham başını iki yana salladı. "Kell ve onun lanet drama hissi."

"Bittabi."

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve bahsetmiş oldukları adam, Yeden, içeri girdi. Bunun mütevazı bir adam olduğu ortaya çıktı ve Vin neden diğer ikisinin onun varlığı konusunda bu kadar mutsuz olduğunu anlamakta zorluk çekti. Kısa ve kıvrıkcık kahverengi saçları olan Yeden basit, gri skaa giysileri ve yamalı, külle lekelenmiş kahverengi bir işçi ceketi giyiyordu. Etrafı memnunsuz bir havayla süzdü ama odanın diğer tarafında oturmuş, kendisinden tarafa bakan herkese dik dik bakarak karşılık veren Clubs kadar açıkça düşmanlı değildi.

Pek büyük bir ekip değil, diye düşündü Vin. *Kelsier ve Dockson ile birlikte bunlar altı yapıyor*. Elbette, Ham bir grup "Haydut'un" lideri olduğunu söylemişti. Bu görüşmedeki adamlar sadece elçiler miydi? Daha küçük, daha uzman ekiplerin liderleri miydi? Bazı ekipler bu şekilde çalışırdı.

Kelsier en sonunda gelene kadar Breeze köstekli saatini üç kere daha kontrol etti. Sissoylu çetebaşı kapıdan içeri neşeli bir hevesle daldı, Dockson da arkasından rahat rahat yürüyordu. Ham anında ayağa kalktı, genişçe gülümsüyordu ve Kelsier'le tokalaştı. Breeze de ayağa kalktı ve her ne kadar onun selamlaması biraz daha ağırbaşlı olsa da, Vin'in itiraf etmesi gerekirdi ki daha önce hiçbir çetebaşının adamları tarafından bu kadar mutlu bir şekilde karşılandığını görmemişti.

"Ah," dedi Kelsier odanın öbür tarafına doğru bakarak. "Clubs ve Yeden de burada. O zaman, herkes tamam. Güzel, bekletilmekten kesinlikle nefret ederim."

Breeze bir kaşını kaldırdı ve Ham ile o tekrar sandalyelerine yerleştiler, Dockson da aynı masada yerini aldı. "Tembelliğin için bir açıklama alabilecek miyiz?"

"Dockson ve ben ağabeyimi ziyaret ediyorduk," diye açıklama yaptı Kelsier sığınağın ön tarafına doğru yürüyerek. Döndü ve bara yaslanarak odayı gözleriyle taradı. Kelsier'in gözleri Vin'in üstüne düştüğünde ise göz kırptı.

"Ağabeyin mi?" dedi Ham. "Marsh da buluşmaya geliyor mu?"

Kelsier ile Dockson bakiştılar. "Bu gece değil," dedi Kelsier. "Ama eninde sonunda ekibe katılacak."

Vin diğerlerini inceledi. Şüpheli görünüyorlardı. *Kelsier'le ağabeyi arasında bir gerilim mi var?*

Breeze düello değneğini kaldırarak ucunu Kelsier'e doğrulttu. "Pekâlâ Kelsier, şimdi bu 'iş' sekiz aydır sır olarak bizden saklıyorsun. Büyük bir şey olduğunu biliyoruz, senin heyecanlı olduğunu biliyoruz ve hepimiz de bu kadar ağzı sıkı olduğun için sana yeteri kadar sinir olmuş durumdayız. Bu yüzden, neden şimdi ağzını açıp da bize ne olduğunu söylemiyorsun?"

Kelsier gülümsedi. Sonra da iyice doğrularak bir elini kirli, sıradan görünüşlü Yeden'e doğru salladı. "Beyler, yeni işvereninizle tanışın."

Bu, görünüşe göre epey şok edici bir beyandı.

"O mu?" diye sordu Ham.

"O," dedi Kelsier başıyla onaylayarak.

"Ne var?" diye sordu Yeden ilk kez konuşarak. "Ahlak sahibi olan bir adamla birlikte çalışmak sorun mu olur?"

"Ondan değil güzel kardeşim," dedi Breeze düello değneğini kucağının üstüne yatırarak. "Sadece, eh, ben senin bizim türümüzden olanları pek *sevmediğin* gibi garip bir inanç içindeydin."

"Sevmiyorum," dedi Yeden doğrudan. "Sizler bencilsiniz, sizler disiplinsizsiniz ve sizler skaaların kalan kısmına sırtlarınızı döndünüz. Güzel giyiniyor olabilirsiniz ama içten içe kül kadar kirlisiniz."

Ham homurdandı. "Şimdiden bu işin ekipte moral açısından *harika* olacağını görebiliyorum."

Vin dudağını çiğneyerek sessizce izliyordu. Yeden'in bir skaa işçisi olduğu belliydi, büyük olasılıkla bir demirhanenin ya da tekstil fabrikasının çalışanıydı. Onun yeraltıyla ne bağlantısı vardı? Ve... onun bir hırsız çetesini kiralayacak kadar parası nasıl olabilirdi, özellikle de Kelsier'in takımı kadar profesyonel görünen bir tane-sini?

Belki Kelsier de onun şaşırdığını fark etmişti, çünkü diğerleri konuşmaya devam ederken Vin, Kelsier'in ona baktığını gördü.

"Benim hâlâ biraz kafam karışık," dedi Ham. "Yeden, hepimiz senin hırsızları nasıl gördüğünün farkındayız. O zaman bizi neden kiraladın?"

Yeden biraz kıvrandı. "Çünkü," dedi en sonunda, "Herkes sizlerin ne kadar etkili olduğunu biliyor."

Breeze hafifçe güldü. "Bize ahlaki açıdan karşı olmak, seni yeteneklerimizden

faaydalanmayı reddetmeye itmiyormuş demek ki. Peki o zaman, iş nedir? Skaa isyanı bizden ne istiyor?"

Skaa isyanı? diye düşündü Vin konuşmanın bir parçası daha yerine otururken. Yeraltının iki tarafı vardı. Çok daha büyük olan kısmı, genel skaa toplumunun dışında sağ kalmaya çalışan hırsızlardan, çetelerden, orospulardan ve dilencilerden oluşurdu.

Ve bir de isyancılar vardı. Son İmparatorluk'a karşı çalışan insanlar. Reen her zaman onların aptal olduğunu söylemişti; bu ise Vin'in karşılaştığı hem yeraltı, hem de sıradan skaa toplumunun çoğu üyesi tarafından paylaşılan bir düşünceydi.

Bütün gözler yavaşça tekrar bara yaslanmış olan Kelsier'e döndü. "Skaa isyanı liderleri Yeden'in müsaadesiyle, bizi çok özel bir şey için kiraladı."

"Ne için?" diye sordu Ham. "Soygun? Suikast?"

"İkisinden de biraz ve ama aynı zamanda ikisi de değil," dedi Kelsier. "Beyler, bu sıradan bir iş olmayacak. Bu şimdiye dek hiçbir çete tarafından asla yapılmaya çalışılmamış olan bir şey. Bizler Yeden'e Son İmparatorluk'u yıkması için yardım edeceğiz."

Sessizlik.

"Pardon?" diye sordu Ham.

"Beni doğru duydun Ham," dedi Kelsier. "Benim planlamakta olduğum iş işte bu: Son İmparatorluk'un yıkılışı. Ya da en azından merkezi hükümetinin. Yeden bizi ona bir ordu, sonra da bu şehrin kontrolünü ele geçirebilmesi için uygun bir fırsat sağlamamız için kiraladı."

Ham arkasına yaslandı, sonra Breeze ile birbirlerine baktılar. İki adam da Dockson'a doğru döndü ve o da ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı. Oda bir an daha da sessizleşti, sonra da Yeden kendi kendine kederli bir şekilde gülme-ye başlarken sessizlik bozuldu.

"Bunu asla kabul etmemiş olmalıydım," dedi Yeden başını sallayarak. "Şimdi böyle söylediğin zaman, bunların hepsinin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ediyorum."

"Güven bana Yeden," dedi Kelsier. "Bu adamlar ilk bakışta saçma görünen planları başarmayı huy edinmiştir."

"Bu doğru olabilir, Kell," dedi Breeze. "Ama şu durumda, ben de bizim mutsuz arkadaşımızla aynı fikirde olduğumu görüyorum. Son İmparatorluk'u yıkmak... Bu skaa isyancıların bin yıldır uğruna çalışmakta oldukları bir şey! O adamların başarısız olduğu yerde bizim herhangi bir sonuca ulaşacağımızı sana düşündüren şey nedir?"

Kelsier gülümsedi. "Biz başarılı olacağız çünkü bizim bir vizyonumuz var Breeze. Bu isyanın her zaman eksikliğini çekmiş olduğu bir şey."

"Pardon?" dedi Yeden gücenmiş bir şekilde.

"Bu doğru ne yazık ki," dedi Kelsier. "İsyan bizim gibi insanları açgözlülüğümüz nedeniyle lanetliyor ama onlar bütün üstün ahlaklarına rağmen -ki bu arada o benim saygı duyduğum bir şey- asla herhangi bir şeyi başaramıyorlar. Yeden, senin

adamların nasıl bir gün ayaklanıp da Son İmparatorluk'a karşı yarı bir savaşta önderlik edeceklerinin hayalini kurarak ormanlarda ve tepelerde saklanıyor. Ama senin türünün düzgün bir planın nasıl yapılıp uygulamaya koyulacağı hakkında hiçbir fikri yok."

Yeden'in yüz ifadesi karardı. "Ve *senin* de neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ya?" dedi Kelsier hafife alırcasına. "Söyle bana, sizin isyanınız bin yıllık mücadelesi boyunca neyi elde etti? Başarılarınız ve zaferleriniz nerede? Üç yüzyıl önceki yedi bin skaa isyancının öldürüldüğü Tougier Katliamı mı? Arada sırada bir kanal yolcu teknesine yapılan baskınlar ya da ufak bir asil memurun kaçırılması mı?"

Yeden'in yüzü kızardı. "Bu elimizdeki insanlarla başarabildiğimiz en iyisi! Başarısızlıkları için benim adamlarımı suçlama, skaaların kalanını suçla. Asla onların yardım etmelerini sağlayamıyoruz. Bin yıl boyunca ezilmişler, hiç cesaretleri kalmamış. Bırak isyana katılmaya, bin tane içinden bir tanesini bizi dinlemeye bile ikna etmek yeteri kadar zor!"

"Sakin, Yeden," dedi Kelsier bir elini kaldırarak. "Ben sizin cesaretinizi küçük görmeye çalışmıyorum. Bizler aynı taraftayız, hatırlıyor musun? Sen özellikle bana geldin çünkü ordun için adam toplamakta sorun yaşıyordun."

"Bu karar beni gittikçe daha da pişman ediyor, hırsız," dedi Yeden.

"Eh, bize ödemeyi yaptın bile," dedi Kelsier. "O yüzden artık geri dönmek için biraz geç. Ama sana o orduyu bulacağız, Yeden. Bu odadaki adamlar şehirdeki en yetenekli, en akıllı ve en becerikli Allomanser'ler. Göreceksin."

Oda tekrar sessizleşti. Vin masasında oturmuş, çatık kaşlarla konuşmayı izliyordu. *Ne iş çeviriyorsun, Kelsier?* Son İmparatorluk'u yıkmak hakkında olan sözleri belli ki numaraydı. Vin'e en olası görünen şey Kelsier'in skaa isyanını dolandırmaya niyetli olduğuydu. Ama... eğer zaten parayı aldıysa oyunu neden sürdürüyordu?

Kelsier Yeden'den Breeze ve Ham'e döndü. "Pekâlâ, beyler. Siz ne düşünüyorsunuz?"

İki adam bakıştı. En sonunda Breeze konuştu. "Lord Hükümdar biliyor ki, ben asla zor bir işi geri çevirecek adam olmadım. Ama Kell, ben *senin* mantığından emin değilim. Bunu yapabileceğimizden emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar'ı devirmek için daha önceden yapılan denemeler başarısız oldu çünkü onlarda uygun organizasyon ve planlama eksikliği vardı. Bizler hırsız beyler ve sıra dışı derecede iyi hırsızlarız. Bizler soyulamaz soyabilir, kandırılmaz kandırabiliriz. Bizler nasıl inanılmayacak kadar büyük bir hedefi alıp bunu baş edilebilecek kadar küçük parçalara bölebileceğimizi, sonra da bu parçaların her biriyle nasıl ilgileneceğimizi biliyoruz. Bizler istediğimiz şeyi nasıl elde edeceğimizi biliyoruz. Bunlar bizi özellikle bu iş için mükemmel derecede uygun hâle getiriyor."

Breeze kaşlarını çattı. "Peki ya imkânsız gerçekleştirmek için ne kadar para alıyoruz?"

"Otuz bin boxing," dedi Yeden. "Yarısı şimdi, yarısı da orduyu sağladığınız zaman."

"Otuz bin mi?" dedi Ham. "Bu kadar büyük bir operasyon için mi? Bu masrafları zar zor karşılar. Asiller arasındaki söylentileri izlemek için bir casusa ihtiyacımız olacak, bir iki sığınağa ihtiyacımız olacak, bütün bir orduyu saklamaya ve eğitmeye yetecek kadar büyük bir yerden bahsetmiyorum bile..."

"Şimdi pazarlık etmeye çalışmanın bir faydası yok, hırsız," diye tersledi Yeden. "Otuz bin *sizin* gibiler için kulağa pek fazla bir şeymiş gibi gelmeyebilir ama bu bizim için onlarca yılın tasarrufu. Size daha fazla ödeyemeyiz çünkü daha fazla bir şeyimiz yok."

"Bu hayırlı bir iş beyler," diye belirtti Dockson konuşmaya ilk defa katılarak.

"Evet, tamam, bunların hepsi çok güzel," dedi Breeze. "Ben de kendimi yeteri kadar iyi bir kişi olarak kabul ediyorum. Ama... bu sadece biraz fazla hayırseverce görünüyor. Salakça olduğundan ise bahsetmeye bile gerek yok."

"Ee... işin içinde bizim için biraz daha fazla bir şeyler olabilir..." dedi Kelsier.

Vin'in kulakları dikildi ve Breeze de gülümsedi.

"Lord Hükümdar'ın hazinesi," dedi Kelsier. "Plan, şu anki hâliyle, Yeden'e bir ordu ve şehri ele geçirmesi için bir fırsat sağlamak. Yeden bir kere sarayı aldığı zaman, hazineyi de ele geçirecek ve bu mali kaynakları da iktidarı ele geçirmek için kullanacak. Ve o hazinenin kalbi ise..."

"... Lord Hükümdar'ın atiyumudur," dedi Breeze.

Kelsier başıyla onayladı. "Yeden'le olan anlaşmamız bize sarayın içinde bulacağımız atiyum rezervlerinin yarısını vaat ediyor, ne kadar çok olursa olsun."

Atiyum. Vin metalin adını duymuştu ama hiç atiyum görmemişti. İnanılmaz derecede enderdi, sadece asiller tarafından kullanıldığı söylenirdi.

Ham gülümsüyordu. "Bak, şimdi bu neredeyse cezbedici olacak kadar büyük bir ödül."

"O atiyum stokunun devasa olması lazım," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar metali sadece asillere korkunç fiyatlar alarak küçük zerrelere hâlinde satıyor. Pazarı kontrol ediyor olmasını garantilemek ve acil durumlar için yeteri kadar zenginliği olacağından emin olmak için çok büyük bir rezervi elinde tutmak *zorunda*."

"Doğru..." dedi Breeze. "Ama sen son sefer sarayın içine girmeye çalıştığımız zaman... olanlardan bu kadar kısa süre sonra tekrar böyle bir şeyi denemek istediğinden emin misin?"

"Bu sefer işleri farklı bir şekilde yapacağız," dedi Kelsier. "Beyler, size karşı dürüst olacağım. Bu kolay bir iş olmayacak, ama başarılı *olabiliriz*. Plan basit. Bölgeyi bir güvenlik kuvvetinden mahrum bırakacak şekilde Luthadel Garnizonu'nu etkisiz hâle getirmek için bir yol bulacağız. Ondan sonra şehri kargaşaya sürükleyeceğiz."

"Bunu nasıl yapacağımıza dair birkaç seçeneğimiz var," dedi Dockson. "Ama bunlar hakkında daha sonra konuşabiliriz."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Sonra, o kargaşanın içinde, Yeden ordusunu

Luthadel'e getirecek ve sarayı ele geçirerek Lord Hükümdar'ı esir alacak. Yeden, şehri kontrol altına alırken, bizler de atiyumu araklayacağız. Yarısını ona verecek, sonra da diğer yarısıyla birlikte ortadan kaybolacağız. Ondan sonra, ele geçirmiş olduklarını kaptırmamak onun işi."

"Kulağa senin için biraz tehlikeliymiş gibi geliyor, Yeden," diye belirtti Ham isyancı liderine bir göz atarak.

Yeden omuz silkti. "Belki. Ama eğer biz, bir mucize sonucunda, sarayın kontrolünü gerçekten de ele geçirirsek, o zaman daha önce hiçbir skaa isyanının başaramamış olduğu bir şeyi elde etmiş olacağız. Benim adamlarım için bu sadece zenginlikle ilgili bir şey değil, hatta sağ kalmakla bile ilgili değil. Bu büyük bir şeyi, muhteşem bir şeyi yapmak, skaalara umut vermekle ilgili bir şey. Ama ben sizin gibi insanların böyle şeyleri anlamasını beklemiyorum."

Kelsier, Yeden'e susturucu bir bakış attı ve adam da burnunu çekerek geri oturdu. *Allomansi mi kullandı*, diye merak etti Vin. Daha önce de işveren-çete ilişkileri görmüştü ve görüntüye göre tersi olacağı yerde, asıl Yeden Kelsier'in cebindeymiş gibi duruyordu.

Kelsier tekrar Ham ve Breeze'e döndü. "Bütün bunlarda sadece bir cesaret gösterisinden daha fazlası var. Eğer biz o atiyumu çalmayı başarırırsak, bu Lord Hükümdar'ın ekonomik temeline ciddi bir darbe olacak. Hükümdar o atiyumun sağladığı paraya bakıyor, o olmadan ordularına maaş ödeyemeyecek duruma düşmesi gayet mümkün.

"Tuzağımızdan kaçarsa bile ya da eğer biz onunla muhatap olma zorunluluğunu en aza indirecek şekilde o yokken şehri ele geçirmeye karar verirsek bile, ekonomik açıdan harap olacak. Şehri Yeden'in elinden almak için ordular göndermesi mümkün olmayacak. Eğer bu iş yolunda giderse, şehri zaten kargaşa içine sokmuş olacağız ve asiller de isyancı kuvvetlerine karşı tepki vermek için fazla zayıf olacak. Lord Hükümdar da afallamış bir şekilde ciddi bir ordu toplayamayacak hâlde ortada kalacak."

"Peki ya kolosslar?" diye sordu Ham sessizce.

Kelsier durakladı. "Eğer o yaratıkları kendi başkentinin üstüne sürecektür, o bunun yaratacağı yıkım ekonomik istikrarsızlıktan bile daha tehlikeli olabilir. Kargaşada taşra asilleri isyan edecek ve kendilerini kral ilan edecekler ve Lord Hükümdar'ın ise onları hizaya getirebilecek orduları olmayacak. Yeden'in isyancıları Luthadel'i elde tutabilecek ve bizler ise, dostlarımız, çok ama çok zengin olacağız. Herkes istediği şeyi elde etmiş olacak."

"Çelik Nezaret'i unutuyorsun," diye tersledi Clubs, odanın neredeyse unutulmuş bir şekilde oturduğu tarafından. "O Sorgucular oturup da senin onların sevimli, küçük teokrasilerini kargaşaya gömmene izin vermeyecek."

Kelsier duraklayarak huysuz suratlı adama doğru döndü. "Nezaret'le ilgilenmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacağız, benim onun için de birkaç planım var. Her neyse, bu gibi problemler bizim bir ekip olarak üzerinde çalışmamız gereken şeyler. Luthadel Garnizonu'ndan kurtulmak zorundayız, onlar sokaklarda güven-

liği sağlarken herhangi bir sonuç elde etmemizin hiç yolu yok. Şehri kargaşaya sürüklemek için uygun bir yol ve obligatörlerin izimizi bulmalarını engellemenin bir yolunu bulmamız da gerekecek.

“Ama eğer işi iyi becerebilirsek, Lord Hükümdar'ı, saray muhafızlarını, hatta belki de Sorgucuları bile, düzeni sağlamak için Şehrin içine göndermeye zorlamamız mümkün olabilir. Bu da sarayın kendisini savunmasız bırakarak, Yeden'e saldırması için kusursuz bir fırsat sağlayacak. Ondan sonra ise Nezaret ya da Garnizon'a ne olacağının bir önemi yok çünkü Lord Hükümdar'ın imparatorluğunun kontrolünü elinde tutmayı sürdürecek parası olmayacak.”

“Bilmiyorum Kell,” dedi Breeze başını olumsuzca sallayarak. Havailiği azalmıştı, gerçekten de ciddi ciddi planı deđerlendiriyormuŐ gibi görünüyordu. “Lord Hükümdar o atiyumu bir yerlerden buldu. Ya sadece gidip biraz daha çıkarırsa?”

Ham başını sallayarak onayladı. “Hiç kimse atiyum madeninin nerede olduğunu bile bilmiyor.”

“Ben *hiç kimse* demezdim,” dedi Kelsier gülümseyerek.

Breeze ve Ham bakıŐtılar.

“Sen biliyor musun?” diye sordu Ham.

“Elbette,” dedi Kelsier. “mrmn bir yılını orada çalışarak harcadım.”

“Hathsin mi?” diye sordu Ham Şaşkınlık içinde.

Kelsier başıyla onayladı. “İŞte o yüzden Lord Hükümdar orada çalışan kimse- nin sağ kalmadığından emin oluyor. Sırrının açığa çıkmasına izin veremez. Orası sadece bir sürgün yeri, sadece skaaların ölmeleri için gönderildikleri bir cehennem çukuru değil. Hathsin bir maden.”

“Tabii ya...” dedi Breeze.

Kelsier doğrularak dikildi ve bardan uzaklaşarak Ham ve Breeze'in masasına doğru yürüdü. “Bizim burada bir Şansımız var, beyler. Müthiş bir Şeyi yapma Şansı, başka hiçbir hırsız çetesinin asla yapmadığı bir Şeyi. Biz Lord Hükümdar'ın kendisini soyacağız!

“Ama daha fazlası da var. Çukurlar beni neredeyse öldürüyordu ve ben de katığımdan beri her Şeyi... farklı görüyorum. Umutları olmadan çalışan skaaları görüyorum. Aristokrat artıkları üzerinden sağ kalmaya çalışan hırsız çetelerini görüyorum; çoğu zaman da bunu yapmaya çalışırken kendilerini ve başka skaaları ldrtyorlar. Skaa isyanının Lord Hükümdar'a direnmek için o kadar çok uđraŐtıđını ve asla hiçbir yere varamadığını görüyorum.

“İsyan başarısız oluyor çünkü fazlasıyla hantal ve dağınık. Ne zaman pek çok parçasından bir tanesi momentum kazanırsa, elik Nezaret bunu eziyor. Son İmparatorluk'u yenmenin yolu bu değil beyler. Ama küçük bir ekibin, usturuplu ve becerikli olan bir ekibin bir umudu var. Biz fazla açığa çıkma riskine girmeden çalıŐabiliriz. Bizler elik Nezaret'in pençelerinden nasıl kaınacağımızı biliyoruz. Bizler yüksek aristokrasinin nasıl düşündüğünü ve onun üyelerinden nasıl faydalana- nacağımızı anlıyoruz. Bizler bunu yapabiliriz!”

Breeze ve Ham'in masasının yanında durakladı.

"Bilmiyorum Kell," dedi Ham. "Senin sebeplerine katılmadığımdan değil. Bu sadece... Eh, bu biraz çılgınca görünüyor."

Kelsier gülümsedi. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama sen yine de kabul edeceksin, değil mi?"

Ham durakladı, sonra da başıyla onayladı. "İş ne olursa olsun senin ekibine katılacağımı biliyorsun. Bu kulağa delice geliyor ama senin planlarının çoğu zaten öyledir. Ama... Ama söyle bana. Sen Lord Hükümdar'ı devirme konusunda ciddi misin?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. Her nedense, Vin de neredeyse ona inanmaya meyilliydi.

Ham kararlı bir şekilde başını salladı. "Peki, o zaman. Ben varım."

"Breeze?" diye sordu Kelsier.

İyi giyimli adam başını olumsuzca salladı. "Ben emin değilim Kell. Bu biraz aşırı, hatta senin için bile."

"Sana ihtiyacımız var, Breeze," dedi Kell. "Kimse bir kalabalığı senin gibi Teskin edemez. Eğer bir ordu toplayacaksak, senin Allomanser'lerine ve senin güçlerine ihtiyacımız olacak."

"Eh, o kadarı doğru," dedi Breeze. "Ama yine de..."

Kelsier gülümsedi, ondan sonra da masanın üstüne bir şey koydu: Vin'in Breeze için doldurmuş olduğu şarap kupası. Vin, Kelsier'in bunu bardan kapmış olduğunun farkına bile varmamıştı.

"İşin zorluğunu düşün, Breeze," dedi Kelsier.

Breeze kupaya bir göz attı, sonra da başını kaldırıp Kelsier'e. En sonunda kahkaha atarak şaraba uzandı. "Tamam. Ben de varım."

"Bu imkânsız," dedi huysuz bir ses odanın arka tarafından. Clubs kollarını bağlamış, yüzünde ters bir ifadeyle Kelsier'i süzüyordu. "Gerçekte ne planlıyorsun, Kelsier?"

"Ben doğruyu söylüyorum," diye cevap verdi Kelsier. "Ben Lord Hükümdar'ın atiyumunu almayı ve onun imparatorluğunu yıkmayı planlıyorum."

"Yapamazsın," dedi adam. "Bu ahmaklık. Sorgucular hepimizi boğazımızdan kancalarla asacak."

"Belki," dedi Kelsier. "Ama eğer başarılı olursak alacağımız ödülü düşün. Zenginlik, güç ve skaaların köle gibi değil de insan gibi yaşayabilecekleri bir dünya."

Clubs yüksek sesle burnundan soludu. Sonra sandalyesi arkasında yere devrilirken ayağa kalktı. "Hiçbir ödül yeterli olmaz. Lord Hükümdar seni bir kere öldürmeye çalıştı. Görüyorum ki sen de o bunu başarıncaya kadar tatmin olmayacaksın." Bununla birlikte yaşlı adam döndü ve topallayan, uzun adımlarla ilerleyip arkasından kapıyı çarparak odadan çıktı.

Sığınak sessizleşti.

"Eh, sanırım başka bir Dumancı'ya ihtiyacınız olacak," dedi Dockson.

"Onun öylece gitmesine izin mi vereceksiniz?" diye hesap sordu Yeden. "O her şeyi biliyor!"

Breeze kıs kıs güldü. "Bu küçük grupta ahlaklı olan kişinin sen olması gerekmiyor muydu?"

"Ahlakın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Yeden. "Birin bu şekilde gitmesine izin vermek aptalca! Dakikalar içinde obligatörleri tepemize indirebilir."

Vin de ona katılıyordu ama Kelsier sadece başını salladı. "Ben o şekilde çalışmam Yeden. Clubs'ı tehlikeli bir planın ana hatlarından bahsettiğim bir buluşmaya çağırdım, hatta bazı insanların aptalca diyebileceği bir plan. O bunun fazla tehlikeli olduğuna karar verdi diye Clubs'ı öldürtecek değilim. Eğer öyle şeyler yaparsan, kısa bir süre sonra artık kimse planlarını dinlemeye gelmez."

"Dahası," dedi Dockson. "Bize ihanet etmeyeceğinden emin olmadığımız birisini bu buluşmalardan birine davet etmezdik."

İmkânsız, diye düşündü Vin kaşlarını çatarak. Çetenin moralini yüksek tutmak için yalan söylüyor olmalıydı, kimse bu kadar güvenli olmazdı. Sonuç olarak diğerleri Kelsier'in birkaç yıl önceki başarısızlığının, onu Hathsin Çukurları'na göndermiş olan olayın, bir ihanet yüzünden olduğunu söylememişler miydi? Büyük ihtimalle Kelsier'in şu anda bile Clubs'ı takip eden, onun otoritelere haber vermediğini garanti altına alacak suikastçıları vardı.

"Pekâlâ, Yeden," dedi Kelsier işe geri dönerek. "Onlar kabul etti. Plan başlıyor. Sen hâlâ var mısın?"

"Eğer hayır dersem isyanın parasını geri verecek misin?" diye sordu Yeden.

Buna gelen tek cevap Ham'in sessizce kıs kıs gülüşüydü. Yeden'in yüz ifadesi karardı ama sadece başını iki yana salladı. "Eğer başka bir seçeneğim olsaydı..."

"Aman kes şikâyet etmeyi," dedi Kelsier. "Şimdi sen de resmi olarak bir hırsız çetesinin üyesisin, o yüzden buraya gelip de bizim yanımızda oturabilirsin."

Yeden bir an için durakladı, sonra da içini çekti ve Kelsier'in hâlâ yanında ayakta durmakta olduğu Breeze, Ham ve Dockson'ın masasına doğru yürüyüp oturdu. Vin hâlâ yan masada oturuyordu.

Kelsier dönerek Vin'e doğru baktı. "Ya sen, Vin?"

Vin durakladı. *Bana niye soruyor? Onun elinde olduğumu zaten biliyor. Ben onun bildiklerini öğrendiğim sürece işin ne olduğu önemli değil ki.*

Kelsier ümitle bekliyordu.

"Ben de varım," dedi Vin onun duymak istediği şeyin bu olduğunu varsayarak.

Doğru tahmin etmiş olmalıydı çünkü Kelsier gülümsedi, sonra da masadaki son sandalyeye doğru başıyla işaret etti.

Vin içini çekti ama onun işaret ettiği gibi yaparak kalktı ve son sandalyeye oturmak için ilerledi.

"Çocuk kim?" diye sordu Yeden.

"Twixt," dedi Breeze.

Kelsier bir kaşını yukarı kaldırdı. "Aslında Vin bir çeşit yeni üye. Ağabeyim birkaç ay önce onu duygularını Teskin ederken yakalamış."

"Teskinci, ha?" dedi Ham. "Sanırım her zaman fazladan bir tanesini daha kullanabiliriz."

"Aslında görünüşe göre o insanların duygularını Körükleyebiliyor da," diye belirtti Kelsier.

Breeze irkildi.

"Hadi be?" dedi Ham.

Kelsier başıyla onayladı. "Dox ve ben onu sadece birkaç saat önce test ettik."

Breeze kıs kıs güldü. "Ve ben burada durmuş, ona asla senden başka bir Sissoyluyla karşılaşmayacağını söylüyordum."

"Ekipte ikinci bir Sissoylu..." dedi Ham takdirle. "Eh, bu şansımızı biraz olsun artırıyor."

"Ne diyorsunuz siz?" diye geveledi Yeden. "Skaalar Sissoylu olamaz. Ben Sissoyluların var olup olmadığından bile emin değilim! *Ben* kesinlikle bir tanesiyle bile karşılaşmış değilim."

Breeze bir kaşını kaldırdı, sonra da bir elini Yeden'in omzuna koydu. "Sen bu kadar çok konuşmamaya çalışmalısın, arkadaşım," diye önerdi. "O şekilde çok daha az salakmış gibi görünürsün."

Yeden, Breeze'in elini ittirdi ve Ham güldü. Ancak Vin sessizce oturmuş, Kelsier'in söylediklerinin ima ettiği şeyleri değerlendiriyordu. Atiyum rezervlerini çalma hakkında olan kısım cezbediciydi ama bunu yapmak için şehri fethetmek mi? Bu adamlar gerçekten de bu kadar gözü kara mıydı?

Kelsier kendisi için masanın yanına bir sandalye çekti ve ters oturarak kollarını sandalyenin sırtına koydu. "Pekâlâ," dedi. "Bir çetemiz var. Ayrıntıları sonraki buluşmada planlayacağız ama ben hepinizin iş hakkında düşünüyor olmasını istiyorum. Benim bazı planlarım var ama taze kafaların da hedefimizi değerlendirmesini istiyorum. Luthadel Garnizonu'nu şehirden çıkarmanın yollarını ve bu şehri Büyük Evlerin Yeden'in ordusunu saldırdığı zaman durdurmak için kuvvetlerini seferber edemeyecekleri kadar fazla kargaşaya sürüklememizin yollarını tartışmamız gerekiyor."

Yeden dışında grubun üyeleri başlarıyla onayladılar.

"Ancak bu akşamı bitirmeden önce," diye devam etti Kelsier, "Planın, sizi uyarmak istediğim bir diğer parçası daha var."

"Daha ne?" diye sordu Breeze hafif hafif gülerek. "Lord Hükümdar'ın servetini çalmak ve imparatorluğunu yıkmak yetmiyor mu?"

"Hayır," dedi Kelsier. "Ben eğer başarabilirsem onu öldüreceğim de."

Sessizlik.

"Kelsier," dedi Ham yavaş yavaş. "Lord Hükümdar, Ebediyetin Kıymığı. O Tanrı'nın kendisinin bir parçası. Onu öldüremezsin. Hatta onu *yakalamak* bile büyük ihtimalle imkânsız."

Kelsier cevap vermedi. Ancak bakışları kararlıydı.

Şimdi oldu, diye düşündü Vin. *O delirmiş olmalı.*

"Lord Hükümdar ve benim, bizim aramızda ödenmemiş bir borç var," dedi Kelsier sessiz bir şekilde. "O Mare'i benden aldı ve neredeyse benim akıl sağlığımı da alıyordu. Hepinize itiraf ediyorum ki bu planın arkasındaki sebeplerimden biri

de ondan intikam almak. Biz onun hükümetini, evini ve servetini elinden alacağız.

"Ancak bunun işe yaraması için ondan kurtulmamız gerekecek. Belki de onu kendi zindanlarında hapsedmemiz ya da en azından onu şehrin dışına çıkarmamız gerekiyor. Ancak ben bu iki seçenekten de çok daha iyi olan bir şey düşünebiliyorum. Beni gönderdiği o çukurların içinde Koptum ve Allomantik güçlerim uyandı. Şimdi de bunları onu öldürmek için kullanmaya niyetliyim."

Kelsier ceketinin cebine uzandı ve bir şey çıkardı. Bunu masanın üstüne koydu.

"Kuzeydekilerin bir efsanesi var," dedi Kelsier. "Bu Lord Hükümdar'ın ölümsüz olmadığını anlatıyor, tamamen değil. Diyorlar ki o doğru metal ile öldürülebilir. On Birinci Metal. Şu metal."

Gözler masanın üstündeki nesneye döndü. Bu ince bir metal çubuktu, belki Vin'in serçe parmağı kadar uzun ve kalındı. Gümüşsü beyaz bir rengi vardı.

"On Birinci Metal mi?" diye sordu Breeze şüpheli bir şekilde. "Ben hiç böyle bir efsane duymadım."

"Lord Hükümdar bunun yayılmasını engellemiş," dedi Kelsier. "Ama eğer ne-reye bakacağını biliyorsan hâlâ bulunabiliyor. Allomantik teori on metalden bahseder: sekiz temel metal ve iki yüksek metal. Ancak bir tane daha var, çoğu kişi tarafından bilinmeyen bir tane. Diğer onundan bile çok daha güçlü olan bir metal."

Breeze şüpheli bir şekilde kaşlarını çatı.

Ancak Yeden ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Ve bu metal bir şekilde Lord Hükümdar'ı öldürebilir mi?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Bu onun zayıflığı. Çelik Nezaret sizden onun ölümsüz olduğuna inanmanızı istiyor ama o bile öldürülebilir, bunu yakan bir Allomanser tarafından."

Ham uzanarak ince metal çubuğu aldı. "Bunu nereden buldun?"

"Kuzeyde," dedi Kelsier. "Uzak Yarımada'nın yakınlarındaki bir ülkede, insanların hâlâ Miraç'tan önceki günlerdeki eski krallıklarının adının ne olduğunu hatırladığı bir ülke."

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu Breeze.

"Emin değilim," dedi Kelsier dürüst bir şekilde. "Ama keşfetmeye niyetliyim."

Ham parmaklarında çevirmekte olduğu porselen renkli metali süzdü.

Lord Hükümdar'ı öldürmek mi? diye düşündü Vin. Lord Hükümdar rüzgârlar ya da sisler gibi bir güçtü. İnsan böyle şeyleri öldürmezdi. Onlar yaşıyor da sayılmazdı zaten. Onlar sadece *vardı*.

"Her neyse," dedi Kelsier metali Ham'den geri alırken. "Sizin bu konuda endişe etmenize gerek yok. Lord Hükümdar'ı öldürmek benim işim. Eğer bunun mümkün olmadığı ortaya çıkarsa onu kandırarak şehrin dışına çıkarıp, sonra da soyup soğana çevirmekle yetineceğiz. Ben sadece sizlerin benim ne planlamakta olduğumu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Deli bir adamın eline düşmüşüm, diye düşündü Vin teslimiyet içinde. Ama o Vin'e Allomansi öğrettiği sürece bunun gerçekte bir önemi olmayacaktı.

Yapmam gereken şeyin ne olduğunu bile anlamıyorum. Terrisli filozoflar zamanı geldiğinde görevimin ne olduğunu anlayacağımı iddia ediyorlar ama bu küçük bir teselli.

Zıfır yok edilmek zorunda ve görünüşe göre bunu yapabilecek olan tek kişi de benim. Şu anda bile dünyayı kırıp geçiriyor. Eğer ben kısa süre içinde onu durduramazsam, bu diyardan geriye kemikler ve tozdan başka hiçbir şey kalmayacak.

5

“A-HA!” KELSİER’NİN MUZAFFER hâli Camon’un barının arkasında belirdi, yüzünde bir tatmin ifadesi vardı. Kolunu kaldırdı ve tozlu bir şarap şişesini bir gülmeyeyle tezgâhın üstüne koydu.

Dockson eğlendiği belli bir hâlde ona doğru baktı. “Onu nereden buldun?”

“Gizli çekmecelerin birinden,” dedi Kelsier şişenin tozunu silerken.

“Ben onların hepsini bulduğumu sanmıştım,” dedi Dockson.

“Bulmuşsun. Bir tanesinin arka tarafı sahteydi.”

Dockson kıs kıs güldü. “Akıllıca.”

Kelsier başıyla onayladı, şişenin mantarını çıkardı ve üç kupa doldurdu. “İşin sırrı aramayı hiç bırakmamakta. *Her zaman* bir sır daha vardır.” Üç kupayı aldı ve Vin ile Dockson’a masada katılmak üzere yürüyüp geldi.

Vin kupayı tereddütlü bir şekilde aldı. Görüşme kısa bir süre önce bitmiş; Breze, Ham ve Yeden Kelsier’in onlara söylemiş olduğu şeyler hakkında düşünmek için ayrılmışlardı. Vin kendisinin de gitmiş olması gerektiğini hissediyordu ama onun gidecek herhangi bir yeri yoktu. Dockson ve Kelsier ise onun yanlarında kalacağını peşinen kabul etmiş gibi görünüyorlardı.

Kelsier kıpkırmızı şaraptan büyük bir yudum aldı, sonra da gülümsedi. “Ah, bu *çok* daha iyi.”

Dockson da başını sallayarak onayladı ama Vin kendi içkisinin tadına bakmadı.

"Başka bir Dumancı'ya ihtiyacımız olacak," diye söylendi Dockson.

Kelsier başıyla onayladı. "Gerçi öbürleri iyi karşılaşmış gibi göründüler."

"Breeze hâlâ emin değil," dedi Dockson.

"Vazgeçmeyecek. Breeze zor işleri sever ve asla bundan daha zor bir iş bula-mayacak." Kelsier gülümsedi. "Dahası, onun da içinde olmadığı bir iş çeviriyor olduğumuzu bilmek onu deli ederdi."

"Yine de, tereddütlü olmakta haklı," dedi Dockson. "Ben de biraz endişeliyim."

Kelsier de katıldığını belirterek başını salladı ve Vin kaşlarını çattı. *O zaman bunlar plan hakkında ciddi mi? Yoksa bu hâlâ benim için yaptıkları bir gösteri mi?* İki adam o kadar becerikli görünüyordlardı ki. Ancak, Son İmparatorluk'u devirmek mi? Sislerin gelmesini ya da güneşin yükselmesini durdurma ihtimalleri daha yüksekti.

"Diğer arkadaşların ne zaman buraya ulaşacak?" diye sordu Dockson.

"Bir iki gün," dedi Kelsier. "O zamana kadar başka bir Dumancı bulmamız gerekecek. Ayrıca benim biraz daha atiyuma ihtiyacım olacak."

Dockson kaşlarını çattı. "Şimdiden mi?"

Kelsier başıyla onayladı. "Çoğunu OreSeur'un Kontrat'ını almak için harcadım, sonra son kalan parçayı da Tresting'in plantasyonunda kullandım."

Tresting. Önceki hafta malikânesinde öldürülen asil. *Kelsier'in bununla ne ilişkisi vardı? Ve Kelsier atiyum hakkında ne demişti?* Lord Hükümdar'ın metali tekelinde tutarak yüksek aristokrasiyi kontrol altında tuttuğunu iddia etmişti.

Dockson sakallı çenesini ovuşturdu. "Atiyumu bulması kolay değil, Kell. Sana o son parçayı çalmak için neredeyse sekiz aylık planlama gerekmişti."

"O durum sen dikkatli olmak zorunda kaldığın için öyleydi," dedi Kelsier sinsi bir gülümsemeyle.

Dockson hafif bir endişeyle Kelsier'e dik dik baktı. Kelsier ise sadece daha geniş gülümsedi ve en sonunda Dockson içini çekerek gözlerini devirdi. Sonra Vin'e bir göz attı. "İçkine dokunmamışsın."

Vin başını iki yana salladı.

Dockson bir açıklama için bekliyordu ve en sonunda Vin cevap vermek zorunda kaldı. "Ben kendi hazırlamadığımı hiçbir şeyi içmeyi sevmiyorum."

Kelsier kıs kıs güldü. "O bana Vent'i hatırlatıyor."

"Vent mi?" dedi Dockson gülerek. "Kız biraz paranoyak ama o kadar da kötü değil. Yemin ederim ki o adam kendi kalp atışından ürkecek kadar gergindi."

İki adam beraberce kakhaha attılar. Ancak dostluk havası Vin'i sadece daha da fazla rahatsız etmişti. *Benden ne bekliyor bunlar? Bir çeşit çırak mı olmam gerekiyor?*

"Peki, o zaman, bana nasıl kendine biraz atiyum bulmayı planladığını anlatacak mısın?" diye sordu Dockson.

Kelsier cevap vermek için ağzını açtı ama merdivenler aşağı inen birinin sesiyle tıkırdadı. Kelsier ve Dockson döndü; Vin ise elbette ki, hareket etmek zorunda kalmadan odanın iki girişini de görebilecek bir şekilde oturmuştu.

Vin bu gelenin Kelsier'in sığınakla işinin bitip bitmediğini görmek için görün-
derilmiş olan Camon'un çete üyelerinden biri olmasını bekliyordu. Bu nedenle
de kapı açılarak Clubs denilen adamın boğumlu ve huysuz yüzünü açığa çıkardığı
zaman tamamen şaşırmıştı.

Kelsier gülümsedi, gözleri ışıldıyordu.

Şaşırmadı. Belki memnun oldu ama şaşırmadı.

"Clubs," dedi Kelsier.

Clubs kapının ağzında dikilerek üçlüye etkileyici derecede memnuniyetsiz bir
bakış attı. En sonunda da topallayarak odaya girdi. İnce, sakar görünümlü genç bir
oğlan onu takip ediyordu.

Oğlan Clubs'a bir sandalye getirdi ve bunu Kelsier'in masasının yanına koydu.
Clubs kendi kendine hafifçe homurdanarak oturdu. En sonunda da Kelsier'e göz-
lerini kısıp burnunu kırıştırarak dik dik baktı. "Teskinci gitti mi?"

"Breeze mi?" diye sordu Kelsier. "Evet gitti."

Clubs homurdandı. Sonra şarap şişesine dik dik baktı.

"Buyur al," dedi Kelsier.

Clubs oğlana bardan kendisi için bir kupa getirmesini işaret ederek elini salladı,
sonra da tekrar Kelsier'e döndü. "Emin olmak zorundaydım," dedi. "Hiçbir zaman
etrafta bir Teskinci varken kendine güvenemezsin, özellikle de onun gibi bir tanesi
varsa."

"Sen bir Dumancı'sın Clubs," dedi Kelsier. "Sen ona izin vermediğin sürece
sana pek bir şey yapamazdı."

Clubs omuz silkti. "Ben Teskincileri sevmem. Sadece Allomansi'den değil, on-
lar gibi adamlarla... onlar etraftayken oynatılmadığından emin olamazsın. Bakır
olsun ya da olmasın."

"Senin sadakatini elde etmek için öyle bir şeye bel bağlamazdım," dedi Kelsier.

"Ben de öyle ummuştum," dedi Clubs oğlan ona bir kupa şarap doldururken.
"Ama emin olmam gerekiyordu. O Breeze etrafta değilken bunları düşünmem
gerekiyordu." Clubs yüzünü buruşturdu, gerçi Vin bunu neden yaptığını anlaya-
mamıştı, sonra da kupayı alıp yarısını bir dikişte içti.

"İyi şarap," dedi bir hırlamayla. Sonra Kelsier'i süzdü. "O zaman sen Çukurlar'da
aklını hepten yitirdin, hı?"

"Tamamen," dedi Kelsier dümdüz bir yüz ifadesiyle.

Clubs gülümsedi, gerçi bu ifade onun yüzünde kesinlikle çarpık görünüyordu.
"O zaman senin bunu yapmaya niyetin var? Senin şu sözde işini yapacaksın?"

Kelsier ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

Clubs şarabının kalanını da kafasına dikti. "O zaman kendine bir Dumancı
buldun. Ama para için değil. Eğer sen gerçekten de bu hükümeti devirmek konu-
sunda ciddiysen, o zaman ben varım."

Kelsier gülümsedi.

"Ve bana gülümseme," diye tersledi Clubs. "Bundan nefret ederim."

"Aklımdan bile geçmez."

"Eh," dedi Dockson kendisine bir içki daha doldururken. "Bu Dumancı sorununu çözüyor."

"Pek fark etmeyecek," dedi Clubs. "Siz başarısız olacaksınız. Ben hayatımı Sis-kanları, Lord Hükümdar ve onun obligatörlerinden saklamaya çalışarak geçirdim. Ne olursa olsun eninde sonunda hepsini buluyor."

"O zaman neden bize yardım etme zahmetine giriyorsun ki?" diye sordu Dockson.

"Çünkü" dedi Clubs ayağa kalkarak. "Lord beni de eninde sonunda bulacak. En azından bu şekilde giderken onun suratına tükürebileceğim. Son İmparatorluk'u yıkmak..." Gülümsedi. "Havası var. Hadi, gidelim evlat. Dükkânı misafirler için hazırlamamız gerekiyor."

Vin gitmelerini izledi, Clubs topallayarak kapıdan çıktı, oğlan da arkalarından çekerek kapıyı kapattı. Sonra Kelsier'e bir göz attı. "Onun geri geleceğini biliyordun."

Kelsier ise omuz silkerek kalktı ve gerindi. "Umuyordum. Vizyon insanları cezbeder. Benim teklif etmekte olduğum iş... bu sırtını dönüp gideceğin türden bir şey değil. En azından, eğer hayata karşı genel olarak kızgın olan, sıkkın, yaşlı bir adamsan. Şimdi, Vin, varsayıyorum ki senin çeten bu binanın tamamının sahibi?"

Vin başıyla onayladı. "Üst kattaki dükkân bir paravan."

"İyi," dedi Kelsier köstekli saatini kontrol ederek, sonra bunu Dockson'a verdi. "Arkadaşlarına sığınaklarına geri gelebileceklerini söyle, sisler büyük ihtimalle şimdiden belirmeye başlıyordur."

"Ya biz?" diye sordu Dockson.

Kelsier gülümsedi. "Biz çatıya çıkıyoruz. Sana söylediğim gibi, biraz atıyım almam lazım."

Gündüz Luthadel kül ve kızıl güneş ışığıyla kavrulmuş olan kararmış bir şehirdi. Sert, belirgin ve bunaltıcı.

Ancak gece bulandırmak ve gizlemek için sisler gelirdi. Yüksek asil kaleleri hayaletsi, kararmış silüetlere dönerdi. Sokaklar sis içinde daha dar hâle geliyormuş gibi görünür, her cadde boş, tehlikeli bir ara sokağa dönüşürdü. Asiller ve hırsızlar bile gece dışarı çıkarken endişeli olurlardı; sisli sessizlikle yüzleşmek için güçlü bir yürek gerekirdi. Geceleyin karanlık şehir çaresizler ve çılgınlar için uygun olan bir yerdi, girdaplanan gizemin ve garip yaratıkların diyarıydı.

Benim gibi garip yaratıkların, diye düşündü Kelsier. Sığınagın düz çatısının kenarlarını dolanan çıkıntının üstünde ayakta duruyordu. Etrafında karanlığın içinden yükselen gölgeli binalar vardı ve sisler, her şeyin karanlığın içinde kayıyor ve hareket ediyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Arada sırada bir pencereden zayıf bir ışık dışarıya göz kırpyordu ama minik ışık damlacıkları sinik, korkmuş şeylerdi.

Serin bir esinti sisleri hareket ettirip çatı boyunca süzülerek Kelsier'in sisle nemlenmiş yanağına verilen bir nefes gibi sürtündü. Geçmişteki günlerde, her

şeyin kötüye gitmesinden önceki zamanlarda, Kelsier her zaman bir işten önceki akşam şehre yukarıdan bakmayı arzulayarak bir çatının üstüne çıkardı. Mare’inde her zaman olduğu gibi orada olmasını bekleyerek yan tarafına bir göz atana kadar bu gece de o eski âdetini tekrarlıyor olduğunun farkına varmamıştı.

Ancak umduğunun yerine sadece boş havayı buldu. Yalnız. Sessiz. Onun yenisler almıştı. Ama dolduramamışlardı.

İçini çekti ve döndü. Vin ve Dockson da onun arkasında çatıda duruyorlardı. İkisi de sislere çıkmış oldukları için endişeliymiş gibi görünüyorlardı ama korkularıyla baş edebiliyorlardı. İnsan sislere tahammül etmeyi öğrenmeden yeraltında fazla ilerleyemezdi.

Kelsier ise sislere “tahammül” etmekten çok daha fazlasını yapmayı öğrenmişti. Son birkaç yıldır sislerin içinde o kadar sık bulunmuştu ki, artık geceleri sislerin gizleyici kucaklamasının içinde gündüz olduğundan çok daha rahat hissetmeye başlamıştı.

“Kell,” dedi Dockson. “Kenara o kadar yakında durmak zorunda mısın? Planlarımız biraz delice olabilir ama ben onların senin aşağıdaki kaldırım taşlarına yayılmış olmanla sona ermemelerini tercih ederim.”

Kelsier gülümsedi. *Beni hâlâ bir Sissoylu olarak düşünmüyor, diye düşündü. Buna alışmak onların hepsi için biraz zaman alacak.*

Yıllar önce Luthadel’deki en namlı çetebası olmuştu ve bunu bir Allomanser bile olmadan başarmıştı. Mare bir Kalaygöz’dü ama o ve Dockson... onlar sadece sıradan adamlardı. Biri herhangi bir gücü olmayan bir melez, öbürü de kaçak bir plantasyon skaası. Birlikte Büyük Evleri dizlerinin üstüne çökertmiş, Son İmparatorluk’taki en güçlü adamları küstahça soymuşlardı.

Şimdi ise Kelsier çok ama çok daha fazlasıydı. Bir zamanlar Allomansi’yi hayal eder, Mare’inki gibi bir gücünün olmasını dilerdi. Mare, o Koparak güçlerine ulaşmadan önce ölmüştü. Asla Kelsier’in bu güçlerle ne yapacağını göremeyecekti.

Eskiden yüksek aristokrasi ondan korkardı. Kelsier’i yakalamak için Lord Hükümdar’ın bizzat kendisi tarafından kurulan bir tuzak gerekmişti. Şimdi ise... o işini bitirmeden önce Son İmparatorluk’un kendisi sarsılacaktı.

Bir kere daha sisleri içine çekerek şehri gözleriyle taradı, sonra da çıkıntıdan atlayarak inip Dockson ve Vin’e katılmak için yavaş yavaş yürüdü. Herhangi bir ışık taşıyorlardı, açık havada sisler yüzünden dağılan yıldız ışığı çoğu durumda görmek için yeterli olurdu.

Kelsier ceketini ve yeleğini çıkararak bunları Dockson’a verdi, sonra da gömleğinin ucunu pantolonundan dışarı çıkarttı. Kumaşı onu geceleyin ele vermeyecek kadar koyu renkliydi.

“Pekâlâ,” dedi Kelsier. “Kimi denemem gerekir?”

Dockson yüzünü astı. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Kelsier gülümsedi.

Dockson içini çekti. “Urbain ve Teniert evleri yakın zamanda soyuldu ama atiyumları için değil.”

“Şu anda en güçlü ev hangisi?” diye sordu Kelsier çömelip Dockson’un ayaklarının yanında durmakta olan torbasının bağlarını çözerken. “Kimi hiç kimse soy-mayı bile düşünmez?”

Dockson durakladı. “Venture,” dedi en sonunda. “Son birkaç yıldır onlar en tepedeler. Birkaç yüz adamlık bir daimi kuvvetleri var ve yerel ev asilleri de şöyle iki düzine filan Siskan içeriyor.”

Kelsier başını salladı. “Eh, o zaman benim gideceğim yer de orası. Onların mutlaka biraz atiyumu vardır.” Torbasını çekip açtı, sonra da koyu gri bir pelerini çekip çıkardı. Büyük ve sarmalayıcı olan pelerin, tek bir parça kumaştan imal edilmemişti; bunun yerine yüzlerce uzun, kurdeleye benzer şeritten oluşuyordu. Omuzlardan ve göğüs hizasından birbirlerine dikilmişlerdi ama çoğunlukla üst üste düşen flamalar gibi birbirlerinden ayrı olarak asılı duruyorlardı.

Kelsier giysiyi üstüne geçirdi, kumaş şeritleri neredeyse sanki sislerin kendileri gibi eğrilip bükülüyordu.

Dockson hafifçe nefesini verdi. “Hiç bunlardan bir tanesini giyen birine bu kadar yakın olmamıştım.”

“Bu ne?” diye sordu Vin, alçak sesi gece sislerinin içinde neredeyse bir hayalet gibiydi.

“Bu bir Sissoylu pelerini,” dedi Dockson. “Hepsi bunlardan giyiyor. Bu bir yerde... onların klüplerine üye olmanın sembolü gibi.”

“Seni sislerin içinde saklamak üzere imal edilmiş ve renklendirilmiştir,” dedi Kelsier. “Şehir muhafızları ile diğer Sissoyluları seni rahatsız etmemeleri için uyarır.” Hızla dönerek pelerininin dramatik bir şekilde savrulmasını sağladı. “Bence bana yakışıyor.”

Dockson gözlerini devirdi.

“Pekâlâ,” dedi Kelsier eğilip torbasından kumaş bir kemer çıkarırken. “Venture Evi. Bilmem gereken herhangi bir şey var mı?”

“Lord Venture’nın çalışma odasında bir kasasının olması lazım,” dedi Dockson. “Büyük olasılıkla atiyum zulasını orada saklıyordur. Çalışma odasını üçüncü katta, üst güney balkonundan üç oda içeride bulacaksın. Dikkatli ol, Venture Evi’nin sıradan askerleri ve Siskanların yanı sıra yaklaşık bir düzine de siskıranı var.”

Kelsier kemerini bağlarken başıyla onayladı. Bir tokası yoktu ama iki küçük kını vardı. Çantadan iki cam bıçak çıkardı, bunları çentiklere karşı kontrol etti ve sonra da kınlarına soktu. Ayakkabılarını sıyırıp attı ve çoraplarını da çıkararak soğuk taşların üstünde çıplak ayakla kaldı. Ayakkabılarla birlikte üstündeki sikke kesesi ve belindeki üç metal şişeciği dışında son metal parçaları da gitti. Bunların en büyüğünü seçti, içindekileri kafasına dikti, sonra da boş şişeciği Dockson’a verdi.

“Bu kadar mı?” diye sordu Kelsier.

Dockson başıyla onayladı. “İyi şanslar.”

Onun yanında Vin, Kelsier’in hazırlıklarını yoğun bir merakla izliyordu. Sessiz, ufak bir şeydi ama Kelsier’in etkileyici bulduğu bir kararlılığı gizliyordu. Kız paranoiyaktı, doğru, ama korkak değildi.

Senin de zamanın gelecek ufaklık, diye düşündü Kelsier. Ama bu gece değil.

"Eh," dedi kesesinden bir sikke çıkarıp bunu binanın yan tarafından aşağı atarak. "O zaman ben gideyim. Biraz sonra sizlerle Clubs'ın dükkânında buluşuruz."

Dockson başını salladı.

Kelsier döndü ve yürüyerek çatının kenarına geldi. Sonra da binadan aşağı atladı.

Etrafındaki havada sisler dalgalanıyordu. Temel Allomantik metallerin ikincisi olan çeliği yaktı. Bir anda etrafında sadece onun gözleri tarafından algılanabilen, şeffaf mavi çizgiler belirdi. Her biri göğsünün merkezinden yakınlardaki bir metal kaynağına doğru uzanıyordu. Çizgilerin hepsi nispeten solgundu; küçük metal kaynaklarına doğru gidiyor olduklarını gösteren bir işaret: kapı menteşeleri, çiviler ve diğer parçacıklar. Metal kaynağının türü fark etmiyordu. Demir ya da çelik yakmak, yeteri kadar yakın ve fark edilebilecek kadar büyük olmaları kaydıyla, her türlü metale doğru giden mavi çizgiler gösterirdi.

Kelsier doğrudan kendisinden aşağı inen, sikkesine doğru uzanan çizgiyi seçti. Çelik yakarak sikkeye doğru İttirdi.

Düşüşü anında durdu ve mavi çizgi boyunca ters yönde havaya doğru fırlatıldı. Yan tarafa doğru uzanarak geçmekte olan bir pencere kolunu seçti ve kendisine yan tarafa doğru açı vererek buna doğru İtti. Dikkatli dürtüşü onu sokağın öbür tarafında Vin'in sığınağının doğrudan karşısında olan binanın kıyısından yukarı gönderdi.

Kelsier kıvrak bir şekilde yere inerek çömeldi ve sonra binanın eğimli çatısını koşarak geçti. Diğer tarafa geldiğinde karanlığın içinde duraklayarak dalgalanan sislerin arasından dikkatlice baktı. Kalay yaktı ve onun da hislerini keskinleştirerek göğsünün içinde harlanıp canlandığını hissetti. Bir anda sisler daha az koyuymuş gibi göründü. Etrafındaki gece daha aydınlık hâle gelmiş değildi, sadece onun görme becerisi artmıştı. Kuzeyde, uzaklardaki büyük bir binayı zar zor seçebiliyordu. Venture Kalesi.

Kelsier kalayını açık bıraktı, kalay yavaş yanardı ve büyük olasılıkla biteceğinden endişe etmesine gerek yoktu. Ayağa kalkarken sisler vücudunun etrafında hafifçe dolandı. Savruluyor ve dönüyor, etrafında zar zor fark edilecek bir akıntı şeklinde dolanıyorlardı. Sisler onu tanıyor, onu kabul ediyorlardı. Onlar Allomansi'ni hissedirdi.

Arkasındaki metal bir bacaya doğru İttirerek sıçradı ve geniş yatay bir atlayış yaptı. Sıçrarken bir sikke de attı; minik metal parçası karanlık ve sisin içinde tırtırlıyordu. Sikke yere çarpmadan önce ona doğru İttirdi ve Kelsier'in ağırlığı sert bir hareketle sikkeyi aşağı doğru bastırdı. Sikke kaldırım taşlarına çarpar çarpmaz Kelsier'in İtişi onu yukarı doğru savurarak atlayışının ikinci yarısını zarif bir yay hâline getirdi.

Kelsier bir diğer eğimli tahta çatının üstüne kondu. Çelikitme ve Demirçekme Gemmel'in ona öğretmiş olduğu ilk şeylerdi. *Bir şeye doğru İttirdiğin zaman bu ağırlığını onun üstüne fırlatıyormuşsun gibi olur, demişti yaşlı deli. Ve sen ağırlı-*

ğını değiştiremezsin; sen bir Allomanser'sin, kuzeyli bir mistik değilsin. Eğer sana doğru uçarak gelmesini istemiyorsan kendinden daha hafif olan bir şeyi Çekme ve öbür yöne doğru fırlatılmak istemiyorsan da kendinden daha ağır olan bir şeyi İtme.

Kelsier yaralarını kaşıdı, sonra da çatının üstünde çömelirken sispelerinin sıkıca üstüne çekti, tahtanın dokusunu çıplak ayak parmaklarında hissediyordu. Sık sık kalay yakmanın duyuların tamamını güçlendiriyor olmamasını dilemişti ya da en azından hepsini birden aynı anda değil. Karanlıkta görmek için güçlenmiş görüşe ihtiyacı vardı ve güçlenmiş duyma da epey fayda sağlıyordu. Ancak kalay yakmak gecenin aşırı hassas derisine daha da soğuk gelmesine ve ayaklarının da dokundukları her taş parçası ve tahta çıkıntısını fark etmesine neden oluyordu.

Venture Kalesi önünde yükselmekteydi. Karanlık şehirle kıyaslandığı zaman, kale ışıkla alev alevmiş gibi görünüyordu. Yüksek asillerin sıradan insanlardan farklı bir düzeni vardı; lamba yağı ve mum satın alabiliyor, hatta boşa harcayabiliyor olma rahatlıkları zenginlerin mevsimlerin ya da güneşin kaprisleri karşısında boyun eğmek zorunda olmadıkları anlamına gelirdi.

Kale heybetliydi, bu kadarı sadece mimariden bile anlaşılabilirdi. Her ne kadar bahçelerinin etrafında bir savunma duvarı bulunsaydı da, kalenin kendisi bir tahkimattan çok sanatsal bir yapı sayılırdı. Yanlardaki sağlam kemer payandalar kulelerin zarif ve pencerelerin de incelikli olmasını sağlıyordu. Işıltılı vitray cam pencereler dikdörtgen şeklindeki binanın yan tarafları boyunca yükseklerde uzanıyor ve içeriden gelen ışıkla yanıyorlar, etraflarındaki sislere rengârenk bir ışıltı veriyorlardı.

Kelsier iyice harlayarak demir yaktı ve geceyi büyük metal kaynakları için taradı. Sikkeler ya da menteşeler gibi küçük şeyleri kullanabilmek için fazlasıyla uzaktaydı. Bu mesafeyi aşabilmek için daha büyük bir dayanağa ihtiyacı olacaktı.

Mavi çizgilerin çoğu solgundu. Kelsier ileride bir desen içinde yavaşça hareket eden iki tanesine dikkat etti, büyük ihtimalle çatının üstünde duran bir çift muhafızdı. Kelsier onların zırhlarını ve silahlarını hissediyor olacaktı. Allomantik faktörlere rağmen, asillerin çoğu askerlerini hâlâ metalle silahlandırırды. Metalleri İtebilen ya da Çekebilen Siskanlar az bulunurdu ve gerçek Sissoylular ise daha bile enderdi. Lordların pek çoğu nüfusun bu kadar küçük bir kesimine karşı koymak için askerlerini ve muhafızlarını nispeten savunmasız bırakmanın pratik olmadığını düşünüyordu.

Hayır, yüksek aristokrasinin çoğu Allomanserlerle ilgilenmek için başka yöntemlere güvenirdi. Kelsier gülümsedi. Dockson, Lord Venture'nın bir manga siskiranının olduğunu söylemişti; eğer bu doğruysa Kelsier büyük olasılıkla bu gece bitmeden onlarla karşılaşacaktı. Şu an için askerleri görmezden gelerek, bunun yerine kalenin azametli tepesine doğru işaret eden kalın bir mavi çizginin üstüne odaklandı. Büyük ihtimalle çatıda tunç ya da bakır bir kaplama vardı. Kelsier demirini harladı, derin bir nefes aldı ve çizgiyi Çekti.

Ani bir sıçramayla havaya fırladı.

Kelsier demir yakmayı sürdürerek muazzam bir hızla kendini kaleye doğru çekmeye devam etti. Bazı söylentiler Sissoyluların uçabildiğini iddia ediyordu ama bu özlem dolu bir abartıydı. Metalleri İtmek ya da Çekmek çoğu zaman uçmaktan fazla düşmeye benziyormuş gibi gelirdi, sadece ters yönde. Bir Allomancer'in uygun momentumu elde edebilmek için sertçe Çekmesi gerekirdi ve bu ise ona dayanağına doğru korkutucu bir hızla fırlatıp atardı.

Kelsier sisler etrafında dönerken kaleye doğru fırladı. Kalenin bahçelerini çeken releyen koruyucu duvarı kolaylıkla aştı ama o hareket ederken vücudu hafifçe yere doğru düşüyordu. Bu yine onun şu baş belası ağırlığıydı, onu aşağı doğru çekiyordu. En hızlı oklar bile uçtukları sırada hafifçe yere doğru düşerlerdi.

Ağırlığının çekişi onun doğrudan çatıya doğru fırlamak yerine bir yay şeklinde savrulacağı anlamına geliyordu. Kalenin duvarına çatının tepesinden birkaç düzine ayak aşağıda kalacak şekilde ama hâlâ korkunç bir hızda ilerleyerek yaklaştı.

Kelsier derin bir nefes alıp lehim yaktı; bunu tıpkı kalayın duyularını güçlendirdiği gibi fiziksel gücünü artırmak için kullanıyordu. Kendisini havada döndürerek taş duvara ayaklarıyla çarptı. Güçlendirilmiş kasları bile bu muameleye isyan etti ama Kelsier herhangi bir kemiği kırılmadan durmuştu. Anında çatıyı Çekmeyi bıraktı ve bir sikke atarak daha düşmeye başladığı anda buna doğru İttirdi. Uzarak yukarıdaki bir metal kaynağını seçti, vitraylı pencerelerden birinin yuvasındaki tellerden biri. Ve bunu Çekti.

Sikke aşağıda yere çarptı ve bir anda ağırlığını taşıyabilir hâle geldi. Kelsier kendini yukarı doğru fırlattı, aynı anda hem sikkeyi İttiriyor, hem de pencereyi Çekiyordu. Sonra iki metalini de söndürerek karanlık sislerin arasındaki son birkaç ayak boyunca, momentumun onu taşımasına izin verdi. Pelerini sessizce dalgalanarak kalenin üst hizmetçi yolunun kenarından aştı ve taştan parmaklığın üstünden atlayarak sessizce çatıya indi.

Ondan üç adım bile uzakta olmayan, afallamış hâlde dikilen bir muhafız vardı. Kelsier muhafızın çelik göğüs zırhını hafifçe Çekip dengesini bozarak sıçrayıp bir an içinde adamın tepesine binmişti. Kelsier cam bıçaklarından birini hızla çekerek Demirçekişinin gücünün kendisini muhafıza doğru getirmesine izin verdi. İlk ayağıyla birden adamın göğsüne indi, sonra da eğildi ve lehimle güçlendirilmiş bir savuruşla bıçağı salladı.

Muhafız kesik bir boğazla yıkıldı. Kelsier kıvrak bir hareketle adamın yanında yere indi, kulaklarını karanlığın içinde alarm sesleri duymaya çalışarak zorluyordu. Hiç ses yoktu.

Kelsier muhafızı guruldayarak ölmeye bıraktı. Adam büyük ihtimalle düşük seviyeli bir asildi. Düşman. Eğer onun yerine birkaç sikke karşılığında halkına ihanet etmesi için ayartılmış olan bir skaa asker idiyse... Eh, o zaman Kelsier böyle bir adamı ebediyete göndermekten daha bile fazla mutluluk duyardı.

Ölmekte olan adamın göğüs zırhına doğru İttirerek taş hizmetçi yolundan aşağı atladı ve çatının üzerine indi. Tunç çatı ayaklarının altında kaygan ve soğuktu. Çatı boyunca aceleyle ilerleyip Dockson'un bahsetmiş olduğu balkonu arayarak

hinanın güney tarafına doğru gitti. Görölmekten pek fazla endişe etmiyordu; bu akşamın bir amacı biraz atiyum çalmaktı, genel olarak bilinen Allomantik metallerin onuncu ve en güçlü olanı. Ancak diğer amacı da bir kargaşa çıkarmaktı.

Balkonu kolaylıkla buldu. Büyük ihtimalle küçük grupları eğlendirmek için kullanılan uzun ve geniş bir oturma balkonuydu. Ancak şu anda sessizdi; iki muhafız dışında kimse yoktu. Kelsier balkonun yukarısındaki gece sislerinin içinde çömeldi, sarmalayan pelerini onu saklıyordu ve ayak parmakları çatının metal köşesinden aşağı kıvrılmıştı. Aşağıda iki muhafız her şeyden habersiz çene çalıyordu.

Biraz gürültü çıkarma zamanı.

Kelsier atlayarak doğrudan balkondaki iki muhafızın arasına indi. Vücudunu güçlendirmek için lehim yakarak uzandı ve aynı anda iki adamı da şiddetle İttirdi. O ortada desteklenmiş hâlde olduğundan İtişi iki muhafızı zıt yönlerde fırlattı. Adamlar ani kuvvet onları geriye doğru savurarak balkon parmaklığının üzerinden asırıp aşağıdaki karanlığa fırlatırken şaşkınlıkla bağırdılar.

Muhafızlar düşerken çığlık attılar. Kelsier balkon kapılarını savurarak açtı ve sisten bir duvarı da kendisiyle birlikte içeri aldı, sis iplikleri de önlerindeki odayı ele geçirmek için ileri doğru sürünüyordu.

Üç oda içeri, diye düşündü Kelsier eğilerek ileri doğru koşarken. İkinci oda sessiz, limonluğa benzer bir seraydı. İçlerinde küçük ağaçlar ve ekilmiş çalılar olan alçak tarhlar oda boyunca uzanıyordu ve duvarlardan bir tanesi de bitkiler için güneş ışığı sağlamak üzere yapılmış devasa, yerden tavana uzanan pencerelerden oluşuyordu. Karanlık da olsa, Kelsier bitkilerin hepsinin sıradan kahverengiden hafifçe farklı renklerde olacağını biliyordu. Bazıları beyaz, öbürleri kıvı ve hatta belki birkaç tanesi de açık sarı olacaktı. Kahverengi olmayan bitkiler aristokrasinin sahip olduğu ve asiller tarafından yetiştirilen az bulunan bir hazineydi.

Kelsier seranın içinden hızla geçti. Sonraki kapı ağzında altından gelen ışığı fark ederek durakladı. Aydınlık odaya girerken güçlendirilmiş gözleri kör olmasın diye kalayını söndürdü ve kapıyı savurarak açtı.

İki elinde de birer cam bıçakla içeriye daldı, ışığa karşı gözlerini kırptırtıyordu. Ancak oda boştu. Bir çalışma odası olduğu belliydi; her duvardaki kitaplıkların yanında yanan bir fener ve köşede de bir masa vardı.

Kelsier bıçaklarını yerine koyarak çelik yaktı ve metal kaynaklarını aradı. Odaının köşesinde büyük bir kasa vardı ama o fazla ortadaydı. Elbette ki, doğu duvarının içinde parlayan bir diğer güçlü metal kaynağı daha vardı. Kelsier yaklaşarak parmaklarını alçının üstünde gezdirdi. Asil kalelerindeki pek çok duvar gibi, bu da yumuşak bir fresk olarak boyanmıştı. Yabancı yaratıklar kırmızı bir güneşin altında yayılmış yatıyorlardı. Duvarın sahte kısmı iki ayak kareden daha küçüktü ve aralıkları fresk tarafından gizleneceğı bir şekilde yerleştirilmişti.

Her zaman bir sır daha vardır, diye düşündü Kelsier. Mekanizmanın nasıl açılacağını keşfetmeye çalışmaya zahmet etmedi. Basitçe çelik yaktı ve gizli kapağın kilit mekanizması olduğunu varsaydığı zayıf metal kaynağına asıldı. Bu ilk başta direnerek onu duvara doğru çekti ama Kelsier lehim yakıp daha da sert asıldı. Kilit

kırıldı ve kapak da savrulurak açılıp duvarın içine gömülmüş olan küçük bir kasayı ortaya çıkardı.

Kelsier gülümsedi. Eğer duvardan dışarı çıkarabildiği varsayılırsa, lehimle güçlenmiş bir adam tarafından taşınabilecek kadar küçük görünüyordu.

Kasaya doğru Demirçekerek yukarı zıpladı ve ayaklarıyla duvarın üstüne indi, iki ayağını da açık kapağın birer tarafına koymuştu. Kendisini yerinde tutarak Çekmeye devam etti ve lehimini harladı. Bacaklarına güç doldu ve kasayı Çekerken çeliğini de harladı.

Harcadığı çabayla hafifçe homurdanarak asıldı. Bu önce kimin pes edeceğini görmek için olan bir sınavdı: kasa mı, yoksa bacakları mı?

Kasa yuvasında hareket etti. Kelsier kasaları zorlanırken daha da sıkı Çekti. Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Ondandır ise kasa sallandı ve duvardan sökülerek kurtuldu. Kelsier geriye doğru düşerken çelik yakarak altında kalmamak için kasayı İttirdi. Kasa etrafa kıymıklar saçarak çatırtıyla tahta zemine düşerken Kelsier de alnından ter damlayarak beceriksizce yere indi.

İki tane şaşkın muhafız odanın içine daldı.

"Nihayet," diye söylendi Kelsier bir elini kaldırıp askerlerden birinin kılıcını Çekerken. Kılıç kınından fırladı ve sivri ucu önde, havada döne döne Kelsier'e doğru uçtu. Demirini söndürüp yana bir adım attı ve momentumu tarafından taşınmakta olan kılıcı yanından geçerken yakaladı.

"Sissoylu!" diye çığlık attı muhafız.

Kelsier gülümseyerek öne doğru sıçradı.

Muhafız bir bıçak çekti. Kelsier bunu İttirerek silahı adamın elinden kopardı, sonra da kılıcı savurarak adamın başını gövdesinden ayırdı. İkinci muhafız küfrederek göğüs zırhının çözme ipini çekip kurtardı.

Kelsier daha darbesini tamamlarken kendi kılıcını İttirdi. Kılıç parmaklarından söküldü ve doğrudan ikinci muhafıza doğru ısıklık çalarak uçtu. Tam birinci muhafızın cesedi yere çarparken adamın zırhı Kelsier'in onu İttirmesini engelleyecek şekilde kurtularak düştü. Bir an sonra ise Kelsier'in kılıcı ikinci muhafızın şimdi zırhsız olan göğsüne saplanmıştı. Adam sessizce tökezledi, sonra da yıkıldı.

Kelsier pelerini hışırdayarak cesetlere sırtını döndü. Öfkesi sessizdi, Lord Tresting'i öldürdüğü gece olduğu gibi ateşli değildi. Ama yine de onu hissediyordu, yaralarındaki kaşıntılarda ve sevdiği kadının hatırladığı çığlıklarında hissediyordu. Kelsier'in umurunda olduğu kadarıyla, Son İmparatorluk'un tarafını tutan her adam yaşama hakkından da vazgeçmişti.

Lehimini harlayarak vücudunu güçlendirdi, sonra da çömeldi ve kasayı kaldırdı. Bir an için ağırlığının altında tökezledi, sonra da dengesini sağladı ve ayaklarını sürüyerek balkona doğru geri dönmeye başladı. Belki kasada atiyum vardı, belki de yoktu. Ama onun başka seçenekleri araştırarak vakti de yoktu.

Arkadan gelen ayak seslerini duyduğunda seranın yarısını geçmişti. Döndüğünde çalışma odasına doluşan şekilleri gördü. Sekiz taneydiler, her biri bol gri bir cübbe giyiyor ve kılıç yerine bir düello değneği ve kalkan taşıyordu. Siskıranlar.

Kelsier kasayı yere attı. Siskıranlar Allomanser değildi ama onlar Siskan ve Sissoylularla savaşmak için eğitilirdi. Üzerlerinde tek bir metal parçası olmayacak ve Kelsier'in numaralarına karşı da hazırlıklı olacaklardı.

Kelsier geriye bir adım atarak gerindi ve gülümsedi. Sekiz adam çalışma odasının içinde yayıldı, sessiz bir kesinlikle hareket ediyorlardı.

Bu enteresan olacak.

Siskıranlar seradan içeriye ikişer ikişer dalarak saldırdılar. Kelsier bıçaklarını çekerek ilk saldırıdan eğilerek kaçtı ve bıçağını bir adamın göğsüne doğru salladı. Ancak siskıran geriye doğru sıçradı ve değneğini savurarak Kelsier'i uzaklaşmaya zorladı.

Kelsier lehimini harlayarak güçlendirilmiş bacaklarıyla geriye doğru kuvvetle sıçradı. Bir eliyle bir avuç dolusu sikke çıkardı ve bunları rakiplerine doğru itti. Metal diskler ileri fırlayıp ısıklık çalarak havayı yarıdılar ama düşmanları bunun için hazırды. Kalkanlarını kaldırdılar ve sikkeler kıymıklar saçarak tahtadan sekti, adamlar ise zarar görmedi.

Kelsier onlar odaya doluşarak üstüne doğru gelirlerken diğer siskıranlara dik dik baktı. Uzun süren bir dövüş boyunca onunla kapışmayı tercih etmezlerdi. Taktikleri dövüşü çabucak sona erdirmeyi umarak hep birlikte hızla ona saldırmak ya da en azından Allomanserler de uyandırılıp dövüşmeye getirilebilene kadar onu oyalamak olacaktı. Kelsier yere inerken kasaya bir göz attı.

O olmadan gidemezdi. Onun da dövüşü hızla sona erdirmesi gerekiyordu. Lehimi harlayıp deneysel amaçlı bir bıçak darbesiyle öne doğru sıçradı ama rakibinin savunmasını aşamamıştı. Kelsier bir değnek ucunun kafasını kırmasına engel olmak için son anda eğilerek darbeden kaçabildi.

Siskıranların üç tanesi atılarak Kelsier'in arkasına dolandılar, balkona giden kaçış yolunu kesmişlerdi. *Harika*, diye düşündü Kelsier gözlerini aynı anda sekiz adamın birden üzerinde tutmaya çalışarak. Bir takım hâlinde çalışarak dikkatle üzerine doğru geliyorlardı.

Kelsier dişlerini gıcırdatarak lehimini yine harladı. Azaldığını fark etti. Lehim sekiz temel metalin içinde en hızlı yananıydı.

Şimdi bunun için endişe etmeye vakit yok. Arkasındaki adamlar saldırdılar ve Kelsier de sıçrayarak önlerinden çekildi, kendini odanın ortasına doğru göndermek için kasayı çekmişti. Kasanın yakınında yere indiği anda ittirerek kendini belli bir açıyla havaya fırlattı. Kıvrılarak saldırganlardan iki tanesinin başlarının üzerinden geçti ve iyi bakımı yapılmış bir ağaç tarhının yanında yere indi. Hızla döndü ve lehimini harlayarak geleceğini bildiği darbeye karşı savunma olarak kolunu kaldırdı.

Düello değneği koluna indi. Önkolu boyunca bir acı patlaması yayıldı ama lehim destekli kemiği dayandı. Kelsier hareket etmeye devam ederek öbür elini öne savurup bir bıçağını rakibinin göğsüne sokmayı başardı.

Adam şaşkınlık içinde tökezleyerek geriledi, hareketi Kelsier'in bıçağını elinden söküp almıştı. İkinci bir siskıran saldırdı ama Kelsier eğilerek kaçtı, sonra da boşdaki eliyle aşağı uzanıp sikke kesesini kemerinden söktü. Siskıran Kelsier'in

diğer bıçağını engellemek için hazırlandı ama Kelsier bunun yerine öbür elini kaldırarak sikke kesesini adamın kalkanına vurdu.

Sonra da içindeki sikkeleri İttirdi.

Siskıran şiddetli Çelikitış onu geriye doğru fırlatırken haykırdı. Kelsier çeliği harlayarak o kadar fazla İttirdi ki kendisini de geriye doğru fırlatmış ve ona saldırmaya çalışan bir çift adamdan uzaklaşmıştı. Kelsier ve düşmanı zıt yönlere doğru itilerek birbirlerinden uzaklaştılar. Kelsier uzak duvara çarptı ama İtmeye devam ederek düşmanını kesesi ve kalkaniyla hep birlikte devasa sera pencerelerinden birine yapıştırdı.

Cam parçalandı, fener ışıklarından gelen pırıltılar cam kırıklarının üzerinde dans ediyordu. Siskıranın çaresiz yüzü camın ötesindeki karanlıkta kayboldu ve sis, sessizce ama meşum bir şekilde, parçalanmış pencereden içeri süzölmeye başladı.

Diğer altı adam aman vermeden üstüne geldi ve Kelsier de kolundaki acıyı umursamamaya çalışarak iki darbeden kaçındı. Hızla dönüp küçük bir ağaca sürtünerek önlerinden çekildi ama üçüncü bir siskıran daha saldırarak değneğini Kelsier'in yan tarafına indirdi.

Saldırı Kelsier'i ağaç tarhına doğru fırlatmıştı. Ayağı takıldı, sonra da bıçağını düşürerek aydınlık çalışma odasının girişinin yakınında yere yığıldı. Acı içinde nefesini tuttu ve yan tarafını tutarak yuvarlanıp dizlerinin üstünde doğruldu. Darbe başka bir adamın kaburgalarını kırmış olurdu. Kelsier'in bile kocaman bir beresi olacaktı.

Altı adam ileri çıkarak tekrar onun çevresini sarmak için yayıldılar. Kelsier tökezleyerek ayaklarının üstünde doğruldu, acı ve kendini zorlamaktan görüşü bulanmaya başlamıştı. Dişlerini sıkarak aşağı uzandı ve kalan metal şişeciklerinden birini çıkardı. Bir lokmada içindekilerin hepsini yutarak lehimini yeniledi, sonra da kalay yaktı. Işık neredeyse onu kör edecekti ve kolundaki ve yan tarafındaki acı da bir anda daha keskinleşmiş gibi geldi ama güçlendirilmiş duyu patlaması kafasını açmıştı.

Altı siskıran ani, eşgüdömlü bir saldırı yaparak ilerlediler.

Kelsier elini yan tarafa savurup metal arayarak demir yaktı. En yakın kaynak hemen çalışma odasının içindeki bir masanın üstünde duran kalın, gümüşsü bir kâğıt ağırlığıydı. Kelsier bunu eline uçurdu, sonra da döndü ve kolunu ilerlemede olan adamlara doğru uzatarak saldırgan bir duruşa geçti.

"Hadi bakalım," diye hırladı.

Kelsier bir güç kıvılcımıyla çelik yaktı. Dikdörtgen şekilli külçe elinden sökülerek süratle havayı yarı. En öndeki siskıran kalkanını kaldırdı ama yeterince hızlı hareket etmemişti. Külçe adamın omzuna bir çatırtıyla vurdu ve o da çığlık atarak düştü.

Kelsier hızla yan tarafa dönerek bir değnek darbesinden kaçındı ve bir siskıranı kendisiyle yerdeki adamın arasına aldı. Demir yakarak külçeyi kendisine doğru geri Çekti. Külçe havayı kamçılایarak ikinci siskıranın kafasının yan tarafına çarptı. Külçe havada taklalar atarken adam yıkıldı.

Geride kalan adamlardan biri küfrederek saldırmak için öne atıldı. Kelsier hâlâ havada olan külçeyi İttirerek kendisinden ve kalkanı yukarıda saldırmakta olan siskırandan süratle uzaklaştırdı. Kelsier külçenin arkasında yere düştüğünü duydu ve lehim yakarak uzanıp siskıranın değneğini darbesinin ortasında yakaladı.

Siskıran Kelsier'in artırılmış gücüne karşı mücadele ederek homurdandı. Kelsier silahı çekip kurtarmaya çalışmakla uğraşmadı, bunun yerine arkasında yerde duran külçeyi sertçe çekerek ölümcül bir hızla kendi sırtına doğru uçurdu. Son anda dönerek momentumunu siskıranı da döndürmek için kullandı; tam da külçenin yolunun üstüne.

Adam düştü.

Kelsier kendini saldırılara karşı hazırlayarak lehimi harladı. Ve bekleneceği gibi bir değnek omuzlarına indi. Tahta çatlarken tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü ama harlanmış kalay onun bilincini kaybetmesine engel oldu. Acı ve zihin açıklığı kafasının içinde parladı. Külçeyi Çekerek ölmekte olan adamın sırtından söktü ve yan tarafa bir adım atarak doğaçlama silahının yanından uçarak geçmesine izin verdi.

Ona en yakın olan iki siskıran tedbirli bir şekilde eğildi. Külçe adamlardan birinin kalkanına bindirdi ama Kelsier kendi dengesini bozmamak için İttirmeye devam etmedi. Bunun yerine demir yakarak külçeyi tekrar kendisine doğru sertçe Çekti. Demiri söndürerek çömeldi ve külçenin tepesindeki havayı yararak geçişini hissetti. Külçe ona gizli gizli arkadan yaklaşmakta olan adama çarparken bir çatırtı duyuldu.

Kelsier hızla dönerek demir ve sonra da çelik yakıp külçeyi son iki adama doğru savurdu. Önünden çekildiler ama Kelsier külçeye asılarak doğrudan onların önünde yere düşürdü. Adamlar ihtiyatlı bir şekilde buna bakarken bir an dikkatleri dağılmıştı; Kelsier koştu ve sıçrayıp külçeye doğru Çelikiterek adamların kafalarının üzerinden aştı. Siskıranlar küfrederek hızla döndüler. Kelsier yere inerken bir kere daha külçeyi Çekerek kaldırdı ve adamlardan birinin kafatasının arkasına gömdü.

Siskıran sessizce düştü. Külçe karanlığın içinde birkaç takla attı ve Kelsier bunu havada kaptı, serin yüzeyi kanla kayganlaşmıştı. Kırık pencereden giren sis ayaklarının etrafında akıyor, bacaklarına dolanıyordu. Elini indirerek külçeyi doğrudan son kalan siskırana doğru uzattı.

Odanın içinde bir yerlerden bir adam inledi.

Son kalan siskıran geriye bir adım attı, sonra da silahını attı ve koşarak kaçtı. Kelsier gülümseyerek elini indirdi.

Bir anda külçe İtilerek parmaklarından kurtuldu. Oda boyunca uçtu ve başka bir pencereyi kırarak gitti. Kelsier küfrederek döndüğünde daha büyük bir grup adamın çalışma odasına doluşmakta olduğunu gördü. Bunların üzerlerinde asil giysileri vardı. Allomanserler.

Birkaç tanesi ellerini kaldırdı ve sikkelerden bir yağmur Kelsier'in üstüne doğru atıldı. O da çelik harlayıp üstüne gelen sikkeleri İttirdi. Sikkeler odanın içine yağarken pencereler paramparça oldu ve tahtalar çatırdadı. Kelsier son metal şi-

şeyiği diğer odaya doğru Çekilerek giderken kemerinde bir hareketlenme hissetti. Birkaç iri yarı adam sikkelerin aşağısında kalacak şekilde eğilerek ileri doğru koş- tular. Bunlar Hani gibi lehim yakabilen Haydutlar'dı.

Gitme zamanı, diye düşündü Kelsier kolundaki ve yan tarafındaki acıya karşı dişlerini sıkarak ve bir diğer sikke dalgasını daha saptırırken. Arkasına bir göz attı, birkaç saniyesi vardı ama balkona asla tekrar ulaşamayacakmış gibi görünüyordu. Daha fazla Siskan ileri çıkarken Kelsier derin bir nefes aldı ve kırılma- olan devasa duvar pencerelerinden birine doğru koştu. Sislerin içine doğru sıçra- dı ve düşerken de havada dönerek yere düşmüş olan kasayı sıkıca Çekmek için uzandı.

Havada birden yön değiştirerek sanki kasaya bir iple bağlıymış gibi binanın aşağısındaki yan duvarına doğru savruldu. Kelsier ağırlığı ona yüklenirken kasanın sera zemininde gıcırdayarak öne doğru kaydığını hissetti. Binanın duvarına çarptı ama Çekmeye devam ederek bir pencere eşiğinin üst tarafında kendini durdur- mayı başarmıştı. Kasayı hâlâ Çekerek zorlukla pencere girintisinin iç kısmında baş aşağı durdu.

Kasa üstteki katın kıyısında belirdi. Sallandı, sonra da pencereden dışarı dü- şerek doğrudan Kelsier'in üstüne inmeye başladı. O ise gülümseyerek demirini söndürdü ve bacaklarıyla kendini binadan uzağa ittirerek bir tür deli dalışçı gibi kendisini sislerin içine fırlattı. Karanlığın içinde geriye doğru düştü, yukarıdaki kırık pencereden dışarı uzanan kızgın bir yüzü zar zor fark etmişti.

Kasayı dikkatli bir şekilde Çekerek kendisini havada hareket ettirdi. Sisler et- rafında dolanıyor, görüşünü engelliyor ve ona sanki hiç düşmüyormuş da, hiçliğin ortasında asılı duruyormuş gibi hissettiriyordu.

Kasaya ulaştı, sonra da havada dönerek üstüne doğru İttirip kendisini yukarı doğru fırlattı.

Kasa hemen aşağısındaki kaldırım taşlarına gümbürtüyle düştü. Kelsier kasaya doğru hafif hafif İttirerek en sonunda yerden sadece birkaç ayak yukarıda sarsıla- rak duracak şekilde kendini yavaşlattı. Bir an için sislerin içinde asılı kaldı, peleri- ninin kurdeleleri rüzgârda kıvrılıyor ve dalgalanıyordu, sonra da kendisini kasanın yanında yere bıraktı.

Çelik kasa düşmenin etkisiyle parçalanmıştı. Kelsier ezilmiş ön kısmını zorla- yarak açtı, kalayla güçlendirilmiş kulakları yukarıdaki binadan gelen alarm çağrıla- rını dinliyordu. Kasanın içinde küçük bir kese mücevher ve bir çift on bin boxing değerinde kredi mektubu vardı. Bunların hepsini cebine attı. Eliyle içeriği yokladı. bir an bu gecenin işinin boşa gitmiş olabileceğinden endişe etti. Sonra parmakları en arkadaki küçük bir keseyi buldu.

Bunu çekip çıkararak bir grup koyu, boncuğa benzer metal parçasını ortaya çıkardı. Atıyorum. Yara izleri alevlendi, Çukurlar'da geçirdiği zamanın hatıraları ona geri dönüyordu.

Keseyi çekerek kapattı ve ayağa kalktı. Kısa bir mesafe ileride kaldırım taş- larının üstünde yatmakta olan çarpılmış bir figürü neşeyle fark etti, pencereden

atmış olduğu siskıranın dağılmış cesedi. Kelsier yürüyerek yanına gitti ve küçük bir Demirçekişle sikke kesesini geri aldı.

Hayır, bu gece boşa gitmedi. Kelsier'in düşüncesine göre, atiyumu bulamamış olsaydı bile bir grup ölü asille biten her gece başarılı bir geceydi.

Kesesini bir eliyle ve atiyum torbasını da öbür eliyle kavradı. Lehimini yaranar hâlde bıraktı, büyük ihtimalle onun vücuduna ekliyor olduğu güç olmasa yaralarının acısından yere yıkılırdı ve gecenin karanlığında hızla koşarak Clubs'ın dükkânına doğru gitti.

Ben bunu asla istemedim, doğru. Ama birileri Zifir'i durdurmak zorunda. Ve görünüşe göre, bunun yapılabileceği tek yer de Terris.

Fakat bu gerçek konusunda filozofların sözüne güvenmek zorunda değilim. Şu anda hedefimizi hissedebiliyor, sezebiliyorum; gerçi diğerleri bunu yapamıyor. Aklımın içinde bir... titreşim var, uzak dağlardan geliyor.

6

VİN SESSİZ BİR odada uyandı, kırmızı sabah güneşinin ışığı kepenklerdeki aralıklardan içeri sızıyordu. Bir an için tedirgin olarak yatakta kaldı. Bir şeyler ona yanlış geliyordu. Tanıdık olmayan bir yerde uyanıyor olduğu için değildi, Reen ile birlikte seyahat etmek onu göçebe bir hayat tarzına alıştırmıştı. Tedirginliğinin kaynağını fark etmesi onun bir saniyesini aldı.

Oda boştu.

Sadece boş değildi, açıktı da. Sıkış tıkış değildi. Ve... rahattı. Bir karyolanın üzerine konulmuş olan gerçek bir yatağın üstünde yatıyordu, çarşaf ve yumuşak bir yorgan vardı. Odada sağlam, tahta bir dolap vardı ve hatta daire şeklinde bir halıyla dekore bile edilmişti. Belki başka birisi olsa odayı dar ve sade bulabilirdi ama Vin'e lüks görünüyordu.

Kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. Tamamen kendisine ait bir oda olması ona yanlış geliyordu. O her zaman çete üyeleriyle tıklım tıklım dolu olan dar yatakhanelerde uyumuştı. Seyahat ederlerken bile dilencilerin ara sokaklarında ya da isyancı mağaralarında uyumuş ve Reen de yanında olmuştu. Mahremiyet bulmak için her zaman savaş vermek zorunda kalmıştı. Bunun ona bu kadar kolaylıkla verilmiş olması, sanki bir şekilde Vin'in kısa yalnızlık anlarının tadını çıkararak geçirdiği yılların değerini azaltır gibiydi.

Kepenklere açmaya zahmet etmeyerek yataktan dışarı süzüldü. Güneş ışığı hafifti, bu da hâlâ sabahın erken saatleri olduğu anlamına geliyordu ama Vin şim-

diden koridorda hareket eden insanları duyabiliyordu. Kapıya doğru sessizce ilerledi, azıcık aralayarak dışarıyı gözledi.

Önceki gece Kelsier'den ayrıldıktan sonra, Dockson Vin'i Clubs'ın dükkânına getirmişti. Geç saat yüzünden Clubs onları derhal ayrı odalarına götürmüştü. Ancak Vin hemen yatıp uyumamıştı. Herkes uyuyana kadar beklemiş, sonra da çevreyi incelemek için gizli gizli dışarı çıkmıştı.

Mekân neredeyse bir dükkândan çok bir han gibiydi. Her ne kadar aşağıda bir sergi odası ve arka tarafta da büyük bir atölye olsa da, binanın ikinci katında misafir odalarıyla dolu olan birkaç uzun koridor vardı. Üçüncü bir kat da vardı ve oradaki kapıların araları odaların daha büyük olduğu izlenimini verecek şekilde daha açıktı. Vin gizli kapak ya da sahte duvarlar arayarak etrafı yoklamamıştı, tıklatma sesleri birilerini uyandırabilirdi ama tecrübeleri ona en azından bir gizli bodrumu ve bazı kaçış yolları olmadan düzgün bir sığınak olmayacağını söylüyordu.

Sonuç olarak Vin etkilenmişti. Marangozluk aletleri ve aşağıdaki yarım kalmış duran projeler burasının itibarlı, işe yarayan bir paravan olduğuna işaret ediyordu. Kapısındaki aralıktan dışarıyı izlerken, kendisinininkinin karşısındaki koridordan çıkmakta olan yaklaşık altı genç adamdan oluşan uyuklu bir grubu seçebildi. Bunlar sıradan giysiler giyiyordu ve merdivenlerden aşağıdaki atölyeye doğru indiler.

Marangoz çıraqları, diye düşündü Vin. *Clubs'ın paravanı bu, o bir skaa zanaatkâr.* Skaaların çoğu plantasyonlarda angaryalardan oluşan hayatlar yaşırdı; bir şehirde yaşayanların çoğu da genelde niteliksiz işçi olarak çalışmaya zorlanırdı. Ancak yetenekli olan birkaç tanesinin bir meslek sahibi olmasına izin veriliyordu. Onlar hâlâ skaaydılar, az para alıyorlardı ve her zaman asillerin kaprislerine de boyun eğmek zorundaydılar. Ancak onlar çoğu skaanın kıskanacağı düzeyde bir özgürlüğe sahipti.

Clubs büyük olasılıkla usta bir marangozdu. Böyle bir adamı, skaa standartlarına göre inanılmaz bir hayatı olan bir kişiyi, yeraltına katılmaya ne ikna edebilirdi ki?

O bir Siskan, diye düşündü Vin. *Kelsier ve Dockson ona bir "Dumancı" demişlerdi.* Vin büyük ihtimalle bunun ne anlama geldiğini kendi kendine keşfetmek zorunda kalacaktı; tecrübeleri ona Kelsier gibi güç sahibi olan bir adamın ondan bilgiyi olabildiğince esirgeyecek, arada sırada minik kırıntılar vererek peşinden sürükleyecek olduğunu söylüyordu. Vin'i ona bağlayan şey bilgisiydi, çok fazlasını çok hızlı bir şekilde vermek akıllıca olmazdı.

Dışarıdan ayak sesleri geldi ve Vin de aralıktan dışarıyı gözlemeye devam etti.

"Hazırlanmak istersin herhâlde Vin," dedi Dockson kapısının önünden geçerken. Bir asilin gömleğini ve bol pantolonunu giymişti ve şimdiden uyanmış, tıraş olmuş gibi görünüyordu. Duraklayarak devam etti. "Koridorun sonunda senin için hazırlanmış olan bir banyo var ve Clubs'a da birkaç kat giysi ayarlattım. Sana daha uygun bir şeyler bulana kadar onlar yeteri kadar iyi olacaktır. Banyoda çok acele etme, Kell bugün öğleden sonra için bir görüşme planladı ama Breeze ve Ham gelene kadar başlayamayız."

Dockson onu kapının aralığından süzerek gülümsedi, sonra da koridordan aşağı doğru yoluna devam etti. Yakalandığı için Vin'in yüzü kızardı. *Bunlar dikkatli adamlar. Bunu aklımda tutmam gerekecek.*

Koridor sessizleşti. Vin usulca kapısından dışarı süzülüp sessizce Dockson'ın işaret etmiş olduğu odaya gitti ve onu beklemekte olan ılık bir banyoyu gerçekten de bulduğu için yarı yarıya şaşırdı. Kaşlarını çatarak fayanslı odayı ve metal küveti inceledi. Su asil leydilerin usulünde parfümlendirilmiş gibi kokuyordu.

Bu adamlar skaadan çok asillere benziyorlar, diye düşündü Vin. Bu konuda ne düşündüğünden emin değildi. Ancak ondan da kendileri gibi davranmasını bekledikleri açıktı, o yüzden Vin de kapıyı kapatıp sürgüledi, sonra da soyunarak küvetin içine girdi.

Garip kokuyordu.

Koku her ne kadar hafif de olsa, Vin yine de arada sırada kendi kokusunu alabiliyordu. Bu, yoldan geçmekte olan bir leydinin kokusu ya da kardeşinin hırsız parmakları tarafından açılmakta olan parfümlü bir çekmecenin kokusuydu. Sabah ilerledikçe koku daha az fark edilir hâle gelmişti ama yine de onu endişelendiriyordu. Bu onu diğer skaalardan ayıracaktı. Eğer bu çete onun bu banyolan düzenli olarak yapmasını isteyecekse, parfümlerin kaldırılmasını istemek zorunda kalacaktı.

Sabah yemeği Vin'in beklentilerine daha uygundu. Çeşitli yaşlarda birkaç skaa kadın dükkânın mutfağında çalışarak dürüm hazırlıyorlardı; bunlar haşlanmış arpa ve sebzelerle doldurulup rulo yapılmış ince, düz ekmeklerdi. Vin kadınların çalışmasını izleyerek mutfağın kapı ağzında durdu. Onların hiçbirisi Vin gibi kokmuyordu ama yine de ortalama skaadan çok daha temiz ve bakımlı görünüyorlardı.

Hatta binanın tamamında garip bir temizlik hissi vardı. Önceki gece karanlık nedeniyle fark etmemişti ama yerler ovularak temizlenmişti. Çalışanların hepsinin, hem mutfaktaki kadınlar hem de çırakların el ve yüzleri temizdi. Bu Vin'e garip geliyordu. O kendi parmaklarının kül lekeleriyle siyah olmasına alışkındı, Reen'le olduğu zamanlarda yüzünü yıkamış idiyse bile, çabucak tekrar küle ovalanmıştı. Sokaklarda temiz bir yüz göze batardı.

Köşelerde de hiç kül yok, diye düşündü zemini inceleyerek. *Yerleri süpürüyorlar.* Vin daha önce hiç böyle bir yerde yaşamamıştı. Bu sanki neredeyse asil birinin evinde yaşamak gibiydi.

Tekrar mutfaktaki kadınlara göz attı. Beyaz ve gri renkli basit giysiler giyorlardı ve başlarının üstünde de altlarından uzun saç kuyruklarının sarktığı eşarplar vardı. Vin kendi saçım elledi. O saçlarını bir oğlan gibi kısa tutardı, şu anki şekilsiz kesimini çete üyelerinden birisi yapmıştı. Vin bu kadınlar gibi değildi, asla da olmamıştı. Reen'in emriyle, Vin diğer çete üyelerinin onu önce bir hırsız, sonra bir kız olarak düşünecekleri şekilde yaşamıştı.

Ama ya şimdi ben neyim? Banyo yüzünden parfümlüydü ama bir zanaatkar çırağının tunç renkli pantolonu ve dügmeli gömleğini giymiş bir şekilde, kendisini

özellikle yersiz hissediyordu. Ve bu ise kötüydü, eğer kendisini uygunsuz hissediyorsa şüphesiz ki uygunsuz görünüyordu da. Göze batmasına neden olacak başka bir şey daha.

Vin dönerek atölyeye göz attı. Çıraklar şimdiden sabah işlerine başlamış, çeşitli mobilya parçaları üzerinde çalışıyorlardı. Clubs ana sergi odasında çalışır, parçaların detaylı son rütuşlarını yaparken onlar arka tarafta duruyordu.

Mutfağın arka kapısı bir anda çarpılarak açıldı. Vin refleks olarak bir kenara kayarak sırtını duvara dayadı ve köşeden mutfağın içini gözledi.

Ham kırmızı güneş ışığıyla çerçevelenmiş olarak mutfak kapısının ağzında duruyordu. Bol bir gömlek ve yelek giymişti, ikisi de kolsuzdu ve birkaç büyük çanta taşıyordu. O da külle lekelenmiş değildi, çetede kilerin hiçbirisi Vin'in onları görmüş olduğu birkaç seferde de gözüne kirli görünmemiştir.

Ham yürüyerek mutfak geçti ve atölyeye girdi. "Ee," dedi çantalarını yere bırakarak. "Kimse benim odamın hangisi olduğunu bilmiyor mu?"

"Ben Üstat Cladent'e sorayım," dedi çıraklardan biri ön odaya doğru giderken.

Ham gülümseyerek gerindi, sonra da Vin'e doğru döndü. "Günaydın Vin. Benden saklanmana gerek yok biliyorsun. Biz aynı takımdayız."

Vin rahatladı ama olduğu yerde kaldı, neredeyse bitmiş bir dizi sandalyenin arkasında ayakta duruyordu. "Sen de mi burada yaşayacaksın?"

"Dumancıya yakın kalmakta her zaman fayda var," dedi Ham dönüp mutfak girip kaybolurken. Bir an sonra elinde dört büyük düğümden oluşan bir yığınla tekrar belirdi. "Kell'in nerede olduğunu bilen var mı?"

"Uyuyor," dedi Vin. "Dün gece geç saatte geldi ve daha kalkmadı."

Ham homurdanarak düğümlerin birinden bir lokma aldı. "Dox?"

"Üçüncü kattaki odasında," dedi Vin. "Erken kalktı, yiyecek bir şeyler almak için aşağı indi, sonra da yukarı geri döndü." Anahtar deliğinden gözetlemiş olduğu için Dockson'un masasında oturmuş bazı kâğıtlara bir şeyler karaladığını bildiğini de eklemedi.

Ham bir kaşını kaldırdı. "Sen hep böyle herkesin nerede olduğunu takip edermisin?"

"Evet."

Ham durakladı, sonra da kıs kıs güldü. "Sen garip bir çocuksun Vin." Çırak geri dönerken çantalarını topladı ve ikisi merdivenlerden yukarı çıktılar. Vin ayak seslerini dinleyerek durdu. Birinci koridorun yaklaşık yarısında durmuşlardı, belki Vin'in odasından birkaç kapı uzaktaydı.

Buğulanmış arpanın kokusu onu cezbediyordu. Vin mutfak doğru baktı. Ham içeri girip yiyecek almıştı. Kendisi de bunu yapmaya izinli miydi?

Kendine güvenirmiş gibi görünmeye çalışarak geniş adımlarla mutfak girdi. Bir tabağın üstüne koyulmuş bir düğümler yığını vardı, büyük ihtimalla çalışırken çıraklara götürülmek üzere bekliyordu. Vin iki tanesini aldı. Kadınların hiçbirisi itiraz etmedi; hatta birkaç tanesi ona doğru saygıyla başlarını eğerek selam verdiler.

Ben artık önemli bir kişiyim, diye düşündü Vin bir parça rahatsızlıkla. Onlar

da Vin'in... Sissoylu olduğunu biliyor muydu? Yoksa sadece bir misafir olduğu için mi saygıyla karşılanıyordu?

Sonunda Vin üçüncü bir dürümü daha aldı ve odasına kaçtı. Bunların hepsini yemesi mümkün değildi; çok fazlaydı. Ancak sebzeleri sıyrıp eğer daha sonra ihtiyaç olursa diye uzun süre dayanacağı için ekmekleri saklamaya niyeti vardı.

Kapısı vuruldu. Vin cevap vererek dikkatli bir hareketle kapıyı çekip açtı. Dışında genç bir oğlan duruyordu, bu önceki gece Camon'un sığınağında Clubs'ın yanında olan oğlandı.

İnce, uzun ve mahcup görünen oğlan gri elbiseler giyiyordu. Belki on dört yaşındaydı, gerçi boyu onu aslında olduğundan daha büyük gösteriyor olabilirdi. Her nedense gergin görünüyordu.

"Evet?" diye sordu Vin.

"İl..."

Vin kaşlarını çatı. "Ne?"

"İyorlar seni," dedi koyu bir Doğulu şivesiyle. "İyorlar yukarıda seni iste onlar, üstat hophop üçüncü kat ile. Ah, gitmeliyim" Oğlan kızardı, sonra da dönüp merdivenlerden yukarı doğru koştu. aceleyle uzaklaştı.

Vin kapının ağzında afallayarak kalakaldı. *Bu bana bir şeyler mi anlatmaya çalışıyordu*, diye düşündü.

Koridora bir göz attı. Oğlan onun kendisini takip etmesini bekliyormuş gibi görünmüştü. En sonunda o da bunu yapmaya karar verdi ve merdivenlerden yukarı doğru dikkatlice çıktı.

Koridorun sonundaki bir odadan konuşma sesleri geliyordu. Vin yaklaşıp köşeden göz attığı zaman rahat görünümlü koltuklar ve kaliteli bir halıyla döşenmiş olan, güzelce dekore edilmiş bir oda buldu karşısında. Odanın bir tarafında yanan bir şömine vardı ve koltuklar da bir şövalenin üstüne yerleştirilmiş olan büyük bir yazı tahtasına bakacak şekilde yerleştirilmişti.

Kelsier bir dirseğiyle şöminenin tuğlalarına dayanmış, bir elinde de şarap kupasıyla ayakta duruyordu. Vin açısını biraz değiştirerek onun Breeze'le konuşmakta olduğunu görebilmişti. Teskinci öğlenin ilerleyen saatlerinde gelmiş ve Clubs'ın çıraklarının yarısına eşyalarını indirmek için el koymuştu. Vin çıraklar ıskartaya çıkarılmış tahta kutular şeklinde gizlenmiş olan bagajını Breeze'in odasına taşırlarken penceresinden izlemişti. Breeze'in kendisi ise yardım etmeye zahmet etmemişti.

Ham de oradaydı, Dockson da ve Clubs da Breeze'den en uzakta olan büyük içi fazla doldurulmuş koltuğa yerleşmekteydi. Vin'i çağırmış olan oğlan, Clubs'ın yanındaki bir taburede oturuyordu ve özellikle Vin'e bakmamaya çalıştığı belliydi. Son koltukta ise önceden de olduğu gibi sıradan skaa işçi giysileri giymekte olan Yeden oturuyordu. Koltuğunda arkasına yaslanmadan oturmuştu; sanki yumuşak oluşunu tasvip etmiyormuş gibiydi. Vin'in bir skaa işçiden bekleyeceği gibi yüzü külle kararmıştı.

İki tane boş koltuk vardı. Kelsier, Vin'in kapı ağzının yakınında durmakta oldu.

ğunu fark etti ve ona davetkâr bir şekilde gülümsedi. “Hah, işte burada. Gel içeri.”

Vin odayı gözleriyle taradı. Bir pencere vardı ama yaklaşmakta olan akşama karşı kepenkleri kapatılmıştı. Tek koltuklar Kelsier'in yarım dairesinde olanlardı. Kaderine boyun eğmiş bir şekilde ileri çıktı ve Dockson'ın yanındaki boş koltuğa oturdu. Koltuk onun için fazlasıyla büyüktü ve koltuğa tırmanıp dizlerini altında kıvırarak yerleşti.

“Hepimiz buradayız,” dedi Kelsier.

“Son koltuk kimin için?” diye sordu Ham.

Kelsier gülümsedi ve gözünü kırptı ama soruyu duymazdan geldi. “Pekâlâ, hadi şimdi konuşalım. Önümüzde büyük denilebilecek bir iş var ve bir planın ana hatlarını ne kadar erken oluşturmaya başlarsak, o kadar iyi olur.”

“Ben senin bir planın olduğunu sanıyordum,” dedi Yeden rahatsız bir şekilde.

“Benim bir taslağım var,” dedi Kelsier. “Neyin olması gerektiğini biliyorum ve bunun nasıl yapılacağı hakkında da birkaç fikrim var. Ama bunun gibi bir grubu toplayıp da, onlara sadece ne yapacaklarını söyleyemezsin. Bu üstünde beraber çalışmamız gereken bir şey ve eğer planın işe yaramasını istiyorsak halletmemiz gereken sorunların listesiyle başlamalıyız.”

“Peki, o zaman önce şu taslağı bir açıklığa kavuşturalım,” dedi Ham. “Plan Yeden'e bir ordu toplamak, Luthadel'de kargaşa çıkarmak, sarayı ele geçirmek, Lord Hükümdar'ın atiyumunu çalmak ve sonra da hükümeti yıkılmaya bırakmak mı?”

“Temelde evet,” dedi Kelsier.

“Öyleyse ana sorunumuz Garnizon,” dedi Ham. “Eğer Luthadel'de kargaşa istiyorsak, o zaman burada düzeni sağlayacak yirmi bin askerin olmasına izin veremeyiz. Eğer duvarlarda herhangi bir türde silahlı direniş olursa, Yeden'in ordusunun şehri asla ele geçiremeyeceğinden bahsetmeye bile gerek yok.”

Kelsier başını sallayarak onayladı. Bir parça tebeşir alarak tahtanın üstüne *Luthadel Garnizonu* yazdı. “Başka ne var?”

“Luthadel'de bu bahsedilen kargaşayı çıkarmak için de bir yol bulmamız gerekecek,” dedi Breeze şarap kupasıyla işaret ederek. “İçgüdülerin doğruyu söylüyor, güzel kardeşim. Bu şehir Nezaret'in ana merkezinin olduğu ve Büyük Evler'in ticari imparatorluklarını yönettikleri yer. Lord Hükümdar'ın hükmetme becerisini kırmak istiyorsak Luthadel'i dize getirmemiz gerekecek.”

“Aristokrasiden bahsetmek başka bir konuyu akla getiriyor,” diye ekledi Dockson. “Büyük Evler'in hepsinin şehirde muhafız kuvvetleri var, Allomanserler de cabası. Eğer şehri Yeden'e teslim edeceksek bu asillerle de ilgilenmemiz gerekecek.”

Kelsier başını sallayarak tahtaya *Luthadel Garnizonu*'nun yanına *Kargaşa* ve *Büyük Evler* yazdı.

“Nezaret,” dedi Clubs, koltuğunda o kadar geriye yaslanmıştı ki Vin neredeyse onun huysuz yüzünü göremiyordu. “Çelik Sorgucuların bu konuda söyleyecek bir çift sözü olduğu sürece hükümette hiçbir değişiklik olamaz.”

Kelsier tahtaya *Nezaret*'i de ekledi. “Başka ne var?”

“Atiyum,” dedi Ham. “Onu da tahtaya yazabilirsin. Bir kere genel kaos başladı-

ğı zaman sarayı çabuk ele geçirmemiz gerekecek ve başka kimsenin de bu fırsattan yararlanarak hazineye sızmadığından emin olmalıyız."

Kelsier başıyla onaylayarak tahtaya *Atiyum: Hazineyi Ele Geçirmek* yazdı.

"Yeden'in askerlerini toplamak için de bir yol bulmamız gerekecek," diye ekledi Breeze. "Sessiz ama hızlı olmalı ve onları Lord Hükümdar'ın bulmayacağı bir yerlerde eğitmeliyiz."

"Ayrıca skaa isyancıların Luthadel'in kontrolünü ele geçirmeye hazır olacağından emin olmak isteyebiliriz," diye ekledi Dockson. "Sarayı ele geçirmek ve orada mevzilenmek muhteşem bir hikâye olabilir ama Yeden ve adamlarının her şey bittikten sonra gerçekten de iktidarı ellerinde tutmaya da hazır olmaları iyi olurdu."

Ordu ve *Skaa İsyancılar* da tahtaya eklendi. "Ve Lord Hükümdar'ı da ekleyeceğim," dedi Kelsier. "Eğer diğer seçenekler başarılı olmazsa diye, en azından onu şehirden çıkarmak için de bir planımızın olmasını istiyoruz." Listeye *Lord Hükümdar'ı* da ekledikten sonra tekrar gruba döndü. "Herhangi bir şeyi unuttum mu?"

"Eh, eğer üstesinden gelmemiz gereken sorunların listesini yapıyorsan, o zaman hepimizin kafayı yemiş olduğunu da tahtaya yazabilirsin; gerçi bu gerçeği değiştirebileceğimizi sanmıyorum," dedi Yeden kuru kuru.

Grup kıs kıs güldü ve Kelsier de tahtaya *Yeden'in Kötü Mizacı* yazdı. Sonra geriye doğru bir adım atarak listeyi gözden geçirdi. "Bu şekilde liste yaptığın zaman kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?"

Vin, Kelsier'in şaka yapmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya uğraşarak kaşlarını çattı. Liste sadece göz korkutucu değil, aynı zamanda rahatsız ediciydi. Yirmi bin imparatorluk askeri? Bütün yüksek aristokrasinin toplam kuvvetleri ve gücü? Nezalet? Tek bir Çelik Sorgucunun bin tane askerden daha kudretli olduğu söylenirdi.

Ancak daha da rahatsız edici olanı ise önlerindeki engellere bu kadar sakin bir şekilde bakıyor olmalarıydı. Lord Hükümdar'a karşı çıkmayı bile nasıl düşünebiliyorlardı? O... şey, o *Lord'du*. Dünyanın tamamını yönetiyordu. O insanoğlunun yaratıcısı, koruyucusu ve cezalandırıcısıydı. O onları *Zifir*'den kurtarmış, sonra da insanların inançsızlıkları yüzünden bir ceza olarak kül ve sisleri getirmişti. Vin özellikle dindar değildi, zeki hırsızlar Çelik Nezaret'ten uzak durmaları gerektiğini bilirdi ama o bile efsaneleri biliyordu.

Ama yine de, ekip bu "sorunlar" listesine kararlı bir şekilde bakıyordu. Üzerlerinde tatsız bir şenlik havası vardı, sanki güneşin geceleyin yükselmesini sağlama olasılıklarının Son İmparatorluk'u devirme şanslarından daha yüksek olduğunu anlıyorlardı. Ama yine de deneyeceklerdi.

"Lord Hükümdar adına," diye fısıldadı Vin. "Siz *ciddisiniz*. Gerçekten de bunu yapmaya niyetiniz var."

"Onun adını bir küfür olarak kullanma Vin," dedi Kelsier. "Küfür bile onu onurlandırıyor; o yaratığın adıyla lanet ettiğin zaman onu tanrın olarak kabul etmiş oluyorsun."

Vin sessizleşerek koltuğunda arkaya yaslandı, biraz hissizleşmişti.

"Her neyse," dedi Kelsier hafifçe gülümseyerek. "Kimsenin bu sorunların nasıl

aşılacağı hakkında bir fikri var mı? Yeden'in mizacı dışında elbette, hepimiz onun umutsuz olduğunu biliyoruz."

Odadaki herkes sessiz ve düşünceliydi.

"Düşünceler?" diye sordu Kelsier. "Bakış açıları? İzlenimler?"

Breeze başını iki yana salladı. "Şimdi hepsini öyle yazdığına göre, çocuğun doğruyu söylediğinden şüphe etmeden edemiyorum. Bu cesaret kırıcı bir hedef."

"Ama *yapılabilir*," dedi Kelsier. "Hadi, şehri nasıl karıştırabileceğimiz hakkında konuşarak başlayalım. Aristokrasiyi kargaşaya sürükleyecek, hatta belki saray muhafızlarını bile şehre çıkararak askerlerimize karşı sarayı korumasız bırakacakları kadar tehdit edici olan ne yapabiliriz? Biz askerlerimizi saldırmak üzere getirirken Nezaret'in ve Lord Hükümdar'ın kendisinin dikkatini dağıtacak bir şeyler?"

"Ee, akla genel nüfusun arasında ortaya çıkacak bir ayaklanma geliyor," dedi Ham.

"İşe yaramaz," dedi Yeden kararlı bir şekilde.

"Neden olmasın?" diye sordu Ham. "Halkın nasıl muamele gördüğünü sen de biliyorsun. Varoşlarda yaşıyorlar, tüm gün boyunca fabrikalarda ve demirhanelerde çalışıyorlar ve buna rağmen yarısı hâlâ açlık çekiyor."

Yeden başını iki yana salladı. "Anlamıyor musun? İsyan bin yıldır bu şehirdeki skaaları ayaklandırmaya çalışıyor. Asla işe yaramıyor. Onlar fazlasıyla ezilmiş, karşı koymak için iradeleri ya da umutları yok. Bir ordu bulabilmek için size gelmiş olmamın sebebi zaten bu."

Oda sessizleşti. Ancak Vin yavaşça başını sallayarak onayladı. O da bunu görmüş, bunu *hissetmişti*. Lord Hükümdar'la savaşılamazdınız. Bir hırsız olarak toplumun en kıyısında sinmiş bir şekilde yaşarken bile Vin bunu biliyordu. Bir ayaklanma olmayacaktı.

"Korkarım ki o haklı," dedi Kelsier. "Skaalar ayaklanmayacak, şu anki durumlarında olmaz. Eğer bu hükümeti devireceksek, bunu kitlelerin yardımı olmadan yapmak zorundayız. Büyük olasılıkla askerlerimizi onların arasından bulabiliriz ama toplumun geneline güvenemeyiz."

"Bir çeşit felaket yaratabilir miyiz?" diye sordu Hanı. "Belki bir yangın."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Bu bir süre için ticareti engelleyebilir ama bizim istediğimiz etkiyi yaratacağını hiç sanmam. Dahası skaa kayıpları fazlasıyla yüksek olurdu. Taştan asil kaleleri değil, varoşlar yanar."

Breeze içini çekti. "O zaman sen bizim ne yapmamızı istiyorsun?"

Kelsier gözleri pırıldayarak gülümsedi. "Ya Büyük Evleri birbirleriyle karşı karşıya getirirsek?"

Breeze durakladı. "Bir ev savaşı..." dedi şarabından düşünceli bir yudunu alırken. "Şehirde onlardan bir tane çıkmayalı bir süre geçti."

"Ki bu da gerginliklerin artması için yeterli zaman olmuş demektir," dedi Kelsier. "Yüksek aristokrasi gittikçe daha da fazla güçleniyor, artık Lord Hükümdar onları zar zor kontrol altında tutabiliyor. Onun kontrolünü parçalayabilmek için bir şansımızın olmasının sebebi de bu. Luthadel'in Büyük Evleri kilit konumdadalar,

imparatorluktaki ticareti onlar kontrol ediyor ve skaaların en büyük bölümünü köleleştirenin onlar olduğunu da unutmamak gerek.”

Kelsier tahtaya doğru işaret etti ve parmağını *Kargaşa* yazan satır ile *Büyük Evler* yazan satır arasındaki çizgi boyunca ilerletti.

“Eğer Luthadel’in içindeki evleri birbirlerine karşı çevirebilirsek, şehri dizlerinin üstüne çökterebiliriz. Sissoylular ev liderlerine suikast düzenlemeye başlar. Zenginler yıkılır. Sokaklarda açık açık savaş çıkana kadar fazla uzun zaman geçmez. Yeden’le olan sözleşmemizin bir parçası, ona şehri kendisi için ele geçirebileceği bir fırsat sunacağımızı söylüyor. Bundan daha iyi bir fırsat düşünebiliyor musunuz?”

Breeze gülümseyerek başını salladı. “Tarzı var ve ben asillerin birbirlerini öldürmeleri fikrini beğendim.”

“Sen *her zaman* işi başka birisi yaptığı zaman daha çok beğeniyorsun Breeze,” diye ekledi Ham.

“Güzel kardeşim, hayatın bütün anlamı kendi işini başkalarına yaptırmanın yollarını bulmaktır,” diye cevap verdi Breeze. “Temel ekonomi hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?”

Ham bir kaşını kaldırdı. “Aslında ben...”

“Bu teorik bir soruydu Ham,” diye sözünü kesti Breeze gözlerini devirerek.

“Onlar en iyi sorulardır!” diye cevap verdi Ham.

“Felsefe daha sonra Ham,” dedi Kelsier. “İşe odaklan. Önerim hakkında ne düşünüyorsun?”

“İşe yarayabilir,” dedi Ham arkasına yaslanarak. “Ama Lord Hükümdar’ın işlerin o raddeye varmasına izin vereceğini zannetmiyorum.”

“Onun bir seçeneğinin olmamasını sağlamak bizim işimiz,” dedi Kelsier. “Asillerinin didişmesine izin verdiği biliniyor, büyük ihtimalle de onları diken üstünde tutmak için. Biz bu gerilimi körükleyeceğiz, sonra da bir şekilde Garnizon’u şehirden çıkmaya zorlayacağız. Evler ciddi ciddi savaşılmaya başladıkları zaman da Lord Hükümdar’ın onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmayacak; belki sarayının muhafızlarını sokaklara göndermek dışında ki o da tam olarak bizim yapmasını istediğimiz şey.”

“Bir koloss ordusuna da haber gönderebilir,” diye belirtti Ham.

“Doğru,” dedi Kelsier. “Ama onlar merkezden epey uzakta konuşlanmış durumdalar. Bu bizim faydalanmak zorunda olduğumuz bir kusur. Koloss ordularında mükemmel askerler olabilir ama uygar şehirlerden uzak tutulmaları zorunlu. Son İmparatorluk’un tam ortası savunmasız hâlde, ama yine de Lord Hükümdar gücünden emin. Ve neden olmasın ki? Yüzlerce yıldır hiçbir ciddi tehditle karşılaşmadı. Çoğu şehir sadece küçük güvenlik kuvvetlerine ihtiyaç duyuyor.”

“Yirmi bin adam pek de ‘küçük’ bir sayı değil,” dedi Breeze.

“Ulusal bir ölçekte küçük,” dedi Kelsier bir parmağını kaldırarak. “Lord Hükümdar ordularının çoğunu ayaklanma tehlikesinin en yüksek olduğu imparator-

luğun kıyılarında tutuyor. İşte biz de o yüzden ona burada, Luthadel'in göbeğinde vuracağız ve işte bu yüzden başarılı olacağız."

"O Garnizon ile başa çıkabildiğimizi varsayarsak," diye belirtti Dockson.

Kelsier başını sallayarak onayladı ve dönüp *Büyük Evler ve Kargaşa*'nın altına *Ey Savaşı* yazdı. "Pekâlâ o zaman. Hadi, Garnizon'dan bahsedelim. Onun hakkın-da ne yapacağız?"

"Ee, tarihsel olarak, büyük bir askeri kuvvetle başa çıkmanın en iyi yolu kendi büyük askeri kuvvetinin olmasıdır," dedi Ham teorik fikrini dile getirerek. "Yeden'e bir ordu toplayacağız, neden onların Garnizon'a saldırmasına izin veremeyelim? En başından orduyu topluyor olmamızın sebebi de bu değil mi?"

"Bu işe yaramaz Hammond," dedi Breeze. Boşalmış şarap kupasına baktı, sonra da bunu Clubs'ın yanında oturmakta olan oğlana doğru uzattı ve o da anında tekrar doldurmak için fırladı.

"Eğer Garnizon'u yenmek istiyorsak kendi kuvvetimizin de *en azından* onunla aynı büyüklükte olması gerekecek," diye devam etti Breeze. "Büyük ihtimalle bize çok daha büyük bir kuvvet gerekir çünkü bizim adamlarımız daha yeni eğitilmiş olacak. Yeden'e bir ordu toplayabiliriz, bir süre için şehri tutmasını sağlayacak kadar büyük olan bir orduyu bile bulabiliriz. Ama Garnizon'u duvarları tutarken yenebilecek kadar büyük bir ordu? Eğer planımız buysa şimdiden vazgeçelim daha iyi."

Grup sessizleşti. Vin koltuğunda kımlıdanarak her adama sırayla bir baktı. Breeze'in sözlerinin derin bir etkisi olmuştu. Ham konuşmak için ağzını açtı, sonra geri kapatarak tekrar düşünmek için arkasına yaslandı.

"Pekâlâ," dedi Kelsier en sonunda. "Garnizon'a biraz sonra geri döneriz. Şimdi kendi ordumuza bir bakalım. Önemli büyüklükte bir orduyu nasıl toplarız ve bunu Lord Hükümdar'dan nasıl gizleriz?"

"Bu da yine zor olacak," dedi Breeze. "Lord Hükümdar'ın Merkez Salahiyet'te kendini güvende hissediyor olmasının çok iyi bir sebebi var. Kanallar ve anayollar boyunca sürekli olarak devriyeler geziyor ve bir köy ya da plantasyona denk gelmeden bir gün bile yolculuk etmek mümkün değil. Bu dikkat çekmeden ordu toplayabileceğin türden bir yer değil."

"İsyancıların o kuzeydeki mağaraları var," dedi Dockson. "Adamların bazılarını orada saklamamız mümkün olabilir."

Yeden'in benzi attı. "Sizin Arguois mağaralarından haberiniz *var* mı?"

Kelsier gözlerini devirdi. "Onlardan Lord Hükümdar'ın bile haberi var Yeden. Oradaki isyancılar sadece onu rahatsız edecek kadar tehlikeli değiller."

"Senin elinde kaç kişi var Yeden?" diye sordu Ham. "Luthadel'de ve etrafında, mağaralar dâhil. Başlamak için elimizde ne var?"

Yeden omuz silkti. "Belki üç yüz, kadın ve çocuklar dâhil."

"Sen o mağaraların kaç kişiyi saklayabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu Ham.

Yeden tekrar omuz silkti.

"Mağaralara kesinlikle daha büyük bir grup sığabilir," dedi Kelsier. "Belki on bin. Ben orada bulundum, isyancılar yıllardır orada saklanıyorlar ve Lord Hükümdar da asla onları yok etmeye zahmet etmedi."

"Neden olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Ham. "Mağara savaşı pis işti, özellikle de saldırgan taraf için. Lord Hükümdar yenilgileri en azda tutmayı sever, kimse onun kibirli olmadığını iddia edemez. Her neyse, on bin. Bu fena bir sayı değil. Bununla sarayı kolaylıkla tutabiliriz, hatta eğer duvarlar onların elinde olursa şehri bile tutmak mümkün olabilir."

Dockson Yeden'e döndü. "Bir ordu istediğin zaman, aklında nasıl bir sayı vardı?"

"Sanırım on bin kulağa güzel bir sayıymış gibi geliyor," dedi Yeden. "Aslında... bu benim aklımda olandan biraz daha büyük bir sayı."

Breeze kupasını hafifçe eğerek şarabı çalkaladı. "Tekrar olumsuzluza dile getirmeyi istemezdim, bu çoğu zaman Hammond'ın işi ama deminki sorunuza geri dönmek zorundayım. On bin adam. Bu Garnizon'u *endişelendirmez* bile. Burada yirmi bin iyi silahlandırılmış, iyi eğitilmiş askerden bahsediyoruz."

"O doğru söylüyor Kell," dedi Dockson. Bir yerlerden küçük bir defter bulmuş ve görüşme hakkında notlar almaya başlamıştı.

Kelsier'in yüzü asıldı.

Ham başıyla onayladı. "Ne açıdan bakarsan bak, Kell, o Garnizon çetin ceviz olacak. Belki de sadece asiller üzerine odaklanmalıyız. Belki de Garnizon'un bile bastıramayacağı kadar büyük bir kaos yaratabiliriz."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Şüpheli. Garnizon'un birincil görevi şehirde düzeni sağlamak. Eğer o askerlerle ilgilenemezsek bu işi asla kıvıramayız." Durakladı, sonra da Vin'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun Vin? Bir önerin var mı?"

Vin dondu. Camon asla onun fikrini sormamıştı. Kelsier ondan ne istiyordu? Çetenin öbür üyelerinin de dönmüş ona bakmakta olduklarını fark ettiği zaman hafifçe koltuğun içine gömüldü.

"Ben?" dedi Vin yavaşça.

"Aman, zavallı şeyin gözünü korkutma Kelsier," dedi Breeze bir elini sallayarak.

Vin başını salladı ama Kelsier gözünü ondan ayırmadı. "Hayır, gerçekten. Bana ne düşündüğünü söyle Vin. Seni tehdit eden senden çok daha büyük bir düşmanın var. Ne yaparsın?"

"Ee, onunla dövüşmezsin, orası kesin," dedi yavaş yavaş. "Bir şekilde kazanırsan bile o kadar yaralanmış ve yorulmuş olursun ki, ondan sonra başka kimseyle mücadele edemezsin."

"Mantıklı," dedi Dockson. "Ama bir seçeneğimiz olmayabilir. Bir şekilde o ordudan kurtulmamız gerek."

"Peki ya sadece şehirden ayrılırsalar?" diye sordu. "O da işe yaramaz mı? Eğer ben büyük biriyle uğraşmak zorunda olsam ilk önce onun dikkatini dağıtmaya, beni rahat bıraktırmaya çalışırdım."

Ham kıs kıs güldü. "Garnizon'u Luthadel'den dışarı çıkaracaksan iyi şanslar."

Lord Hükümdar arada bir devriye için birlikler gönderiyor ama bildiğim kadıyla Garnizon'un tamamının gittiği tek zaman elli yıl önce Courteline'deki o skaa isyanının çıktığı zamandı."

Dockson başını olumsuzca salladı. "Ben Vin'in fikrinin bu kadar kolayca bir kenara bırakmak için fazlasıyla iyi olduğunu düşünüyorum. Gerçekten de, Garnizon'la savaşılamayız; en azından onlar mevzilenmiş hâldelerken olmaz. O yüzden onların bir şekilde şehirden çıkmalarını sağlamalıyız."

"Evet," dedi Breeze. "Ama Garnizon'u işin içine sokmak için önemli bir kriz gerekir. Eğer sorun yeteri kadar tehlikeli olmazsa, Lord Hükümdar garnizonun tamamını göndermez. Eğer fazla tehlikeli olursa da, mevzilenip kolosslarına haber gönderir."

"Yakınlardaki şehirlerin birinde bir ayaklanma?" diye önerdi Ham.

"Bu bizi yine önceki sorunla karşı karşıya bırakıyor," dedi Kelsier başını olumsuzca sallayarak. "Eğer buradaki skaaların ayaklanmasını sağlayamıyorsa, şehrin dışındakileri de asla ayaklandıramayız."

"O zaman peki ya bir çeşit yanıltma hareketi?" diye sordu Ham. "Ciddi bir asker grubu toplayabileceğimizi varsayıyoruz. Eğer onlar yakınlardaki bir yere saldırırmış gibi yaparsa, belki Lord Hükümdar Garnizon'u yardım etmeye gönderir."

"Ben onları başka bir şehri korumaları için göndereceğinden şüpheliyim," dedi Breeze. "Eğer bu onu Luthadel'de savunmasız bırakacaksa yapmaz."

Grup yine düşünceli bir şekilde sessizleşti. Vin etrafına bakındı, sonra da Kelsier'in gözlerinin üzerinde olduğunu gördü.

"Ne?" diye sordu Kelsier.

Vin gözlerini indirerek biraz kıvıldandı. "Hathsin Çukurları ne kadar uzakta?" diye sordu en sonunda.

Ekip durakladı.

En sonunda Breeze bir kakhaha attı. "Ah, bak işte *bu* kurnazca. Asiller Hathsin'den atiyum çıktığını bilmiyor, bu yüzden de Lord Hükümdar o Çukurlar hakkında çok özel bir şeyler olduğunu açığa çıkarmadan fazla bir yaygara koparmaz. Bu da koloss olmaz demek."

"Zaten zamanında yetişemezlerdi," dedi Ham. "Çukurlar sadece birkaç gün uzakta. Eğer orası tehdit altında olursa, Lord Hükümdar çabuk tepki vermek zorunda kalır. Vuruş mesafesi içinde olan tek kuvvet Garnizon olurdu."

Kelsier gözleri ışıldayarak gülümsedi. "Ve Hathsin'i tehdit etmek için de fazla bir orduya da gerek yok. Bunu bin adam yapabilir. Onları saldırmaya göndeririz, sonra Garnizon gittiği zaman da ikinci, daha büyük kuvvetimizi Luthadel'in kendisini ele geçirmek için yürütürüz. Garnizon kandırılmış olduğunun farkına vardığında ise, bizim şehir duvarlarını almamızı engellemek için zamanında geri gelemez."

"Ama biz duvarları tutabilir miyiz?" diye sordu Yeden endişeli bir şekilde.

Ham hevesli bir şekilde başını sallayarak onayladı. "On bin skaayla bu şehri Garnizon'a karşı tutabilirim. Lord Hükümdar kolosslarına haber göndermek zorunda kalır."

"O zamana kadar ise atiyum bizim olur," dedi Kelsier. "Ve Büyük Evler de iş savaşı yüzünden zayıf ve güçsüz düşmüş olduklarından, bizi durdurabilecekleri bir konuda olmayacaklar."

Dockson defterine şiddetle bir şeyler karalıyordu. "O zaman Yeden'in mağaralarını kullanmamız gerekecek. Onlar iki hedefimizin de vuruş mesafesi içindeler ve Luthadel'e Çukurlar'dan daha yakındalar. Eğer bizim ordumuz oradan yola çıkarsa, Garnizon Çukurlar'dan geri dönmeden buraya gelebilir."

Kelsier başıyla onayladı.

Dockson karalamaya devam ediyordu. "O mağaralarda ikmal malzemelerini stoklamaya başlamanın, belki de oradaki koşulları kontrol etmek için oraya bir yolculuk etmem gerekecek."

"Peki ya askerleri oraya nasıl götüreceğiz?" diye sordu Yeden. "Orası şehirden bir hafta uzakta ve skaaların tek başlarına seyahat etmelerine izin verilmiyor."

"Bize bu konuda yardımcı olabilecek birisi zaten var," dedi Kelsier tahtada *Luthadel Garnizonu'nun altına Hathsin Çukurları'na Saldırı* yazarak. "Kuzeye kanal tekneleri götürebilmemiz için bize paravan sağlayabilecek bir arkadaşım var."

"Eğer birincil ve öncelikli sözünü tutmayı başabileceğini varsayarsak," dedi Yeden. "Sana bir ordu toplamam için para verdim. On bin adam çok güzel bir sayı ama hâlâ bunları nasıl toplayacağın konusunda yeterli bir açıklama görmüş değilim. Size Luthadel'de adam bulmaya çalışırken karşılaştığımız türdeki sorunlardan zaten bahsettim."

"Nüfusun genelinin bizi desteklemesine ihtiyacımız olmayacak," dedi Kelsier. "Sadece çok küçük bir yüzdeleri gerekecek. Luthadel'in içinde ve etrafında neredeyse bir milyon işçi var. Aslında planın en kolay kısmının bu olması gerekir çünkü şansımıza, dünyanın en büyük Teskincilerinden birinin huzurunda bulunmaktayız. Breeze, büyük bir acemi asker dizisini bize katılmaları için kafaya alma konusunda sana ve senin Allomanserlerine güveniyorum."

"Kelsier, güzel kardeşim, benim yeteneklerimden bahsederken 'kafaya almak' gibi terimleri kullanmıyor olmanı tercih ederdim. Ben sadece insanları teşvik ediyorum."

"Peki, bize bir ordu teşvik edebilir misin?" diye sordu Dockson.

"Ne kadar zamanım var?" diye sordu Breeze.

"Bir yıl," dedi Kelsier. "Bunu gelecek sonbaharda patlayacak şekilde planlayacağız. Lord Hükümdar'ın biz şehri aldıktan sonra gerçekten de kuvvetlerini toplayarak Yeden'e saldıracağını varsayarsak, onu bunu kışın yapmaya zorlasak daha iyi."

"Bir yıldan daha kısa bir sürede dirençli bir nüfus arasından toplanmış on bin adam," dedi Breeze bir gülümsemeyle. "Kesinlikle zor bir iş olacak."

Kelsier kıs kıs güldü. "Senden geliyorsa bu evet sayılır. Luthadel'in içinden başla, sonra da etraftaki şehirlere geç. Mağaralarda toplanabilecek kadar yakın olan insanlara ihtiyacımız var."

Breeze başını sallayarak onayladı.

"Ayrıca silahlara ve ikmal malzemelerine de ihtiyacımız olacak," dedi Ham. "Ve adamları eğitmemiz de gerekecek."

"Silahları bulmak için benim zaten bir planım var," dedi Kelsier. "Sen eğitimi yaptırmak için birilerini bulabilir misin?"

Ham düşünceli bir şekilde durakladı. "Büyük ihtimalle. Lord Hükümdar'ın Baskı Seferleri'nden birinde savaşmış olan bazı skaa askerler tanıyorum."

Yeden'in benzi attı. "Hainler!"

Ham omuz silkti. "Büyük bir kısmı yaptıklarıyla gurur duymuyor," dedi. "Ama büyük bir kısmı ayrıca yemek yemeyi de seviyor. Hayat zor, Yeden."

"Benim adamlarım asla böyle tiplerle birlikte çalışmayacak," dedi Yeden.

"Çalışmak zorunda kalacaklar," dedi Kelsier katı bir şekilde. "Skaa ayaklanmalarının büyük bir kısmı adamları kötü eğitilmiş olduğu için başarısız oluyor. Sana iyi beslenmiş, iyi donatılmış bir ordu dolusu adam vereceğiz ve ben de kılıcı hangi ucundan tutacakları onlara hiç öğretilmedi diye senin hepsini katlettirmene izin verecek değilim."

Kelsier durakladı, sonra da Ham'a göz attı. "Ama onları yapmaya zorladığı şeyler yüzünden Son İmparatorluk'a karşı kin duyan adamlar bulmanı öneririm. Sadakatleri sadece ceplerindeki boxingler kadar olan adamlara güvenmiyorum."

Ham başını sallayarak onayladı ve Yeden de sessizleşti. Kelsier dönerek tahtada Ordu'nun altına *Ham: Eğitim ve Breeze: Asker Toplama* yazdı.

"Ben senin silah bulma planını merak ediyorum," dedi Breeze. "Tam olarak nasıl on bin tane adamı Lord Hükümdar'ı şüphelendirmeden silahlandırmayı düşünüyorsun? O gözünü silah ticaretinin üzerinden hiç ayırmaz."

"Silahları biz yapabiliriz," dedi Clubs. "Her gün bir ya da iki savaş sopası üretmemize yetecek kadar fazladan tahtam var. Büyük ihtimalle biraz ok da yapabiliriz."

"Önerin için teşekkür ederim Clubs," dedi Kelsier. "Ve bunun iyi bir fikir olduğunu da düşünüyorum. Ama sopalardan fazlasına ihtiyacımız olacak. Kılıçlara, kalkanlara ve zırhlara ihtiyacımız olacak ve bunları eğitime başlayabilmemizi sağlayacak kadar da çabuk bulmalıyız."

"Peki, o zaman nasıl yapacaksın?" diye sordu Breeze.

"Büyük Evler silah bulabiliyor," dedi Kelsier. "Onlar kişisel maiyetlerini silahlandırma konusunda hiçbir sorun yaşamıyorlar."

"Bizim onlardan çalmamızı mı istiyorsun?"

Kelsier başını salladı. "Hayır, bir kez olsun işleri nispeten yasal bir şekilde yapacağız. Silahlarımızı satın alacağız. Ya da daha doğrusu bize sempati duyan bir asilin bizim için satın almasını sağlayacağız."

Clubs açık açık güldü. "Skaalara sempati duyan bir asil mi? Bu asla olmayacak."

"Eh, o zaman 'asla' kısa bir süre önce oldu," dedi Kelsier önemsemez bir şekilde. "Çünkü bize yardım edecek birisini zaten buldum."

Oda şöminenin çitirtıları dışında sessizdi. Vin koltuğunda hafifçe kımıldanarak diğerlerine göz attı. Şok olmuş gibi görünüyorlardı.

"Kim?" diye sordu Ham.

"Adı Lord Renoux," dedi Kelsier. "Birkaç gün önce buraya geldi. Fellise'de kalıyor, pek Luthadel'in içine yerleşmeye yetecek kadar nüfuzu yok. Dahası, ben

Renoux'nun etkinliklerini Lord I İükürndar'dan biraz uzak tutmanın sagduyulu bir karar olacağını düşünüyorum."

Vin başını yana eğdi. Fellise Luthadel'in bir saat kadar dışında olan küçük, banliyo denebilecek bir şehirdi; o ve Reen başkente geçmeden önce orada çalışmışlardı. Kelsier bu Lord Renoux'yu nasıl işe bulaştırmıştı? Adama rüşvet mi vermişti, yoksa bu bir çeşit dolap mıydı?

"Ben Renoux'yu duymuştum," dedi Breeze yavaş yavaş. "O Batılı bir lord, Irak Salahiyet'te epey bir gücü var."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Lord Renoux yakın zamanlarda ailesini yüksek aristokrat statüsüne çıkarmak için çalışmaya başlamaya karar verdi. Resmi hikâyesi ticari çalışmalarını genişletmek için güneye gelmiş olduğu. Kaliteli Güney silahlarını Kuzey'e naklederek bir on yıla kadar kendisine Luthadel'de bir kale inşa ettirmesine yetecek kadar geniş çevre edinebileceğini ve para kazanabileceğini umut ediyor."

Oda sessizdi.

"Ama silahlar bunun yerine bize gelecek," dedi Ham yavaşça.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Her ihtimale karşı sahte nakliyat kayıtlarını da oluşturmamız gerekecek."

"Bu epey... iddialı bir paravan Kell," dedi Ham. "Bir lordun ailesi bizim tarafımızda çalışacak."

"Ama Kelsier," dedi Breeze kafası karışmış gibi görünerek. "Sen asillerden nefret edersin."

"Bu asil farklı," dedi Kelsier muzip bir gülümsemeyle.

Çete Kelsier'i inceledi. Bir asil ile birlikte çalışıyor olmaktan hoşlanmamışlardı, Vin bu kadarını kolaylıkla görebiliyordu. Büyük ihtimalle Renoux'nun bu kadar güçlü olması da onları memnun etmemiştir.

Bir anda Breeze kahkaha attı. Koltuğunda arkasına yaslanarak şarabının kalanını bir dikişte bitirdi. "Seni kahrolası manyak! Öldürdün değil mi? Renoux'yu öldürdün ve yerine de bir taklitçi koydun."

Kelsier'in sırtışı genişledi.

Yeden küfretti ama Ham gülümsedi. "Hah. İşte *şimdi* mantıklı oldu. Ya da, en azından eğer sen Çılgın Kelsier'leysen mantıklı oluyor."

"Renoux Fellise'de kalıcı bir konuta yerleşecek," dedi Kelsier. "Eğer herhangi bir resmi iş yapmamız gerekirse paravanımız da o olacak. Örneğin ben onu silah ve ikmal malzemeleri satın almak için kullanacağım."

Breeze düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Etkili."

"Etkili mi?" diye sordu Yeden. "Sen bir asili öldürdün! Çok önemli bir asili hem de."

"Sen imparatorluğun tamamını devirmeyi planlıyorsun Yeden," diye belirtti Kelsier. "Bu küçük hedefe ulaşmak için verilen son aristokratik zaiyat Renoux olmayacak."

"Evet ama onu taklit etmek?" diye sordu Yeden. "Bu bana biraz riskli gibi geliyor."

“Sen bizi sıra dışı sonuçlar istediğin için kiraladın güzel kardeşim,” dedi Breeze şarabını yudumlarken. “Bizim iş kolumuzda, sıra dışı sonuçlar çoğu zaman sıra dışı riskleri gerektirir.”

“Biz riskleri elimizden geldiğince azaltıyoruz Yeden,” dedi Kelsier. “Aktörüm çok iyi. Ama bu iş sırasında yapacaklarımız bu türden şeyler.”

“Peki ya size birkaç tanesini durdurmanızı emredersem?” diye sordu Yeden.

“Ne zaman istersen işi sonlandırabilirsin,” dedi Dockson defterinden başını kaldırmadan. “Ama iş devam ettiği sürece planlar, hedefler ve prosedürler konusunda son söz Kelsier’in. Biz bu şekilde çalışırız, bizi kiralarken bunu sen de biliyordun.”

Yeden kederli bir şekilde başını salladı.

“Ee?” diye sordu Kelsier. “Devam ediyor muyuz, etmiyor muyuz? Karar senin Yeden.”

“Bitirmemizi istemekten çekinme arkadaşım,” dedi Breeze yardımsever bir sesle. “Bizi rencide edeceğinden korkma. Ben, kişisel olarak, bedava paraya iyi gözle bakarım.”

Vin, Yeden’in hafifçe renginin solduğunu gördü. Onun görüşüne göre, Yeden Kelsier sadece parasını alıp da onu sırtından bıçaklamamış olduğu için şanslıydı. Ama Vin işlerin buralarda böyle yürümediğinden gittikçe daha fazla emin oluyordu.

“Bu delilik,” dedi Yeden.

“Lord Hükümdar’ı devirmeye çalışmak mı?” diye sordu Breeze. “Aa, evet yahu, aslını istersen öyle.”

“Pekâlâ,” dedi Yeden içini çekerek. “Devam ediyoruz.”

“İyi,” dedi Kelsier *Ordu*’nun altına *Kelsier: Ekipman* yazarak. “Renoux paravanı bize ayrıca Luthadel yüksek sosyetesine giden bir ‘kapı’ da açacak. Bu çok önemli bir avantaj olacak; eğer bir savaş çıkarmak istiyorsak, Büyük Ev politikalarını dikkatlice takip etmemiz gerekecek.”

“Bu ev savaşını çıkarmak senin düşündüğün kadar kolay olmayabilir Kelsier,” diye uyardı Breeze. “Şu anki yüksek aristokratlar dikkatli ve kurnaz bir grup.”

Kelsier gülümsedi. “O zaman senin de yardım etmek için burada olman güzel Breeze. Sen insanlara istediğini yaptırma konusunda bir uzmansın; birlikte, sen ve ben yüksek asilleri nasıl birbirlerine karşı döndüreceğimizi planlayacağız. Büyük ev savaşları her birkaç yüzyılda bir çıkıyormuş gibi görünüyor. Şu anki grubun becerikliliği ise sadece onları daha tehlikeli yapacak, onları ürkütmek ise *o kadar da* zor olmamalı. Hatta ben süreci başlattım bile...”

Breeze bir kaşını kaldırdı, sonra da Ham’a bir göz attı. Haydut biraz homurdanarak on boxinglik bir altın sikke çıkardı ve bunu odanın karşısındaki kendinden memnun Breeze’e fırlattı.

“Bu neydi?” diye sordu Dockson.

“Bir iddiaya girmiştik,” dedi Breeze. “Kelsier’in dün geceki huzursuzlukla bir ilgisinin olup olmadığıyla ilgiliydi.”

“Huzursuzluk mu?” diye sordu Yeden. “Ne huzursuzluğu?”

"Birileri Venture Evi'ne saldırdı," dedi Ham. "Söylentiler tam üç tane Sissoylunun Straff Venture'nın bizzat kendisine suikast düzenlemeye gönderildiğini iddia ediyor."

Kelsier homurdandı. "Üç mü? Belli ki Straff'ın kendisi hakkında çok abartılı bir fikri var. Ben Lord Hazretlerinin yakınına bile yaklaşmadım. Atiyum için oradaydım. Ve görüldüğümünden emin olmak için."

"Venture kimi suçlayacağından emin değil," dedi Breeze. "Ama işin içinde Sissoylular olduğundan, herkes bunun Büyük Evler'den biri olduğunu varsayıyor."

"Amaç da oydu zaten," dedi Kelsier mutlu bir şekilde. "Yüksek asiller Sissoylu saldırılarını çok ciddiye alıyorlar; Sissoyluları birbirlerine suikast düzenlemek için kullanmayacaklarına dair dile getirilmeyen bir anlaşmaları var. Bunun gibi birkaç saldırı daha ve onları korkmuş hayvanlar gibi birbirlerinin boğazına atılır hâle getireceğim."

Dönerek tahtada *Büyük Evler*'in altına Breeze: *Planlama* ve Kelsier: *Genel Kargaşa* yazdı.

"Her neyse," diye devam etti Kelsier. "Hangi Evler'in ittifak kurduğunu keşfetmek için bir gözümüzü yerel politikanın üzerinde tutmamız gerekecek. Bu da toplantılarına bir casus göndermek anlamına geliyor."

"Bu gerçekten de gerekli mi?" diye sordu Yeden rahatsız bir şekilde.

Ham başıyla onayladı. "Aslında bu *her* Luthadel işinde standart prosedür. Eğer elde edilecek bilgi varsa, bu güçlü soyluların dudaklarının arasından çıkacaktır. Onların çevrelerinde gezinen bir çift açık kulak bulundurmakta her zaman fayda var."

"Eh, bunun kolay olması gerekir," dedi Breeze. "Basitçe senin taklitçini buraya getirip partilere göndeririz."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Ne yazık ki, Lord Renoux'nun kendisinin Luthadel'e gelmesi mümkün olmayacak."

Yeden'in yüzü asıldı. "Neden olmasın? Taklitçin yakın incelemeye karşı duramaz mı?"

"Yok, o tıpkı Lord Renoux gibi görünüyor," dedi Kelsier. "Hatta *tam olarak* Lord Renoux gibi görünüyor. Sadece onun bir Sorgucunun yakınlarına gelmesine izin veremeyiz..."

"Ah," dedi Breeze Ham ile bakışarak. "Onlardan biri. Peki, o zaman."

"Ne?" diye sordu Yeden. "Ne demek istiyor?"

"Bilmek istemezsin," dedi Breeze.

"İstemez miyim?"

Breeze başını iki yana salladı. "Kelsier, Lord Renoux'yu bir taklitçiyle değiştirmiş olduğunu söylediği zaman senin nasıl rahatsız olduğunu gördük. İşte bu da yaklaşık on kat daha beter. Güven bana; ne kadar az bilersen, o kadar rahat olursun."

Yeden geniş bir şekilde gülümseyen Kelsier'e baktı. Rengi attı, sonra da koltuğunda arkasına yaslandı. "Sanıyorum büyük ihtimalle haklısındır."

Vin kaşlarını çatarak odadaki diğerlerine dik dik baktı. Onlar Kelsier'in neden bahsettiğini biliyormuş gibi görünüyorlardı. Vin'in bir ara bu Lord Renoux'yu incelemesi gerekecekti.

"Her neyse, sosyal etkinliklere birilerini göndermemiz gerekiyor," dedi Kelsier. "Dox, bu yüzden sen de Renoux'nun yeğeni ve vârisini, ailenin yakın zamanlarda Lord Renoux'nun lütfunu kazanmış olan bir oğlunu oynayacaksın."

"Dur bir dakika Kell," dedi Dockson. "Sen bana bundan bahsetmemiştin."

Kelsier omuz silkti. "Birilerinin asiller arasındaki ajanımız olması lazım. Ben senin bu role uyacağını varsaymıştım."

"Ben değil," dedi Dockson. "Sadece bir iki ay önceki Eiser işinde damgalandım."

Kelsier yüzünü astı.

"Ne?" diye sordu Yeden. "Bu sefer ne hakkında konuşuyor olduklarını bilmek istiyor muyum?"

"Demek istiyor ki Nezaret onun farkında," dedi Breeze. "O bir asil numarası yapmıştı ve onlar da bunun farkına vardı."

Dockson başını sallayarak onayladı. "Bir seferinde beni Lord Hükümdar'ın kendisi gördü ve onun kusursuz bir hafızası var. Ondan kaçınmayı başarabilsem bile, eninde sonunda birileri beni tanır."

"Yani..." dedi Yeden.

"Yani Lord Renoux'nun varisini oynamak için başka birine ihtiyacımız olacak."

"Bana bakmayın," dedi Yeden endişeyle.

"Güven bana, zaten kimse bakmıyordu," dedi Kelsier düz bir şekilde. "Clubs da olmaz, o son derece tanınmış bir yerel skaa zanaatkâr."

"Ben de olamam," dedi Breeze. "Benim zaten asillerin arasında bir dizi kimliğim var. Sanırım onlardan birini kullanabilirdim ama hiçbir büyük baloya ya da partiye gidemezdim; beni farklı bir kimlikle tanıyan birisiyle karşılaşmak oldukça utanç verici olurdu."

Kelsier düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ben gidebilirim," dedi Ham. "Ama benim rol yapmada hiç iyi olmadığımı biliyorsun."

"Ya benim yeğenim?" diye sordu Clubs yanındaki genç adama doğru başıyla işaret ederek.

Kelsier oğlanı inceledi. "Senin adın ne evlat?"

"Yorlatek."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Epey kalabalıkmış. Bir takma adın yok mu?"

"Yok daha henüz hâlâ."

"Onun üstünde çalışmamız gerekecek," dedi Kelsier. "Sen her zaman o Doğulu sokak ağzıyla mı konuşuyorsun?"

Oğlan omuz silkti, belli ki böylesine dikkatlerin odağında olduğu için gerilmişti. "İyorduk küçükken orada yaşa ben."

Kelsier başını sallamakta olan Dockson'a bir göz attı. "Ben bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Kell."

"Katılıyorum." Kelsier Vin'e doğru döndü, sonra da gülümsedi. "Sanırım böylece geriye sen kalıyorsun. Asil bir leydiyi taklit etmekte ne kadar iyisin?"

Vin'in hafifçe rengi attı. "Ağabeyim bana bir iki ders vermişti. Ama ben aslında hiç denemeye..."

"Halledersin sen," dedi Kelsier ve dönerek *Büyük Evler*'in altına Vin: *Casusluk* yazdı. "Pekâlâ Yeden, senin de büyük ihtimalle bütün bunlar sona erdikten sonra imparatorluğun kontrolünü nasıl elinde tutacağını planlamaya başlaman gerekir."

Yeden başını sallayarak onayladı. Vin bütün planların, her şeydeki katıksız aşırılığın, onu ne kadar afallatıyor olduğunu görerek adam için biraz üzüldü. Yine de Kelsier'in az önce *kendisinin* bütün bu planların içindeki yeri hakkında söyledikleri düşünüldüğü zaman, Yeden için sempati hissetmek zordu.

Bir leydi rolü yapmak mı, diye düşündü. Mutlaka daha iyi bir iş çıkarabilecek olan birileri vardır...

Breeze'in dikkati hâlâ Yeden ve onun belirgin rahatsızlığının üstündeydi. "O kadar da ciddi görünme güzel kardeşim," dedi Breeze. "Büyük olasılıkla asla şehri gerçekten de yönetmek zorunda kalmayacaksın. Olasılıklar hepimizin bunun gerçekleşmesinden çok önce yakalanıp idam edileceğimize işaret ediyor."

Yeden yorgun bir şekilde gülümsedi. "Peki ya idam edilmezsek? Sizlerin beni bıçaklayıp da imparatorluğu kendinize almanızı engelleyecek olan şey ne?"

Breeze gözlerini devirdi. "Bizler hırsızız güzel kardeşim, politikacı değiliz. Bir ülke bizim vaktimizi harcamak için fazlasıyla hantal bir mal. Bir kere atiyumumuza aldıığımız zaman mutlu olacağız."

"Ve de zengin," diye ekledi Ham.

"O iki kelime eş anlamlı Hammond," dedi Breeze.

"Dahası," dedi Kelsier Yeden'e. "Biz sana imparatorluğun tamamını veriyor olmayacağız; umuyorum ki bir kere Luthadel düştüğü zaman parçalanacak. Sen eğer yerel ordulara seni desteklemeleri için para ödeyebildiğini varsayarsak, bu şehri ve büyük olasılıkla Merkez Salahiyet'in de büyük bir parçasını elde edersin."

"Peki... ya Lord Hükümdar?" diye sordu Yeden.

Kelsier gülümsedi. "Ben hâlâ onunla kişisel olarak ilgilenmeyi planlıyorum. Sadece On Birinci Metal'i nasıl çalıştıracağımı keşfetmem gerek."

"Peki ya keşfedemezsen?"

"Eh," dedi Kelsier tahtada *Skaa İsyanıcılar*'ın altına *Yeden: Hazırlık ve İktidar* yazarken, "Onu şehrin dışına çıkması için kandırmanın bir yolunu arayıp bulacağız. Belki onun ordusuyla birlikte orada işleri sağlama almak için Çukurlar'a gitmesini sağlayabiliriz."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Yeden.

"Sen onunla baş etmenin bir yolunu bulacaksın," dedi Kelsier. "Sen bizi Lord Hükümdar'ı öldürmemiz için kiralamadın Yeden. Bu sadece benim eğer başarabilirimsem fazladan vereceğim bir ikramiye."

"Ben olsam fazla endişe etmezdim Yeden," diye ekledi Ham. "Kaynakları ve"

orduları olmadan pek bir şey yapamayacaktır. O güçlü bir Allomanser ama kesinlikle her şeye gücü yetmiyor.”

Breeze gülümsedi. “Gerçi eğer düşünecek olursan düşmancıl ve tahtından indirilmiş tanrılar büyük olasılıkla nahoş komşular oluyordur. Ona karşı yapacak bir şeyler bulmak zorundasın.”

Yeden bu fikirden pek hoşlanmış gibi görünmüyordu ama tartışmaya devam etmedi.

Kelsier döndü. “O zaman hepsi bu kadar gibi.”

“Ee, peki ya Nezaret?” dedi Ham. “En azından bir gözümüzü o Sorgucuların üstünde tutmak için bir yol bulmamız gerekmiyor mu?”

Kelsier gülümsedi. “Onlarla ağabeyimin ilgilenmesine izin vereceğiz.”

“Hadi ordan,” dedi yeni bir ses odanın arka tarafından.

Vin sıçrayarak ayağa kalktı ve dönerek odanın gölgeli kapı ağzına doğru baktı. Orada duran bir adam vardı. Uzun ve geniş omuzluydu, heykel gibi bir katılığı vardı. Mütevâzi giysiler giyyordu, basit bir gömlek ve pantolon ile bol bir skaa ceket. Kolları hoşnutsuz bir şekilde kavuşturulmuştu ve biraz tanıdık görünen katı, kare şeklinde bir yüzü vardı.

Vin tekrar Kelsier’e göz attı. Benzerlik açıktı.

“Marsh?” dedi Yeden ayağa kalkarak. “Marsh, gerçekten *sensin*! O senin de işe katılacağına söz vermişti ama ben... şey... Hoş geldin!”

Marsh’ın yüzü ifadesiz kaldı. “*Gelmiş* olup olmadığımdan emin değilim Yeden. Eğer hepiniz izin vererseniz, ben küçük kardeşimle özel olarak konuşmak istiyorum.”

Kelsier’in Marsh’ın sert tonu yüzünden gözü korkmuş gibi görünmüyordu. Gruba başıyla işaret etti. “Bu akşam için işimiz bitti millet.”

Diğerleri yavaşça ayağa kalktı ve çıkarken Marsh’tan epey uzak durdular. Vin de onları takip ederek kapıyı çekip kapattı ve odasına çekiliyormuş izlenimi yaratmak için merdivenlerden aşağı indi.

Üç dakikadan kısa bir süre sonra ise kapıya geri dönmüş, içeride geçen konuşmayı dikkatlice dinliyordu.

Rashe  uzun boylu bir adam; elbette ki, bu Terrislilerin büyük bir kısmı uzun. Diğ r hamallardan bu kadar saygı görüyor olmak için genç. Karizması var ve sarayın kadınları olsa onu büyük olasılıkla ha in bir şekilde yakışıklı olarak tarif ederlerdi.

Ancak herhangi birilerinin böylesine bir nefreti dile getiren bir adama kulak verebilmesi beni hayrete d   r yor. Khlennium'u asla görmemiş ama yine de  ehre lanet ediyor. Beni tanımıyor ama şimdiden gözlerindeki   keyi ve düşmanlığı görebiliyorum.

7

   YIL MARSH'IN dış görünüşünü pek deği tirmemi ti. O hâlâ Kelsier'in çocukluğundan beri tanıdığı sert, emredici ki iydi. Hâlâ gözlerinde o hayal kınıklığı izi vardı ve aynı kınayan havayla konuşuyordu.

Ama Dockson'a bakılırsa, Marsh'in tavırları    yıl önceki o günden beri çok deği mi ti. Kelsier hâlâ ağabeyinin skaa isyanının liderliğinden vazgeçmiş olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. O, i i hakkında her zaman o kadar tutkulu olmuştu ki...

Görünüşe göre bu tutku s nm  t . Marsh yaklaşırken yazı tahtasını eleştiren bir gözle inceliyordu. Giysileri külle hafifçe lekelenmi ti ama yüzü bir skaa için nispeten temizdi. Bir an için Kelsier'in notlarına göz gezdirerek durdu. En sonunda Marsh döndü ve Kelsier'in yanındaki koltuğun üstüne bir k ğit parçası attı.

"Bu ne?" diye sordu Kelsier kâğıdı alırken.

"Dün gece katlettiğin on bir adamın isimleri," dedi Marsh. "En azından bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Kelsier kâğıdı  ıttırdayan   minenin içine fırlattı. "Onlar Son İmparatorluk'a hizmet ediyordu."

"Onlar *insandı*, Kelsier," diye azarladı Marsh. "Onların da hayatları, aileleri vardı. Birkaç tanesi skaaydı."

“Hainler.”

“İnsanlar,” dedi Marsh. “Sadece hayatın onlara verdikleriyle ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan insanlardı.”

“Eh, ben de aynı şeyi yapıyorum,” dedi Kelsier. “Ve neyse ki hayat *bana* onlar gibi adamları binaların çatılarından atma becerisini verdi. Eğer asiller gibi bana karşı durmak istiyorlarsa, o zaman asiller gibi ölebilirler.”

Marsh’ın yüz ifadesi karardı. “Bunun gibi bir konu hakkında nasıl bu kadar havai olabiliyorsun?”

“Çünkü Marsh,” dedi Kelsier, “Neşe benim elimde kalan tek şey. Neşe ve kararlılık.”

Marsh sessizce homurdandı.

“Senin mutlu olman gerekirdi,” dedi Kelsier. “Onlarca yıldır senin nutuklarını dinledikten sonra, en sonunda yeteneklerimle faydalı bir şeyler yapmaya karar verdim. Şimdi sen de yardım etmek için gelmiş olduğuna göre eminim ki...”

“Ben buraya yardım etmek için gelmedim,” diye sözünü kesti Marsh.

“O zaman ne için geldin?”

“Sana bir soru sormak için.” Marsh ileri bir adım atarak Kelsier’in tam önünde dikildi. Yaklaşık aynı boydaydılar ama Marsh’ın katı kişiliği her zaman onun sanki daha uzun boyluymuş gibi görünmesine neden olurdu.

“Bunu yapmaya nasıl cüret edersin?” diye sordu Marsh sessizce. “Ben hayatımı Son İmparatorluk’u yıkmaya adadım. Sen ve senin hırsız arkadaşların partilerde gezirken, ben kaçakları sakladım. Sen adi soygunlar planlarken, ben baskınlar düzenledim. Sen lüks içinde yaşarken, ben cesur insanların aklıktan ölmelerini izledim.”

Marsh öne uzanarak bir parmağını Kelsier’in göğsüne sapladı. “Nasıl cüret edersin? İsyanı şu küçük ‘işlerinden’ birisi için el koymaya çalışmaya nasıl cüret edersin? Bu rüyayı kendini zengin etmenin bir yolu olarak kullanmaya nasıl cüret edersin?”

Kelsier, Marsh’ın parmağını iterek uzaklaştırdı. “Bu iş öyle değil.”

“Ya?” diye sordu Marsh tahtadaki *atıyım* kelimesine vurarak. “Oyunlar neden, Kelsier? Neden Yeden’i ‘işverenin’ olarak kabul edermiş numarası yaparak peşinden sürüklüyorsun? Neden skaalar umurundaymış gibi davranıyorsun? İkimiz de senin gerçekten neyin peşinde olduğunu biliyoruz.”

Kelsier çenesini sıktı, neşesinin bir kısmı eriyip gidiyordu. O *her zaman bunu bana yapabilmiştir*. “Sen artık beni tanıımıyorsun Marsh,” dedi Kelsier sessizce. “Bu parayla ilgili bir şey değil. Benim bir zamanlar hiçbir adamın harcıyarak bitiremeyeceği kadar çok zenginliğim vardı. Bu iş başka bir şey.”

Marsh onun yanına yaklaşarak Kelsier’in gözlerine sanki içlerindeki gerçeği arıyormuş gibi baktı. “Sen her zaman iyi bir yalancı olmuştundur,” dedi en sonunda.

Kelsier gözlerini devirdi. “Peki, ne düşünürsen düşün. Ama bana nutuk atma. İmparatorluğu yıkmak bir zamanlar senin rüyan olmuş olabilir ama şimdi sen de iyi bir skaacık oldun, dükkânında kalıyor ve ziyarete geldikleri zaman asillere dal-kavukluk ediyorsun.”

"Ben gerçekklikle yüzleştım," dedi Marsh. "Senin hiçbir zaman iyi olmadığın bir konu. Bu plan hakkında ciddi olsan bile, başarısız olacaksın. İsyanın yapmış olduğu her şey, baskınlar, hırsızlıklar, ölümler, hiçbir başarı elde edemedi. En büyük çabalarımız bile hiçbir zaman Lord Hükümdar için hafif bir rahatsızlık bile olamadı."

"Ah, ama bir rahatsızlık olmak benim çok iyi başardığım bir şey. Hatta ben sadece 'hafif' bir rahatsızlıktan çok daha fazlasıyım. İnsanlar bana düpedüz sınır bozucu olabildiğimi söylüyor. Bu yeteneğimi iyi bir dava için kullansam da olur, değil mi?"

Marsh içini çekerek arkasını döndü. "Bu bir 'dava' hakkında değil Kelsier. Bu intikam hakkında. Bu senin hakkında, tıpkı her şeyin her zaman olduğu gibi. Para peşinde olmadığına inanırım, hatta Yeden'e görünüşe göre sana bulman için para verdiği o orduyu vereceğine bile inanırım. Ama umursadığına inanmayacağım."

"İşte haksız olduğun yer de orası Marsh," dedi Kelsier sakince. "Senin benim hakkımda her zaman haksız olduğun yer orası."

Marsh kaşlarını çatı. "Belki. Bütün bunlar nasıl başladı? Yeden mi sana geldi, yoksa sen mi ona gittin?"

"Fark eder mi?" diye sordu Kelsier. "Bak Marsh. Nezaret'in içine sızacak birlerine ihtiyacım var. Eğer bir gözümüzü o Sorgucuların üstünde tutmak için bir yol keşfedemezsek, bu plan hiçbir yere varamaz."

Marsh döndü. "Sen benim gerçekten de sana yardım etmemi mi bekliyorsun?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Sen de buraya bu yüzden geldin, ne dersin de. Bir keresinde bana, eğer kendimi değerli bir hedefe adayacak olursam çok büyük şeyler başarabileceğimi söylemiştin. Eh, ben de şimdi bunu yapıyorum ve sen de yardım edeceksin."

"Artık her şey o kadar kolay değil Kell," dedi Marsh başını sallayarak. "Şimdi bazı insanlar farklı. Bazıları da... yok."

Kelsier cevap vermedi ve oda sessizleşti. Şöminenin ateşi bile sönmeye başlıyordu. "Onu ben de özlüyorum."

"Eminim özlüyorsundur ama benim sana karşı dürüst olmam gerekiyor Kell. Onun yaptıklarına rağmen... bāzen keşke Çukurlar'dan sağ çıkmış olan sen olmasaydın diyorum."

"Ben aynı şeyi her gün diliyorum."

Marsh dönerek Kelsier'i soğuk, sezgili gözlerle inceledi. Bir Arayıcı'nın gözleri. Kelsier'in içinde gördüğü şey her ne idiyse en sonunda onun onayını alabilmiş olmalıydı.

"Ben gidiyorum," dedi Marsh. "Ama her nedense, sen bu sefer gerçekten de samimi gibi görünüyorsun. Geri gelip her ne çılgın plan uydurduysan onu dinleyeceğim. Ondan sonra da... göreceğiz."

Kelsier gülümsedi. Her şeyin ötesinde, Marsh iyi bir adamdı. Kelsier'in hiçbir zaman olmadığı kadar iyi bir adamdı. Marsh kapıya doğru dönerken Kelsier kapının altında gölgeli bir hareket titreşimi yakaladı. Anında demir yaktı ve vücutundan şeffaf mavi çizgiler fışkırarak onu yakınlardaki metal kaynaklarına bağladı.

Elbette ki Marsh'ın üstünde hiç metal yoktu, bir sikke bile. Birazcık bile hâli vakti yerinde gibi görünen bir adam için, şehrin skaa kesimlerinin içinden geçmek çok tehlikeli olabilirdi.

Ancak başka birileri henüz üzerinde hiç metal taşımaması gerektiğini öğrenmemiştir. Mavi çizgiler ince ve zayıftı, tahtanın içine pek iyi nüfuz edemezlerdi ama Kelsier'in dışarıdaki koridorda sessiz adımlarla, hızla kapıdan uzaklaşmakta olan bir kişinin kemer tokasını belirlemesine yetecek kadar güçlüydüler.

Kelsier kendi kendine gülümsedi. Kız dikkate değer derecede becerikliydi. Ancak sokaklardaki hayatı onda dikkate değer yara izleri de bırakmıştı. Kelsier umuyordu ki becerilerine destek olurken, yara izlerinin de iyileşmesine yardım edebilirdi.

"Yarın geri geleceğim," dedi Marsh kapıya doğru uzaklaşırken.

"Ama çok da erken gelme," dedi Kelsier bir göz kırpışla. "Bu gece yapmam gereken bazı işler var."

Vin kararmış odasında sessizce bekliyor, merdivenlerden zemin kata inen sert ayak seslerini dinliyordu. Kapısının yanında çömelmiş, iki ayak sesinin de merdivenlerden aşağı doğru devam edip etmediğini ayırt etmeye çalışıyordu. Koridor sessizleşti ve Vin en sonunda sessiz bir rahatlamayla içini çekti.

Kapıdan bir tıklama sesi geldi, kulağının sadece birkaç santim ötesindeydi.

Şaşkınlıktan irkildiğinde neredeyse yere düşüyordu. *Epey iyiymiş*, diye düşündü.

Hızla saçlarını dağıttı ve gözlerini ovuşturarak sanki uykudan uyanmış gibi görünmeye çalıştı. Gömleğini pantolonun dışına çıkardı ve kapıyı çekip açmadan önce tekrar tıklatılmasını bekledi.

Kelsier kapının çerçevesine yaslanmıştı, koridordaki tek fenerin ışığı arkasından geliyordu. Uzun boylu adam onun bu pejmürde hâline bakarak bir kaşını kaldırdı.

"Evet?" diye sordu Vin sesini uykuluymuş gibi çıkarmaya çalışarak.

"Ee, Marsh hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmem," dedi Vin. "O bizi kapı dışarı etmeden önce onu fazla göremedim."

Kelsier gülümsedi. "Yakayı ele verdiğini itiraf etmeyeceksin, öyle mi?"

Vin neredeyse gülümsemesine karşılık verecekti. Reen'in eğitimi imdadına yetmişti. *Ona güvenmeni isteyen adam en çok korkman gereken adamdır*. Ağabeyinin sesi sanki zihninin arkasından fısıldıyormuş gibiydi. Kelsier'le karşılaşmasından beri, sanki içgüdüleri diken üstündeymiş gibi daha güçlü bir hâle gelmişti.

Kelsier onu bir anlığına inceledi, sonra da kapı çerçevesinden uzaklaştı. "O gömleği içeri sok ve beni takip et."

Vin kaşlarını çatı. "Nereye gidiyoruz?"

"Eğitimine başlamaya."

"Şimdi mi?" diye sordu Vin odasının karanlık kepenklerine bir göz atarak.

"Elbette," dedi Kelsier. "Bu yürüyüşe çıkmak için mükemmel bir gece."

Vin giysilerini düzelterek koridorda Kelsier'e katıldı. Eğer o gerçekten de Vin'i

eğitmeye başlayacaksa, o zaman Vin de şikâyet etmeyecekti, saat kaç olursa olsun. Merdivenlerden inerek zemin kata geldiler. Atölye karanlıktı, yarı yarıya tırtıllanmış olan mobilya parçaları gölgelerin içinde yatıyordu. Ancak mutfak ıyıkla zınlanmıştı.

"Bir dakika," dedi Kelsier mutfığa doğru yürüyerek.

Vin atölyenin gölgelerinin içinde duraklayarak Kelsier'in mutfığa gidişini izledi. İçeriye biraz görebiliyordu. Dockson, Breeze ve Ham, Clubs ve çırakları ile birlikte geniş bir masanın etrafında oturmaktaydılar. Ufak miktarlarda olmakla birlikte şarap ve bira vardı ve adamlar da kabarık arpa pastaları ve tereyağlı sebzelerden oluşan basit bir akşam yemeğini atıştırıyorlardı.

İçeriden atölyeye kahkahalar ulaşıyordu. Bunlar sık sık Camon'un masasından yayılmış olanlar gibi kaba kahkahalar değildi. Bu daha yumuşak bir şeydi; samimi bir neşeye, iyi huylu bir mutluluğa işaret eden bir şeydi.

Vin onu odanın dışında tutan şeyin ne olduğundan emin değildi. Işık ve neşe sanki bir duvarmışçasına tereddüt etti ve içeri girmek yerine sessiz ve karanlık atölyede kaldı. Karanlığın içinden onları izledi ancak özlemini tam olarak bastırmayı başaramamıştı.

Kısa süre sonra Kelsier geri döndü, elinde çantası ve küçük bir tomar kumaş vardı. Vin tomara merakla baktı ve o da gülümseyerek bunu ona verdi. "Bir hediyeye."

Vin'in parmaklarında tomar yumuşak ve kaygandı ve o da çabucak bunun ne olduğunu fark etti. Gri kumaşın ellerinde açılmasına izin verdi ve ortaya bir Sissoylu pelerini çıktı. Kelsier'in önceki gece giymiş olduğu pelerin gibi tamamıyla birbirine dikilmiş kurdeleye benzer kumaş şeritlerinden oluşuyordu.

"Şaşırmış gibi görünüyorsun," diye söylendi Kelsier.

"Ben... bunu bir şekilde hak etmem gerekeceğini varsaymıştım."

"Hak edecek ne var?" dedi Kelsier kendi pelerinini çıkararak. "Sen zaten bunsun, Vin."

Vin durakladı, sonra da pelerini omuzlarının üzerine atarak bağladı. Pelerin... değişik gelmişti. Omuzlarında kalın ve ağırdı ama kol ve bacaklarının etrafında hafifti ve engelleyici değildi. Kurdeleler üst taraftan birbirlerine dikilmişlerdi, eğer isterse pelerini çekerek kurdeleleri birbirlerinin üstüne kapatabilirdi. Sarmalanı yormuş gibi geliyordu. Korunuyormuş gibi.

"Nasıl oldu?" diye sordu Kelsier.

"İyi," dedi Vin sadece.

Kelsier başıyla onayladı ve birkaç cam şişecik çıkardı. İki tanesini ona verdi. "Birini iç, öbürünü ihtiyacın olursa diye sakla. Daha sonra sana yeni şişecikler nasıl hazırlayacağını göstereceğim."

Vin başını salladı ve birinci şişeciği kafasına dikip ikinciye de kemerine yerleştirdi.

"Senin için bazı yeni giysiler diktiriyorum," dedi Kelsier. "Üzerlerinde hiç metal olmayan giysiler giyme alışkanlığını kazanmak isteyeceksin: tokasız kemerler."

kolayca giyilip çıkarılabilen ayakkabılar, kopçasız pantolonlar. Belki daha sonra, eğer kendini cüretkâr hissedersen, sana birkaç gerçek kadın giysisi ayarlarız.”

Vin hafifçe kızardı.

Kelsier güldü. “Sadece takılıyorum. Ama şimdi sen yeni bir dünyaya giriyorsun. Karşına bir hırsız çetesinin üyesinden çok, genç bir hanıma benziyor olmanın daha avantajlı olacağı durumlar çıkabilir.”

Vin başıyla onaylayarak dükkânın ön kapısına doğru yürüyen Kelsier’i takip etti. Kapıyı iterek açtı ve çalkalanan koyu sislerden oluşmuş bir duvar ortaya çıktı. Sislerin içine adımını attı. Vin de derin bir nefes alarak onu takip etti.

Kelsier kapıyı arkalarından kapattı. Taş döşenmiş sokak Vin’e boğuk gibi geliyordu; kayan sisler her şeyi birazcık nemli hâle getirmişti. İki yönde de fazla uzağı göremiyordu ve sokağın uçları da solarak hiçliğe karışan, sonsuzluğa giden patikalar gibiydi. Yukarıda bir gökyüzü yoktu, sadece girdaplı, gri üstüne gri dalgalar vardı.

“Tamam, hadi başlayalım,” dedi Kelsier. Sesi, boş ve sessiz sokakta çok yüksekmış gibi geliyordu. Ses tonunda kendine güven vardı; etraflarını saran sisle yüzleşmekte olan Vin’in kesinlikle hissetmediği bir şey.

“İlk dersin Allomansi hakkında değil,” dedi Kelsier arkasından gelen Vin’le sokaktan aşağı doğru ağır ağır yürürken. “Tavır hakkında.” Elini öne uzatarak sisleri süpürdü. “Bu, Vin. Bu *bizim*. Gece, sisler; onların sahibi biziz. Skaalar sislerden sanki ölümmüş gibi kaçınıyor. Hırsızlar ve askerler gece dışarı çıkıyor ama yine de korkuyorlar. Asiller umursamazlık numarası yapıyor ama sis onları da rahatsız ediyor.”

Kelsier dönerek Vin’e baktı. “Sisler senin dostun Vin. Onlar seni saklıyorlar, seni koruyorlar... sana güç veriyorlar. Skaalarla nadiren paylaşılan bir şey olan Nezaret doktrini, Sissoyluların Miraç’tan önceki günlerinde Lord Hükümdar’a sadık kalmış olan çok az sayıdaki kişinin soyundan geldiğini iddia eder. Diğer efsaneler ise bizim Lord Hükümdar’ın bile gücünün ötesinde olan, sislerin bu dünyanın üstüne ilk köktüğü gün doğmuş olan bir şeyler olduğumuzu fısıldıyor.”

Vin başıyla hafifçe onayladı. Kelsier’in bu kadar açıkça konuşmasını duymak garip geliyordu. Sokağın iki tarafında da uyuyan skaalarla dolu binalar yükseliyordu. Ama yine de, karanlık kepenkler ve sessiz hava Vin’e sanki o ve Kelsier yalnızmış gibi hissettiriyordu. Bütün Son İmparatorluk’taki en kalabalık şehrin ortasında yalnızlardı.

Kelsier yürümeye devam etti; adımlarındaki canlılık etraflarındaki koyu kasvetle uyuşmuyordu.

“Askerler konusunda endişe etmemiz gerekmiyor mu?” diye sordu Vin sessizce. Onun çeteleri geceleri her zaman Garnizon devriyelerine karşı dikkatli olmak zorunda kalmıştı.

Kelsier başını olumsuzca salladı. “Fark edilecek kadar dikkatsiz olsaydık bile, hiçbir imparatorluk devriyesi Sissoyluları rahatsız etmeye cüret edemez. Pelerinlerimizi görürler ve bizi görmemiş gibi yaparlar. Hatırla, neredeyse bütün Sissoylular Büyük Evler’in üyeleridir ve kalanları da daha düşük seviyeli

Luthadel evlerindendir. İki durumda da onlar çok önemli şahıslardır.”

Vin kaşlarını çatı. “Yani muhafızlar bütün Sissoyluları görmezden mi geliyor?”

Kelsier omuz silkti. “Çatıların tepesinde sinsi sinsi gezindiğini gördüğün yerlerde aslında çok saygıdeğer ve önemli bir yüksek lord olduğunu kabul etmek görgü kurallarına aykırı olurdu. Ya da hatta bir leydi. Sissoylular o kadar ender bulunmaz ki, evler her zamanki cinsiyet önyargılarını onlara uygulamayı göze alamazlar.

“Her neyse, çoğu Sissoylu ikili hayatlar yaşar: Balolara ve partilere giden aristokratın hayatı ile sinsi, casus Allomanser'in hayatı. Sissoylu kimlikleri sıkı korunan ev sırlarıdır, kimin Sissoylu olduğuna dair söylentiler her zaman yüksek sosyete dedikodularının odağıdır.”

Kelsier başka bir sokağa döndü, Vin de hâlâ biraz gergin hâlde onu takip ediyordu. Kelsier'in onu nereye götürdüğünden emin değildi, gecenin karanlığında kaybolmak kolaydı. Belki onun bir hedefi bile yoktu ve sadece Vin'i sislere alıştıırıyordu.

“Pekâlâ, hadi seni temel metallere alıştıralım,” dedi Kelsier. “Metal stoklarını hissedebiliyor musun?”

Vin durakladı. Eğer konsantre olursa içindeki sekiz güç kaynağını ayırt edebiliyordu, her biri Kelsier'in onu test etmiş olduğu günkü iki stokundan bile çok daha büyüktü. Vin o zamandan beri Şans'ını kullanma konusunda gönülsüz olmuştu. Asla gerçekte anlamamış olduğu bir silahı kullanmış olduğunu algılamaya başlıyordu, kazara bir Çelik Sorgucunun dikkatini üzerine çekmiş bir silah.

“Metallerini birer birer yakmaya başla,” dedi Kelsier.

“Yakmak?”

“Allomantik becerilerden bir tanesini etkinleştirmeye öyle deriz,” dedi Kelsier. “O güçle ilişkili olan metali ‘yakarsın’. Ne demek istediğimi göreceksin. Henüz bilmediğin metallerden başla, duyguları Teskin ve Körükleme üzerinde başka bir zaman çalışırız.”

Vin başıyla onaylayarak sokağın ortasında durakladı. Tereddütlü bir şekilde yeni güç kaynaklarından birine doğru uzandı. Bir tanesi ona hafifçe tanıdık geliyordu. Daha önce farkına varınadan bunu kullanmış mıydı? Bu metal ne yapacaktı?

Öğrenmenin tek yolu var... tam olarak ne yapması gerektiğinden emin olmayan Vin güç kaynağını kavradı ve kullanmaya çalıştı.

Anında göğsünün içinde bir ısının parladığını hissetti. Rahatsız edici değildi, ancak açık ve belirgindi. Sıcaklığın yanında bir şey daha gelmişti; bir yenilenme hissi ve bir güç hissi. Bir şekilde daha... *sert* hissediyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Kelsier.

“Farklı hissediyorum,” dedi Vin. Bir elini yukarı kaldırdı ve sanki kolu biraz aşırı hızlı tepki vermiş gibi göründü. Kaslar hevesliydi. “Vücudum garip. Artık yorgun değilim, kendimi tetikte hissediyorum.”

“Tamam,” dedi Kelsier. “O lehim. Bu senin fiziksel yeteneklerini güçlendiriyor; seni daha güçlü, yorgunluğa ve acıya karşı daha dirençli yapıyor. Lehim yakarken daha hızlı hareket edeceksin ve vücudun da daha dayanıklı olacak.”

Vin deneysel olarak gerindi. Kasları daha büyükmiş gibi görünmüyordu ama yine de onlardaki gücü hissedebiliyordu. Ama sadece kasları değildi, her şeyinde vardı. Kemikleri, eti, derisi. Stokuna doğru uzandı ve onun küçülmekte olduğunu hissetti.

“Tükeniyor,” dedi.

Kelsier başını sallayarak onayladı. “Lehim nispeten hızlı yanar. Sana verdiğim şişecik yaklaşık on dakika boyunca sürekli yakmana yetecek kadarını içerecek şekilde hazırlanmıştı. Gerçi sık sık harlarsan daha hızlı biter ve ne zaman kullandığına dikkat edersen de daha uzun dayanır.”

“Harlamak?”

“Eğer denersen metallerini biraz daha güçlü bir şekilde yakabilirsin,” dedi Kelsier. “Metallerin çok daha hızlı tükenmesine neden olur ve sürdürmesi de zordur ama sana fazladan bir artış sağlar.”

Vin kaslarını çatarak onun dediği gibi yapmaya çalıştı. Biraz uğraşarak göğsünün içindeki alevleri körüklemeyi başardı ve lehimini harladı.

Bu gözükara bir atlayışın öncesinde alınan derin nefes gibiydi. Ani bir güç ve kuvvet patlaması. Vücudu beklentiyle gerildi ve sadece bir an için kendisini yenilmez hissetti. Sonra bu geçti ve vücudu yavaş yavaş rahatladı.

İlginç, diye düşündü, o kısa an sırasında lehiminin ne kadar hızla yanmış olduğuna dikkat ederek.

“Şimdi, Allomantik metaller hakkında da bilmen gereken bir şey var,” dedi Kelsier sislerin içinde yürürlerken. “Ne kadar saf olurlarsa, o kadar etkili olurlar. Bizim hazırladığımız şişeciklerin içinde, özellikle Allomanserler için hazırlanan ve satılan, tam olarak saf metaller olur.

“Lehim gibi alaşımlar ise daha bile zordur, çünkü eğer maksimum güç istiyorsan metal yüzdelerinin tam olarak doğru şekilde karıştırılmış olması gerekir. Hatta eğer metalleri satın alırken dikkatli olmazsan, tamamıyla yanlış alaşımı bile alabilirsin.”

Vin yüzünü astı. “Yani birileri beni dolandırabilir mi?”

“Bilinçli olarak değil,” dedi Kelsier. “Sorun şu ki; ‘pirinç’, ‘tunç’ ve ‘lehim’ gibi insanların kullandığı terimlerin çoğu aslına bakacak olursan gerçekten de muğlak-tır. Örneğin lehim; kullanım alanı ve koşullara da bağlı olmak üzere, genel olarak kalayın kurşunla ve belki biraz da bakır ya da gümüşle karıştırılmış olan bir alaşımı olarak kabul edilir. Ancak *Allomanser lehim*i yüzde doksan bir kalay, yüzde dokuz kurşundan oluşan bir alaşımdır. Eğer metalinden maksimum gücü elde etmek istiyorsan, bu yüzdeleri kullanmak zorundasın.”

“Ve... ya yanlış yüzdeleri yakarsan?” diye sordu Vin.

“Eğer karışım sadece biraz bozuksa, bundan yine de biraz güç elde edersin,” dedi Kelsier. “Ama eğer fazla bozuksa, yakmak seni hasta eder.”

Vin yavaş yavaş başıyla onayladı. “Sanırım... ben daha önce bu metali yaktım. Arada bir, çok küçük miktarlarda.”

“Eser metaller,” dedi Kelsier. “Metallerle kirlenmiş olan işme suyundan ya da lehim eşyalarla yiyip içmekten gelir.”

Vin başını salladı. Camon'un sığınağındaki bardakların bazıları lehimdendi. "Pekâlâ," dedi Kelsier. "Lehimi söndür ve başka bir metale geçelim."

Vin söylendiği gibi yaptı. Gücün geri çekilmesi onun kendini zayıf, yorgun ve korunmasız hissetmesine neden olmuştu.

"Şimdi metal stoklarının arasında bir tür çiftlenimin olduğunu fark edebiliyor olman gerekir," dedi Kelsier.

"İki duygu metali gibi," dedi Vin.

"Aynen öyle. Lehime bağlı olan metali bul."

"Buldum," dedi Vin.

"Her güç için iki metal vardır," dedi Kelsier. "Biri Çeker, biri İter; ikincisi çoğu zaman birincisinin bir alaşımıdır. Duygular, yani dışsal zihinsel güçler için çinkoyla Çeker ve pirinçle de İtersin. Lehimi kullanarak vücudunu İttin. Bu içsel fiziksel kuvvetlerden biridir."

"Ham gibi," dedi Vin. "O lehim yakıyor."

Kelsier başıyla onayladı. "Lehim yakabilen Siskanlara Haydut denir. Kaba bir terim sanırım ama onlar da nispeten kaba insanlardır. Bizim sevgili Hammondlarımız bu kural için bir çeşit istisna sayılır."

"Peki ya diğer içsel fiziksel metal ne yapıyor?"

"Dene ve gör."

Vin hevesle bunu yaptı ve etrafında dünya bir anda aydınlandı. Ya da... şey, bu tam olarak doğru değildi. Daha iyi görebiliyordu ve daha uzağı görebiliyordu, ama sisler hâlâ oradaydı. Sis sadece daha... şeffaftı. Bir şekilde etrafındaki ortamın ışığı daha fazlamış gibi geliyordu.

Başka değişiklikler de vardı. Giysilerini hissedebiliyordu. Vin bunu her zaman hissetmiş olduğunu fark etti ama çoğu zaman görmezden gelmişti. Ancak şimdi daha yakındaymış gibi geliyordu. Dokularını hissedebiliyordu ve kumaşın üzerine dar geldiği noktaların şiddetle farkındaydı.

Acıkmıştı. Bu da görmezden geldiği bir şeydi ama şimdi açlık çok daha acıkmış gibi geliyordu. Derisi daha ıslak gibi hissediyordu ve toprak, kül ve çöp kokularıyla karışmış olan serin havanın da kokusunun alabiliyordu.

"Kalay duyularını güçlendirir," dedi Kelsier, bir anda sesi oldukça yüksek gibi gelmişti Vin'e. "Ve en yavaş yanan metallerden biridir, o şişeciğin içindeki kalay sana saatler boyunca yetecektir. Çoğu Sissoylu ne zaman sislerin içine çıksa kalaylarını açık bırakır, ben de dükkândan ayrıldığımızdan beri kalayımı açık tutuyorum."

Vin başıyla onayladı. Duyusal yoğunluk neredeyse eziciydi. Karanlığın içinden gelen gıcırıltıları ve hisirtıları duyabiliyordu ve bunlar da ona arkasından birileri gizlice yaklaşıyormuş gibi hissettirerek telaş içinde sıçramasına neden olacak gibi geliyordu.

Buna alışması biraz zaman alacak.

"Kalayı açık bırak," dedi Kelsier, sokaktan aşağı doğru ilerlemeye devam ederken Vin'e onun yanında yürümesi için elini sallayarak. "Kendini güçlenmiş duyur."

lara alıştırmak isteyeceksin. Yalnız sürekli olarak harlama. Sadece çok hızlı tükenecek olmasından da değil; metalleri sürekli olarak harlamak... insanlara garip şeyler yapar."

"Nasıl garip?" diye sordu Vin.

"Metaller, özellikle de kalay ve lehim, vücudunu gerer. Metalleri harlamak da sadece bu gerilimi daha da artırır. Fazla uzun süre boyunca fazla gerersen, bir şeyler kırılmaya başlar."

Vin rahatsızlık içinde başıyla onayladı. Kelsier sessizleşti ve Vin'in yeni duyularını ve kalayın ortaya sermiş olduğu ayrıntılı dünyayı incelemesine izin vererek yürüdüler. Daha önce onun görüşü karanlığın içindeki minik bir alanla sınırlıydı. Ancak şimdi hareketli, girdaplanan sisten bir yorgan tarafından sarmalanmış olan bütün bir şehri görebiliyordu. Uzaklarda küçük, karanlık dağlar gibi olan kaleleri seçebiliyordu ve pencerelerden gelen ışık noktacıklarını da karanlığın içindeki iğne delikleri gibi görüyordu. Ve yukarıda... gökyüzünde ışıklar gördü.

Hayranlık içinde yukarıya bakarak durdu. Soluklardı, onun kalayla güçlendirilmiş gözleri için bile bulanıklardı ama onları zar zor seçebiliyordu. Yüzlercesi. Binlercesi. O kadar küçüklerdi ki sanki yeni söndürülmüş mumların ölmekte olan kolları gibiydiler.

"Yıldızlar," dedi Kelsier yanına gelerek. "Onları sık sık göremezsin, kalayla bile. Bu özellikle açık bir gece olmalı. Bir zamanlar insanlar yukarıya baktıklarında her gece onları görebilirlerdi; bu sislerin gelmesinden, küldağlarının gökyüzüne kül ve duman püskürtmesinden önceydi."

Vin ona bir göz attı. "Sen nereden biliyorsun?"

Kelsier gülümsedi. "Lord Hükümdar o günlerin hatıralarını yok etmek için çok uğraştı ama bazıları hâlâ var." Döndü ve yürümeye devam etti, soruya gerçek bir cevap vermemişti. Vin de ona katıldı. Birdenbire, kalay sayesinde etrafındaki sisler ona o kadar da meşum görünmedi. Kelsier'in geceleri etrafta nasıl bu kadar kendine güvenle yürüyebildiğini görmeye başlıyordu.

"Pekâlâ," dedi Kelsier sonunda. "Hadi, bir başka metali deneyelim."

Vin başıyla onayladı ve kalayını açık bırakarak yakmak için başka bir metal seçti. Bunu yaptığı zaman ise çok garip bir şey oldu; çok sayıda hafif mavi çizgi göğsünden dışarı fışkırarak dönen sislerin içine atıldı. Hafifçe nefesi kesilerek dondu ve başını eğerek göğsüne baktı. Çizgilerin çoğu şeffaf iplik parçaları gibi incedi, gerçi birkaç tanesi sicim kadar kalındı.

Kelsier kıkırdadı. "O metalle onun ortağını şu an için bir kenara bırak. Onlar diğerlerinden biraz daha karmaşıklar."

"Ne...?" diye sordu Vin mavi çizgileri gözleriyle takip ederek. Bunlar rastgele nesnelere işaret ediyorlardı. Kapılar, pencereler, hatta iki tanesi Kelsier'i gösteriyordu.

"Ona da geleceğiz," diye söz verdi. "Onu söndür ve son kalan ikisinden birini dene."

Vin garip metali söndürdü ve eşlikçisini de bir yana bırakarak son metallerden birini seçti. Anında garip bir titreşim hissetmeye başladı. Vin durakladı. Titreşim-

ler onun hissedebildiği bir ses çıkarıyordu ama onların üzerinden akıp geçtiği hissedebiliyordu. Bunlar Kelsier'den geliyormuş gibi görünüyordular. Kaşlarını çatarak ona doğru baktı.

"Bu büyük ihtimalle tunçtur," dedi Kelsier. "İtici bir metal. Bu senin yakınlar da birilerinin Allomansi kullandığını hissetmeni sağlar. Bunu ağabeyim gibi Arayıcılar kullanır. Genelde o kadar da faydalı bir şey değildir, skaa Siskanları arayan bir Çelik Sorgucu değilsen tabii."

Vin'in yüzü soldu. "Sorgucular da Allomansi kullanabiliyor mu?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Onların hepsi Arayıcı'dır. Arayıcılar ma Sorgucu olmaları için seçiliyor, yoksa bir Sorgucuya dönüşme süreci mi onlara güç veriyor emin değilim. Neden olursa olsun, onların ana görevi melez çocuklar ve Allomansi'yi uygun olmayan bir şekilde kullanan asilleri bulmak olduğu için, onlar açısından sahip olması kullanışlı bir beceri. Ne yazık ki, onlar için 'kullanışlı' demek, bizim için 'nispeten rahatsız edici' demek oluyor."

Vin başıyla onaylayacaktı ki durdu. Titreşimler durmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bakır yakmaya başladım," dedi Kelsier. "Tuncun eşlikçisi. Bakır yaktuğun zaman bu senin güçlerini kullandığını diğer Allomanserlerden saklar. Sen de şimdiki eğer istersen yakmayı deneyebilirsin ama pek bir şey hissetmeyeceksin."

Vin bunu yaptı. Tek değişiklik içinden gelen hafif bir titreşim hissiydi.

"Bakır hayati bir metaldir," dedi Kelsier. "Bu seni Sorguculardan saklar. Büyük olasılıkla bu akşam endişe etmemizi gerektiren pek bir şey yok, Sorgucular bizim eğitim için dışarı çıkmış olan sıradan asil Sissoylular olduğumuzu varsayacaktır. Ancak ne zaman bir skaa kılığındaysan ve metal yakman gerekirse, ilk önce bakırın açtığından emin olman gerekir."

Vin anlayışla başını salladı.

"Hatta pek çok Sissoylu bakırlarını sürekli olarak açık bırakır," dedi Kelsier. "Yavaş yanar ve seni diğer Allomanserlere karşı görünmez kılar. Seni tunçtan saklar ve ayrıca başkalarının duygularını değiştirmesine de engel olur."

Vin kulaklarını dikti.

"Bunun ilginç çekebileceğini düşünmüştüm," dedi Kelsier. "Bakır yakmakta olan herkes duygusal Allomansi'ye karşı bağışıklık kazanır. Dahası, bakırın etkisi etrafında bir köpük şeklinde ortaya çıkar. Bu bulut -ki buna bakırbulutu denir- içindeki herkesi bir Arayıcı'nın hislerinden saklar ama onları da sana yaptığı gibi duygusal Allomansi'ye bağışıklı yapmayacaktır."

"Clubs," dedi Vin. "Bir Dumancı'nın yaptığı iş bu."

Kelsier başıyla onayladı. "Eğer bizim ekibimizden bir kişi bir Arayıcı tarafından fark edilirse sığınağa kaçarak kaybolabilir. Ayrıca keşfedilme korkusu olmadan tecerileriyle pratik de yapabilirler. Şehrin skaa kesimindeki bir dükkândan gelen Ali-mantik titreşimler, oradan geçmekte olan bir Sorgucu için kolay bir ipucu olurdu."

"Ama sen de bakır yakabiliyorsun," dedi Vin. "Neden çete için bir Dumancı bulma konusunda o kadar endişeliydin?"

"Ben bakır yakabiliyorum, doğru," dedi Kelsier. "Ve sen de öyle. Biz güçlerin hepsini birden kullanabiliriz ama her yerde olamayız. Başarılı bir çete başı işbölümünü nasıl yapacağını bilmelidir, özellikle de bu kadar büyük bir işte. Standart prosedür sığınakta sürekli olarak bir bakır bulutunun bulundurulmasıdır. Clubs hepsini tek başına yapmıyor, o çıkarların da birkaç tanesi Dumancı. Clubs gibi bir adamı kiralamak demek, onun sana bir operasyon üssü ile seni sürekli olarak gizli tutabilecek kadar becerikli bir Dumancı ekibi sağlayacağı anlamına gelir."

Vin başıyla onayladı. Ama Vin daha çok bakırın onun duygularını koruyabilme becerisiyle ilgilenmişti. Sürekli olarak yakmasına yetecek kadar bakır bulması gerekecekti.

Tekrar yürümeye başladılar ve Kelsier de ona kalay yakmaya alışması için daha çok zaman verdi. Ama Vin düşüncelere dalmıştı. Bir şeyler ona... doğru değilmiş gibi geliyordu. Neden Kelsier ona bütün bu şeyleri anlatıyordu? Sırlarını fazlasıyla kolayca veriyormuş gibi görünüyordu.

Bir tanesi hariç, diye düşündü şüpheli bir şekilde. *Mavi çizgili metal. Daha ona geri dönmedi.* Belki de ondan saklayacak olduğu şey, onun üzerindeki kontrolünü sürdürmek için elinde tutacak olduğu güç buydu.

O güçlü olmalı. Sekiz metalin en güçlüsü.

Sessiz sokaklar boyunca yürürlerken, Vin deneysel olarak içine uzandı. Kelsier'e bir göz attı, sonra da dikkatli bir şekilde o bilinmeyen metali yaktı. Bir kere daha çizgiler görünüşte rastgele yönleri işaret ederek etrafında belirdi.

Çizgiler de onunla birlikte hareket ediyordu. Her ipliğin bir ucu onun göğsünde sabit dururken, diğer uçları sokak boyunca sabit bir yere takılı kalıyordu. O yürüdükçe yeni çizgiler beliriyor ve eski çizgiler de solarak arkasında kayboluyordu. Çizgilerin kalınlıkları değişkendi ve bazıları da diğerlerinden daha parlaktı.

Meraklanmış olan Vin, sırlarını keşfetmeye çalışarak çizgileri aklıyla test etti. Özellikle küçük ve masum görünüşlü olan bir tanesinin üzerine odaklandı ve eğer konsantre olursa onu ayrıca hissedebildiğini fark etti. Neredeyse ona dokunabileceğini hissediyordu. Aklıyla uzandı ve buna hafifçe bir asıldı.

Çizgi sallandı ve bir şey anında karanlığın içinden uçarak ona doğru geldi. Vin ciyaklayarak kenara atılıp kaçmaya çalıştı ama nesne doğrudan ona doğru atıldı. Bu paslı bir çiviydi.

Bir anda bir şeyler çiviye yakaladı ve itip savurarak tekrar karanlığın içine fırlattı.

Vin yuvarlanışını gergin bir çömelmeyle tamamladı, sispelerini etrafında dalgalanıyordu. Karanlığı gözleriyle taradı, sonra da kıs kıs gülmekte olan Kelsier'e bir bakış attı.

"Bunu deneyeceğini tahmin etmem gerekirdi," dedi.

Vin utanç ile kızardı.

"Gel," dedi ona elini sallayarak. "Bir zararı yok."

"Çivi bana saldırdı!" O metal cisimleri canlandırıyor muydu? Bu gerçekten inanılmaz bir güç olurdu.

"Aslında sen biraz kendi kendine saldırdın," dedi Kelsier.

Vin dikkatli bir şekilde ayağa kalktı, sonra tekrar sokaktan aşağı ilerlemeye başlayan Kelsier'e katıldı.

"Biraz sonra senin ne yapmış olduğunu anlatacağımı," dedi. "İlk önce Allomancy hakkında anlamak zorunda olduğun bir şey var."

"Bir kural daha mı?"

"Daha çok bir felsefe," dedi Kelsier. "Sonuçlar hakkında bir felsefe."

Vin kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaptığımız her hareketin sonuçları vardır Vin," dedi Kelsier. "Ben gördüm ki hem Allomansi'de, hem de hayatta, hareketlerinin sonuçlarını en iyi şekilde değerlendirebilen kişi en başarılı oluyor. Örneğin lehim yakmayı alalım. Onun sonuçları ne?"

Vin omuz silkti. "Daha güçlü oluyorsun."

"Peki ya lehimin tükendiği zaman ağır bir şeyler taşımaktaysan ne olur?"

Vin durakladı. "Herhâlde düşürürsün."

"Ve eğer fazla ağır bir şeyse kendini ciddi bir şekilde yaralayabilirsin. Pek çok Siskan Haydut dövüşürken korkunç bir yarayı umursamamış ve lehimleri bittiği zaman da o aynı yara yüzünden ölmüştür."

"Anladım," dedi Vin sessizce.

"Hah!"

Vin ellerini güçlendirilmiş kulaklarının üstüne kapatarak şok içinde sızdı. "Ay!" diyerek şikâyet etti ve Kelsier'e ateş püsküren gözlerle baktı.

O ise gülümsedi. "Kalay yakmanın da sonuçları vardır. Eğer birisi ani bir ışık ya da ses çıkarırsa, kör olabilir ya da şok geçirebilirsin."

"Ama bunun o son iki metalle ne ilgisi var?"

"Demir ve çelik sana etrafındaki diğer metalleri hareket ettirme becerisini verir," diye açıklama yaptı Kelsier. "Demirle bir metal kaynağını kendine doğru Çekebilirsin. Çelik de kendinden uzağa İtebilirsin. Hah, işte geldik."

Kelsier durarak başını kaldırıp ileriye baktı.

Vin sisin arasından tepelerinde yükselmekte olan devasa şehir duvarını görebiliyordu. "Burada ne yapıyoruz?"

"Demirçekme ve Çelikitme pratiği yapacağız," dedi Kelsier. "Ama önce bazı temeller." Kemerinden bir şey çıkardı, en küçük sikke birini olan bir klip. Bunu Vin'in önünde kaldırarak yan tarafta durdu. "Çelik yak, biraz önce yaktığın metalin zıttı."

Vin başıyla onayladı. Yine mavi çizgiler etrafında belirdiler. Bir tanesi doğru dan Kelsier'in elindeki sikkeye doğru işaret ediyordu.

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "İt bunu."

Vin çizgiye doğru uzandı ve hafifçe İtti. Sikke Kelsier'in parmaklarından kurularak doğrudan Vin'den uzaklaşıp gitmeye başladı. Vin onun üstüne odaklanmaya devam etti ve yakınlardaki bir evin duvarına çarpana kadar sikkayı sislerin içinden İtti.

Ani, sarsıcı bir hareketle Vin arkaya doğru şiddetlice fırladı. Kelsier onu yakaladı ve yere düşmesini engelledi.

Vin tökezledi ve dengesini sağladı. Sokağın karşısında şimdi onun kontrolünden kurtulmuş olan sikke tıngırtıyla yere düştü.

"Ne oldu?" diye sordu Kelsier ona.

Vin başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sikkeyi İttim ve o da uçup gitti. Ama o duvara çarpınca da ben itildim."

"Neden?"

Vin düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Sanırım... sanırım sikke hiçbir yere gidemiyordu, o yüzden de hareket eden ben olmak zorunda kaldım."

Kelsier beğeniyle onaylayarak başını salladı. "Sonuçlar Vin. Çelikiterken kendi ağırlığını kullanırsın. Eğer sen dayanağından çok daha ağırsan, sikkenin yaptığı gibi senden uzaklaşarak uçup gider. Ama eğer cisim senden daha ağırsa ya da öyle olan bir şeye ulaşırsa, sen İtilip gidersin. Demirçekme de benzerdir; ya sen cisme doğru Çekilirsin ya da o sana doğru Çekilir. Eğer ağırlıklarınız benzerse de ikiniz birden hareket edersiniz.

"İşte büyük Allomansi sanatı budur Vin. Çelik ya da demir yaktığın zaman ne kadar çok ya da ne kadar az hareket edecek olduğunu bilmek, düşmanlarına karşı çok büyük bir avantaj sağlayacak. Bu ikisinin senin en kullanışlı ve kullanım alanı en geniş becerilerin olduğunu göreceksin."

Vin başıyla onayladı.

"Ama unutma," diye devam etti Kell. "İki durumda da İtişinin ya da Çekişinin kuvveti *doğrudan* senden uzağa ya da *doğrudan* sana doğru olacak. Cisimleri zihninle sağa sola fırlatıp nereye istersen oraya gitmeleri için kontrol edemezsin. Allomansi bu şekilde işlemez çünkü fiziksel dünya bu şekilde işlemez. Bir şeyi ittirdiğin zaman ister Allomansiyle olsun, isterse de ellerinle, doğrudan diğer yöne gider. Kuvvet, tepki, sonuç. Anlıyor musun?"

Vin tekrar başıyla onayladı.

"İyi," dedi Kelsier mutlulukla. "Hadi, şimdi şu duvarın üstünden atlayalım."

"Ne?"

Kelsier onu sokağın ortasında afallanmış bir şekilde dikilirken bıraktı. Duvarın dibine doğru yaklaşırken Vin, Kelsier'i izledi, sonra da aceleyle yanına gitti.

"Sen delisin!" dedi sessizce.

Kelsier gülümsedi. "Sanıyorum bunu bana bugün ikinci kere söylüyorsun. Daha dikkatli olmalısın; eğer diğer herkesin söylediklerini dinlemiş olsaydın, akıl sağlığımın uzun süre önce beni terk etmiş olduğunu bilirdin."

"Kelsier," dedi Vin başını kaldırıp duvara bakarak. "Ben bunu... yani, ben bu akşamdan önce hiç gerçekten de Allomansi kullanmadım bile!"

"Evet ama sen çok hızlı öğrenen bir öğrencisin," dedi Kelsier pelerininin altından bir şey çıkararak. Bu bir kemer gibi görünüyordu. "Al, bunu tak. Üstüne eklenmiş metal ağırlıklar var. Eğer bir şeyler ters giderse, hüyük ihtimalle seni yakalayabileceğim."

"Büyük ihtimalle mi?" diye sordu Vin gergin bir şekilde kemeri takarken.

Kelsier gülümsedi, sonra da ayağının önüne büyük bir metal külçe attı. "Külçeyi doğrudan altına al ve Demirçekmeyip Çelikitmen gerektiğini de unutma. Duvarın tepesine ulaşana kadar İtmeyi bırakma."

Sonra eğildi ve zıpladı.

Kelsier havaya fırladı ve karanlık şekli girdaplanan sislerin içinde kayboldu. Vin bir an için bekledi ama o geri düşerek kaldırıma çakılmadı.

Vin'in güçlendirilmiş kulaklarına rağmen her şey sessizdi. Sisler oyun oynar gibi etrafında girdaplanıyordu. Onunla alay ediyorlardı. Ona meydan okuyorlardı.

Çelik yakarken başını eğerek külçeye baktı. Mavi çizgi hafif, hayaletsi bir ışıkla parlıyordu. Bir adım atarak tam tepesine gelip iki ayağı külçenin yanlarında olacak şekilde durdu. Yukarıdaki sislere bir göz attı, sonra da son bir kez daha aşağı baktı.

En sonunda, derin bir nefes aldı ve bütün gücüyle külçeye doğru İttirdi.

“Onların âdetlerini savunacak ancak onları çiğneyecek. O onların kurtancısı olacak, ancak onlar ona kâfir diyecekler. Onun adı İhtilaf olacak, ancak onlar onu bu yüzünden sevecekler.”

8

VİN HAVAYA FIRLADI. Korkusuna rağmen İtmeye devam ederken çığlığını bastırıyordu. Taş duvar onun sadece birkaç ayak ötesindeki bulanık bir hareketti. Aşağıda yer kayboldu ve külçeye doğru işaret eden mavi çizgi gittikçe daha da solgunlaştı.

Ya kaybolursa ne olacak?

Vin yavaşlamaya başladı. Çizgi ne kadar solgunlaşırsa, onun hızı da o kadar azalıyordu. Sadece birkaç saniye uçtuktan sonra ise iyice yavaşlayarak durdu, neredeyse görünmez olan mavi bir çizginin tepesinde havada asılı kalmıştı.

“Ben her zaman böyle kuşbakışı manzarayı sevmişimdir.”

Vin yan tarafa bir göz attı. Kelsier kısa bir mesafe ilerisinde duruyordu, Vin çizgiye o kadar odaklanmıştı ki duvarın tepesinden sadece birkaç metre yukarıda asılı durduğunun farkına varmamıştı.

“İmdat!” dedi düşmemek için çaresiz bir şekilde İtmeye devam ederken. Aşağısındaki sisler sanki lanetlenmiş ruhlardan bir okyanusmuş gibi dönüyor ve dalgalanıyordu.

“Endişe etmene gerek yok,” dedi Kelsier. “Eğer bir üçayak gibi desteklerin olursa havada dengede durmak daha kolaydır ama tek bir destekle de bunu yapabilirsin. Vücudun kendisini dengelemeye alışkındır. Yürümeye başladığından beri yapmakta olduğun şeylerin bir kısmı Allomansi’ye de uyuyor. İtme becerinin en uç noktasında asılı olarak hareketsiz durduğun sürece oldukça sabit duracaksın, aklın ve vücudun aşağıdaki desteğinin merkezinden herhangi bir ufak sapmayı düzeltecek ve yanlara doğru düşmeni engelleyecektir.

“Ama eğer başka bir şeyleri İtersen ya da bir yana doğru çok fazla gidersen...”

aşağıdaki destek noktası kaybedersen ve artık doğrudan yukarıya doğru İttiyor ol-
mazsın. İşte o zaman sorun var demektir, çok uzun bir direğin tepesindeki kurşun,
bir ağırlık gibi yana devrilerirsin."

"Kelsier..." dedi Vin.

"Umarım yüksekte korkmuyorsundur Vin," dedi Kelsier. "Bu bir Sissoylu
için epey büyük bir dezavantaj."

"Ben... yüksekte... korkmam," dedi Vin sıkılı dişlerin arasında. "Öte yandan
ben koduğumun sokağının yüz ayak yukarısında havada asılı durmaya da alışkın
değilim!"

Kelsier kıs kıs güldü ama Vin kemerine asılarak havanın içinden onu Kelsier'e
doğru çeken bir kuvvet hissetti. Kelsier onu yakalayıp taş parmaklığın üstünde
çektii, sonra da yanında yere indirdi. Duvarın kenarından bir kolunu dışarı uzattı.
Bir an sonra ise külçe havaya fırlayıp, duvarın kenarı boyunca sürtünerek yukarı
çıkırmıştı ve havada bir takla atarak onun bekleyen eline düştü.

"İyi iş çıkardın," dedi. "Şimdi de tekrar aşağı iniyoruz." Külçeyi omzunun üs-
tünden geriye doğru fırlatarak duvarın öbür tarafındaki karanlık sislerin içine gön-
derdi.

"Gerçekten de dışarıya mı çıkacağız?" diye sordu Vin. "Şehir duvarlarının dı-
şına? Geceleyin?"

Kelsier o sinir edici havasıyla gülümsedi. Yürüyerek siperliğe doğru gitti ve
üstüne tırmandı. "İtmenin ya da Çekmenin gücünü değiştirmek zordur ama müm-
kündür. Biraz düşüp ondan sonra da sadece İterek kendini yavaşlatmak daha iyi-
dir. Bırak ve biraz daha düş, sonra yine İttir. Eğer tempoyu doğru ayarlarsan yere
sapasağlam varırsın."

"Kelsier," dedi Vin duvarın kenarına yaklaşarak. "Ben hiç de..."

"Şimdi şehir duvarının tepesinde Vin," dedi havanın içine bir adım atarak.
Asılı kaldı, demin ona açıklamış olduğu şekilde dengede kalarak havada duruyor-
du. "Aşağıya inmenin sadece iki yolu var. Ya kenardan atlarsın ya da şu muha-
fiz devriyesine neden bir Sissoylunun onların merdivenini kullanması gerektiğini
açıklamaya çalışırsın."

Vin endişeyle dönerek karanlık sisler içinden yaklaşmakta olan fener ışığından
bir kabarcığı fark etti.

Kelsier'e geri döndü ama o gitmişti. Vin küfrederek duvarın kenarından aşağı
doğru eğildi ve aşağıdaki sislerin içine baktı. Arkasında duvar boyunca yürürken
kendi aralarında kısık sesle konuşan muhafızları duyabiliyordu.

Kelsier haklıydı, Vin'in pek fazla seçeneği yoktu. Sinirle siperliğin üstüne tır-
mandı. Yüksekte özel olarak korkmazdı ama duvarın tepesinde dikilmiş, aşağı-
daki karanlığa bakarken kim endişeli olmazdı ki? Vin'in kalbi heyecanla atıyor.
midesi burkuluyordu.

Umarım Kelsier aşağıdan çekilmiştir, diye düşündü külçenin tepesinde oldu-
ğundan emin olmak için mavi çizgiyi kontrol ederken. Sonra da havaya adım attı.

Anında yere doğru çakılmaya başladı. Refleks olarak çeliğiyle İtti ama yeri yan-

lıştı, külçenin doğrudan üstüne değil de yan tarafına doğru düşmüştü. Bu nedenle de İtişi onu daha da kenara itti ve havada taklalar atmaya başladı.

Paniğe kapılıp bu sefer çeliğini harlayarak daha da sertçe tekrar İtti. Ani etki onu tekrar yukarı doğru fırlattı. Havada bir yay çizdi ve duvarın tepesinin yanından savrularak geçti. Geçmekte olan muhafızlar şaşkınlık içinde hızla döndüler ama Vin tekrar yere doğru düşmeye başlarken yüzleri bulanıklaşarak kayboldu.

Aklı korkudan bulanmış bir şekilde refleks olarak uzandı ve kendisini ona doğru götürmeye çalışarak külçeyi Çekti. Ve elbette ki, o da itaatkâr bir şekilde Vin'e doğru atıldı.

Ben öldüm.

Sonra vücudu kemer tarafından yukarı çekilirken yalpaladı. Düşüşü en sonunda sessizce havada süzölmeye başlayana kadar gittikçe azaldı. Sislerin arasından Kelsier belirdi, Vin'in aşağısında yerde durmuştu ve elbette ki gülümsüyordu.

Son birkaç ayak kaldığında Vin'i düşmesi için bıraktı ve de sonra onu yakalayarak yumuşak toprağın üstünde yere koydu. Bir an için Vin titreyerek durdu; kısa, endişeli nefesler alıp veriyordu.

"Evet, bu eğlenceliydi," dedi Kelsier kaygısız bir şekilde.

Vin cevap vermedi.

Kelsier yakınlardaki bir kayanın üstüne oturdu, belli ki ona kendine gelmesi için zaman tanıyordu. Neden sonra Vin lehim yakarak bunun verdiği katılık hissini sinirlerini yatıştırmak için kullandı.

"İyi iş başardın," dedi Kelsier.

"Neredeyse ölüyordum."

"İlk defasında herkes neredeyse ölür," dedi Kelsier. "Demirçekme ve Çelikime tehlikeli becerilerdir. Vücuduna doğru çektiğin bir metal parçasıyla kendi kendini deşebilirsin, zıplayarak desteğini fazla arkada bırakabilirsin ya da bir düzine başka hata yapabilirsin.

"Benim tecrübelerim, her ne kadar sınırlı da olsalar, bu gibi aşırı durumlara erkenden, birileri gözünü senin üstünde tutabilecekken girmenin daha iyi olduğu yönünde. Her neyse, bir Allomanser'in üzerinde neden mümkün olduğu kadar az metal taşıması gerektiğini anlamışsındır diye tahmin ediyorum."

Vin başıyla onayladı, sonra da duraklayarak eliyle kulağına uzandı. "Küpem," dedi. "Küpe takmayı bırakmam gerekecek."

"Arka tarafında bir mandalı var mı?" diye sordu Kelsier.

Vin başını olumsuzca salladı. "Sadece küçük bir çivi ve arka taraftaki iğnesi de aşağı kıvrılıyor."

"O zaman bir şey olmaz," dedi Kelsier. "Vücudunun içindeki metaller, sadece küçük bir parçası bile vücudunun içinde olursa, İtilemez ve Çekilemezler. Yoksa başka bir Allomanser midendeki metalleri sen yakarken söküp alabilirdi."

Bunu öğrendiğim iyi oldu, diye düşündü Vin.

"O Sorgucuların bu kadar kendilerine güvenerek kafalarından çıkan bir çift

çelik kazıkla etrafta dolaşabilmelerinin sebebi de bu. Metal vücutlarının içinden geçiyor, bu nedenle de başka bir Allomanser tarafından etkilenemez. Küpen kal-sın, küçük, o yüzden onunla pek bir şey yapamazsın ama acil bir durumda onu da bir silah olarak kullanabilirsin."

"Pekâlâ."

"Şimdi gitmeye hazır mısın?"

Vin başını kaldırıp tekrar zıplamaya hazırlandı, sonra da başıyla onayladı.

"Yukarıya geri dönmüyoruz," dedi Kelsier. "Gel."

Vin, Kelsier sislerin içine doğru yürümeye başlarken kaşlarını çat-tı. *Öyleyse as-lında bir hedefi var mı yoksa sadece biraz daha mı dolaşmaya karar verdi? Garip bir şekilde, Kelsier'in dost canlısı umursamazlığı onu okumayı çok zorlaştırıyordu.*

Vin yetişmek için aceleyle ilerledi, sislerin içinde yalnız kalmak istemiyordu. Luthadel'in etrafındaki coğrafya bodur çalılar ve yabancı otların dışında çoraktı. Bunların daha erken saatlerdeki bir kül yağmuru yüzünden kirlenmiş olan diken-leri ve kurumuş yaprakları yürüdükçe bacaklarına sürtünüyordu. Çalılıklar onlar yürüdükçe cıtırdıyordu, sis çiyi ile biraz ıslanmışlardı.

Arada sırada şehirden el arabalarıyla getirilmiş olan kül yığınlarının yanından geçiyorlardı. Ancak çoğu zaman kül şehrin ortasından geçen Channerel Nehri'nin içine atılırdı. Su külü eninde sonunda parçalardı ya da en azından Vin'in varsaydığı şey buydu. Aksi takdirde bütün kıta çok uzun zaman önce gömülmüş olurdu.

Yürürlerken Vin Kelsier'in yakınında kaldı. Daha önce de şehirlerin dışında yol-culuk etmişti ama her zaman bir tekneci grubunun parçası olarak. Bunlar Son İmpa-ratorluk'taki pek çok kanal yolu üzerinde dar tekneleri ya da mavnaları yukarı aşağı götüren skaa işçilerdi. Bu zor bir işti; asillerin pek çoğu tekneleri kanalların yanından giden yedekçi yolları boyunca çekmek için atlar yerine skaaları kullanırdı ama se-yahat ediyor olduğunu bilmekte bile belli bir özgürlük vardı çünkü çoğu skaa, hatta skaa hırsızlar bile, asla plantasyonlarından ya da şehirlerinden ayrılamazdı.

Şehirden şehre sürekli hareket etmek Reen'in seçimi-ydi, asla bir yerde kısı-lı kalmama konusunda saplantılıydı. Sık sık onlara yeraltı çeteleri tarafından işleti-len kanal teknelerinde yer bulurdu, asla bir yerde bir yıldan daha uzun süre kal-mazlardı. Hareket etmeye hep devam etmişti, hiçbir zaman durmuyordu. Sanki bir şeylerden kaçıyor gibiydi.

Yürümeye devam ettiler. Geceleyin, çorak tepeler ve çalılarla kaplı ovalar bile korkutucu bir hâl alıyordu. Vin konuşmadı ve mümkün olduğunca az ses çıkarma-ya çalıştı. Geceleri dış dünyada neler olduğunun hikâyelerini dinlemişti ve sislerin örtüsü, şimdi kalay ile delinmiş olmalarına rağmen, onun kendisini izleniyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Onlar devam ettikçe bu his giderek daha da sinir bozucu hâle geldi. Kısa süre sonra, Vin karanlığın içinden sesler duymaya başlamıştı. Bunlar hafif ve boğuktu. otların cıtırtıları, yakılan sislerde his-tirtilar.

Sadece paranoyaklık ediyorsun, dedi kendi kendine yarı yarıya haval etmiş ol-duğu bir ses yüzünden sıçrarken. Ancak sonunda artık daha fazla dayanamamıştı

"Kelsier!" dedi güçlendirilmiş olan kulaklarına haince yüksek sesli gibi gelen ısrarcı bir fısıltıyla. "Sanırım orada bir şeyler var."

"Hi?" diye sordu Kelsier. Düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Sanırım bir şey bizi takip ediyor!"

"Ha," dedi Kelsier. "Evet, haklısın. Bu bir sishortlağı."

Vin durduğu yerde kaskatı kesildi. Ancak Kelsier yürümeye devam ediyordu.

"Kelsier!" dedi onun duraklamasını sağlayarak. "Yani onlar *gerçek* mi?"

"Elbette gerçekler," dedi Kelsier. "Sen bütün hikâyeler nereden geliyor sanmıştın?"

Vin afallamış bir şekilde kalakaldı.

"Gidip bakmak ister misin?"

"Sishortlağına *bakmak* mı? Sen..." Vin durdu.

Kelsier gülerek dönüp ona doğru geldi. "Sishortlaklarına bakması biraz rahatsız edici olabilir ama onlar nispeten zararsızdır. Çoğunlukla leş yiyicidirler. Gel hadi."

Ona takip etmesi için elini sallayarak geldikleri yoldan geri gitmeye başladı. Gönülsüz ancak rahatsız bir merak içindeki Vin onu takip etti. Kelsier canlı bir hızla yürüyerek onu nispeten çalılardan arınmış olan bir tepenin üstüne çıkardı. Eğilerek Vin'e de öyle yapmasını işaret etti.

"Çok iyi işitemezler," dedi Kelsier, Vin yanında pürüzlü ve küllü toprağa çökerken. "Ama koku duyuları ya da daha doğrusu tat alma duyuları oldukça keskindir. Büyük ihtimalle bizim izimizi takip ederek geride yenilebilen bir şeyler bırakmamızı umuyordur."

Vin karanlığın içinde gözlerini kısıtı. "Göremiyorum," dedi sisleri gölgeli bir silüet için tararken.

"Orada," diye işaret etti Kelsier küçük bir tepeye doğru işaret ederek.

Vin kaşlarını çattı; sishortlağını ararken tepenin üstünde çömelmiş kendisine bakmakta olan bir yaratığı hayal etmekteydi.

Sonra tepe hareket etti.

Vin hafifçe sıçradı. Belki üç metre boyunda ve eni onun iki katı kadar geniş olan karanlık tepelik garip, ayaklarını sürür gibi bir yürüyüşle ileri atıldı ve Vin de daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

"Kalayını harla," diye önerdi Kelsier.

Vin başını sallayarak fazladan bir Allomantik güç patlaması çağırdı. Her şey anında daha aydınlık hâle geldi, sisler şimdi ona daha da az engel oluyordu.

Gördüğü şey Vin'in titremesine sebep oldu. Büyülenmiş, tiksiniş ve az denemeyecek kadar rahatsız olmuştu. Yaratığın duman rengi, şeffaf bir derisi vardı ve Vin kemiklerini görebiliyordu. Düzinelerce ve düzinelerce uzvu vardı ve her bir tanesi farklı bir hayvandan gelmiş gibi görünüyordu. İnsan elleri, sığır toynakları, köpek patileri ve Vin'in tanımlayamadığı diğer uzuvlar.

Birbirlerine uymayan uzuvlar yaratığın yürümesini sağlıyordu, gerçi bu yürümekten çok sendelemeye benziyordu. Yavaş yavaş sürünüyor, beceriksiz bir kırkayak gibi hareket ediyordu. Aslında uzuvların pek çoğu işlevsel gibi de gö-

rünmüyordu; yaratığın etinden çarpık, doğal olmayan bir şekilde çıkıyorlardı.

Vücudu uzun ve yuvarlaktı. Ancak sadece bir yığın değildi, şeklinde garip bir mantık vardı. Belirgin bir iskelet yapısı vardı ve kalayla güçlenmiş gözlerini kısarak baktığı zaman Vin kemiklerin etrafını saran şeffaf kas ve kırımları de seçebildiğini düşündü. Yaratık hareket ettiği sırada garip kas yığınları kırmılıyordu ve görünüşe göre bir düzine farklı göğüs kafesi vardı. Ana gövdesi boyunca rahatsız edici açılarla asılı duran kol ve bacaklar vardı.

Ve kafalar. Vin altı tane saydı. Şeffaf deriye rağmen bir geyiğinkinin yanında duran bir at kafasını seçebiliyordu. Bir diğer kafa ona doğru döndü ve Vin bunun bir insan kafatası olduğunu gördü. Bu kafa bir çeşit hayvan gövdesine bağlanan uzun bir omuriliğin ucunda durmaktaydı ve o da bir dizi garip kemiğe bağlanmıştı.

Vin neredeyse öğürecekti. "Ne...? Nasıl...?"

"Sishortlaklarının şekillendirilebilir gövdeleri vardır," dedi Kelsier. "Herhangi bir iskelet yapının etrafına yerleşebilirler ve hatta eğer taklit edecek bir modelleri de olursa kasları ve organları bile yeniden yaratabilirler."

"Yani...?"

Kelsier başını salladı. "Bir ceset buldukları zaman bunun üstünü kaplarlar ve yavaş yavaş kas ve organları sindirirler. Sonra, yedikleri şeyi bir desen olarak kullanarak ölü yaratığın tam bir kopyasını yaratırlar. Parçaların yerlerini biraz değiştirirler; istemedikleri kemikleri boşaltımla atar ve istedikleri kemikleri ise vücutlarına katarak, orada görmekte olduğun şey gibi bir karışım yaratırlar."

Vin yaratığın tarla boyunca sendeleyerek onların ayak izlerini takip edişini izledi. Karnının altından kaygan bir deri parçası sarkıyor, sürtünerek yer boyunca ilerliyordu. *Yerin tadına bakıyor*, diye düşündü Vin. *Geçişimizin kokusunu takip ediyor*. Kalayının normale dönmesine izin verdi ve sishortlağı da bir kere daha gölge bir tepeciğe dönüştü. Ancak silüet sadece anormalliğini daha da artırıyormuş gibi görünüyordu.

"Peki, onlar zeki mi?" diye sordu Vin. "Eğer bir... cesedi bölüp parçaları istedikleri yere koyabiliyorlarsa?"

"Zeki mi?" diye sordu Kelsier. "Hayır, bu kadar genç olan bir tanesi değil. Zekâdan çok içgüdülerle hareket ediyorlar."

Vin tekrar titredi. "İnsanlar bu şeyleri biliyor mu? Yani efsanelerin dışında demek istiyorum?"

"İnsanlar' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Kelsier. "Allomanserlerin pek çoğunun onlardan haberi var ve eminim ki Nezaret de biliyordur. Sıradan insanlar ise... şey, onlar zaten geceleri dışarı çıkmıyor. Skaaların çoğu sishortlaklarından korkar ve onlara lanet ederler ama bütün hayatlarını bir tane bile görmeden geçirirler."

"Ne mutlu onlara," diye mırıldandı Vin. "Niye kimse bu şeyler hakkında bir şeyler yapmıyor?"

Kelsier omuz silkti. "O kadar da tehlikeli değiller."

"Şunun bir insan kafası var!"

"Büyük ihtimalle bir ceset bulmuştur," dedi Kelsier. "Asla bir sishortlağının yetişkin ve sağlıklı bir insana saldırdığını duymadım. Büyük olasılıkla bu yüzden herkes onları rahat bırakıyordur. Ve elbette ki yüksek aristokrasi de yaratıklar için kendi kullanım alanlarını geliştirmiş."

Vin ona sorgularcasına baktı ama o daha fazla bir şey söylemeyerek ayağa kalktı ve tepeden aşağı indi. Vin de anormal yaratığa son bir bakış daha attı, sonra da kalkarak Kelsier'in peşinden gitti.

"Beni buraya bunu görmem için mi getirdin?" diye sordu Vin.

Kelsier güldü. "Sishortlamları ürkütücü görünebilir ama hiç de bu kadar uzun bir yolculuk etmeye değecek şeyler değildir. Hayır, biz o tarafa doğru gidiyoruz."

Vin onun hareketini takip etti ve ilerideki manzarada bir değişiklik olduğunu seçebildi. "İmparatorluk anayolu mu? Dolanıp şehrin ön tarafına gelmişiz."

Kelsier başıyla onayladı. Kısa bir yürüyüşten sonra -ki bu süre zarfında Vin en az üç kere sishortlağının arayı kapatmadığından emin olmak için arka tarafa göz atmıştı- çalılıkların içinden çıktılar ve imparatorluk anayolunun engebesiz, düzleştirilmiş toprağına ayak bastılar. Kelsier duraklayarak iki yönde de yolu gözleriyle taradı. Vin de onun ne yaptığını merak ederek kaşlarını çattı.

Sonra o da at arabasını gördü. Anayolun kenarına park etmişti ve Vin yanında bekleyen bir adam olduğunu da görebiliyordu.

"Hey Sazed," dedi Kelsier ileri doğru yürüyerek.

Adam eğildi. "Üstat Kelsier," dedi, pürüzsüz sesi gece havasında net bir şekilde duyuluyordu. Daha yüksek bir perdesi var gibiydi ve neredeyse melodik olan bir şiveyle konuşuyordu. "Neredeyse gelmemeye karar vermiş olduğunuzu düşüncektim."

"Beni bilirsin, Saze," dedi Kelsier neşeli bir şekilde adamın omzuna bir şaplak atarak. "Ben dakiklığın ta kendisiyimdir." Döndü ve Vin'e doğru bir elini salladı. "Bu evhamlı minik yaratık Vin."

"Ah, evet," dedi Sazed, yavaş ve güzel telaffuzlu bir şekilde konuşuyordu. Şivesinde garip bir şey vardı. Vin adamı inceleyerek dikkatli bir şekilde yaklaştı. Sazed'in uzun, düz bir yüzü ve narin bir vücudu vardı. Kelsier'den bile daha uzundu, biraz anormal sayılabilecek kadar uzun boyluydu ve kolları da olağandışı bir şekilde uzundu.

"Sen bir Terrislisin," dedi Vin. Kulak memeleri genişlemişti ve kulaklarının kenarları boyunca giden küpeler vardı. Terrisli bir vekilharcın renkli, son derece bol cübbelerinden giyyordu; elbise işlemeli ve birbirlerinin üstüne düşen V şeklinde desenlerden oluşmaktaydı. V'ler efendisinin evinin üç renginde tekrarlayan bir şekilde boyanmıştı.

"Evet, çocuğum," dedi Sazed eğilerek. "Benim halkımdan olan çok kişi tanımısın?"

"Hiç tanımıyorum," dedi Vin. "Ama yüksek aristokrasinin Terrisli vekilharçları ve hizmetkârları tercih ettiğini biliyorum."

"Gerçekten de öyle, çocuğum," dedi Sazed. Kelsier'e doğru döndü. "Gitmeli-

yiz Üstat Kelsier. Geç oldu ve hâlâ Fellise'e bir saatlik yolumuz var."

Fellise, diye düşündü Vin. O zaman taklitçi Lord Renoux'yu görmeye gidiyoruz.

Sazed onlar için arabanın kapısını açtı, onlar içeri tırmandıktan sonra da arkalarından kapattı. Sazed aracın tepesine tırmanarak atları harekete geçirirken Vin de yumuşak koltuklardan birinin üstüne yerleşti.

Kelsier at arabasının içinde sessizce oturuyordu. Pencere gölgelikleri sise karşı kapatılmıştı ve yarı yarıya kapanmış olan bir fener köşede asılı duruyordu. Vin doğrudan onun karşısındaki koltukta oturmuş gidiyordu; bacaklarını altında toplamıştı, sarmalayan sispelerinin iyice çekerek kol ve bacaklarını saklamıştı.

Bunu her zaman yapıyor, diye düşündü Kelsier. Nerede olursa olsun, mümkün olduğu kadar küçük ve fark edilemez olmaya çalışıyor. Nasıl da gergin. Vin oturmuyordu, çömeliyordu. O yürümüyordu, süzülüyordu. Ortalık yerde oturuyor olduğu zamanlarda bile sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ama o cesur bir çocuk. Kendi eğitimi sırasında, Kelsier kendisini bir şehir duvarından aşağı atmaya hiç de o kadar gönüllü olmamıştı. Yaşlı Gemmel onu aşağı itmek zorunda kalmıştı.

Vin onu o sessiz ve koyu renkli gözleriyle izliyordu. Onun dikkatinin üstünde olduğunu fark ettiği zaman gözlerini kaçırarak pelerininin içinde biraz daha sinekrek küçüldü. Ancak beklenmedik bir şekilde konuştu.

"Ağabeyin," dedi yumuşak, neredeyse bir fısıltı sayılabilecek olan her zamanki sesiyle. "Siz ikiniz pek iyi geçinmiyorsunuz."

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Hayır. Hiçbir zaman gerçekten de geçinemedik. Yazık. Geçinmemiz gerekir ama biz sadece... geçinemiyoruz."

"O senden daha büyük, değil mi?"

Kelsier başıyla onayladı.

"Seni sık sık döver miydi?" diye sordu Vin.

Kelsier kaşlarını çatı. "Beni dövmek mi? Hayır, beni hiç dövmezdi."

"O zaman sen mi ona engel oluyordun?" dedi Vin. "Belki de o yüzden seni sevmiyordur. Nasıl kurtuldun? Kaçtın mı, yoksa ondan daha mı güçlüydün?"

"Vin, Marsh beni hiç dövmeye çalışmadı. Onunla tartıştık, evet, ama hiçbir zaman birbirimizi gerçekten incitmek istemedik."

Vin itiraz etmedi ama Kelsier gözlerinden ona inanmadığını görebiliyordu.

Ne hayat ama, diye düşündü Kelsier sessizleşerek. Yeraltında Vin gibi olan o kadar çok çocuk vardı ki. Elbette, pek çoğu onun yaşına gelmeden önce ölüyordu. Kelsier şanslılardan biri olmuştu; onun annesi yüksek bir asilin becerikli bir metresiydi, lordundan bir skaa olduğunu gizlemeyi başarabilmiş olan akıllı bir kadındı. Kelsier ve Marsh imtiyazlı olarak büyümüşlerdi, babaları en sonunda gerçeği keşfedene kadar gayrimeşru, ancak yine de asil çocuklar olarak kabul edilmişlerdi.

"Neden bana o şeyleri öğrettin?" diye sordu Vin Kelsier'in düşüncelerini bölerrek. "Allomansi hakkında yani."

Kelsier kaşlarını çattı. "Sana öğreteceğime söz vermiştim."

"Ama şimdi senin sırlarını bildiğime göre, benim senden kaçmamı ne engelleyecek?"

"Hiçbir şey," dedi Kelsier.

Bir kere daha Vin'in güvensiz bakışı ona verdiği cevaba inanmamış olduğunu hissettirdi. "Bana anlatmadığın metaller var. Karşılaştığımız ilk gün on tane olduğunu söylemiştin."

Kelsier başını sallayarak onaylarken öne doğru eğildi. "Öyle. Ama son ikisini senden bir şeyleri gizlemek istediğim için atlamadım. Onlara sadece... alışması zordur. Eğer ilk önce temel metallerle pratik yaparsan daha kolay olacaktır. Ama eğer son ikisini de bilmeyi istiyorsan, Fellise'e vardığımız zaman sana öğretebilirim."

Vin'in gözleri kısıldı.

Kelsier gözlerini devirdi. "Seni kandırmaya çalışmıyorum Vin. Benim çetelerimdeki insanlar istedikleri için çalışırlar ve ben de onlar birbirlerine güvenebileceği için başarılı olurum. Şüphe yok, ihanet yok."

"Bir tanesi hariç," diye fısıldadı Vin. "Seni Çukurlar'a gönderen ihanet."

Kelsier dondu. "Onu nereden duydun?"

Vin omuz silkti.

Kelsier içini çekerek bir eliyle alnını ovuşturdu. Yapmayı istediği şey bu değildi, aslında yaralarını kaşımak istiyordu; tüm parmakları ve elleri boyunca uzanan, kollarından döne döne omuzlarına çıkan yaraları. Buna direndi.

"Bu konuşmaya değecek bir şey değil," dedi.

"Ama bir hain vardı," dedi Vin.

"Kesin olarak bilmiyoruz." Bu kendi kulağına bile zayıf geliyordu. "Her neyse, benim çetelerim güvene dayanır. Bu da baskı yok demek. Eğer çıkmak istiyorsan, hemen şimdi Luthadel'e geri dönebiliriz. Sana son iki metali de gösteririm, sonra da yoluna gidebilirsin."

"Kendi başıma sağ kalacak kadar param yok," dedi Vin.

Kelsier pelerininin içine uzanarak bir kese sikke çıkardı ve bunu koltuğa Vin'in yanına fırlattı. "Üç bin boxing. Camon'dan aldığım para."

Vin şüpheli bir şekilde keseye göz attı.

"Al," dedi Kelsier. "Onu kazanmış olan sensin. Anlayabildiğim kadarıyla, Camon'un son zamanlardaki başarılarının çoğunun arkasında senin Allomansin vardı ve bir obligatörün duygularını İtme riskine giren de sendin."

Vin hareket etmedi.

Peki, diye düşünen Kelsier uzanıp sürücü koltuğunun alt kısmına eliyle vurdu. Araba durdu ve Sazed de kısa bir süre sonra penceresinde belirdi.

"Arabayı geri çevir lütfen Saze," dedi Kelsier. "Bizi Luthadel'e geri götür."

"Evet, Üstat Kelsier."

Saniyeler içinde araba gelmiş olduğu yöne doğru geri gidiyordu. Vin sessizlik içinde izliyordu ama kendisinden biraz daha az emin gibi görünüyordu. Sikke kesesine dik dik baktı.

“Ben ciddiym Vin,” dedi Kelsier. “Takımında benimle çalışmayı istemeyen birisinin olmasına izin veremem. Seni göndermek bir ceza değil; sadece işlerin bu şekilde yürümesi gerekiyor.”

Vin cevap vermedi. Onun gitmesine izin vermek bir kumar olurdu ama onu kalması için zorlamak daha da büyük bir riskti. Kelsier, Vin’i okumaya, onu anlamaya çalışarak oturdu. Eğer giderse onları Son İmparatorluk’a satar mıydı? Kelsier hiç sanmıyordu. Vin kötü biri değildi.

Sadece diğer herkesin öyle olduğunu düşünüyordu.

“Ben senin planının delilik olduğunu düşünüyorum,” dedi sessiz bir şekilde.

“Çetedeki insanların yarısı da öyle.”

“Son İmparatorluk’u yenemezsin.”

“Yenmek zorunda değiliz,” dedi Kelsier. “Sadece Yeden’e bir ordu toplayıp sonra da sarayı ele geçirmemiz gerek.”

“Lord Hükümdar sizi durduracak,” dedi Vin. “Onu yenemezsin, o ölümsüz.”

“Bizde On Birinci Metal var,” dedi Kelsier. “Onu öldürmenin bir yolunu bulacağız.”

“Nezaret çok güçlü. Ordunuzu bulacak ve yok edecekler.”

Kelsier öne uzanıp Vin’in gözünün içine baktı. “Sen bana duvarın tepesinden aşağı atlayacak kadar güvenmiştin ve ben de seni yakaladım. Sadece bu sefer de bana güvenmen gerekecek.”

Belli ki Vin “güven” kelimesini pek sevmiyordu. Zayıf fenerin ışığında Kelsier’i inceleyerek sessizliğin rahatsız edici hâle geleceği kadar uzun bir süre sessiz kaldı.

En sonunda sikke kesesini kaparak hızla pelerininin altına sakladı. “Kalacağım ama sana güvendiğim için değil,” dedi.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. “Niye o zaman?”

Vin omuz silkti ve konuştuğu zaman ise sesi tamamıyla dürüst gibi gelmişti. “Çünkü ne olacağını görmek istiyorum.”

Luthadel’de bir kalelerinin olması, bir evin yüksek asil statüsüne sahip olduğu anlamına geliyordu. Ancak bir kalelerinin olması, orada yaşamak zorunda oldukları anlamına gelmezdi, özellikle de sürekli olarak. Pek çok aile ayrıca Luthadel’in etrafındaki diğer şehirlerde de bir konut bulundururdu.

Daha tenha, daha temiz ve imparatorluk kanunlarına uyma konusunda daha az katı olan Fellise zengin bir şehirdi. Heybetli, tahkimatlı kaleler yerine lüks malikâneler ve villalarla doluydu. Hatta bazı sokakları boyunca sıralanmış ağaçlar bile vardı; pek çoğu her nedense kemik beyazı kabukları kül lekesine karşı dayanıklı olan toz ağaçlarıydı.

Vin sisle örtülmüş şehri penceresinden izliyordu, o istediği için at arabasının feneri söndürülmüştü. Kalay yakarak iyi bakımlı ve muntazam olarak düzenlenmiş sokakları inceleyebiliyordu. Bu Fellise’in nadiren görmüş olduğu bir kesimiydi, şehrin refahına rağmen Fellise’in kenar mahalleleri, bütün diğer şehirlerin kenar mahallelerine epey bir benziyordu.

Kelsier de şehri kendi penceresinden izliyordu, yüzü asıktı.

“Savurganlığı onaylamıyorsun,” diye tahmin yürüttü Vin; sesi bir fısıltıydı. Ses Kelsier’in güçlenmiş kulaklarına ulaşırdı. “Bu şehrin zenginliğini görüyor ve bunu yaratmak için çalışmış olan skaaları düşünüyorsun.”

“Kısmen öyle,” dedi Kelsier, onun da sesi neredeyse bir fısıltıydı. “Ama daha fazlası da var. Bu uğurda harcanan paranın miktarı göz önüne alındığı zaman, bu şehrin güzel olması gerekir.”

Vin başını bir yana yatırdı. “Ama öyle.”

Kelsier başını olumsuzca salladı. “Evler hâlâ siyah lekeli. Toprak hâlâ kuru ve cansız. Ağaçların yaprakları hâlâ kahverengi.”

“Elbette kahverengiler. Başka ne olacaktı?”

“Yeşil,” dedi Kelsier. “Her şeyin yeşil olması gerek.”

Yeşil mi, diye düşündü Vin. *Ne kadar da garip bir düşünce*. Yeşil yaprakları olan ağaçları hayal etmeye çalıştı ama görüntü saçma gelmişti. Kelsier’in kesinlikle acayıplıkları vardı, gerçi kim olsa Hathsin Çukurları’nda o kadar uzun bir zaman geçirdikten sonra ister istemez biraz garip olurdu.

Kelsier ona doğru döndü. “Unutmadan, Allomansi hakkında bilmen gereken bir iki şey daha var.”

Vin başını salladı.

“Birincisi, gecenin sonunda içinde kalmış olan kullanılmamış tüm metalleri yapıp bitirmeyi unutma,” dedi Kelsier. “Kullandığımız metallerin bazıları eğer sindirilirse zehirleyici olabilirler; midende metal varken uyumamak en iyisidir.”

“Pekâlâ,” dedi Vin.

“Ayrıca asla on metalden biri olmayan bir şeyi yakmaya kalkma. Seni saf olmayan metal ve alaşımların hasta edebileceği konusunda uyardım. Ama eğer hiç de Allomantik olarak sağlam olmayan bir metali yakmaya kalkarsan öldürücü olabilir.”

Vin ciddi bir şekilde başıyla onayladı. *Bunu da öğrendiğim iyi oldu*.

“Hah,” dedi Kelsier tekrar pencereye doğru dönerek. “İşte geldik; yeni satın alınmış olan Renoux Malikânesi. Büyük olasılıkla pelerinini çıkarsan iyi olur, buradaki insanlar bize sadıklar ama dikkatli olmakta her zaman fayda var.”

Vin de ona tam olarak katılıyordu. Pelerini çıkararak çantasına koyması için Kelsier’e verdi. Sonra da arabadan dışarıya bir göz atarak sislerin içinden yaklaşmakta olan malikâneyi inceledi. Bahçelerin alçak bir taş duvarı ve demir bir kapısı vardı; Sazed kendini tanıtırken bir çift muhafız yolu açtı.

İçerideki yolun yanlarına toz ağaçları dizilmişti ve Vin ilerideki bir tepenin üstünde pencerelerinden hayaletsi ışıklar dökülmekte olan büyük bir köşkü görebiliyordu.

Sazed at arabasını malikânenin önüne yanaştırdı, sonra da dizginleri bir hizmetkâra verdi ve aşağı indi. “Renoux Malikânesi’ne hoş geldiniz Vin Hanım,” dedi kapıyı açıp inmesine yardım etmek için eliyle işaret ederken.

Vin onun eline dik dik baktı ama tutmadı, bunun yerine kendi kendine arabadan aşağı atladı. Terrisli onun reddi yüzünden alınmış gibi görünmedi.

Köşke doğru çıkan basamaklar çift sıra fener direkleriyle aydınlatılmıştı. Kelsier arabadan aşağı atarken, Vin bir grup adamın beyaz mermer merdivenin tepesinde toplanmakta olduğunu görebiliyordu. Kelsier canlı bir yürüyüşle basamakları tırmandı, Vin de basamakların ne kadar temiz olduğuna dikkat ederek arkasından onu takip etti. Külün onları lekelemesine engel olmak için düzenli olarak ovalanıyor olmaları gerekirdi. Burada çalışan skaalar efendilerinin bir taklitçi olduğunu biliyor muydu? Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirmek için olan "hayırsever" planının, bu basamakları temizleyen sıradan insanlar için ne faydası vardı?

İnce ve yaşı ilerlemiş "Lord Renoux" zengin bir takım elbise giyiyor ve aristokratik bir gözlük takıyordu. Seyrek, gri bir bıyık dudaklarını renklendiriyordu ve yaşına rağmen, destek için bir baston taşııyordu. Kelsier'e saygıyla başını sallayarak selam verdi ama ağırbaşlı havasını koruyordu. Vin bir anda bariz bir gerçeği gördü: *Bu adam ne yaptığını biliyor.*

Camon asilleri taklit etmekte iyiydi ama onun kendini beğenmişliği her zaman Vin'e biraz çocukça gelmişti. Her ne kadar Camon gibi asiller olsa da, daha etkileyici olanları bu Lord Renoux gibi olurdu; sakın ve kendinden emin. Bunlar, asillikleri etraflarındakilerle tepeden bakarak konuşabilme becerilerinden değil, duruşlarından belli olan adamlardı. Vin taklitçinin gözleri üzerine düştüğü zaman sinme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı; adam bir asile çok fazla benziyordu ve Vin de refleks olarak onların dikkatinden kaçınmak üzere eğitilmişti.

"Malikâne çok daha iyi görünüyor," dedi Kelsier Renoux'yla el sıkışırken.

"Evet, gelişmelerden ben de etkilendim," dedi Renoux. "Temizlik ekiplerim oldukça becerikliler; bize biraz daha zaman verirsen malikâne o kadar muhteşem olur ki Lord Hükümdar'ın bizzat kendisini bile ağırlamaktan çekinmem."

Kelsier güldü. "O da ne garip bir akşam yemeği olurdu ama." Geriye adım atıp Vin'e doğru işaret etti. "Bu bahsetmiş olduğum genç hanım."

Renoux onu inceledi ve Vin bakışlarını kaçırdı. O insanların kendisine öyle bakmasından hoşlanmazdı; bu bakışlar Vin'in onu nasıl kullanmaya çalışacaklarını merak etmesine sebep olurdu.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmamız gerekecek Kelsier," dedi Renoux malikânenin girişine doğru başıyla işaret ederek. Saat geç ama..."

Kelsier binanın içine girdi. "Geç mi? Yahu, daha gece yarısı ancak olmuştur. Hizmetkârlarına biraz yemek hazırlattır, Vin Hanım ve ben akşam yemeğini kaçırдық."

Kaçırılmış bir öğün Vin için hiç de yeni bir şey değildi. Ancak Renoux anında hizmetkârların bazılarını elini salladı ve onlar da fırlayarak harekete geçtiler. Renoux yürüyerek binaya girdi ve Vin de arkasından gitti. Ancak girişin ağzında durakladı, Sazed ise sabırlı bir şekilde arkasında bekliyordu.

Kelsier onun takip etmediğini fark ettiğinde duraklayarak döndü. "Vin?"

"Burası çok... temiz," dedi Vin herhangi bir başka tanımlama düşünemeyerek. İş üzerinde olduğu zamanlarda arada bir asillerin evlerini görmüştü. Ancak onlar hep geceleri, koyu karanlığın içinde olmuştur. Vin önündeki iyi aydınlatılmış görünümlü için hazır değildi.

Renoux Malikânesi'nin bir düzine fenerin ışığını yansıtmakta olan beyaz mermer zemini parlıyormuş gibi görünüyordu. Her şey çok... saftı. Duvarlar el boyaması geleneksel hayvan fresklerinin olduğu yerler dışında beyazdı. Göz kamaştırıcı bir avize kıvrılarak yukarı uzanan iki merdiven arasındaki tavanda ışıldamaktaydı ve odanın kristal heykeller ile içlerine toz ağacı dallarından buketler yerleştirilmiş olan vazolardan oluşan diğer süslemeleri de kül, çamur ya da parmak izleri tarafından bozulmamış bir şekilde pırıldıyordu.

Kelsier gülümsedi. "Eh, onun bu tepkisi sizin çalışmalarınız için büyük bir övgü sayılabilir," dedi Lord Renoux'ya.

Vin onları takip ederek binanın içine girdi. Grup sağa dönerek kestane rengi mobilyalar ve perdelerin eklenmesiyle beyazlığı hafifçe yumuşatılmış olan bir odaya girdi.

Renoux durakladı. "Belki de leydi bir an için burada durup serinletici bir şeyler içebilir," dedi Kelsier'e. "Seninle tartışmak istediğim bazı... hassas konular var."

Kelsier omuz silktilti. "Benim için sorun değil," dedi Renoux'yu diğer bir kapıya doğru takip ederek. "Saze, neden ben Lord Renoux'yla konuşurken sen de Vin'e arkadaşlık etmiyorsun?"

"Elbette Üstat Kelsier."

Kelsier, Vin'e bir göz atarak gülümsedi ve Vin de bir şekilde Sazed'i onlara kulak misafiri olmasını engellemek için arkada bırakıyor olduğunu anladı.

Çıkmakta olan adamlara kızgın bir bakış fırlattı. "*Güven*" hakkında ne demiştin Kelsier? Ama rahatsız olduğu için kendisine daha da kızgındı. Neden Kelsier'in onu dışarıda bırakması umurunda olacaktı ki? Vin bütün hayatını görmezden gelerek ve umursanmayarak geçirmişti. Daha önce çetebaşları onu planlama toplantılarının dışında bıraktığı zaman hiç rahatsız olmazdı.

Vin kumaş kaplanmış, dimdik sırtlı kestane rengi sandalyelerden birine oturarak ayaklarını altında topladı. Sorunun ne olduğunu biliyordu. Kelsier ona çok fazla saygı göstermiş, kendisini çok fazla önemli hissettirmişti. Onun gizli toplantılarının bir parçası olmaya *hakkının olduğunu* düşünmeye başlıyordu. Zihninin arka tarafından gelen Reen'in kahkahaları onun bu düşüncesiyle alay ettiler ve Vin de hem kendisine hem de Kelsier'e sinirlenmiş bir hâlde oturdu; utanmış hissediyor ancak tam olarak nedeninden emin olamıyordu.

Renoux'nın hizmetkârları ona bir yemek tabağında meyve ve ekmekler getirdi. Sandalyesinin yanına küçük bir sehpa kurdular ve hatta ona pırıldayan kırmızı bir sıvıyla doldurulmuş kristal bir bardak bile verdiler. Vin bunun şarap mı, yoksa meyve suyu mu olduğundan emin olamıyordu ve keşfetmeye de niyeti yoktu. Ancak yiyecekleri görmezden gelmedi; içgüdüleri tanıdık olmayan eller tarafından bile hazırlanmış olsa, bedava yemek fırsatını kaçırmamasına izin vermezdi.

Sazed yürüyerek Vin'in sağ tarafına geçti ve sandalyesinin arkasına gelerek durdu. Elleri önünde kenetlenmiş ve gözleri doğrudan ileriye çevrili olarak katı bir duruşla bekliyordu. Saygılı bir şekilde durmayı amaçladığı belliydi ama Sazed'in kule gibi tepesinde yükselmesi Vin'in ruh hâline hiç de iyi gelmiyordu.

Vin çevresi üzerine odaklanmayı denedi ama bu sadece ona tekrar köşkün ne kadar zengin döşenmiş olduğunu hatırlatmıştı. Böyle süslerin arasında rahat edemiyordu, kendini sanki temiz bir halının üstündeki siyah bir leke gibi göze batıyor hissediyordu. Yere kırıntılarını dökeceğinden korktuğu için ekmekleri yemedi ve dışarıda yürüdüğü sırada külle lekelenmiş olan ayak ve bacakları da eşyaları kirleteceği için tedirgin oldu.

Bütün bu temizlik skaaların çabaları pahasına elde ediliyor, diye düşündü Vin. *Neden kirletmekten endişe edecektim ki?* Ancak çok fazla da öfkelenemiyordu çünkü bunların sadece bir paravan olduğunu biliyordu. "Lord Renoux" belli bir düzeyde süslülük göstermek zorundaydı. Başka türlü olsa şüphe çekici olurdu.

Bunun yanında, onun bu müsrifliğe gücenmesine engel olan bir şey daha vardı. Hizmetkârlar mutluydu. İşlerini ciddi bir profesyonellik içinde yapıyorlardı; çabalarının üstünde hiç de bir angarya havası yoktu. Dışarıdaki koridorda kahkahalar duymuştu. Bunlar eziyet gören skaalar değillerdi, Kelsier'in planlarının farkında olup olmamalarının herhangi bir anlamı yoktu.

Bu nedenle de, Vin arada bir esneyerek kendini meyveleri yemeye zorladı. Sonuç olarak gerçekten de uzun bir gece olmaktaydı. Sonunda hizmetkârlar onu yalnız bıraktılar ama Sazed hemen arkasında yükselmeye devam etti.

Böyle yemek yiyemem, diye düşündü en sonunda hüsrân içinde. "O şekilde ensemde dikilmesen olur mu?"

Sazed başını sallayarak onayladı. İki adım öne çıkarak sandalyesinin arkası yerine yanına geldi ve yine aynı katı duruşa geçti. Yine az önceki gibi tepesinde yükseliyordu.

Vin sıkıntıyla yüzünü astı, sonra da Sazed'in dudaklarındaki gülümsemeyi fark etti. Gözleri eğlenceyle parlayarak başını eğip ona doğru baktı, sonra da gidip Vin'in kinin yanındaki sandalyeye yerleşti.

"Daha önce hiç espri anlayışı olan bir Terrisli görmemiştim," dedi Vin kuru kuru.

Sazed bir kaşını kaldırdı. "Ben sizin daha önce hiç Terrisli görmemiş olduğunuzu sanıyordum Vin Hanım."

Vin durakladı. "Ee, hiç espri anlayışı olan bir Terrisli *duymamıştım*. Sizlerin tamamıyla soğuk ve resmi olmanız gerekiyor."

"Bizler sadece incelik sahibiyiz, Hanımım," dedi Sazed. Her ne kadar sert bir duruşla oturuyor olsa da üzerinde yine de... rahatlamış bir hava vardı. Sanki o edepli bir şekilde sandalyede otururken bile başka insanların kanepelere yayılmış ken olacakları kadar rahatmış gibiydi.

Zaten öyle olmaları gerekiyor. Tamamıyla Son İmparatorluk'a sadık olan kuru sursuz hizmetkârlar.

"Sizi rahatsız eden bir şey mi var, Vin Hanım?" diye sordu Sazed, Vin onu incelerken.

Sazed ne kadar bilgi sahibi? Belki Renoux'nın bir taklitçi olduğunun bile farkında değildir. "Ben sadece senin nasıl... buraya gelmiş olduğunu merak ediyordum," dedi Vin en sonunda.

"Terrorisli bir vekilharcan nasıl olup da Son İmparatorluk'u devirmeyi hedefleyen bir ayaklanmaya katılmış olduğunu mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Sazed yumuşak bir sesle.

Vin kızardı. Görünüşe göre Sazed epey bir bilgi sahibiydi.

"Bu enteresan bir soru Hanımım," dedi Sazed. "Kesinlikle, benim durumum olağan değil. Diyebilirim ki ben bu duruma inanç nedeniyle ulaştım."

"İnanç mı?"

"Evet," dedi Sazed. "Söyler misiniz Hanımım, siz neye inanıyorsunuz?"

Vin kaşlarını çatı. "Bu ne tür bir soru?"

"En önemli tür, diye düşünüyorum ben."

Vin bir an için öylece oturdu ama Sazed belli ki bir cevap bekliyordu, o yüzden de en sonunda omuz silkti. "Bilmem."

"İnsanlar çoğu zaman öyle söylüyor," dedi Sazed. "Ama ben bunun nadiren doğru olduğunu gördüm. Son İmparatorluk'a inanıyor musunuz?"

"Güçlü olduğuna inanıyorum," dedi Vin.

"Ölümsüz mü?"

Vin omuz silkti. "Şimdiye kadar öyle oldu."

"Peki ya Lord Hükümdar? O Tanrı'nın Yüce Sureti mi? Gerçekten de onun Nezaret'in öğrettiği şekilde Ebediyetin Kıymığı olduğuna inanıyor musunuz?"

"Ben... ben bunun hakkında daha önce hiç düşünmemiştim."

"Belki de düşünmelisiniz," dedi Sazed. "Eğer, incelemeniz sonucunda Nezaret öğretilerinin size uymadığını keşfederseniz, o zaman size bir alternatif önermekten memnun olurum."

"Ne alternatifi?"

Sazed gülümsedi. "O duruma göre değişir. Doğru inanç iyi bir pelerin gibidir, diye düşünüyorum ben. Eğer üstünüze iyi uyuyorsa, sizi sıcak tutar ve korur. Ancak tam oturmayanı boğucu olabilir."

Vin duraklayarak hafifçe kaşlarını çatı ama Sazed sadece gülümsedi. Sonunda Vin dikkatini tekrar yemeğine çevirdi. Kısa bir süre sonra, yan taraftaki kapı açıldı ve Kelsier ile Renoux geri döndü.

"Hadi, şimdi bu çocuk hakkında konuşalım," dedi Renoux otururlaşken. Bir grup hizmetkâr Kelsier için başka bir tabak yemek daha getirmişti. "Benim vârisimi oynamasını planladığın adam bunu yapamayacak mı diyorsun?"

"Ne yazık ki," dedi Kelsier yemeğinin hesabını hızla görmekteyken.

"Bu işleri son derecede karmaşık hâle getiriyor," dedi Renoux.

Kelsier omuz silkti. "Vin'i vârisin yaparız, olur biter."

Renoux başını olumsuzca salladı. "Onun yaşında olan bir kız vâris ilan *edilebilir*, ancak benim onu seçmem şüphe çekici olurdu. Renoux sülalesinde çok daha uygun bir seçim sayılacak olan çok sayıda meşru erkek kuzen var. Orta yaşlı bir adamı aristokrasinin incelemesinden geçirmek yeteri kadar zor olacaktı. Genç bir kız ise... hayır, çok sayıda insan onun geçmişini inceleyecektir. Tasarlamış olduğumuz aile bağları üstünkörü bir incelemeyi geçer ama eğer

birileri kalkıp da kızın sahibi olduğu toprakları incelemek üzere ajanlar gönderecek olursa..."

Kelsier'in yüzü asıldı.

"Dahası," diye ekledi Renoux, "başka bir sorun daha var. Eğer ben genç, evlenmemiş bir kızı vârisim olarak ilan edecek olsaydım, onun eli bir anda Luthadel'deki en fazla arzulanen ellerden birisi hâline gelirdi. Eğer o kadar fazla ilgi görecektirse, casusluk etmek onun için son derecede zor olacaktır."

Vin'in bu düşünceyle yüzü kızardı. Şaşırtıcı bir şekilde, Vin yaşlı taklitçi konuştukça moralinin bozulduğunu fark etti. *Bu Kelsier'in bana planda verdiği tek yerdirdi. Eğer bunu da yapamayacaksam benim çeteye ne faydam var?*

"Peki, sen ne öneriyorsun?" diye sordu Kelsier.

"Eh, onun benim vârisim olması *zorunlu* değil," dedi Renoux. "Ya, onun yerine, sadece Luthadel'e gelirken yanımda getirdiğim sülaleden bir çocuk olsaydı? Belki de onun ebeveynlerine, uzak ancak lütfuma sahip olan kuzenlere, kızlarını aristokrasiye tanıtmaya sözü vermiş olabilirim? Herkes benim art niyetimin onu yüksek asil ailelerden birisiyle evlendirerek, güç sahibi olanlarla aramda bir diğer bağlantı daha elde etmek olduğunu varsayacaktır. Ancak o durumda fazla dikkat çekmeyecektir; hem düşük bir statüye sahip olur, hem de biraz taşralı olmasında gariplik olmaz."

"Ki bu onun neden aristokrasinin diğer üyelerinden biraz daha az görgülü olduğunu da açıklamış olur," dedi Kelsier. "Kusura bakma Vin."

Peçeteye sarılı bir parça ekmeği gizli gizli gömlek cebine sokmaya çalışmakta olan Vin başını kaldırdı. "Neyin kusuruna bakmayayım?"

Kelsier gülümsedi. "Boş ver."

Renoux kendi kendine başını salladı. "Evet, bu çok daha iyi iş görür. Herkes Renoux Evi'nin eninde sonunda yüksek asillere katılacak olduğunu varsayıyor, bu yüzden de Vin'i nezaket icabı aralarına kabul edecekler. Ancak kendisi çoğu insanın onu görmezden geleceği kadar önemsiz olacak. Bu ondan yapmasını isteyeceğimiz şeyler için ideal bir durum."

"Ben beğendim," dedi Kelsier. "Çok az kişi senin yaşında olan ve senin ticari kaygılarına sahip bir adamın kendisini balolar ve partilerle zahmete sokmasını bekler, ancak onlara bir ret mektubu yerine gönderebilecek olduğun sosyetik bir gencin varlığı da ünün için bir avantaj olacaktır."

"Gerçekten de öyle," dedi Renoux. "Ancak biraz elden geçirilmesi gerekecek ve sadece görünüş açısından da değil."

Vin onların inceleyen bakışları altında biraz kıvrandı. Onun plandaki rolü iptal edilmeyecekmiş gibi görünüyordu ve bir anda bunun ne anlama geldiğini fark etti. Renoux'nın etrafında olmak onu rahatsız ediyordu ve o *sahte* bir asıldı. Bir oda dolusu gerçek asile nasıl tepki verecekti?

"Korkarım ki Sazed'i bir süre için senden ödünç almam gerekecek," dedi Kelsier.

"Hiç sorun değil," dedi Renoux. "O gerçekten de benim değil, senin vekilharım."

“Aslında,” dedi Kelsier. “Ben onun artık hiç *kimsenin* vekilharcı olduğunu zannetmiyorum, ha Sazed?”

Sazed başını bir yana yatırdı. “Bir efendisi olmayan bir Terrisli, silahı olmayan bir askere benzer Üstat Kelsier. Lord Renoux’ya hizmet ettiğim süreden memnun kaldım ve eminim ki sizin hizmetinize geri dönmek de beni eşit derecede memnun edecektir.”

“Yok, benim hizmetime geri dönüyor olmayacaksın,” dedi Kelsier.

Sazed bir kaşını kaldırdı.

Kelsier başıyla Vin’i işaret etti. “Renoux haklı, Saze. Vin’in biraz eğitilmeye ihtiyacı var ve ben de pek çok yüksek asilin senden çok daha az görgülü olduğunu biliyorum. Kızın hazırlanmasına yardım edebileceğini düşünüyor musun?”

“Eminim ki genç hanıma biraz yardımım dokunabilir,” dedi Sazed.

“İyi,” dedi Kelsier ağzına son bir pasta atıp sonra da ayağa kalkarken. “Bu işin ayarlanmış olduğuna memnun oldum çünkü yorgun hissetmeye başlıyorum ve zavallı Vin ise kafası meyve tabağının içine düşüp kalacakmış gibi görünüyor.”

“İyiym ben,” dedi Vin anında, iddiası bastırılan bir esneme tarafından biraz zayıflatılıyordu.

“Sazed, onları kalacakları misafir odalarına götürebilir misin?” dedi Renoux.

“Elbette, Üstat Renoux,” dedi Sazed akıcı bir hareketle sandalyesinden kalkarak.

Bir grup hizmetkâr yemeğin kalanlarını götürürken Vin ve Kelsier uzun boylu Terrislinin peşine takıldılar. *Arkada yemek bıraktım*, diye düşündü Vin kendisini biraz uykulu hissederek. Bu olay hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

Merdivenlerden yukarı çıkar ve bir yan koridora dönerlerken Kelsier, Vin’in yanına geçti. “Orada seni dışarıda bıraktığım için üzgünüm Vin.”

Vin omuz silkti. “Benim senin tüm planlarını bilmem için bir sebep yok.”

“Saçma,” dedi Kelsier. “Bu geceki kararın seni de diğer herkes kadar bu takımın bir parçası yapıyor. Ancak Renoux’yla olan özel konuşmamızın doğası kişisel-di. O fevkalâde bir aktör ama insanların onun Lord Renoux’nın yerini tam olarak nasıl aldığı hakkındaki ayrıntıları bilmesinden rahatsızlık duyuyor. Sana söz veriyorum ki onunla konuşmuş olduğumuz herhangi bir şeyin senin plandaki yerinle herhangi bir ilişkisi yok.”

Vin yürümeye devam etti. “Sana... inanıyorum.”

“İyi,” dedi Kelsier gülümseyerek omzuna hafifçe vurup. “Saze, ben erkek misafir odasının yolunu biliyorum; ne de olsa bu yeri satın alan bendim. Ben buradan yolumu bulabilirim.”

“Pekâlâ, Üstat Kelsier,” dedi Sazed saygılı bir şekilde baş eğerek. Kelsier, Vin’e son bir gülümseme yolladı, sonra da bir koridordan döndü ve karakteristik canlı yürüyüşüyle uzaklaştı.

Vin onun gidişini izledi, sonra da Sazed’i başka bir koridordan aşağı doğru takip etti. Allomansi eğitimi, Kelsier’le arabadaki konuşması ve en son olarak da Kelsier’in sadece birkaç saniye önceki sözü üzerine düşünüyordu. Kemerine bağ-

lanmış, sikkelerden bir hazine olan üç bin boxing garip bir ağırlıktı.

En sonunda Sazed onun için bir kapıyı açtı ve fenerleri yakmak için içeri girdi. "Çarşaf lar yeni ve sabahleyin size bir banyo hazırlamaları için hizmetçileri göndereceğim." Dönerek Vin'e mumunu verdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı?"

Vin başını iki yana salladı. Sazed gülümsedi, ona iyi geceler diledi, sonra da tekrar koridora çıktı. Vin kısa bir an boyunca dikilerek odayı inceledi. Sonra döndü ve bir kere daha Kelsier'in gitmiş olduğu yöne göz attı.

"Sazed?" dedi, başını uzatıp koridora bakarak.

Vekilharç duraklayarak döndü. "Evet, Vin Hanım?"

"Kelsier," dedi Vin sessizce. "O iyi bir adam, değil mi?"

Sazed gülümsedi. "Çok iyi bir adam Hanımım. Tanıdıklarımın en iyilerinden biri."

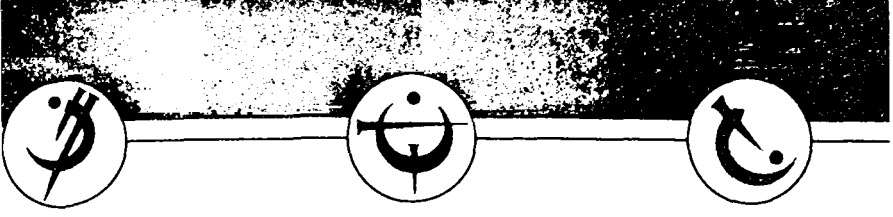
Vin hafifçe başını salladı. "İyi bir adam..." dedi yumuşak bir şekilde. "Daha önce onlardan bir tanesiyle karşılaştığımı sanmıyorum."

Sazed gülümsedi, sonra da saygıyla başını eğdi ve gitmek için döndü.

Vin kapıyı kapadı.

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU

İKİNCİ BÖLÜM

KÜLDEN BİR GÖK ALTINDA İSYANCILAR

En sonunda, benim kendimi beğenmişliğimin hepimizi yok edeceğinden endişe ediyorum.

9

VİN SİKKEYE DOĞRU İterek kendisini yukarıdaki sislerin içine doğru fırlattı. Yükselerek yerden ve taşlardan uzaklaştı, pelerini dalgalanarak gökteki karanlık akıntıların içinde yükseliyordu.

Özgürlük bu, diye düşündü soğuk ve nemli havayı derin derin içine çekerken. Gözlerini kapatarak rüzgârın akışını hissetti. *Her zaman eksikliğini çektiğim ama farkında olmadığım şey işte buydu.*

Alçalmaya başlarken gözlerini açtı. En son ana kadar bekledi, sonra da bir sikke attı. Sikke kaldırım taşlarına düştü ve o da hafifçe üstüne İterek düşüşünü yavaşlattı. Bir an için lehim yaktı ve yere çarptığı gibi koşmaya başladı, Fellise'in sessiz sokakları boyunca ilerliyordu. Sonbaharın sonlarında hava serindi ama Merkez Salahiyet'te kışlar çoğunlukla ılıman olurdu. Hatta bazı yıllar tek bir kar tanesi düşmeden geçerdi.

Arkasına doğru bir sikke attı, sonra da bunu kullanarak kendisini hafifçe yukarı ve sağa doğru İtti. Alçak bir taş duvarın üstüne kondu ve duvarın tepesi boyunca çevik bir şekilde koştu, adımlarının temposu neredeyse hiç bozulmamıştı. Lehim yakmak sadece kaslardan fazlasını güçlendiriyordu, vücudun tüm fiziksel yetenekleri geliyordu. Lehimi düşük bir hızda yanar tutmak ona her ev hırsızının kıskanacak olduğu bir denge hissi sağlıyordu.

Duvar kuzeye doğru döndü ve Vin köşede duraklayarak çömeldi, çıplak ayakları ve hassas parmakları soğuk taşı kavırıyordu. Allomansi'sini gizlemek üzere bakını açık olarak duyularını sonuna kadar zorlamak için kalay harladı.

Sessizlik. Toz ağaçları sislerin içinde iş sıralarında duran zayıf skaalar gibi belirsiz sıralar oluşturunuyordu. İleride malikâneler yatıyordu, her biri taşı düzgün ke-

silmiş duvarlarla kaplı ve sıkı koruma altındaydı. Bu şehirde Luthadel'de olandan çok daha az sayıda ışık noktası vardı. Evlerin pek çoğu sadece geçici konutlardı, sahipleri Son İmparatorluk'un başka bir köşesini ziyaret etmek için buradan gitmişlerdi.

Bir anda önünde mavi çizgiler belirdi; bir uçları göğsüne işaret ediyor, diğer uçları ise sislerin içinde kayboluyordu. Vin anında yan tarafa doğru sıçradı ve gece havasını yarıp arkalarında sis izleri bırakarak geçen iki sikkeden kaçındı. Lehim harlayarak duvarın yanındaki sokağın kaldırımına indi. Kalayla güçlenmiş kulakları bir gıcırtı sesini algıladı, sonra da karanlık bir siluet göğe doğru fırladı, birkaç mavi çizgi sikke kesesine doğru işaret ediyordu.

Vin yere bir sikke atıp rakibinin arkasından kendini havaya fırlattı. Bir an için havada yükseldiler, habersiz bir asilin bahçesinin üzerinden geçiyorlardı. Vin'in rakibi bir anda malikâneye doğru çekilerek havada rotasını değiştirdi. Vin de aşağısındaki sikkeyi bırakıp onun yerine demir yaktı ve malikânenin pencerelerinden birinin pencere mandalını Çekerek onun peşinden gitti.

Rakibi yere önce indi ve Vin o binanın yan tarafına çarparken bir gümleme duydu. Bir an sonra gitmişti.

Bir ışık parladı ve Vin havada hızla dönerek malikâne duvarına ayaklarının üstünde inerken şaşkın bir kafa pencerenin birinden dışarı uzandı. Vin anında dikey yüzeyi tekmeleyerek uzaklaştı, kendisini hafifçe açıldırarak aynı pencere mandalına doğru İtti. Cam çatladı ve Vin de yerçekimi onu tekrar yakalayamadan fırlayarak gecenin karanlığında kayboldu.

Vin sislerin içinden uçtu, gözlerini hedefini takip edebilmek için zorluyordu. Rakibi ona doğru bir çift sikke gönderdi ama o umursamaz bir düşünceyle bunları itip uzaklaştırdı. Bulanık bir mavi çizgi aşağı doğru düştü, yere atılan bir sikke ve rakibi de tekrar yan tarafa doğru hareket etti.

Vin de bir sikke attı ve İtti. Ancak onun sikkesi rakibinin bir İtişi yüzünden bir anda yerde kayarak geriye doğru fırladı. Ani hareket Vin'in sıçrayış eğrisini değiştirerek onu yana doğru savurdu. Vin küfrederek yan tarafa doğru başka bir sikke attı ve bunu kullanarak kendisini tekrar doğru yöne gönderecek şekilde İtti. O zamana kadar ise hedefini kaybetmişti.

Pekâlâ, diye düşündü duvarın hemen iç tarafındaki yumuşak toprağa düşerken. Eline birkaç sikke boşalttı, sonra da neredeyse tam dolu olan keseyi havaya fırlatıp bunu hedefinin uzaklaşarak kaybolduğunu gördüğü tarafa doğru güçlü bir şekilde İtti. Kese arkasında solgun mavi bir Allomantik çizgi bırakarak sislerin içinde kayboldu.

Bir anda ilerideki çalıların arasından bir avuç sikke fırlayarak hızla Vin'in kesesine doğru uçtular. Vin gülümsedi. Rakibi uçan kesenin Vin'in kendisi olduğunu varsaymıştı. Rakibi Vin'in onun üzerindeki sikkeleri göremeyeceği kadar uzakta olabiliyordu ama Vin de elindeki sikkeleri onun göremeyeceği kadar rakibinden uzaktı.

Koyu bir siluet çalıların arasından sıçrayarak çıktı ve taş duvarın üzerine atladı. Siluet duvar boyunca koşar ve diğer taraftan aşağı süzülürken Vin sessizce bekledi.

Kendisini doğrudan havaya fırlattı, sonra da altından geçmekte olan şeklin üstüne elindeki sikkelerin hepsini gönderdi. Rakibi anında İterek sikkeleri sislerin içine gönderdi ama onlar sadece oyalamaydı. Vin ikiz cam bıçakları kınlarından savrularak çıkarken rakibinin önünde yere indi. Öne atılarak bıçaklarını savurdu ama rakibi sıçrayarak geriye gitti.

Ters giden bir şeyler var. Vin eğildi ve bir avuç ışıldayan sikke sislerin içinden geri gelerek rakibinin eline düşerken kendini uzağa fırlattı; Vin'in kendi sikkeleri, rakibinin İterek uzaklaştırmış olduğu sikkeler... döndü ve sikkeleri Vin'in olduğu yöne doğru fırlattı.

Vin sessiz bir ciyaklamayla bıçaklarını düşürerek ellerini öne uzattı ve sikkeleri itirdi. Anında İtişi rakibi tarafından karşılandığı için geriye doğru uçtu.

Sikkelerden bir tanesi doğrudan ikisinin arasında asılı kalarak havada yalpaladı. Sikkelerin kalanları ise çelişkili kuvvetler tarafından yan taraflara doğru itilerek sislerin içinde kaybolmuştu.

Vin uçarken çeliğini harladı ve rakibinin de geriye doğru İtilirken homurdandığını duydu. Rakibi duvara çarptı. Vin de bir ağaca bindirdi ama lehim harlayarak acıyı duymazdan geldi. Ağacı kendisini desteklemek için kullanarak İtmeye devam etti.

İki Allomanser'in artırılmış güçleri arasında kısılmış olan sikke havada titredi. Basınç arttı. Vin arkasında küçük toz ağacının büküldüğünü hissederken dişlerini gıcırdattı.

Rakibinin İtişi amansızdı.

Yenilmeyeceğim, diye düşündü Vin çelik ve lehimin ikisini birden harlarken, gücünün tüm baskısını sikkeye doğru gönderirken hafifçe hırladı.

Bir an sessizlik oldu. Sonra ağaç gecenin karanlığında yüksek bir çatırtı sesiyle kırılırken Vin arkaya doğru savruldu.

Vin yuvarlanarak yere devrildi, etrafında tahta kıymıkları uçuşuyordu. Kaldırım taşları boyunca yuvarlanırken kalay ve lehim bile Vin'in zihnini açık tutmayı başaramadı. En sonunda sersemlemiş bir şekilde durarak yerde kaldı. Etrafında sispelerinin kurdeleleri uçuşan koyu bir silüet yaklaştı. Vin fırlayarak ayaklarının üzerinde doğruldu ve düşürmüş olduğunu unuttuğu bıçaklarını çekmeye çalıştı.

Kelsier kapüşonunu indirdi ve bıçaklarını Vin'e uzattı. Bir tanesi kırılmıştı. "İçgüdüsel olduğunu biliyorum Vin ama İttiğin zaman ellerini öne uzatmak zorunda değilsin; ne de elindekileri bırakman gerekiyor."

Vin karanlığın içinde yüzünü buruşturdu ve omzunu ovuştururken başını sallayarak bıçaklarını geri aldı.

"Keseyle iyi iş çıkardın," dedi Kelsier. "Orada bir an beni yanılttın."

"O da ne faydalı oldu ya," diye homurdandı Vin.

"Sen bunu sadece birkaç aydır yapıyorsun Vin," dedi Kelsier kaygısızca. "Her şey göz önüne alındığı zaman, gelişimin harika. Ancak ben senden daha ağır olan kişilerle İtişme yarışlarına girmekten kaçınmanı öneriyorum." Duraklayarak Vin'in kısa boyu ve ince yapısını süzdü. "Ki bu da büyük olasılıkla hemen hemen herkes anlamına gelir."

Vin içini çekerek hafifçe gerindi. Daha fazla beresi olacaktı. *En azından görümür olmayacaklar.* Şimdi Camon'un yüzünde bıraktığı bereler de en sonunda kaybolmuş olduğundan, Sazed onu dikkatli olması konusunda uyarmıştı. Makyaj ancak bir yere kadar örtücü olabilirdi ve Vin'in de eğer aristokrasinin içine sızacaksa "düzgün" bir genç leydi gibi görünmesi gerekiyordu.

"Al," dedi Kelsier ona bir şey uzatarak. "Bir hatıra."

Vin cismi yukarı kaldırdı; bu aralarında İtmiş oldukları sikkeydi. Basınç yüzünden eğrilmiş ve ezilmişti.

"Malikânede görüşürüz," dedi Kelsier.

Vin başını sallayarak onayladı ve Kelsier karanlığın içinde kayboldu. O *haklı* diye düşündü. *Ben daha küçüküm, ağırlığım daha az ve uzanımım da dövüşmemin olası olduğu herkesten daha kısa. Eğer birinin üstüne doğrudan saldırırsam kaybederim.*

Alternatifi ise zaten onun her zaman tercih etmiş olduğu yöntemdi; sessizlik içinde mücadele etmek, gizli kalmak. Allomansi'yi de aynı şekilde kullanmayı öğrenmek zorundaydı. Kelsier onun bir Allomanser olarak inanılmayacak kadar hızlı geliyor olduğunu söyleyip duruyordu. O bunun kendi hocalığı yüzünden olduğunu düşünüyormuş gibiydi ama Vin başka bir şeyler yüzünden olduğunu hissediyordu. Sisler... geceleri gizli gizli gezinmek... bunların hepsi Vin'e *doğru* geliyordu. Allomansi'yi Kelsier'e diğer Sissoylulara karşı yardım etmek için yetecek kadar hızlı öğrenmek konusunda endişe etmiyordu.

Ona endişe veren şey plandaki diğer rolüydü.

Vin içini çekerek sikke kesesini aramak üzere duvarın üstünden atladı. 3.urası Renoux'nun evi değil, başka bir asile ait olan bir malikâneydi. Köşkte ışıklar açıktı ve etrafta insanlar geziniyordu. Hiçbiri karanlığın içine doğru fazla çıkmıyordu. Skaalar sishortlaklarından korkar, asiller ise gürültünün arkasında Sissoyluların olduğunu tahmin ederdi. İkisi de akli başında bir insanın yüzleşmeyi isteyecek olduğu şeyler değildi.

Vin çelik çizgisini bir ağacın üst dallarına doğru takip ederek en sonunda kesesinin izini buldu. Hafifçe Çekerek keseyi aşağı düşürüp yakaladı, sonra da tekrar sokağa geri döndü. Kelsier olsa büyük ihtimalle keseyi arkada bırakırdı; içindeki iki düzine kadar *klip* onun harcadığı vakte değmezdi. Ancak Vin hayatının büyük bir kısmı boyunca hırsızlık etmiş ve aç kalmıştı. Kendisini savurganlık yapmaya zorlayamıyordu bile. Zıplamak için attığı sikkeler bile onu rahatsız ediyordu.

Bu yüzden Renoux'nun malikânesine geri dönerken sikkelerini idareli bir şekilde kullanarak İtmek ve Çekmek için binaları ve atılmış metal parçalarını kullandı. Artık bir Sissoylunun yarı koşmalı-yarı sıçramalı ilerleme tarzı ona doğal geliyordu ve hareketleri hakkında çok fazla düşünmek zorunda kalmıyordu.

Asil bir leydiymiş gibi yapmaya çalışırken nasıl bir iş çıkaracaktı? Endişelerini gizleyemezdi, kendisinden değil. Camon kendine güveni sayesinde asıl taklidi yapmakta iyiydi ama bu Vin'in sahip olmadığından emin olduğu bir özellikti. Allomansi'deki başarısı ise sadece onun yerinin güzel tuvaletler giyinmiş olarak sos-

yete balolarında fink atmak değil, köşelerde ve gölgelerin içinde kalmak olduğunu kanıtlamıştı.

Ancak Kelsier onun geri çekilmesine izin vermeyi reddetmişti. Vin, Renoux Köşkü'nün hemen dışına konarak çömeldi, yorulduğundan biraz nefes nefese kalmıştı. Işıkları hafif bir endişe hissiyle izledi.

Bunu yapmayı öğrenmek zorundasın, deyip duruyordu Kelsier ona. Sen yetenekli bir Allomanser'sin ama asillere karşı başarılı olmak için Çelikitmeden daha fazlasına ihtiyacın olacak. Onların toplumu içinde de sislerin içinde yaptığın kadar kolay bir şekilde hareket edebilene kadar, büyük bir dezavantajın olacak.

Sessizce iç çeken Vin doğrularak kalktı, sonra da sislerinin çıkarıp daha sonra geri almak üzere bir kenara tıktı. Sonra da merdivenlerden yukarı çıkarak binanın içine girdi. Sazed'ı sorduğu zaman köşk hizmetkârları onu mutfığa yönlendirdiler, bu yüzden o da malikânenin hizmetkârlara ait olan kapalı, gizli kısmına doğru gitti.

Binanın bu kısımları bile kusursuz bir şekilde temiz tutuluyordu. Vin, Renoux'nun nasıl böylesi ikna edici bir taklitçi olduğunu anlamaya başlıyordu. O asla hataya izin vermiyordu. Eğer kendi rolünü de malikânesindeki düzeni sürdürdüğünün yarısı kadar iyi bir şekilde sürdürebiliyorsa, o zaman Vin hiç kimsenin numarayı asla keşfetmeyeceğinden emin olabilirdi.

Ama bir kusuru olmak zorunda, diye düşündü. İki ay önceki görüşmede, Kelsier Renoux'nun bir Sorgucunun incelemesinden geçmeyi başaramayacağını söylemişti. Belki de onların Renoux'nun duyguları hakkında onu ele verebilecek olan bir şeyleri sezmesi mümkün olabilir?

Bu ufak bir şey olabilirdi ama Vin bunu unutmuş değildi. Kelsier'in dürüstlük ve güven hakkındaki sözlerine rağmen hâlâ sırları vardı. Herkes gibi.

Sazed'in gerçekten de mutfakta olduğu ortaya çıktı. Orta yaşlı bir hizmetçiyle birlikte duruyordu. Hizmetçi bir skaa kadını için uzun boyluydu ama Sazed'in yanında durmak onun minicik kalmasına sebep olmuştu. Vin onu malikâne personelinen biri olarak tanıyordu; adı Cosahn'dı. Vin sırf onları takip edebilmek için bile olsa, yerel personeldeki herkesin isimlerini öğrenmek için çaba sarf etmişti.

Sazed, Vin girerken ondan tarafa baktı. "Ah, Vin Hanım. Tam zamanında geri döndünüz." Eşlikçisine doğru işaret etti. "Bu Cosahn."

Cosahn, Vin'i dikkatli bir havayla inceledi. Vin insanların ona bu şekilde bakamayacakları sislerin içine geri dönmeyi arzuluyordu.

"Şimdi yeteri kadar uzundur, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed.

"Büyük ihtimalle," dedi Cosahn. "Ama ben mucize yaratamam Üstat Vaht."

Sazed başını sallayarak onayladı. Görünüşe göre "Vaht" Terrisli bir vekilharç için uygun olan unvandı. Tam olarak skaa olmamakla birlikte kesinlikle asil de olmayan Terrislilerin, imparatorluk toplumu içinde çok garip bir yeri vardı.

Vin şüphe içinde ikiliyi süzdü.

"Saçınız Hanımım," dedi Sazed sakın bir tonla. "Cosahn sizin için saçınızı kesecek."

“Ha,” dedi Vin eliyle saçına uzanarak. Saçı kendi zevki için biraz uzun olmaya başlamıştı ama her nedense Sazed’in onun saçını bir oğlan gibi kısa kestirmesine izin vereceğinden şüphe ediyordu.

Cosahn elini bir sandalyeye doğru salladı ve Vin de gönülsüz bir şekilde oturdu. Birileri kafasının bu kadar yakınında makas kullanırken uysal bir şekilde oturmayı sinir bozucu buluyordu ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Bir kaç saniye boyunca ellerini Vin’in saçının içinden geçirerek sessizce “cık”ladıktan sonra Cosahn saçları makaslamaya başladı. “Ne kadar da güzel saçlar; gür, güzel, koyu siyah renkli,” dedi neredeyse kendi kendisine. “Bu kadar kötü bakılmış olduğunu görmek çok yazık Üstat Vaht. Pek çok asil kadın bunun gibi saç için ölür; bırakınca iyice aşağı sarkmasına ancak yetecek kadar dolgun ama kolayca şekillendirilebilecek kadar da düz.”

Sazed gülümsedi. “Gelecekte daha iyi bakım göreceğinden emin olmak zorunda kalacağız,” dedi.

Cosahn kendi kendine başıyla onaylayarak çalışmasına devam etti. Neden sonra, Sazed yürüyerek geldi ve Vin’in sadece birkaç ayak önünde bir sandalyeye oturdu.

“Kelsier daha dönmemiştir herhâlde?” diye sordu Vin.

Sazed başını olumsuzca salladı ve Vin de içini çekti. Kelsier pek çok gece Vin’le olan eğitim seanslarından hemen sonra gittiği gece baskınlarına Vin’in de onunla beraber gitmek için yeteri kadar pratik yapmamış olduğunu düşünüyordu. Son iki ay boyunca Kelsier hem Luthadel’de, hem de Fellise’de bir düzine farklı asil aileye ait olan mekânlarda görülmüştü. Kılıkclarını ve görünüşteki amaçlarını de işken tutarak, Büyük Evler arasında bir karışıklık havası yaratmaya çalışıyordu.

“Ne?” diye sordu Vin ona meraklı bir ifadeyle bakmakta olan Sazed’a dik dik bakarak.

Terrisli saygıyla hafifçe başını eğdi. “Ben bir diğer öneriyi daha dinlemeye istekli olup olmadığınızı merak ediyordum.”

Vin gözlerini devirerek içini çekti. “İyi.” *Zaten burada oturmaktan başka bir şey yapmam mümkün değil.*

“Sanıyorum sizin için mükemmel olan dini buldum,” dedi Sazed, normalde soğukkanlı olan yüzünde bir heveslilik pırıltısını ortaya çıkararak. “Buna Tanrı Trell’e ithafen ‘Trelagizm’ deniliyor. Trell’e Nelazan olarak bilinen ve kuzeyde çok uzaklarda yaşayan bir halk tapardı. Onların ülkesinde gece ve gündüz döngüleri çok garipti. Yılın bazı ayları sırasında günün çoğu boyunca hava karanlık olurdu. Ancak yaz sırasında her gün sadece birkaç saat için hava kararır.”

“Nelazanlar karanlıkta güzellik olduğuna ve gün ışığının daha menfur olduğuna inanırdı. Yıldızları onları izleyen Trell’in Bin Gözü olarak görürlerdi. Güneş Trell’in kardeşi olan Nalt’ın tek ve kıskanç gözüydü. Nalt sadece tek bir gözü olduğu için kardeşini gölgede bırakmak amacıyla onu alev alev parlatırdı. Ancak Nelazanlar bundan etkilenmiyor ve Nalt’ın gökyüzünü sakladığı zamanlarda bile onları izleyen sessiz Trell’e tapmayı tercih ediyorlardı.”

Sazed sessizleştii. Vin nasıl cevap vereceğinden emin değildi ve bu yüzden de bir şey söylemedi.

"Bu gerçekten de iyi bir dindir Vin Hanım," dedi Sazed. "Çok kibar ancak çok da güçlüdür. Nelazanlar gelişmiş bir toplum değildi ama oldukça kararlıydılar. Bütün gece göğünün haritasını çıkararak her önemli yıldızı saymış ve yerini belirlemişlerdir. Onların âdetleri size uygun, özellikle de geceyi tercih edişleri. Eğer arzu ederseniz size daha fazla da anlatabilirim."

Vin başını iki yana salladı. "Sorun değil Sazed."

"Size uymadı mı?" dedi Sazed hafifçe yüzü asılarak. "Eh, neyse. Bu konu üzerinde biraz daha düşünmem gerekecek. Teşekkür ediyorum Hanımım; bana karşı çok sabırlısınız, diye düşünüyorum ben."

"Biraz daha mı düşüneceksin?" diye sordu Vin. "Bu beni döndürmeye çalıştığın beşinci din, Saze. Daha kaç tane olabilir ki?"

"Beş yüz altmış iki," dedi Sazed. "Ya da en azından benim bildiğim inanç sistemlerinin sayısı o kadar. Halkıma, büyük olasılıkla ve ne yazık ki, toplamaları için geride bir iz bırakmaksızın bu dünyadan göçüp gitmiş olan başkaları da vardır."

Vin durakladı. "Ve sen de bu dinlerin hepsini ezbere mi biliyorsun?"

"Mümkün olduğu kadarını," dedi Sazed. "Dualarını, inançlarını, mitolojilerini. Pek çoğu birbirlerine çok benziyor; birbirlerinin kolları ve mezhepleri."

"Yine de, nasıl onların hepsini birden hatırlayabilirsin?"

"Benim... yöntemlerim var," dedi Sazed.

"Ama bunun ne anlamı var?"

Sazed kaşlarını çattı. "Cevabın aşikâr olması gerekir, diye düşünüyorum ben. İnsanlar değerlidir, Vin Hanım ve bu nedenden dolayı, inançları da öyledir. Bin yıl önceki Miraç'tan bu yana o kadar çok inanç kayboldu ki. Çelik Nezaret Lord Hükümdar dışında herhangi birine ibadet edilmesini yasaklıyor ve Sorgucular da son derece gayretli bir şekilde yüzlerce dini yok ettiler. Eğer birleri onları hatırlamazsa, o zaman hepsi birden yok olup gidecek."

"Yani," dedi Vin inanamayarak, "Sen beni bin yıldır ölü olan dinlere inandırmaya mı çalışıyorsun?"

Sazed başını sallayarak onayladı.

Kelsier'le bağlantısı olan herkes mi deli?

"Son İmparatorluk sonsuza kadar süremez," dedi Sazed sessizce. "Onun sonunu nihayet getiren kişinin Üstat Kelsier olup olmayacağını bilmiyorum ama o son gelecek. Ve geldiği zaman da, Çelik Nezaret artık egemen olmadığı zaman, insanlar atalarının inançlarına geri dönmeyi arzu edecekler. O gün onlar Sırdaşlara dönecekler ve biz de o gün insanoğluna unutulmuş olan gerçeklerini geri vereceğiz."

"Sırdaşlar mı?" diye sordu Vin, Cosahn onun perçemlerini makaslamaya başlamak için öbür tarafa geçerken. "Senin gibi olan başkaları da mı var?"

"Fazla değil," dedi Sazed. "Ama birkaç tane... gerçekleri sonraki nesillere aktarmaya yetecek kadar."

Vin, Cosahn'ın bakımı altında kıvrınma içgüdüsüne direnerek düşünceli bir

şekilde oturdu. Kadın kesinlikle acele etmiyordu; Reen, Vin'in saçını tıraş ettiği zamanlarda sadece birkaç hızlı makas darbesiyle işini bitirirdi.

"Beklerken derslerinizin de üzerinden geçelim mi Vin Hanım?" diye sordu Sazed.

Vin, Terrisliye dik dik baktı ve o da sadece azıcık gülümsedi. Vin'i esir almış olduğunu biliyordu; Vin saklanamaz, hatta pencerede oturup sislerin içine bile bakamazdı. Tek yapabileceği şey oturup dinlemektir. "İyi."

"Luthadel'in on Büyük Evi'ni güç sırasıyla sayabilir misiniz?"

"Venture, Hasting, Elariel, Tekiel, Lekal, Erikeller, Erikell, Haught, Urbain ve Buvidas."

"Güzel," dedi Sazed. "Ve siz de?"

"Ben Leydi Valette Renoux, bu malikânenin sahibi olan Lord Teven Renoux'nun dördüncü kuzeni. Ebeveynlerim Lord Hadren ve Leydi Fellette Renoux, Batı Sahilîyet'teki bir şehir olan Chakath'da yaşıyor. En önemli ihraç malı yün. Benim ailem boya ticaretiyle uğraşıyor, özellikle de orada sık bulunan salyangozlardan elde edilen çalidibi kırmızısı ve ağaç kabuğundan yapılan basıktarla sarısı. Ebeveynlerim uzak kuzenleriyle olan bir ticaret anlaşmasının bir parçası olarak beni aristokrasinin arasında biraz zaman geçirebilmem için buraya Luthadel'e gönderdi."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Peki ya siz bu fırsat hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ben şaşkınlık ve biraz da mahcubiyet içindeyim," dedi Vin. "İnsanlar bana Lord Renoux'ya yaranmayı arzu ettikleri için dikkat gösterecekler. Aristokrasinin huylarına yabancı olduğum için, ben de onların ilgileri yüzünden memnunluk duyacağım. Aristokratik sosyetenin gözüne girecek ama sessiz kalacak ve başımı da derde sokmayacağım."

"Ezber yetenekleriniz takdire değer Hanımım," dedi Sazed. "Bu naçiz kulunuz eğer siz kendinizi derslerimizden kaçınmak yerine, öğrenmeye adanmış olsaydınız ne kadar daha fazla başarı göstermiş olabileceğinizi merak ediyor."

Vin ona dik dik baktı. "Bütün Terrisli 'naçiz kullar' efendilerine senin kadar çok karşılık veriyor mu?"

"Sadece başarılı olanları."

Vin bir an daha ona baktı, sonra da içini çekti. "Üzgünüm Saze. Senin derslerinden kaçınmak niyetinde olduğumdan değil. Sadece ben... sisler... bazen dikkatim dağılıyor."

"Eh, neyse ki ve dürüst olmak gerekirse, öğrenmekte çok hızlısınız. Ancak aristokrasinin üyelerinin görgü kuralları üzerinde çalışmak için bütün bir hayatları vardı. Taşralı bir leydi olarak bile, biliyor olacağınız belirli şeyler var."

"Biliyorum," dedi Vin. "Göze batmak istemem."

"Ah, bundan kaçınamazsınız Hanımım. İmparatorluğun uzak bir kısmından yeni gelmiş olan bir kişi mi var? Evet, sizi fark edecekler. Biz sadece onların şüphe duymasını istemiyoruz. Fark edilmeniz, ondan sonra da gözden çıkarılmanız gerekiyor. Eğer fazlasıyla bir sersem gibi davranırsanız bu da başlı başına şüphe çekici olur."

Harika.

Sazed duraklayarak başını hafifçe yana eğdi. Birkaç saniye sonra Vin dışarıdaki koridordan ayak sesleri duydu. Yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle yürüyen Kelsier içeri girdi. Sisplerini çıkardı, sonra da Vin'i gördüğü zaman durakladı.

"Ne?" diye sordu Vin sandalyesine biraz daha fazla gömülerek.

"Saç tıraşı güzel görünüyor," dedi Kelsier. "İyi iş çıkarmışsın Cosahn."

"Bir şey değil Üstat Kelsier." Vin, Cosahn'ın sesinden yüzünün kızardığını duyabiliyordu. "Ben sadece elimde ne varsa onu kullandım."

"Ayna," dedi Vin bir elini uzatarak.

Cosahn ona bir ayna verdi. Vin aynaya baktı ve gördüğü şey duraklamasına neden oldu. O bir... kız gibi görünüyordu.

Cosahn saçlarının her tarafını eşitleme konusunda olağanüstü bir iş çıkarmış ve düğümleri de ortadan kaldırmayı başarmıştı. Vin her zaman saçlarının eğer çok uzarlarsa örülmeye meyilli olduğunu görmüştü. Cosahn bunun hakkında da bir şeyler yapmıştı. Vin'in saçları hâlâ çok uzun değildi, kulaklarının üstüne kadar ancak iniyordu ama en azından havaya kalkmış değildi.

Seni bir kız olarak düşünmelerini istemiyorsun, diye uyardı onu Reen'in sesi. Ama bir kez olsun, Vin kendisini o sesi duymazdan gelmeyi isterken buldu.

"Seni gerçekten de bir leydiye dönüştürmeyi başarabiliriz Vin!" dedi Kelsier kahkahayla ve karşılığında Vin'in düşmanca bakışlarını aldı.

"İlk önce onu bu kadar sık olarak kaşlarını çatmaması için ikna etmemiz gerekecek Üstat Kelsier," dedi Sazed.

"O zor olacak," dedi Kelsier. "Surat asmayı epey bir seviyor. Her neyse, aferin Cosahn."

"Hâlâ yapılacak biraz düzeltme var Üstat Kelsier," dedi kadın.

"Elbette, sen devam et," dedi Kelsier. "Ama ben bir süre için Sazed'i araklayacağım."

Kelsier, Vin'e göz kırptı, Cosahn'a gülümsedi, sonra da o ve Sazed bir kere daha Vin'i kulak misafiri olamayacağı bir yerde bırakarak odadan dışarı çıktılar.

Kelsier mutfağın içine gizlice bir göz atarak sandalyesinde asık yüzlü bir şekilde oturmakta olan Vin'i izledi. Saç tıraşı gerçekten de iyiydi. Ancak övgülerinin bir art niyeti de vardı; Vin'in hayatının çok büyük bir kısmını kendisine değersiz olduğu söylenilerek geçirmiş olduğundan şüphe ediyordu. Belki eğer Vin'in kendine biraz daha fazla güveni olursa, bu kadar fazla saklanmaya çalışmazdı.

Kapıyı kapayarak Sazed'a doğru döndü. Terrisli her zaman olduğu gibi huzur verici bir sabır içinde bekliyordu.

"Eğitim nasıl gidiyor?" diye sordu Kelsier.

"Çok iyi Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Ağabeyinden görmüş olduğu eğitim sayesinde zaten bazı şeyleri biliyordu. Ancak onun da ötesinde, o aşırı derecede zeki bir kız; dikkatli ve hızla ezberliyor. Onun koşullarının içinde büyümüş olan bir kişiden böylesi bir yeteneği beklemiyordum."

“Sokak çocuklarının pek çoğu akıllıdır,” dedi Kelsier. “Akıllı olmayanları ölür.”

Sazed ciddi bir şekilde başıyla onayladı. “Aşırı derecede içine kapanık ve benim derslerimdeki tam değeri göremediğini hissediyorum. Çok itaatkâr ama hataları ya da yanlış anlaşılmaları istismar etmekte hızlı davranıyor. Eğer ona tam olarak nerede ve ne zaman buluşacağımızı söylemezsem, çoğu zaman onu malikânenin her tarafında aramam gerekiyor.”

Kelsier başıyla onayladı. “Sanırım bu onun hayatında bir parça kontrolü elinde tutma yöntemi. Her neyse, benim esas bilmek istediğim onun hazır olup olmadığı.”

“Emin değilim Üstat Kelsier,” diye cevap verdi Sazed. “Saf bilgi yeteneğe eşit değildir. Onun bir leydiyi, genç ve tecrübesiz olan bir tanesini bile, taklit etmek için gerekli olan... duruşa sahip olduğundan emin değilim. Antrenman yemekleri yedik, konuşma adabının üzerinden geçtik ve dedikoduları ezberledik. Kontrollü bir durum içindeyken hepsinde yetenekliymiş gibi görünüyor. Hatta Renoux'nun asil konukları ağırladığı çay toplantılarında otururken de başarılı oldu. Ancak onu asillerle dolu bir partinin içine tek başına göndermediğimiz sürece onun bunu yapabileceğinden gerçekten emin olamayacağız.”

“Biraz daha pratik yapabilmesini isterdim,” dedi Kelsier başını sallayarak. “Ancak hazırlanarak harcadığımız her hafta, Nezaret'in mağaralarda büyümekte olan ordumuzu keşfetme şansını artırıyor.”

“Bu bir denge testi o zaman,” dedi Sazed. “İhtiyacımız olan adamları toplama ya yetecek kadar uzun süre beklemek, ancak keşfedilmeyi engelleyecek kadar da erken harekete geçmek zorundayız.”

Kelsier başıyla onayladı. “Bir çete üyesi için duraklayamayız. Eğer Vin iyi iş çıkaramazsa casusumuz olması için başka birini bulmamız gerekecek. Zavallı kız, keşke onu Allomansi'de daha iyi eğitmek için zamanım olsaydı. Daha ilk dört metalin üzerinden ancak geçtik. Ama benim yeteri kadar zamanım yok!”

“Eğer bir öneride bulunabilirsem...”

“Elbette Saze.”

“Çocuğu diğer Siskan ekibi üyelerinin yanına da gönderin,” dedi Sazed. “Duydum ki o Breeze adlı adam çok başarılı bir Teskinciymiş ve muhakkak ki öbürleri de eşit derecede yeteneklidir. Bırakın Vin Hanım'a becerilerini nasıl kullanacaklarını onlar göstersin.”

Kelsier düşünceli bir şekilde durakladı. “Bu iyi bir fikir Saze.”

“Ama?”

Kelsier arkasında Vin'in hâlâ huysuz bir şekilde saç tıraşına maruz kalmakta olduğu kapıya doğru baktı. “Emin değilim. Bugün eğitim sırasında bir Çelikitme yarışına girdik. Çocuğun ağırlığı benim yarımından daha az olmalı ama yine de ben iyice bir hırpaladı.”

“Farklı kişilerin Allomansi'deki güçleri farklı olur,” dedi Sazed.

“Evet ama değişkenlik çoğu zaman bu kadar büyük değildir,” dedi Kelsier. “Artı, benim İtmelerimi ve Çekmelerimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem aylar

ve aylar sürmüştü. Bu görüldüğü kadar kolay bir iş değil, kendini bir çatının üstüne İtmek kadar basit bir şey bile ağırlık, denge ve hareket eğrileri konusunda bir anlayışın olmasını gerektirir.

“Ama Vin... O bütün bu şeyleri içgüdüsel olarak biliyormuş gibi görünüyor. Evet, sadece ilk dört metali herhangi bir beceriyle kullanabiliyor ama göstermiş olduğu gelişim inanılmaz.”

“O özel bir kız.”

Kelsier başıyla onayladı. “O güçleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için zamanı hak ediyor. Onu da planlarımızın içine çekmiş olduğum için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Büyük ihtimalle onun da sonu kalanlarımızla birlikte bir Nezaret idam töreni olacak.”

“Ama bu suçluluk sizin onu aristokrasinin arasında casusluk yapmak üzere kullanmanıza engel olmayacak.”

Kelsier başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi sessizce. “Olmayacak. Bulabildiğimiz her avantaja ihtiyacımız olacak. Sadece... ona göz kulak ol Saze. Şimdiden sonra sen gittiği etkinliklerde Vin’in vekilharcı ve koruyucusu olacaksın, onun yanında Terrisli bir hizmetkâr getirmesi garip olmaz.”

“Kesinlikle öyle,” diye onayladı Sazed. “Hatta onun yaşındaki bir kızın aristokratik etkinliklere bir refakatçisi olmadan gönderilmesi garip olurdu.”

Kelsier başıyla onayladı. “Onu koru Saze. Vin güçlü bir Allomanser olabilir ama tecrübesiz. Eğer senin onun yanında olduğunu bilirim, onu o aristokrat inlerine gönderirken kendimi çok daha az suçlu hissedeceğim.”

“Onu hayatım pahasına koruyacağım Üstat Kelsier. Size söz veriyorum.”

Kelsier gülümsedi ve müteşekkir bir şekilde Sazed’in omzuna elini koydu. “Senin önünde durmak isteyen adama acırım ben.”

Sazed tevazu ile başını eğdi. O zararsız görünüyor olabilirdi ama Kelsier, Sazed’in içinde gizli olan gücü biliyordu. Çok az adam -Allomanser olsun ya da olmasın- öfkesi uyandırılmış olan bir Sırdaş ile başa çıkabilirdi. Büyük ihtimalle Nezaret’in onları neredeyse soylarını tüketene kadar avlamış olmasının sebebi de buydu.

“Pekâlâ,” dedi Kelsier. “Eğitiminize geri dönün. Bu haftanın sonunda Lord Venture bir balo veriyor ve hazır olsun ya da olmasın, Vin de orada olacak.”

Ülkümüzün arkasında kaç tane devletin birleşmiş olduğunu görmek beni hayrete düşürüyor. Hâlâ muhalifler var elbette ve bazı krallıklar, üzücü bir şekilde, benim durdurmayı başaramadığım savaşlarla düştüler.

Biraz küçük düşürücü olsa bile bu genel birlikteliği düşünmesi harikulade. İnsanoğlunun devletlerinin barış ve işbirliğinin değerini görmek için bu kadar korkunç bir tehlikeye ihtiyaç duymuş olmamalarını dilerdim.

10

VİN KAPÜŞONUNU ÇEKMiŞ olarak Luthadel'deki pek çok skaa kenar mahallesinden biri olan Kırıklar'daki bir sokak boyunca yürüyordu. Her nedense, kapüşonun boğucu ısınısını kızıl güneş ışığının baskısına tercih ediyordu.

Kamburunu çıkartmış, gözleri aşağıda, sokağın yan tarafına yakın kalarak yürüyordu. Yanından geçtiği skaaların da üzerinde benzer bir mutsuzluk havası vardı. Kimse başını kaldırmıyordu, kimse dik bir sırtla ya da iyimser bir gülümsemeyle yürümüyordu. Kenar mahallelerde böyle şeyler kişiyi şüpheli gösterirdi.

Vin neredeyse Luthadel'in ne kadar bunaltıcı olabileceğini unutmuştu. Felli-se'deki haftaları onu ağaçlara ve yıkanmış taşlara alıştırmıştı. Burada ise hiçbir şey beyaz değildi; ne toz ağaçlarının kabukları, ne de beyaz badanalı granit vardı. Her şey siyahtı.

Binalar sayısız, bitmek bilmeyen kül yağmurlarıyla lekelenmişti. Hava Luthadel'in meşhur demirhanelerinden ve bin tane farklı asilin mutfaklarından gelen dumanla dalgalanıyordu. Kaldırım taşları, kapı ağızları ve köşeler isle tıkanmıştı; kenar mahalleler nadiren süpürülerek temizlenirdi.

Burada aslında sanki... ortalık geceleri gündüz olduğundan daha aydınlık. diye düşündü Vin bir köşeyi dönerken yamalı skaa pelerininin sıkıca üstüne çekerek. Köşelerde bir araya toplanarak ellerini uzatmış bir sadaka bekleyen dilencilerin yanından geçti, onların yalvarışları zaten kendileri aç olan insanların kulaklarını boş yere dolduruyordu. Başları ve omuzları eğik, külü gözlerinden uzak tutmak

için şapkalarını ya da kapüşonlarını indirmiş olan işçilerin yanlarından geçti. Arada bir de göğüs zırhı, başlık ve siyah pelerinleri ile tam zırh kuşanmış olarak yürümekte olan Garnizon'un şehir muhafızı mangalarının yanından geçti, başarabildikleri kadar tehditkâr görünmeye çalışıyorlardı.

Bu son grup kenar mahalleler boyunca hareket ediyor, çoğu obligatörün ziyaret etmeyi tatsız buldukları bir bölgede Lord Hükümdar'ın elleri olarak görev yapıyorlardı. Garnizoncular gerçekten de sakat olduklarından emin olmak için dilencileri tekmiyor, gezinen işçileri çalışmak yerine sokakta olduklarından taciz etmek üzere durduruyor ve genel olarak herkes için bir baş belası olmaya çalışıyorlardı. Vin grup yanından geçerken kapüşonunu iyice aşağı indirerek eğildi. Vin'in yaşı ya çocuk sahibi olmasını ya da bir fabrikada çalışıyor olmasını gerektirecek kadar büyüktü ama boyu çoğu zaman onun profilden daha genç görünmesine sebep olurdu.

Ya numarası işe yaradı ya da bu manga kaytaranları aramakla özel olarak ilgilenmiyordu ve ona şöyle bir bakış atarak geçmesine izin verdiler. Bir köşeyi hızla döndü ve küllerin havada süzüldüğü bir ara sokak boyunca yürüyerek, küçük sokağın sonundaki aşevine yaklaştı.

Türünün çoğu örneği gibi, bu aşevi de pis ve kötü durumdaydı. İşçilere nadiren doğrudan maaş verilen, hatta hiç verilmeyen bir ekonomide aşevlerinin asiller tarafından desteklenmesi gerekiyordu. Bazı yerel lordlar, büyük ihtimalle bu bölgedeki fabrikaların ve demirhanelerin sahipleri, aşevinin sahibine yerel skaalara yemek sağlaması için para veriyordu. İşçilere çalışmaları karşılığında yemek fişleri verilirdi ve günün ortasında gidip yemek yemeleri için kısa bir mola süreleri olurdu. Merkezi aşevleri daha küçük işyerlerinin çalışanlarına tesisleri içinde yemek sağlama masrafından kurtulmalarını sağlardı.

Elbette, aşevi sahibine ödeme doğrudan yapılıyor olduğu için malzemelerden ne tasarruf edebilirse cebine atabilirdi. Vin'in tecrübelerine göre, aşevi yemekleri aşağı yukarı kül suyu kadar lezzetli olurdu.

Neyse ki, Vin yemek yemeğe gelmemişti. Kapıdaki sıraya girdi ve işçiler yemek fişlerini gösterirlerken sessizce bekledi. Kendi sırası geldiği zaman küçük bir tahta disk çıkardı ve bunu kapıdaki skaa adama verdi. Adam diski akıcı bir hareketle kabul ederken neredeyse fark edilemeyecek şekilde başıyla sağ tarafına doğru işaret etti.

Vin zeminin dışarıdan sürüklenerek gelmiş küllerle kaplanmış pis yemek odasının içinden geçerek gösterilen yöne doğru yürüdü. Odanın uzak ucundaki duvara doğru yaklaşırken, köşede duran kıymıklı bir tahta kapıyı görebilmişti. Odanın yanında oturmuş olan bir adam onun gözlerine baktı, hafifçe başını salladı ve kapıyı iterek açtı. Vin hızla kapının arkasındaki küçük odaya geçti.

"Vin, yavrum!" dedi odanın merkezinin yakınındaki bir masaya yayılmış oturmakta olan Breeze. "Hoş geldin! Fellise nasıldı?"

Vin omuz silkerek masada yerini aldı.

"Ah," dedi Breeze. "Senin ne kadar büyüleyici bir konuşmacı olduğunu neredeyse unutmuştum. Şarap?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Eh, ben kesinlikle biraz istiyorum." Breeze müsrif takım elbiselerinden birini giyiyordu, düello değneğini kucagina yatırmıştı. Oda sadece tek bir fenerle aydınlanmaktaydı ama dışarıdaki odadan çok daha temizdi. Odadaki diğer dört adamın arasından Vin sadece bir tanesini tanımişti; Clubs'ın dükkânından bir çırak. Kapının yanındaki ikisi belli ki muhafızdı. Son adam ise kararmış ceketi ve küllü yüzüyle sıradan bir skaa işçisi gibi görünüyordu. Ancak kendine güvenli havası onun yeraltının bir üyesi olduğunu kanıtlıyordu. Büyük ihtimalle Yeden'in isyancılarından biriydi.

Breeze kupasını kaldırarak yan tarafına tırnağıyla vurdu. İsyancı kupaya kötü kötü baktı.

"Şu anda sen, benim senin üzerinde Allomansi kullanıyor olup olmadığını merak ediyorsun," dedi Breeze. "Belki kullanıyorumdur, belki de kullanmıyorumdur. Bunun bir önemi var mı? Ben senin liderinin daveti üzerine buradayım ve o da sana benim rahatımın yerinde olduğundan emin olmanı emretti. Ve seni temin ediyorum ki, elimde bir kupa şarabın olması benim rahatım için *mutlak* bir şekilde gerekli."

Skaa adam bir an için bekledi, sonra da kupayı kaparak uzun adımlarla uzaklaştı, kendi kendine sessizce aptalca masraflar ve boşa harcanan kaynaklar hakkında homurdanıyordu.

Breeze bir kaşını kaldırarak Vin'e doğru döndü. Kendisinden son derece memnun gibi görünüyordu.

"Peki, onu ittin mi?" diye sordu Vin.

Breeze başını olumsuzca salladı. "Pirinç israfı. Kelsier sana neden bugün buraya gelmeni istediğini söyledi mi?"

"Bana seni izlememi söyledi," dedi Vin, Breeze'e havale edilmiş olduğu için biraz sinirlenmişti. "Beni bütün metal sanatlarında eğitmek için zamanının olmadığını söyledi."

"Eh, o zaman hadi başlayalım," dedi Breeze. "İlk önce anlamın gerekiyor ki Teskin etmek sadece Allomansi'den daha fazla bir şeydir. Zarif ve asil manipülasyon sanatıyla ilgilidir."

"Gerçekten de asil," dedi Vin.

"Ah, sen de *onlar* gibi konuşuyorsun," dedi Breeze.

"Hangi onlar?"

"Diğer herkes onlar," dedi Breeze. "O skaa beyefendinin bana nasıl davrandığını gördün mü? İnsanlar bizi sevmez, yavrum. Birilerinin onların duygularıyla oynayabilecek olması onlara bazı şeyleri 'mistik' bir şekilde yaptırabilecek olması fikri onları rahatsız ediyor. Onların farkında olmadıkları ve senin ise farkında olmak *zorda* olduğun şey, başkalarını manipüle etmenin bütün insanların yaptığı bir şey olduğu. Dahası, manipülasyon sosyal etkileşimlerimizin çekirdeğini oluşturur."

Breeze arkasına yaslanarak düello değneğini kaldırdı ve konuşurken bununla hafifçe işaret etti. "Düşün. Bir adam genç bir hanımın yakınlığını elde etmeye çalışır-

ken ne yapıyor? Tabii ki de onu kendisine daha iyi bir gözle bakması için manipüle etmeye çalışıyor. İki eski arkadaş bir içki içmek için beraber oturdukları zaman ne oluyor? Hikâyeler anlatarak birbirlerini etkilemeye çalışıyorlar. Bir insan olarak hayat hava atmak ve tesir etmekten oluşur. Bu da kötü bir şey değildir, hatta biz buna bel bağlarız. Bu etkileşimler bize başkalarına nasıl tepki vereceğimizi öğretir.”

Duraklayarak değneğini Vin'e doğru uzattı. “Teskincilerle sıradan insanlar arasındaki fark bizim ne yapmakta olduğumuzun farkında oluşumuzdur. Bizim ayrıca ufak bir... avantajımız vardır. Ama bu karizmatik bir kişiliğe ya da güzel dişlere sahip olmaktan gerçekten de o kadar daha ‘güçlü’ olan bir şey midir? Bence değil.”

Vin durakladı.

“Dahası, belirtmiş olduğum gibi, iyi bir Teskincinin Allomansi kullanma becerisinin çok çok ötesinde yetenekli olması gerekir,” diye ekledi Breeze. “Allomansi senin düşünceleri ya da hatta duyguları bile okumanı sağlayamaz; bir açıdan, sen de diğer herkes kadar körsün. Sen tek bir kişiyi ya da bir bölgeyi hedef alan duygu titreşimleri gönderirsin ve tercihen senin istediğin etkiyi yaratacak şekilde, hedeflerinin de duyguları değiştirilmiş olur. Ancak büyük Teskinciler, bir kişinin o Teskin edilmeden önce nasıl hissettiğini gözlerini ve içgüdülerini kullanarak başarıyla anlayabilen kişilerdir.”

“Onların ne hissettiğinin ne önemi var?” dedi Vin sinirini gizlemeye çalışarak. “Ne de olsa onları her hâlükârda Teskin edeceksin, değil mi? Sonuç olarak işin bittiği zaman, onlar sen nasıl istiyorsan öyle hissediyor olacaklar.”

Breeze başını iki yana sallayarak içini çekti. “Eğer bizim konuşmamız sırasında üç farklı sefer seni Teskin etmiş olduğumu biliyor olsan ne söylerdin?”

Vin durakladı. “Ne zaman?” diye hesap sordu.

“Bir önemi var mı?” diye sordu Breeze. “Öğrenmen gereken ders işte bu yavrum. Eğer birinin nasıl hissediyor olduğunu anlayamazsan, o zaman asla duygusal Allomansi’de hassas bir dokunuş sahibi olamazsın. Bir kişiyi fazla sert İtersen, en kör olan skaa bile bir şekilde manipüle edilmekte olduğunu fark edecektir. Fazla hafifçe dokunduğunda ise fark edilebilir bir etki oluşturamazsın; başka, daha güçlü duygular yine de hedefine hâkim olur.”

Breeze başını olumsuzca salladı. “Her şey insanları anlamakla ilgili,” diye devam etti. “Birisinin nasıl hissediyor olduğunu okumalısın, bu hisleri doğru yöne doğru dürtükleyerek değiştirmeli, sonra da onların bu yeni duygusal durumlarını kendi avantajın için odaklamalısın. Bu, yavrum, bizim yaptığımız işin zorluğudur! Kolay bir şey değildir ama bunu iyi yapabilenler için...”

Kapı açıldı ve asık yüzlü skaa elinde bütün bir şarap şişesiyle geri döndü. Bunu ve bir kupayı Breeze’in önünde masaya koydu, sonra da yemek odasına bakan göz-cü deliklerinin yanında durmak üzere giderek odanın öbür tarafında kaldı.

“Muazzam ödüller vardır,” dedi Breeze sessiz bir gülümsemeyle. Ona göz kırptı, sonra da biraz şarap doldurdu.

Vin ne düşüneceğinden emin değildi. Breeze’in görüşü zalimce gibi görünüyordu. Ama Reen onu iyi eğitmişti. Eğer Vin bu şeyin üstünde güç sahibi olmazsa,

başkaları bunu kullanarak onun üzerinde güç sahibi olacaktı. Kendisini Breeze'den gelebilecek daha başka manipölasyonlara karşı korumak için Kelsier'in ona öğretilmiş olduğu gibi bakır yakmaya başladı.

Kapı tekrar açıldı ve yelek giymiş olan tanıdık biri ağır adımlarla içeri girdi. "Hey Vin," dedi Ham dost canlısı bir el sallamayla. Masaya doğru gelerek şaraba dik dik baktı. "Breeze, biliyorsun ki isyancıların bu tür bir şey için parası yok."

"Kelsier onların masraflarını karşılayacak," dedi Breeze umursamaz bir şekilde elini sallayarak. "Ben kesinlikle kuru bir boğaz ile çalışmam. Bölge nasıl?"

"Güvende," dedi Ham. "Ama her ihtimale karşı köşelerde Kalaygözlerim var. Senin kaçış yolun da o köşedeki kapağın arkasında."

Breeze başıyla onayladı ve Ham de dönerek Clubs'ın çırağına baktı. "Sen orada dumanlıyor musun Cobble?"

Oğlan başıyla onayladı.

"Aferin sana," dedi Ham. "O zaman her şey tamam. Şimdi bizim sadece Kell'in konuşmasını beklememiz gerek."

Breeze köstekli saatini kontrol etti. "Plana göre daha çıkmasına birkaç dakika var. Birisine sana da kupa getirteyim mi?"

"Kalsın," dedi Ham.

Breeze omuz silkerek şarabını yudumladı.

Bir sessizlik anı oldu. En sonunda Ham konuştu. "Peki..."

"Hayır," diye lafını kesti Breeze.

"Ama..."

"Her ne ise, biz bunu duymak istemiyoruz."

Ham Teskinciye bir bakış attı. "Beni İterek susturamazsın Breeze."

Breeze gözlerini devirerek bir yudum aldı.

"Ne?" diye sordu Vin. "Ne söyleyecektin?"

"Ona cesaret verme yavrum," dedi Breeze.

Vin kaşlarını çatı. Ham'e bir göz attı ve o da gülümsedi.

Breeze içini çekti. "Ama beni işe karıştıрма. Ben Ham'ın boş tartışmalarından birisi için havamda değilim."

"Boş ver onu," dedi Ham hevesli bir şekilde, sandalyesini Vin'in biraz daha yakınına çekerek. "Şimdi, ben düşünüyordum. Biz Son İmparatorluk'u devirerek iyi bir şey mi yapıyoruz, yoksa kötü bir şey mi yapıyoruz?"

Vin durakladı. "Bir önemi var mı?"

Ham afallamış gibi göründü ama Breeze kıs kıs güldü. "Güzel cevap," dedi Teskinci.

Ham, Breeze'e ateş püsküren gözlerle baktı, sonra Vin'e geri döndü. "Elbette bunun önemi var."

"Ee," dedi Vin. "Sanırım biz iyi bir şey yapıyoruz. Son İmparatorluk skaalan yüzyıllardır ezdi."

"Evet," dedi Ham. "Ama bir sorun var. Lord Hükümdar Tanrı, değil mi?"

Vin omuz silkti. "Bir önemi var mı?"

Ham ona da ateş püsküren gözlerle baktı.

Vin gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Nezaret onun Tanrı olduğunu iddia ediyor."

"Aslında Lord Hükümdar Tanrı'nın sadece bir *parçası*," diye belirtti Breeze. "O Ebediyetin Kıymığı; her şeyi bilen ve her yerde olan kendisi değil, ancak o öyle *olan* bir bilincin bağımsız bir parçası."

Ham içini çekti. "Ben senin işe karışmayı istemediğini sanıyordum."

"Sadece herkesin terimleri doğru anladığından emin oluyorum," dedi Breeze kaygısızca.

"Her neyse," dedi Ham. "Tanrı her şeyin yaratıcısı, değil mi? Evrenin kanunlarını belirleyen kuvvet o ve bu nedenle de ahlakın nihai kaynağı da o. O mutlak ahlak."

Vin gözlerini kırptı.

"İkilemi görüyor musun?" diye sordu Ham.

"Ben bir salak görüyorum," diye mırıldandı Breeze.

"Benim kafam karıştı," dedi Vin. "Sorun ne?"

"Biz iyilik yaptığımızı iddia ediyoruz," dedi Ham. "Ama neyin iyi olduğunu *tanımlayan* Tanrı olarak Lord Hükümdar. Böylece, ona karşı çıkarak bizler aslında kötülük yapıyoruz. Ama yanlış şeyi yapan o olduğu için, kötülük aslında bu durumda iyilik mi sayılıyor?"

Vin kaşlarını çatı.

"Ee?" diye sordu Ham.

"Sanırım sen benim başımı ağrıttın," dedi Vin.

"Seni uyarmıştım," diye belirtti Breeze.

Ham içini çekti. "Ama sen bunun düşünmeye değer olduğunu düşünmüyor musun?"

"Emin değilim."

"Ben eminim," dedi Breeze.

Ham başını iki yana salladı. "Buralarda hiç kimse düzgün, zekice tartışmalar yapmayı istemiyor."

Köşedeki skaa isyancı bir anda başını kaldırdı. "Kelsier geldi!"

Ham bir kaşını kaldırdı, sonra da ayağa kalktı. "Gidip etrafı kolaçan etmeliyim. Bu soru üzerine düşün Vin."

"Pekâlâ," dedi Vin, Ham çıkarken.

"Bu tarafa Vin," dedi Breeze ayağa kalkarak. "Duvarda bizim için gözcü delikleri var. Güzel bir kız ol ve benim sandalyemi getir, olur mu?"

Breeze, Vin'in istediği gibi yapıp yapmadığını görmek için arkasına dönüp bakmadı. Vin şüphe içinde durakladı. Bakırı açıkken Breeze onu Teskin edemezdi ama... en sonunda içini çekerek iki sandalyeyi de odanın yan tarafına taşıdı. Breeze duvardaki ince, uzun bir çitayı geri kaydırarak yemek odasının başka bir bölümünü ortaya çıkardı.

Kahverengi iş tulumları ya da yırtık pırtık pelerinler giymiş olan bir grup kırık skaa adam masaların etrafında oturuyorlardı. Bunlar kül lekeli derileri ve çökük duruşları olan kasvetli bir gruptu. Ancak onların bu toplantıda bulunmaları dinlemeye gönüllü oldukları anlamına geliyordu. Yeden odanın ön taraflarına yakın bir masada oturmuş, her zamanki yamalı işçi ceketini giyiyordu. Kıvrıkcık saçları Vin'in yokluğunda kısa kesilmişti.

Vin, Kelsier'den bir çeşit büyük giriş beklemişti. Ancak bunun yerine o basit bir şekilde sessizce yürüyerek mutfaktan çıktı. Yeden'in masasının yanında durakladı ve gülümseyerek bir an için adamla konuştu, sonra da ilerleyerek oturmuş işçilerin karşısına geçti.

Vin daha önce onu hiç bu kadar sıradan giysiler içinde görmemişti. O da seyircilerin çoğu gibi kahverengi bir skaa ceket ve tunç renkli pantolon giymişti. Ancak Kelsier'in kıyafeti temizdi. Kumaşı kirleten hiç kül yoktu ve her ne kadar skaalar tarafından sık olarak kullanılan aynı kaba malzemeden yapılmış olsa da hiçbir yırtığı ya da yaması yoktu. Farkın yeteri kadar olduğuna karar verdi Vin; takım elbiseyle gelmiş olsa çok fazla olurdu.

Kelsier ellerini arkasında kavuşturdu ve yavaş yavaş işçi kalabalığı sessizleşti. Vin gözcü aralığından izlerken Kelsier'in sadece önlerinde durarak bir oda dolusu aç adamı susturabilme becerisine kaşlarını çattı. O da Allomansi mi kullanıyordu? Gerçi bakını açık olduğu hâlde, Vin ondan gelen bir... mevcudiyet hissediyordu.

Oda sessizleştiği zaman Kelsier konuşmaya başladı. "Büyük ihtimalle şimdiye kadar hepiniz benim adımla duymuşsunuzdur," dedi. "Ve eğer benim davama en azından biraz bile sempati duymasaydınız burada olmazdınız."

Vin'in yanında Breeze içkisini yudumladı. "Teskin etme ve Körükleme diğer Allomansi türlerine benzemez," dedi sessizce. "Çoğu metalde, İtmenin ve Çekmenin zıt etkileri vardır. Ancak duygularda Teskin etsen de, Körüklesen de çoğu zaman aynı sonucu elde edebilirsiniz."

"Bu aşırı duygusal durumlar için, tam duygusuzluk ya da mutlak tutku durumlarında, geçerli olmaz. Ancak çoğu durumda hangi gücü kullandığın fark etmez. İnsanlar katı metal külçeleri gibi değildir; herhangi bir anda, içlerinde çalkalanan bir düzine farklı duygu olacaktır. Tecrübeli bir Teskinci baskın kalmasını istediği duygu dışındakilerin hepsini köreltebilir."

Breeze hafifçe döndü. "Rudd, mavi garsonu gönder lütfen."

Muhafızlardan bir tanesi başıyla onayladı ve kapıyı biraz aralayarak dışarıdaki adama bir şeyler fısıldadı. Bir an sonra Vin solgun mavi bir elbise giymiş olan bir garson kızın içkileri doldurarak kalabalığın içinde hareket ettiğini gördü.

"Teskincilerim kalabalığın arasına karışmış hâldeler," dedi Breeze sesi hafiflemeye başlayarak. "Garson kızlar bir işaret, adamlarıma hangi duyguları Teskin ederek azaltacaklarını söylüyor. Onlar da tıpkı benim yaptığım gibi çalışacaklar..." Sesi solarak kesildi ve kalabalığa doğru bakarak konsantre oldu.

"Yorgunluk..." diye fısıldadı. "Bu şu an için gerekli olan bir duygu değil. Açlık... Dikkat dağıtıcı. Şüpheli... Kesinlikle faydalı değil. Evet ve Teskinciler çalışırken."

Körükçüler de bizim kalabalığın duymasını istediğimiz hisleri alevlendiriyorlar. Merak... işte şimdi ihtiyaçları olan şey bu. Evet, Kelsier'i dinleyin. Efsaneleri ve hikâyeleri duydunuz. Adamı kendi gözlerinizle görün ve etkilenin."

"Sizlerin bugün neden geldiğinizi biliyorum," dedi Kelsier sessizce. Vin'in onunla ilişkilendirdiği gösterişliliğin çoğu olmadan konuşuyordu, ses tonu alçak ancak doğrudandı. "Bir fabrikada, madende ya da demirhanede günde on iki saat. Dayaklar, maaş yokluğu, kötü yemek. Ve ne için? Günün sonunda barakalarınıza dönüp de yeni bir trajedi bulabilmek için mi? Umursamaz bir ustabaşı tarafından öldürülmüş bir dost. Asilin birinin oyuncacı olmak için alıp götürülmüş bir evlat. Sıkıcı bir gün geçirmekte olan rastgele bir lordun eliyle ölmüş bir kardeş."

"Evet," diye fısıldadı Breeze. "Güzel. Kırmızı, Rudd. Açık kırmızılı kızı gönder." Başka bir garson kız odaya girdi.

"Tutku ve öfke," dedi Breeze, sesi neredeyse bir mırıldanmaya dönüşmüştü. "Ama sadece birazcık. Sadece bir dürtükleme, bir hatırlatma."

Meraklanan Vin bir an için bakırını söndürüp bunun yerine tunç yakarak Breeze'in Allomansi kullanımını algılamaya çalıştı. Ama ondan herhangi bir titreşim gelmiyordu.

Tabii ya, diye düşündü. Clubs'ın çırağını unutmuşum, o benim herhangi bir Allomantik titreşimi hissetmemi engeller. Bakırını tekrar yaktı.

Kelsier konuşmaya devam ediyordu. "Dostlarım, trajediniz içinde yalnız değilsiniz. Tıpkı sizler gibi olan milyonlar var. Ve onların da size ihtiyacı var. Ben dilenmeye gelmedim, hayatımızda ondan yeteri kadar var. Ben sizlerden sadece düşünmenizi istiyorum. Enerjinizin nereye harcanmasını tercih ederdiniz? Lord Hükümdar'ın silahlarını dövmeye mi? Yoksa daha değerli bir şeyler uğruna mı?"

Askerlerimizin lafını etmiyor, diye düşündü. Hatta ona katılanların ne yapacaklarının bile. İşçilerin detayları bilmesini istemiyor. Büyük ihtimalle bu iyi fikir; ikna ettikleri orduya gönderilebilir, kalanların da birilerine kesin bir bilgi vermeleri mümkün olmaz.

"Siz benim neden burada olduğumu biliyorsunuz," dedi Kelsier. "Dostum Yeden'i tanıyor ve onun temsil ettiği şeyi biliyorsunuz. Şehirdeki her skaanın isyandan haberi var. Belki sizler de buna katılmayı düşünmüşsünüzdür. Büyük bir kısmınız katılmayacak; büyük bir kısmınız kül lekeli fabrikalarınıza, yanan demirhanelerinize, ölen evlerinize geri gideceksiniz. Gideceksiniz çünkü bu korkunç hayat tanıdık. Ama bazılarınız... bazılarınız benimle gelecek. Ve gelecek yıllarda hatırlananlar da o adamlar olacak. Muhteşem bir şey yapmış oldukları için hatırlanacaklar."

İşçilerin pek çoğu birbirlerine baktılar, gerçi bazıları sadece yarı boş çorba kâselerine gözlerini dikmişlerdi. En sonunda odanın arka tarafına yakın birisi konuştu. "Sen bir aptalsın," dedi adam. "Lord Hükümdar seni öldürecek. Tanrı'ya karşı kendi şehrinde ayaklanılmaz."

Oda sessizleşti. Gergin. Breeze kendi kendine fısıldarken Vin oturduğu yerde dikleşti.

Odanın içinde Kelsier bir an boyunca sessizce durdu. En sonunda uzandı ve ceketinin yenlerini geri çekerek kollarının üstündeki çizgi çizgi yara izlerini açığa çıkardı. "Lord Hükümdar bizim tanrımız değil," dedi sessizce. "Ve o beni öldüremez. Bunu denedi, ancak başarısız oldu. Çünkü ben onun asla öldüremeyeceği şeyim."

Bununla birlikte Kelsier döndü ve geldiği yoldan yürüyerek odadan çıktı.

"Hım," dedi Breeze. "Eh, bu biraz dramatik oldu. Rudd, kırmızıyı geri getir ve kahverengiyi gönder."

Kahverengili bir garson kadın kalabalığın içine girdi.

"Hayret," dedi Breeze. "Ve evet, gurur. Öfkeyi Teskin et, şimdilik..."

Kalabalık bir an boyunca sessiz kaldı, yemek odası ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. En sonunda Yeden konuşmak ve biraz daha fazla teşvik vermek ve bunun yanı sıra eğer daha fazlasını duymak istiyorlarsa işçilere ne yapmaları gerektiğini anlatmak üzere ayağa kalktı. O konuşurken kalabalık yemeklerine geri döndü.

"Yeşil Rudd," dedi Breeze. "Hım, evet. Hadi, hepinizi biraz düşünceli yapalım ve size bir parça da sadakat verelim. Kimsenin koşup obligatörlere gitmesini istemiyoruz, değil mi? Kell izlerini iyi gizledi ama otoriteler ne kadar az şey duyarlarsa, o kadar iyi olur, hı? Oh, peki ya senden ne haber Yeden? Sen biraz fazla endişelisin. Hadi, onu Teskin edelim, endişelerini alıp götürelim. Sadece senin o tutkunu geride bırakalım ve umalım ki bu sesindeki o aptal tonu örtmek için yeterli olsun."

Vin izlemeye devam etti. Şimdi Kelsier gitmiş olduğuna göre, kalabalığın tepkileri ve Breeze'in işi üzerine odaklanmak daha kolay geliyordu. Yeden konuştuğu dışarıdaki işçiler tam olarak Breeze'in mırıldandığı emirler doğrultusunda tepki veriyordu. Teskinin etkileri Yeden'de de görülüyordu: Daha rahat hâle geldi, konuştuğu sesindeki özgüven arttı.

Merakla Vin bakırını tekrar söndürdü. Breeze'in duyguları üstündeki dokunuşunu hissedip hissedemeyeceğini görmek için konsantre oldu, Vin de Breeze'in yaydığı genel Allomantik etkinin içinde olmalıydı. Breeze'in, belki Yeden hariç, kişileri ayrıca seçip ayırmaya vakti yoktu. Hissetmesi çok ama çok zordu. Ancak Breeze oturmuş kendi kendine mırıldandıkça Vin de tam olarak onun tarif ettiği duyguları hissetmeye başladı.

Vin etkilenmeden edememişti. Kelsier'in onun duyguları üzerinde Allomansi kullanmış olduğu bir iki seferdeki dokunuşu sanki surata inen ani, küt bir yumruk gibi olmuştu. Onun gücü vardı ama inceliği çok azdı.

Breeze'in dokunuşu ise inanılmayacak kadar narindi. Belli duyguları Teskin ediyor, bunları söndürürken diğerlerini etkilemeden bırakıyordu. Vin onun adamlarının kendi duygularını Körüklemesini de hissedebiliyordu ama bu dokunuşlar hiç de Breeze'inki kadar incelikli değildi. Bakırını kapalı bırakıp Yeden konuşmaya devam ederken duyguları üzerindeki dokunuşları izledi. Yeden ona katılan adamların bir süre için ailelerini ve arkadaşlarını terk etmek zorunda kalacaklarını açıklıyordu, bir yıl kadar uzun sürebilirdi ama bu süre boyunca iyi besleneceklerdi.

Vin, Breeze'e duyduğu saygının artmaya devam ettiğini hissetti. Birdenbire Kelsier'in onu Breeze'e havale etmiş olmasına o kadar da kızmadığını düşünmeye

başladı. Breeze sadece tek bir şey yapabiliyor olabiliyordu ama belli ki bu konuda çok büyük miktarda tecrübesi vardı. Kelsier bir Sissoylu olarak tüm Allomantik becerileri öğrenmek zorunda kalmıştı, herhangi bir gücün üstüne odaklanmış olmaması mantıklıydı.

Beni öbürlerinden de öğrenmeye göndereceğinden emin olmam gerek, diye düşündü Vin. *Onlar da kendi güçlerinde usta olacaklar.*

Vin, Yeden konuşmasını bitirirken dikkatini tekrar yemek odasına çevirdi. “Kelsier’i, Hathsin Firarisi’ni duydunuz,” dedi. “Onun hakkındaki söylentiler doğru, suç hayatını bir kenara bıraktı ve bütün dikkatini skaa isyanı için çalışmaya adadı! Dostlarını, bizler muhteşem bir şey için hazırlanıyoruz. Son İmparatorluk’a karşı, bittabi, en son mücadelemiz olabilecek bir şey. Bize katılın. Kardeşlerinize katılın. Firari’nin kendisine katılın!”

Yemek odası sessizleşti.

“Parlak kırmızı,” dedi Breeze. “O adamların buradan duydukları şeyler hakkında tutkulu hissederek ayrılmalarını istiyorum.”

“Duygular solacak, değil mi?” dedi Vin, kırmızı elbiseli bir garson kız kalabalığın içine girerken.

“Evet,” dedi Breeze arkasına yaslanıp çitayı kaydırarak kapatırken. “Ama hatıralar kalacak. Eğer insanlar bir olayı güçlü duygularıyla ilişkilendirirlerse bunu daha iyi hatırlarlar.”

Birkaç saniye sonra Ham arka kapıdan içeri girdi. “Bu iyi gitti. Adamlar canlanmış bir şekilde çıkıyorlar ve bir kısmı da geride kalıyor. Mağaralara göndermek için iyi bir gönüllü ekibimiz olacak.”

Breeze başını olumsuzca salladı. “Yeterli değil. Dox bu toplantıların her birini organize etmek için birkaç gün harcıyor ve her birinden sadece yirmi kadar adam alabiliyoruz. Bu hızla asla zamanında on bine ulaşamayız.”

“Daha fazla toplantı mı yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordu Ham. “O zor olacak; bu şeylerde çok dikkatli olmamız gerekiyor, bu yüzden de sadece makul derecede güvenilir olanları davet ediyoruz.”

Breeze bir an için oturdu. En sonunda şarabının kalanını bitirdi. “Bilmiyorum ama bir şeyler düşünmemiz gerekecek. Ama şimdilik dükkâna geri dönelim. İnaniyorum ki Kelsier bu akşam bir durum toplantısı yapmak istiyor.”

Kelsier batıya doğru baktı. İkinci güneşi zehirli bir kırmızıydı, dumandan bir göğün içinden öfkeyle parlıyordu. Bunun hemen altında, Kelsier koyu bir zirve ucunun silüetini görebiliyordu. Tyrian, küldağlarının en yakında olanı.

Clubs’in düz çatılı dükkânının tepesinde ayaktaydı, aşağıdaki sokaklardan evlerine geri dönen işçileri dinliyordu. Düz bir çatı arada bir külü küreyerek atmanın gerekli olduğu anlamına gelirdi ve çoğu skaa binasının çatılarının eğimli olmasının sebebi de buydu, ama Kelsier’in görüşüne göre manzara çoğu zaman bu ufak zahmete değdi.

Aşağısında skaa işçiler umutsuz sıralar hâlinde yorgun argın yürüyorlardı ve

geçişleri küçük bir kül bulutu kaldırıyordu. Kelsier onlara sırtını dönerek kuzey ufkuna doğru baktı... Hathsin Çukurları'na doğru.

Nereye gidiyor, diye düşündü. Atiyum şehre ulaşıyor ama ondan sonra orada kayboluyor. Nezaret'te değil, onları izledik ve metale hiçbir skaanın eli de değmiyor. Biz hazineye gittiğini varsayıyoruz. En azından öyle olduğunu umut ediyoruz.

Atiyum yakarken bir Sissoylu neredeyse durdurulamazdı; bu kadar değerli olmasının nedeni biraz da buydu. Ama onun planı zenginlikten çok daha fazlası hakkındaydı. Çukurlarda ne kadar atiyum hasat edildiğini o biliyordu ve Dockson da Lord Hükümdar'ın fahiş fiyatlardan asillere azar azar verdiği miktarları araştırmıştı. Elde edilen atiyumun neredeyse onda biri sonunda asillerin ellerine ulaşıyordu.

Dünyada üretilen atiyumun yüzde doksanı depolanmıştı, yıllar ve yıllar boyunca, bin yıl süresince. Metalin o kadar çoğuyla Kelsier'in takımı en güçlü asil evlerinin bile gözünü korkutabilirdi. Yeden'in sarayı tutma planı büyük olasılıkla pek çok kişiye nafileymiş gibi görünüyordu; gerçekten de, kendi başına başansız olmaya mahkûmdu. Ancak Kelsier'in öteki planları...

Kelsier başını eğerek elindeki küçük, beyazımsı çubuğa bir göz attı. On Birinci Metal. Bunun hakkındaki söylentileri biliyordu; bunları kendisi başlatmıştı. Şimdi ise sadece bunları boşa çıkarmaması gerekecekti.

İçini çekerek gözlerini doğuya, Kredik Shaw'a, Lord Hükümdar'ın sarayına doğru çevirdi. İsim Terris dilindeydi; "Bin Kuleli Tepe" anlamına geliyordu. Uygundu çünkü imparatorluk sarayı yere saplanmış devasa siyah mızraklardan oluşan bir yığına benziyordu. Kulelerin bazıları çarpıktı, diğerleri düzdü. Bazıları kalın kulelerdi, bazıları ise ince ve iğne gibiydi. Boyları değişikendi ama her biri uzundu. Ve her biri sivri bir uçla son buluyordu.

Kredik Shaw. Üç yıl önce her şeyin bittiği yer orasıydı. Ve Kelsier geri gitmek zorundaydı.

Kapak açıldı ve bir silüet çatının üstüne tırmandı. Sazed cübbesinin tozunu siler, sonra da kendisine özgü olan saygılı duruşuyla yaklaşırken Kelsier bir kaşını kaldırıp döndü. İsyançı bir Terrisli bile eğitiminden gelen karakteri koruyordu.

"Üstat Kelsier," dedi Sazed eğilerek.

Kelsier başıyla selam verdi ve Sazed de ilerleyerek onun yanına geçip imparatorluk sarayına doğru baktı. "Ah," dedi kendi kendine sanki Kelsier'in düşüncelerini anlıyormuş gibi.

Kelsier gülümsedi. Sazed gerçekten de çok değerli bir keşif olmuştu. Lord Hükümdar onları hemlen hemen Miraç Günü'nden beri avlıyor olduğu için Sırdaşlar ister istemez gizliliğe meyilliydi. Bazı efsaneler Hükümdar'ın Terris halkına vekil harçlık ve üreme programlarını da içeren katı bir şekilde boyun eğdirmiş olmasının sebebinin sadece Sırdaşlara duyduğu nefretin bir uzantısı olduğunu iddia ediyordu.

"Eğer Luthadel'de, saraydan sadece kısa bir yürüyüş mesafesi uzaklıkta bir Sırdaş olduğunu bilseydi ne düşünürdü diye merak ediyorum," dedi Kelsier.

"Umalım ki bunu hiç öğrenmeyelim Üstat Kelsier," dedi Sazed.

“Bu şehre gelmek konusundaki istekliliğini takdir ediyorum Saze. Bunun bir risk olduğunu biliyorum.”

“Bu doğru bir iş,” dedi Sazed. “Ve bu plan, işin içinde olan herkes için tehlikeli. Gerçekten de, sadece yaşamak bile benim için tehlikeli, diye düşünüyorum ben. Lord Hükümdar’ın kendisinin korktuğu bir mezhebin üyesi olmak sağlıklı değil.”

“Korktuğu mu?” diye sordu Kelsier dönüp Sazed’a bakmak için başını kaldırarak. Kelsier’in ortalamanın üstünde olan boyuna rağmen, Terrisli hâlâ ondan en az bir kafa daha uzundu. “Ben onun herhangi bir şeyden korktuğunu sanmıyorum Saze.”

“O Sırdışlardan korkuyor,” dedi Sazed. “Kesinlikle ve açıklanamaz bir şekilde. Belki de bizim güçlerimiz yüzündendir. Bizler Allomanser değiliz ancak... başka bir şeyiz. Onun için bilinmeyen bir şey.”

Kelsier başıyla onaylayarak şehre doğru geri döndü. O kadar fazla planı vardı, o kadar çok yapacak işi vardı ki. Ve hepsinin özünde de skaalar vardı. Zavallı, mütevazı, yenik skaalar.

“Bana bir tanesini daha anlat Saze,” dedi Kelsier. “Gücü olan bir tane.”

“Güç mü?” diye sordu Sazed. “Bu dine uygulandığı zaman göreceli bir terim, diye düşünüyorum ben. Belki de Jaizm’i duymayı istersiniz. Bunun takipçileri oldukça sadık ve dindardı.”

“Bana onlardan bahset.”

“Jaizm tek bir adam tarafından kurulmuştu,” dedi Sazed. “Onun gerçek adı kayıp, gerçi takipçileri ona ‘Ja’ diyordu. İhtilaf telkin ettiği için yerel bir kral tarafından öldürüldü, görünüşe göre bu onun çok iyi olduğu bir konuydu ama bu sadece onun takipçilerini artırdı.

“Jaistler mutluluğu inançlarının gözle görülürlüğüyle orantılı olarak kazandıklarını düşünürdü ve sık ve ateşli iman beyanlarında bulunmalarıyla bilinirlerdi. Anladığımı kadarıyla, bir Jaist’le konuşmak sinir bozucu olabiliyormuş çünkü neredeyse her cümleyi ‘Ja’ya şükür’ diyerek bitirmeyi severlermiş.”

“Bu güzel Saze,” dedi Kelsier. “Ama güç sadece sözlerden daha fazlası.”

“Ah, kesinlikle öyle,” diyerek ona katıldı Sazed. “Jaistler inançlarında güçlüydü. Efsaneler diyor ki, tek bir Jaist bile Lord Hükümdar’ı Tanrı olarak kabul etmediği için Nezaret, Jaistleri en sonuncusuna kadar yok etmek zorunda kalmış. Onlar Miraç’tan sonra fazla uzun dayanamadılar ama sadece göze çok battıkları ve avlanmaları ve öldürülmeleri kolay olduğu için.”

Kelsier başını salladı, sonra da Sazed’a göz atarak gülümsedi. “Bana dönmek isteyip istemediğimi sormadın.”

“Özür dilerim Üstat Kelsier ama bu din size uymuyor, diye düşünüyorum ben,” dedi Sazed. “Sizin çekici bulabileceğiniz bir küstahlıkları var ama siz onların ilâhiyatını basit bulurdunuz.”

“Beni fazlasıyla iyi tanımaya başlıyorsun,” dedi Kelsier şehre bakmaya devam ederek. “Krallıklar ve ordular yıkıldıktan sonra, dinler hâlâ savaşıyordu, değil mi?”

“Gerçekten de öyle,” dedi Sazed. “Daha metanetli olan dinlerden bazıları ta beşinci yüzyıla kadar dayandılar.”

"Onları bu kadar güçlü yapan şey neydi?" dedi Kelsier. "Onlar bunu nasıl yaptılar Saze? Bu dinlere insanların üstünde böylesine güç veren şey neydi?"

"Bu herhangi tek bir şey değildi, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Pazlaları dürüst inançları sayesinde güçlüydü, başkaları vaat ettikleri umut yüzünden Diğerleri ise zorlayıcıydı."

"Ama hepsinin tutkusu vardı," dedi Kelsier.

"Evet, Üstat Kelsier," dedi Sazed başıyla onaylayarak. "Bu oldukça doğru bir tespit."

"Bizim kaybetmiş olduğumuz şey de işte bu," dedi Kelsier, yüz binlerce nüfusu olduğu hâlde ancak bir avucunun mücadele etmeye cesaret edebildiği şehri gözle riyle tararken. "Onlar Lord Hükümdar'a inanmıyorlar, ondan sadece korkuyorlar. Onların ellerinde inanacak bir şeyleri kalmamış."

"Ya siz neye inanıyorsunuz Üstat Kelsier, eğer sormamın sakıncası yoksa?"

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Daha tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Ama Son İmparatorluk'u devirmek iyi bir başlangıç gibi görünüyor. Senin listen de kutsal bir görev olarak asillerin katledilmesini içeren bir din var mı?"

Sazed kınamayla kaşlarını çattı. "Olduğunu sanmıyorum Üstat Kelsier."

"Belki de ben bir tane kurmalıyım," dedi Kelsier öylesine bir gülümsemeyle. "Her neyse, Vin ve Breeze daha geri dönmedi mi?"

"Onlar ben buraya çıkmadan hemen önce geldiler."

"İyi," dedi Kelsier başını sallayarak. "Onlara hemen, birazdan aşağıda olacağımı söyle."

Vin bacaklarını altında toplamış hâlde konferans odasındaki içi fazla doldurulmuş koltuğunda oturmuş, Marsh'ı gözünün ucuyla incelemeye çalışıyordu.

Kelsier'e ne kadar çok benziyordu. Sadece o... sertti. Ne kızgındı ne de Clubs gibi huysuzdu. O sadece mutlu değildi. Yüzünde tarafsız bir ifadeyle koltuğunda oturuyordu.

Kelsier dışında diğer herkes gelmişti ve kendi aralarında sessizce muhabbet ediyorlardı. Vin, Yorlatek'in gözlerini yakaladı ve ona gelmesi için elini salladı. Genç oğlan yaklaştı ve Vin'in koltuğunun yanına çöktü.

"Marsh*," diye fısıldadı Vin odanın genel uğultusunda duyulamayacak bir şekilde. "Bu bir lakap mı?"

"İyorduk yok bir isim bu ailesi değil ona ver."

Vin duraklayarak oğlanın doğulu şivesini deşifre etmeye çalıştı. "Bir lakap değil mi o zaman?"

Yorlatek başını olumsuzca salladı. "İyorduk bir tane ama."

"Neydi bu?"

"Demirgöz. Başka durdu kullanmak. İyor gerçek gözde demiri hatırlat bu isim hı? Sorgucu."

* Marsh, İngilizce'de bataklık anlamına gelir.(çn)

Vin tekrar Marsh'a göz attı. Yüz ifadesi katıydı, gözleri sanki demirden yapılmış gibi sertti. Vin neden insanların bu lakabı kullanmayı bıraktığını anlayabiliyordu; bir Çelik Sorgucunun adını bile anmak onun titremesine neden oluyordu.

"Sağ ol."

Yorlatek gülümsedi. O samimi bir oğlandı. Garip, ciddi, gergin ama samimi. Kelsier en sonunda içeri girerken o da taburesine geri döndü.

"Pekâlâ, millet," dedi. "Elimizde ne var?"

"Kötü haberlerin dışında mı?" diye sordu Breeze.

"Duyalım bakalım."

"On iki hafta oldu ve biz iki binin altında adam toplayabildik," dedi Ham. "İsyancıların hâlihazırda sahip olduğu adam sayısı ile, hedefi tutturamayacağız."

"Dox, daha fazla toplantı düzenleyebilir miyiz?" diye sordu Kelsier.

"Büyük ihtimalle," dedi Dockson defterlerle kaplanmış bir masanın yanındaki koltuğundan.

"Bu riske girmek istediğine emin misin Kelsier?" diye sordu Yeden. Son birkaç hafta içinde mizacı iyileşmişti, özellikle de Kelsier'in topladığı acemi askerler bölük bölük gelmeye başladıktan sonra. Reen'in de her zaman söylemiş olduğu gibi, sonuçlar hızla arkadaş kazandırıyordu.

"Zaten tehlike içindeyiz," diye devam etti Yeden. "Söylentiler yeraltının her yerine yayılıyor. Eğer daha fazla çalkantı yaratırsak, Nezaret büyük bir şeylerin dönmekte olduğunu fark edecek."

"O büyük ihtimalle haklı Kell," dedi Dockson. "Dahası, dinlemeye gönüllü olan skaaların sayısı belli. Luthadel büyük ama buradaki hareketliliğimiz sınırlı."

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "O zaman bölgedeki diğer şehirler üstünde de çalışmaya başlayacağız. Breeze, sen çeteni iki etkili grup hâlinde bölebilir misin?"

"Sanırım evet," dedi Breeze tereddütlü bir şekilde.

"Bir takımı Luthadel'de ve öbürünü de etraftaki şehirlerde çalıştırabiliriz. Eğer aynı anda olmayacak şekilde organize ettiğimizi varsayarsak, büyük ihtimalle ben hepsine yetişebilirim."

"O kadar fazla toplantı bizi daha da fazla açığa çıkarır," dedi Yeden.

"Ve bu da, bu arada, başka bir sorunu akla getiriyor," dedi Ham. "Nezaret saflarına sızma konusunda çalışıyor olmamız gerekmiyor muydu?"

"Ee?" diye sordu Kelsier, Marsh'a dönerek.

Marsh başını olumsuzca salladı. "Nezaret su geçirmiyor, benim daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Bu olmayacak," diye homurdandı Clubs. "İsyancılar bunu zaten denedi."

Yeden başını sallayarak onayladı. "Biz Nezaret'in merkezi gruplarına casus sokmayı birçok defa denedik. Bu mümkün değil."

Oda sessizleşti.

"Benim bir fikrim var," dedi Vin sessizce.

Kelsier bir kaşını kaldırdı.

"Camon," dedi Vin. "O sen beni çeteye almadan önce bir iş üzerinde çalışıyordun."

Hatta obligatörlerin bizi fark etmelerine neden olan iş de oydu. O planın özü başka bir hırsız tarafından organize edilmmişti, Theron adlı bir çetebası. O Nezaret ödeneceklerini Luthadel'e taşıyacak olan sahite bir kanal konvoyu ayarlamaya çalışıyordu."

"Ee?" diye sordu Breeze.

"O aynı kanal tekneleri Luthadel'e eğitimlerinin son kısmı için yeni Nezaret çıraqları da getirecekti. Theron'un yol üzerinde bir bağlantısı var, rüşvete açık olan düşük seviyeli bir obligatör. Belki onu gruba kendi yerel meclisinden bir 'çırak' eklemesi için ikna edebiliriz."

Kelsier düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Bir kontrol etmekte fayda var."

Dockson dolmakalemiyle bir kâğıt parçasının üstüne bir şeyler karaladı. "Ben Theron'la temas kuracak ve adamının hâlâ kullanılabilir olup olmadığını öğreneceğim."

"Kaynaklarımız ne durumda?" diye sordu Kelsier.

Dockson omuz silkti. "Ham bize iki tane eski asker eğitici buldu. Ama silahlar... şey... Renoux ile çeşitli temaslar kuruyor ve anlaşmalar yapıyoruz ama pek hızlı hareket etmemiz mümkün değil. Neyse ki, silahlar geldikleri zaman toptan gelecekler."

Kelsier başıyla onayladı. "O zaman her şey tamam, değil mi?"

Breeze boğazını temizledi. "Ben... sokaklarda bir sürü söylenti duyuyorum Kelsier," dedi. "İnsanlar senin bu On Birinci Metal'in hakkında konuşuyor."

"İyi," dedi Kelsier.

"Lord Hükümdar'ın duyacağından endişe etmiyor musun? Eğer senin ne yapacağın hakkında önceden haber alırsa, ona... karşı koymak çok daha zor olacaktır."

"Öldürmek" demedi, diye düşündü Vin. *Onlar Kelsier'in bunu yapabileceğine inanmıyor.*

Kelsier ise sadece gülümsedi. "Lord Hükümdar hakkında endişe etmeyin, ben işleri kontrol altında tutuyorum. Hatta önümüzdeki birkaç gün içinde onu bizzat bir ziyaret etmeye niyetim var."

"Ziyaret etmek mi?" diye sordu Yeden rahatsız bir şekilde. "Sen Lord Hükümdar'ı ziyaret mi edeceksin? Sen kafayı mı?.." Yeden'in sesi solarak kesildi, sonra da odadaki diğerlerine bir göz attı. "Doğru. Unutmuşum."

"İşi kapmaya başladı," diye belirtti Dockson.

Koridordan ağır ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra da Ham'in muhafızlarından birisi içeri girdi. Ham'in koltuğuna doğru gitti ve kısaca bir şeyler fısıldadı.

Ham'in yüzü asıldı.

"Ne?" diye sordu Kelsier.

"Bir olay," dedi Ham.

"Olay mı?" diye sordu Dockson. "Ne çeşit bir olay?"

"Birkaç hafta önce buluştuğumuz o sığınağı hatırlıyor musunuz?" dedi Ham. "Kell'in planını ilk anlattığı sığınak?"

Camon'un sığınağı, diye düşündü Vin endişelenerek.

"Ee, görünüşe göre Nezaret orayı bulmuş," dedi Ham.

Görünüşe göre Rashek, Terris kültüründe büyümekte olan bir hizbi temsil ediyor. Büyük bir sayıda genç olağandışı güçlerinin sadece tarlalarda çalışmak, çiftçilik ve taş işçiliğinden daha fazlası için kullanılması gerektiğini düşünüyor. Bunlar gürültücü, hatta kabadayılar; benim tanıdığım sessiz ve anlayışlı Terrisli filozoflar ve kutsal adamlardan çok farklılar.

Onların dikkatli bir şekilde izlenmesi gerek; Terrislilerin. Eğer fırsat ve sebep bulurlarsa çok tehlikeli olabilirler.

11

KELSIER KAPI AĞZINDA Vin'in görüşünü engelleyecek şekilde durdu. Vin ise öne eğilerek onun ötesindeki sığınağa göz atmaya çalıştı ama önünde çok fazla kişi vardı. Sadece kırılmış ve üst menteşesi yerinden sökülmüş olan kapının yamuk bir açıyla asılı durduğunu seçebiliyordu.

Kelsier uzun bir süre orada durdu. En sonunda dönerek Dockson'ın arkasındaki Vin'e doğru baktı. "Ham haklı Vin," dedi. "Bunu görmek istemeyebilirsin."

Vin ise olduğu yerde kalarak azimli bir şekilde ona baktı. En sonunda Kelsier içini çekerek odanın içine girdi. Dockson da arkasından takip etti ve Vin nihayet onların engellemekte olduğu sahneyi gördü.

Cesetler zemine saçılmıştı, Dockson'ın elindeki fenerin ışığında çarpılmış uzuvları gölgeli ve rahatsız ediciydi. Daha çürümeye başlamamışlardı, saldırı daha o sabah gerçekleşmişti ama yine de odanın üstünde bir ölüm kokusu vardı. Yavaş yavaş kuruyan kanın kokusu, acının ve korkunun kokusu.

Vin kapının ağzında kaldı. Daha önce de ölüm görmüştü, sokaklarda sık sık gördüğü bir şeydi. Ara sokaklarda bıçaklamalar. Sığınaklarda dayaklar. Açlıktan ölen çocuklar. Bir keresinde sinirli bir lordun elinin tersiyle vurarak yaşlı bir kadının boynunu kırdığını da görmüştü. Ceset en sonunda bir skaa ceset ekibi onu almaya gelene kadar üç gün sokakta yatmıştı.

Ancak o olayların hiç birisinde Camon'un sığınağında görmekte olduğu katliam

havası yoktu. Bu adamlar sadece öldürülmemiş, parçalanmışlardı. Gövdelerinde ayrılmış yatan kollar vardı. Kırık masa ve sandalyeler göğüslere saplanmıştı. Zemin yapışkan, koyu kanla kaplanmamış olan sadece birkaç noktası vardı.

Kelsier ona bir göz attı, belli ki bir çeşit tepki bekliyordu. Vin ise dikilmiş, ölüme bakıyordu ve kendisini ise... uyuşmuş hissediyordu. Tepkisi ne olmayıydı? Bunlar ona kötü davranmış, onu dövmüş, onun payına el koymuş olan adamlardı. Ama öte yandan bunlar ona barınak sağlamış, onu aralarına kabul etmiş ve başkalarının onu kolayca pezevenklere vereceği yerde Vin'i beslemiş olan adamlardı.

Reen olsa büyük ihtimalle onu bu görüntü karşısında hissettiği hain üzüntü yüzünden azarlardı. Elbette, Vin bir çocukken bir şehirden başka birine gitmek için ayrıldıkları sırada, ne kadar zalim ya da umursamaz olsalar bile, tanımaya başlamış olduğu kişilerden ayrılmayı istemediği için ağladığı zamanlarda Reen ona hep kızmıştı. Görünüşe göre Vin daha tam olarak bu zayıflığının üstesinden gelememişti. Adımını atarak odanın içine girdi; bu adamlar için gözyaşı dökcek değildi ama yine de sonlarının böyle olmamış olmasını isterdi.

Dahası vahşetin kendisi de rahatsız ediciydi. Vin diğerlerinin önünde yüzünü ifadesiz tutabilmek için kendisini zorladı ama arada bir irkilerek parçalanmış cesetlerden başka yere baktığını fark ediyordu. Saldırıyı yapmış olanlar her kimse oldukça... eksiksiz bir iş çıkarmıştı.

Bu aşırı görünüyor, Nezaret için bile, diye düşündü. Ne tür bir insan böyle bir şeyi yapar?

"Sorgucu," dedi Dockson sessizce bir cesedin yanında diz çökmüş olarak.

Kelsier başını sallayarak onayladı. Vin'in arkasından Sazed de odaya girdi; cübbelerine kan bulaştırmamak için dikkat ediyordu. Vin, özellikle korkunç durumdaki bir cesetten yüz çevirip dikkatini Terrisliye yönelterek onun hareketlerini takip etmeye verdi. Kelsier bir Sissoyluydu ve Dockson'ın da becerikli bir dövüşçü olduğunu duymuştu. Ham ve adamları ise bölgeyi güvence altına almaktaydı. Ancak diğerleri; Breeze, Yeden ve Clubs geride kalmışlardı. Bölge fazla tehlikeliydi. Kelsier, Vin bile gelmek istediği zaman direnmişti.

Ama görünüşe göre Sazed'i hiç tereddüt etmeden getiriyordu. Her ne kadar üstü kapalı olsa da, bu hareketi Vin'in vekilharca yeni bir merakla bakmasına sebep olmuştu. Neden burası Siskanlar için çok tehlikeli oluyordu da, Terrisli bir vekilharç için yeteri kadar güvenliydi? Sazed bir savaşçı mıydı? O savaşmayı nasıl öğrenmiş olabilirdi? Terrislilerin doğumdan itibaren çok dikkatli eğiticiler tarafından yetiştiriliyor olması gerekiyordu.

Sazed'in rahat adımları ve sakin yüzü Vin'e çok az ipucu veriyordu. Ancak Sazed katliam yüzünden şok olmuş gibi görünmüyordu.

İlginç, diye düşündü Vin parçalanmış mobilyaların arasından geçip kan birikintilerinin uzağından dolanarak Kelsier'in yanına giderken. Kelsier bir çift cesedin yanında eğilmişti. Vin büyük bir şaşkınlıkla bir tanesinin Ulef olduğunu fark etti. Oğlanın yüzü acıyla çarpılmıştı, göğsünün ön tarafı kırık kemikler ve yitilmiş et-

ten oluşan bir yığındı; sanki birileri göğüs kafesini elleriyle zorlayarak açmıştı. Vin titreyerek başını çevirdi.

“Bu iyi değil,” dedi Kelsier sessizce. “Çelik Sorgucular genelde sıradan hırsız çeteleriyle uğraşmaya zahmet etmezler. Çoğu zaman sadece obligatörler askerleriyle gelir ve herkesi esir alır, sonra da onları bir idam gününde iyi bir gösteri sunmak üzere kullanırlar. Bir Sorgucu sadece eğer çete özel olarak onun ilgi alanına giriyorsa işin içine girer.”

“Sence...” dedi Vin. “Sen bunun öncekiyle aynı Sorgucu olduğunu mu düşünüyorsun?”

Kelsier başını sallayarak onayladı. “Son İmparatorluk’un tamamında ancak yirmi tane falan Çelik Sorgucu vardır ve onların yarısı da herhangi bir anda Luthadel’in dışındadır. Senin bir tanesinin ilgisini çekmen, kaçman ve sonra da eski sığınağının saldırıya uğraması fazlasıyla büyük bir tesadüf olurdu.”

Vin sessizce dikildi ve kendisini başını eğip Ulef’in cesedine bakmaya ve üzüntüsüyle yüzleşmeye zorladı. Sonunda o da Vin’e ihanet etmişti ama bir süre için neredeyse bir arkadaş da olmuştu.

“O zaman, Sorgucu hâlâ benim izimi mi sürüyor?” dedi sessizce.

Kelsier başını sallayarak onayladı ve kalktı.

“O zaman bu benim hatam,” dedi Vin. “Ulef ve öbürleri...”

“Bu Camon’un hatasıydı,” dedi Kelsier sert bir şekilde. “Bir obligatöre kazık atmaya çalışan oydu.” Durakladı, sonra da Vin’e bir göz attı. “Sen iyi olacak mısın?”

Vin güçlü kalmaya çalışarak bakışlarını Ulef’in parçalanmış cesedinden kaldırdı. Omuz silktili. “Hiçbirisi benim arkadaşım değildi.”

“Bu biraz kalpsizce Vin.”

“Biliyorum,” dedi sessizce başıyla onaylayarak.

Kelsier bir an için ona baktı, sonra da Dockson’la konuşmak için odayı geçti.

Vin tekrar Ulef’in yaralarına baktı. Tek bir insanın değil de, çıldırmış bir hayvanın işi gibi görünüyordu.

Sorgucunun yardımcıları da olmalı, dedi Vin kendi kendisine. *Bunların hepsini bir kişinin, bir Sorgucu bile olsa, yapmış olması mümkün değil.* Kaçış kapısının yakınında bir ceset yığını vardı ama hızlı bir sayımla Vin çetenin tamamının değilse bile büyük bir kısmının burada olduğunu gördü. Tek bir adam hepsine birden bu kadar hızlı bir şekilde yetişmiş olamazdı... değil mi?

Sorgucular hakkında bilmediğimiz çok fazla şey var, demişti Kelsier ona. *Onlar tam olarak normal kurallara uyuyormuş gibi değiller.*

Vin tekrar titredi.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve Vin de gerginleşerek çöktü ve kaçmaya hazırlandı.

Ham’in tanıdık şekli merdiven boşluğunda belirdi. “Bölge güvenli,” dedi ikinci bir feneri yukarı kaldırarak. “Obligatörlerden ya da Garnizondan hiçbir iz yok.”

“Onların tarzı böyle,” dedi Kelsier. “Onlar katliamın keşfedilmesini istiyorlar, ölüleri bir işaret olarak bıraktılar.”

Oda uzak sol kenarında ayakta durmakta olan Sazed'den gelen kısık sesi bir mırıldanma dışında sessizleştirdi. Vin sesinin ritmik temposunu dinleyerek ona doğru gitti. En sonunda Sazed konuşmayı bıraktı, sonra da başını eğerek gözlerini kapattı. "O neydi?" diye sordu Vin, Sazed başını tekrar kaldırıırken.

"Bir dua," dedi Sazed. "Cazziler'in bir ölüm ilahisi. Ölülerin ruhlarını uyandırması ve ruhlar dağına geri dönebilmeleri için vücutlarından kurtulmaya teşvik etmesi amaçlanmıştır." Sazed ona bir göz attı. "Eğer isterseniz dinlerini size de öğretebilirim Hanımım. Cazziler ilginç bir halktı, ölüm onlar için çok tanıdık."

Vin başını salladı. "Şimdi değil. Sen onların duasını ettin; o zaman bu senin inandığın din mi?"

"Ben hepsine inanıyorum."

Vin kaşlarını çatı. "Hiçbirisi birbiriyle çelişmiyor mu?"

Sazed gülümsedi. "Ah, sık sık ve çoğunlukla çelişiyorlar. Ama ben hepsinin içindeki gerçeklere saygı duyuyorum ve her bir tanesinin hatırlanmasının gerekliliğine inanıyorum."

"O zaman, hangi dinin duasını kullanacağına nasıl karar verdin?" diye sordu Vin.

"Bu bana... uygun göründü," dedi Sazed sessizce gölgeli ölüm sahnesine bakarak.

"Kell," diye seslendi Dockson odanın arka tarafından. "Gel şuna bak."

Kelsier ona katılmak için ilerledi ve Vin de onunla gitti. Dockson eskiden Vin'in çetesinin yatakhane olan koridora benzer uzun odanın yanında duruyordu. Vin ortak odadakine benzer bir sahne bulmayı bekleyerek başını içeri soktu. Bunun yerine ise sadece bir sandalyeye bağlanmış olan tek bir ceset gördü. Vin zayıf ışıkta gözlerinin oyulmuş olduğunu zar zor seçebiliyordu.

Kelsier bir an için sessizce dikildi. "Bu benim çete başı yaptığım adam."

"Milev," dedi Vin başıyla onaylayarak. "Ne olmuş ona?"

"O yavaş yavaş öldürülmüş," dedi Kelsier. "Zemindeki kanın miktarına, kol ve bacaklarının nasıl çarpılmış olduğuna bak. Onun çılgık atmak ve çırpınmak için zamanı olmuş."

"İşkence," diye onayladı Dockson başını sallayarak.

Vin bir ürperti duydu. Kelsier'e bir göz attı.

"Üssümüzün yerini değiştirelim mi?" diye sordu Ham.

Kelsier yavaşça başını salladı. "Clubs bu sığınağa geldiği zaman, toplantıya giriş ve çıkışı sırasında kılık değiştirmiş ve topallamasını gizlemiştir. Sadece sokakta sağa sola sorarak kimsenin onu bulamayacağından emin olmak bir Dumancı olarak onun işi. Bu çetede hiç kimsenin bizi ele vermiş olması mümkün değil, hâlâ güvende olmamız gerek."

Kimse aşikâr olanı dile getirmemişti. *Sorgucunun bu sığınağı da bulamamış olması gerekirdi.*

Kelsier ana odaya geri döndü ve Dockson'ı bir kenara çekerek alçak bir sesle onunla konuşmaya başladı. Vin de ne söylediklerini duymaya çalışarak hafif hafif yaklaştı ama Sazed omzuna elini koyarak onu engelledi.

“Vin Hanımı,” dedi onaylamayan bir şekilde. “Eğer Üstat Kelsier söylediği şeyleri bizim de duymamızı isteseydi daha yüksek bir sesle konuşmaz mıydı?”

Vin, Terrisliye kızgın bir bakış attı. Sonra da içine uzandı ve kalay yaktı.

Ani kan kokusu onun neredeyse tökezlemesine neden oluyordu. Sazed’in nefes alışını duyabiliyordu. Oda artık karanlık değildi, hatta iki fenerin parlak ışıkları onun gözlerini sulandırıyordu. Ortamın boğucu ve havalandırılmamış olduğunun farkına vardı.

Ve oldukça belirgin bir şekilde, Dockson’ın sesini duyabiliyordu.

“... kontrol etmek için de birkaç kere gittim, senin istediğin gibi. Onu Dörtkuyu Kavşağı’nın üç sokak batısında bulacaksın.”

Kelsier başını sallayarak onayladı. “Ham,” dedi yüksek bir sesle Vin’in sıçramasına neden olarak.

Sazed başını eğerek ona kınayan gözlerle baktı.

Allomansi hakkında da bir şeyler biliyor, diye düşündü Vin adamın yüz ifadesini okuyarak. *Ne yaptığımı tahmin etti.*

“Evet, Kell?” dedi Ham kafasını arka odadan dışarı uzatarak.

“Herkesi dükkâna geri götür,” dedi Kelsier. “Ve dikkatli ol.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Ham.

Vin, Kelsier’e dik dik baktı, sonra da gücenmiş bir şekilde Sazed ve Dockson’la birlikte sığınaktan çıkarılarak uzaklaştırıldı.

At arabasını ben almalıydım, diye düşündü Kelsier yavaş yürüyüşü yüzünden mutsuz bir şekilde. *Diğerleri Camon’un sığınağından yürüyerek geri dönebilirdi.*

Çelik yakmayı ve hedefine doğru zıplamaya başlamayı arzu ediyordu. Ne yazık ki, günün ışığı altında şehrin içinde uçuşurken dikkat çekmemek çok zordu.

Kelsier şapkasını düzeltti ve yürümeye devam etti. Yaya bir asil dikkat çekici bir görüntü değildi, özellikle de daha şanslı skaalar ile daha şanssız asillerin sokaklarda birbirlerine karıştığı bir yer olan Ticaret Mahallesi’nde; gerçi iki grup da birbirlerini görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyordu.

Sabır. Hızın bir önemi yok. Eğer ondan haberleri varsa şimdiye kadar çoktun ölmüştür.

Kelsier büyük bir kavşak meydanına girdi. Meydanın köşelerinde duran dört tane kuyu vardı ve merkezinde de yeşil yüzeyi pislikten kabuk bağlamış ve külle kararmış olan devasa bir bakır fiskiye yer alıyordu. Heykel zırh ve pelerin içinde dramatik bir şekilde ayakta durmakta olan Lord Hükümdar’ı betimliyordu, ayaklarının altındaki suda ise ölü yatan Zifir’in şekilsiz bir temsili vardı.

Kelsier suları yakın zamandaki bir kül yağmuru yüzünden benetlenmiş olan fiskiyenin yanından geçti. Skaa dilenciler sokakların kenarlarından seslenmeye başladı; acınası sesleri, duyulabilirlik ile sinir bozuculuk arasındaki ince bir çizgiydi. Lord Hükümdar onların varlığına zar zor katlanıyordu; sadece aşırı sakatlıkları olan skaaların dilenmesine izin veriliyordu. Ancak onların zavallı hayatları plantasyon skaalarının bile imreneceği bir şey değildi.

Kelsier onlara birkaç klip fırlattı; bunu yapmanın göze batmasına neden olacağı umurunda değildi ve yürümeye devam etti. Üç sokak sonra çok daha küçük bir kavşağa ulaştı. Bunun da çevresi dilencilerle doluydu ancak bu meydanın ne ortasında şırıldayan bir fiskiye ne de köşelerinde trafiği çekmek için kuyuları vardı.

Buradaki dilenciler bile daha zavallıydı; bunlar önemli bir meydandaki bir noktayı kendilerine tutabilmek için dövüşemeyecek kadar sefil bir hâlde olan gariban kişilerdi. Aç kalmış çocuklar ve yaşla solmuş yetişkinler endişeli seslerle dileniyordu; iki ya da daha fazla uzuvlarını kaybetmiş olan adamlar köşelere toplanmışlardı, külle kaplanmış bedenleri neredeyse gölgelerin içinde görünmüyordu.

Kelsier refleks olarak sikke kesesine uzandı. *Sen işine bak*, dedi kendi kendisine. *Onların hepsini kurtaramazsın, parayla olmaz. Artık Son İmparatorluk olmadığı zaman bunun için de zaman olacak.*

Dilencilerin onun kendilerini izlemekte olduğunu fark ettikleri zaman daha da yükselen acınası seslerini duymazdan gelen Kelsier, her yüzü birer birer inceledi. Camon'u sadece kısa bir süre için görmüştü ama adamı tanıyacağını düşünüyordu. Ama yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmiyordu ve dilencilerin hiçbirisi haftalar boyunca aç kalmış olsa da hâlâ belirgin olması gereken Camon'un göbeğine sahip değildi.

Burada değil, diye düşündü Kelsier hoşnutsuzlukla. Kelsier'in yeni çetebası Milev'e vermiş olduğu Camon'un bir dilenci yapılması emri yerine getirilmişti. Dockson emin olmak için Camon'u kontrol etmişti.

Camon'un meydanda olmaması sadece daha iyi bir yer kazanmış olduğu anlamına geliyor olabilir. Ayrıca Nezaret'in onu bulmuş olduğu anlamına da geliyor olabilir. Kelsier bir an için sessizce durarak dilencilerin zavallı inlemelerini dinledi. Birkaç kül tanecigi gökten aşağı süzölmeye başladı.

Bir şeyler tersti. Kavşağın kuzey köşesinin yakınında hiç dilenci yoktu. Kelsier kalay yaktı ve havadaki kanın kokusunu aldı.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve kemerini çekip attı. Sonra kaliteli pelerinini kaldırım taşlarının üstüne bırakarak pelerin tokasını da üstüne bıraktı. Bunu da yaptığı zaman üzerinde sadece sikke kesesinin içindeki metaller kalmıştı. Eline birkaç sikke boşalttı, sonra da attığı giysileri dilencilere bırakarak dikkatlice ilerledi.

Ölüm kokusu daha da güçlendi ama arkasındaki dilencilerin patırtısı dışında herhangi bir şey duymuyordu. Kuzey sokağı boyunca hafifçe ilerlediğinde hemen sol tarafında dar bir ara sokağı fark etti. Nefes alarak lehim harladı ve eğilerek köşeyi döndü.

Dar ve karanlık ara sokak çöp ve külle tıkanmıştı. Onu bekleyen kimse yoktu. Ya da en azından canlı biri yoktu.

Dilenciye dönüşmüş çetebası Camon, çok yukarılarda bir yere bağlanmış olan bir ipin ucunda sessizce asılı duruyordu. Hafifçe etrafından kül tanecikleri düşmekte, cesedi esintiyle yavaş yavaş dönmekteydi. Klasik yöntemlerle asılmamıştı; ip bir kancaya bağlanmış, sonra da ağzından içeri sokulmuştu. Kancanın kanlı ucu genesinin altındaki deriyi yararak dışarı çıkmıştı ve kafası da geriye yatırılmış ol-

rak, ip ağzından yukarı çıkacak şekilde sallanıyordu. Elleri bağlanmıştı, hâlâ tombul olan gövdesinde işkence izleri görünüyordu.

Bu iyi değil.

Arkasındaki kaldırım taşlarının üstünde bir ayak sürüldü ve Kelsier hızla dönerek çelik harladı ve bir avuç dolusu sikkelyi savurarak gönderdi.

Küçük bir siluet, bir kız sesiyle ciyaklayarak kendini yere attı ve o da çelik yakarken sikkeler saptırıldı.

"Vin?" dedi Kelsier. Küfrederek uzandı ve onu kaparak ara sokağın içine çekti. Köşeden dışarı bir göz attı ve dilencilerin kaldırım taşlarına düşen sikkelerin sesini duyarak kulaklarını diktiklerini gördü.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye hesap sordu geri dönerek. Vin önceden de giymekte olduğu aynı kahverengi tulum ve gri gömleği giyiyordu, gerçi en azından kapüşonu çekilmiş olan sıradan bir pelerin takacak kadar sağduyulu davranmıştı.

"Senin ne yaptığını görmek istedim," dedi onun öfkesi karşısında hafifçe sinek.

"Bu tehlikeli olabilirdi!" dedi Kelsier. "Ne düşünüyordun?"

Vin daha da fazla büzüldü.

Kelsier sakinleşmeye çalıştı. *Onu meraklı olduğu için suçlayamazsın*, diye düşündü birkaç cesur dilenci sikkelerin peşinden sokağa doğru gelmeye başlarken. *O sadece...*

Kelsier donakaldı. O kadar hafifti ki, neredeyse fark etmeyecekti. Vin onun duygularını Teskin ediyordu.

Vin'e bir göz attı. Kız duvarın köşesine sırtını dayamış, belli ki kendini görünmez yapmaya çalışıyordu. Ne kadar da çekingen görünüyordu. Ancak Kelsier onun gözlerinde gizli bir kararlılığın pırıltısını yakaladı. Bu çocuk kendisini zararsız gibi göstermeyi bir sanat hâline getirmişti.

Ne kadar incelikli, diye düşündü Kelsier. *Nasıl bu kadar hızla böyle becerikli hâle geldi?*

"Allomansi kullanman gerekli değil Vin," dedi Kelsier yumuşakça. "Ben seni incitmeyeceğim. Bunu biliyorsun."

Vin'in yüzü kızardı. "İsteyerek olmadı... bu sadece alışkanlık. Şimdi bile."

"Önemli değil," dedi Kelsier bir elini onun omzuna koyarak. "Ama unutma, Breeze ne derse desin, arkadaşlarının duygularına dokunmak hoş değil. Üstelik, asiller resmi durumlarda Allomansi kullanımını bir hakaret olarak kabul ederler. Bu reflekslerin, eğer onları kontrol etmeyi öğrenemezsen başını belaya sokacak."

Vin başını sallayarak onayladı ve Camon'u incelemek için doğruldu. Kelsier onun tiksintiyle başını çevirmesini bekliyordu ama o sadece yüzünde acımasız bir tatmin ifadesiyle sessizce durdu.

Hayır, seni neye inandırmaya çalışırsa çalışsın, o zayıf filan değil, diye düşündü Kelsier.

"Ona burada mı işkence yaptılar?" diye sordu. "Ortalık yerde?"

Kelsier çığlıkların yankılanarak rahatsız dilencilere doğru çınlayışını hayal ederek başıyla onayladı. Nezaret cezalarında epey görünür olmayı severdi.

"Neden kanca?" diye sordu Vin.

"Bu en menfur günahkârlar, yani Allomansi'yi kötüye kullanan insanlar için uygulanan törensel bir idam."

Vin kaşlarını çattı. "Camon da mı Allomanser'di?"

Kelsier başını olumsuzca salladı. "İşkencesi sırasında korkunç bir şeyleri itiraf etmiş olmalı." Kelsier, Vin'e bir göz attı. "O senin ne olduğunu biliyor olmalıydı Vin. Seni bile bile kullanıyordu."

Vin'in hafifçe rengi soldu. "O zaman... nezaret benim Sissoylu olduğumu biliyor mu?"

"Belki. Bu Camon'un bilip bilmediğine bağlı. O senin sadece bir Siskan olduğunu sanmış olabilir."

Vin bir an için sessizce durdu. "O zaman bu benim işteki rolüm konusunda ne anlama geliyor?"

"Planlamış olduğumuz şekilde devam edeceğiz," dedi Kelsier. "Seni Kanton binasında sadece bir iki obligatör gördü ve bir skaa hizmetçi ile iyi giyimli bir leydinin aynı kişi olduğu bağlantısını kurabilecek çok az adam vardır."

"Peki ya Sorgucu?" diye sordu Vin hafifçe.

Kelsier'in buna bir cevabı yoktu. "Gel hadi," dedi en sonunda. "Şimdiden çok fazla dikkat çektik."

gliklerin yankılanarak rahatsız dilencilere doğru cınlayışını hayal ede-
rirdi. Nezaret cezalarında epey görünür olmayı severdi.
kanca" diye sordu Vin.

menfur günahkârlar, yani Allomansi'yi kötüye kullanan insanlar için
orijinal bir adam."

amı çattı. "Camon da mı Allomanser'di?"

başını olumsuzca salladı. "İşkencesi suasında korkunç bir şeyleri itiraf
ı" Kelsier, Vin'e bir göz attı. "O senin ne olduğunu biliyor olmalıydı
le bile kullanıyordu."

afifçe rengi soldu. "O zaman... nezaret benim Sissoylu olduğumu bi-

bu Camon'un bilip bilmediğine bağlı. O senin sadece bir Siskan oldu-
j olabilir."

n için sessizce durdu. "O zaman bu benim işteki rolüm konusunda ne
or?"

ıy olduğumuz şekilde devam edeceğiz," dedi Kelsier. "Seni Kanton
dece bir iki obligatör gördü ve bir skaa hizmetçi ile iyi giyimli bir ley-
işi olduğu bağlantısını kurabilecek çok az adam vardır."

Sorgucu?" diye sordu Vin hafifçe.

n buna bir cevabı yoktu. "Gel hadi," dedi en sonunda. "Şimdiden çok
çektik."

Ya her devlet, Güney'deki adalardan Kuzey'deki Terris tepelerine kadar, tek bir hükümetin altında birleşmiş olsaydı nasıl olurdu? Eğer insanoğlu çekişmelerini kalıcı olarak bir kenara bıraksa ve bir araya gelse ne harikalar başabilir, ne ilerlemeler kaydedilirdi?

Bu çok fazla; sanıyorum ki umut etmek için bile. Tek bir tane birleşik insan imparatorluğu mu? Bu asla gerçek olamaz.

12

VİN ÜZERİNDEKİ LEYDİ giysisini çekiştirme dürtüsünü bastırdı. Sazed'in önerisiyle haftanın yarısı boyunca tuvalet giymeye zorlanmış olmasına rağmen, Vin hantal elbiseyi rahatsız buluyordu. Göğsüne ve beline dar geliyor, aşağısında ise birkaç kat fırfırlı kumaş yere dökülerek yürümesini zorlaştırıyordu. Sürekli sanki ayağı takılıp düşecekmiş gibi hissediyordu ve tuvaletin hantallığına rağmen, göğsünün etrafındaki darlık ve elbette ki alçak yakası yüzünden sanki bir şekilde çıplakmış gibi hissediyordu. Her ne kadar sıradan, düğmeli gömlekler giydiği zamanlarda da derisinin aşağı yukarı bu kadarı açıkta kalıyor olsa bile, bu her nedense farklı görünüyordu.

Yine de tuvaletin epey bir fark yarattığını itiraf etmesi gerekirdi. Karşısındaki aynada duran kız garip, yabancı bir yaratıktı. Beyaz fırfırları ve dantelleri ile açık mavi tuvalet, saçlarındaki safir tokalara uyuyordu. Sazed, Vin'in saçları en azından omuz boyuna gelene kadar mutlu olmayacağını iddia etmişti ama yine de ona broşa benzer tokalar satın almasını ve iki kulağının da hemen üstüne takmasını önermişti.

"Çoğu zaman aristokratlar eksikliklerini saklamazlar," diye açıklama yapmıştı. "Bunun yerine onların altını çizerler. Dikkati kısa saçlarınızın üstüne çekin ve sizin demode olduğunuzu düşünmek yerine, ortaya koymakta olduğunuz duruştan etkilenebilirler."

Ayrıca safir bir gerdanlık da takıyordu; asil standartlarına göre mütevazıydı ama yine de iki yüz boxingden daha fazla ediyordu. Gerdanlığı vurgulamak için

ona eşlik eden tek bir yakut bilezik de vardı. Görünüşe göre, şu anki moda zıtlığı oluşturmak için tek bir farklı renk dâmlası olmasını emretmekteydi.

Ve bunların hepsi de onundu, çetenin kaynaklarıyla satın alınmışlardı. Eğer mücevherleri ve üç bin boxingini alarak kaçacak olursa, onlarca yıl boyunca yaşayabilirdi. Bu onun itiraf etmeyi istemediği kadar cezbediciydi. Camon'un sessiz sığınak, taki ölmüş adamlarının ve parçalanmış cesetlerin görüntüleri tekrar tekrar aklına gelip duruyordu. Büyük ihtimalle eğer kalırsa onu da beklemekte olan şey buydu.

O zaman neden gitmiyordu?

Aynaya sırtını dönerek açık mavi ipekten bir şal taktı; bu pelerinin asil ladyler için olan türüydü. Neden gitmiyordu? Belki de Kelsier'e vermiş olduğu söz yüzündendi. O Vin'e Allomansi hediyesini vermişti ve Vin'e güveniyordu. Belki de ötekilere karşı olan göreviydi. Çeteler sağ kalmak için her kişinin kendi işini yapmasına gerek duyardı.

Reen'in eğitimi ona bu adamların aptal olduklarını söylüyordu ama Vin'i, Kelsier ve diğerlerinin önermekte olduğu olasılık cezbediyor, ayartıyordu. Sonuç olarak, kalmasına sebep olan şey zenginlik ya da işin heyecanı değildi. Ne olası ne de mantıklı olmakla birlikte ayartıcı olan sebep, üyelerinin birbirlerine gerçekten de güvendiği bir grubun şüpheli de olsa var olabileme ihtimaliydi.

Vin kalmak zorundaydı. Bunun devam mı edeceğini yoksa Reen'in gittikçe artan fısıltılarının da söylediği gibi, hepsinin bir yalan mı çıkacak olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Döndü ve odasını terk ederek Sazed'in bir at arabasıyla birlikte beklemekte olduğu Renoux Malikânesi'nin ön tarafına doğru yürüdü. Kalmaya karar vermişti ve bu da onun rolünü oynamak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Vin'in bir lady olarak ilk kez aristokrasinin karşısına çıkma zamanı gelmişti.

Araba aniden sallandı ve Vin de şaşkınlıkla sıçradı. Ancak araba normal bir şekilde ilerlemeye devam etti ve Sazed de sürücü koltuğundaki yerinden kımıldamadı.

Yukarıdan bir ses geldi. Vin metallerini harlayarak bir silüet arabanın üstünden aşağı düşüp, hemen onun kapısının önündeki uşak basamağına inerken gerildi. Kelsier pencereden içeri başını uzatarak gülümsedi.

Vin rahatlamış bir nefes vererek tekrar arkasına yaslandı. "Bize seni de yoldan almamızı söyleyebilirdin."

"Gerek yok," dedi Kelsier arabanın kapısını açıp içeriye dalarken. Dışarıyı şimdiden kararmıştı ve o da sislerinin giyiyordu. "Sazed'i yolda giderken bir ara uğrayacağım konusunda uyarmıştım."

"Ve bana da söylemedin?"

Kelsier ona göz kırparak kapıyı çekip kapattı. "Benim hesabıma göre, geçen hafta sen beni o ara sokakta şaşırttığın için sana bir borcum vardı."

"Ne kadar da olgusun," dedi Vin doğrudan.

"Hiçbir zaman toyluğumdan şüphe etmemişimdir. Peki, sen bu akşam için hazır mısın?"

Vin gerginliğini saklamaya çalışarak omuz silkti. Aşağı bir göz attı. "Nasıl... ee, görünüyorum?"

"Fevkalâde," dedi Kelsier. "Tıpkı genç bir asil leydi gibi. Endişeli olma Vin, kıyafet mükemmel."

Her nedense bu Vin'e kendisinin duymayı istediği cevap gibi gelmemişti. "Kelsier?"

"Evet?"

"Bir süredir sana bunu sormaya niyetim vardı," dedi pencereden dışarıya bir göz atarak, gerçi görebildiği tek şey sisti. "Senin bunun önemli olduğunu düşündüğünü anlıyorum, asillerin arasında bir casus olmasının. Ama... şey... bunu gerçekten de bu şekilde yapmak zorunda mıyız? Sokaktaki muhbirler bize ev politikaları hakkında bilmemiz gereken şeyleri söyleyemez mi?"

"Belki," dedi Kelsier. "Ama o adamlara 'muhbir' deniliyor olmasının bir sebebi var Vin. Onlara sorduğun her soru senin gerçek hedeflerin hakkında bir ipucu verir, onlarla sadece görüşmek bile onlara başka birine satabilecekleri bir parça bilgi sağlar. Onlara ne kadar az bel bağlarsak, o kadar iyi."

Vin içini çekti.

"Seni tehlikenin içine pervasızca göndermiyorum Vin," dedi Kelsier öne eğilerek. "Gerçekten de asillerin arasında bir casusa ihtiyacımız var. Muhbirler bilgilerini genel olarak hizmetkârlardan alır ama asillerin büyük bir kısmı aptal değildir. Önemli görüşmeler hiçbir hizmetkârın kulak misafiri olamayacağı yerlerde gerçekleşir."

"Ve sen benim böyle görüşmelere girmeyi başarabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Belki," dedi Kelsier. "Belki de değil. İki durumda da, ben asillerin arasına sızması için birini göndermenin her zaman faydalı olduğunu öğrendim. Sen ve Sazed, sokak muhbirlerinin önemli olduğunu düşünmeyeceği hayati şeyleri duyacaksınız. Hatta sırf bu partilere giderek, eğer hiçbir şey duymazsan bile, bize bilgi sağlamış olacaksın."

"Nasıl?" diye sordu Vin kaşlarını çatarak.

"Seninle ilgileniyormuş gibi görünen insanlara dikkat et," dedi Kelsier. "Onlar bizim izlemek istediğimiz evlerden olacak. Eğer sana ilgi gösteriyorlarsa, büyük ihtimalle Lord Renoux'ya da ilgi gösteriyorlardır ve bunu neden yapıyor olduklarının ise bir tane iyi sebebi var."

"Silahlar," dedi Vin.

Kelsier başıyla onayladı. "Renoux'nun silah tüccarı olarak konumu, onu askeri hareket planları yapanlar için değerli kılıyor. Benim dikkatimi üzerlerine odaklayacağım evler onlar olacak. Aristokrasinin arasında şimdiden bir gerilim hissinin olması gerek. Umalım ki hangi evlerin diğerlerine karşı dönmekte olduğunu merak etmeye başlamışlardır. Büyük Evler'in arasında bir asırdan uzun zamandır açık açık savaş çıkmadı ama en son savaşları yıkıcı olmuştu. Bizim de bunu tekrar yaratmamız gerek."

"Bu pek çok asilin ölmesi anlamına gelebilir," dedi Vin.

Kelsier gülümsedi. "Ben bununla yaşayabilirim. Ya sen?"

Vin gerginliğine rağmen gülümsedi.

"Senin bunu yapıyor olmanın bir sebebi daha var," dedi Kelsier. "Benim planımın fiyaskoya uğraması durumunda Lord Hükümdar ile yüzleşmek zorunda kalabiliriz. Benim içimde onun huzuruna ne kadar az sayıda kişiyi gizli gizli sokmak zorunda kalırsak, o kadar iyi olur gibi bir his var. Eğer aristokrasinin arasında saklanmakta olan bir skaa Sissoylu olursa... bu büyük bir avantaj olabilir."

Vin hafif bir ürperti hissetti. "Lord Hükümdar... o da bu gece orada olacak mı?"

"Hayır. Katılan obligatörler olacaktır ama büyük ihtimalle bir Sorgucu olmaz ve kesinlikle Lord Hükümdar'ın kendisi de. Bunun gibi bir parti onun tenezzül etmeyeceği kadar küçüktür."

Vin başıyla onayladı. Daha önce Lord Hükümdar'ı hiç görmemiş, görmeyi de istememişti.

"Bu kadar da endişe etme," dedi Kelsier. "Eğer onunla karşılaşacak olsaydın bile güvende olurdun. O zihinleri okuyamaz."

"Emin misin?"

Kelsier durakladı. "Ee, hayır. Ama eğer zihinleri *okuyabiliyorsa* bile, bunu karşısına çıkan herkese yapmıyor. Onun huzurunda asil numarası yapmış birkaç skaa tanımıştım. Bunu ben kendim de zamanında birkaç kere yapmıştım..." Sesi azalarak sustu ve yara izleriyle kaplı ellerine bir bakış attı.

"Ama sonunda seni yakaladı," dedi Vin sessizce.

"Ve büyük ihtimalle bunu tekrar yapacak," dedi Kelsier göz kırparak. "Ama şu an için onun hakkında endişe etme; bizim bu akşamki amacımız Leydi Valette Renoux'yu sosyeteye takdim etmek. Olağanüstü ya da tehlikeli olan herhangi bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Sadece bir görünecek, sonra da Sazed sana söylediği zaman ayrılacaksın. Ününü yayma konusunda daha sonra endişe edeceğiz."

Vin başını sallayarak onayladı.

"Aferin sana," dedi Kelsier uzanıp kapıyı açarak. "Ben de kalenin yakınlarında izleyerek ve dinleyerek saklanıyor olacağım."

Vin müteşekkiri bir şekilde başını salladı ve Kelsier de at arabasının kapısından dışarı atlayarak karanlık sislerin içinde kayboldu.

Vin, Venture Kalesi'nin karanlığın içinde bu kadar parlak olmasını beklemiyordu. Devasa bina sisli bir ışık halesiyle çevrelenmişti. Araba yaklaşırken Vin dikdörtgen şeklindeki binanın dış cephesi boyunca pırıldayan sekiz tane devasa ışığın olduğunu görebiliyordu. Bunlar büyük ateşler kadar parlak ama çok daha sabitti ve ışıkların doğrudan kalenin üzerine düşmeleri için arkalarına dizilmiş aynalar vardı. Vin bunların amacının ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Balo içeride olacaktı, neden binanın dışını aydınlatmışlardı ki?

"Kafa içeri lütfen, Vin Hanım," dedi Sazed yukarıdan. "Terbiyeli genç leydiler aval aval bakmazlar."

Vin, Sazed'a onun göremeyeceği ateş püsküren bir bakış fırlattı ama başını tekrar içeri sokarak araba devasa kalenin yanına yanaşırken sabırsız bir gerginlik içinde bekledi. En sonunda araba durdu ve bir Venture uşağı anında onun için kapıyı açtı. İkinci bir uşak daha yaklaşarak onun inmesine yardım etmek için bir elini uzattı.

Vin tuvaletinin hantal ve fırfırlı etek kısmını arabanın içinden mümkün olduğu kadar zarif bir şekilde çıkarmaya çalışırken uşağın elini kabul etti. Takılıp düşmeye çalışarak dikkatli bir şekilde inerken uşağın destekleyici eli için müteşekkirdi ve en sonunda neden erkeklerden bir leydiye arabasından inerken yardım etmelerinin beklendiğini anladı. Demek ki bu ahmakça bir gelenek değildi; ahmakça olan kısım elbiselerdi.

Sazed arabayı uşaklara teslim etti ve Vin'in birkaç adım arkasında yerini aldı. Her zaman giydiklerinden bile daha kaliteli bir cübbe giymişti; gerçi hâlâ aynı V benzeri desenler olsa da, belinde bir kemeri ve geniş, sarmalayan kol yenleri vardı.

"İleri Hanımım," diye yol gösterdi Sazed sessizce arkasından. "Elbiseniz taşlara sürtünmesin diye halıdan yukarıya ve ana kapılardan içeri."

Vin başıyla onayladı, rahatsızlığını unutmaya çalışıyordu. İleri yürüyerek çeşitli takım elbiseler ve tuvaletler giymiş olan asillerin ve leydilerin yanlarından geçti. Her ne kadar onlar kendisine bakmıyor olsa da, kendisini savunmasız hissediyordu. Onun adımları hiç de kendi tuvaletleri içinde güzel ve rahat görünen o diğer leydilerinkiler kadar zarif değildi. Elleri ipeksi, mavi-beyaz eldivenlerinin içinde terlemeye başladı.

Kendini devam etmeye zorladı. Sazed kapıda onu ilan ederek hizmetkârlara davetiyesini sundu. Hizmetkârlara özgü siyah ve kırmızı takım elbiseler giymiş olan iki adam eğildiler ve ona içeri girmesi için elleriyle işaret ettiler. Fuayede ana salona girmeyi bekleyerek birikmeye başlamış olan bir aristokrat kalabalığı vardı.

Ne yapıyorum ben, diye düşündü. Sislerle ve Allomansi'yle yüzleşebilirdi, hırsızlarla ve soygunlarla, sishortlaklarıyla ve dayaklarla. Ancak bu asiller ve onların leydileriyle yüzleşmek... aydınlıkta, saklanmak mümkün değilken onların arasına girmek... bu onu dehşete düşürüyordu.

"İleri Hanımım," dedi Sazed teskin edici bir sesle. "Derslerinizi hatırlayın."

Saklan! Kaç! Gölgeler, sisler, herhangi bir şey!

Vin ellerini önünde sıkı sıkı kenetlemiş olarak ileri yürüyordu. Sazed de yanında gelmekteydi. Gözünün ucuyla Vin onun normalde sakın olan yüzündeki endişeyi görebiliyordu.

Endişeli de olması lazım zaten! Onun Vin'e öğretmiş olduğu her şey uçup gidiyormuş gibi geliyordu, sanki her şey sisler gibi buğuluydu. İsimler, âdetler, hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Fuayenin hemen içinde durakladı ve siyah takım elbise giymiş, otoriter görünümlü bir asil ona bakmak için döndü. Vin donakaldı.

Adam hor gören bir bakışla onu süzdü, sonra da başka tarafa döndü. Vin "Renoux" kelimesinin fısıldandığını net bir şekilde duydu ve endişe içinde yan tarafına göz attı. Birkaç kadın ona bakıyordu.

Ama yine de, hiç de onu görüyorlarmış gibi gelmiyordu. Onlar tuvaleti, saçları ve mücevherleri inceliyordu. Vin daha genç bir grup adamın onu izlemekte olduğu diğer tarafına göz attı. Onlar da alçak yakayı, güzel tuvaleti ve makyajı görüyor ama onu görmüyorlardı.

Hiçbiri Vin'i görmüyordu, sadece üstüne yerleştirmiş olduğu sureti görebiliyorlardı; Vin'in onların görmesini istediği sureti. Onlar Leydi Valette'i görüyordu. Sanki Vin orada bile değildi.

Neredeyse sanki... onların burunlarının dibinde saklanıyordu.

Ve bir anda endişesi azalmaya başladı. Uzun, sakinleştirici bir nefes verdi, gerilimi akıp gidiyordu. Sazed'in öğrettikleri geri döndü ve Vin de ilk resmi balosu tarafından şaşkınlığa düşürülmüş bir kızın görüntüsüne büründü. Yan tarafa bir adım atarak şalını bir hizmetkâra verdi ve Sazed rahatladı. Vin ona bir gülücük fırlattı ve etekleri yerleri süpürerek ana salona girdi.

Vin bunu *yapabilirdi*. Hâlâ endişeliydi ama panik anı geçmişti. Onun gölgelere ya da köşelere ihtiyacı yoktu; tek ihtiyacı olan safirlerden, makyajdan ve mavi kumaşlardan oluşan bir maskeydi.

Venture ana salonu muhteşem ve heybetli görünüyordu. Genişliğinden birkaç kat daha uzun olan salonun, dört ya da beş katlık göz korkutucu bir yüksekliği vardı. Devasa, dikdörtgen şekilli vitray pencereler salon boyunca sıralanıyordu ve dışarıdaki garip, güçlü ışıklar da doğrudan bunların üstüne düşerek, oda boyunca renklerden meydana gelmiş şelâleler oluşturuyordu. Pencerelerin arasındaki duvarların içine gömülmüş kocaman, işlemeli taş sütunlar diziliydi. Sütunların zemine ulaştıkları yerin biraz yukarısında duvarlar dışarı doğru çıkıntı yaparak pencerelerin altında kalan tek katlı bir galeri yaratıyordu. Bu bölgede duran düzinelerce beyaz örtülü masa vardı; çıkıntının içinde ve sütunların arkasında kalıyorlardı. Vin ileride, salonun uzak ucundaki duvarın içine yerleştirilmiş olan alçak bir balkonu seçebiliyordu ve burada da daha küçük bir grup masa vardı.

"Lord Straff Venture'nın yemek masası," diye fısıldadı Sazed uzak balkona doğru işaret ederek.

Vin başını salladı. "Ve o dışarıdaki ışıklar?"

"Kireç lambaları, Hanımım," diye açıklama yaptı Sazed. "Kullanılan süreçlerden emin değilim ama bir şekilde kireç taşlarını eritmeden akkor hâle gelecekleri kadar ısıtmak mümkün."

Vin'in sol tarafındaki bir platformun üstünde, salonun ortasında dans etmekte olan çiftler için müzik çalan bir yaylı çalgılar orkestrası vardı. Sağ tarafında üzerlerine dizilmiş tabaklar dolusu yemeğin bulunduğu ve koşuşturan beyaz giysili garsonlar tarafından çevrelenmiş servis masaları vardı.

Sazed bir garsona yaklaştı ve Vin'in davetiyesini uzattı. Adam başıyla onayladı, sonra da daha genç bir hizmetkârın kulağına bir şeyler fısıldadı. Genç adam Vin'in önünde eğildi, sonra da odanın içlerine doğru ona yol gösterdi.

"Küçük, tek kişilik bir masa istedim," dedi Sazed. "Sizin bu ziyaret sırasında

aristokrasinin arasına karışmanız gerekli olmayacak, diye düşünüyorum ben. Sadece görülmeniz yeter.”

Vin müteşekkik bir şekilde başını salladı.

“Tek kişilik masa sizin yalnız olduğunuza işaret edecek,” diye uyardı Sazed. “Yemeğinizi yavaş yavaş yiyin. Yemeğiniz bittiği zaman erkekler sizi dansa kaldırmak için gelecekler.”

“Sen bana dans etmeyi öğretmedin!” dedi Vin telaşlı bir fısıltıyla.

“Zaman yoktu Hanımım,” dedi Sazed. “Endişe etmeyin, bu adamları saygılı olmak kaydıyla reddetmenize hak verilecektir. Sizin sadece ilk balonuz nedeniyle heyecanlı olduğunuzu varsayacaklar ve herhangi bir zararı olmayacak.”

Vin başını salladı ve garson onları salonun merkezine yakın küçük bir masaya getirdi. Sazed onun yemeğini ısmarlarken Vin de masadaki tek sandalyeye yerleşti. Ardından Sazed ilerleyerek sandalyesinin arkasında ayakta durdu.

Vin resmi bir tavırla oturarak bekledi. Masaların çoğu galerinin çıkıntısının hemen altında, dans edenlerin oldukça yakınında yer alıyordu ve bu da arkalarında duvar boyunca giden koridora benzer bir yürüme yolu bırakıyordu. Buradan sessizce konuşan çiftler ve gruplar geçiyordu. Arada bir, birileri Vin'e doğru eliyle ya da başıyla işaret ediyordu.

Eh, Kelsier'in planının bu kısmı işe yarıyor. Vin fark ediliyordu. Ancak bir yüksek prelan arkasındaki yoldan geçerken Vin'in kendisini büzülmemek ya da sandalyesinde aşağı çökmek için zorlaması gerekmişti. Neyse ki, her ne kadar üstünde aynı gri cübbe ve gözlerinin etrafında aynı koyu renkli dövme olsa da, bu onun daha önce karşılaşmış olduğu adam değildi.

Aslında partide oldukça fazla sayıda obligatör vardı. Etrafta geziniyor ve partiye katılanların aralarına karışıyorlardı. Ama öte yandan, onların üstünde bir... bir başınlık vardı. Bir ayırım. Asillerin etraflarında sanki neredeyse şaperonlar* gibi dönüyorlardı.

Garnizon skaaları izliyor, diye düşündü Vin. Görünüşe göre obligatörler de aristokrasi için benzer bir işlevi yerine getiriyor. Bu garip bir görüntüydü; Vin her zaman asillerin özgür olduğunu düşünmüştü. Ve işin doğrusu, onlar kendilerinden skaaların olduğundan çok daha fazla eminlerdi. Pek çoğu iyi zaman geçiriyormuş gibi görünüyordu ve obligatörler de hiç güvenliği sağlamış gibi davranmıyorlar, hatta özellikle casusa da benzemiyorlardı. Ama yine de oradaydılar. Etrafta dikiyor, konuşmalara katılıyorlardı. Lord Hükümdar'ın ve onun imparatorluğunun daimi bir hatırlatıcısıydılar.

Vin dikkatini obligatörlerden uzaklaştırdı. Onların varlığı hâlâ Vin'i biraz rahatsız ediyordu ve bunun yerine başka bir şeye odakladı; güzel vitraylara. Bulunduğu noktadan baktığı zaman, oturduğu yerin tam karşısında ve yukarısında olan birkaç tanesini görebiliyordu.

Aristokrasi tarafından tercih edilen pek çok sahne gibi bunlar da dinsel içerik-

* Şaperon: Gözetim amacıyla genç kuzlara eşlik eden yaşça büyük kadın. (çn)

liydi. Belki bir bağıklık göstergesi belki de zorunluluktı. Vin tam olarak bilmiyordu ama büyük olasılıkla bu Valette'in de bilmeyeceği bir şeydi; bu yüzden de bir sorun değildi.

Neyse ki büyük ölçüde Sazed'in dersleri sayesinde sahnelerin bir kısmını tanıyabilişti. Sazed, Lord Hükümdar'ın mitolojisi hakkında da diğer dinler hakkında olduğu kadar çok şey biliyormuş gibi görünüyordu; gerçi onun bizzat bu kadar baskıcı bulunduğu bir dinin üzerine de çalışmış olması Vin'e garip geliyordu.

Pencerelerin pek çoğunda merkezi tema olarak Zifir vardı. Koyu siyah (veya pencere terimleriyle mor) ve şekilsizdi; kinci, dokunaca benzer uzantıları birkaç pencere boyunca sinsi sinsi ilerliyordu. Vin başını kaldırarak Lord Hükümdar'ın parlak bir şekilde renklendirilmiş olan betimlemelerinin yanındaki siyahlığa baktı ve kendisini dışarıdan aydınlatılmış sahnelerin karşısında hafifçe mihlanıp kalmış olarak buldu.

Neydi bu Zifir, diye sordu kendi kendine Vin. Neden bu kadar şekilsiz olarak betimleniyor, neden gerçekten ne olduğu gösterilmiyor?

Daha önce hiç Zifir hakkında düşünmezdi ama Sazed'in dersleri onun kafa yormaya başlamasına neden olmuştu. İlgüdüleri bir dolap olduğunu fısıldıyordu. Lord Hükümdar geçmişte kendisinin yok etmeyi başarabildiği dehşetli bir tehdit icat etmiş, böylece de bir imparator olarak konumunu "hak etmişti". Ancak öte yandan Vin gözlerini dikmiş bu korkunç, şekilsiz şeye bakarken, neredeyse inanabilirdi.

Ya böyle bir şeyler gerçekten var *olmuşsa*? Ve eğer var olduysa, Lord Hükümdar bunu yenmeyi nasıl başarabilmişti?

İçini çekerek bu düşüncelerine başını salladı. Daha şimdiden çok fazla bir leydi gibi düşünmeye başlamıştı. Onları yaratmış olan zenginliğe üstünkörü bir düşünceden fazlasını harcamazken, dekorasyonun güzelliğini takdir ediyor, anlamları üzerinde düşünüyordu. Ama buradaki her şey o kadar muhteşem ve süslüydü ki...

Salondaki sütunlar sadece sıradan kolonlar değildi; işlemeli sanat eserleriydi. Pencerelerin hemen yukarısında, tavanda asılmış geniş sancaklar vardı ve kemerli, yüksek tavan birbirleri üzerine çaprazlama gelen yapısal desteklerle doluydu ve kaplama taşlarıyla süslenmişti. Aşağıdan görülmek için fazlasıyla uzakta olmalarına rağmen, Vin bir şekilde o kaplama taşlarının her birinin incelikli bir şekilde işlenmiş olduğunu biliyordu.

Ve dansçılar ise seçkin ortama uyuyor, hatta belki de burayı gölgede bırakıyorlardı. Çiftler hiç zahmetsiz gibi görünen hareketleriyle yumuşak müziğe uyarak adımlarını atıyor, zarifçe dans ediyorlardı. Hatta pek çoğu dans ederken birbirleriyle muhabbet ediyordu. Leydiler tuvaletlerinin içinde özgürce hareket ediyorlardı ve Vin fark etmişti ki, pek çoğu onun fırfırlı elbisesiyle kıyaslandığında sıradan görünüyordu. Sazed haklıydı; moda olan kesinlikle uzun saçtı ama uzun saçlarını özgür bırakmış olanların sayısı kadar, saçlarını yukarıdan toplamış olanlar da vardı.

Görkemli salonun ortasında, kaliteli takımlarını giymiş asiller de bir şekilde farklı görünüyorlardı. Seçkin. Onun arkadaşlarını döven ve skaaları esir eden o

yaratıklar bunlar mıydı? Böylesine korkunç eylemler için çok... kusursuz, çok terbiyeli görünüyordular.

Dışarıdaki dünyanın farkına varabiliyorlar mı acaba, diye düşündü dans edenleri izlerken kollarını masanın üstüne dayayıp kavuşturarak. Belki de kalelerinin ve balolarının ötesini göremiyorlardı; tıpkı benim de elbisemin ve makyajımın ötesini göremedikleri gibi.

Sazed omzunu dürttü ve Vin de içini çekerek daha hanım hanımcık bir duruşa geçti. Birkaç dakika sonra yemek de geldi. O kadar garip tatlardan oluşan bir ziyafetti ki, eğer Vin son birkaç aydır sık sık benzer yemekleri yememiş olsa gözü korkardı. Sazed'in eğitimi dans etmeyi atlamış olabiliirdi ama yemek adabı konusunda oldukça bol zaman bulmuştu ki Vin de bunun için müteşekkirdi. Kelsier'in de söylemiş olduğu gibi, onun bu akşamki ana amacı görülmekti ve bu yüzden de doğru izlenimi yaratması önemliydi.

Ona öğretildiği gibi zarıfçe yemek yedi. Bu sayede yavaş ve dikkatli davranma fırsatını bulmuş oluyordu. Dans teklifi yapılması fikrinden hoşlanmamıştı; eğer herhangi birisi onunla gerçekten konuşacak olursa yine paniğe kapılacağından korkuyordu. Fakat bir yemek ancak bir yere kadar uzatılabilirdi, özellikle de bir leydinin küçük porsiyonlarından oluşuyorsa. Kısa süre sonra yemek bitmişti ve Vin bitirmiş olduğuna işaret edecek şekilde çatalını tabağın üstüne yerleştirdi.

İlk talip daha iki dakika dolmadan yaklaştı. "Leydi Valette Renoux?" diye sordu genç adam sadece hafifçe eğilerek. Uzun, koyu takım ceketinin altına yeşil bir yelek giymişti. "Ben Lord Rian Strobe. Dans etmek ister miydiniz?"

"Lordum," dedi Vin mahcup bir şekilde gözlerini aşağı çevirerek. "Çok naziksiz ancak bu benim ilk balom ve buradaki her şey o kadar muhteşem ki! Korkarım ki dans pistinde heyecandan tökezleyeceğim. Belki gelecek sefere..."

"Elbette, leydim," dedi asil nazikçe başını eğerek, sonra da çekildi.

"Çok iyi bir iş başardınız, Hanımım," dedi Sazed sessizce. "Şiveniz kusursuzdu. Siz, elbette ki gelecek baloda onunla dans etmek zorunda kalacaksınız. O zamana kadar sizi mutlaka eğitmiş oluruz, diye düşünüyorum ben."

Vin'in yüzü hafifçe kızardı. "Belki de gelmez."

"Belki," dedi Sazed. "Ama pek olası değil. Genç aristokratlar gece eğlencelerine oldukça düşkündür."

"Bunu her gece mi yapıyorlar?"

"Neredeyse," dedi Sazed. "Balolar, ne de olsa insanların Luthadel'e gelmesinin ana sebeplerinden biri. Eğer kişi şehirdeyse ve bir balo da varsa ve neredeyse her zaman vardır, kişi genellikle buna katılır; özellikle de eğer genç ve evlenmemiş ise. Sizin bu kadar sık olarak katılmanız beklenmeyecektir ama büyük olasılıkla sizi haftada iki ya da üç kere partilere göndermemiz gerekir."

"İki ya da üç... bana daha fazla elbise lazım!" dedi Vin.

Sazed gülümsedi. "Ah, şimdiden bir leydi gibi düşünmeye başlamışsınız bile. Şimdi Hanımım, eğer bana izin verirseniz..."

"İzin mi vereyim?" diye sordu Vin dönerek.

"Vekilharçların vemeği için," dedi Sazed. "Benim rütbemdeki bir hizmetkâr genelde efendisinin yemeği bittiği zaman gönderilir. Sizi yalnız bırakma konusunda tereddüt içindeyim ancak o oda yüksek aristokrasinin kendini beğenmiş hizmetkârlarıyla dolu olacak. Üstat Kelsier'in benini kulak misafiri olmanı isteyeceği konuşmalar olacaktır."

"Beni tek başıma mı bırakacaksın?"

"Şimdiye kadar iyi gittiniz Hanımım," dedi Sazed. "Herhangi bir büyük hatanız olmadı ya da en azından sosyeteye yeni olan bir leydiden beklenmeyecek bir hata."

"Ne gibi?" diye sordu Vin endişe içinde.

"Bunları daha sonra tartışırız. Sadece masanızda kalın, fazla sık olarak tekrar doldurtmanmaya çalışarak şarabınızı yudumlayın ve benim geri dönmemi bekleyin. Eğer başka genç asiller yaklaşacak olursa, onları da ilkinde yaptığınız gibi nazik bir şekilde geri çevirin."

Vin tereddüt içinde başıyla onayladı.

"Yaklaşık bir saat içinde geri döneceğim," diye söz verdi Sazed. Ama sanki bir şeyi bekliyormuş gibi durmaya devam etti.

"Ee, gidebilirsin."

"Teşekkür ederim Hanımım," dedi Sazed eğilerek çekilirken. Onu yalnız bırakmıştı.

Yalnız değil, diye düşündü. *Kelsier de oralarda bir yerlerde, karanlığın içinde izliyor.* Bu düşünce onu rahatlatmıştı ama yine de sandalyesinin yanındaki boşluğu bu kadar keskin bir şekilde hissediyor olmamayı dilerdi.

Üç genç adam daha dans için ona yaklaştı ama her biri onun kibar reddini kabul etmişti. Onlardan sonra ise kimse gelmedi, büyük ihtimalle Valette'in dans etmek istemediğinin haberi yayılmıştı. Onun yanına gelmiş olan dört adamın isimlerini ezberledi; Kelsier bunu bilmek isteyecekti ve beklemeye başladı.

Garip bir şekilde, kısa süre sonra sıkılmaya başladığını fark etti. Oda iyi havalandırılmıştı ama yine de Vin'e kat kat kumaşların altında sıcak geliyordu. Bacakları özellikle kötü hâldeydi çünkü onlar bir de bileklere kadar inen iç çamaşırlarla uğraşmak zorundaydı. Her ne kadar ipeksi malzemeleri derisinin üstünde yumuşak bir his bıraksa da, uzun kol yenleri ona iyi gelmiyordu. Danslar devam ediyordu; bir süre ilgiyle onları izledi. Ama kısa süre sonra dikkati obligatörlere kaymıştı.

İlginç bir şekilde, partide aslında bir işlevi yerine getiriyormuş gibi görünüyordular. Her ne kadar çoğu zaman çene çalan asil gruplarından uzakta duruyor olsalar da, arada bir onlara katılıyorlardı. Ve bazen de bir grup duraklayarak bir obligatör arıyor ve saygılı bir hareketle yaklaşması için işaret ediyorlardı.

Vin kaşlarını çatarak neyi kaçırmış olduğunu anlamaya çalıştı. En sonunda yakınlardaki bir masada olan bir grup yanlarından geçen bir obligatöre el salladı. Masa onun kendi başına duyabilmesi için fazlasıyla uzaktı ama kalayla...

Metal yakmak üzere içine doğru uzandı ama sonra durdu. *Önce bakır,* diye

düşünerek metali yaktı. Kendisini ele vermemek için bunu neredeyse her zaman sürekli açık bırakmaya alışmak zorunda kalacaktı.

Allomansi'si gizlenmiş olarak, kalayını yaktı. Anında odanın ışıkları kör edici hâle geldi ve gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Orkestranın müziği daha yükseldi ve etrafındaki bir düzine konuşma da uğultulardan anlaşılır seslere dönüştü. Duy-mayı istediği konuşmaya odaklanmak için kendisini zorlaması gerekmişti ama o masa kendininkine en yakın olandı ve bu yüzden de sonunda doğru sesleri ayırt edebildi.

"... yemin ediyorum ki nişanım hakkındaki haberleri başka herkesten önce onunla paylaşacağım," diyordu gruptan bir kişi. Vin gözlerini birazcık açtı, bu masadaki asillerden biriydi.

"Pekâlâ," dedi obligatör. "Ben buna şahit oluyor ve kayıt ediyorum."

Asil bir elini uzattı ve sikkeler tınladı. Vin kalayını söndürerek gözlerini tamamen açtığı zaman obligatörün cübbelerinin cebine bir şeyler, büyük ihtimalle sikkeleri, sokarak masadan uzaklaşmakta olduğunu gördü.

İlginç, diye düşündü Vin.

Ne yazık ki, kısa süre sonra o masadaki insanlar kalktılar ve kendi yollarına gittiler ve Vin'in kulak misafiri olabileceği kadar yakında kimse kalmadı. Obligatörün oda boyunca yavaş yavaş ilerleyerek ahablarından birine doğru gitmesini izlerken sıkıntısı geri döndü. İki obligatörü öylesine izlerken eliyle masasına hafifçe vurarak tempo tutmaya başlamıştı ki, bir şeyi fark etti.

Bir tanesini tanıyordu. Az önce parayı almış olanı değil ama onun yanındaki, daha yaşlı olan adamı. Kısa boylu ve katı yüzlü adam otoriter bir havayla dikiliyordu. Diğer obligatörler bile ona hürmet ediyormuş gibi görünüyordu.

İlk önce Vin tanıdıklık hissini Camon ile Maliye Kantonu'na yaptığı ziyaretten kaynaklanıyor olduğunu düşünerek bir panik dalgası hissetti. Ancak daha sonra bunun o adam olmadığına emin oldu. Vin onu daha önce görmüştü ama orada değil. Bu adam...

Babam, diye düşündü sersemleyerek.

Bir yıl önce Luthadel'e ilk geldikleri zaman, Reen bir defasında yakınlarındaki bir demirhanede işçileri incelerken onu Vin'e göstermişti. Reen, Vin'i almış ve onu gizlice içeri sokarak en azından bir kez olsun babasını görmesinde ısrar etmişti; gerçi Vin hâlâ neden olduğunu anlamıyordu. Yine de onun yüzünü ezberlemişti.

Sandalyesinde iyice büzülme dürtüsünü bastırdı. Adamın onu tanıyabilmesinin hiçbir yolu yoktu, o Vin'in varlığından bile haberdar değildi. Vin dikkatini zorla babasından ayırarak başını kaldırıp vitraylara baktı. Ancak sütunlar ve çıkıntı onun görüş alanını kısıtladığı için pencereleri iyi göremiyordu.

Otururken daha önce görmediği bir şeyi fark etti. Karşı duvarın üst kısmı boyunca uzanacak şekilde eklenmiş olan yüksek bir balkon vardı. Duvarın tepesinde, vitraylı pencerelerle tavanın arasında olması dışında pencerelerin altındaki girintinin bir benzeriymiş gibi görünüyordu. Vin burada hareketlilik görebiliyordu; insanlar tek veya çift olarak balkon boyunca yürüyor, aşağıdaki partiye yukardan bakıyorlardı.

İçgüdüleri onu kendisi görülmeden partiyi izleyebileceği bir yer olan balkona doğru çekiyordu. Bu ona ayrıca masasının doğrudan üzerinde olan sancakların ve vitrayların da muhteşem bir görüntüsünü sağlayacaktı; aval aval bakıyormuş gibi görünmeden taş işçiliğini incelemesine izin vereceği ise aşikardı.

Sazed ona beklemesini söylemişti ama ne kadar çok otursunsa, gözlerinin de o kadar çok gizli balkona çekildiğini fark ediyordu. Ayağa kalkmaya ve hareket etmeye, bacaklarını esnetmeye ve belki biraz da hava almaya can atıyordu. Babasının varlığı ise, o kendisinin farkında olsa da olmasa da, sadece Vin'in ana salondan ayrılması için başka bir nedendi.

Başka kimsenin beni dansa kaldırmak isteyeceği yok zaten, diye düşündü. Ve ben Kelsier'in istediğini de yaptım, asillere göründüm.

Durakladı, sonra da bir garson oğlana elini salladı.

Garson hızla yaklaştı. "Buyurun Leydi Renoux?"

"Yukarıya nasıl çıkarım?" diye sordu Vin balkona doğru işaret ederek.

"Hemen orkestranın yanında merdivenler var leydim," dedi oğlan. "Oradan en üst sahanlığa çıkabilirsiniz."

Vin başını sallayarak teşekkür etti. Sonra da kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve odanın ön tarafına doğru gitti. Kimse ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmadı ve o da merdivenlere doğru giden yolu aşarken kendine güveni gittikçe artarak yürüdü.

Taşın koridor kendi üzerine kıvrılarak yükseliyordu, basamakları kısa ama dikti. Duvarın dışı boyunca sıralanmış küçük, bir elinden daha geniş olmayan vitraylı cam pencereler vardı ama bunlar dışarıdan aydınlatmaları olmadığı için karanlıktı. Vin hevesli bir şekilde basamakları tırmandı, üzerindeki gergin enerjiyi atıyordu ama kısa süre sonra tuvaletinin ağırlığı ve ayağı takılmasın diye eteklerini yukarıda tutmanın zorluğu yüzünden nefes nefese kalmaya başlamıştı. Ancak yanan bir lehim kıvılcımı, terleyerek makyajını harap etmesine engel olacak kadar zahmetsiz hâle getirmişti işini.

Tırmanış zahmetine değmişti. Sadece duvarlardaki birkaç küçük mavi camlı fenerle aydınlatılan üst balkon karanlıktı ve vitraylı pencerelerin hayranlık uyandırıcı bir görüntüsünü sunuyordu. Etraf sessizdi ve Vin iki sütun arasındaki demir parmaklığa yaklaşarak aşağı bakarken kendisini neredeyse yalnız hissetmişti. Aşağıdaki zeminin taş karoları beyaz üstüne gri eğriler şeklinde, Vin'in fark etmemiş olduğu bir tür deseni oluşturunuyordu.

Sis mi, diye meraklandı öylesine parmaklığa yaslanırken. Parmaklık da Vin'in arkasındaki fener desteği gibi süslü ve detaylıydı; ikisi de kalın, birbirine dolanmış sarmaşıklar şeklinde işlenmişti. Yanlarındaki sütunların tepeleri, balkondan aşağı atlayacakken donup kalmış gibi görünen taşın hayvanlar biçiminde oyulmuştu.

"Bak şimdi, şarap kupanı doldurmak için gittiğin zaman işte böyle oluyor."

Ani ses Vin'in sıçramasına neden oldu ve hızla döndü. Arkasında genç bir adam duruyordu. Ne takım elbisesi Vin'in gördüklerinin en kalitelisiydi ne de yeleği pek çoğu kadar parlaktı. Hem ceket hem de gömlek biraz fazla gevşek duruyormuş gibi görünüyordu ve adamın saçları da birazcık pejmürdeydi. Elinde bir kupa şarap

vardı ve takım ceketinin dış cebi de hacmi için biraz fazla büyük olan bir kitabın şekliyle kabarmıştı.

"Sorun geri döndüğün zaman en sevdiğin noktanın güzel bir kız tarafından çalınmış olduğunu görmek," dedi genç adam. "Şimdi, bir centilmen olsa yoluna devam edip başka bir yer bularak leydiyi düşünceleriyle baş başa bırakırdı. Ancak bu balkondaki en iyi nokta burası; okumak için iyi bir ışık bulabileceğin fenere en yakın olan tek yer *bu*."

Vin'in yüzü kızardı. "Özür dilerim lordum."

"Ah, bak şimdi ben kendimi suçlu hissettim. Hep bir kupa şarap yüzünden. Bak, burada iki kişi için fazlasıyla yetecek kadar yer var. Şöyle biraz kenara çekil."

Vin durakladı. Nazik bir şekilde reddebilir miydi? Adam belli ki Vin'in yakınında kalmasını istiyordu, onun kim olduğunu biliyor muydu? Kelsier'e söyleyebilmek için adamın adını öğrenmeye mi çalışmalıydı?

Vin biraz yan tarafa doğru hareket etti ve adam da onun yanına geçti. Yandaki sütuna sırtını yasladı ve şaşırtıcı bir şekilde, kitabını çıkardı ve okumaya başladı. Adam haklıydı; fenerin ışığı doğrudan kitabın sayfalarının üstüne düşüyordu. Vin bir an için dikilerek onu izledi ama o tamamen kendini kaptırmış gibi görünüyordu. Vin'e bir bakış atmak için başını kaldırmadı bile.

Bana hiç mi aldırış etmeyecek, diye düşündü kendi sıkıntısına şaşırarak. *Belki de daha süslü bir tuvalet giymeliydim.*

Adam şarabından bir yudum aldı, kitabına odaklanmıştı.

"Her zaman balolarda kitap mı okursunuz?" diye sordu.

Genç adam başını kaldırdı. "Ne kadar fırsat bulabilirsem."

"Bu biraz gelmenin amacına ters düşmüyor mu?" diye sordu Vin. "Eğer sosyalleşmekten kaçınacaksanız neden geliyorsunuz ki?"

"Sen de buraya çıkmışsın," diye cevap verdi adam.

Vin kızardı. "Ben sadece salonu yukarıdan bir görmek istemiştim."

"Ya? Peki, neden sana dans etmeyi teklif eden üç adamı da geri çevirdin?"

Vin durakladı. Adam gülümsedi, sonra da kitabına geri döndü.

"Dört tane vardı," dedi Vin alıngan bir şekilde. "Ve onları reddettim çünkü iyi dans etmeyi bilmiyorum."

Adam kitabını hafifçe indirerek ona dik dik baktı. "Biliyor musun, sen görüdüğünden çok daha az ürkeksin."

"Ürkek mi?" diye sordu Vin. "Yanında duran genç bir leydi olmasına rağmen, daha kendini düzgün bir şekilde tanıtmadan gözlerini kitabına dikmiş olan kişi ben değilim."

Adam şüpheli bir şekilde bir kaşını kaldırdı. "Bak şimdi, tıpkı babam gibi konuşun. Çok daha güzel görünümlü ama tıpkı onun kadar huysuz."

Vin ateş püsküren gözlerle ona baktı. En sonunda genç adam gözlerini devirdi. "Pekâlâ, o zaman ben de centilmenlik edeyim." Görgülü ve resmi bir şekilde öne bir adım atarak Vin'e başını eğdi. "Ben Lord Elend. Leydi Valette Renoux, okuduğum sırada bu balkonu sizinle paylaşma zevkine erişebilir miyim?"

Vin kollarını kavuşturdu. *Elend? Kendi adı mı, ailesinin adı mı? Umurumda olması gerekir mi? O sadece yerini geri istiyordu. Ama... benim dans etmek isteyenleri reddettiğimi nereden biliyor?* Her nedense içinde Kelsier'in özellikle bu konuşmayı öğrenmek isteyeceği gibi bir his vardı.

Garip bir şekilde, Vin diğerlerine yapmış olduğu gibi bu adamı da başından def etmek yönünde bir arzu hissetmiyordu. Bunun yerine Elend tekrar kitabını kaldırırken bir diğer kızgınlık dalgası daha hissetti.

"Hâlâ buna neden partiye katılmak yerine kitap okumayı tercih ettiğini söylemedin," dedi.

Adamı içini çekerek kitabını tekrar indirdi. "Ee, bak şimdi, ben de dansçıların en iyisi değilim."

"Ah," dedi Vin.

"Ama bu işin sadece bir parçası," dedi bir parmağını kaldırarak. "Sen daha bunu fark etmemiş olabilirsin ama çok fazla parti diye bir şey de var. Bir kere bu baloların beş ya da altı yüz tanesine katıldıktan sonra, artık biraz sıkıcı gelmeye başlıyorlar."

Vin omuz silkti. "Eğer pratik yapsaydın büyük ihtimalle daha iyi dans etmeyi öğrenirdin."

Elend bir kaşını kaldırdı. "Benim kitabıma geri dönmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Öyle bir niyetim yoktu."

Elend içini çekerek kitabı, kitap şeklinde bir aşınma izinin belirmeye başlamış olduğu ceketinin cebine geri soktu. "Peki, o zaman. Onun yerine gidip dans etmek ister misin?"

Vin donakaldı. Elend kayıtsızca gülümsedi.

Hükümdar adına! Bu ya inanılmayacak kadar uyanık ya da sosyal açıdan beceriksiz. Hangisi olduğunu belirleyemiyor olması rahatsız ediciydi.

"Bu bir hayır oluyor, diye varsayıyorum?" dedi Elend. "İyi. Önermem gerektiğini düşünmüştüm çünkü benim bir centilmen olduğumu ortaya koyduk. Ancak ben aşağıdaki çiftlerin onların ayaklarını ezmemizi takdir edeceklerinden şüpheliyim."

"Katılıyorum. Ne okuyordun?"

"Dilisteni," dedi Elend. *Abide Duruşmaları*. Hiç duydun mu?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Ah, neyse. Pek kimse duymamıştır." Parmaklığın üstünden eğilerek aşağıya baktı. "Ee, sosyete içindeki ilk tecrüben hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu çok... etkileyici."

Elend kıs kıs güldü. "Venture Evi hakkında ne dersen de, nasıl parti verileceğini biliyorlar."

Vin başını sallayarak onayladı. "O zaman sen Venture Evi'nden hoşlanmıyorsun?" Belki bu Kelsier'in ilgilendiği o çekişmelerden birisiydi.

"Özel olarak değil, hayır," dedi Elend. "Onlar yüksek asiller için bile fazla gös-

teriş seven bir güruh. Sadece bir parti veremezler, *en iyi* partiyi vermek zorundalar. Bunu hazırlatırken hizmetkârlarının canını çıkarmalarını, sonra da hemen ertesi sabah salon mükemmel bir şekilde temiz değil diye zavallı şeyleri döverek cezalandırmalarından ise bahsetmeye bile gerek yok.”

Vin başını yana eğdi. *Bir asilden duymayı beklediğim sözler değil.*

Elend durakladı, biraz utanmış gibi görünüyordu. “Ama sen onu boş ver. Sanırım Terrislin seni arıyor.”

Vin irkilerek balkonun yan tarafından aşağı baktı. Gerçekten de, Sazed’in uzun boylu şekli şimdi boş olan masasının yanında durmuş, bir garson oğlanla konuşuyordu.

Vin sessizce ciyakladı. “Gitmem lazım,” dedi merdivenlere doğru dönerek.

“Eh, peki o zaman,” dedi Elend. “Okumaya geri döneyim ben de.” Vin’e yarım bir el sallamayla veda etti ama o daha ilk adımını atamadan önce kitabını açmıştı bile.

Vin nefes nefese aşağı ulaştı. Sazed onu anında gördü.

“Affedersin,” dedi yaklaşırken üzgünce.

“Benden özür dilemeyin Hanımım,” dedi Sazed sessizce. “Bu hem uygunsuz, hem de gereksiz. Biraz hareket etmek iyi bir fikirdi, diye düşünüyorum ben. Eğer siz o kadar gergin görünüyor olmasaydınız bunu ben önerecektim.”

Vin başıyla onayladı. “Peki, gitme zamanımız geldi mi?”

“Bu çekilmek için uygun bir zaman, eğer siz isterseniz,” dedi Sazed yukandaki balkona doğru göz atarak. “Orada ne yapıyor olduğunuzu sorabilir miyim Hanımım?”

“Pencerelere daha yakından bir bakmak istemiştım,” dedi Vin. “Ama sonunda birisiyle konuşmak zorunda kaldım. İlk başta sanki benimle ilgileniyormuş gibi görünüyordu ama şimdi onun en başından beri hiç de bana pek dikkat etmeye niyetli olmadığını düşünüyorum. Önemli değil, Kelsier’i adıyla rahatsız etmeye geçecek kadar önemli gibi görünmüyordu.”

Sazed durakladı. “Konuştuğunuz kişi kimdi?”

“Şu köşedeki adam, balkonda,” dedi Vin.

“Lord Venture’nın arkadaşlarından biri miydi?”

Vin dondu. “Onların arasında adı Elend olan bir tane var mı?”

Sazed’in gözle görülür şekilde rengi attı. “Siz Lord *Elend Venture*’yla mı konuşuyordunuz?”

“Şey... evet?”

“Size dans etmeyi teklif etti mi?”

Vin başını sallayarak onayladı. “Ama buna gerçekten niyetli olduğunu sanmıyorum.”

“Ah, eyvah,” dedi Sazed. “Kontrollü bilinmezlik de buraya kadarmış.”

“Venture mı?” diye sordu Vin. “Venture Kalesi’ndeki gibi mi?”

“Ev unvanının vârisi,” dedi Sazed.

“Ha,” dedi Vin, büyük ihtimalle şu anda hissediyor olduğundan biraz daha faz-

la gözünün korkmuş olması gerektiğini fark ederek. "Biraz sinir bozucu bir oğlan ama sevimli gibiydi."

"Bunu burada tartışmamamız gerekir," dedi Sazed. "Siz onun mevkisinin çok ama çok altındasınız. Gelin, hadi çekilelim. Yemek için gitmemeliydim..."

Vin'e çıkışa doğru yol gösterirken kendi kendine mırıldanarak sesi kesildi. Vin şalını geri alırken son bir kere daha ana salonun içine doğru göz attı ve kalay yakarak gözlerini kısıp yukarıdaki balkona baktı.

Elend'in kitabı kapalı olarak bir elindeydi ve Vin onun kendi durduğu yöne doğru baktığına yemin edebilirdi. Gülümsedi ve Sazed'in onu arabaya doğru götürmesine izin verdi.

Sıradan bir hamalın benim canımı sıkmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum. Ama o bir Terrisli, kehanetlerin ortaya çıktığı yerden. Eğer herhangi bir kişi bir sahtekârı fark edebilecekse, bu o olmaz mı?

Yine de yolculuğuma devam ediyor, köhne kehanetlerin kaderimle yüzleşeceğimi söylediği yere doğru gidiyorum. Yürüyor, Rashek'in gözlerimi sırtımda hissediyorum. Kıskaç. Alaycı. Nefret dolu.

13

VİN BACAKLARINI ALTINDA toplamış, Lord Renoux'nun kaliteli ve rahat koltuklarından birinde oturuyordu. Hantal tuvaletten kurtularak tekrar tanıdık gömlek ve pantolona geri dönmüş olduğu için iyi hissediyordu.

Ancak Sazed'in sakın memnuniyetsizliği onu kıvrandıyordu. O odanın öbür ucunda ayakta durmuştu ve Vin belirgin bir biçimde başının dertte olduğu izlenimini edinmişti. Sazed onu uzun uzun sorgulamış, Lord Elend'la olan konuşmasının her detayını didik didik etmişti. Sazed'in soruları, elbette ki saygılıydı ama ayrıca zorlayıcıydılar da.

Vin'in görüşüne göre, Terrisli onun genç asille olan konuşması hakkında gereksiz yere endişe ediyordu. Gerçekten de önemli olan herhangi bir şey hakkında konuşmamışlardı ve Elend'in kendisi ise bir Büyük Ev lordu için dikkate değer şekilde etkileyicilikten uzaktı.

Ama onun hakkında garip olan bir şey vardı; Vin'in Sazed'a itiraf etmediği bir şey. Vin onun yanındayken... rahat hissetmişti. Yaşadığı tecrübeye dönüp baktığı zaman, o birkaç dakika boyunca gerçekten de Leydi Valette olmamış olduğunun farkına vardı. Ne de Vin olmuştu, ürkek çete üyesi olan o parçası da neredeyse Valette kadar sahteydi.

Hayır, o sadece... her kim ise o olmuştu. Bu garip bir tecrübeydi. Kelsier ve diğerleriyle beraberken de arada bir aynı şekilde hissetmişti ama daha sınırlı bir

şekilde. Elend onun gerçek kişiliğini nasıl bu kadar hızla ve bu kadar eksiksiz bir şekilde açığa çıkarabilmişti?

Belki de üzerimde Allomansi kullanmıştır, diye düşündü irkilerek. Elend bir yüksek asıldı; bir Teskinci olabilirdi. Belki de o konuşmada Vin'in düşündüğünden daha fazlası vardı.

Vin sandalyesinde arkasına yaslanarak kendi kendine yüzünü astı. Bakırı açıktı ve bu ise onun Vin üzerinde duygusal Allomansi kullanmış *olamayacağı* anlamına gelirdi. Elend sadece her nasılsa onun savunmalarını indirmesine neden olmuştu. Vin kendisini ne kadar garip bir şekilde rahat hissettiğini düşünerek konuşmalarını tekrar hatırladı. Geriye dönüp bakıldığı zaman ise yeteri kadar dikkatli olmadığı açıkça görünüyordu.

Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağımı. Tekrar karşılaşacaklarını varsayıyordu. Karşılaşmalar iyi olurdu.

Bir hizmetkâr içeri girdi ve sessizce Sazed'a bir şeyler fısıldadı. Hızla yakılan biraz kalay Vin'in konuşmayı duyabilmesini sağladı; Kelsier sonunda geri dönmüş-tü.

"Lütfen Lord Renoux'ya haber gönderin," dedi Sazed. Beyaz giysili hizmetkâr başını sallayarak onayladı ve hızlı adımlarla odayı terk etti.

"Geri kalanlarınız da gidebilirler," dedi Sazed sakın bir şekilde ve odadaki hizmetkârlar aceleyle dağıldılar. Sazed'in sessiz nöbeti onları da gergin odada konuşmadan ya da hareket etmeden bekleyerek ayakta kalmaya zorlamıştı.

Kelsier ve Lord Renoux sessizce konuşarak birlikte geldiler. Her zaman olduğu gibi, Renoux tanıdık olmayan Batı tarzı kesimli, zengin bir takım elbise giyiyordu. Yaşlı adam gri bıyığını ince ve düzgün tıraşlı tutuyordu ve kendine güvenen bir havayla yürüyordu. Bütün bir akşamı asillerin arasında geçirdikten sonra bile, Vin bir kez daha onun aristokratik duruşundan etkilenmişti.

Kelsier hâlâ sispelerinin takıyordu. "Saze?" dedi içeri girerken. "Haberlerin mi var?"

"Korkarım ki öyle, Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Görünüşe göre Vin Hanım bu geceki baloda Lord Elend Venture'nın dikkatini çekmiş."

"Elend mi?" diye sordu Kelsier kollarını kavuşturarak. "O ev vârisi değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Renoux. "Ben oğlanı belki dört yıl önce babası Batı'yı ziyaret ettiği zaman görmüştüm. Bana onun mevkisindeki bir kişi için biraz vakarsız gibi gelmişti."

Dört yıl mı, diye düşündü Vin. *Onun Lord Renoux'yu o kadar uzun zamandır taklit ediyor olmasının imkânı yok. Kelsier çukurlardan daha iki yıl önce kaçtı!* Taklitçiye dik dik baktı ama her zaman olduğu gibi, duruşunda herhangi bir kusur görmeyi başaramadı.

"Oğlan ne kadar ilgilendi?"

"Ona dans etmeyi önermiş," dedi Sazed. "Ancak Vin Hanım kabul etmeyecek kadar akıllıca davranmış. Görünüşe göre, karşılaşmaları sadece şans eseriymiş ama ben onun gözüne takılmış olabileceğinden korkuyorum."

Kelsier kıs kıs güldü. "Onu fazla iyi eğitmişsin Saze. Gelecekte, Vin, belki de biraz daha az alımlı olmayı denemelisin."

"Neden?" diye sordu Vin kızgınlığını gizlemeye çalışarak. "Benim genel olarak sevilen biri olmamı *istediğimizi* sanıyordum."

"Elend Venture kadar önemli bir adam tarafından değil çocuğum," dedi Lord Renoux. "Biz seni sosyetenin içine ittifaklar kurasın diye gönderdik, skandal yaratın diye değil."

Kelsier başıyla onayladı. "Venture genç, bekâr ve güçlü bir evin vârisi. Senin onunla bir ilişkin olması bizim için ciddi sorunlara neden olabilir. Aristokrasinin kadınları seni kıskanır ve yaşı daha ileri olan asiller de mevki farklılığını uygun görmez. Sosyetenin büyük kısmını kendinden soğutmuş olursun. Bizim ihtiyacımız olan bilgiyi elde edebilmek için aristokrasinin seni kararsız, önemsiz ve en önemlisi de tehlikesiz olarak görmesine ihtiyacımız var."

"Dahası çocuğum," dedi Lord Renoux. "Elend Venture'nın seninle gerçekten de ilgileniyor olması pek olası değil. Asiller arasında onun eksantrik bir karakter olduğu bilinir, büyük olasılıkla o sadece beklenmeyi yapıp ününü artırmaya çalışıyor."

Vin yüzünün kızardığını hissetti. *Büyük ihtimalle o haklıdır*, dedi kendi kendine sertçe. Yine de üçüne birden, özellikle de uçarı, umursamaz tavrı yüzünden Kelsier'e kızgın hissetmekten kendini alamıyordu.

"Evet," dedi Kelsier. "Venture'dan tamamen kaçınman büyük olasılıkla en iyisi. Onu gücendirmeye filan çalış. Ona şu senin bakışlarından bir iki tane at."

Vin, Kelsier'e doğru boş boş baktı.

"Hah, işte ondan!" dedi Kelsier kahkaha atarak.

Vin dişlerini sıktı, sonra da kendisini rahatlatmaya çalıştı. "Bu geceki baloda babamı gördüm," dedi Kelsier ve diğerlerinin dikkatini Lord Venture'dan uzaklaştırmayı umarak.

"Öyle mi?" diye sordu Kelsier ilgiyle.

Vin başıyla onayladı. "Ağabeyim bir seferinde onu bana göstermişti, oradan tanıdım."

"Bu ne?" diye sordu Renoux.

"Vin'in babası bir obligatör," dedi Kelsier. "Ve görünüşe göre de, eğer bunun gibi bir baloya gidebilecek kadar nüfuzu varsa önemli biri. Adını biliyor musun?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Tarifi?"

"Ee... Kel, gözleri dövme..."

Kelsier güldü. "Bana bir ara onu gösterirsin, olur mu?"

Vin başıyla onayladı ve Kelsier de Sazed'a döndü. "Peki, bana Vin'i dansa kaldırmak için gelen asillerin isimlerini getirdin mi?"

Sazed başını salladı. "Vin Hanın bana bir liste verdi Üstat Kelsier. Ayrıca vekilharçların yemeğinden de paylaşmak istediğim birkaç ilginç detay var."

"İyi," dedi Kelsier köşedeki ayaklı saate bakarak. "Gerçi onları yarın sabaha saklaman gerekecek. Benim gitmem lazım."

"Gitmek mi?" diye sordu Vin kulaklarını dikerek. "Ama daha yeni geldin!"

"Bir yerlere gelmenin konik yanı da budur Vin," dedi göz kırparak. "Bir kere oraya vardığın zaman, gerçekten yapabileceğin tek şey tekrar oradan ayrılmaktır. Git biraz uyu, perişan görünüyorsun."

Kelsier gruba veda ederek el salladı, sonra da kendi kendine samimi bir şekilde ıslık çalarak odadan fırlayıp gitti.

Fazla rahat, diye düşündü Vin. Ve fazla ağzı sıkı. Çoğu zaman bize hangi aileleri ırırmayı planladığını söyler.

"Sanırını ben de yatacağımı," dedi Vin esneyerek.

Sazed ona şüpheyle dik dik baktı ama Renoux sessizce onunla konuşmaya başlayınca Vin'in gitmesine izin verdi. Vin merdivenleri hızla tırmanarak odasına çıktı. sisplerininini sırtına attı ve balkonunun kapılarını iterek açtı.

Sisler odanın içine doldu. Vin demir harladı ve ödülü de uzaklara doğru giden solgun mavi bir çizginin görüntüsü oldu.

Görelim bakalım nereye gidiyorsunuz Üstat Kelsier.

Vin çelik yakarak kendisini soğuk ve nemli sonbahar gecesine doğru İtti. Kalay gözlerini güçlendiriyor ve ıslak havanın nefes aldıkça boğazını gıdıklamasına neden oluyordu. Arkasına doğru sertçe İtti, sonra da hafifçe aşağıdaki kapıları Çekti. Bu manevra onun çelik kapıların üzerinden yükselen bir yay çizmesini sağladı, sonra da kendisini daha da yükseğe fırlatmak için kapılara doğru İtti.

Bir gözünü Kelsier'e doğru işaret eden mavi izin üstünde tutuyor ve onu görülmeyeceği bir mesafeden takip ediyordu. Hiç metal taşı mıyordu, üzerinde sikke bile yoktu ve Allomansi kullandığını gizlemek için de bakırını yanar hâlde tutuyordu. Teorik olarak, Kelsier'i onun varlığından haberdar edebilecek olan tek şey sestiy ve bu yüzden de olabildiğince sessizlik içinde hareket ediyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Kelsier şehrin içine doğru ilerlemedi. Malikânenin kapılarını geçtikten sonra kuzeye dönerek şehrin dışına yöneldi. Vin de onu takip ederek yere indi ve sessizce sert zeminde koştu.

Nereye gidiyor, diye düşündü Vin kafası karışarak. Fellise'in etrafını mı dola mıyor? Öbür taraftaki malikânelerden birine doğru mu gidiyor?

Kelsier kısa bir süre boyunca kuzeye doğru devam etti, sonra metal çizgisi bir anda solmaya başladı. Vin duraklayarak bir grup bodur ağacın yanında bekledi. Çizgi büyük bir hızla solmaktaydı, Kelsier bir anda hızlanmıştı. Vin kendi kendine küfrederek hızla koştu.

İleride Kelsier'in çizgisi karanlığın içinde kayboldu. Vin içini çekerek yavaşladı. Demirini harladı ama bu sadece bir an için onun tekrar uzaklarda kayboluşunu görmesine yetmişti. Asla ona yetişemezdi.

Ancak harladığı demir ona başka bir şeyi göstermişti. Kaşlarını çatarak sabit bir metal kaynağının yanına gelene kadar ileri doğru devam etti, iki küçük tıns çubuk birbirlerinden bir iki ayak uzakta kalacak şekilde yere çakılmıştı. Bir tınsnesini Çekerek eline getirdi, sonra da kuzeydeki girdaplanan sislerin içine doğru baktı.

Zıplıyor, diye düşündü. Ama neden? Evet, zıplamak yürümekten daha hızlıydı ama boş tarlalarda bunun pek bir anlamı yok gibiydi.

Tabii eğer...

Vin ileri doğru yürüdü ve kısa bir süre sonra toprağın içine gömülmüş olan iki tunç çubuk daha buldu. Geriye doğru bir göz attı. Gecenin karanlığında emin olması zordu ama dört çubuk doğrudan Luthadel'e doğru işaret eden bir çizgi oluşturuyormuş gibi görünüyordu.

Demek böyle yapıyormuş, diye düşündü. Kelsier'in Luthadel ve Fellise arasında dikkate değer bir hızla gidip gelme gibi esrarengiz bir becerisi vardı. Vin onun ata bindiğini sanmıştı ama görünüşe göre daha iyi bir yöntem vardı. Kelsier, ya da belki de ondan önce başka birileri, iki şehrin arasına Allomantik bir yol döşemişti.

Birinci çubuğu avcunda sıkıca kavradı, eğer yanılmışsa inişini yumuşatmak için ona ihtiyacı olacaktı, sonra da ikinci çubuk çiftinin önüne geçti ve kendisini havaya doğru fırlattı.

Çeliğini harlayıp kendisini göğe doğru yapabildiği kadar yükseğe fırlatırken kuvvetle çubukları İtti. Uçarken başka metal kaynakları arayarak demirini harladı. Kısa süre sonra belirdiler; iki tanesi doğrudan kuzeyde ve iki yanında uzakta duran da birer tane daha.

Yanda olanlar rotanı düzeltmek için, diye düşündü. Eğer tunç yolun üzerinde kalmak istiyorsa doğrudan kuzeye doğru gitmesi gerekiyordu. Ana yolun üzerindeki yan yana duran iki çubuğun tam arasından geçecek şekilde hareket etmek için kendisini hafifçe sola doğru itti, sonra da yükselen bir yay hâlinde kendisini tekrar ileri fırlattı.

İşi hızla kapmıştı; çubuktan çubuğa zıplıyor, hiçbir zaman yerin yakınına bile yaklaşmıyordu. Sadece birkaç dakika içinde tempoyu o kadar iyi tutturmuştu ki, neredeyse hiç yanlardan düzeltme yapmasına gerek kalmıyordu.

Değişen manzara boyunca ilerleyişi inanılmayacak kadar hızlıydı. Sisler yanından savrulup gidiyor, sispelerini arkasında dalgalanıyor ve uçuşuyordu. Yine de kendisini daha da hızlanmaya zorladı. Tunç çubukları inceleyerek çok fazla zaman harcamıştı. Kelsier'e yetişmek zorundaydı, yoksa Luthadel'e ulaşacak ama sonra nereye gideceğini bilemeyecekti.

Kendisini çubuktan çubuğa neredeyse pervasız bir hızla fırlatmaya başladı; Allomantik bir hareket izi arayarak çaresizce bakınıyordu. Yaklaşık on dakika boyunca zıpladıktan sonra en sonunda ilerisinde mavi bir çizgi belirdi, yerdeki çubuklara doğru değil de havaya doğru işaret ediyordu. Vin rahatlayarak nefesini verdi.

Sonra ikinci bir çizgi belirdi ve bir üçüncü.

Vin kaşlarını çatarak kendisini boğuk bir sesle yere düşmeye bıraktı. Kalay harladı ve önündeki karanlığın içinde tepesi ışıktan toparla pırıldayan devasa bir gölge belirdi.

Şehir duvarı, diye düşündü hayret içinde. Bu kadar çabuk mu? Yolculuğu at sırtındaki bir adamdan iki kat daha hızlı bitirdim!

Ancak bu Kelsier'in izini kaybetmiş olduğu anlamına geliyordu. Yüzü asıldı ve

taşımakta olduğu çubuğu kullanarak kendisini siperliğin üstüne fırlattı. Nemli taşların üstüne indiği zaman da arkasına uzanarak çubuğu Çekip eline getirdi. Sonra duvarın öbür tarafına yaklaştı ve şehri gözleriyle tararken sıçrayarak taş parmaklığın üstünde çömeldi.

Şimdi ne olacak, diye düşündü kızgınlıkla. Felise'e geri mi döneyim? Oraya gidip gitmediğini görmek için Clubs'ın dükkânına mı uğrayayım?

Bir an için kararsız bir şekilde durdu, sonra da kendisini duvardan aşağı atarak çatılar boyunca ilerlemeye başladı.

Pencere kolları ve metal parçalarına İttirerek rasgele bir şekilde dolandı, uzun sıçramaların gerekli olduğu zamanlarda tunç çubuğu kullanıyor, sonra da Çekerek yine eline getiriyordu. Farkında olmadan belli bir yere gitmekte olduğunu, oraya varana kadar anlamamıştı.

Venture Kalesi karşısında, sislerin içinden yükseliyordu. Kireç lambaları söndürülmüştü ve sadece muhafızların nöbet yerlerinde birkaç hayalet gibi meşale yanıyordu.

Vin onu devasa kaleye neyin geri getirmiş olduğuna karar vermeye çalışarak bir çatının kenarında çöktü. Serin rüzgâr saçlarını ve pelerinini dalgalandırıyordu ve yanaklarının üstündeki birkaç minik yağmur damlasını hissetti. Ayak parmakları üşümeye başlayana kadar uzun bir süre boyunca oturdu.

Sonra sağ tarafında bir hareket fark etti. Anında büzülerek kalayını harladı.

Ortamin ışığında neredeyse görünmez olan Kelsier, üç ev ötedeki bir çatının üstünde oturmuştu. Vin'i fark etmiş gibi görünmüyordu. O da kaleyi izliyordu, Vin'in yüz ifadesini okuyabilmesi için fazlasıyla uzaktaydı.

Vin onu kuşkucu gözlerle izledi. Onun Elend'la olan karşılaşmasını geçiştirmişti ama belki de bu onu itiraf ettiğinden daha fazla endişelendiriyordu. Ani bir korku dalgası hissederek gerginleşti.

Buraya Elend'ı öldürmek için gelmiş olabilir mi? Bir yüksek asil vârisine suikast düzenlenmesi kesinlikle aristokrasi arasında gerginlik yaratırdı.

Vin kaygı içinde bekledi. Ancak en sonunda Kelsier ayağa kalktı ve arkasını dönüp yürüyerek uzaklaştı, sonra da çatıyı İtip kendini havaya fırlattı.

Vin tunç çubuğu attı; çubuk onu ele verirdi. Kelsier'in arkasından koştu. Demiri ona ileride hareket eden mavi çizgileri gösteriyordu ve o da aceleyle çatıdan sokağın karşısına atladı ve aşağıdaki bir lağım kapağını İtti, Kelsier'in izini tekrar kaybetmemeye kararlıydı.

Şehrin merkezine doğru ilerledi. Vin hedefini tahmin etmeye çalışarak kaşlarını çatı. Erikeller Kalesi o yöndeydi ve onlar büyük bir silah tüccarıydı. Belki de Kelsier onların kaynaklarına bir şeyler yaparak Renoux Evi'ni yerel asiller için daha önemli hâle getirmeyi planlıyordu.

Vin bir çatının üstüne indi ve Kelsier'in hızla gecenin içine doğru fırlayışını izleyerek durakladı. *Yine hızlı hareket etmeye başladı. Ben...*

Bir el omzunun üstüne indi.

Vin ciyaklayarak geriye sıçradı ve lehim harladı.

Kelsier onu bir kaşı kalkmış şekilde inceliyordu. "Senin şu anda yatakta olman gerekiyor, genç hanım."

Vin yan tarafındaki metal çizgisine doğru bir göz attı. "Ama..."

"Sikke kesesi," dedi Kelsier gülümseyerek. "İyi bir hırsız kurnaz numaraları da boxingleri çaldığı kadar kolayca çalar. Sen geçen hafta beni takip ettiğinden beri daha dikkatli davranıyorum. İlk başta senin bir Venture Sissoylusu olduğunu varsaymıştım."

"Onların Sissoylusu var mı?"

"Eminim ki vardır," dedi Kelsier. "Büyük Evlerin çoğunun olur ama senin arkadaşın Elend onlardan biri değil. O bir Siskan bile değil."

"Nereden biliyorsun? Saklıyor olabilir."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Bir iki yıl önceki bir baskında neredeyse ölekti. Eğer güçlerini göstermek için uygun bir zaman varsa, o da oydu."

Vin başıyla onayladı, hâlâ başı eğikti, Kelsier'in gözlerine bakamıyordu.

İçini çekerek eğimli çatının üstüne oturan Kelsier bir bacağına aşağı sarkıttı. "Otur."

Vin de onun karşısında çatının kiremitlerine oturdu. Yukarıda serin sisler çalkalanmaya devam ediyordu ve yağmur hafif hafif çiselemeye başlamıştı. Ama bu sıradan gece neminden pek farklı değildi.

"Sen beni böyle takip edip durursan olmaz Vin," dedi Kelsier. "Güven hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

"Eğer bana güvensen nereye gittiğini söylerdin."

"Aslında hayır," dedi Kelsier. "Belki de ben sadece sen ve diğerlerinin benim için endişe etmenizi istemiyorumdur."

"Senin yaptığın her şey tehlikeli," dedi Vin. "Neden bize ayrıntılarını anlattıysan daha fazla endişe edelim ki?"

"Bazı şeyler diğerlerinden daha bile tehlikelidir," dedi Kelsier sessizce.

Vin durakladı, sonra da Kelsier'in gitmekte olduğu yöne doğru bir göz attı. Şehrin merkezine doğru.

Kredik Shaw'a, Bin Kuleli Tepe'ye doğru. Lord Hükümdar'ın sarayı.

"Lord Hükümdar'la yüzleşmeye gidiyorsun!" dedi Vin sessizce. "Geçen hafta ona bir ziyaret yapacağını söylemiştin."

"Ziyaret belki biraz fazla zorlama bir kelime," dedi Kelsier. "Saraya gidiyorum ama Lord Hükümdar'ın kendisiyle gerçekten de karşılaşmamayı umuyorum. Daha onun için hazır değilim. Öte yandan *sen* doğrudan Clubs'ın dükkânına gidiyorsun."

Vin başını sallayarak onayladı.

Kelsier'in yüzü asıldı. "Sadece yine beni takip etmeye çalışacaksın, değil mi?"

Vin durakladı, sonra da yine başıyla onayladı.

"Neden?"

"Çünkü yardım etmek istiyorum," dedi Vin sessizce. "Şu ana kadar, benim bütün bunlardaki rolüm aşağı yukarı bir partiye gitmekten ibaret oldu. Ama ben de bir Sissoyluyum, beni sen kendin eğittin. Ben oturup yemek yer ve insanların dans etmesini izlerken, diğer herkesin tehlikeli işleri yapmasına izin verecek değilim."

"Senin o balolarda yaptığın şey de önemli," dedi Kelsier.

Vin onaylayarak başını eğdi. Önce onun gitmesine izin verecek, sonra da onu takip edecekti. Yürüttüğü mantığın bir parçası demin söylemiş olduğu şeydi; bu çete için bir dostluk hissi edinmeye başlamıştı ve bu onun asla karşılaşmadığı bir şeydi. Çetenin yaptığı işin bir parçası olmayı istiyordu, yardım etmek istiyordu.

Ancak diğer bir parçası ise Kelsier'in ona her şeyi söylemediğini fısıldıyordu. Vin'e güveniyor olabilirdi, güvenmiyor da olabilirdi. Ama kesinlikle onun da sırları vardı. On Birinci Metal ve dolayısıyla da Lord Hükümdar bu sırlarla ilgiliydi.

Kelsier gözlerinin içine baktı. Vin'in onu takip etmeye niyetli olduğunu görmüş olmalıydı. İcini çekerek arkasına yaslandı. "Ben ciddiyim Vin! Benimle gelemersin."

"Niyeymiş o?" diye sordu Vin bütün numarayı bir kenara bırakarak. "Eğer senin yaptığın şeyler bu kadar tehlikeliyse, arkanı kollayan diğer bir Sissoylunun olması daha güvenli olmaz mı?"

"Sen hâlâ metallerin hepsini bilmiyorsun," dedi Kelsier.

"Sadece sen bana öğretmemiş olduğun için."

"Daha fazla pratik yapman gerek."

"En iyi pratik uygulamadır," dedi Vin. "Ağabeyim beni soygunlara yanında götürerek hırsızlık yapmayı öğretmişti."

Kelsier başını iki yana salladı. "Bu çok tehlikeli."

"Kelsier," dedi Vin ciddi bir ses tonuyla. "Biz *Son İmparatorluk'u devirmeyi* planlıyoruz. Zaten bu yılın sonuna kadar sağ kalmayı bekliyor değilim.

"Diğerlerine ekipte iki tane Sissoylu olmasının nasıl bir avantaj olduğunu söyleyip duruyorsun. Eh, eğer sen benim gerçekten de bir Sissoylu olmama izin vermezsen bu pek bir avantaj olmayacak. Daha ne kadar bekleyeceksin? Ben 'hazır' olana kadar mı? Böyle bir şeyin asla olacağını sanmıyorum."

Kelsier bir an için ona dik dik baktı, sonra güldü. "İlk karşılaştığımız zaman, ağzından kerpetenle zor laf alıyorduk. Şimdi ise bana nutuk atıyorsun."

Vin kızardı. En sonunda Kelsier incini çekerek pelerinin içine uzanıp bir şey çıkardı. "Bunu düşünüyor olmam bile inanılmaz," diye mırıldandı ona bir parça metal vererek.

Vin minik, gümüşsü metal topunu inceledi. O kadar parlaktı ki neredeyse bir damla sıvı gibi görünüyordu. Yine de elinde katıydı.

"Atiyum," dedi Kelsier. "Bilinen Allomantik metallerin onuncu ve en güçlü olanı. O boncuk önceden sana verdiğim boxingle dolu torbanın tamamından daha değerli."

"Bu kadarcık şey mi?" diye sordu Vin şaşkınlıkla.

Kelsier başıyla onayladı. "Atiyum sadece tek bir yerden gelir, Hathsin Çukurları'ndan. Ve Lord Hükümdar da onun üretimini ve dağıtımını kontrol eder. Büyük Evler'in aylık belli bir miktarda atiyum satın almaya izni vardır; Lord Hükümdar'ın onları kontrol altında tutmasının ana yollarından biri bu. Yut onu."

Vin metal parçasına göz attı, bu kadar değerli olan bir şeyi boşa harcamak istemiyip istemediğinden emin değildi.

"Atiyumu satamazsın," dedi Kelsier. "Hırsız çeteleri deniyor ama izleri bulunup idam ediliyorlar. Lord Hükümdar atiyum stokları konusunda çok titiz."

Vin başıyla onayladı ve metali yuttu. Anında içinde yakılmayı bekleyen yeni bir güç stokunun belirdiğini hissetti.

"Pekâlâ," dedi Kelsier ayağa kalkarak. "Ben yürümeye başlar başlamaz yak."

Vin başıyla onayladı. O ileri yürümeye başladığı zaman Vin yeni güç stokuna uzandı ve atiyumu yaktı.

Gözlerine Kelsier hafifçe bulanıklaşmış gibi göründü; sonra da onun önündeki sislerin içine şeffaf, hortlağa benzer bir görüntü fırladı. Görüntü tıpkı Kelsier'e benziyordu ve onun hemen birkaç adım önünden yürüyordu. Çok hafif, kuyruk gibi bir ardıl görüntü kopyadan Kelsier'in kendisine doğru gidiyordu.

Bu sanki... bir gölgenin tersiymiş gibiydi. Kopyası Kelsier'in yaptığı her şeyi yapıyordu ama görüntü *daha önce* hareket ediyordu. Görüntü döndü ve Kelsier de aynı yoldan onu takip etti.

Görüntünün ağız hareket etmeye başladı. Bir an sonra Kelsier konuştu. "Atiyum birazcık geleceği görmeni sağlar. Ya da en azından, hemen yakın gelecekte insanların ne yapacak olduklarını görmeni sağlar. Dahası aklını da güçlendirerek, yeni bilgileri hazmedebilmeni ve daha hızlı ve daha sakın bir şekilde tepki verebilmeni sağlar."

Gölge durdu, sonra Kelsier de yürüyerek onun üstüne gelip durdu. Aniden gölge uzanıp ona bir tokat attı ve Vin de refleksle harekete geçerek tam Kelsier'in gerçek eli hareket etmeye başlarken elini yukarı kaldırdı. Kelsier'in kolunu savrulurken yakalamıştı.

"Atiyum yaktığın zaman hiçbir şey seni şaşırtamaz," dedi. "Düşmanlarının doğrudan onun üstüne düşeceklerini kesin bir şekilde bilerek bıçağı savurabilirsin. Her darbenin nereye ineceğini görebileceğin için saldırılardan kolaylıkla kaçınabilirsin. Atiyum seni neredeyse ölümsüz yapar. Aklını da güçlendirerek bütün bu yeni bilgilerden faydalanabilmeni sağlar."

Bir anda düzinelerce başka görüntü Kelsier'in vücudundan etrafa fışkırdı. Her biri farklı bir yöne atılıyor; kimisi çatı boyunca yürüyor, kimisi de havaya sığıyordu. Vin, Kelsier'in kolunu bırakarak ayağa kalktı ve şaşkınlıkla geriledi.

"Şimdi ben de atiyum yaktım," dedi Kelsier. "Ben de senin ne yapacağını görüyorum ve bu ise benim yapacak olduğum şeyi değiştiriyor ki o da senin yapacağın şeyleri değiştiriyor. Görüntüler ikimizin de yapmamızın olası olduğu bütün hareketleri yansıtıyorlar."

"Bu kafa karıştırıcı," dedi Vin çılgın görüntüler kargaşasını izleyerek; eski olanları sürekli olarak kaybolurken, yeni olanları da sürekli olarak belirliyordu.

Kelsier başıyla onayladı. "Atiyum yakmakta olan birisini yenmenin tek yolu senin de atiyum yakmandır. Böylece ikinizin de bir avantajı olmaz."

Görüntüler kayboldu.

"Şimdi ne yaptın?" diye sordu Vin irkilerek.

"Hiçbir şey," dedi Kelsier. "Büyük ihtimalle senin atiyumun bitmiştir."

Vin şaşkınlık içinde onun haklı olduğunu fark etti, atiyumı gitmişti. "Ne kadar da hızlı yanıyor!"

Kelsier başıyla onaylayarak tekrar oturdu. "O büyük olasılıkla senin hayatında en çabuk tükettiğin servettir, ha?"

Vin afallayarak başını salladı. "Bu çok büyük bir israf gibi görünüyor."

Kelsier omuz silkti. "Atiyum sadece Allomansi sayesinde değerli. O yüzden eğer biz onu yakıyor olmasaydık, böylesine bir servet değerinde olmazdı. Elbette, bız onu yaktığımız zaman da daha bile ender bir hâle getiriyoruz. Bu biraz ilginç bir ilişki, bir ara Ham'a bunu sor. O atiyum ekonomisi hakkında konuşmaya bayılır.

"Her neyse, yüzleşecek olduğun her Sissoylunun büyük olasılıkla atiyumu olacaktır. Ancak bunu kullanmakta gönülsüz olacaklar. Dahası henüz yutmamış olacaklar; atiyum kırılgandır ve midendeki sindirici sıvılar da birkaç saat içinde atiyumu harap eder. O yüzden tasarrufla etkililik arasında ince bir çizgide yürümen gerekir. Eğer rakibin atiyum kullanıyormuş gibi görünüyorsa, sen de kendininkini kullanmak zorunda kalırsın. Ama seni bütün stokunu onunkinden önce tüketip bitirmeye zorlamayacağından da emin olman gerekir."

Vin başıyla onayladı. "Bu beni bu gece yanına alacağın anlamına mı geliyor?"

"Büyük olasılıkla bundan pişman olacağım," dedi Kelsier içini çekerek. "Ama seni bağlamak dışında arkada bırakmanın herhangi bir yolunu da göremiyorum. Seni uyarıyorum Vin. Bu tehlikeli olabilir. Çok tehlikeli. Lord Hükümdar'la karşılaşmaya niyetim yok ama gizli gizli onun kalesine girmeye niyetim var. Sanıyorum onu nasıl yeneceğimiz konusunda bir ipucunu nereden bulabileceğimizi biliyorum."

Vin gülümsedi ve Kelsier ona elini sallarken öne çıktı. Kesesinin içine uzandı ve bir şişecik çıkararak bunu Vin'e verdi. Bu sıradan Allomantik şişeciklere benziyordu ama içindeki sıvıda sadece tek bir metal parçacığı vardı. Bu atiyum boncuğu ona pratik yapması için vermiş olduğundan birkaç kat daha büyüktü.

"Zorunda kalmadığın sürece kullanma," diye uyardı Kelsier. "Başka bir metale ihtiyacın var mı?"

Vin başıyla onayladı. "Buraya gelirken çeliğimin büyük bir kısmını yakıp bitirdim."

Kelsier ona başka bir şişecik verdi. "Önce gidip benim sikke kesemi geri alalım."

Bazı zamanlar delirmekte olup olmadığımı merak ediyorum.

Belki her nasılsa bütün bir dünyanın yükünü sırtımda taşımak zorunda olduğumu bilmenin baskısı yüzündendir. Belki de gördüğüm ölümün, kaybettiğim dostların yüzündendir. Öldürmek zorunda kaldığım dostların.

Neden olursa olsun, bazen beni takip eden gölgeler görüyorum. Ne anladığım, ne de anlamayı arzu ettiğim karanlık yaratıklar. Bunlar, belki de, benim aşırı zorlanmış aklımın bir tür uydurması...

14

ONLAR SİKKE KESESİNİ bulduktan hemen sonra yağmur yağmaya başladı. Sert bir yağmur değildi ama sisi biraz açmış gibi görünüyordu. Vin titreyerek kapüşonunu yukarı kaldırıp Kelsier'in yanında bir çatının üstüne çöktü. O havaya fazla önem vermiyordu bu yüzden Vin de vermedi. Biraz nemden bir zarar gelmezdi, hatta büyük ihtimalle yağmur onların yaklaşırken çıkarabilecekleri seslerin duyulmasını önleyeceğinden faydalı da olacaktı.

Kredik Shaw önlerinde yükseliyordu. Sivri uçlu minareleri ve dik kuleleri gecenin içinde karanlık pençeler gibi yükseliyordu. Kalınlıkları oldukça değişkendi, bazıları büyük odaları ve merdiven sahanlıklarını içerecek kadar genişti ama bazıları sadece gökyüzüne doğru çıkıntı yapan ince çelik sopalardan ibaretti. Kulelerin değişkenliği bütün yapıya çarpık çurpuk bir simetri, ama neredeyse buna rağmen bir denge kazandırıyordu.

Dikenlerin ve kulelerin nemli, sisli gecede tekinsiz bir duruşu vardı; uzun zaman açık havada kalmaktan yıpranmış olan bir cesedin külle kararmış kemiklerini andırıyordu. Bunlara bakarken Vin bir şey... *depresyon*... hissine kapıldığını düşündü... sanki sırf binanın yakınında olmak bile onun umudunu emip kurutmaya yeterliymiş gibi.

"Hedefimiz en sağdaki kulelerden birinin tabanındaki bir tüneller grubu," dedi

Kelsier, sesi düşen yağmurun hafif uğultusunun üzerinden zar zor duyuluyordu. "O tünellerin tam merkezindeki bir odaya doğru gidiyoruz."

"İçeride ne var?"

"Bilmiyorum," dedi Kelsier. "Bizim de keşte edecek olduğumuz şey bu. Her üç günde bir ve bugün onlardan biri değil, Lord Hükümdar bu odayı ziyaret ediyor. Orada üç saat kaldıktan sonra da gidiyor. Daha önce de bir kere oraya girmeye çalıştım. Üç yıl önce."

"Şu iş," diye fısıldadı Vin. "O senin..."

"Yakalanmama neden olan iş," dedi Kelsier başıyla onaylayarak. "Evet. O zamanlar biz Lord Hükümdar'ın o odada hazinelerini sakladığını düşünüyorduk. Şimdi ise bunun doğru olduğunu düşünmüyorum ama yine de merak ediyorum. Odaya gidişi çok düzenli, çok... garip. O odada bir şeyler var Vin. Önemli bir şeyler. Belki de onun gücünün ve ölümsüzlüğünün sırrı oradadır."

"O konuda neden endişe etmemiz gerekli ki?" diye sordu Vin. "Sende onu yenmek için On Birinci Metal var, değil mi?"

Kelsier yüzünü astı. Vin bir cevap bekliyordu ama herhangi bir cevap alamadı. "Geçen sefer içeri girmeyi başaramadım Vin," dedi bunun yerine. "Yakınına gittik ama oraya kadar fazla kolay olmuştu. Ulaştığımızda ise odanın dışında Sorgucular vardı. Bizi bekliyorlardı."

"Birileri onlara geldiğinizi mi haber verdi?"

Kelsier başıyla onayladı. "O iş için aylar boyunca plan yaptık. Kendimize aşın güveniyorduk ama bunun için sebebimiz de vardı. Mare ve ben en iyilerdik, işin kusursuz bir şekilde yapılp bitmiş olması gerekirdi." Kelsier durakladı, sonra da Vin'e döndü. "Bu gece hiçbir plan yapmadım. Sadece gidiyoruz, bizi durdurmaya çalışan kim olursa susturacak, sonra da zorla odanın içine gireceğiz."

Vin soğuk yağmur suyunun ellerini ıslatmasını ve kollarını nemlendirmesini hissederek sessizce oturuyordu. Sonra başını sallayarak onayladı.

Kelsier hafifçe gülümsedi. "İtiraz yok mu?"

Vin başını iki yana salladı. "Beni yanında getirmen için seni zorladım. Şimdi itiraz etmek bana düşmez."

Kelsier güldü. "Sanırım Breeze'le fazla uzun zamandır takılıyorum. Birileri bana deli olduğumu söylemediği sürece rahat edemiyorum."

Vin omuz silkti. Ancak çatı boyunca ilerlerken Kredik Shaw'dan gelen o depresyon hissini tekrar duydu.

"Burada... bir şey var Kelsier," dedi. "Her nasılsa sarayda... bana kötü hissettiren bir şey var."

"Bu Lord Hükümdar," dedi Kelsier. "O inanılmayacak kadar güçlü bir Teskinici gibi Allomansi yayarak yakınlarına gelen herkesin duygularını boğar. Bakırını yak, o zaman bağışıklık kazanırsın."

Vin başıyla onaylayarak bakır yaktı. His anında kayboldu.

"Tamam mı?" diye sordu Kelsier.

Vin tekrar başıyla onayladı.

“Pekálá o zaman,” dedi Kelsier ona bir avuç dolusu sikke vererek. “Bana yakın kal ve atiyumunu da her ihtimale karşı elinin altında tut.”

Bunun ardından kendini çatıdan aşağı attı. Vin de pelerininin kurdeleleri yağmur suyu saçarak onu takip etti. Düşerken lehim yaktı ve yere Allomantik olarak güçlendirilmiş bacaklarıyla indi.

Kelsier hızla koşmaya başladı ve Vin de peşinden gitti. Islak kaldırım taşlarının üstündeki hızı pervasızca olabilirdi ama lehimle güçlenmiş kasları hassasiyet, güç ve dengeyle tepki veriyordu. Islak, sisli gecenin karanlığında kalay ve bakır yakarak koştu; biri görmesini, öbürü de saklanmasını sağlıyordu.

Kelsier saray binasının etrafından dolandı. Garip bir şekilde bahçelerin bir dış duvarı yoktu. *Elbette yok. Lord Hükümdar'a saldırmaya kim cüret edebilir ki?*

Bin Kuleli Tepe'yi çevreleyen tek şey kaldırım taşlarıyla kaplanmış düz bir alandı. Dikkati Kredik Shaw'ı oluşturan rahatsız edici, asimetrik kanatlar, kuleler ve minarelerden uzaklaştıracak şekilde duran herhangi bir ağaç, çalı ya da bina yoktu.

“İşte gidiyoruz,” diye fısıldadı Kelsier, sesi Vin'in kalayla güçlenmiş olan kulaklarına ulaşacak şekilde. Döndü ve doğrudan sarayın bodur, ambara benzeyen bir kesimine doğru koştu. Onlar yaklaşıırken Vin işlemeli, kapıya benzer bir geçidin yanında durmakta olan bir çift muhafız gördü.

Kelsier göz açıp kapayıncaya kadar adamların tepesine binerek bir tanesini bıçaklarıyla biçmişti. İkinci adam bağırmaya çalıştı ama Kelsier sıçrayarak iki ayağını birden adamın göğsüne indirdi. İnsanüstü bir kuvvetle atılan tekme muhafızı duvara savurdu, sonra da adam yere yığıldı. Bir saniye sonra Kelsier ayaklarının üstündeydi; bütün ağırlığıyla kapıya bindirmiş ve iterek açmıştı.

İçerideki taş koridordan dışarı zayıf bir fener ışığı dökülüyordu. Kelsier kapıdan içeri daldı. Vin kalayını kıstı, sonra da kalbi küt küt atarak arkasından koştu. Bir hırsız olarak geçirdiği tüm zaman boyunca asla böyle bir şey yapmamıştı. Onun hayatı gizli gizli soygun yapmak ve dolap çevirmekle geçmiş olan bir hayattı, başkılar ya da gasplarla değil. Ayakları ve pelerini pürüzsüz taşların üzerinde ıslak bir iz bırakırken koridor boyunca Kelsier'i takip etti ve deriyle sarmalanmış olan sapını terli avcuyla sıkıca kavradığı cam bıçağı endişeli bir şekilde çekti.

Hemen ileride bir adam koridorda belirdi, görünüşe göre bir tür muhafız odası olan bir yerden dışarı çıkmıştı. Kelsier öne sıçradı ve dirseğini askerin karnına gömdü, sonra da onu duvara vurdu. Daha muhafız yere yığılırken Kelsier odanın içine daldı.

Vin de peşinden girerek kargaşanın içine daldı. Kelsier köşedeki metal bir şamdanı Çekerek eline getirdi, sonra da bununla hızla dönmeye başlayıp askerlere birer birer vurarak devirmeye başladı. Muhafızlar bağırarak ayaklandılar ve odanın yan tarafından değnekler kaptılar. Üstü yarım kalmış yemeklerle dolu olan bir masa, adamlar yer açmaya çalışırken bir kenara fırlatıldı.

Bir asker Vin'e doğru döndü ve o da düşünmeden tepki verdi. Çelik yaktı ve bir avuç sikke fırlattı. Sikkeleri İtti ve onlar da ileri fırlayarak muhafızın etini delip geçti ve adam düştü.

Demir yakarak sikkeleri eline geri Çekti. Kanlı bir vıvrıkla döndü ve metal-
leri etrafa saçarak üç askeri devirdi. Kelsier de sonuncusunu doğaçlama değneğiyle
yıkı.

Ben dört adım ölüldüm, diye düşündü Vin afallayarak. Daha önceleri öldür-
me işini yapan hep Reen olmuştu.

Arkasında bir hıştı vardı. Vin hızla dönerek diğer bir bölük askerin onun kar-
şısındaki kapıdan içeri girmekte olduğunu gördü. Yan tarafta Kelsier şamdanı bı-
raktı ve öne bir adım attı. Odanın dört feneri bir anda desteklerinden sökülerek
doğrudan ona doğru atıldı. Kenara çekilerek fenerlerin birbirleriyle çarpışmasına
izin verdi.

Oda karardı. Vin kalay yakarak gözlerini dışarıdaki koridordan gelen ışığa uy-
durdu. Ama muhafızlar tökezleyerek duraklamıştı.

Bir an sonra ise Kelsier onların arasına dalmıştı. Bıçaklar karanlığın içinde par-
ladı. Adamlar çığlıklar attı. Sonra da ortalık bir anda sessizleşti.

Vin etrafı ölümlerle çevrelenmiş olarak durdu; kanlı sikkeler afallamış parmakla-
rından dökülüyordu. Ancak bıçağını sırf titreyen kolunu sabit tutmak için de olsa
sıkı sıkı kavramaya devam etti.

Kelsier bir elini omzuna koydu ve Vin sıçradı.

“Bunlar kötü adamlardı Vin,” dedi. “Her skaa kalbinin derinliklerinde Son
İmparatorluk’u korumak için silah kuşanmanın suçların en büyüğü olduğunu bilir.”

Vin uyuşuk bir şekilde başını salladı. Ters giden bir şeyler vardı. Belki de
ölümler yüzündendi ama şimdi gerçekten de binanın içine girmiş olduğundan,
hâlâ Lord Hükümdar’ın gücünü hissedebildiğine yemin edebilirdi. Bir şeyler onun
duygularını İtiyormuş, bakırına rağmen onu bunaltıyormuş gibi görünüyordu.

“Gel. Zamanımız az.” Kelsier cesetlerin üstünden kıvrak bir şekilde atlayarak
tekrar fırladı ve Vin de kendisini onu takip ederken buldu.

Onu beni getirmeye kendim zorladım, diye düşündü. Ben de savaşmak istiyor-
dum, onun gibi. Buna alışmam gerekecek.

İkinci bir koridora çıktılar ve Kelsier havaya zıpladı. Havada yalpaladı, sonra da
karşıya doğru fırladı. Vin de aynısını yaparak sıçradı ve koridorun çok ilerisinde bir
destek buldu, sonra da bunu kendisini ileriye doğru Çekmek için kullandı.

Yan koridorlar hızla yanlarından geçti, kalayla güçlendirilmiş kulaklarındaki
havanın geçişi bir uluma gibiydi. Koridorda önlerine iki asker çıktı. Kelsier bir
tanesine ayaklarıyla bindirdi, sonra da ters döndü ve bıçağını öbürünün boynuna
sapladı. İki adam da düştü.

Metal yok, diye düşündü Vin yere inerek. Buradaki muhafızların hiçbirisi üs-
tünde metal taşıyor. Siskiran deniliyordu bunlara. Allomanserlerle savaşmak
için eğitilmiş olan adamlar.

Kelsier bir yan koridora daldı ve Vin de ona ayak uydurabilmek için hızla koş-
mak zorunda kaldı. Lehim harlayarak bacaklarını daha hızlı hareket etmeye zor-
ladı. İleride Kelsier durakladı ve Vin de tökezleyerek yanında durdu. Sağ taraf-
larında açık, kemerli bir kapı vardı ve buradan küçük koridor fenerlerinden çok

daha parlak olan bir ışık geliyordu. Vin kalayını söndürdü ve Kelsier'i takip ederek kemerin altından odanın içine girdi.

Büyük, kubbe tavanlı odanın köşelerinde alevleri açıkta olarak yanan altı tane büyük maltız vardı. Sıradan koridorların aksine, bu oda gümüş işlemeli fresklerle kaplanmıştı. Her biri açık bir şekilde Lord Hükümdar'ı temsil ediyordu; Vin'in daha önce görmüş olduğu pencereler gibiydi ama daha az soyutlardı. Bir dağ gördü. Büyük bir mağara. Bir ışık havuzu.

Ve çok karanlık bir şeyler.

Kelsier geniş adımlarla ileri doğru yürüdü ve Vin döndü. Odanın merkezine hâkim küçük bir bina vardı; bina içinde bir bina. Oyulmuş taşlar ve akıcı desenlerle süslenmiş tek katlı bina, önlerinde hürmetkâr bir şekilde duruyordu. Her şey göz önüne alındığı zaman, sessiz ve boş oda Vin'de garip bir ağırbaşlılık hissi uyandırıyordu.

Kelsier çıplak ayaklarıyla pürüzsüz siyah mermerin üstüne basarak ileri doğru yürüdü. Vin de endişeli bir şekilde eğilmiş olarak takip etti onu; oda boş gibi görünüyordu ama başka muhafızlar da olmalıydı. Kelsier iç binanın duvarına yerleştirilmiş olan, üzerine Vin'in tanımadığı harfler oyulmuş, büyük meşe kapıların yanına geldi. Uzandı ve kapıyı çekip açtı.

İçeride bir Çelik Sorgucu duruyordu. Yaratığın sivri uçları gözlerine çakılmış olan iki devasa kazığın altındaki dudakları tekinsiz bir ifadeyle kıvrılarak gülümsedi.

Kelsier sadece bir an için durakladı. Sonra Sorgucunun eli öne fırlayarak onu boğazından yakalarken, "*Vin, kaç!*" diye bağırdı.

Vin donakaldı. Yan taraflardaki açık kemerlerin altından iki siyah cübbeli Sorgucunun daha içeri girmekte olduğunu gördü. Uzun boylu, ince ve kel olan Sorgucuların kazıklarının yanı sıra karmaşık Nezaret göz dövmeleri de dikkat çekiciydi.

En yakındaki Sorgucu Kelsier'i boğazından tutarak havaya kaldırdı. "Kelsier, Hathsin Firarisi," dedi yaratık gıcırtılı bir sesle. Sonra Vin'e doğru döndü. "Ve... sen. Ben de seni arıyordum. Eğer seni hangi asilin peydahladığını söylersen, bunun çabuk ölmesine izin vereceğim melez."

Kelsier yaratığın kavrayışıyla boğuşurken öksürerek nefes almaya çabalıyordu. Sorgucu dönerek Kelsier'i metal kazıklı gözleriyle inceledi. Kelsier tekrar öksürdü, sanki bir şeyler söylemeye çalışıyormuş gibiydi ve Sorgucu da merakla Kelsier'i biraz daha yakınına çekti.

Kelsier'in eli öne fırlayarak yaratığın boynuna bir bıçak gömdü. Sorgucu tökezlerken Kelsier yumruğunu yaratığın koluna indirerek çatırtıyla kemiklerini parçaladı. Sorgucu onu düşürdü ve Kelsier de öksürerek ısıtılı mermer zemine düştü.

Nefes almak için çabalayan Kelsier başını kaldırıp yoğun gözlerle Vin'e baktı. "Kaç dedim!" diye hırslayarak ona doğru bir şey attı.

Vin duraklayarak sikke kesesini yakalamak için uzandı. Ama kese bir anda havanın içinde yalpalayarak hızla ona doğru atıldı. Aniden Kelsier'in keseyi ona atmaktan ziyade İtmekte olduğunu fark etti.

Kese Vin'in göğsüne isabet etti. Kelsier'in Allomansi'siyle İtilen kese, Vin'i oda

boyunca fırlatarak iki şaşkın Sorgucunun arasından geçirip en sonunda beceriksizce yere düşüp mermerin üstünde kayacak kadar onu uzaklaştırdı.

Vin hafifçe sersemlemiş hâlde başını kaldırdı. İleride Kelsier tekrar ayağa kalkmıştı. Ancak birinci Sorgucu boynuna saplı duran bıçak konusunda pek endişeliymiş gibi görünmüyordu. Diğer iki Sorgucu da onunla Kelsier arasında durmaktaydı. Bir tanesi ona doğru döndü ve Vin onun dehşet verici, doğaüstü bakışı yüzünden ürperdi.

"KAÇ!" Kelime kubbeli odada yankılandı. Ve en sonunda bu sefer kafasına dank etti.

Vin hızla ayağa kalktı; korku onu sarsıyor, ona bağırıyor, harekete geçiriyordu. En yakındaki kemere doğru fırladı, bunun içeri girerken geçmiş olduğu kemer olup olmadığından emin değildi. Kelsier'in sikke kesesini sıkı sıkı kavradı ve demir yakarak telas içinde koridorun ilerinde bir destek noktası aradı.

Uzaklaşmam gerek!

Gördüğü ilk metal parçasını kavrayıp asılarak kendisini yerden kopardı. Dehşet demirini harlarken kontrolsüz bir hızla koridor boyunca uçtu.

Bir anda yalpaladı ve her şey hızla döndü. Başını sert taşlara vurarak ters bir açıyla yere çarptı, sonra da ne olduğunu anlamaya çalışarak sersemlemiş bir şekilde yattı. Sikke kesesi... birileri onu Çekmiş, Vin'i geriye doğru savurmak için içindeki metalleri kullanmıştı.

Vin yerde yuvarlandı ve karanlık bir şeklin koridor boyunca uçarak geldiğini gördü. Sorgucu Vin'den kısa bir mesafe ileride hafifçe ayaklarının üstünde yere inerken cübbesi dalgalandı. İfadesiz bir yüzle yürüyerek yaklaştı.

Vin kalay ve lehim harlayarak kafasını açtı ve acıyı uzaklaştırdı. Hızla birkaç sikke çıkararak bunları Sorgucuya doğru itti.

Sorgucu ise bir elini kaldırdı ve sikkelerin ikisi de havada dondu. Vin'in kendi İtişi bir anda onu geriye doğru fırlattı ve taşlar boyunca kayıp yuvarlanarak uzaklaştı.

Sürüklenmenin ardından sikkelerin yere düşüşünün tıngirtisini duydu. Bir düzine yeni bere vücudu boyunca kızgınca parlarken Vin başını iki yana salladı. Sorgucu yerdeki sikkelerin üstüne basıp geçerek tempolu bir yürüyüşle ona doğru gelmeye başladı.

Kaçmam lazım! Kelsier bile bir Sorgucuyla yüzleşmekten korkuyordu. Eğer o bile dövüşemiyorsa, Vin'in ne kadar şansı vardı?

Hiç. Keseyi bıraktı ve sıçrayarak ayağa kalktı, sonra da koşarak ilk gördüğü kapı ağzından eğilerek içeri daldı. Kapının arkasındaki odada kimse yoktu ama merkezinde altın bir sunak duruyordu. Sunak, köşelerdeki dört şamdan ve etrafa yayılmış olan diğer dinsel öteberiyle oda sıkış tıktı.

Vin Kelsier'in deminki numarasını hatırlayarak döndü ve Çekerek şamdanlardan birini eline getirdi. Sorgucu odanın içine girdi, sonra da neredeyse eğlenerek elini kaldırarak rahat bir Allomantik Çekmeyle kolayca şamdanı elinden söktü.

Çok güçlü, diye düşündü Vin dehşet içinde. Büyük ihtimalle arkadaki fener

desteklerini Çekerek kendisini sabit tutuyordu. Ancak Demirçekmelerinin kuvveti, Kelsier'inkilerin asla olamadığı kadar yüksekti.

Vin zıplayarak kendisini sunağın hafifçe yukarısına ve ötesine doğru Çekti. Kapı ağzındaki Sorgucu kısa bir sütunun üstünde oturmakta olan bir tase uzandı ve içinden görünüşe göre bir avuç dolusu metal üçgen bir şeyler aldı. Tüm kenarlar keskindi ve yaratığın elini bir düzine farklı yerden kesmişlerdi. O ise yaraları görmezden gelerek kanlı elini Vin'e doğru uzattı.

Vin metal parçaları arkasındaki duvara yağarken ciyaklayarak sunağın arkasına atladı.

"Kapana kısıldın," dedi Sorgucu gıcırtilı bir sesle. "Benimle gel."

Vin yan tarafına bir göz attı. Odada başka bir kapı yoktu. Başını hafifçe uzatarak Sorgucuya bir göz attı ve bir parça metal de suratına doğru fırladı. Bunu İtti ama Sorgucu fazla güçlüydü. Duvara doğru birden eğilerek metalin geçip gitmesine izin vermek zorunda kaldı.

Engellemek için bir şeylere ihtiyacım olacak. Metalden yapılmamış bir şeyler.

Sorgucunun odanın içindeki adımlarını duyarken ihtiyacı olan şeyi buldu; sunağın yanında durmakta olan büyük, deri kaplı bir kitap vardı. Bunu kaptı, sonra da durakladı. Eğer ölürse zengin olmanın bir faydası olmazdı. Kelsier'in şişeciğini çıkararak atiyumu yuttu, sonra da yaktı.

Sorgucunun gölgesi sunağın yan tarafından dolaşarak belirdi, bir an sonra ise gerçek Sorgucu da onu takip etti. Atiyum gölgesi elini açtı ve minik, şeffaf bıçaklardan oluşan bir dalga Vin'in üstüne atıldı.

Gerçek bıçaklar onların peşinden geleceği için Vin kitabını kaldırdı ve tam da gerçek bıçaklar ona doğru uçmaya başlarken kitabıyla gölge izlerini süpürdü. Keskin ve tırtıklı kenarları kitabın deri cildine derinlemesine gömülürken bıçakların her birini yakalamıştı.

Sorgucu durakladı ve Vin'in ödülü onun çarpık yüzünde şaşkınlık ifadesine benzeyen bir şey görmek oldu. Sonra ise Sorgucunun gövdesinden dışarı yüz tane gölgeli görüntü fışırdı.

Lord Hükümdar adına, diye düşündü Vin. Onun da atiyumu vardı.

Vin bunun ne anlama geldiğinden endişe etmek için duraklamayarak sunağın üstünden atladı, Sorgucu başka bir şeyler daha atarsa kendisini korumak için kitabı da taşıyordu. Sorgucu da hızla döndü, Vin tekrar koridora fırlarken kazıklı gözleri onu takip ediyordu.

Bir manga asker durmuş, onu bekliyorlardı. Ancak her birinin bir de gelecek gölgesi vardı. Vin aralarına daldı ve silahlarının nereye ineceğine bakmak için pek fazla dikkat bile harcamadan bir şekilde on iki farklı adamın saldırılarından kaçındı. Ve bir an için, neredeyse acıyı ve korkuyu unuttu; bunların yerine inanılmaz bir güç hissi gelmişti. Zahmetsizce saldırılardan sıyrılıyordu, değnekler yukarısından ve yanından savruluyor ve her birisi sadece birkaç santim farkla ısıkiyordu. Vin ölümsüzdü.

Adamların saflarının arasından onları öldürmeye ya da zarar vermeye zahmet

etmeden hızla geçti, sadece kaçmak istiyordu. En sonuncusunu da geçtikten sonra bir köşeyi döndü.

Ve her tarafında uçan gölgeler olan ikinci bir Sorgucu öne çıktı ve sivri bir şeyi Vin'in yan tarafına indirdi.

Vin'in acıyla nefesi kesildi. Yaratık silahını onun vücudundan çekip kurtarırken iğrenç bir ses çıktı; bu üstüne keskin obsidiyen bıçaklar takılmış olan uzun bir tahta parçasıydı. Vin yan tarafını kavrayarak geriye doğru tökezledi, yaradan sızan dehşet verici miktarda ılık kanı hissediyordu.

Sorgucu tanıdık görünüyordu. *Birincisi, öbür odada olan*, diye düşündü Vin acı içinde. *Bu... bu Kelsier öldü anlamına mı geliyor?*

"Senin baban kim?" diye sordu Sorgucu.

Vin kanı durdurmaya çalışarak elini yan tarafında tuttu. Bu büyük bir yaraydı. Kötü bir yara. Vin daha önce de böyle yaralar görmüştü. Bunlar her zaman öldürürdü.

Ama o hâlâ ayaktaydı. *Lehim*, diye düşündü karışmış olan aklı. *Lehim harla!*

Vin öyle yaptı ve metal onun vücuduna güç vererek ayaklarının üstünde kalmasını sağladı. Askerler öbür taraftan yaklaşan ikinci Sorgucuya yol açmak için geri çekildi. Vin parmaklarının arasından süzülen kanlar yan tarafından aşağı akarken korku içinde bir Sorgucudan diğerine baktı; ikisi de üstüne geliyorlardı. Birinci Sorgucu hâlâ kenarı kanla kaplanmış baltaya benzer silahı taşıyordu. Onun kanı.

Öleceğim, diye düşündü Vin dehşetle.

Ama sonra duydu. Yağmur. Hafifti ama kalaylı kulakları arkasından gelen sesi seçebiliyordu. Hızla dönüp yalpalayarak bir kapıdan geçti ve odanın diğer tarafındaki büyük bir kemerin görüntüsüyle karşılaştı. Odanın zemininde sis toplanmıştı ve yağmur dışarıdaki taşları dövüyordu.

Muhafızların geldiği yer olmalı, diye düşündü. Vücudunun hâlâ nasıl bu kadar iyi çalıştığına hayret ederek lehimini harlamaya devam etti ve deri kitabı refleksi olarak sıkıca göğsüne bastırıp tökezleyerek dışarıdaki yağmura çıktı.

"Kaçacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu birinci Sorgucu arkasından, sesi eğleniyormuş gibiydi.

Vin uyuşmuş bir şekilde gökyüzüne doğru uzandı ve kendini sarayın pek çok kulesinden birine doğru Çekti. Gecenin karanlığında havaya fırlayarak yukarı doğru süzülürken Sorgucunun küfrettiğini işitti.

Bin kule etrafında yükseliyordu. Bir tanesini Çekti, sonra da başka bir tanesine geçti. Yağmur şimdi güçlüydü ve geceyi siyah yapmıştı. Ortam ışığını yansıtmayacak hiç sis yoktu ve yıldızlar da yukarıdaki bulutlar tarafından gizlenmişti. Vin nereye gitmekte olduğunu göremiyordu, kulelerin metal zirvelerini hissetmek için Allomansi kullanmak zorundaydı ve onlarla arasında hiçbir şeyin olmadığını umut etmek zorundaydı.

Bir kuleye çarptı ve karanlığın içinde bunu kavrayıp asılarak durdu. *Yarayı sarmak gerek*, diye düşündü hızlıca. Uyuşmaya başlıyordu, lehim ve kalayına rağmen kafası bulutlanmaya başlamıştı.

Bir şeyler onun üstünde kuleye bindirdi ve alçak sesli bir hırlama duydu. Vin

kendini itip uzaklaşırken Sorgucunun silahının onun hemen yanında, havayı yar-
dığını duydu.

Tek bir şansı vardı. Zıplamasının ortasında kendisini yan taraftaki farklı bir
kuleye doğru Çekti. Aynı anda elindeki kitaba doğru da İttirdi; hâlâ kapağına sap-
lanmış olan metal parçaları vardı. Kitap metal çizgileri gecenin karanlığında zayıfça
parlayarak demin onun gitmekte olduğu yöne doğru devam etti. Bunlar Vin'in
üzerindeki son metallerdi.

Vin mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak bir sonraki kuleyi hafif-
çe yakaladı. Karanlığın içinde kalay yakarak duyularını zorladı; yağmur damlaları
kulaklarında bir fırtınaya dönüşmüştü. Onların ötesinde ise kitabı itmiş olduğu
yöndeki bir kuleye bir şeylerin çarptığını net olarak duyduğunu düşündü.

Sorgucu onun numarasına kanmıştı. Yağmur damlaları vücuduna inmekte olan
Vin kulede aslı kalarak içini çekti. Bakırının hâlâ yanıyor olduğundan emin olduk-
tan sonra kendisini yerine sabitlemek için kuleyi hafifçe Çekti ve yarayı sarmak
üzere gömleğinden bir parça yırttı. Uyuşmuş zihnine rağmen, kesğin ne kadar
büyük olduğunu fark edebiliyordu.

Ah, Hükümdar adına, diye düşündü. Lehim olmasa çok uzun zaman önce ken-
dinden geçmiş olurdu. Ölmüş olması gerekirdi.

Karanlıktan bir ses geldi. Vin bir ürperti hissederek yukarı baktı. Etrafında her
şey siyahtı.

Olamaz. Onun beni...

Bir şey onu kuleye vurdu. Vin haykırarak sıçrayıp uzaklaştı. Kendisini başka bir
kuleye doğru çekti, bunu zayıfça yakaladı ve sonra da anında İterek uzaklaştı. Sor-
gucu da onu takip etti, o arkasında kuleden kuleye çarparken gümlemeler geliyordu.

Beni buldu. Beni göremezdi, duyamazdı ya da hissedemezdi ama beni buldu.

Vin bir kuleye çarptı ve tek eliyle tutunarak karanlığın içinde hareketsizce asılı
durdu. Gücü neredeyse tükenmişti. *Uzaklaşmam... gerek... saklanmam...*

Elleri uyuşmuştu ve aklı da neredeyse aynı durumdaydı. Parmakları kulenin
soğuk, ıslak metalinden kaydı ve aşağıdaki karanlığa doğru düştüğünü hissetti.

Yağmurla birlikte düşüyordu.

Ama sert bir şeylerin üstüne gümbürtüyle düşmeden önce sadece kısa bir me-
safe gitmişti. Sarayın yüksek olan bir parçasının çatısı. Sersemlemiş hâlde dizleri-
nin üstünde kalktı ve bir köşe arayarak emekleyip kuleden uzaklaştı.

Saklan... saklan... saklan...

Başka bir kule tarafından oluşturulmuş bir kuytu bulana kadar zayıfça emekle-
di. Derin bir küllü yağmur suyu birikintisinin içinde yatarak karanlık köşeye sindi,
kollarını kendi etrafına dolamıştı. Vücudu yağmur ve kanla sınısıkladı.

Sadece bir an kaçmış olabileceğini düşündü.

Karanlık bir siluet gürültüyle çatıya indi. Yağmur hafiflemeye başlamıştı ve
Vin'in kalayı iki kazık çakılmış bir kafa ile koyu bir cübbeye bürünmüş olan bir
gövdeyi açığa çıkarıyordu.

Hareket etmek için çok zayıftı, giysileri derisine yapışmış hâlde su birikinti-

sinin içinde titremekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıftı. Sorgucu ona doğru döndü.

"Ne kadar da ufak, baş belası bir şeysin sen," dedi. İleriye doğru bir adım attı ama Vin onun sözlerini zar zor duyabiliyordu.

Etraf tekrar kararıyordu... Hayır, bu sadece onun aklıydı. Gözleri kapanarak görüşü karardı. Artık canı yanmıyordu. Hatta... düşünemiyordu... bile...

Bir ses, sanki parçalanan dallar gibi.

Sonra kollar onu kavradı. Ilık kollar, ölümün kolları değil. Zorlayarak gözlerini açtı.

"Kelsier?" diye fısıldadı.

Ama ona bakan endişeyle dolu yüz Kelsier'inki değildi. Bu farklı, daha nazik bir yüzdü. Rahatlamayla içini çekti; güçlü kollar onu yakına çekerken ve garip bir şekilde gecenin korkunç fırtınaları içinde güvende hissetmesine neden olurken dalıp gitti.

Kwaan bana neden ihanet etti bilmiyorum. Şimdi bile, bu olay düşüncelerimden çıkmıyor. Beni keşfeden kişi o olmuştu; bana ilk kez Çağların Kahramanı diyen Terris filozofu oydu. Şimdi ise meslektaşlarını ikna etmek için verdiği uzun savaşlarından sonra, benim iktidarına karşı konuşan tek önemli Terrisli kutsal adamın o olması ironik bir şekilde gerçeküstü görünüyor.

15

"ONU YANINA MI ALDIN?" diye hesap sordu Dockson odanın içine dalarken. "Vin'i Kredik Shaw'a mı götürdün? *Manyak mısın sen?*"

"Evet," diye tersledi Kelsier. "En başından beri siz haklıydınız. Ben delinin biriyim. Manyagım. Belki de Çukurlar'da geberip gitmiş ve sizleri de rahatsız etmek için asla geri gelmemiş olmalıydım!"

Dockson durakladı, Kelsier'in sözlerinin etkisiyle afallamıştı. Kelsier hüsrarla masaya vurdu ve darbenin şiddetinden tahtalar parçalandı. Hâlâ lehim yakıyordu. metal çeşitli yaralarına direnmesine yardım ediyordu. Sispelerini paramparçaydı, vücudunda yarım düzine farklı küçük kesik vardı. Sağ tarafının tamamı acıyla yanıyordu. Orada kocaman bir çürük oluşacaktı ve eğer kaburgalarının hiçbirisi çatlamadıysa şanslı sayılırdı.

Kelsier lehimi harladı. İçinde yanan ateş iyi geliyordu, ona kuzgınlığı ve kendine duyduğu nefreti odaklayacak bir nokta sağlıyordu. Çıraqlardan biri hızla çalışmaktaydı; Kelsier'in en büyük kesığının etrafına bir sargı bezi sarıyordu. Clubs Ham'le birlikte mutfağın yan tarafında oturuyordu, Breeze ise bir kenar mahalleyi ziyaret etmeye gitmişti.

"Lord Hükümdar adına, Kelsier," dedi Dockson sessizce.

Dockson bile, diye düşündü Kelsier. *En eski dostum bile Lord Hükümdar'ın adıyla lanet ediyor. Ne yapıyoruz biz? Bununla nasıl yüzleşebiliriz?*

"Bizi bekleyen üç tane Sorgucu vardı Dox," dedi Kelsier.

Dockson'ın rengi soldu. "Ve sen de onu orada mı bıraktın?"

"O benden önce dışarı çıktı. Sorgucuları yapabildiğim kadar uzun süre oyalamaaya çalıştım ama..."

"Ama?"

"Üçünden birisi onu takip etti. Ona ulaşamadım, belki diğer iki Sorgucu sadece arkadaşları onu bulabilsin diye beni meşgul etmeye çalışıyorlardı."

"Üç Sorgucu," dedi Dockson çırakların birinden küçük bir bardak konyağı kabul ederken. Bunu kafasına dıkti.

"İçeri girerken çok fazla gürültü çıkarmış olmalıyız," dedi Kelsier. "Ya öyle, ya da onlar her nedense zaten oradaydı. Ve *hâlâ* o odanın içinde ne var bilmiyoruz!"

Mutfak sessizleşti. Dışarıdaki yağmur tekrar şiddetini artırarak binaya yeknesak bir öfkeyle saldırdı.

"Peki..." dedi Ham. "Ya Vin?"

Kelsier, Dockson'a bir göz attı ve gözlerinde karamsarlık gördü. Kelsier zar zor kaçmıştı ve onun o kadar yıllık eğitimi vardı. Eğer Vin *hâlâ* Kredik Shaw'daysa...

Kelsier göğsünün içinde keskin, burkan bir acı hissetti. *Onun da ölmesine izin verdin. Önce Mare, sonra da Vin. Bu iş bitmeden daha kaç kişiyi katledilmeye göndereceksin?*

"Şehrin içinde bir yerlerde saklanıyor olabilir," dedi Kelsier. "Sorgucular onu aradığı için dükkâna gelmeye korkuyor olabilir. Ya da... belki de bir nedenle Fellise'e geri dönmüştür."

Belki oralarda bir yerlerdedir, yağmurda tek başına ölüyordur.

"Ham," dedi Kelsier. "Sen ve ben saraya geri dönüyoruz. Dox, Yorlatek'i al ve öbür hırsız çetelerini ziyaret et. Belki onlardan birinin gözcüleri bir şey görmüştür. Clubs, oraya mı gitmiş diye bakması için Renoux'nun malikânesine bir çırak gönder."

Grup hareket etmeye başladı ama Kelsier'in aşikâr olanı söylemesine gerek yoktu. O ve Ham muhafız devriyelerine bulaşmadan Kredik Shaw'ın yakınına gitmeyi başaramazlardı. Vin şehrin içinde bir yerlerde saklanıyor olsa bile, büyük ihtimalle onu önce Sorgucular bulurdu. Onlar...

Kelsier dondu, onun ani tepkisi diğerlerinin de duraklamasına neden oldu. Bir şey duymuştu.

Yorlatek merdivenlerden hızla aşağı inerek odaya dalarken aceleci ayak sesleri duyuldu; oğlanın ince bedeni yağmurla ıslanmıştı. "İyor gel biri! İyor dışarıda seslen birileri!"

"Vin?" diye sordu Ham umutla.

Yorlatek başını olumsuzca salladı. "Büyük adam. Cübbe."

O zaman bu kadarmış. Çeteyi de ölüme gönderdim, Sorgucuları kapının eşığı ne kadar getirdim.

Ham ayağa kalkarak tahta bir sopa aldı. Dockson bir çift bıçak çekti ve Clubs'ın altı çırağı gözleri korkuyla genişleyerek odanın arka tarafına gittiler.

Kelsier metalleri harladı.

Mutfağın arka kapısı çarpılarak açıldı. Islak cübbeler içindeki uzun boylu,

karanlık bir silüet yağmurda duruyordu. Ve kollarında da kumaşa sarılmış biri vardı.

"Sazed!" dedi Kelsier.

"Ağır yaralı," dedi Sazed hızla odaya dalarak; kaliteli cübbesinden yağmur suyu akıyordu. "Üstat Hammond, bir miktar lehime ihtiyacım var. Onun stokları tükenmiş diye düşünüyorum ben."

Sazed, Vin'i mutfak masasının üstüne yatırırken Ham ileri fırladı. Vin'in derisi nemli ve solgundu, ince vücudu sırlıslıktı.

Ne kadar da küçük, diye düşündü Kelsier. *Bir çocuktan biraz daha büyük. Nasıl onu yanımda götürmeyi düşünmüş olabilirim?*

Yan tarafında devasa, kanlı bir yara vardı. Sazed bir kenara bir şey koydu; Vin'in altında, kollarında taşımış olduğu büyük bir kitap. Hammond'dan bir şişecik aldı, sonra da eğildi ve sıvıyı bilinçsiz kızın boğazından aşağı döktü. Oda sessizleşti, hâlâ açık olan kapıdan yağan yağmurun sesi geliyordu.

Vin'in yüzüne hafifçe bir renk geldi ve nefes alışları da düzelirmiş gibi göründü. Kelsier'in Allomantik tunç duyusuna bakılırsa, ikinci bir kalp atışından çok da farklı olmayan bir tempoyla titreşim yaymaya başladı.

"Ah, iyi," dedi Sazed Vin'in eğreti sargısını çözerek. "Allomansi'ye vücudunun metalleri bilinçsiz olarak yakamayacağı kadar yabancı olmasından korkmuştum. Onun için umut var, diye düşünüyorum ben. Üstat Cladent bir tencere kaynamış su, biraz sargı ve odamdaki tıbbi çantaya ihtiyacım olacak. Çabuk!"

Clubs başını sallayarak onayladı ve çıraklarına söylendiği gibi yapmaları için elini salladı. Kelsier, Sazed'in çalışmasını izlerken büzüldü. Yara kötüydü, Kelsier'in ölmeden kurtulmuş olduğu bütün yaralardan daha kötüydü. Kesik karnın derinlerine doğru gidiyordu; bu yavaş yavaş ama kesin bir şekilde öldüren türdeki yaralardandı.

Ancak Vin sıradan bir insan değildi, lehim bir Allomanser'i vücudunun pes etmiş olması gereken noktanın çok ötesine kadar sağ tutardı. Bunun yanında, Sazed da sıradan bir hekim değildi. Sırdaşların olağanüstü hafızalarında sakladıkları şeyler sadece dinsel ayinler değildi; metalzihinleri kültür, felsefe ve bilim üzerine de çok geniş miktarda bilgi içerirdi.

Ameliyat başlarken Clubs çıraklarını odadan kovaladı. Ham yaraya basınç uygularken, Sazed da Vin'in iç organlarını yavaş yavaş dikti. Bu işlem korkutucu derece uzun bir zaman almıştı. En sonunda Sazed dış yarayı da kapattı ve temiz bir sargıyla bağladı, sonra Ham'den kızı dikkatlice yatağına taşımasını istedi.

Kelsier, Vin'in zayıf, hareketsiz bedenini mutfaktan dışarı taşıyan Ham'i izleyerek olduğu yerde durdu. Sonra da sorgularcasına Sazed'a döndü. Dockson da köşede oturuyordu, hâlâ burada olan sadece o vardı.

Sazed ciddi bir şekilde başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Üstat Kelsier. Sağ kalabilir. Onun lehimini hiç eksik etmememiz gerekecek, bu onun vücudunun yeni kan yapmasına yardım eder. Yine de, ben bundan daha küçük olan yaralardan pek çok güçlü adamın öldüğünü gördüm."

Kelsier başıyla onayladı.

"Çok geç kaldım, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Onun Renoux malikânesinden gitmiş olduğunu fark ettiğim zaman, Luthadel'e olabildiği kadar hızla geldim. Yolculuğu ivedilikle tamamlamak için bütün bir metalzihni kullandım. Yine de çok geç kalmışım..."

"Hayır dostum," dedi Kelsier. "Sen bu gece iyi iş çıkardın. Benden çok daha iyi."

Sazed içini çekerek uzandı ve ameliyata başlamadan önce bir kenara koyduğu büyük kitabı elleriyle yokladı. Cilt yağmur suyu ve kanla ıslanmıştı. Kelsier kaşlarını çatarak buna baktı. "O ne bu arada?"

"Bilmiyorum," dedi Sazed. "Bunu çocuğu aradığım sırada sarayda buldum. Khlenrice yazılmış."

Khlenrice; Khlennium'un, Lord Hükümdar'ın Miraç öncesi anavatanının antik diliydi. Kelsier biraz canlandı. "Tercüme edebilir misin?"

"Belki," dedi Sazed sesi bir anda çok yorgun gelerek. "Ama... bir süre için değil, diye düşünüyorum ben. Bu akşamdan sonra, istirahat etmem gerekecek."

Kelsier başıyla onaylayarak çıraqlardan birini Sazed'a bir oda hazırlaması için çağırdı. Terrisli teşekkürle başını salladı, sonra da halsiz bir şekilde merdivenlerden yukarı çıktı.

"O bu akşam Vin'in hayatından fazlasını kurtardı," dedi Dockson sessizce arkasından yaklaşarak. "Bu yaptığın şey salakçaydı hatta kendin için bile."

"Bilmek zorundaydım Dox," dedi. "Geri gitmek zorundaydım. Ya atiyum gerçekten de oradaysa?"

"Orada olmadığını sen söyledin."

"Bunu ben söyledim ve oldukça da eminim," dedi Kelsier başını sallayarak. "Ama ya haksızsam?"

"Bu bir mazeret değil," dedi Dockson kızgınca. "Şimdi Vin ölüyor ve Lord Hükümdar da bizden haberdar. O odanın içine girmeye çalışırken Mare'ı öldürttüğün yetmedi mi?"

Kelsier durakladı ama herhangi bir kızgınlık hissetmek için fazla tükenmişti. İçini çekerek oturdu. "Dahası var Dox."

Dockson kaşlarını çatı.

"Öbürleriyle Lord Hükümdar hakkında konuşmaktan kaçındım," dedi Kelsier. "Ama... endişeliyim. Plan iyi ama içimde o hayatta olduğu sürece asla başarılı olamayacağımıza dair korkunç, rahatsız edici bir his var. Onun parasını alabiliriz, onun ordularını alabiliriz, onu şehirden çıkması için kandırabiliriz... ama yine de onu durdurmayı başaramayacağımızdan korkuyorum."

Dockson'ın yüzü asıldı. "O zaman sen bu On Birinci Metal işi konusunda ciddi misin?"

Kelsier başıyla onayladı. "İki yıl boyunca onu öldürmenin bir yolunu bulmak için uğraştım. İnsanlar her şeyi denedi; o sıradan yaraları önemsemiyor ve başını kesmek sadece onu kızdırıyor. Erken savaşımlardan biri esnasında bir grup asker

onun hanını yakmış. Lord Hükümdar bir iskeletten biraz daha fazlası olarak yürüyüp dışarı çıkmış, sonra da saniyeler içinde iyileşmiş.

“Sadece On Birinci Metal'in hikâyeleri az da olsa umut veriyor. Ama ben onu çalıştıramıyorum! İşte o yüzden saraya geri dönmem gerekiyordu. Lord Hükümdar o odada *bir şeyler* saklıyor; bunu hissedebiliyorum. Bunun ne olduğunu bilmenin, onu durdurabileğine inanmadan edemiyorum.”

“Vin'i de yanına alman gerekmiyordu.”

“O beni takip etti,” dedi Kelsier. “Eğer ondan ayrılırsam tek başına içeri girmeye çalışacağından endişe etmiştim. Kızın inatçı bir damarı var Dox; bunu iyi saklıyor ama istediği zamanlar ölümüne dik kafalı olabiliyor.”

Dockson içini çekti, sonra da sessizce başıyla onayladı. “Ve biz *hâlâ* o odanın içinde ne olduğunu bilmiyoruz.”

Kelsier, Sazed'in masanın üstüne koymuş olduğu kitaba dik dik baktı. Yağmur suyunun izi kalmıştı ama kitap belli ki oldukça dayanıklı bir şekilde imal edilmişti. Suyun içeri sızmasını önlemek için sıkıca bağlanmıştı ve cildi de iyice güçlendirilmiş deriden yapılmıştı.

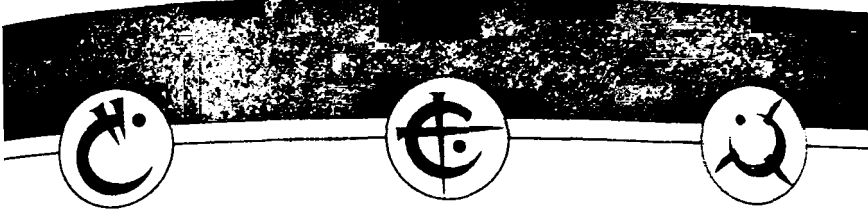
“Hayır,” dedi Kelsier en sonunda. “Bilmiyoruz.” *Ama elimizde bu var, o da her neyse artık.*

“Değdi mi Kell?” diye sordu Dockson. “Bu çalgınca numara gerçekten de kendini ve çocuğu neredeyse öldürtmeye değer miydi?”

“Bilmiyorum,” dedi Kelsier dürüst bir şekilde. Dockson'a dönerek arkadaşının gözlerine baktı. “Vin'in yaşayıp yaşamayacağını öğrendiğimiz zaman bana bir daha sor.”

İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

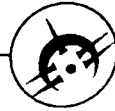
KANAYAN BİR GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

Çoğu kişi benim yolculuğumun Khlennium'da, o büyük harikalar şehrinde başladığını düşünüyor. Arayışım başladığı zamanlar kral olmadığımı unutuyorlar. Krallıktan çok uzaktım.

Sanıyorum bu arayışın imparatorlar, rahipler, kâhinler ya da generaller tarafından başlatılmamış olduğunu hatırlamak insanoğlu için iyi olacak. Her şey ne Khlennium'da ya da Kordel'de başladı ne de doğudaki büyük devletlerden ya da batının kıızıl imparatorluğundan geldi.

Her şey adı sizin için hiçbir şey ifade etmeyecek olan küçük, önemsiz bir kasabada başladı. Bir genç ile başladı, bir demircinin oğluyla; belki de başını belaya sokma becerisi dışında, hiçbir açıdan dikkate değer olmayan bir oğlanla.

Benimle başladı.

16

UYANDIĞI ZAMAN ACI, Reen'in onu yine dövmüş olduğunu sanmasına neden oldu Vin'in. Ne yapmıştı? Diğer çete üyelerinden birine karşı fazla mı arkadaşça davranmıştı? Aptalca bir yorum yaparak çetebaşının öfkesini üzerine mi çekmişti? Sessiz kalacaktı, her zaman sessiz olacak, diğerlerinden uzak duracak, asla kendi üzerine dikkat çekmeyecekti. Yoksa Reen onu döverdi. Öğrenmek zorundasın, diyordu Reen. Vin öğrenmek zorundaydı...

Ama acısı bunun için fazlasıyla ağırmış gibi geliyordu. Çok uzun bir zamandan beri canının bu kadar fazla yandığını hatırlamıyordu.

Hafifçe öksürerek gözlerini açtı. Fazlasıyla rahat olan bir yatakta yatıyordu ve yatağının yanındaki sandalyede oturan sıska bir genç oğlan vardı.

Yorlatek, diye düşündü Vin. Onun adı bu. Ben Clubs'ın dükkânındayım.

Yorlatek sıçrayarak ayağa kalktı. "Mişti uyan sen!"

Vin konuşmaya çalıştı ama sadece tekrar öksürebildi ve oğlan da aceleyle ona bir bardak su verdi. Vin minnetle suyu yudumlarken yan tarafındaki acıyla yüzünü buruşturdu. Aslında bütün vücudunu iyice bir hırpalanmış hissediyordu.

"Yorlatek," diye hırıldadı en sonunda.

"İyor yok şimdi artık," dedi. "İyorduk yok adını pek sev Kelsier, değiştirdi Di, kız diye."

"Dikiz mi?" diye sordu Vin. "Uymuş. Ne kadardır uyuyorum?"

"İki hafta," dedi oğlan. "Bekle burada." Hızla fırlayıp gitti ve sonra Vin dışarıdan sesinin geldiğini duydu.

İki hafta mı? Bardağını yudumlarken dağınık hatıralarını düzenlemeye çalıştı. Kırmızısını ikindi güneşinin ışığı pencereden içeri sızarak odayı aydınlatıyordu. Bardağı bir kenara bırakarak yan tarafını kontrol etti ve büyük, beyaz bir sargı buldu.

Sorgucu bunu buradan ııırmuştu, diye düşündü. *Ölmüş olmam gerekir.*

Düşükten sonra çatıya çarptığı yer de berelenmiş ve morarmıştı. Ve vücudunda bir düzine başka kesik, çürük ve sıyrık daha vardı. Sonuç olarak kendisini tamamiyle berbat hissediyordu.

"Vin!" dedi Dockson odaya girerek. "Uyanmışsın!"

"Zar zor," dedi Vin bir inlemeyle sırtını yastığına yaslayarak.

Dockson gülümseyerek geldi ve Yorlatek'in sandalyesine oturdu. "Ne kadarını hatırlıyorsunuz?"

"Çoğu şeyi sanırım," dedi Vin. "Dövüşerek sarayın içine girdik ama orada Sorgucular vardı. Onlar bizi kovaladılar ve Kelsier de onlarla..." Durarak Dockson'a baktı. "Kelsier? Ya o..."

"Kell iyi," dedi Dockson. "O olayı senden çok daha sağlam bir şekilde atlattı. Kell üç yıl önce yaptığımız planlardan dolayı sarayı oldukça iyi biliyor ve o..."

Dockson'ın sesi azalarak kesilirken Vin kaşlarını çatı. "Ne?"

"O dedi ki Sorgucular onu öldürmeye fazla odaklanmış gibi görünmüyorlarmış. Onu oyalamak için bir tanesini bırakıp senin arkandan iki tane göndermişler."

Neden, diye düşündü Vin. *Sadece ilk önce güçlerini en zayıf düşman üstüne mi odaklamak istiyorlardı? Yoksa başka bir sebep mi vardı?* O gecenin olaylarını kafasından geçirerek düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı.

"Sazed," dedi Vin en sonunda. "Beni o kurtardı. Sorgucu beni öldürmek üzereydi ama... Dox, o ne?"

"Sazed mi? Bu büyük olasılıkla cevabını ona bırakmam gereken bir soru," dedi Dockson.

"O burada mı?"

Dockson başını olumsuzca salladı. "Fellise'e geri dönmek zorunda kaldı. Breze ve Kell asker toplamaya çıktılar ve Ham de geçen hafta ordumuzu incelemek için gitti. O daha en azından bir ay geri gelmeyecek."

Vin uykulu bir şekilde başıyla onayladı.

"Suyunun kalanını da iç," dedi Dockson. "İçinde acıya karşı faydası olacak bir şeyler var."

Vin bardağın geri kalanını da kafasına dikti, sonra da arkasını döndü ve tekrar kendisini uykuya bıraktı.

Uyandığı zaman Kelsier oradaydı. Yatağının yanındaki bir sandalyede oturmuş ve elleriyle dizlerinin üstüne dayadığı dirseklerini kavramıştı, bir fenerin hafif ışığında onu izliyordu. Vin gözlerini açtığı zaman gülümsedi. "Hoş geldin."

Vin hemen komodinin üstünde duran su bardağına uzandı. "İş nasıl gidiyor?"

Kelsier omuz silkti. "Ordu büyüyor ve Renoux da silah ve ikmal malzemeleri satın almaya başladı. Senin Nezaret konusundaki önerinin iyi olduğu anlaşıldı; Theron'un bağlantısını bulduk ve neredeyse Nezaret çırağı olarak birisini içeri sızdırmamızı sağlayacak olan bir anlaşma yapmak üzereyiz."

"Marsh mı? Kendisi ini yapacak?" diye sordu Vin.

Kelsier başıyla onayladı. "Onun her zaman Nezaret'e karşı... belli bir yatkınlığı olmuştur. Eğer obligatör rolü yapmayı başarabilecek olan bir skaa varsa bu Marsh olacaktır."

Vin başıyla onaylayarak suyu yudumladı. Kelsier'de farklı olan bir şeyler vardı. Bu belirsiz bir şeydi, havasında ve tutumunda hafif bir değişiklik. Vin'in hastalığı sırasında bir şeyler değişmişti.

"Vin," dedi Kelsier tereddüt içinde. "Sana bir özür borcum var. Seni neredeyse öldürtüyordum."

Vin sessizce homurdandı. "Bu senin suçun değil. Seni ben zorladım."

"Beni zorlayamamış olman gerekirdi," dedi Kelsier. "İlk kararım seni geri göndermekti ve bu doğru karardı. Lütfen özrümü kabul et."

Vin sessizce başını salladı. "Şimdi ne yapmam lazım? İşin devam etmesi gerek, değil mi?"

Kelsier gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Senin iyileşir iyileşmez Fellise'e geri taşınmanı tercih ederim. Leydi Valette'in hastalanmış olduğu şeklinde bir hikâye uydurduk ama söylentiler çıkmaya başlıyor. Ziyaretçiler tarafından ne kadar çabuk bizzat görülürsen, o kadar iyi olur."

"Yarın gidebilirim," dedi Vin.

Kelsier güldü. "Şüpheliyim ama kısa süre sonra gidebileceksin. Şu an için sen sadece dinlen." Ayağa kalkarak gitmek için hareketlendi.

"Kelsier?" dedi Vin onu durdurarak. Kelsier dönüp baktı.

Vin söylemek istediği şeyi kelimelere dökmek için zorlandı. "Saray... Sorgucular... Biz ölümsüz değiliz, değil mi?" Kızardı, bu şekilde sövlediği zaman kulağa aptalca geliyordu.

Ancak Kelsier sadece gülümsedi. Onun söylemeye çalıştığı şeyi anlarım gibi görünüyordu. "Hayır, Vin," dedi sessizce. "Kesinlikle değiliz."

Vin arabanın penceresinden manzarayı izliyordu. Renoux Malikânesi'nden gönderilmiş olan araç güya Leydi Valette'i Luthadel'de bir geziye çıkarmıştı. Ama aslında Vin arabaya Clubs'ın sokağında kısa bir süreliğine durana kadar binmiş değildi. Ancak şimdi penceresinin perdeleri açıldı ve bir kere daha tüm dünya Valette'i görebilirdi, tabii eğer umursayan birileri varsa.

At arabası Fellise'e doğru yoluna devam etti. Kelsier haklı çıkmıştı, yolculu-

ğu yapabilecek kadar güçlü hissetmeden önce Clubs'ın dükkânında üç gün daha dinlenmek zorunda kalmıştı. Kısmen de bereli kolları ve yaralı yan tarafıyla leydi elbiselerinin içine girmeye çalışma fikri onu dehşete düşürdüğü için beklemişti.

Yine de tekrar ayakta olmak iyi geliyordu. Sadece yatakta kalıp iyileşmekte... Aklına yatmayan bir şeyler vardı. Sıradan bir hırsıza bu kadar uzun süreli bir dinlenme fırsatı tanınmazdı; hırsızlar ya çabucak çalışmaya geri dönerler ya da ölüme terk edilirdiler. Yemek için para getiremeyenlerin sığınakta yer kaplamasına izin verilemezdi.

Ama insanlar sadece bu şekilde yaşamıyor, diye düşündü Vin. Bu bilgi hâlâ onu rahatsız ediyordu. Vin'in onların kaynaklarını tüketmiş olması Kelsier ve diğerlerinin umurunda olmamıştı; onun zayıflamış durumundan yararlanmaya kalkmamışlardı. Bu nöbetçilerin arasında en dikkate değer olanı genç Yorlatek'ti. Vin onu iyi tanıdığını bile düşünmüyordu ama Kelsier oğlanın, geçirdiği koma sırasında Vin'e göz kulak olmasını sağlamıştı. Onunla ilgilenmiş, yatağının yanında saatler harcamışlardı.

Bir çetebaşının adamları hakkında endişe ettiği bir dünyaya insan ne anlam verebilirdi? Yeraltında her birey kendi başına gelenlerin sorumluluğunu taşırdı; bir çetenin daha zayıf olan kısmının ölmesine izin verilirdi ki, diğer herkesin de sağ kalmalarına yetecek kadar kazanmalarına engel olmasınlar. Eğer bir kişi Nezaret tarafından yakalanırsa, onu kaderine terk eder ve çok fazla bir şey itiraf etmemesini umardın. Onun tehlike içine girmesindeki payından endişe etmezdin.

Onlar aptal, diye fısıldadı Reen'in sesi. *Bütün bu planın sonu felaket olacak ve senin ölümün de gidebileceğin zaman gitmemiş olduğun için kendi suçun olacak.*

Reen gidebileceği zaman gitmişti. Belki Vin'in farkında olmadan sahip olduğu güçler yüzünden eninde sonunda Sorgucuların onu avlayacağını da biliyordu. Reen ne zaman gidileceğini hep bilmişti; onun da sonunun Camon'un çetesinin geri kalanlarıyla birlikte katledilmek olmaması bir tesadüf değil diye düşünüyordu Vin.

Ama yine de Vin, zihninin derinliklerinden gelen Reen'in telkinlerini duymazdan gelerek arabanın onu Fellise'e doğru götürmeye devam etmesine izin verdi. Bu Kelsier'in çetesindeki yeri hakkında tam olarak kendini güvende hissettiği için değildi; aslında bir açıdan bu insanların arasındaki yeri onu daha da endişelendiriyordu. Ya Vin'e ihtiyaçları kalmazsa? Ya Vin onlar için işe yaramaz hâle gelirse?

Vin'in çeteye onun yapmasına ihtiyaç duydukları şeyi yapabileceğini kanıtlanması gerekiyordu. Katılınacak etkinlikler, içine sızılacak bir sosyete vardı. Yapacak o kadar fazla işi vardı ki zamanının daha da fazlasını uyuyarak boşa harcamaya cesaret edemezdi.

Dahası Allomantik antrenman seanslarına geri dönmesi gerekiyordu. Vin'in güçlerine muhtaç hâle gelmesi sadece birkaç kısa ay sürmüştü ve sislerin arasında uçmanın, İterek ve Çekerek gökyüzü boyunca ilerlemenin getirdiği özgürlüğün hasretini çekiyordu. Kredik Shaw ona ölümsüz olmadığını öğretmişti ama Kelsier'in sadece bir iki sıyrıkla kurtulmuş olması, Vin'in olduğundan çok daha iyi bir duruma gelebileceğinin de mümkün olduğunun kanıtıydı. Vin'in pratik yap-

ması, daha fazla güçlenmesi gerekiyordu; ta ki o da Kelsier gibi Sorguculardan kaçabilecek hâle gelene kadar.

Araba bir virajı aldı ve Fellise'in içine doğru ilerledi. Tanıdık, pastoral banliyö manzarası Vin'in kendi kendine gülümsemesine neden oldu ve arabanın açık penceresine yaslanarak rüzgârı hissetti. Şanslılarsa sokaktaki bazı insanlar Leydi Valette'in arabayla şehrin içinden geçerken görüldüğünün dedikodusunu yapardı. Birkaç kısa turdan sonra Renoux Malikânesi'ne ulaştılar. Bir uşak kapıyı açtı ve Vin arabanın önünde onun inmesine yardım etmek için Lord Renoux'nun bizzat beklediğini görünce şaşırdı.

"Lordum?" dedi ona elini uzatarak. "Mutlaka ilgileniyor olmanız gereken daha önemli işleriniz vardır."

"Saçmalık," dedi. "Bir lordun en sevdiği yeğeninin üstüne titreyecek zamanı olmalıdır. Gezin nasıl geçti?"

Rolünü hiç mi bozmuyor? Luthadel'de olan diğerlerini sormamış ya da onun yarasından haberi olduğuna dair herhangi bir işaret göstermemişti.

"Ferahlatıcıydı amca," dedi köşk kapısına giden basamaklardan yukarı çıkarlar-ken. Vin hâlâ zayıf olan bacaklarına güç vermesi için midesinde hafifçe yanmakta olan lehime müteşekkirdi. Kelsier onu lehimin gücüne bağımlı hâle gelmemek için çok fazla kullanmaması yönünde uarmıştı ama Vin iyileşene kadar başka bir alternatif göremiyordu.

"Bu harika," dedi Renoux. "Belki, sen bir kere iyi hissetmeye başladığın zaman, bahçe balkonunda birlikte öğlen yemeği yemeliyiz. Kış yaklaşıyor ama bu aralar havalar ılık."

"Bu çok hoş olur," dedi Vin. Eskiden taklitçinin asil duruşunu tehditkâr bulurdu. Ancak Leydi Valette kişiliğine bürünürken daha önceki gibi yine sakinliği hissetti. Hırsız Vin, Renoux gibi bir adam için hiçbir şeydi ama sosyetik Valette başka bir meseleydi.

"Çok iyi," dedi Renoux kapıdan içeri girdiklerinde duraklayarak. "Ancak gel onunla başka bir gün ilgilenelim. Şu an için, ben senin yolculuğundan sonra dinlenmeni tercih ederim."

"Aslında, lordum, ben Sazed'i ziyaret etmek istiyordum. Vekilharç ile tartışmam gereken bazı meseleler var."

"Ah," dedi Renoux. "Onu kütüphanede benim projelerimden birinin üstünde çalışırken bulacaksın."

"Teşekkür ederim," dedi Vin.

Renoux başıyla selam verdi, sonra da dönüp düello değneğini beyaz mermer zemin üstünde tıkırdatarak uzaklaştı. Vin onun aklının tamamen yerinde olup olmadığını merak ederek durakladı. Bir insan gerçekten de bir kişiliğe bu kadar bütüncül bir şekilde bürünebilir miydi?

Sen de yapıyorsun, diye düşündü Vin. *Leydi Valette olduğun zaman kendinin bambaşka bir tarafını gösteriyorsun.*

Döndü ve kuzey merdivenlerini tırmanmasına yardımcı olmak için lehim

harladı. Yukarıya ulaştığı zaman ise alevini azaltarak normal bir yakmaya döndü. Kelsier'in de söylemiş olduğu gibi metalleri uzun bir süre boyunca harlamak tehlikeliydi; bir Allomanser hızla vücudunu bağımlı hale getirebilirdi.

Birkaç nefes aldı. İhlimle bile merdivenleri çıkmak zor gelmişti; sonra da koridor boyunca yürüyerek kütüphaneye doğru gitti. Sazed küçük odanın uzak ucundaki ufak bir kömür sobasının yanında duran bir masada oturmuş, bir dizi kâğıdın üstüne yazı yazıyordu. Standart vekilharç cübbesini giymişti ve burnunun ucunda da ince bir gözlük vardı.

Vin kapının ağzında duraklayarak hayatını kurtarmış olan adamı inceledi. *Neden gözlük takıyor? Daha önce onu gözlüksüz okurken görmüştüm.* Çalışmasına kendisini tamamen kaptırmış gibi görünüyordu; masanın üstündeki büyük bir kitabı inceliyor, sonra da dönüp kâğıdına notlar karalıyordu.

"Sen bir Allomanser'sin," dedi Vin sessizce.

Sazed durakladı, sonra da kalemini bırakarak döndü. "Size bunu düşündüren nedir Vin Hanım?"

"Luthadel'e fazla hızlı vardın."

"Lord Renoux ahırlarında birkaç hızlı haberci atı tutuyor. Onlardan bir tanesini almış olabilirim."

"Beni sarayda buldun," dedi Vin.

"Kelsier bana planlarından bahsetmişti ve ben de doğru bir şekilde onu takip etmiş olduğunuzu varsaydım. Sizi bulabilmem sadece şans eseri idi ve neredeyse çok geç kalmış olacaktım."

Vin kaşlarını çatı. "Sorgucuyu öldürdün."

"Öldürmek mi?" diye sordu Sazed. "Hayır Hanımım. O canavarlardan bir tanesini öldürmek için benim sahip olduğumdan çok daha fazla güç gerekir. Ben sadece... Onun dikkatini dağıttım."

Vin bir an daha kapı ağzında durarak Sazed'in neden bu kadar muğlak davrandığını anlamaya çalıştı. "Peki, sen bir Allomanser misin, değil misin?"

Sazed gülümsedi, sonra da masanın yanından bir tabure çekti. "Lütfen oturun."

Vin söylenildiği gibi yaparak yürüdü ve sırtını devasa bir kitaplığa vererek tabureye oturdu.

"Eğer size bir Allomanser olmadığımı söyleseydim ne düşünürdünüz?" diye sordu Sazed.

"Yalan söylediğini düşünürdüm," dedi Vin.

"Peki, hiç benim daha önce yalan söylediğimi gördünüz mü?"

"En iyi yalancılar çoğu zaman doğruyu söyleyenleridir."

Sazed gözlüklerinin arkasından ona bakarak gülümsedi. "Bu doğru, diye düşünüyorum ben. Yine de, benim bir Allomanser olduğuma dair ne kanıtınız var?"

"Allomansi olmadan yapılabilecek şeyler yaptın."

"Öyle mi? İki aylık bir Sissoylu olan siz daha şimdiden dünyada olası olan her şeyi biliyor musunuz?"

Vin durakladı. Sadece kısa bir süre öncesine kadar, Allomansi hakkında da pek

bir şey bildiği yoktu. Belki de dünyada onun varsaydığından daha fazla şey vardı.

Her zaman bir sır daha vardır. Kelsier'in sözleri.

"Peki," dedi yavaşça. "Bir 'Sırdaş' tam olarak ne?"

Sazed gülümsedi. "İşte *bu* çok daha akıllıca bir soru Hanımım. Sırdaşlar... depolardır. Biz çeşitli şeyleri hatırlarız ki gelecekte de kullanılabilirler."

"Dinler gibi," dedi Vin.

Sazed başıyla onayladı. "Dinsel gerçekler benim özel uzmanlık alanımdır."

"Ama başka şeyleri de hatırlıyorsun?"

Sazed başıyla onayladı.

"Ne gibi?"

"Ee," dedi Sazed incelemekte olduğu kitabı kapatarak. "Örneğin diller."

Vin anında gliflerle kaplı cildi tanıdı. "Sarayda bulduğum kitap! Bunu nasıl aldın?"

"Sizi ararken karşıma çıktı," dedi Terrisli. "Çok eski bir dilde yazılmış bir kitap, neredeyse bin yıldır düzenli olarak konuşulmamış olan bir dilde."

"Ama sen konuşabiliyor musun?" diye sordu Vin.

Sazed başını salladı. "Bunu tercüme etmeye yetecek kadar, diye düşünüyorum ben."

"Peki... sen kaç dil biliyorsun?"

"Yüz yetmiş iki," dedi Sazed. "Khlenrice gibi olan pek çoğu artık konuşulmuyor; Lord Hükümdar'ın beşinci yüzyıldaki birlik hareketi bunu garanti altına aldı. İnsanların bugün konuştuğu dil aslında benim anavatanım olan Terris'in uzak bir lehçesi."

Yüz yetmiş iki, diye düşündü Vin şaşkınlık içinde. "Bu... olası görünmüyor. Bir insan o kadar çok şeyi hatırlayamaz."

"Bir insan değil," dedi Sazed. "Bir Sırdaş. Benim yaptığım şey Allomansi'ye benzer ancak aynı şey değildir. Siz gücü metallerden çekiyorsunuz. Ben ise... onları hatıralar yaratmak için kullanıyorum."

"Nasıl?" diye sordu Vin.

Sazed başını olumsuzca salladı. "Belki başka bir zaman Hanımım. Benim türüm... bizler sırlarımızı korumayı tercih ederiz. Lord Hükümdar bizleri dikkate değer, şaşkınlık verici bir tutkuyla avlıyor. Bizler Sissoylulardan çok daha az tehditkârsınız, ancak o Allomanserleri görmezden gelerek bizleri yok etmeyi arzular; bizim yüzümüzden Terris halkından nefret ediyor."

"Nefret mi?" diye sordu Vin. "Sizler sıradan skaalardan daha iyi muamele görüyorsunuz. Saygı duyulan konumlarınız var."

"O doğru Hanımım," dedi Sazed. "Ama bir açıdan skaalar daha özgür. Terrisliğin çoğu doğuştan itibaren vekilharç olmaları için yetiştirilirler. Sayımız son derece azaldı ve ürememizi de Lord Hükümdar'ın Doğurganlık Birimi kontrol ediyor. Hiçbir Terrisli vekilharç bir aile kurmasına, hatta çocuk sahibi olmasına izin verilmiyor."

Vin güldü. "Bu uygulaması zor olacak bir şeye benziyor."

Sazed bir eli büyük kitabın cildi üstünde durakladı. "Yo, hiç de değil," dedi yüzü asılarak. "Bütün Terrisli vekilharçlar hadım edilir çocuğum. Ben senin bunu bildiğini sanmıştım."

Vin donakaldı, sonra da şiddetle kızardı. "Ben... Ben... Özür dilerim..."

"Gerçekten de ve kesinlikle, herhangi bir özür gerekli değil. Vekilharç olacak olanlar için normal bir şekilde, ben de doğumumdan kısa bir süre sonra hadım edilmiştim. Ben sık sık hayatını sıradan bir skaanınkiyle değiştirmeyi kolayca kabul ederdim diye düşünmüşümdür. Benim halkım kölelerden bile düşük... onlar üreme programlarıyla yaratılarak doğumdan itibaren Lord Hükümdar'ın arzularını yerine getirmek üzere eğitilmiş olan, seri üretim makineleri."

Vin patavatsızlığına lanet ederek kızarmaya devam etti. Neden kimse ona söylememişti? Ancak Sazed gücenmiş gibi görünmüyordu; o hiçbir zaman herhangi bir şey hakkında sinirlenmiş görünmezdi.

Herhalde onun... durumunun getirdiği bir şeydir, diye düşündü Vin. *Doğurganlık Birimi'nin de istediği şey bu olmalı; uysal, sakın vekilharçlar.*

"Sen bir isyancısın Sazed," dedi Vin kaşlarını çatarak. "Sen Lord Hükümdar'a karşı mücadele ediyorsun."

"Ben biraz anormal sayılırım," dedi Sazed. "Ve halkıma Lord Hükümdar'ın inandığı kadar eksiksiz bir şekilde boyun eğdirilmiş değil, diye düşünüyorum ben. Bizzat onun burnunun dibinde Sırdaşlar saklıyoruz ve hatta bazılarımız eğitimimizin üstesinden gelecek kadar cesaret toplayabiliyor."

Durakladı, sonra da başını iki yana salladı. "Ancak bu kolay bir şey değil. Bizler zayıf bir halkız Hanımım. Hep söyleneni yapmayı arzu ediyoruz, boyun eğmeye yatkınız. Hatta sizin bir isyancı olarak adlandırdığınız ben bile, anında bir vekilharçlık ve hizmetkârlık konumunu seçtim. Bizler olmayı arzu ettiğimiz kadar cesur değiliz, diye düşünüyorum ben."

"Beni kurtarmaya yetecek kadar cesurdun," dedi Vin.

Sazed gülümsedi. "Ah, ama orada da bir parça itaatkârlık vardı. Ben Üstat Kelsier'e sizin güvenliğinizi sağlayacağıma dair söz vermiştim."

Ha, diye düşündü Vin. Sazed'in davranışları için bir sebebinin olup olmadığını merak etmişti. Ne de olsa, sadece Vin'i kurtarmak için hayatını kim tehlikeye atardı? Bir an düşünceli bir şekilde oturdu ve Sazed de kitabına geri döndü. En sonunda Vin tekrar konuşarak Terrislinin dikkatini çekti. "Sazed?"

"Evet Hanımım?"

"Kelsier'e üç yıl önce kim ihanet etti?"

Sazed durakladı, sonra da dolmakalemini masaya koydu. "Gerçekler net değil Hanımım. Çetenin büyük bir kısmı bunun Mare olduğunu varsayıyor, diye düşünüyorum ben."

"Mare mı? Kelsier'in karısı mı?" diye sordu Vin.

Sazed başıyla onayladı. "Görünüşe göre, bunu yapabilmesi mümkün olan tek kişi oymuş. Dahası, Lord Hükümdar'ın kendisi onu ima etmiş."

"Ama o da Hathsin'e gönderilmedi mi?"

"(O orada öldü," dedi Sazed. "Üstat Kelsier'in Çukurlar konusunda ağzı sıkı ancak ben onun o korkunç yerden getirmiş olduğu yaraların, kollarında gördüklerinizden çok daha derinlere gittiğini hissediyorum. Ben kendisinin bile Mare'in ona ihanet edip etmediğinden asla emin olamadığını düşünüyorum."

"Ağabeyim eğer doğru fırsatı ve yeteri kadar iyi bir sebebi olursa, herkes sana ihanet eder demişti."

Sazed kaşlarını çatı. "Eğer böyle bir şey doğru olsaydı bile, ben buna inanarak yaşamayı istemezdim."

Bu Kelsier'in başına gelenden daha iyi bir şeymiş gibi görünüyor. Sevdiğini düşündüğün kişi tarafından Lord Hükümdar'a teslim edilmekten iyidir.

"Kelsier son zamanlarda farklı," dedi Vin. "Daha içine kapanık görünüyor. Bu benim başıma gelenler yüzünden kendini suçlu hissettiği için mi?"

"Ben bir nedenin o olduğundan şüphe ediyorum," dedi Sazed. "Ama o ayrıca küçük bir hırsız çetesine liderlik etmek ile geniş bir ayaklanmayı organize etmenin arasında büyük bir fark olduğunu da idrak etmeye başlıyor. Bir zamanlar alıyor olduğu riskleri artık alamaz. Bu süreç onu daha iyiye doğru değiştiriyor, diye düşünüyorum ben."

Vin o kadar da emin değildi. Ancak ne kadar yorgun olduğunun farkına vararak sessiz kaldı. Bir taburenin üstüne oturmak bile şimdi ona yorucu geliyordu.

"Gidin ve uyuyun Hanımım," dedi Sazed kalemini alarak parmağıyla kitapta kaldığı yeri tekrar bulurken. "Sizi büyük ihtimalle öldürmüş olması gereken bir şeyden sağ kurtuldunuz. Vücudunuza hak ettiği şekilde teşekkür ederek dinlenmesine izin verin."

Vin yorgun bir şekilde başıyla onayladı, sonra da ayağa kalkıp onu ikinci ışığın da sessizce kâğıtlarını karalamakla baş başa bıraktı.

Bazı zamanlar eğer orada, doğduğum o tembel köyde kalmış olsam ne olurdu diye merak ediyorum. Bir demirci olurdum, babam gibi. Belki de bir ailem olurdu, kendi oğullarım.

Belki de bu korkunç yükü taşımak için başka birisi gelirdi. Bunu benden çok daha iyi taşıyabilecek olan birisi. Kahraman olmaya hakkı olan bir kişi.

17

RENOUX MALİKÂNESİ'NE GELMEDEN önce Vin hayatında hiç bakımlı bir bahçe görmemişti. Soygunlarda ya da keşif turlarında arada sırada süs bitkileri görmüş ama asla onları fazla umursamamıştı. Onlar da pek çok asil merakı gibi Vin'e hoppaca gelirdi.

Dikkatli bir şekilde düzenlendikleri zaman bitkilerin ne kadar güzel olabileceklerini fark etmemişti. Renoux Malikânesi'nin aşağıdaki bahçeye tepeden bakan ince, oval bir bahçe balkonu vardı. Bahçe büyük değildi; fazla su ve dikkat gerektirdiğinden binanın arka tarafındaki dar bir bölgeden ibaretti.

Yine de harikuladeydi. Yetiştirilen bitkiler sıradan kahverengiler ve beyazlar yerine daha derin, daha canlı renklerdeydi; yapraklarında yoğunlaşmış kırmızı, turuncu ve sarı tonlarında renkler vardı. Bahçıvanlar onları incelikli, güzel desenler oluşturacak şekilde dikmişti. Balkonun daha yakınında, kül yağmurlarından onları koruyan ve gölge yaratan parlak, sarı yaprakları olan egzotik ağaçlar vardı. Bu çok hafif bir kıştı ve ağaçların büyük kısmının yaprakları hâlâ duruyordu. Hava serin ve rüzgârda hışırdayan dalların sesi de teskin ediciydi.

Hatta neredeyse Vin'in ne kadar sinirli olduğunu unutmasını sağlayacak kadar teskin ediciydi.

"Biraz daha çay ister miydin çocuğum?" diye sordu Lord Renoux. Bir cevap gelmesini beklemeden bir hizmetkâra elini salladı ve o da hızla ileri fırlayarak Vin'in bardağını doldurdu.

Vin dolgun bir minderın üstünde oturuyordu; hasır sandalyesi konforlu bir

şekilde tasarlanmıştı. Son dört hafta boyunca Vin'in her arzusu ve kaprisi yerine getirilmişti. Hizmetkârlar onun arkasından temizlik yapıyor, onu giydiliyor, besliyor ve hatta banyo yapmasına bile yardım ediyorlardı. Renoux ona istediği her şeyin verildiğinden emin oluyordu ve kesinlikle yorucu, tehlikeli ve hatta birazcık zahmetli olan herhangi bir şeyi yapması beklenmiyordu.

Başka bir deyişle, hayatı delirtici bir şekilde sıkıcıydı. Daha önceleri, Renoux Malikânesi'ndeki zamanı büyük ölçüde Sazed'in dersleri ve Kelsier'in eğitimiyle geçirdi. Gündüzleri uyur, malikâne personeliyle de asgari düzeyde ilişkisi olurdu.

Ancak şimdi Allomansi, en azından sislerin içinde hoplayıp zıplamalı kısımları, ona yasaklanmıştı. Yaraları sadece kısmen iyileşmişti ve çok fazla hareket etmek onları tekrar açıyordu. Sazed hâlâ arada bir ona ders veriyordu ama onun zamanının da büyük bir kısmını kitabın tercümesi alıyordu. Karakterine ters düşen bir heyecanla kitabın sayfalarına dalıp giderek kütüphanede uzun saatler harcıyordu.

Yeni bir parça bilgi buldu, diye düşündü Vin. Bir Sırdaş için bu büyük ihtimalle sokakta satılan baharatların kokusu kadar sarhoş edicidir.

Bastırılmış bir huysuzlukla yakınlardaki hizmetkârlara dik dik bakarak çayını yudumladı. Vin'e onu mümkün olduğu kadar rahat ettirmek (ve mümkün olduğu kadar da sinirlendirmek) için fırsat kollayan leş yiyici kuşlar misali etrafına yuvalanmışlar gibi geliyordu.

Renoux'nun da pek faydası olmuyordu. Onun Vin'le birlikte "öğlen yemeğine çıkma" fikri oturup yemek sırasında kendi işleriyle ilgilenmek, hesap defterlerine notlar almak ya da mektup dikte etmekten ibaretti. Vin'in varlığı onun için önemliymiş gibi görünüyordu ama ona gününün nasıl geçmiş olduğunu sormak dışında nadiren ilgi gösteriyordu.

Ancak Vin kendisini uslu leydi rolünü oynamak için zorladı. Lord Renoux işten haberi olmayan bazı yeni hizmetkârlar kiralamıştı; köşk personeli değil ama bahçıvanlar ve işçiler. Kelsier ve Renoux, diğer evlerin Renoux'nun malikânesine en azından birkaç tane hizmetkâr casus sokamazlarsa şüphelenmeye başlayacaklarından endişe etmişlerdi. Kelsier bunun iş için bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyordu ama bu Vin'in rolünü mümkün olduğu kadar düzenli olarak sürdürmesi gerektiği anlamına gelmekteydi.

İnsanların bu şekilde yaşadığına inanamıyorum, diye düşündü Vin bazı hizmetkârlar sofrayı toplamaya başlarken. Leydiler günlerini nasıl bu kadar fazla hiçbir şey yapmadan geçirebiliyorlar? Herkesin o balolara katılmak için can atmasına şaşmamak gerek!

"Dinlenmen hoş geçiyor mu, canım?" diye sordu Renoux başka bir hesap defterini daha incelerken.

"Evet, amca," dedi Vin sıkılı dudakları arasından. "Oldukça."

"Kısa süre sonra bir alışverişe çıkmak için hazır olursun herhâlde," dedi Renoux başını kaldırıp ona bakarak. "Belki de Kenton Sokağı'nı ziyaret etmek istersin. Şu taktığın çivi gibi şeyin yerine yeni küpeler alırdın."

Vin bir elini kulağına uzatarak annesinin küpesinin hâlâ durmakta olduğu yer-
dokundu. "Hayır," dedi. "Bunu takacağım."

Renoux yüzünü astı ama daha fazla bir şey söylemedi çünkü yaklaşmakta olan
bir hizmetkâr dikkatini çekmişti. "Lordum," dedi hizmetkâr Renoux'ya. "Az önce
Luthadel'den bir at arabası geldi."

Vin kulaklarını dikti. Bu hizmetkârların çetenin bir üyesinin gelmiş olduğunu
söyleme yöntemiydi.

"Ah, çok güzel," dedi Renoux. "Onları yukarı getir Tawnson."

"Evet lordum."

Birkaç dakika sonra Kelsier, Breeze, Yeden ve Dockson yürüyerek balkona çık-
tılar. Renoux gizlice hizmetkârlara elini salladı, onlar da cam balkon kapılarını
kapatarak çeteyi yalnız bıraktılar. Birkaç adam yanlış kişilerin kulak misafiri olma-
yacağından emin olmak için hemen iç tarafta yerlerini aldı.

"Yemeğinizi mi bölüyoruz?" diye sordu Dockson.

"Hayır!" diyerek Renoux'nun cevabını kesti Vin hızla. "Oturun, lütfen."

Kelsier balkonun kenarına doğru ağır ağır yürüyerek aşağıdaki bahçeye baktı.
"Burada güzel manzaranız var."

"Kelsier bu akıllıca mı?" diye sordu Renoux. "Bahçıvanların bazıları benim kefil
olamayacağım adamlar."

Kelsier güldü. "Eğer onlar beni bu mesafeden tanıyabiliyorlarsa, Büyük Evler'in
onlara ödediğinden daha fazlasını hak ediyorlardır." Ama yine de balkonun ke-
narından uzaklaşarak masaya geldi ve bir sandalyeyi çevirerek ters oturdu. Son
birkaç hafta içinde büyük ölçüde eski, tanıdık hâline geri dönmüştü. Ama yine
de değişiklikler vardı. Daha sık toplantı yapıyor, planlarının daha fazlasını çeteye
tartışiyordu. Ayrıca hâlâ daha farklı, daha... düşünceli görünüyordu.

*Sazed haklıymış, diye düşündü Vin. Saraya yaptığımız saldırı benim için nere-
deyse ölümcül olabilirdi ama bu Kelsier'i daha iyiye doğru değiştirmiş.*

"Siz ikiniz nadiren katılma fırsatı bulduğunuz için bu haftaki toplantımızı bu-
rada yapmayı düşündük," dedi Dockson.

"Bu çok düşünceli bir davranış Üstat Dockson," dedi Lord Renoux. "Ancak
endişeniz gereksiz. Bizler gayet iyiyiz..."

"Hayır," diye lafını kesti Vin. "Hayır, *biz* iyi değiliz. Bazılarımızın bilgiye ihti-
yacı var. Çetede neler oluyor? Ordu nasıl gidiyor?"

Renoux hoşnutsuzlukla ona dik dik baktı. Ancak Vin onu umursamadı. O *ger-
çek bir lord değil*, dedi kendi kendine. O *da sadece bir diğer çete üyesi. Benim
görüşüm de onunki kadar geçerli! Şimdi hizmetkârlar da gitmiş olduğuna göre
nasıl istersem öyle konuşabilirim.*

Kelsier kıs kıs güldü. "Eh, eğer başka hiçbir şey yapmadıysa, esaret onu biraz
daha konuşkan yapmış."

"Yapacak hiçbir şeyim yok," dedi Vin. "Sıkıntıdan deliriyorum."

Breeze şarap kadehini masanın üstüne koydu. "Bazıları senin durumunu olduk-
ça kısıkanılır bulacaktır Vin."

"() zaman onlar *zaten* deli olmalı."

"Onların çoğu asil," dedi Kelsier. "Yani evet, onlar oldukça deli."

"İş?" diye hatırlattı Vin. "Neler oluyor?"

"Asker toplama işi hâlâ fazla yavaş," dedi Dockson. "Ama gelişme var."

"Sayıyı artırmak için güvenlikten daha fazla taviz vermemiz gerekebilir Kelsier," dedi Yeden.

Bu da bir değişiklik, diye düşündü Vin, Yeden'in kibarlığını fark edip bundan etkilenerek. Daha güzel giysiler giymeye başlamıştı. Dockson ya da Breeze'inkiler gibi gerçek bir smokin değildi ama en azından iyi kesimli bir ceketle altında düğmeli bir gömleği ve pantolonu vardı; hiçbirisi de külle kirlenmemişti.

"Buna engel olamayız Yeden," dedi Kelsier. "Neyse ki Ham'in askerlerle olan işi iyi gidiyor. Sadece birkaç gün önce ondan bir haber aldım. Askerlerdeki ilerlemeden etkilenmiş."

Breeze homurdandı. "Dikkatli ol, Hammond'ın bu tür konularda biraz iyimser olmaya meyili vardır. Eğer ordu tek bacaklı dilsizlerden oluşuyor olsaydı, onların dengesini ve dinleme becerilerini överdi."

"Ben de orduyu görmek isterim," dedi Yeden hevesli bir şekilde.

"Yakında," dedi Kelsier.

"Bu ay içinde Marsh'ı Nezaret'in içine sokabilmemiz gerekir," dedi Dockson gözcülerin yanından geçerek içeri girmekte olan Sazed'a başıyla selam vererek. "Umalım ki Marsh bize Çelik Sorgucularla nasıl baş edebileceğimiz konusunda biraz bilgi getirebilir."

Vin titredi.

"Onlar bir sorun," diye ona katıldı Breeze. "Sadece bir çiftinin siz ikinize neler yaptıklarını göz önüne alacak olursak, onlar içerideyken sarayı ele geçirmeye çalışacaklara pek de imrenmiyorum. Onlar da Sissoylular kadar tehlikeli."

"Daha fazla," dedi Vin sessizce.

"Ordu gerçekten de onlarla savaşabilir mi?" diye sordu Yeden rahatsız bir şekilde. "Yani, onların ölümsüz olması gerekiyor, değil mi?"

"Marsh cevabı bulacak," diye cevap verdi Kelsier.

Yeden durakladı, sonra da Kelsier'in sözünü kabul ederek başıyla onayladı.

Evet, gerçekten de değişmiş, diye düşündü. Görünüşe göre Yeden bile Kelsier'in karizmasına uzun bir süre boyunca karşı koyamamıştı.

"Bu arada," dedi Kelsier. "Ben Sazed'in Lord Hükümdar hakkında neler öğrenmiş olduğunu duymak istiyorum."

Sazed kitabını masanın üstüne koyarak oturdu. "Size yapabildiğim kadarını anlatacağım, ancak bu benim ilk başta varsaydığım gibi bir kitap değil. Ben Vin Hanım'ın bir tür antik dinsel metin bulmuş olduğunu düşünmüştüm ancak bu doğası çok daha sıradan olan bir şey."

"Sıradan mı?" diye sordu Dockson. "Nasıl?"

"Bu bir günlük Üstat Dockson," dedi Sazed. "Görünüşe göre bu Lord Hükümdar'ın kendisi ya da daha doğrusu Lord Hükümdar olacak olan adam tara-

findan tutulmuş bir kayıt. Nezaret öğretileri bile onutu Miraç'tan önce ölümlü bir adam olduğunda hemfikir.

"Bu kitap onun bin yıl önce Miraç Kuyusu'ndaki son savaşından hemen önceki hayatından bahsediyor. Büyük ölçüde onun yolculuklarının bir kaydı; karşılaşmış olduğu insanların, ziyaret ettiği yerlerin ve arayışı sırasında karşılaştığı sıkıntıların bir anlatısı."

"İlginç," dedi Breeze. "Ama bu bize nasıl yardım ediyor?"

"Emin değilim Üstat Ladrian," dedi Sazed. "Ancak Miraç'ın arkasındaki gerçek tarihi öğrenmek faydalı olacaktır, diye düşünüyorum ben. En azından, bu bize Lord Hükümdar'm kişiliği hakkında biraz olsun bilgi sağlayacak."

Kelsier omuz silkti. "Nezaret bunun önemli olduğunu düşünüyor. Vin onu merkezi saray yerleşkesindeki mabede benzer bir yerde bulduğunu söylüyor."

"Ki bu ise *hiçbir* şekilde gerçekliği hakkında akla herhangi bir soru işareti getiriyor," diye belirtti Breeze.

"Ben bunun bir uydurma olduğuna inanmıyorum Üstat Ladrian," dedi Sazed. "Dikkate değer bir miktarda ayrıntı içeriyor, özellikle de hamallar ya da ikmal malzemeleri gibi önemsiz konular üzerine. Dahası, burada betimlenen Lord Hükümdar son derece kararsız. Eğer Nezaret ibadet için bir kitap oluşturmuş olsaydı, tanrılarını biraz daha fazla bir... Tanrısallık ile betimlerlerdi, diye düşünüyorum ben."

"İşin bittiği zaman bunu okumak isterim Saze," dedi Dockson.

"Ben de," dedi Breeze.

"Clubs'm çıraklarından bazıları arada bir kâtip olarak çalışıyor," dedi Kelsier. "Onlara her biriniz için birer nüsha yazdırırız."

"Çok işe yarıyor o çocuklar," diye belirtti Dockson.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "O zaman geriye ne kalıyor?"

Grup durakladı, sonra da Dockson başıyla Vin'e doğru işaret etti. "Aristokrasi."

Kelsier hafifçe yüzünü astı.

"Ben çalışmaya geri dönebilirim," dedi Vin çabucak. "Artık oldukça iyileştim."

Kelsier, Sazed'a bir bakış attı ve o da bir kaşını kaldırdı. Sazed düzenli olarak Vin'in yarasını kontrol ediyordu. Görünüşe göre gördüğü şeyden pek memnun değildi.

"Kell," dedi Vin. "Ben burada *deliriyorum*. Ben yiyecek ve barınak bulmak için mücadele veren bir hırsız olarak büyüdüm; burada böylece oturup bu hizmetkârların beni şımartmasına izin veremem." *Dahası hâlâ bu çete için faydalı olabileceğimi kanıtlamak zorundayım.*

"Eh, bizim bugün buraya gelmemizin sebeplerinden birisi de sendin," dedi Kelsier. "Bu hafta sonu bir balo olacak ve..."

"Giderim," dedi Vin.

Kelsier bir parmağını kaldırdı. "Önce beni dinle Vin. Son zamanlarda başından çok şey geçti ve bu casusluk işleri tehlikeli olabilir."

"Kelsier," dedi Vin dolaysız bir şekilde. "Benim bütün hayatım tehlikeli oldu. Gidiyorum."

Kelsier ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Bunu yapması gerek Kell," dedi Dockson. "Bir kere, eğer o tekrar partilere gitmeye başlamazsa asiller şüphelenecek. Ondan başka, Vin'in göreceği şeylere ihtiyacımız var. Personelin içinde hizmetçi casuslarımız olması, yerel entrikaları doğrudan dinleyen bir casusumuzun olmasıyla aynı şey değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Kelsier en sonunda. "Ama Sazed aksini söyleyene kadar fiziksel Allomansi kullanmamaya söz vermen gerek."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Vin baloya gitmek için ne kadar hevesli olduğuna hâlâ inanamıyordu. Odasında durmuş, Dockson'ın onun için bulmuş olduğu farklı elbiselere göz gezdirdiyordu. Neredeyse bir ay boyunca sürekli olarak leydi kıyafetleri giymeye zorlanmış olduğu için, artık tuvaletleri bir zamanlar olduğundan sadece azıcık daha rahat bulmaya başlamıştı.

Hoppaca olmadıklarından değil elbette, diye düşündü dört tuvaleti incelerken. *Bütün o danteller, kat kat kumaşlar... basit bir gömlek ve pantolon çok daha pratik.*

Ama tuvaletlerde özel olan bir şeyler vardı; tıpkı dışandaki bahçe gibi güzelliklerinde bir şey vardı. Tek bir tane bitki gibi, sabit bir cisim olarak bakıldıkları zaman tuvaletler sadece biraz etkileyiciydi. Ancak bir baloya katılma açısından bakıldığı zaman, tuvaletler yeni bir anlam kazanıyordu. Onlar güzeldi ve Vin'i de güzel yapacaklardı. Onlar Vin'in aristokrasiye gösterecek olduğu yüzüydü ve o da doğru olanını seçmek istiyordu.

Elend Venture da orada olacak mı acaba... Sazed genç asillerin büyük çoğunluğunun her baloya katıldıklarını söylememiş miydi?

Gümüş işlemeleri olan siyah bir tuvaletin üstüne elini koydu. Bu saçına uyar mı ama çok mu koyuydu? Diğer kadınların pek çoğu renkli tuvaletler giyiyordu; solgun renkler erkeklerin takım elbiseleri için uygunmuş gibi görünüyordu. San renkli bir tuvalete gözlerini dikti ama o da biraz fazla... hoppa duruyordu. Ve beyaz olanı ise fazla gösterişliydi.

Bu durumda geriye kırmızı kalıyordu. Yakası oldukça alçak olsa da (Vin'in gösterecek pek fazla bir şeyi olduğundan değil ya) yine de güzeldi. Biraz bürümcüklü, yer yer şeffaf fileden yapılmış olan bol kol yenleriyle Vin'i cezbediyordu. Ama o kadar çok... bariz görünüyordu ki. Tuvaleti kaldırdı ve parmaklarıyla yumuşak kumaşını hissetti; kendisini üzerinde bununla hayal ediyordu.

Ben bu hâle nasıl geldim, diye düşündü Vin. *Bu şeyin içinde saklanmak olanaksız olur! Bu fırfırlı şeyler... bunlar ben değilim.*

Ama yine de... bir parçası tekrar baloda olmayı arzu ediyordu. Bir leydinin günlük hayatı onu kızdırıyordu ama o geceye ait olan anılar çekiciydi. Dans eden güzel çiftler, kusursuz atmosfer ve müzik, muhteşem kristal pencereler...

Artık üzerimde parfüm olduğumun farkına bile varmıyorum, diye düşündü şaşkınlıkla. Her gün kokulandırılmış sularla banyo yapmayı tercih ediyordu ve hizmetçiler onun elbiselerine bile parfüm sıkıyordu. Elbette bunların hepsi çok hoştu ama onu gizli gizli hareket ederken ele vermeye yeterli olurdu.

Saçı da uzamıştı ve Renoux'nun kuaförü tarafından dikkatlice kesilerek sadece biraz kıvrılacak şekilde kulaklarının etrafına düşecek hâle getirilmişti. Artık aynada o kadar da cılız görünmüyordu; uzun süreli hastalığına rağmen, düzenli yemekler sayesinde giysilerini doldurmaya başlamıştı.

Ben değişiyorum... Vin durakladı. Neye dönüşmekte olduğundan emin değildi. Bir leydiye dönüşüyor olmadığı kesindi. Leydiler geceleri gizli gizli çatılarda dolaşmaya gidemedikleri için öfkelenmezdi. Ama o artık sokak çocuğu Vin de değildi. O artık bir...

Sissoylu oluyorum.

Vin güzel kırmızı tuvaleti dikkatlice tekrar yatağın üstüne koydu, sonra da pencereden dışarı bakmak için odada ilerledi. Güneş batmaya yakındı, kısa süre sonra sisler gelecekti. Gerçi, her zaman olduğu gibi Sazed onun izinsiz bir Allomantik maceraya çıkmayacağından emin olmak için muhafızlar dikmiş olacaktı. Vin bu önlemlere itiraz etmemişti. Sazed haklıydı; eğer izleniyor olmasaydı, büyük olasılıkla verdiği sözü uzun zaman önce bozmuş olurdu.

Sağ tarafında göz ucuyla bir hareketlilik yakaladı; dışarıdaki bahçe balkonunda durmakta olan bir şekli zar zor seçebiliyordu. Kelsier. Vin bir an için durdu, sonra da odasını terk etti.

Kelsier o yürüyerek balkona çıkarken döndü. Vin onun düşüncelerini bölmek istemeyerek durakladı ama o Vin'e karakteristik gülümsemelerinden birini gönderdi. Vin de devam ederek oymalı taş balkon parmaklığında ona katıldı.

Kelsier döndü ve batıya doğru baktı, bahçeye değil de daha uzaklara, batmakta olan güneşin aydınlatığı şehrin dışındaki çorak topraklara doğru bakıyordu. "Bu sana hiç yanlış görünüyor mu Vin?"

"Yanlış mı?" diye sordu Vin.

Kelsier başıyla onayladı. "Kuru bitkiler, kızgın güneş, dumanlı siyah gökyüzü."

Vin omuz silkti. "Bu şeyler nasıl yanlış ya da doğru olabilir? Onların doğası bu."

"Sanırım," dedi Kelsier. "Ama ben senin bu görüşünün de bu yanlışlığın bir parçası olduğunu düşünüyorum. Dünya böyle görünüyor olmamalı."

Vin kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kelsier yelek cebinin içine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Bunu nazik bir dokunuşla açtı, sonra da Vin'e verdi.

Vin sayfayı aldı ve dikkatli bir şekilde tuttu; o kadar eski ve yıpranmıştı ki neredeyse kat yerlerinden parçalanmak üzereydi. Üzerinde herhangi bir yazı yoktu; sadece eski, solgun bir resim vardı. Bu acayip bir şekli betimliyordu; bitkiye benzeyen bir şeydi ama Vin'in gördüğü bitkilerin hiçbirisine benzemiyordu. Fazlasıyla... kırılgandı. Kalın bir sapı yoktu ve yaprakları da aşırı narindi. Tepesinde kalanından farklı bir renkte olan garip bir yapraklar topluluğu vardı.

"Buna çiçek deniliyor," dedi Kelsier. "Onlar Miraç'tan önce bitkilerin üstünde yetiştirmiş. Onların tanımları eski şiirlerde ve hikâyelerde geçiyor, artık sadece Sırdasların ve isyancı bilginlerinin hatırladığı şeylerde. Görünüşe göre, bu bitkiler güzelmiş ve hoş bir kokuları da varmış."

"Kokulu bitki mi?" diye sordu Vin. "Meyve gibi mi?"

"Öyle bir şey herhâlde. Hatta bazı belgeler Miraç'tan önceki günlerde bu çiçeklerin büyüyerek meyveye *dönüştüğünü* bile iddia ediyor."

Vin böyle bir şeyi hayal etmeye çalışırken kaşlarını çatarak sessizce durdu.

"O resim benim karım Mare'a aitti," dedi Kelsier sessizce. "Dockson bunu biz yakalandıktan sonra onun eşyalarının içinde bulmuş. Bizim geri döneceğimizi umarak saklamış. Ben kaçtıktan sonra bana verdi."

Vin tekrar başını eğerek resme baktı.

"Mare, Miraç öncesi zamanlara hayrandı," dedi Kelsier hâlâ bahçelerin üstünden karşıya bakarak. Uzaklarda güneş ufka dokundu ve daha da derin bir kırmızıya dönüştü. "O kâğıt gibi şeyleri toplardı, eski zamanların resimleri ve tarifleri. Ben onu yeraltına ve de bana getiren şeyin bir Kalaygöz olması gerçeğinin yanı sıra duyduğu o hayranlık olduğunu düşünüyorum. Beni Sazed'le ilk tanıştıran da o olmuştu; gerçi o zamanlar Sazed benim çetemde değildi. O hırsızlıkla ilgilenmiyordu."

Vin kâğıdı katladı. "Ve sen hâlâ bu resmi saklıyor musun? Onun... sana yaptığından sonra?"

Kelsier bir an için sessiz kaldı. Sonra ona dik dik baktı. "Yine kapıları dinliyoruz, öyle mi? Eh, sorun değil. Sanırım bu yeteri kadar genel bir bilgi." Uzaklarda batmakta olan güneş bir yangın hâline geldi, al ışıkları hem bulutları hem de dumanları aydınlatıyordu.

"Evet, çiçeği saklıyorum," dedi Kelsier. "Neden olduğundan emin değilim. Ama... sadece o sana ihanet etti diye birisini sevmeyi bırakır mısın? Ben sanmıyorum. İhanetin bu kadar çok acıtmasının sebebi de bu; acı, hüsrân, öfke... ben onu yine de seviyordum. Hâlâ seviyorum."

"Nasıl?" diye sordu Vin. "Nasıl yapabiliyorsun? Ve insanlara nasıl hâlâ güvenilebilirsin? Onun sana yaptığı şeyden ders almadın mı?"

Kelsier omuz silki. "Bence... bence Mare'ı sevmek ile ihanet de dâhil, onu hiç tanımamış olmak arasında seçim yapma şansım olsa, sevgiyi seçerdim. Riske girdim ve kaybettim ama o risk yine de buna değerd. Bu dostlarım için de aynı. Bizim mesleğimizde şüphecilik iyidir ama sadece bir yere kadar. Eğer bana karşı dönerlerse ne olacağı hakkında endişe etmektense, adamlarıma güvenmeyi tercih ederim."

"Bu kulağa aptalca geliyor," dedi Vin.

"Mutluluk aptalca mı?" diye sordu Kelsier ona doğru dönerek. "Nerede daha mutlu oldun Vin? Benim çetemde mi, yoksa Camon'unkinde mi?"

Vin durakladı.

"Mare'ın bana ihanet etmiş olduğunu kesin olarak bilmiyorum," dedi Kelsier tekrar gün batımına doğru dönerek. "Her zaman etmediğini iddia etti."

"Ve o da Hathsin'e gönderilmişti, değil mi?" diye sordu Vin. "Eğer o Lord Hükümdar'ın tarafına geçmiş olsaydı bu mantıklı olmazdı."

Kelsier gözlerini uzaklara dikmiş hâlde başını olumsuzca salladı. "Mare benim oraya gönderilmemden birkaç hafta sonra Çukurlar'a geldi; yakalanmamızın ardından ayrılmıştık. O süre boyunca ne olduğunu bilmiyorum ya da neden en sonunda Hathsin'e gönderildiğini. Onun da ölmeye gönderilmiş olması gerçeği belki de bana ihanet etmemiş olduğuna işaret ediyor ama..."

Vin'e doğru döndü. "Sen bizi yakaladığı zaman onu duymadın Vin. Lord Hükümdar... o Mare'ye teşekkür etti. Bana ihanet ettiği için ona teşekkür etti. Onun öylesine ürkütücü bir dürüstlük hissiyle söylediği kelimeler, planın da nasıl kurulmuş olduğuyla bir araya geldiği zaman... şey, Mare'a inanmak zordu. Ama bu benim sevgini değiştirmede, kalbimin derinliklerinde değil. Bir yıl sonra o Çukurlar'daki köle efendilerinin elinde dövülerek öldürüldüğü zaman neredeyse ben de ölüyordum. O gece, onun cesedi götürüldükten sonra ben Koptum."

"Delirdin mi?" diye sordu Vin.

"Hayır," dedi Kelsier. "Kopmak Allomantik bir terimdir. Bizim güçlerimiz başlangıçta etkin değildir. Sadece travmatik bir olaydan sonra ortaya çıkarlar. Yoğun bir şeyler, neredeyse ölümcül olan bir şeyler. Filozoflar diyor ki bir adam ölümü görüp de bunu karşı durmadan önce metallere komuta edemez."

"Öyleyse... bana bu ne zaman oldu?" diye sordu Vin.

Kelsier omuz silkti. "Söylemesi zor. Senin nasıl büyüdüğün düşünülürse, Kopman için bol bol fırsat olmuştur."

Sanki kendi kendine onaylarmış gibi başını salladı. "Benim o gece oldu," dedi. "Çukurlar'da tek başımaydım, kollarım günlük çalışma yüzünden kanıyordu. Mare ölmüştü ve ben de sorumlusunun ben olduğumdan korkuyordum; benim güvensizliğimin onun gücünü ve iradesini zayıflatmış olduğundan. Benim onun sadakatinden şüphe ettiğimi bilerek ölmüştü. Belki de, eğer onu gerçekten de seviyor olsaydım, hiçbir zaman şüphe etmemiş olurdum. Bilmiyorum."

"Ama sen ölmedin," dedi Vin.

Kelsier başını salladı. "Ben onun rüyasının gerçek olmasını sağlamaya karar verdim. Çiçeklerin geri döndüğü bir dünya yaratacaktım; bitkilerin yeşil olduğu, gökten küllerin yağmadığı bir dünya..." Sesi kısıldı ve sustu, içini çekti. "Biliyorum. Ben deliyim."

"Aslında şimdi mantıklı oldu," dedi Vin sessizce. "En sonunda."

Kelsier gülümsedi. Güneş ufkun aşağısına indi ve her ne kadar batıda hâlâ bir ateş olsa da, sisler belirmeye başladı. Belirli bir yerden geliyor değillerdi, neredeyse öylece... beliriyorlardı. Gökte şeffaf, kıvrımlı sarmaşıklar gibi uzanıyorlar, ileri geri kıvrılarak süzülüyor, dans ediyor, birbirlerine karışıyorlardı.

"Mare çocuk istiyordu," dedi Kelsier bir anda. "Evlendiğimiz ilk zamanlarda, on beş yıl önce. Ben... onunla aynı fikirde değildim. Ben gelmiş geçmiş en meşhur skaa hırsız olmak istiyordum ve beni yavaşlatacak olan şeyler için zamanım yoktu."

"Çocuğumuzun olmaması büyük ihtimalle iyi bir şeydir. Lord Hükümdar onla-

rı bulmuş ve öldürmüş olabilirdi. Ama öldürmemiş de olabilirdi; Dox ve diğerleri ölmedi. Şimdi, bazı zamanlar, yanımda onun bir parçasının olmasını arzu ediyorum. Bir çocuk. Belki Mare'in aynı siyah saçına ve kronik inatçılığına sahip olan bir kız."

Durakladı, sonra da dönüp Vin'e baktı. "Senin başına bir şeyler gelmesinden sorumlu olmak istemiyorum Vin. Bir daha olmaz."

Vin yüzünü astı. "Bu malikânede kilitlenmiş olarak daha fazla zaman geçirmeyeceğim."

"Hayır, geçireceğini sanmıyorum. Eğer seni uzun süre daha burada tutmaya kalkarsak, büyük olasılıkla bir gece Clubs'ın dükkânında çok aptalca bir şeyler yapmış olarak belirsin. Biz o açıdan çok birbirimize benziyoruz, sen ve ben. Sadece... dikkatli ol."

Vin başıyla onayladı. "Olacağım."

Birkaç dakika daha orada dikilerek sislerin toplanmasını izlediler. En sonunda Kelsier gerinerek doğruldu. "Eh, bir kıymeti varsa, ben bize katılmaya karar vermiş olduğun için mutluyum Vin."

Vin omuz silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, o çiçeklerden bir tanesini ben de görmek isterim."

Diyebilirsiniz ki evimi arkada bırakmaya beni şartlar zorladı; kesinlikle, eğer orada kalmış olsam şimdi ölmüş olurdum. O günlerde, nedenini bilmeden kaçır, anlamadığım bir yükü taşıırken, Khlennium'da kendimi kaybedeceğimi ve şöh-retten uzak bir hayat arayacağımı sanmıştım.

Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum ki, diğer pek çok şey gibi, tanınmazlık da benim için çoktan sonsuza dek imkânsızdı.

18

KIRMIZI TUVALETİ GİYMEYE karar verdi. Bu kesinlikle en cüretkâr seçimdi ama ona doğru geliyordu. Ne de olsa, kendi gerçek kişiliğini aristokratik bir görüntünün arkasına saklayacaktı; o görüntü ne kadar göze batarsa, onun saklanması da o kadar kolay olmalıydı.

Bir uşak arabanın kapısını açtı. Vin derin bir nefes aldı; sargılarını gizlemek için giydiği özel korse yüzünden göğsü biraz sıkıştı. Uşağın elini kabul ederek aşağı indi. Tuvaletini düzeltti, Sazed'a başını salladı, sonra da Elariel Kalesi'nin basamaklarından yukarı çıkmakta olan diğer aristokratlara katıldı. Burası Venture Evi'nin kalesinden biraz daha küçüktü. Ancak Venture Kalesi'ndeki toplantılar devasa ana salonda yapı-lıyorken, görünüşe göre Elariel Kalesi'nin ayrı bir balo salonu vardı.

Vin öbür leydilere bir göz attı ve kendine güveninin bir kısmının kaybolduğunu hissetti. Onun tuvaleti de güzeldi ama diğer kadınlarda elbiselerden çok daha fazlası vardı. Onların uzun, dalgalı saçları ve kendilerinden emin havaları, mücevherlerle donanmış vücutları vardı. Onların tuvaletlerinin üst kısımlarını dolduran yuvarlak kıvrımları vardı ve alttaki fırfır karmaşasının içinde zarif bir şekilde hareket ediyorlardı. Vin arada sırada bir an için kadınların ayaklarını görebiliyordu ve kendisi gibi sıradan terlikler değil de, yüksek topuklu ayakkabılar giymekte olduklarını fark etti.

"Benim neden öyle ayakkabılarını yok?" diye sordu sessizce, halı kaplı basamakları çıkarırken.

“Yüksek topuklarla yürüyebilmek pratik ister Hanımım,” diye cevap verdi Sazed. “Siz daha dans etmeyi yeni öğrenmiş olduğunuzdan dolayı, bir süre için sıradan ayakkabılar giymeniz en iyisi olacaktır.”

Vin yüzünü astı ama bu açıklamayı kabul etti. Ancak Sazed’in dans etmekten bahsetmiş olması onun rahatsızlığını artırdı. Bir önceki baloda gördüğü dansçıların akışkan zarafetini hatırladı. Vin kesinlikle onları taklit etmeyi başaramayacaktı; daha temel adımları ancak biliyordu.

Bu önemli olmayacak, diye düşündü. Onlar beni görmeyecek, Leydi Valette’i görecekler. Onun yeni ve kendine güvensiz olması bekleniyor ve herkes de son zamanlarda hasta olduğunu düşünüyor. Onun iyi bir dansçı olmaması mantıklı olurdu.

Aklından geçirdiği bu düşünceyle kendini biraz daha güvende hisseden Vin merdivenlerin tepesine ulaştı.

“Söylemeliyim ki, Hanımım, bu sefer çok daha az endişeli görünüyorsunuz,” dedi Sazed. “Hatta neredeyse heyecanlı gibisiniz. Valette’in göstermesinin uygun olduğu tavır da bu, diye düşünüyorum ben.”

“Teşekkür ederim,” dedi Vin gülümseyerek. Sazed haklıydı; Vin *heyecanlıydı*. Tekrar işin bir parçası olabildiği için heyecanlı, hatta tekrar ihtişamları ve zarafetleriyle asillerin arasında olmaktan dolayı da heyecanlıydı.

Ana kaleden dışarı uzanan birkaç alçak kanattan birisi olan balo binasına doğru ilerlediler ve bir hizmetkâr Vin’in şalını aldı. Sazed masasını ve yemeğini ayarlar-ken, o kapı ağzının hemen içinde bir an duraklayarak bekledi.

Elariel balo salonu, heybetli Venture ana salonundan çok farklıydı. Loş oda sadece tek bir kat yüksekliğindeydi ve çok sayıda vitraylı penceresi olsa da bunların hepsi tavandaydı. Çatıdaki küçük kireç lambalarıyla aydınlatılan yuvarlak gülbezek camlardan ışıklar dökülüyordu. Her masaya mumlar yerleştirilmişti ve yukarıdan gelen ışığa rağmen odada hafif de olsa bir loşluk vardı. Katılmakta olan çok sayıdaki insana rağmen... mahrem bir yer gibi görünüyordu.

Bu odanın parti vermeye uygun şekilde tasarlanmış olduğu açıktı. Merkezinde çukur bir dans pisti vardı ve burası odanın diğer kısımlarından daha iyi aydınlatılmıştı. Dans pistini çevreleyen iki sıra masa vardı. Birincisi pistten sadece birkaç ayak daha yüksekti, diğeri ise daha gerideydi ve birinciden yaklaşık iki kat daha yüksekti.

Bir hizmetkâr odanın kenarı boyunca ilerleyerek Vin’e masasına doğru yol gösterdi. Oturdu, Sazed de yanındaki geleneksel konumunu aldı ve yemeğinin gelmesini beklemeye başladılar.

“Kelsier’in istediği bilgileri tam olarak nasıl bulmam gerekiyor?” diye sordu sessizce karanlık odayı gözleriyle tararken. Yukarıdan gelen derin, kristal gibi renkler, masalar ve insanların üstüne desenler düşürerek etkileyici bir atmosfer yaratıyor, ancak yüzleri seçmeyi zorlaştırıyordu. Elend de buradaki balo salonunun bir yerlerinde miydi?

“Bu gece bazı erkekler sizi dansa kaldırmak isteyecektir,” dedi Sazed. “Onların

davetlerini kabul edin, bu size daha sonra onların arkasından gitmeniz ve gruplarına karışmanız için bir bahane yaratmış olacak. Konuşmalara katılmanız gerekmez, sadece dinlemeniz yeter. Gelecekteki balolarda belki genç erkeklerden bazıları sizin onlara eşlik etmenizi rica etmeye başlar. O zaman onların masalarında oturabilir ve konuşmalarının hepsini dinleyebilirsiniz."

"Yani bütün balo boyunca aynı adamla mı oturacağım?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Bu ender olan bir şey değil. Ve o gece sadece onunla dans edersiniz."

Vin kaşlarını çatı. Ama bu konuyu bir kenara bırakarak odayı tekrar incelemek için döndü. *Büyük ihtimalle burada bile değildir; mümkün olduğunca balolardan kaçtığını söylemişti. Burada olsaydı bile, kendi başına bir yerlerde olurdu. Senin onu görmeyen bile...*

Birileri masasının üstüne bir kucak dolusu kitabı bırakırken çok yüksek olmasa da bir gümbürtü koptu. Vin irkilerek sıçradı ve tam Elend Venture bir sandalye çeker ve sonra da rahat bir şekilde yerleşirken ona doğru döndü. Sandalyeye oturup arkasına yaslandı, masanın yanında duran bir şamdanı arkasına alacak şekilde yerini ayarladı ve bir kitap açarak okumaya başladı.

Sazed kaşlarını çatı. Vin gülümsemesini gizleyerek Elend'a dik dik baktı. Hâlâ saçını fırçalama zahmetine girmemiş gibi görünüyordu ve yine takım elbisesini düğmelerini iliklemeden giymişti. Giysisi kırpanı değildi ama hiç de partideki diğerleri kadar zengin değildi. Şık ve iyi kesimli geleneksel modaya meydan okuyacak şekilde, özellikle gevşek ve rahat olması için dikilmiş gibi görünüyordu.

Elend kitabının sayfalarını çevirdi. Vin sabırla Elend'ın kendisine ilgi göstermesini bekledi ama o sadece okumaya devam ediyordu. En sonunda Vin bir kaşını kaldırdı. "Size masamda oturmanız için izin vermiş olduğumu hatırlamıyorum Lord Venture," dedi.

"Sen bana aldırma," dedi Elend başını kaldırmadan. "Bu büyük bir masa, ikimiz için de bol bol yer var."

"İkimiz için belki," dedi Vin. "Ama o kitaplar konusunda emin değilim. Garsonlar benim yemeğimi nereye koyacaklar?"

"Sol tarafında biraz yer var," dedi Elend umursamazca.

Sazed'in kaş çatışı derinleşti. Öne çıktı ve kitapları toplayarak Elend'ın sandalyesinin yanında yere yerleştirdi.

Elend okumaya devam etti. Ancak işaret etmek için bir elini kaldırmıştı. "Bak şimdi, işte ben bu yüzden asla Terrisli hizmetkârlar kullanmam. Söylemeliyim ki onlar çekilmez derecede etkili bir gruh."

"Sazed hiç de çekilmez değil," dedi Vin soğukça. "O iyi bir dost ve büyük ihtimalle de sizin asla olamayacağınız kadar iyi bir adam Lord Venture."

Elend en sonunda başını kaldırdı. "Ben... affedersin," dedi içten bir ses tonuyla. "Özür diliyorum."

Vin başıyla onayladı. Ancak Elend kitabını açtı ve tekrar okumaya başladı.

Eğer sadece okuyup duracaksa neden benimle birlikte oturuyor? "Bu partilerde

musallat olmak için elinizin altında ben yokken ne yapıyordunuz?" diye sordu sinirli bir ses tonuyla.

"Bak şimdi, ben nasıl sana musallat oluyor olabilirim?" diye sordu. "Yani, gerçekten de Valette. Ben sadece burada oturmuş, sessizce kendi kendime okuyorum."

"Benim masamda. Eminim ki kendi masanızı da bulabilirdiniz, siz Venture vârisisiniz. Son karşılaşmamızda bu konuda açık sözlü olduğunuz da yoktu ya."

"Doğru," dedi Elend. "Ancak Venture'ların sinir bozucu bir gruh olduğunu söylemiş olduğumu *kesinlikle* hatırlıyorum. Ben sadece tanıma uygun olmaya çalışıyorum."

"O tanıyı yapan da sendin!"

"Ne güzel işte," dedi Elend okurken hafifçe gülümseyerek.

Vin hüsrarla içini çekerek yüzünü astı.

Elend kitabının üstünden çaktırmadan baktı. "Bu müthiş bir tuvalet. Neredeyse senin kadar güzel."

Vin ağzı hafifçe açılarak donup kaldı. Elend muzip bir şekilde gülümsedi, sonra da kitabına geri döndü; gözleri sanki bu yorumu sadece alacağı tepkiyi bildiği için yaptığına işaret edermiş gibi parlıyordu.

Masanın yanında kule gibi yükselen Sazed yüzündeki kınamayı saklamaya zahmet etmiyordu. Ancak bir şey söylemedi. Elend'in sıradan bir vekilharç tarafından azarlanamayacak kadar önemli biri olduğu belliydi.

Vin en sonunda aklını başına toplayabildi. "Nasıl oluyor da, Lord Venture, sizin gibi bekâr bir adam bu balolara yalnız başına geliyor?"

"Yok, yalnız gelmiyorum," dedi Elend. "Ailem çoğu zaman bana eşlik etmesi için şu veya bu kızı ayarlamış oluyor. Bu gecenin menüsünde Leydi Stase Blanches var, alçak sıranın bizim karşımızdaki tarafında oturan yeşil tuvaletli kız o."

Vin odanın karşısına doğru bir göz attı. Leydi Blanches göz kamaştırıcı, sanşın bir kadındı. Somurtuşunu saklamaya çalışarak Vin'in masasına doğru bakışlar atıp duruyordu.

Vin kızarak gözlerini kaçırdı. "Ee, aşağıda onun yanında olmanız gerekmez mi?"

"Büyük ihtimalle," dedi Elend. "Ama bak, sana bir sır vereceğim. İşin doğrusu, ben pek de bir centilmen sayılmam. Ayrıca onu davet eden ben değildim, arabaya binene kadar eşlikçimin kim olacağı hakkında bana herhangi bir bilgi verilmemişti."

"Anlıyorum," dedi Vin yüzünü asarak.

"Benim bu davranışım, yine de üzücü. Ne yazık ki, ben böylesine üzücü şeyler yapmaya epey bir yatkınım. Örnek olarak, yemek masasında kitap okumaya karşı olan düşkünlüğümü al. Bana bir an için izin verirsen; gidip içecek bir şeyler alacağım."

Ayağa kalkarak kitabını tekrar cebine koydu ve odadaki içki masalarından birine doğru yürüdü. Vin onun gidişini izledi; hem sinirli hem de şaşkındı.

"Bu iyi değil Hanımım," dedi Sazed alçak bir ses tonuyla.

"Elend o kadar da kötü değil."

"O sizi kullanıyor Hanımım," dedi Sazed. "Lord Venture geleneklere aykırı, itaatsiz tavırlarıyla meşhurdur. Pek çok kişi ondan hoşlanmıyor, tam olarak da bunun gibi şeyler yaptığı için."

"Bunun gibi mi?"

"Sizinde birlikte oturuyor çünkü bunun ailesini kızdıracağını biliyor," dedi Sazed. "Ah, çocuğum, ben sana acı vermeyi istemiyorum ancak senin aristokrasinin yöntemlerini anlamam gerekiyor. Bu genç adam romantik açıdan seninle ilgileniyor değil. O babasının sınırlamalarının altında olmaktan rahatsızlık duyan genç, küstah bir lord. Bu yüzden de başkaldırı olarak kaba ve rencide edici şekilde davranıyor. Biliyor ki eğer yeteri kadar uzun bir süre boyunca, yeteri kadar şımarıkça davranırsa, babası yumuşayacak."

Vin içinin burkulduğunu hissetti. *Sazed elbette ki büyük ihtimalle haklı. Yoksa neden Elend beni arasın? Ben tam olarak onun ihtiyacı olan şeyim; babasını kızdıracak kadar düşük mevkili ama gerçeği göremeyecek kadar da tecrübesiz.*

Yemeği geldi ama Vin'in artık pek fazla iştahı kalmamıştı. Vin isteksizce yemeğini yemeye başlarken Elend elinde büyük bir kadehte bir tür karışık içkiyle geri dönüp yerine oturdu. İçkisini yudumlayarak okumaya devam etti.

Bakalım okumasını bölmezsem nasıl tepki verecek, diye düşündü Vin kızgınlıkla. Derslerini hatırlayarak yemeğini bir leydinin zarıflığıyla yedi. Bu çok çeşit içeren bir tabak değildi; bol miktarda tereyağlı sebzelerden oluşuyordu ve ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk dans etmeye gidebilirdi. En azından o zaman Elend Venture'yla birlikte oturmak zorunda kalmazdı.

Vin yerken genç lord birkaç kere duraklayarak kitabının üstünden çaktırmadan ona baktı. Onun bir şeyler söylemesini beklediği belliydi ama Vin hiçbir şey demedi. Ancak yemek yediği sırada kızgınlığı azaldı. Elend'a göz atarak onun hafifçe pejmürde görünüşünü inceledi, kitabını okuyuşundaki samimiyeti izledi. Bu adam gerçekten de Sazed'in ima etmiş olduğu gibi çarpık bir manipölasyon niyetini gizliyor olabilir miydi? Vin'i sadece kullanıyor muydu?

Kim olsa sana ihanet eder, diye fısıldadı Reen zihninin arka tarafından. *Herkes sana ihanet eder.*

Ama Elend o kadar... samimi görünüyordu ki. Bir paravan ya da maske değil, gerçek bir insanmış gibi geliyordu ona. Ve Vin'in onunla konuşmasını da istiyormuş gibi görünüyordu. O en sonunda kitabını bırakarak ona baktığı zaman bu Vin'e kişisel bir zafermiş gibi geldi.

"Neden buradasın Valette?" diye sordu.

"Bu partide mi?"

"Hayır, burada Luthadel'de."

"Çünkü burası her şeyin merkezi," dedi Vin.

Elend yüzünü astı. "Sanırım öyledir. Ama imparatorluk bu kadar küçük bir merkeze sahip olmak için çok büyük bir yer. Ben aslında bizim ne kadar büyük olduğunu anladığımızı sanmıyorum. Senin buraya gelmen ne kadar sürdü?"

Vin anlık bir panik hissetti ama Sazed'in dersleri çabucak aklına geldi. "Birkaç durakla birlikte kanaldan neredeyse iki ay."

"Nasıl da uzun bir zaman," dedi Elend. "Diyorlar ki imparatorluğun bir ucundan öbürüne seyahat etmek bir yılın yarısını alabilirmiş ama pek çoğumuz bu merkezdeki minik bölge dışındaki her şeyi görmezden geliyoruz."

"Ben..." Vin'in sesi soldu. Reen ile birlikte Merkez Salahiyet'in her tarafında bulunmuşlardı. Ancak burası salahiyetlerin en küçük olanıydı ve Vin asla imparatorlukta daha egzotik yerlere gitmemişti. Bu merkezi bölge hırsızlar için iyiydi; garip bir şekilde, Lord Hükümdar'a en yakın olan yer aynı zamanda en yozlaşmış olanıydı; zenginliğin en çok olduğu yer olduğundan ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

"O zaman şehir hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Elend.

Vin durakladı. "Çok... kirli," dedi dürüstçe. Loş ışıkta boş tabağını almak üzere bir hizmetkâr geldi. "Kirli ve kalabalık. Skaalar berbat muamele görüyor ama sanırım o her yerde öyledir."

Elend başını yana yatırarak ona garip bir bakış attı.

Skaalardan bahsetmemiş olmam gerekirdi. Bu pek aristokratça değil.

Elend öne doğru eğildi. "Sen buradaki skaaların sizin plantasyonlarınızdaki-lerden daha kötü muamele gördüğünü mü düşünüyorsun? Ben her zaman onların şehirde daha iyi durumda olduklarını düşünmüştüm."

"Ee... emin değilim. Ben tarlalara pek sık gitmedim."

"Peki, onlarla fazla bir etkileşimin oldu mu?"

Vin omuz silkti. "Ne fark eder? Onlar alt tarafı skaa."

"Bak şimdi, bu bizim hep söylediğimiz şey," dedi Elend. "Ama ben bilmiyorum. Belki ben fazla meraklıyım ama benim ilgimi çekiyorlar. Sen hiç onların birbirleriyle konuştuklarını duydun mu? Sana normal insanlarmış gibi geldiler mi?"

"Ne?" diye sordu Vin. "Elbette öyle. Başka ne gibi geleceklerdi?"

"Şey, Nezaret'in ne öğrettiğini biliyorsun."

Aslında bilmiyordu. Ancak eğer skaalarla ilgilirse büyük olasılıkla methedici bir şey değildi. "Nezaret'in söylediği hiçbir şeye tam olarak inanmamayı kendime kural edinmişimdir."

Elend tekrar duraklayarak başını yana eğdi. "Sen... benim beklediğim gibi değilsin Leydi Valette."

"İnsanlar nadiren öyledir."

"O zaman bana plantasyon skaalarından bahset. Onlar neye benziyor?"

Vin omuz silkti. "Diğer her yerdeki skaalara benziyorlar."

"Zekiler mi?"

"Bazıları öyle."

"Ama senin benim gibi değil, değil mi?" diye sordu Elend.

Vin durakladı. *Bir leydi nasıl cevap verirdi?* "Hayır, elbette ki değil. Onlar alt tarafı skaa. Neden onlarla bu kadar ilgileniyorsun?"

Elend, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Bir sebebi yok," dedi

sandalyesine geri yaslanıp kitabını açarken. "Sanırım şınadaki adamların bazıları seni dansa kaldırmak istiyorlar."

Vin döndü ve gerçekten de masasından kısa bir mesafe ileride ayakta durmakta olan bir grup genç adam olduğunu fark etti. O döner dönmez başka tarafa baktılar. Birkaç saniye sonra, adamlardan bir tanesi başka bir masaya doğru işaret etti, sonra da oraya doğru giderek genç bir leydiyi dansa kaldırmayı teklif etti.

"Birkaç kişi sizi fark etti leydim," dedi Sazed. "Ancak hiç yaklaşıyorlar. Lord Venture'nin varlığı onların gözünü korkutuyor, diye düşünüyorum ben."

Elend eğlenmiş bir şekilde homurdandı. "Benim göz korkutucudan başka her şey olduğumu biliyor olmaları gerekir."

Vin kışlarını çattı ama Elend sadece okumaya devam ediyordu. *Peki*, diye düşündü tekrar genç adamlara doğru dönerek. Bir tanesinin gözlerini yakaladı ve hafifçe gülümsedi.

Birkaç saniye sonra genç adam yaklaştı. Katı, resmi bir tonda onunla konuştu. "Leydi Renoux, ben Lord Melend Liese. Dans etmek ister miydiniz?"

Vin. Elend'e bir bakış attı ama o başını kitabından kaldırmadı.

"Mutluluk duyuyum Lord Liese," dedi Vin genç adamın elini tutup ayağa kalkarken.

Adam ona dans pistine doğru yol gösterdi ve piste yaklaşırlarken Vin'in endişesi geri döndü. Bir anda bir haftalık pratik yeterli değilmiş gibi göründü. Müzik çiftlerin piste girmesine ya da çıkmasına fırsat vermek için durdu ve Lord Liese onu piste çıkardı.

Vin kendisine herkesin Vin'in kendisini değil de tuvaleti ve mevkiyi gördüğünü hatırlatarak paranoyasıyla savaştı. Başını kaldırarak Lord Liese'in gözlerine baktı ve şaşırtıcı bir şekilde, korku gördü.

Müzikle beraber dans başladı. Lord Liese'in yüzüne bir dehşet ifadesi yerleşti. Vin ellerinde onun avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. *O da tıpkı benim olduğum kadar gergin ya! Belki daha bile fazla.*

Liese, Elend'dan daha gençti, Vin'in yaşına daha yakındı. Büyük ihtimalle balolarda pek tecrübeli değildi, kesinlikle pek fazla dans etmiş gibi de görünmüyordu. Adımlarına o kadar fazla odaklanmıştı ki, hareketleri kaskatı geliyordu.

Mantıklı tabii, diyerek rahatladı Vin, vücudunu Sazed'in ona öğretmiş olduğu hareketleri takip etmesi için bırakırken. *Ben kendim bu kadar yeni olduğum için. tecrübeli olanlar beni dansa kaldırmaz. Ben onların dikkat etmeyecekleri kadar aşağıdayım.*

Ama Elend neden bana dikkat ediyor? Bu sadece Sazed'in de söylediği gibi babasını kızdırmak için yaptığı bir numara mı? Peki, o zaman neden benim cevaplarıma ilgi gösteriyormuş gibi görünüyor?

"Lord Liese," dedi Vin. "Elend Venture'yı tanıyor musunuz?"

Liese başını kaldırdı. "Şey, ben..."

"Dans etmeye bu kadar odaklanma," dedi Vin. "Öğretmenim eğer fazla uğraşmazsan dansın daha doğal bir şekilde gideceğini söylüyor."

Liese kızardı.

Lord Hükümdar adına! Bu oğlan ne kadar acemi, diye düşündü Vin.

"Ee, Lord Venture..." dedi Liese. "Bilmiyorum. O çok önemli bir kişi. Benim olduğumdan çok daha önemli."

"Onun ailesi gözünü korkutmasın," dedi Vin. "Benim gördüğüm kadarıyla o epey zararsız."

"Bilmiyorum leydim," dedi Liese. "Venture çok nüfuzlu bir ev."

"Evet ve Elend o üne uymuyor. Yanında olanları görmezden gelmeye çok düşkünmüş gibi görünüyor. Bunu herkese yapar mı?"

Liese omuz silkti, şimdi konuşmaya başladıkları için daha doğal bir şekilde dans ediyordu. "Bilmiyorum. Siz... onu benden daha iyi tanıyormuş gibi görünüyorsunuz leydim."

"Ben..." Vin'in sesi azalarak kesildi. Elend'i bir adamı sadece iki kısa karşılaşmadan sonra tanıyıp olması gerektiğinden çok daha iyi tanıyormuş gibi *hissediyordu*. Ancak bunu Liese'e anlatacak hâli yoktu elbette.

Ama belki... Renoux bir keresinde Elend'la karşılaştığını söylememiş miydi?

"Oh, Elend bir aile dostu," dedi Vin kristale benzer bir tavan penceresinin altında dönerlerken.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Vin. "Amcamın Elend'dan bu partilerde bana göz kulak olmasını istemesi çok nazikçeydi ve o da şimdiye kadar epey bir tatlı oldu. Gerçi o kitaplarına daha az, beni aristokrasiye tanıtmaya ise daha çok hevesli olmasını çok isterdim."

Liese'in kulakları dikildi ve kendine güveni birazcık daha artarmış gibi göründü. "Şey, bu mantıklı."

"Evet, Elend burada Luthadel'de geçirdiğim zaman boyunca benim için gerçek bir ağabey gibi oldu," dedi Vin.

Liese gülümsedi.

"Size onun hakkında soru soruyorum çünkü kendisinden pek bahsetmiyor," dedi Vin.

"Venture'ların hepsi son zamanlarda sessizler," dedi Liese. "Birkaç ay önce kalelerine yapılan o saldırıdan beri."

Vin başıyla onayladı. "Siz o konuda bir şey biliyor musunuz?"

Liese başını olumsuzca salladı. "Kimse bana bir şey söylemez." Yere doğru bir göz atarak ayaklarını izledi. "Dans etmekte çok iyisiniz Leydi Renoux. Kendi şehrinizdeyken pek çok baloya katılmış olmalısınız."

"Beni şımartıyorsunuz lordum," dedi Vin.

"Hayır, gerçekten de. Siz çok... zarıfsınız."

Vin gülümseyerek içinde hafif bir kendine güven dalgası hissetti.

"Evet," dedi Liese neredeyse kendi kendine. "Siz hiç de Leydi Shan'ın söylemiş olduğu gibi değilsiniz..." Durarak sanki söylediği şeyi ancak şimdi duymuş gibi hafifçe silkelendi.

"Ne?" dedi Vin.

"Hiçbir şey," dedi Liese daha da kızarak. "Affedersiniz. Bir şey değildi."

Leydi Shan, diye düşündü Vin. O ismi *hatırla*.

Dans devam ettikçe Vin, Liese'i daha da fazla dürtükledi ama onun bir şeyler bilmek için fazlasıyla tecrübesiz olduğu belliydi. Ama her ne kadar balolar devam ediyor olsa da, evlerin arasında yükselmekte olan bir gerilim olduğunu o da hissediyordu. İnsanlar politik rakiplerinin verdiği partilere katılmadıkları için gelmeyenlerin sayısı gittikçe artıyordu.

Dans bittiği zaman Vin çalışmalarını konusunda kendini iyi hissediyordu. Büyük ihtimalle Kelsier için değeri olan pek bir şey öğrenememişti, ancak Liese daha başlangıçtı. Vin daha önemli kişilere doğru ilerleyecekti.

Bu da benim bu baloların çok daha fazlasına katılmam gerekeceği anlamına geliyor, diye düşündü Vin, Liese onu masasına geri götürürken. Baloların kendileri tatsız olduğundan değildi, özellikle de şimdi dans konusunda kendine daha fazla güveni olduğuna göre. Ancak daha fazla balo demek, sislere çıkmak için daha az fırsat demektir.

Zaten Sazed'in benim gitmeme izin vereceği yok ya, diye düşündü, Liese eğilir ve çekilirken kibarlıkla ona gülümserken içten içe mutsuzca.

Elend kitaplarını masanın üstüne yaymıştı ve Vin'in cumbası şimdi birkaç başka şamdanla daha aydınlanmaktaydı. Görünüşe göre bunlar diğer masalardan ayrılmıştı.

Eh, en azından bir ortak noktamız hırsızlık, diye düşündü Vin.

Elend masanın üstüne yüklenmiş, cep büyüklüğünde küçük bir kitaba notlar alıyordu. Vin otururken başını kaldırıp bakmadı. Sazed ise fark ettiği kadıyla hiçbir yerde görünmüyordu.

"Terrisliyi yemeğe gönderdim," dedi Elend dikkati başka yerde, bir şeyler kararlarken. "Sen aşağıda fırıl fırıl dönerken onun aç kalmasına gerek yoktu."

Vin bir kaşını kaldırarak masasının üstüne dağılmış olan kitaplara göz attı. O bakarken Elend bir kitabı belli bir sayfasında açık bırakmış olarak bir kenara itip başka bir tanesini önüne çekti. "Ee? Söz konusu fırıldama nasıldı bu arada?" dedi.

"Aslında biraz eğlenceli sayılırdı."

"Ben senin pek iyi olmadığını sanıyordum."

"Değildim," dedi Vin. "Pratik yaptım. Sen bu bilgiyi şaşırtıcı bulabilirsin ama bir odanın arka tarafında oturup, karanlıkta kitaplar okumak kişinin daha iyi bir dansçı olmasına yardım etmez."

"Bu bir teklif mi?" diye sordu Elend kitabını bir kenara iterek başka bir tanesini seçerken. "Bir erkeği dansa kaldırmak leydiliğe yakışan bir davranış değil, biliyorsun."

"Oh, ben seni alıp kitaplarından uzaklaştırmak istemezdim," dedi Vin bir kitabı kendisine doğru çevirerek. Yüzünü buruşturdu; metin küçük, sıkışık bir el yazısıyla yazılmıştı. "Dahası, seninle dans etmek az önce yaptığım bütün işi boşa çıkarırdı."

Elend durakladı. Sonra da en sonunda başını kaldırdı. "Ne işi?"

"Evet," dedi Vin. "Sazed haklıydı, Lord Liese seni göz korkutucu buluyor ve beni de senin varlığından dolayı göz korkutucu bulmuştu. Eğer bütün genç erkekler, sırf sinir bozucu bir lord onun masasında okumaya karar verdi diye genç bir leydinin müsait olmadığını varsayacak olurlarsa, bu onun sosyal hayatı için son derece büyük bir felaket olabilir."

"Ee?" dedi Elend.

"E'si ben ona senin sadece beni aristokrasiye tanıtıyor olduğunu söyledim. Bir çeşit... büyük kardeş gibi."

"Büyük kardeş mi?" diye sordu Elend yüzünü asarak.

"Çok büyük," dedi Vin gülümseyerek. "Yani, sen en azından benim yaşımın iki katı olmalısın."

"Senin yaşının iki... Valette, ben *yirmi bir* yaşındayım. Eğer sen *fazlasıyla* olgun olan on yaşında bir çocuk değilsen, hiç de senin 'yaşının iki katı' filan değilim."

"Benim matematiğim hiçbir zaman iyi olmamıştır," dedi Vin umursamazca. Elend içini çekerek gözlerini devirdi. Yakınlarda Lord Liese, Vin ve Elend'a doğru işaret ederek arkadaşlarından bir grupla sessizce konuşmaktaydı. Umuyordu ki bir tanesi kısa süre içinde gelip Vin'i dansa kaldırmak isteyecekti.

"Tanıdığın bir Leydi Shan var mı?" diye sordu Vin beklediği sırada öylesine. Şaşırtıcı bir şekilde Elend başını kaldırdı. "Shan Elariel mi?"

"Herhâlde öyledir," dedi Vin. "O kim?"

Elend kitabına geri döndü. "Önemli biri değil."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Elend, ben bunu sadece birkaç aydır yapıyor olabilirim ama *ben* bile bu gibi bir yoruma güvenmemem gerektiğini biliyorum."

"Ee..." dedi Elend. "Benim onunla nişanlı olmam mümkün."

"Sen nişanlı mısın?" diye sordu Vin çileden çıkarak.

"Emin değilim. Gerçekten de bir yıldır filan bu durum hakkında herhangi bir şey yapmış değiliz. Büyük ihtimalle şimdiye kadar herkes bu konuyu unutmuştur."

Harika, diye düşündü Vin.

Bir an sonra Liese'in arkadaşlarından birisi yaklaştı. Sinir bozucu Venture vârisinden kurtulacağına memnun olan Vin ayağa kalkarak genç lordun elini kabul etti. Dans pistine doğru yürürken Elend'a bir bakış attı ve kitabının üstünden gizli gizli kendisine bakarken yakaladı onu. Elend anında fazlasıyla umursamaz bir hava içinde kitabına geri döndü.

Vin şaşırtıcı düzeyde bir bitkinlik hissederek masasına oturdu. Terliklerini çıkarıp ayaklarına masaj yapma dürtüsünü bastırdı, bunun pek leydilere yakışır bir davranış olmayacağından şüphe ediyordu. Sessizce bakırını açtı, sonra da lehim yakarak yorgunluğunun bir parçasından sıyrıldı ve vücudunu güçlendirdi.

Önce lehimini, sonra da bakırını sönmeye bıraktı. Kelsier bakırını yandığı sürece bir Allomanser olduğunun fark edilemeyeceğine dair onu temin etmişti. Vin ise o kadar emin değildi. Lehim yanarken tepkileri fazla hızlı, vücudu fazla güçlüydü.

Vin'e sanki dikkatli bir kişi kendisi bir Allomanser olsa da, olmasa da böyle tutarsızlıkları fark edebilirmiş gibi geliyordu.

Lehimi olmayınca yorgunluğu geri döndü. Son zamanlarda kendisini sürekli olarak lehim yakmamak için alıştırmaya çalışmaktaydı. Yarası artık sadece yanlış tarafa döndüğü zaman acıyacak kadar düzelmişti ve Vin eğer yapabilirse gücünü kendi kendine toplamak istiyordu.

Bir açıdan, bu akşamki yorgunluğu iyi bir şeydi; uzun bir süre boyunca dans etmekten kaynaklanıyordu. Artık genç erkekler Elend'i onunla romantik açıdan ilgilenen birisi yerine bir koruyucu olarak gördükleri için, Vin'i dansa kaldırmayı teklif etmekte herhangi bir endişe hissetmiyorlardı. Ve reddederek istemeksizin politik bir yorum yapıyor olabileceğinden endişe ettiği için Vin de tekliflerin her birini kabul etmişti. Birkaç ay önce olsa, dans etmekten yorulma fikrine gülüp geçerdi. Ancak acıyan ayakları, ağrıyan yan tarafı ve yorgun bacakları bunun sadece bir parçasıydı. İsimleri ve evleri ezberleme gayreti de onu zihinsel olarak tüketmişti, dans partnerlerinin havadan sudan konuşmalarına katlanmak zorunda kaldığından ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Sazed'in bana topuklu ayakkabılar yerine terlik giydirmiş olması iyi bir şey, diye düşündü Vin içini çekerek serin meyve suyundan bir yudum alırken. Terrisli henüz yemekten geri dönmemişti. Ayrıca Elend masada değildi, gerçi kitapları hâlâ masanın üstüne yayılmış bir şekilde duruyordu.

Vin kitaplara dik dik baktı. Belki de eğer okuyormuş gibi görünürse, genç erkekler bir süre için onu rahat bırakırdı. Uzandı ve uygun bir tanesini arayarak kitapları taradı. İlgisini en çok çeken, Elend'in küçük, deri kaplı defteri yoktu.

Bunun yerine Vin büyük, mavi bir kitap seçti ve bunu masanın kendi tarafına doğru çekti. Bunu büyük harflerinden dolayı seçmişti; kâğıt gerçekten de kâtiplerin bir sayfaya mümkün olduğu kadar çok satırı tıkıştırmak zorunda kalacakları kadar pahalı mıydı? Vin içini çekerek cildin sayfalarını karıştırdı.

İnsanların bu kadar kalın kitapları okuduğuna inanamıyorum, diye düşündü. Büyük harflere rağmen, her sayfa kelimelerle dolup taşıyordu. Vin'in bütün hepsini okuması günler ve günler sürerdi. Reen ona okumayı sözleşmelerin anlamını çözebilmesi, notlar yazması ve belki de bir leydi numarası yapması için öğretmişti. Ancak onun eğitimi bu kadar devasa metinlere kadar uzanmamıştı.

İmparatorluğun Politik İktidarında Tarihsel Uygulamalar diye yazıyordu birinci sayfada. Bölümlerin "Beşinci Yüzyıl Valilik Programı" ve "Skaa Plantasyonlarının Yükselişi" gibi başlıkları vardı. Vin büyük olasılıkla en ilginç yerin burası olacağını varsayarak kitabın son sayfalarını açtı. En son bölümün başlığı "Günümüzün Politik Yapısı" idi.

Şu ana kadar plantasyon sistemi önceki metodolojilerden çok daha istikrarlı bir hükümetin oluşmasını sağlamıştır, diye okudu Vin. *Her taşra lordunun kendi skallarının kontrolünü ve de sorumluluğunu aldığı Salahiyet sistemi, disiplinin sert bir şekilde uygulandığı rekabetçi bir ortamın oluşmasını teşvik etmiştir.*

Görünüşe göre Lord Hükümdar bunun aristokrasiye sağladığı özgürlük nedeniyle bu sistemi rahatsız edici buluyor. Ancak örgütlü isyanların nispi azlığı şüphesiz ki cezbedicidir; sistemin uygulamada olduğu iki yüzyıl boyunca, Beş İç Salâhiyet'te herhangi bir büyük ayaklanma ortaya çıkmamıştır.

Elbette ki bu politik sistem sadece daha geniş kapsamlı olan teokratik iktidarın bir uzantısıdır. Aristokrasinin bağımsızlığı obligatörlerin yaptırım güçlerindeki yenilenmiş bir kuvvetlilikle dengelenmektedir. Hiçbir lordun, ne kadar yüce olursa olsun, kendisini onların kanunlarının üstünde görmemesi öğütlenmektedir. Bir Sorgucunun çağrısı herkes için gelebilir.

Vin kaşlarını çattı. Her ne kadar metnin kendisi yavan olsa da Lord Hükümdar'ın imparatorluğu hakkında böylesine analitik tartışmalara izin veriyor olması Vin'i şaşırtmıştı. Kitabı yukarıda tutarak sandalyesinde geriye yaslandı ama daha fazla okumadı. Dans partnerlerinden gizlice bilgi edinmeye çalışmakla geçen saatler yüzünden fazlasıyla tükenmişti.

Ne yazık ki, politika Vin'in yorgunluk durumuyla ilgilenmiyordu. Her ne kadar o Elend'in kitabına kendini kaptırmış gibi görünmek için elinden gelenin en iyisini yapsa da, kısa süre sonra biri masasına yaklaştı.

Vin içini çekerek kendisini bir başka dans için daha hazırladı. Ancak kısa süre sonra bu gelenin bir asil değil de Terrisli bir vekilharç olduğunu fark etti. Sazed gibi, o da üst üste binen V desenli bir cübbe giyiyordu ve takılara epey düşküncü.

"Leydi Valette Renoux?" diye sordu uzun boylu adam hafifçe şiveli bir sesle.

"Evet," dedi Vin tereddütlü bir şekilde.

"Hanımım Leydi Shan Elariel sizin varlığınızı masasında talep ediyor."

Talep mi ediyor, diye düşündü Vin. Şimdiden bu ses tonundan hoşlanmamıştı ve Elend'in eski nişanlısıyla karşılaşmak için de en ufak bir arzusu yoktu. Ne yazık ki Elariel Evi daha güçlü olan Büyük Evler'dendi; bu büyük ihtimalle insanın kolaylıkla görmezden gelebileceği bir kişi değildi.

Terrisli beklentili bir şekilde duruyordu.

"Pekâlâ," dedi Vin başarabildiği kadar zarif bir şekilde ayağa kalkarak.

Terrisli, Vin'i kendisinininkinden kısa bir mesafe uzakta olan bir masaya doğru götürdü. Masa etrafında oturan beş kadınla oldukça kalabalıktı ve Vin anında Shan'ı aralarından seçti. Uzun koyu saçları olan heykel gibi kadın belli ki Leydi Elariel'di. Kendisi konuşmaya katılmıyordu ama yine de masaya egemen olan oymuş gibi görünüyordu. Kolları tuvaletine uyan eflâtun bileziklerle pırıldıyordu ve o yaklaşırken hor gören gözlerini Vin'e doğru çevirdi.

Ancak o koyu gözler keskindi. Vin onların önünde kendini çıplak hissediyordu; güzel giysileri üzerinden sökülüp atılarak bir kere daha pis sokak çocuğuna dönüşmüştü.

"Bize izin verin hanımlar," dedi Shan. Kadınlar anında emredildiği gibi yaparak ağırbaşlı bir telaşla masayı terk ettiler.

Shan eline bir çatal aldı ve küçük bir parça tatlı pastayı titiz bir şekilde parçalara ayırarak yemeye başladı. Terrisli vekilharç Shan'ın sandalyesinin ar-

kasında konumunu alırken Vin kararsız bir şekilde ayakta durdu.

"Oturabilirsin," dedi Shan.

Yine kendimi bir skau gibi hissediyorum, diye düşündü Vin oturarak. *Asiller de birbirlerine böyle davranıyor mu?*

"İmrenilesi bir konumdasın çocuk," dedi Shan.

"Ne açıdan?" diye sordu Vin.

"Bana 'Leydi Shan' olarak hitap et," dedi Shan ses tonu değişmeden. "Ya da belki de 'Hanımefendi' diye."

Shan pastadan minik lokmalar alarak bekledi. En sonunda Vin "Ne açıdan Hanımefendi?" dedi.

"Çünkü genç Lord Venture seni oyunlarında kullanmaya karar verdi. Bunun anlamı ise senin benim tarafımdan da kullanılma fırsatına sahip olacağın."

Vin kaşlarını çatı. *Rolünden dışarı çıkma. Sen kolayca gözü korkan Valette'sin.*

"Hiç kullanılmamak daha iyi olmaz mıydı Hanımefendi?" dedi Vin dikkatli bir şekilde.

"Saçmalık," diye cevap verdi Shan. "Senin gibi kültürsüz bir ahmak bile kendinden üstün olanlar için faydalı olmanın önemini görüyor olmalı." Shan sözlerini, hatta hakareti bile, sakince söylemişti; Vin'in de onunla aynı fikirde olacağından tamamen emin gibi görünüyordu.

Vin afallamış bir şekilde oturdu. Aristokrasiden başka hiç kimse ona karşı böyle davranmamıştı. Gerçi elbette ki şimdiye kadar karşılaşmış olduğu tek Büyük Ev üyesi de Elend'di.

"Bön suratına bakarak senin de yerini kabul ettiğini varsayıyorum," dedi Shan. "İyi iş çıkar, çocuk ve belki senin benim maiyetime katılmana izin veririm. Burada Luthadel'deki leydilerden çok şey öğrenebilirsin."

"Ne gibi?" diye sordu Vin sesinden sinirinin hissedilmesini engellemeye çalışarak.

"Bir ara kendine bir bak, çocuk. Saçın bir tür korkunç hastalık geçirmişsin gibi görünüyor, tuvaletin neredeyse bir torba gibi üzerinden sarkacak kadar cılızsın. Luthadel'de bir leydi olmak... kusursuzluk gerektirir. *Bunu değil.*" Son sözünü söylerken elini Vin'e doğru horgören bir şekilde sallamıştı.

Vin kızardı. Bu kadının küçük gören tavrında garip bir güç vardı. Vin irkilerek, Shan'ın ona tanıdığı olduğu bazı çetebaşlarını hatırlattığını fark etti. En sonuncusu Camon olmak üzere bu adamlar, kesinlikle hiçbir direnç görmeyeceklerinden emin bir şekilde karşılarındakine vururlardı. Herkes böyle adamlara karşı koynmanın sadece dayığı daha beter hâle getireceğini bilirdi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Vin.

Shan çatalını bir kenara koyarken bir kaşını kaldırdı; pastanın sadece yarısını yemişti. Terrisli tabağı aldı ve yürüyerek uzaklaştı. "Sen gerçekten de kalın kafalı bir şeysin, değil mi?" diye sordu Shan.

Vin durakladı. "Hanımefendi benden ne istiyor?"

"Eğer Lord Venture'nın seninle oynamaya devam etmeye karar verdiğini varsay-

yarsak, eninde sonunda sana söylerim.” Vin, Elend’in adı geçtiğinde Shan’ın gözlerinde sadece kısacık bir an için bir nefret pırıltısı yakaladı.

“Şu an için, bana onunla bu akşamki konuşmandan bahset,” diye devam etti Shan.

Vin cevap vermek için ağzını açtı. Ama... bir şey ters geliyordu. Sadece minicik bir titreme yakaladı, Breeze’in eğitimi olmasa o kadarını bile fark edemezdi.

Teskinici öyle mi? İlginç.

Shan, Vin’i rahatlatmaya çalışıyordu. Ağzından laf alabilmek için miydi? Vin ilginç olan her şeyden uzak durarak Elend’la olan konuşmasını aktarmaya başladı. Ancak bir şeyler ona hâlâ garip geliyordu; Shan’ın onun duygularıyla oynama şeklinde bir şey vardı. Vin gözünün ucuyla Shan’ın Terrislisin mutfaktan geri döndüğünü gördü. Ancak Shan’ın masasına doğru yürümüyordu, başka bir yönde ilerliyordu.

Vin’in kendi masasına doğru. Masanın yanında durakladı ve Elend’in kitaplarına bakmaya başladı.

Her ne istiyorsa onu bulmasına izin veremem.

Vin bir anda ayağa kalkarak en sonunda Shan’dan gözle görülür bir tepki aldı; şaşkınlık içinde başını kaldırarak Vin’e bakmıştı.

“Şimdi Terrislime beni masamda bulmasını söylediğimi hatırladım!” dedi Vin. “Eğer ben orada olmazsam endişelenir!”

“Oh, Lord Hükümdar adına,” diye mırıldandı Shan sessizce. “Çocuk, endişe etmene hiç...”

“Üzgünüm Hanımefendi,” dedi Vin. “Gitmem gerek.”

Bu biraz sert olmuştu ama Vin’in elinden gelenin en iyisi buydu. Vin reverans yaptı ve kızgın kadını geride bırakarak Shan’ın masasından uzaklaştı. Terrisli becerikliyd; Vin, Shan’ın masasından birkaç adım uzaklaşana kadar o Vin’i fark etmiş ve yoluna devam etmişti, hareketleri etkileyici bir şekilde akışkandı.

Vin masasına geri geldiği zaman Shan’dan bu kadar kabaca ayrılarak bir pot mu kırmış olduğunu merak ediyordu. Ancak umursamak için fazlasıyla yorgun olduğunu hissetmeye başlamıştı. Ona göz atmakta olan başka bir grup genç adamı fark ettiği zaman ise aceleyle oturdu ve Elend’in kitaplarından birini kaparak açtı.

Neyse ki numara bu sefer daha iyi işledi. Genç adamlar en sonunda dağılarak Vin’i rahat bıraktılar ve o da arkasına yaslanarak önünde açık kitapla biraz olsun rahatladı. Saat ilerlemişti ve balo salonu da yavaş yavaş boşalmaya başlıyordu.

Kitaplar diye düşündü Vin kışlarını çatarak meyve suyu bardağını alıp yudumlarken. *Terrisli onlardan ne istiyordu?*

Herhangi bir şeye dokunulmuş olup olmadığını anlamaya çalışarak masayı gözleriyle taradı ama Elend kitapları öylesine bir dağınıklık içinde bırakmıştı ki bunu söylemek zordu. Ancak başka bir cildin altında durmakta olan küçük bir kitap gözüne takıldı. Diğer kitapların pek çoğu belli bir sayfada açık bırakılmıştı ve Elend’in hepsini incelediğini görmüştü. Ancak özellikle bu kitap kapalıydı ve Vin Elend’in bunu açtığını da hiç hatırlamıyordu. Bu kitap daha önce de buradaydı,

öbürlerinin hepsinden çok daha ince olduğu için Vin onu tanımıştı. Yani Terrisli-
nin geride bıraktığı bir şey de değildi.

Vin merakla uzandı ve ince kitabı daha büyük olan kitabın altından çıkardı. Si-
yah deri bir cildi vardı ve sırtında *Kuzey Salahiyeti'nde Hava Kalıpları* yazıyordu.
Vin kaşlarını çatarak kitabı elinde çevirdi. Ne başlık sayfası ne de yazarın adı vardı.
Doğrudan metin başlıyordu.

Son İmparatorluk'un bütününe bakılacak olursa, tek bir gerçek açıkça
görülmektedir. Kendisinin tanrısal olduğunu iddia eden bir lider tarafın-
dan yönetilen bir devlet için, imparatorluk korkutucu bir sayıda devasa
liderlik hatalarına maruz kalmıştır. Bunların pek çoğu ise başarılı bir şe-
kilde örtbas edilmiştir ve sadece Ferukemistlerin metalakıllarında ya da
yasaklanmış olan metinlerin sayfalarında bulunabilirler. Ancak kişinin
Devanex Katliamı, Zifir Öğretisi'ndeki revizyon ve Renates halklarının
tehciri gibi gafların farkına varmak için sadece yakın geçmişe bakması
yeterli olacaktır.

Lord Hükümdar yaşılanmıyor. En azından bu kadarı inkâr edilemez.
Ancak bu metin onun hiçbir şekilde yanılmaz olmadığını kanıtlama ama-
cını taşımaktadır. Miraç'tan önceki günler sırasında insanoğlu sonsuz bir
krallar, imparatorlar ve diğer hükümdarlar döngüsünün sebebiyet verdi-
ği kargaşa ve belirsizlikten muzdaripti. İnsan düşünüyor ki şimdi tek ve
ölümsüz bir yönetici ile toplumun en sonunda istikrar ve aydınlanma-
yı bulabilmiş olması gerekirdi. Lord Hükümdar'ın en vahim hatası Son
İmparatorluk'ta bu iki özelliğin de dikkate değer ölçüde eksik olmasıdır.

Vin sayfaya bakakaldı. Kelimelerin bazıları onun becerisinin ötesindeydi ama
yazarın niyetini anlamayı başarabilmişti. Diyordu ki...

Vin kitabı sertçe kapattı ve hızla yerine geri koydu. Eğer obligatörler
Elend'in böyle bir metne sahip olduğunu keşfederse ne olurdu? Sağa sola
göz attı. Elbette ki oradaydılar, diğer baloda olduğu gibi kalabalığın arasına
karışmışlardı; gri cübbeleri ve dövmeli yüzleri ile dikkat çekiyorlardı. Pek
çoğu asillerle birlikte masalarda oturuyordu. Arkadaş mıydılar? Yoksa Lord
Hükümdar'ın casusları mı? Kimse yakınlarında bir obligatör varken o kadar da
rahat görünmüyordu.

*Elend böyle bir kitapla ne yapıyor? Onun gibi güçlü bir asil neden Lord
Hükümdar'ı kötöleyen metinleri okuyor?*

Bir el omzuna dokundu ve Vin de refleks olarak midesinde lehim ve bakır
harlayarak hızla döndü.

"Hop," dedi Elend geriye bir adım atarak elini kaldırırken. "Hiç kimse sana ne
kadar gergin olduğunu söyledi mi Valette?"

Vin rahatlayarak sandalyesine geri oturdu ve metallerini söndürdü. Elend de
ağır ağır kendi yerine doğru yürüdü ve oturdu. "Heberen'i beğendin mi?"

Vin kaşlarını çattı ve Elend da hâlâ onun önünde durmakta olan daha büyük ve kalın kitaba doğru başıyla işaret etti.

"Hayır," dedi Vin. "Sıkıcı. Sadece erkekler bir süre beni rahat bıraksınlar diye okumuş gibi yapıyordum."

Elend kıs kıs güldü. "Bak şimdi, kurnazlığın geri dönüp başına dert oluyor."

Elend kitaplarını toplayarak masanın üstüne dizmeye başlarken Vin bir kaşını kaldırdı. Vin'in "hava durumu" kitabının yerini değiştirmiş olduğunu fark etmemiş gibi göründü ama yine de bunu dikkatli bir şekilde yığının ortasına yerleştirdi.

Vin gözlerini kitaptan ayırdı. *Büyük ihtimalle önce Sazed'le konuşana kadar ona Shan'dan bahsetmemem gerekir.* "Ben kurnazlığımın iyi iş çıkarmış olduğunu düşünüyorum," dedi bunun yerine. "Ne de olsa, *ben* baloya dans etmek için geldim."

"Ben dans etmenin fazla abartıldığını düşünüyorum."

"Aristokrasiye karşı sonsuza kadar ilgisiz kalamazsınız Lord Venture; siz çok önemli bir evin vârisisiniz."

Elend içini çekerek gerindi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sanırım haklısın," dedi şaşırtıcı bir içtenlikle. "Ama ne kadar uzun süre inat edersem, babam da o kadar sinirlenecek. Bu kendi başına değerli bir hedef."

"Üzdüğün tek kişi o değil," dedi Vin. "Ya sen kitaplarını kurcalamakla fazla meşgul olduğun için hiç dansa kaldırılamayan kızlar ne olacak?"

"Hatırladığım kadarıyla, birileri az önce dans etmekten *kaçınmak* için okuyormuş gibi yapıyordu," dedi Elend son kitabını da yığının tepesine kovarak. "Leydilerin benden daha dostane partnerler bulmakta zorluk yaşadığını düşünmüyorum."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Ben zorluk yaşamadım çünkü yeniyim ve mevkim düşük. Senin mevkiye daha yakın olan leydilerin, dostane ya da değil, partnerler bulmakta zorluk yaşayacağından şüphe ediyorum. Benim anladığım kadarıyla asiller kendi konumlarından yukarıda olan kadınlarla dans etmekten huzursuzluk duyuyorlar."

Elend durakladı, belli ki zekice bir cevap arıyordu.

Vin öne doğru eğildi. "Ne var Elend Venture? Neden görevinden kaçınmakta bu kadar ısrarcısın?"

"Görev mi?" diye sordu Elend kendisi de ona doğru eğilerek, duruşu samimiydi. "Valette, bu görev değil. Bu balo... bunlar hep anlamsız ve oyalayıcı. Bir zaman kaybı."

"Ya kadınlar? Onlar da mı zaman kaybı?" diye sordu Vin.

"Kadınlar?" diye sordu Elend. "Kadınlar... fırtınalara benzer. Onlara bakması güzeldir ve bazen dinlemesi de hoştur ama çoğu zaman onlar sadece zahmet vericidir."

Vin ağzının hafifçe açık kaldığını hissetti. Sonra onun gözündeki pırlıyı ve dudaklarının kenarlarındaki gülümsemeyi fark etti ve kendisini de gülümserken buldu. "Böyle şeyleri sırf beni kıskırtmak için söylüyorsun!"

Elend'in gülümsemesi derinleşti. "Ben öyle sevimliyim işte." Ayağa kalkarak ona sevecen bir şekilde baktı. "Ah, Valette. Onların seni kendini fazla ciddiye

almak için kandırmasına izin verme. Uğraştığına değinez. Ama sana iyi bir akşam dilemeliyim. Gelecekte katılacağın baloların arasında aylarının geçmesine izin vermemeye çalış.”

Vin gülümsedi. “Bir düşüneyim.”

“Lütfen düşün,” dedi Elend öne eğilip yüksek kitap yığını masanın üstünden kendisine doğru devirerek kollarına alırken. Bir an için sendeledi, sonra da denge-sini sağladı ve kitapların yanından Vin’e bir göz attı. “Kim bilir, belki bu günlerden birinde beni dansa kaldırmayı bile başarırısın.”

Elend dönüp uzaklaşırken, Vin gülümseyerek başıyla veda etti. Balo salonunun ikinci sırasının etrafından dolaşarak ilerledi. Kısa süre sonra iki diğer genç adam tarafından karşılanmıştı. Vin adamlardan biri Elend’in omzuna dostça bir şekilde vurur, sonra da kitapların yarısını alırken merakla takip etti. Üçlü birlikte muhabbet ederek yürümeye başladı.

Vin bu yeni gelenleri tanımamıştı. O düşünceli bir şekilde otururken Sazed en sonunda yan koridorda belirdi ve Vin de hevesle ona yaklaşması için el salladı. O da hızlı adımlarla geldi.

“Lord Venture’nın yanında olan o adamlar kim?” diye sordu Vin Elend’e doğru işaret ederek.

Sazed gözlüğünün arkasındaki gözlerini kıstı. “Ee, bir tanesi Lord Jastes Lekal. Öbürü bir Hasting ama adını bilmiyorum.”

“Şaşırmış gibisin.”

“Lekal ve Hasting Evleri’nin ikisi de Venture Evi’nin politik rakipleri Hanımım. Asiller sık sık balolardan sonraki daha küçük partilerde birbirlerini ziyaret ederek ittifaklar kurarlar...” Terrisli duraklayarak Vin’e doğru döndü. “Üstat Kelsier bunu duymak isteyecektir, diye düşünüyorum ben. Çekilmemizin zamanı geldi.”

“Katılıyorum,” dedi Vin ayağa kalkarak. “Ayaklarım da öyle. Hadi gidelim.”

Sazed başıyla onayladı ve birlikte ön kapılara doğru ilerlediler. “Neden bu kadar geciktin?” diye sordu Vin bir hizmetkârın onun şalını getirmesi için beklerlerken.

“Birkaç sefer geri geldim Hanımım,” dedi Sazed. “Ama siz her seferinde dans ediyordunuz. Ben de hizmetkârlarla konuşmanın sizin masanızın yanında beklemekten çok daha faydalı olacağını düşündüm.”

Vin şalını alırken başıyla onayladı, sonra da Sazed hemen arkasında olduğu hâlde ön kapıdan çıktı ve halı kaplı basamaklardan aşağı indi. Adımları hızlıydı, bütün listeyi unutmadan önce geri dönüp Kelsier’e ezberlediği bütün isimleri saymak istiyordu. Bir hizmetkârın arabasını getirmesini bekleyerek sahanlıkta durakladı. Bunu yaparken ise garip bir şey dikkatini çekti. Sislerin içinde kısa bir mesafe uzakta ufak bir gürültü vardı. Öne doğru bir adım attı ama Sazed bir elini omzuna koyarak onu geride tuttu. Bir leydi sislerin içine dalmazdı.

Bakır ve kalay yakmak için içine uzandı ama bekledi, gürültü yaklaşıyordu. Kaynağının ne olduğu, bir muhafız küçük, debelenen bir şekli çekerek sislerin arasından belirirken ortaya çıktı; kirli giysiler içinde, yüzü kül lekeli bir skaa oğlan.

Asker Vin'in oldukça uzağından dolanarak bir muhafız yüzbaşısına doğru yaklaşıp-ken ona özür diler gibi başıyla selam verdi. Vin ne denildiğini duymak için kalay yaktı.

"Aşçı yamağı," dedi asker sessizce. "Kapıların açılması için beklerlerken bir arabanın içindeki asillerin birinden dilenmeye çalıştı."

Yüzbaşı sadece başını salladı. Asker mahkûmunu çekerek tekrar sislerin içinde kayboldu, uzak avluya doğru gidiyordu. Oğlan debelendi ve asker de onu sıkıca tutmaya devam ederek sinirle homurdandı. Vin onun gitmesini izledi; Sazed'in eli sanki onu geride tutmak istermiş gibi omzunun üstünde duruyordu. Tabii ki oğlana yardım edemezdi. Oğlanın da zaten böyle bir şey yapması...

Sislerin içinde, sıradan insanların görüş menziline ötesinde, asker bir bıçak çekti ve oğlanın boğazını kesti. Vin şaşkınlık içinde sıçrarken oğlanın debelenme sesleri azalarak kayboldu. Muhafız cesedi yere bıraktı, sonra da bir bacağından tutarak sürükleyip götürmeye başladı.

Vin arabası yanaşırken afallamış bir şekilde dikildi.

"Hanımım," diye uyardı Sazed ama Vin sadece öylece dikiliyordu.

Onu öldürdü, diye düşündü. *Hemen burada, asillerin arabalarını beklediği yerin sadece birkaç adım ilerisinde. Sanki... ölüm hiç de sıra dışı olmayan bir şeymiş gibi. Alt tarafı bir diğer katledilen skaa. Bir hayvan gibi.*

Ya da bir hayvandan bile daha beter. Kimse domuzları bir kalenin avlusunda kesmezdi. Muhafızın cinayeti işlerkenki duruşu, debelenen oğlana fazlasıyla sinirlenmiş olduğundan, onu sadece daha uygun bir yere götürene kadar bekleyemediğine işaret ediyordu. Eğer Vin'in etrafındaki diğer asiller olayı fark etmişlerse bile buna bir önem vermemiş, beklerken çene çalmaya devam etmişlerdi. Aslında, şimdi çığlıklar kesilmiş olduğu için biraz daha konuşkan hâle gelmiş gibi görünüyordular.

"Hanımım," dedi Sazed tekrar onu öne doğru iterek.

Arabaya bindirilmesine izin verdi; akli hâlâ başında değildi. Bu ona o kadar olanaksız bir zıtlık gibi geliyordu ki. Hoş asiller, danslar, tuvaletler, hemen içeride ışıklarla parıldayan bir oda. Avluda ölüm. Umurlarında değil miydi? Bilmiyorlar mıydı?

Burası Son İmparatorluk Vin, dedi kendi kendisine at arabası uzaklaşmaya başlarken. *Biraz ipek gördün diye külleri unutma. Eğer o içerideki insanlar senin de skaa olduğunu biliyor olsa, o zavallı oğlana yaptıkları kadar rahatça seni de katlederler.*

Bu ayıltıcı bir düşünceydi; Fellise'e geri dönerken bütün yol boyunca onu meşgul etti.

Kwaan ve ben rastlantı eseri karşılaştık, gerçi sanıyorum o olsa "takdiri ilahî" kelimesini kullanırdı.

O günden beri pek çok Terris filozofuyla tanıştım. Onlar, her bir tanesi, yüce bir bilgelik ve büyük bir zekâyâ sahip olan adamlardı. Neredeyse gözle görülür bir öneme sahip adamlar.

Kwaan değil. Bir açıdan, onun bir kâhin olması da benim bir kahraman olmam kadar olasılık dışı. Onun asla resmî bir bilgelik havası olmamıştı, hatta dindar bile olmayan bir âlimdi. İlk karşılaştığımız zaman, büyük Khlenni kütüphanesinde o acayip meraklarından biri hakkında araştırma yapıyordu; inanıyorum ki ağaçların düşünüp düşünemediğini belirlemeye çalışıyordu.

En sonunda Terris kehanetinin büyük Kahraman'ını keşfeden kişinin o çıkmış olması, eğer işler sadece biraz daha farklı gelişmeseydi beni güldürürdü.

KELSİER SİSLERİN İÇİNDEKİ başka bir Allomanser'dan yayılan titreşimleri hissedebiliyordu. Titreşimler durgun bir kıyıya vuran ritmik dalgalar gibi üzerinden akıp geçiyordu. Hafif ama belirginlerdi.

Alçak bir bahçe duvarının üstüne çömelmiş, titreşimleri dinliyordu. Kıvrılan beyaz sis normal, sakin akışına devam ediyordu; normal Allomantik akımlarla kol ve bacaklarının etrafında girdaplanan, vücuduna en yakın parçaları dışında onu umursanıyordu.

Kelsier karanlığın içinde gözlerini kısıp kalayını harlayarak diğer Allomanser'i aradı. İlerideki bir duvarın tepesinde çömelmiş bir silüet gördüğünü düşündü ama emin olamıyordu. Ancak Allomantik titreşimleri tanıdı.

Her metal yakıldığıda tunçla bol bol pratik yapmışların tanıyabileceği belirgin bir sinyal çıkardı ortaya. İlerideki adam da tıpkı Kelsier'in Tekiel Kalesi'nin etrafında saklandıklarını hissetmiş olduğu dört diğer adam gibi kalay yakıyordu. Beş Kalaygöz bir hat oluşturmuş, davetsiz misafirleri arayarak geceyi izliyorlardı.

Kelsier gülümsekti. Büyük Evler gittikçe daha da gerginleşiyordu. Tekiel gibi bir ev için beş tane Kalaygöz'e nöbet tutturmak o kadar da zor olmazdı ama asil Allomanserler sıradan muhafızlık görevi yapmaya zorlandıkları için içerleyecekti. Ve eğer nöbet tutan Kalaygözler varsa, bir grup Haydut, Sikkeci ve Yalpacı'nın da hazır beklemekte olma olasılıkları yüksekti. Luthadel sessizlik içinde bir alarm durumuna geçmişti.

Hatta Büyük Evler o kadar temkinli bir hâle gelmekteydi ki Kelsier savunmalarında açıklar bulmakta zorlanır olmuştu. O sadece tek bir adamdı ve Sissoyluların bile sınırları vardı. Şu ana kadarki saldırıları hep beklenmedik olduğu için başarılı olmuştu. Ancak nöbette beş tane Kalaygöz varken ciddi bir fark edilme riskine girmeden kaleye fazlaca yaklaşması mümkün olmazdı.

Neyse ki Kelsier'in bu gece Tekiel'in savunmasını test etmesine gerek yoktu. Bunun yerine duvar boyunca dış bahçelere doğru sessizce ilerledi. Bahçe kuyusunun yakınında durakladı ve yakınlarda hiç Allomanser olmadığından emin olmak için tunç yakarak büyük bir çuvalı almak üzere çalıdan bir duvarın içine uzandı. Çuval, çekip kurtarması ve omzunun üstüne atabilmesi için lehim yakmasını gerektirecek kadar ağırdı. Bir an için karanlıkta dikildi ve sislenin içinden gelen herhangi bir ses arayarak kulaklarını zorladı, sonra da çuvalı kaleye doğru taşıdı.

Küçük ve ışıltılı bir havuzun yanında durmakta olan büyük, badanalı bir bahçe verandasının yanında durdu. Sonra da çuvalı omzundan indirdi ve içeriğini yere boşalttı; yeni öldürülmüş bir ceset.

Lord Charrs Entrone adlı bir kişiye ait olan ceset yuvarlandı ve sırtında parlayan ikiz bıçak yaralarıyla yüzüstü bir şekilde yerde kaldı. Kelsier yarı sarhoş adamı hemen bir skaa kenar mahallesinin dışındaki bir sokakta pusuya düşürerek dünyayı bir diğer asilden daha kurtarmıştı. Lord Entrone eksikliği özellikle çekilecek olan birisi değildi. Sakat zevk anlayışıyla meşhurdur; örneğin ölümüne skaa dövüşleri onun favori eğlencelerinden biriydi. Bu akşamı da orada geçirmişti.

Entrone tesadüf olmayan bir şekilde Tekiel Evi'nin büyük bir politik müttefikiydi. Kelsier cesedi kendi kanının içinde yatarken bıraktı. Bunu ilk önce bahçıvanlar bulacaktı ve bir kere hizmetkârlar cinayeti öğrendiği zaman, asiller ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu örtbas edemezlerdi. Cinayet ortalığın karışmasına neden olacaktı ve büyük olasılıkla suçlama anında Tekiel Evi'nin rakibi olan Izenry Evi'ne yöneltilecekti. Ancak Entrone'un şüphe çekecek kadar beklenmedik olan ölümü Tekiel Evi'ni dikkatli olmaya itebilirdi. Eğer biraz soruşturacak olurlarsa, bu geceki ölüm dövüşlerinde Entrone'a karşı bahis oynayan kişinin, evi bir süredir Tekieller ile daha güçlü bir ittifak kurmak için ısrar etmekte olan Crews Geffenry olduğunu bulurlardı. Crews'in Sissoylu olduğu biliniyordu ve son derece de becenkli bir bıçak dövüşçüsüydü.

Ve böylece dolaplar dönmeye başlayacaktı. Cinayeti Izenry Evi mi işlemişti? Yoksa bu ölüm Geffenry Evi tarafından Tekiel'i daha da fazla alarma geçirerek, daha düşük seviyeli asiller arasından müttetikler aramaya teşvik etmek için yapı-

muş bir numara mıydı? Yoksa üçüncü bir cevap mı vardı; Tekiel ile Izenry arasındaki rekabeti kızıştırmak isteyen bir ev?

Kelsier yüzündeki takma sakalı çekiştirerek bahçe duvarından atlayıp indi. Tekiel Evi'nin kimi suçlamaya karar vereceğinin aslında bir önemi yoktu; Kelsier'in gerçek amacı onları endişelendirmek ve şaşırtmak, güvensizliğe ve yanlış anlaşıl-maya neden olmaktı. Bir ev savaşı çıkartma konusunda kargaşa onun en güçlü müttefikiydi. O savaş en sonunda geldiği zaman, öldürülen her asil, skaaların ayak-lanmaları sırasında savaşmak zorunda kalmayacakları bir kişi daha demekti.

Kelsier, Tekiel Kalesi'nden kısa bir mesafe uzaklaşır uzaklaşmaz bir sikke attı ve çatılara çıktı. Arada bir altındaki evlerde yaşayan insanların yukarıdan gelen ayak seslerini duydukları zaman ne düşündüğünü merak ederdi. Onlar Sissoy-luların çatılarını pratik bir anayol, muhafızlar ya da hırsızlar tarafından rahatsız edilmeden hareket edebilecekleri bir yer olarak gördüğünü biliyor muydu? Ya da insanlar tıktıkları her daim suçlu olan sishortlaklarına mı yoruyordu?

Büyük ihtimalle farkına bile varmıyorlardır. Akli başında insanlar sisler gel-diği zaman uyuyor olur. Eğimli bir çatının üstüne indi; zamanı kontrol etmek için köstekli saatini sakladığı bir girintiden çıkardı, sonra da saati (ve saatin imal edilmiş olduğu tehlikeli metali) tekrar yerine sakladı. Asillerin pek çoğu açık açık üzerlerinde metal taşırdı, cesaret gösterisi yapmak için aptalca bir yol. Bu huy ise onlara doğrudan Lord Hükümdar'ın kendisinden miras kalmıştı. Ancak Kelsier zorunda kalmadığı sürece üzerinde metal taşımayı sevmezdi; ne saat, ne yüzük ne de bilezik.

Kendisini tekrar havaya fırlatarak şehrin en kuzey ucundaki bir skaa kenar ma-hallesi olan İsyuvası'na doğru ilerledi. Luthadel devasa, geniş bir şehirdi; her otuz kırk yılda bir yeni bölümler ekleniyor, şehir duvarı skaa işçilerin teri ve emeğiyle genişletiliyordu. Modern kanal çağının gelişiyile birlikte taş nakliyatı da nispeten daha ucuz ve kolay hâle gelmişti.

Duvarla uğraşmaya neden zahmet ettiğini merak ediyorum, diye düşündü Kelsier devasa yapıya paralel bir şekilde çatılar boyunca ilerlerken. *Kim saldıracak? Lord Hükümdar her şeyi kontrol ediyor. Artık batı adaları bile direnç göstermiyor.*

Son İmparatorluk'ta yüzyıllardır gerçek bir savaş olmamıştı. Arada bir çıkan "is-yanlar" ise sadece tepelerde ya da mağaralarda saklanan ve arada bir de baskın dü-zenlemek için dışarı çıkan birkaç bin adamdan fazla bir şey değildi. Yeden'in isyanı bile askeri kuvvete pek fazla bel bağlamayacaktı; onlar Luthadel Garnizonu'nun stratejik bir şekilde şehrin dışına gönderilmesi ile ortaya çıkacak olan bir ev savaşı kargaşasının onlara sağlayacağı fırsata güveniyorlardı. Eğer iş uzun süreli bir hare-kata kalacak olursa, Kelsier kaybederdi. Lord Hükümdar ve Çelik Nezaret eğer ihtiyaç duyarlarsa tam anlamıyla milyonlarca asker toplayabilirdi.

Elbette bir de Kelsier'in öbür planı vardı. Bundan kimseye bahsetmiyordu, düşünmeye bile zar zor cesaret edebiliyordu. Büyük olasılıkla uygulamaya koymak için bir fırsat da bulamazdı. Ama eğer bir fırsat ortaya çıkacak olursa...

Hemen İsyuvası'nın dışında yere indi, sonra da sispelerinin sıkıca çekerek ken-

dine güvenli bir yürüyüşle sokak boyunca ilerledi. Hedefi kapalı bir dükkanın kapı ağzında oturmuş, sessizce bir pipo tütürüyordu. Kelsier bir kaşını kaldırdı, tütün pahalı bir zevkti. Hoid ya çok müsrikti ya da Dockson'ın ima etmiş olduğu kadar başarılıydı.

Hoid sakince piposunu kaldırdı, sonra da ayaklarının üstünde doğruldu; gerçi bu onun boyunu pek fazla uzatmamıştı. Cılız ve kel adam sisli gecenin karanlığında yerlere kadar eğildi. "Selamlar lordum."

Kelsier kolları dikkatli bir şekilde sispelerinin içinde kavuşturulmuş olarak adamın önünde durakladı. Bir sokak muhbirinin görüşmekte olduğu kimliği belirsiz "asilin" kollarında Hathsın yara izleri olduğunu fark etmesi iyi olmazdı.

"Oldukça yüksek yerlerden tavsiye ediliyorsun," dedi Kelsier bir asilin kibirli şivesini taklit ederek.

"Ben en iyilerden biriyim lordum."

Senin kadar uzun bir süre boyunca sağ kalabilmiş birinin iyi olması gerekir, diye düşündü Kelsier. Lordlar başka insanların da onların sırlarını biliyor olması fikrinden hoşlanmıyordu. Muhbirler genellikle uzun yaşamazdı.

"Öğrenmem gereken bir şey var muhbir," dedi Kelsier. "Ama ilk önce asla bu buluşmadan kimseye bahsetmeyeceğine dair yemin etmen gerek."

"Elbette lordum," dedi Hoid. Büyük olasılıkla daha gece bitmeden bu sözünü bozmuş olacaktı, muhbirlerin uzun süre yaşamayı başaramamalarının sebeplerinden bir diğeri de buydu. "Ancak öte yandan ödeme konusu da var..."

"Paranı alacaksın skaa," diye tersledi Kelsier.

"Elbette lordum," dedi Hoid kafasını hızlıca aşağı yukarı sallayarak. "İnanıyorum ki Renoux Evi'ni ilgilendiren bilgiler arzu ediyorsunuz..."

"Evet. Onlar hakkında ne biliniyor? Hangi evlerle anlaşmaları var? Bu şeyleri bilmem gerekiyor."

"Bilinecek çok bir şey yok lordum," dedi Hoid. "Lord Renoux bu bölgede çok yeni ve o dikkatli bir adam. Şu anda ne dostlar ne de düşmanlar ediniyor; yüksek miktarda silah ve zırh satın alıyor ama büyük olasılıkla sadece çok farklı tüccarlar ve evler ile iş yaparak bu sayede hepsinin birden gözüne girmeye çalışıyor. Akıllıca bir taktik. Belki elinde fazladan mal kalabilir ama ayrıca fazladan arkadaşları da olacak, ha?"

Kelsier homurdandı. "Bu bilgiler içinde sana ödeme yapmamı gerektirecek bir şey göremiyorum."

"Onun çok fazla malı olacak lordum," dedi Hoid çabucak. "Renoux'nun zararına nakliyat yaptığını bilirseniz çabucak bir kâr elde edebilirsiniz."

"Ben bir tüccar değilim, skaa," dedi Kelsier. "Ben kârla ya da nakliyatla ilgilenmiyorum!" *Biraz da buna kafa yorsun bakalım. Şimdi benim bir Büyük Ev'den olduğumu düşünüyor. Tabii eğer sispelerini yüzünden zaten bundan şüphe etmişse, o zaman ününü hak etmiyor demektir.*

"Elbette lordum," dedi Hoid çabucak. "Elbette daha fazlası da var..."

Hah, işte şimdi göreceğiz. Sokaklar Renoux Evi'nin isyan homurdanmalarıyla

bağlantılı olduğunu biliyor mu? Eğer herhangi birisi bu sırrı keşfederse, Kelsier'in çetesi ciddi bir tehlike içine girerdi.

Hoid sessizce öksürerek elini öne uzattı.

"Aşağılık herif!" diye kızgınca söylendi Kelsier, Hoid'in ayaklarının dibine bir kese fırlatarak.

"Evet lordum," dedi Hoid dizlerinin üstüne çöküp eliyle etrafı araştırırken. "Özür dilerim lordum. Benim gözlerim zayıf, anlarsınız. Elimi yüzümün önüne kaldırsam kendi parmaklarımı zor görüyorum."

Akıllıca, diye düşündü Kelsier, Hoid keseyi bularak cebine atarken. Gözleri hakkında söylediği şey elbette ki bir yalandı, böylesine bir engeli olan hiçbir adam yeralında fazla ilerleyemezdi. Ancak muhbirinin yarı kör olduğunu düşünen bir asil, kimliğinin belirlenmesi konusunda çok daha az paranoyak davranırdı. Kelsier bu konuda endişeli değildi; üstünde Dockson'ın en iyi kılıklarından biri vardı. Sakalın yanı sıra sahte ama gerçekçi bir burun ile ayakkabıların içinde boyunu uzatan platformlar ve deri rengini açmak için de makyajı vardı.

"Daha fazlası olduğunu söyledin?" dedi Kelsier. "Yemin ederim skaa, eğer iyi bir şey çıkmazsa..."

"Hayır," dedi Hoid çabucak. "Lord Renoux yeğeni Leydi Valette ile Lord Elend Venture arasında bir evlilik düşünüyor."

Kelsier durakladı. *Bak bunu beklemiyordum...* "Bu saçma. Venture, Renoux'nun çok üstünde."

"İki genç bir ay önceki Venture balosunda *uzun uzun* konuşurken görüldüler."

Kelsier alay edercesine güldü. "Onu herkes biliyor. Bunun bir anlamı yok."

"Öyle mi?" diye sordu Hoid. "Herkes Lord Elend Venture'nın kızdan Kırık Tüy'deki o felsefe meraklısı asil genç grubundaki arkadaşlarına son derece övgüyle bahsettiğini de biliyor mu?"

"Genç erkekler kızlardan bahsederler," dedi Kelsier. "Bunun bir anlamı yok. O sikkeleri geri vereceksin."

"Bekleyin!" dedi Hoid ilk kez sesi endişeli gibi gelerek. "Dahası da var. Lord Renoux ile Lord Venture'mn gizli ilişkileri olmuş."

Ne?

"Bu doğru," diye devam etti Hoid. "Bu taze bir bilgi, daha ben bile bunu bir saat önce duydum. Renoux ile Venture arasında bir bağlantı var. Ve her nedense Lord Renoux, Elend Venture'nın halolarda Leydi Valette'e göz kulak olması için görevlendirilmesini talep etmeyi başarabilmiş." Sesini alçalttı. "Lord Renoux'nun Venture Evi üzerinde bir... baskısının olduğu bile fısıldanıyor."

Bu akşam o baloda ne oldu, diye düşündü Kelsier. Ancak sesli olarak, "Bunların hepsi kulağa çok zayıf geliyor skaa. Boş tahminlerden başka hiçbir şeyin yok mu?" dedi.

"Renoux Evi hakkında yok lordum," dedi Hoid. "Elimden geleni yaptım ama bu ev hakkındaki endişeleriniz anlamsız! Politik açıdan daha merkezi olan bir evi seçmelisiniz. Meselâ, diyelim ki Elariel Evi..."

Kelsier kaşlarını çattı. Hoid, Elariel'in adını söyleyerek onlar hakkında Kelsier'in ödediği paraya değecek önemli bir parça bilgisinin olduğunu ima etmekteydi. Görünüşe göre Renoux Evi'nin sırları güvendedeydi. Tartışmayı diğer evlere doğru götürmenin zamanı gelmişti ki Hoid, Kelsier'in Renoux üzerindeki ilgisinden şüphelenmesin.

"Pekâlâ," dedi Kelsier. "Ama eğer bu da benim zamanımı harcadığıma değmezse..."

"Değecek lordum. Leydi Shan Elariel bir Teskinci."

"Kanıt?"

"Onun duygularım üstündeki dokunuşunu hissettim lordum," dedi Hoid. "Bir hafta önce Elariel Kalesi'ndeki bir yangın sırasında oradaydı, hizmetkârların duygularını yatıştırıyordu."

O yangını Kelsier çıkarmıştı. Ne yazık ki muhafız kulübelerinden daha öteye yayılmamıştı. "Başka?"

"Elariel Evi yakın zamanlarda ona güçlerini aristokratik faaliyetlerde daha fazla kullanma izni verdi," dedi Hoid. "Bir ev savaşı çıkmasından korkuyorlar ve onun mümkün olan ne kadar ittifak varsa kurmasını istiyorlar. Her zaman sağ eldivenin içindeki ince bir zarfta pirinç talaşı taşıyor. Bir baloda onun yakınlarına bir Arayıcı getirin ve siz de göreceksiniz. Lordum, ben yalan söylemem! Bir muhbir olarak benim hayatım sadece ünüme bağlıdır. Shan Elariel *kesinlikle* bir Teskinci."

Kelsier düşünceliymiş gibi durakladı. Bu bilgi onun için faydasızdı ama onun gerçek amacı olan Renoux Evi hakkında bilgi edinme kısmı zaten tamamlanmıştı. Kendisi fark etse de, etmese de, Hoid sikkelerini hak etmişti.

Kelsier gülümsedi. *Şimdi biraz daha kargaşa çıkaralım.*

"Peki ya Shan'ın Salmen Tekiel ile olan gizli ilişkisi?" dedi Kelsier olası bir asil gencin ismini seçerek. "Onun gözüne girmek için de güçlerini kullanmış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, kesinlikle eminim lordum," dedi Hoid hızla. Kelsier gözlerindeki heyecan parıltısını görebiliyordu. Hoid, Kelsier'in ona ücretsiz olarak lezzetli bir lokma politik dedikodu vermiş olduğunu varsaymıştı.

"Belki geçen hafta Elariel'in Hasting Evi'yle olan anlaşmasını da o sağlamıştır," dedi Kelsier düşünceli bir şekilde. Böyle bir anlaşma yoktu.

"Büyük olasılıkla lordum."

"Pekâlâ, skaa," dedi Kelsier. "Sikkelerini hak ettin. Belki başka bir zaman da seni çağırıyorum."

"Teşekkür ederim lordum," dedi Hoid yerlere kadar eğilerek.

Kelsier yere bir sikke bıraktı ve kendisini havaya fırlattı. Bir çatının üstüne inerken göz ucuyla Hoid'in yerdeki sikkeyi kapmak için hızla fırladığını fark etti. "Zayıf gözlerine" rağmen sikkeyi bulmakta herhangi bir sorun yaşamamıştı. Kelsier gülümsedi, sonra da yoluna devam etti. Hoid, Kelsier'in gecikmiş olmasının lafını etmemişti ama Kelsier'in bir sonraki randevusu bu kadar hoşgörülü olmayacaktı.

Doğuya, Ahlstrom Meydanı'na doğru ilerledi. Giderken sispelerinin çekip çı-

kardı, sonra da yeleğini yırtarak altında gizli olan paralanmış gömleği ortaya çıkardı. Bir ara sokağa inerek pelerin ve yelekten kurtuldu, sonra da köşeden iki avuç dolusu kül kaptı. Sert, sıvalı taneciklerle kollarını ovalayarak yara izlerini gizledi, sonra da yüzüne ve takma sakalına iyice yedirdi.

Saniyeler sonra tökezleyerek ara sokaktan çıkan adamın Hoid ile buluşmuş olan asilden çok farklı biriydi. Az önce düzgün olan sakal şimdi yüzünden hırpani bir çalı gibi çıkıyordu. Birkaç seçme parçası çıkarılarak düzensiz ve hastalıklı bir görüntüye büründürülmüştü. Kelsier aksak bir bacağı varmış gibi yaparak topalladı ve meydanın sessiz fışkiyesinin yakınında ayakta duran gölgeli bir şekle doğru seslendi.

"Lordum?" diye seslendi Kelsier hırıltılı bir sesle. "Lordum, bu siz misiniz?"

Venture Evi'nin lideri Lord Straff Venture bir asil için bile zorba sayılacak bir adamdı. Kelsier yanında durmakta olan bir çift muhafızı seçebiliyordu, lordun kendisi ise sisler yüzünden biraz bile rahatsızmış gibi görünmüyordu; onun bir Kalaygöz olduğu açıkça bilinirdi. Venture sert adımlarla öne çıktı, düello değneği yanında yere vuruyordu.

"Geç kaldın skaa!" diye azarladı.

"Lordum, ben... ben... Ben ara sokakta bekliyordum, lordum, anlaşılmış olduğumuz gibi!"

"Böyle bir şey için anlaşımadık!"

"Üzgünüm lordum," dedi Kelsier tekrar, eğilir ve sonra da "aksak" bacağı yüzünden topallarken. "Üzgünüm. Üzgünüm. Ben hemen ara sokağın içindeydim. Sizi bekletmek gibi bir amacım yoktu."

"Bizi göremedin mi be adam?"

"Üzgünüm lordum," dedi Kelsier. "Benim gözlerim... pek iyi değil, anlarsınız. Elimi yüzümün önüne kaldırırsam kendi parmaklarımı zor görüyorum." *Tüyo için sağ ol Hoid.*

Venture öfkeyle homurdanarak değneğini bir muhafıza verdi, sonra da Kelsier'in yüzüne sertçe bir tokat attı.

Kelsier yanağını tutarak tökezleyip yere düştü. "Üzgünüm lordum," diye mırıldandı tekrar.

"Bir daha beni bekletirsen, o seferki değnek olacak," dedi Venture tersçe.

Eh, bir dahaki sefer birilerinin bahçesine terk edecek bir cesedim olduğu zaman nereye gideceğimi biliyorum, diye düşündü Kelsier tökezleyerek ayağa kalkarken.

"Şimdi," dedi Venture. "Hadi işimize bakalım. Getirmek için söz vermiş olduğun bu önemli haber ne?"

"Erikell Evi hakkında lordum," dedi Kelsier. "Lord Hazretleri'nin geçmişte onlarla anlaşmaları olduğunu biliyorum."

"Ve?"

"Ee, lordum, onlar sizi epey bir aldatıyorlar. Kılıçlarını ve değneklerini Tekiel Evi'ne sizin ödemekte olduğunuz fiyatın yarısına satıyorlar!"

"Kanit?"

“Sadece Tekiel’in yeni silahlarına bir bakmanız yeter lordum,” dedi Kelsier. “Benim dediğim doğru. Benim ünümden başka hiçbir şeyim yok! Eğer ünüm olmazsa, hayatım da olmaz.”

Ve yalan da söylemiyordu. Ya da en azından tamamen değil. Kelsier’in Venture’nın kolaylıkla teyit edebileceği ya da boşa çıkarabileceği bilgiler yayması faydasız olurdu. Söylediklerinin bir kısmı doğruydu, Erikell Tekiel’e hafif bir avantaj veriyordu. Kelsier elbette ki bunu abartmaktaydı. Eğer oyunu iyi oynayabilirse Venture’nın Tekiel’i kıskanmasına neden olurken, aynı zamanda Erikell ile Venture arasında bir uçurum da oluşturabilirdi. Ve eğer Venture silahlar için Erikell yerine Renoux’ya gelecek olursa... o da işin cabası olurdu.

Straff Venture homurdandı. Onun evi güçlüydü, inanılmayacak kadar güçlüydü ve zenginliğinin kaynağı olarak dayanmakta olduğu tek bir belli sanayi ya da yatırım yoktu. Bu Lord Hükümdar’ın vergileri ve atiyum masrafları da göz önüne alındığı zaman, Son İmparatorluk’ta ulaşması çok zor olan bir konumdu. Bu ayrıca Venture’yı Kelsier için güçlü bir silah haline getiriyordu. Eğer o bu adama gerçek ile düzmecenin doğru bir karışımını verebilirse...

“Bunun bana pek bir faydası yok,” dedi Venture bir anda. “Görelim bakalım sen *gerçekten* ne kadar bilgiliymişsin muhbir. Bana Hathsin Firarisi’nden bahset.”

Kelsier donakaldı. “Affedersiniz lordum?”

“Para almak mı istiyorsun?” diye sordu Venture. “Eh, bana Firari’den bahset. Söylentiler onun Luthadel’e geri döndüğünden bahsediyor.”

“Sadece söylentiler lordum,” dedi Kelsier çabucak. “Ben bu Firari’yle hiç karşılaşmadım ama onun Luthadel’de olduğundan şüphe ederim, eğer gerçekten hattaysa tabii.”

“Ben onun bir skaa ayaklanması toplamakta olduğunu duydum.”

“Her zaman skaaların kulağına isyan fısıldayan aptallar olmuştur lordum,” dedi Kelsier. “Ve her zaman Firari’nin adını kullanmaya çalışanlar da oluyor ama ben hiçbir adamın Çukurlar’dan sağ çıkabildiğine inanmıyorum. Eğer siz arzu ederseniz bunun hakkında daha fazla bilgi araştırabilirim, ancak sizin benim bulacağlarım karşısında hayal kırıklığına uğramanızdan endişe ediyorum. Firari öldü. Lord Hükümdar... o böylesi dikkatsizliklere izin vermez.”

“Doğru,” dedi Venture düşünceli bir şekilde. “Ama skaalar ‘On Birinci Metal’ hakkındaki bu söylentiden eminmiş gibi görünüyorlar. Sen bunu duydun mu muhbir?”

“Ah, evet,” dedi Kelsier şaşkınlığını gizleyerek. “Bir efsane lordum.”

“Benim daha önce hiç duymadığımı bir efsane,” dedi Venture. “Ve ben böyle şeylere *çok* yakından ilgi gösteririm. ‘Efsane’ filan yok. Çok kurnaz birileri skaaları manipüle etmeye çalışıyor.”

“Çok... ilginç bir düşünce lordum,” dedi Kelsier.

“Evet, öyle,” dedi Venture. “Ve Firari’nin Çukurlar’da ölmüş *olduğunu* da varsayarsak, eğer birileri onun cesedini... onun kemiklerini ele geçirebilmişse... bir adamın görüntüsünü taklit etmenin yolları vardır. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?”

"Evet lordum," dedi Kelsier.

"Bunun için gözünü açık tut," dedi Venture. "Senin dedikoduların umurumda değil; bana skaalara önderlik eden bu adamın ya da her neyse onun hakkında bir şeyler getir. O *zaman* benden para alacaksın."

Venture karanlıkta hızla dönerek adanlarına el etti ve düşünceler içindeki Kelsier'i arkasında bırakarak gitti.

Kısa bir süre sonra Kelsier Renoux Malikânesi'ne vardı; Fellise ile Luthadel arasındaki dikenyolu şehirler arasında hızla seyahat edebilmesini sağlıyordu. Kelsier dikenleri kendisi yerleştirmemişti; kimin yaptığını da bilmiyordu. Sık sık eğer dikenyolunda seyahat ederken ters yöne gitmekte olan bir Sissoyluyla karşılaşsa ne yapacağını merak ederdi.

Herhâlde birbirimizi görmezden gelirdik, diye düşündü Kelsier, Renoux Malikânesi'nin bahçesine inerken. *Biz bunu yapmakta oldukça iyiyiz.*

Geri almış olduğu sispelerini sakın rüzgârda hafifçe dalgalanırken sislerin arasından fenerlerle aydınlatılmış malikâneye baktı. Boş at arabası Vin ile Sazed'in Elariel Evi'nden döndüklerine işaret ediyordu. Kelsier onları içeride Lord Renoux ile sessizce konuşarak oturma odasında beklerken buldu.

"Bu senin için yeni bir görünüş," dedi Vin, Kelsier odadan içeri girerken. Güzel, kırmızı bir tuvalet hâlâ üzerindeydi ancak leydilere yakışmayacak bir duruşla bacaklarını altına toplamış olarak oturuyordu.

Kelsier kendi kendine gülümsedi. *Birkaç hafta önce olsa, geri döner dönmez üzerini değiştirerek o tuvaletten kurtulmuş olurdu. Onu da bir leydiye çevireceği sonunda.* Oturacak bir yer bularak kül lekeli takma sakalını çekirtmeye başladı. "Bunu mu diyorsun? Duydum ki yakında sakal geri dönecekmiş. Ben sadece moda'yı herkesten önce takip etmeye çalışıyorum."

Vin burun kıvrırdı. "Dilenci modasını belki."

"Akşam nasıl geçti Kelsier?" diye sordu Lord Renoux.

Kelsier omuz silkti. "Çoğu diğer akşam gibiydi. Neyse ki, görünüşe göre Renoux Evi şüphelerden uzak kalmaya devam ediyor. Ancak ben bizzat asillerin bazıları için bir çeşit endişe kaynağı olmuştum gibi."

"Sen mi?" diye sordu Renoux.

Kelsier bir hizmetkâr ona yüzünü ve kollarını temizlemesi için ılık, nemli bir kuşmaş getirirken başıyla onayladı; gerçi hizmetkârların onun rahatı için mi, yoksa mobilyalara bulaştırabileceği kül için mi endişe ettiklerinden emin değildi. Kollarını silerek solgun beyaz renkli yara izlerini ortaya çıkardı, sonra da sakalı sökmeye başladı.

"Görünüşe göre skaa toplumunun geneli On Birinci Metal'in kokusunu almış," diye devam etti. "Asillerin bazıları da büyümekte olan söylentileri duymuş ve daha akıllı olanları endişelenmeye başlıyor."

"Bu bizi nasıl etkiliyor?" diye sordu Renoux.

Kelsier omuz silkti. "Asillerin benim üzerime daha az, birbirleri üzerine de daha çok odaklanmasını sağlamak için tersine söylentiler yayacağız. Gerçi Lord

Venture eğlendirici bir şekilde beni kendim hakkında bilgi aramam için teşvik etti. Bir adamın bu türden bir rol yaparken epey bir kafası karışabilir. Sen bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum Renoux."

"Benim yapım bu," dedi kandra sadece.

Kelsier tekrar omuz silkerek Vin ve Sazed'e döndü. "Peki, sizin akşamınız nasıl geçti?"

"Asap bozucu," dedi Vin huysuz bir ses tonuyla.

"Vin Hanım bir parça sıkkın," dedi Sazed. "Luthadel'den geri dönerken bana dans ettiği sırada toplamış olduğu sırlardan bahsetti."

Kelsier kıs kıs güldü. "Pek enteresan bir şey yok mu?"

"Sazed hepsini zaten biliyordu!" diye patladı Vin. "Ben o herifler için dönerek ve kıkırdayarak saatlerimi harcadım ve hepsi de değersiz çıktı!"

"Hiç de değersiz değil Vin," dedi Kelsier takma sakalın son parçasını da söküp çıkarırken. "Birkaç kişiyle tanıştın, görüldün ve kıkırdama provası da yapmış oldun. Bilgiye gelince ise, eh, kimse daha sana önemli olan herhangi bir şey söylemeyecek. Biraz zaman tanı."

"Ne kadar zaman?"

"Artık sen kendini daha iyi hissettiğine göre, seni balolara düzenli olarak gönderebiliriz. Birkaç aydan sonra, bizim ihtiyacımız olan türden bilgileri bulmaya başlayabilecek kadar tanıdık edinmiş olman gerekir."

Vin içini çekerek başıyla onayladı. Ancak balolara düzenli olarak gitme fikrine bir zamanlar olduğu kadar karşı değilmiş gibi görünüyordu.

Sazed boğazını temizledi. "Üstat Kelsier, ben bir şeyden bahsetmem gerektiğini hissediyorum. Akşamın çoğu boyunca Lord Elend Venture bize masamızda eşlik etti, gerçi Vin Hanım onun ilgisini aristokrasi açısından daha az tehdit edici göstermek için bir yol bulmayı başardı."

"Evet, ben de öyle duydum," dedi Kelsier. "O insanlara ne söyledin Vin? Renoux ile Venture'nın dost olduklarını mı?"

Vin'in hafifçe rengi soldu. "Nereden biliyorsun?"

"Benim gizemli güçlerim var," dedi Kelsier elini şöyle bir sallayarak. "Her neyse, herkes Renoux Evi ile Venture Evi'nin gizli iş anlaşmaları yapmış olduğunu düşünüyor. Büyük ihtimalle de Venture'nın silah stoku yapmakta olduğunu varsayıyorlardır."

Vin yüzünü astı. "Ben o kadar ileri gitmesini istememiştim..."

Kelsier çenesindeki yapıştırıcıyı ovalarken başını sallayarak onayladı. "Aristokrasi böyle bir şeydir Vin. İşler hızla kontrolden çıkabilir. Ama bu pek büyük bir sorun değil; gerçi bu senin Venture Evi ile uğraşırken çok dikkatli olmak zorunda kalacağın anlamına geliyor Lord Renoux. Vin'in yorumlarına onların nasıl bir tepki vereceklerini görmek isteyeceğiz."

Lord Renoux başıyla onayladı. "Katılıyorum."

Kelsier esnedi. "Şimdi eğer daha başka bir şey yoksa bir akşam içinde hem asil hem de dilenci rolü yapmak beni fena hâlde yordu..."

“Bir diğerk şey daha var Üstat Kelsier,” dedi Sazed. “Akşamın sonunda Vin Hanım Lord Elend Venture’nın baloyu Lekal ve Hasting Evleri’nden genç lordlarla birlikte terk ettiğini gördü.”

Kelsier duraklayarak kaşlarını çatıttı. “Bu garip bir birliktelik.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Sazed.

“Toplum içinde düşmanla arkadaşlık ederek büyük ihtimalle sadece babasını kızdırmaya çalışıyordur...” dedi Kelsier düşünceli bir şekilde.

“Belki,” dedi Sazed. “Ama üçü de iyi arkadaşmış gibi görünüyorlardı.”

Kelsier başıyla onaylayarak ayağa kalktı. “Bu konuyu daha fazla incele Saze. Lord Venture ile oğlunun hepimizi birden aptal yerine koyuyor olmaları ihtimali var.”

“Elbette Üstat Kelsier,” dedi Sazed.

Kelsier odadan çıktı ve sispelerinin bir hizmetkâra vererek gerindi. Doğu merdiveninden yukarı doğru çıkarken hızlı ayak sesleri duydu. Döndüğünde ise Vin’in ışıldayan kırmızı tuvaletinin eteklerini toplamış olarak arkasından gelmekte olduğunu gördü.

“Kelsier,” dedi sessizce. “Başka bir şey daha var. Konuşmak istediğim bir şey.”

Kelsier bir kaşını kaldırdı. *Sazed’in bile duymasını istemediği bir şey mi var?* “Benim odam,” dedi ve Vin de merdivenlerden yukarı doğru onu takip ederek odasına girdi.

“Ne hakkında bu?” diye sordu Kelsier, Vin kapıyı arkasından kapatırken.

“Lord Elend,” dedi Vin gözlerini yere çevirerek, biraz utanmış gibi görünüyor-du. “Sazed onu zaten sevmiyor, o yüzden de bundan diğerlerinin önünde bahsetmek istemedim. Ama bu gece garip bir şey buldum.”

“Ne?” diye sordu Kelsier merakla dolabına sırtını yaslayarak.

“Elend’in yanında bir yığın kitap vardı,” dedi Vin.

İlk ismini söyledi, diye düşündü Kelsier hoşnutsuzluk içinde. *Oğlana kapılıyor.*

“Epey okuduğu biliniyor ama o kitapların bazıları...” diye devam etti Vin. “Ee, o gitmişken ben de birkaç tanesine göz attım.”

Aferin sana. En azından sokaklar sana birkaç doğru içgüdü kazandırmış.

“Bir tanesi dikkatimi çekti,” dedi Vin. “Başlık olarak hava hakkında bir şeyler yazıyordu ama içindeki kelimeler Son İmparatorluk ve onun kusurlarından bahsediyordu.”

Kelsier bir kaşını kaldırdı. “Tam olarak ne diyordu?”

Vin omuz silkti. “Lord Hükümdar ölümsüz olduğuna göre, onun imparatorluğunun nasıl daha gelişmiş ve barışçıl olması gerektiğiyle ilgili bir şeylerdi.”

Kelsier gülümsedi. “*Sahte Şafağın Kitabı*; herhangi bir Sırdaş sana bunun bütününü alıntılayabilir. Ben hiç fiziksel nüshasının kaldığını sanmıyordum. Yazarı Deluse Couvre daha sonraları ondan bile fazla suçlayıcı olan kitaplar da yazdı. Her ne kadar Allomansi’ye karşı bir günah işlememiş olsa da, obligatörler onun davası için bir istisna yaparak onu da kancayla astılar.”

“Elend’in bir nüshası var,” dedi Vin. “Sanırım diğer leydilerden bir tanesi de

kitabı bulmaya çalışıyordu. Onun hizmetkârlarından birini kitapları karıştırırken gördüm."

"Hangi leydi?"

"Shan Elariel."

Kelsier başıyla onayladı. "Eski nişanlısı. Büyük ihtimalle Venture oğluna şantaj yapmak için bir şeyler arıyordur."

"Ben Shan'ın bir Allomanser olduğunu düşünüyorum Kelsier."

Kelsier aldığı bilgiyi düşünürken dikkati dağınık olarak başıyla onayladı. "O bir Teskinci. Büyük ihtimalle o kitaplar hakkındaki fikri de doğru; eğer Venture vârisi *Sahte Şafak* gibi bir kitabı okuyor, hatta bunu yanında taşıyacak kadar da aptalca davranıyorsa..."

"Bu tehlikeli mi?" diye sordu Vin.

Kelsier omuz silkti. "Kısmen. Bu eskice bir kitap ve gerçek anlamda isyana da teşvik etmiyor, o yüzden görmezden gelinebilir."

Vin kaşlarını çattı. "Kitap Lord Hükümdar hakkında oldukça eleştirel gibi görünüyordu. O, asillerin böyle şeyler okumasına izin veriyor mu?"

"Onların böyle şeyler yapmasına gerçekten de 'izin veriyor' değil," dedi Kelsier. "Daha ziyade bazen onların yaptıkları şeyleri görmezden geliyor. Kitap yasaklamak karışık iştir Vin; Nezaret bir metin hakkında ne kadar çok gürültü koparırsa, kitap da o kadar çok ilgi çeker ve o kadar çok sayıda kişi okumaya hevesli olur. *Sahte Şafak* bunaltıcı bir kitap ve Nezaret onu *yasaklamayarak* bilinmezliğe mahkûm etti."

Vin yavaşça başını salladı.

"Dahası, Lord Hükümdar asillere karşı skaalara olduğundan çok daha hoşgörülüdür," dedi Kelsier. "O asilleri uzun zaman önce ölmüş olan dostlarının ve müttefiklerinin, ona Zifir'i yenmesi için yardım etmiş olduğu söylenen kişilerin çocukları olarak görüyor. Arada sırada şüpheli kitapları okumak ya da aile üyelerine suikast düzenlemek gibi şeylerin onların yanına kalmasına izin veriyor."

"Yani... kitap endişe edilecek bir şey değil mi?" diye sordu Vin.

Kelsier omuz silkti. "Ben olsam öyle de demezdim. Eğer genç Elend'in *Sahte Şafak*'ı varsa, açıkça yasaklanmış olan başka kitaplarının da olması mümkün. Eğer obligatörler bunun kanıtını bulacak olurlarsa, asil olsun ya da olmasın, genç Elend'i Sorguculara teslim ederler. Soru bizim bunun olmasını nasıl sağlayabileceğimiz. Eğer Venture vârisi idam edilecek olursa, bu kesinlikle Luthadel'in politik kargaşasını artıracaktır."

Vin'in gözle görülür şekilde benzi attı.

Evet, diye düşündü Kelsier içinden iç çekerek. Kesinlikle oğlana kapılıyor. Bunu önceden tahmin etmiş olmam gerekirdi. Genç, güzel bir kıızı asil sosyetesinin içine göndermek mi? Şu ya da bu akbaba illâ ki ona yapışacaktı.

"Bunları sana onu öldürtesin diye anlatmadım Kelsier!" dedi. "Ben düşünmüş-tüm ki, belki... şey... o yasaklanmış kitapları okuyor ve iyi bir adam gibi görünüyor. Belki onu da müttefik filan gibi bir şey olarak kullanabiliriz."

Ah be çocuğum, diye düşündü Kelsier. Umarım seni bir kenara attığı zaman çok fazla incinmezsin. Senin buna kanmayacak kadar akıllı olman gerekirdi.

"Buna pek güvenme," dedi Kelsier. "Lord Elend yasaklanmış bir kitabı okuyor olabilir ama bu onu bizim dostumuz yapmaz. Onun gibi asiller her zaman olmuştur; kendi fikirlerinin yeni olduğunu zanneden genç filozoflar ve hayalperestler. Arkadaşlarıyla beraber içki içip Lord Hükümdar hakkında söylenmeyi severler ama kalplerinin içinde onlar hâlâ asildir. Asla kurulu düzene başkaldırmazlar."

"Ama..."

"Hayır, Vin," dedi Kelsier. "Bana güvenmen gerek. Elend Venture bizi ya da skaaları umursamıyor. O centilmen bir anarşist çünkü bu popüler ve heyecan verici."

"Benimle skaalar hakkında konuştu," dedi Vin. "Onların zeki olup olmadığını ve gerçek insanlar gibi davranıp davranmadıklarını bilmek istiyordu."

"Peki, bu ilgisi duygusal mıydı, entelektüel mi?"

Vin durakladı.

"İşte bak," dedi Kelsier. "Vin, o adam bizim müttefikimiz *değil*. Hatta sana ondan uzak durmanı söylemiş olduğumu da net bir şekilde hatırlıyorum. Elend Venture ile birlikte zaman geçirdiğinde, operasyonumuzu ve çetenin diğer üyelerini tehlikeye atmış oluyorsun. Anlıyor musun?"

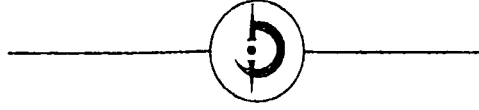
Vin gözlerini yere çevirerek başıyla onayladı.

Kelsier içini çekti. *Neden ondan uzak durmanın Vin'in niyet ettiği son şey olduğundan şüpheleniyorum? Öf be. Şu anda bununla uğraşmaya vaktim yok.*

"Git biraz uyu," dedi Kelsier. "Bu konuda daha sonra konuşuruz."

Bu bir gölge değil.

Beni takip eden bu karanlık şey, sadece benim görebildiğim şey; bu gerçekten de bir gölge değil. Siyahımsı ve şeffaf ama bir gölgeye benzeyen katı sınırları yok. Hafif bir şey, ince ve şekilsiz. Sanki koyu bir püsten oluşuyormuş gibi. Ya da sisten belki de.

20

VİN, LUTHADEL İLE Fellise arasındaki manzaradan iyice sıkılmaya başlamıştı. Son birkaç hafta içinde en azından bir düzine kere aynı kahverengi tepeleri, etrafa saçılmış ağaçları ve yabancı otlarla kaplı çalılardan oluşan örtüyü izleyerek aynı yolculuğu yapmıştı. Sanki yolun üzerindeki her tümseği birer birer tanıyabilecekmiş gibi hissetmeye başlıyordu.

Çok sayıda baloya katılmıştı ama onlar sadece başlangıçtı. Öğlen yemekleri, oturma partileri ve diğer günlük eğlence çeşitleri de en az balolar kadar popülerdi. Sık sık Vin şehirlerin arasında bir gün içinde iki, hatta üç kere gidip geliyordu. Görünüşe göre, genç leydilerin her gün altı saat boyunca bir at arabasının içinde oturmak dışında yapacak daha iyi bir şeyleri yoktu.

Vin içini çekti. Kısa bir mesafe ilerideki kanal kenarında gemi çekenlere mahsus yedekçi yolu denilen yol boyunca bitkin hâlde yürüyerek bir tekneyi Luthadel'e doğru çekmekte olan bir grup skaa gidiyordu. Vin'in hayatı çok daha kötü de olabilirdi.

Ama yine de hüsrana duyuyordu. Hâlâ gün ortasıydı ama akşama kadar herhangi bir önemli olay gerçekleşmeyecekti, o yüzden de Fellise'e geri dönmek dışında yapabilecek bir şeyi yoktu. Eğer diken yolunu kullansa yolculuğu ne kadar daha hızlı yapabileceğini düşünüp duruyordu. Tekrar sislerin arasında süzülme arzuyordu ama Kelsier onun eğitimine devam etmekte gönülsüzdü. Yeteneklerini koruması için her gece Vin'in kısa bir süreliğine dışarı çıkmasına izin veriyordu ama herhangi bir aşırı, heyecan verici sıçrayış yapmasına izin yoktu. Sadece çoğunlukla

yerde durmuş olarak küçük nesneleri itme ve Çekme gibi bazı temel hareketler uyguluyordu.

Geçmek bilmeven zayıflığı yüzünden de düş kırıklığı hissetmeye başlıyordu. Sorgucusuyla karşılaşalı üç aydan fazla olmuştu; kışın en sert kısımları tek bir kartanesi bile düşmeden geçmişti. İyileşmesi daha ne kadar sürecek?

En azından hâlâ balolara gidebiliyorum, diye düşündü. Sürekli seyahat etmekten duyduğu kızgınlığa rağmen, Vin görevlerinden hoşlanmaya başlamıştı. Bir leydi numarası yapmak sıradan hırsızlık işlerinden çok daha az gerilimliydi. Evet, eğer sırrı ortaya çıkacak olursa bunu hayatıyla öderdi ama şu an için aristokrasi onu kabul etmeye, onunla dans etmeye, onunla akşam yemeğine çıkmaya ve onunla muhabbet etmeye gönüllüymüş gibi görünüyordu. Bu iyi bir hayattı; biraz heyecansızdı ama eninde sonunda Allomansi'ye geri dönecek olması bunu telafi edecekti.

Bu da onu iki rahatsızlığıyla baş başa bırakıyordu. Birincisi işe yarar bilgiler elde etmekteki başarısızlığıydı; sorularından kaçınılması yüzünden gittikçe daha da fazla sinirleniyordu. Etrafta olup biten çok sayıda entrika olduğunu fark edebilecek kadar tecrübeli hâle gelmekteydi ama aristokrasi içinde hâlâ bunun bir parçası olmasına izin verilemeyecek kadar yeniydi.

Yine de, her ne kadar Vin'in yabancı statüsü sinir bozucu olsa da, Kelsier bunun eninde sonunda değişeceğinden emindi. Vin'in ikinci büyük rahatsızlığıyla başa çıkmak ise o kadar kolay değildi. Lord Elend Venture'nın son birkaç hafta boyunca çeşitli balolardaki eksikliği dikkat çekici olmuştu ve henüz bütün akşamını Vin'le birlikte geçirme hareketini yinelemiş değildi. Her ne kadar artık nadiren yalnız başına oturmak zorunda kalsa da, Vin hızla fark ediyordu ki diğer asillerin hiçbirisinde Elend'daki derinlik yoktu. Onların hiçbirisi Elend'in acayip nüktedanlığına ya da dürüst, samimi gözlerine sahip değillerdi. Öbürleri *gerçekmiş* gibi gelmiyorlardı. Elend gibi değillerdi.

Elend ondan kaçınıyormuş gibi görünmüyordu. Ama ayrıca onunla zaman geçirmek için fazla bir çaba harcıyormuş gibi de görünmüyordu.

Onu yanlış mı okudum, diye düşündü Vin araba Fellise'e ulaşırken. Bazen Elend'i anlamak o kadar zor oluyordu ki. Ne yazık ki onun görünüşteki kararsızlığı eski nişanlısının mizacını değiştirmemişti. Vin neden Kelsier'in onu fazla önemli birilerinin dikkatini çekmemesi için uyarılmış olduğunu anlamaya başlamıştı. Neyse ki Shan Elariel'le sık sık karşılaşmıyorlardı. Ancak karşılaştıkları zamanlarda ise Shan, Vin'i aşağılamak, hakaret etmek ve onu küçük düşürmek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyordu. Bunu sakın, aristokratik bir tavırla yapıyordu ve duruşu bile Vin'e ondan ne kadar daha aşağı seviyede olduğunu hatırlatıyordu.

Belki de Valette karakterime fazlasıyla bağlanmaya başladım, diye düşündü Vin. Valette sadece bir paravandı; onun zaten Shan'ın söylediği her şey olması gerekiyordu. Ama hakaretler yine de Vin'e batıyordu.

Vin başını sallayarak hem Shan'ı hem de Elend'i aklından uzaklaştırdı. Luthadel'e yaptığı ziyaret sırasında kül yağmıştı ve her ne kadar kül yağmuru şim-

di bitmiş olsa da Fellise sokakları boyunca rüzgârla savrulan küçük siyah akıntı ve girdaplarda izi görülebiliyordu. Etrafta hareket eden skaa işçiler kurumları süpürerek çöp kovalarında topluyor ve şehrin dışına taşıyorlardı. Arada bir de hızla koşturarak hiçbirisi işçiler için yavaşlama zahmetine girmeden geçmekte olan asillerin arabalarına yol vermek zorunda kalıyorlardı.

Zavallı şeyler, diye düşündü Vin bir grup pejmürde çocuğun yanından geçerlerken. Toz ağaçlarını sallayarak süpürülebilmesi için küllerini döküyorlardı; yoldan geçmekte olan bir asilin üstüne beklenmedik bir zamanda ağaçlardan kül yığınları dökülmesine yol açmak olmazdı. Her ağaçta iki tane çocuk ağaçları sallıyor, öfkeli siyah sağanakları başlarının üstüne döküyorlardı. Dikkatli, eli değnekli ustabaşlar sokak boyunca ileri geri yürüyerek işin devam ettiğinden emin oluyorlardı.

Elend ve diğerleri, diye düşündü Vin. *Onlar hayatın skaalar için ne kadar kötü olduğunu anlayamıyor olmalılar. Güzel kalelerinde yaşayıp dans ediyorlar. Lord Hükümdar'ın zulmünün gerçek boyutlarını ise asla anlamıyorlar.*

Vin aristokrasideki güzelliği görebiliyordu; o Kelsier gibi değildi, onlardan bütün bütün nefret etmiyordu. Bazıları kendi çaplarında oldukça nazik gibi görünüyordu ve Vin de skaaların onların zalimlikleri hakkında anlattıkları hikâyelerin bazılarının abartılı olması gerektiğini düşünmeye başlıyordu. Ancak yine de o zavallı oğlanın ölümü gibi olayları ya da bu skaa çocukların yaptıkları gibi işleri gördüğü zaman merak etmeden edemiyordu. Asiller nasıl görmüyordu? Nasıl anlayamıyorlardı?

İçini çekerek en sonunda araba Renoux Malikânesi'ne yanaşırken bakışlarını skaalardan başka yöne çevirdi. Anında iç avludaki büyük kalabalığı fark etti ve taze bir metal şişeciğini kaptı. Lord Hükümdar'ın Lord Renoux'yu tutuklaması için asker göndermiş olduğundan endişe etmişti. Ama çabucak kalabalığın askerlerden değil de, sıradan işçi kıyafetleri içindeki skaalardan oluştuğunu fark etti.

At arabası kapılardan geçti ve Vin'in şaşkınlığı daha da arttı. Skaaların arasında yığınlar hâlinde yatan kutu ve çuvallar vardı; pek çoğu yakın zamandaki kül yağmuru yüzünden kurumla lekelenmişti. İşçiler ise hareket hâlindeydiler; bir dizi yük arabasını yüklüyorlardı. Vin'in arabası köşkün önüne yanaşarak durdu ve o Sazed'in kapıyı açması için beklemeden kendi kendine aşağı atlayıp elbisesinin eteklerini kaldırdı, sonra da çalışmalarını incelemekte olan Kelsier ve Renoux'ya doğru uzun adımlarla ilerledi.

"Mağaralara malzemeleri *buradan* mı gönderiyorsunuz?" diye sordu Vin sessiz bir şekilde iki adamın yanına geldiğinde.

"Bana reverans yap çocuğum," dedi Renoux. "Görülebileceğimiz yerlerde rolünü sürdür."

Vin kızgınlığına hâkim olarak emredildiği gibi yaptı.

"Elbette öyle yapıyoruz Vin," dedi Kelsier. "Renoux'nun toplamakta olduğu bütün o silahlar ve ikmal malzemeleriyle bir şeyler *yapması* gerekiyor. Eğer onun bunları bir yerlere gönderdiğini görmezlerse insanlar şüphelenmeye başlar."

Renoux başıyla onayladı. "Görünüş itibarıyla bütün bunları kanal tekneleriyle-

le hatıdaki plantasyonuma gönderiyoruz. Ancak mavnalar malzemeleri ve kanal işçilerinin büyük bir kısmını indirmek için isyançı mağaralarında duracak. Sonra mavnalar ve birkaç adamı görüntüyü korumak için vola devam edecek."

"Askerlerimiz Renoux'nun planın içinde olduğunu bile bilmiyor," dedi Kelsier gülümseyerek. "Onun, benim dolandırdığım bir asil olduğunu zannediyorlar. Dahası bu bizim de gidip orduyu incelememiz için çok iyi bir fırsat olacak. Mağaralarda geçireceğimiz bir hafta gibi bir süreden sonra ise Renoux'nun doğuya gelen mavnalarından birisiyle Luthadel'e geri dönebiliriz."

Vin durakladı. "Biz mi?" diye sordu bir anda mavnada seyahat ederken aynı, sıkıcı manzarayı günler ve günler ve günler boyunca izleyerek geçecek olan haftalar gözünün önünde canlanarak. Bu Luthadel ile Fellise arasında gidip gelmekten bile daha beter olurdu.

Kelsier bir kaşını kaldırdı. "Endişeli gibi görünüyorsun. Görünüşe göre birileri balolar ve partilerden hoşlanmaya başlamış."

Vin kızardı. "Ben sadece burada olmam gerektiğini düşündüm. Yani, hasta olarak kaçırdığım o kadar zamandan sonra ben..."

Kelsier gülerken bir elini kaldırdı. "Sen kahyorsun. Gidenler Yeden ve benim. Benim askerleri incelemem gerek ve Yeden de Ham, Luthadel'e geri gelebilirsin diye bir süre orduya göz kulak olacak. Ayrıca ağabeyimi de yanımıza alacak ve onu Vennias'ta Nezaret çıraklarının arasına sızacağı noktaya kadar götüreceğiz. Senin de geri dönmüş olman iyi; biz gitmeden önce onunla biraz zaman geçirmeni istiyorum."

Vin kaşlarını çatı. "Marsh'la mı?"

Kelsier başıyla onayladı. "O bir Arayıcı Siskan. Tunç nispeten az faydalı olan metallerden biridir, özellikle de bir Sissoylu için ama Marsh sana bir iki numara gösterebileceğini iddia ediyor. Bu büyük olasılıkla onunla birlikte çalışmak için bulacağın son fırsat olacak."

Vin toplanmakta olan kervana doğru bir göz attı. "O nerede?"

Kelsier'in yüzü asıldı. "Geç kaldı."

Aile özelliği demek ki.

"Kısa bir süre sonra burada olması gerekir çocuğum," dedi Lord Renoux. "Belki de içeri girip serinletici bir şeyler almak istersin?"

Ben son zamanlarda yeteri kadar serinledim, diye düşündü kızgınlığını kontrol ederek Vin. Köşkün içine gitmek yerine avlu boyunca dolaşarak malları ve yerel kanal limanlarına taşınacak malzemeleri yük arabalarına doldurmakta olan işçileri inceledi. Bahçeler iyi bakımlı tutuluyordu ve her ne kadar kül daha temizlenmemiş olsa da, kısa kesilmiş çimenler Vin'in eteklerini yere sürtünmesine engel olmak için çok fazla yukarı kaldırmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Ayrıca, elbiselerdeki külü temizlemek şaşırtıcı derecede kolaydı. Düzgün yıkama ve bazı pahalı sabunlar sayesinde, beyaz bir giysinin bile külden arındırılması mümkündü. İşte bu yüzden asillerin her zaman yeni gibi görünen giysileri olabiliyordu. Bu skaalar ile asilleri birbirinden ayıran o kadar basit ve sıradan bir şeydi ki.

Kelsier haklı, diye düşündü Vin. Ben bir leydi olmaktan hoşlanmaya başladım. Ve yeni hayat tarzının onun içinde yaratmakta olduğu değişiklikler hakkında da endişe ediyordu. Bir zamanlar sorunları açlık ve dayak gibi şeylerken, şimdi uzun süreli araba yolculukları ile randevularına geç kalan eşlikçiler olmuştu. Böylesine bir değişiklik insanı ne hâle getirirdi?

Kendi kendine içini çekerek malzemelerin arasında yürüdü. Kutuların bazıları kılıçlar, savaş sopaları ve yaylar gibi silahlarla dolu olacaktı ama malların büyük bir kısmı paketlenmiş gıda maddelerinden oluşuyordu. Kelsier bir ordu oluşturmak için çelikten çok daha fazla tahıl gerektiğini söylemişti.

Tepelerindeki küllere dokunmamaya özen göstererek, bir parmağını bir kutu yığını boyunca gezdirdi. Bugün bir mavna gönderecek olduklarını biliyordu ama Kelsier'in de onunla birlikte gitmesini beklememişti. Elbette o da büyük ihtimalle gitme kararını kısa bir süre öncesine kadar vermemiş olmalıydı; yeni ve sorumluluk sahibi Kelsier bile hâlâ fevri bir adamdı. Belki bu da bir lider için iyi bir özellikti. O nerede aklına gelmiş olursa olsun, yeni fikirleri uygulamaya koymaktan çekinmiyordu.

Belki ben de onunla gitmek için izin istemeliyim, diye düşündü Vin öylesine. Son zamanlarda çok fazla leydi rolü yaptım. Önceki gün arabanın içinde tek başına olduğu gerçeğine rağmen kendisini dik sırtlı ve resmi bir duruşla otururken yakalamıştı. İlgüdülerini kaybetmekte olduğundan korkuyordu; artık Valette olmak onun için neredeyse Vin olmaktan daha doğal gelmeye başlamıştı.

Ama elbette ki bir yere gidemezdi. Leydi Flavine ile katılması gereken bir öğlen yemeği randevusu vardı, Hasting balosundan ise bahsetmeye bile gerek yoktu; bu ayın en büyük sosyal faaliyeti bu olacaktı. Eğer Valette orada olmazsa, bunun yaratacağı hasarı tamir etmek haftalar sürerdi. Dahası her zaman Elend da vardı. Eğer yine kaybolursa büyük olasılıkla Elend onu tamamen unuturdu.

O seni zaten unuttu, dedi kendi kendine. Son üç parti sırasında seninle neredeyse konuşmadı bile. Aklını başına topla Vin. Bunların hepsi sadece başka bir dolap; bir oyun, tıpkı daha önce de yaptıkların gibi. Sen ününü bilgi edinebilmek için büyütüyorsun, dans edip flört edesin diye değil.

Kendi kendine kararlı bir şekilde başıyla onavladı. Yan tarafında birkaç skaa adam yük arabalarından birini dolduruyordu. Vin büyük bir kutu yığınının yanında durarak adamların çalışmasını izledi. Dockson'a göre ordunun asker toplama hızı artıyordu.

Momentum kazanıyoruz, diye düşündü Vin. Sanırım haberler yayılıyor. Bu da iyi bir şeydi, eğer çok fazla yayılmadıkları varsayılırsa.

Bir an için hamalları izlerken... garip bir şeyler hissetti. Dikkatleri işlerine yoğunlaşmış gibi görünmüyorlardı. Birkaç saniye sonra Vin dikkatlerini dağıtan şeyin ne olduğunu fark edebildi. Kelsier'e bakışlar atıp duruyor, çalışırken birbirlerine fısıldıyorlardı. Vin kutuların yan tarafında kalarak fark ettirmeden onlara yaklaştı ve kalay yaktı.

"... Hayır, bu kesinlikle o," diye fısıldadı adamlardan biri. "Ben yara izlerini gördüm."

"Onun boyu uzun," dedi bir diğeri.

"Uzun tabii. Sen ne sanmıştın?"

"Benim katıldığını toplantıda konuşmuştu," dedi bir diğeri. "Hathsin Firarisi." Ses tonunda huşu vardı.

Adamlar daha fazla kutu toplamak üzere yürüyerek uzaklaştılar. Vin başını yana yatırdı, sonra da işçilerin arasında dolaşarak dinlemeye başladı. Hepsini birden Kelsier hakkında konuşuyor değildi ama şaşırtıcı derecede çoğunluk öyleydi. Ayrıca "On Birinci Metal" hakkında da bir dizi konuşma duymuştu.

Ondan demek, diye düşündü. *İsyanın momentumu artmıyor, Kelsier'inki artıyor.* Adamlar onun hakkında sessiz, neredeyse hürmetkâr bir tonda konuşuyordu. Her nedense bu Vin'i rahatsız etmişti. Kendisi hakkında böyle şeylerin söylendiğini duymaya asla katlanamazdı. Ancak Kelsier bunları normal karşılıyordu; büyük olasılıkla karizmatik egosu sadece söylentileri daha da fazla alevlendiriyordu.

Bunların hepsi bittiği zaman vazgeçmeyi başarabilecek mi merak ediyorum. Diğer çete üyelerinin liderlik için hiçbir hevesinin olmadığı belliydi ama Kelsier bununla besleniyormuş gibi görünüyordu. Gerçekten de skaa isyanının iktidarı almasına izin verecek miydi? Herhangi bir adam böylesine bir gücü başkalarının eline bırakabilir miydi?

Vin yüzünü astı. Kelsier iyi bir adamdı; büyük olasılıkla iyi bir hükümdar da olurdu. Ancak eğer kontrolü ele almaya çalışacak olursa bu bir ihanet gibi durur. Yeden'e vermiş olduğu sözlerden döndüğü anlamına gelirdi. Vin bunu Kelsier'den görmek istemiyordu.

"Valette," diye seslendi Kelsier.

Vin kendisini biraz suçlu hissederek hafifçe sıçradı. Kelsier malikâne bahçelerine yaklaşmakta olan bir arabaya doğru işaret etti. Marsh gelmişti. Araba yavaşırken Vin de geri döndü ve Kelsier'in yanına Marsh ile aynı anda ulaştı.

Kelsier gülümseyerek başıyla Vin'e doğru işaret etti. "Daha bir süre yola çıkmak için hazır olamayacağız," dedi Marsh'a. "Eğer zamanın varsa, çocuğa birkaç şey gösterebilir misin?"

Marsh, Vin'e doğru döndü. O da Kelsier'in uzun boylu yapısı ve sarı saçlarına sahipti ama onun kadar yakışıklı değildi. Belki de gülümseme eksikliği bu yüzündendi.

Yukarıdaki köşkün ön balkonuna doğru işaret etti. "Orada beni bekle."

Vin cevap vermek için ağzını açtı ama Marsh'ın yüz ifadesindeki bir şeyler yüzünden tekrar kapattı. O Vin'e eski zamanları hatırlatmıştı; birkaç ay öncesi, Vin'in üstlerini sorgulamadığı zamanları. Dönerek üçlünün yanından ayrıldı ve köşke doğru ilerledi.

Ön balkona çıkan basamakları tırmanmak kısa bir yolculuk olmuştu. Yukarı çıktığı zaman bir sandalye çekti ve badanalı tahta parmaklığın yanına yerleşti. Balkon elbette ki çoktan fırçalanarak külden arındırılmıştı. Aşağıda Marsh hâlâ Kelsier ve Renoux ile konuşuyordu. Onların ötesinde, geniş kervanın bile ötesinde, Vin şehrin

dışındaki kızıl güneş ışığı tarafından aydınlatılan çorak tepeleri görebiliyordu.

Leydi rolü yaparak geçen sadece birkaç ay ve ben şimdiden işlenmemiş olan her şeyi daha değersiz görüyorum. Reen ile seyahat ettiği yıllar boyunca manzarayı hiç "çorak" olarak düşünmemişti. Ve Kelsier bir zamanlar bütün dünyanın bir asilin bahçesinden bile daha verimli olduğunu söylüyor.

Böyle şeyleri geri kazanmayı mı düşünüyordu? Sırdaşlar belki dilleri ve dinleri ezberleyebilirdi, ancak uzun zaman önce soyu tükenmiş olan bitkilerin tohumlarını yaratamazlardı. Küllerin yağmasını durduramaz ya da sisleri ortadan kaldıramazlardı. Eğer Son İmparatorluk yıkılacak olursa dünya gerçekten de o kadar değişir miydi?

Dahası, Lord Hükümdar yerini biraz olsun hak etmemiş miydi? O Zifir'i yenmişti ya da en azından bunu iddia ediyordu. Dünyayı o kurtarmıştı ve bu da, sakat bir açıdan bakıldığı zaman, onu dünyanın sahibi yapıyordu. Onların dünyayı Lord Hükümdar'ın elinden almaya çalışmaya ne hakkı vardı?

Vin böyle şeyler hakkında sık sık düşünüyordu ama endişelerinden diğerlerine bahsetmemişti. Onların hepsi kendilerini Kelsier'in planına adanmış gibi görünüyordu, hatta bazıları onun vizyonunu paylaşıyormuş gibi bile görünüyordu. Ama Vin daha tereddütlüydü. O Reen'in öğretmiş olduğu gibi, iyimserliğe karşı şüpheci olmayı alışkanlık edinmişti.

Ve eğer bugüne kadar şüphe duyulacak olan tek bir plan varsa, o da bu plandı.

Ancak kendi kendisini sorguladığı noktanın da ötesine geçmeye başlamıştı. Vin neden çetede kaldığını biliyordu. Plan için değildi; insanlar içindi. Kelsier'den hoşlanıyordu. Dockson'dan, Breeze'den ve Ham'dan hoşlanıyordu. Hatta garip küçük Dikiz ve onun huysuz dayısından bile hoşlanıyordu. Bu onun daha önce birlikte çalışmış olduğu hiçbir çeteye benzemiyordu.

Bu onların seni öldürtmesine izin vermek için yeteri kadar iyi bir sebep mi, diye sordu Reen'in sesi.

Vin durakladı. Son zamanlarda aklının içinde onun fısıltılarını daha az duymaya başlamıştı ama hâlâ oradaydılar. Reen'in hayatının on altı yılı boyunca içine işlemiş olan dersleri kolay kolay bir kenara atılamazdı.

Birkaç saniye sonra Marsh balkona geldi. Vin'e o sert bakışlarını yöneltti, sonra da konuştu. "Görünüşe göre Kelsier benim akşamı seni Allomansi'de eğiterek geçirmemi bekliyor. Hadi başlayalım."

Vin başıyla onayladı.

Marsh ona dik dik baktı; belli ki daha kapsamlı bir cevap bekliyordu. Vin ise sessizce oturdu. *Ketum olabilen tek kişi sen değilsin arkadaşım.*

"Pekâlâ," dedi Marsh onun yanına oturarak, bir kolunu balkon parmaklığının üstüne koydu. Devam ettiği zaman sesi biraz daha az kızgın gibi geliyordu. "Kelsier diyor ki sen içsel zihinsel özelliklerle çalışarak çok az zaman harcamışsın. Doğru mu?"

Vin tekrar başıyla onayladı.

"Ben pek çok Sissoylunun bu güçleri ihmal ettiğinden şüphe ediyorum," dedi Marsh. "Ve bu bir hata. Tunç ve bakır diğer metaller kadar gösterişli olmayabilir

ama onlar da iyi eğitilmiş birisinin elinde çok güçlü olabilirler. Sorgucular işlerini tunç kullanınları sayesinde yapıyorlar ve yeraltının Siskan kesimi de bakıra bel bağladığı için sağ kalıyor.

"İki gücün içinde tunç kesinlikle çok daha incelikli olanı. Sana bunu nasıl düzgün bir şekilde kullanabileceğini öğretebilirim; eğer sana gösterdiğim şeyleri çalışırsan, o zaman pek çok Sissoylunun görmezden geldiği bir avantajın olur."

"Ama öbür Sissoylular bakır yakmayı bilmiyor mu?" diye sordu Vin. "Eğer savaşacak olduğun herkesin tuncun güçlerine karşı bağışıklığı varsa bunları öğrenmenin ne faydası var?"

"Görüyorum ki sen de şimdiden onlar gibi düşünmeye başlamışsın," dedi Marsh. "Herkes Sissoylu değildir kızım, aslında çok ama çok az sayıdaki kişi Sissoyludur. Ve sizin türünüzün düşünmeyi sevdiğinin aksine, normal Siskanlar da insanları öldürebilir. Sana saldırmakta olan adamın bir Sikkeci değil de, bir Haydut olduğunu bilmek kolaylıkla hayatını kurtarabilir."

"Pekâlâ," dedi Vin.

"Tunç ayrıca senin Sissoyluları belirlemene de yardımcı olur," dedi Marsh. "Eğer yakınlarda bir Dumancı yokken Allomansi kullanan birini görüyor ama Allomantik titreşimler yaydığını hissetmiyorsan, o zaman bunun bir Sissoylu olduğunu anlarsın. Ya öyledir ya da Sorgucu. İki durumda da kaçman gerekir."

Vin sessizce başıyla onayladı, yan tarafındaki yara hafifçe sızıyordu.

"Sadece bakırın açık olarak etrafta koşturmak yerine, tunç yakmanın çok büyük avantajları vardır. Evet, bakır kullanarak kendini Dumanlamış oluyorsun ama ayrıca bir açıdan da kendini kör etmiş olursun. Bakır sana duygularının İtilmesi ya da Çekilmesine karşı bağışıklık kazandırır."

"Ama bu iyi bir şey."

Marsh başını hafifçe bir yana eğdi. "Ya? Peki ya hangisi daha büyük bir avantaj olacak? Teskinci birinin dokunuşuna karşı bağışıklık sahibi ancak kör olmak mı? Yoksa tuncun sayesinde tam olarak hangi duyguları bastırmaya çalıştığını bilmek mi?"

Vin durakladı. "O kadar detaylı bir şeyi hissedebilir misin?"

Marsh başıyla onayladı. "Dikkat ve alıştırma ile, rakibinin Allomantik yakışlarındaki çok minik değişimleri tanıyabilirsin. Bir Teskinci ya da Körükçü'nün bir kişinin duygularının tam olarak hangi kısmını etkilemeye çalıştığını belirleyebilirsin. Ayrıca birinin ne zaman metallerini harladığını da fark edebilirsin. Eğer çok becerikli bir hâle gelersen de, karşındakinin metallerinin ne zaman azalmaya başladığını bile tahmin edebilmen mümkün."

Vin düşünerek durakladı.

"Avantajı görmeye başlıyorsun," dedi Marsh. "İyi. Şimdi tunç yak."

Vin öyle yaptı. Anında havada iki ritmik gümleme hissetti. Sessiz titreşimlerin onun üzerinden sanki davulların vuruşları ya da okyanus dalgaları gibi akıp geçiyordu. Karışık ve bulanıklardı.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu Marsh.

"Ben... sanırım yakılan iki farklı metal var. Bir tanesi aşağıdaki Kelsier'den, öbürü de senden geliyor."

"Güzel," dedi Marsh takdirle. "Pratik yapmışsın."

"Pek değil," diye itiraf etti Vin.

Marsh bir kaşını kaldırdı. "Pek değil mi? Şimdiden titreşim kaynaklarını belirleyebiliyorsun. Bunun için pratik gerek."

Vin omuz silkti. "Bana doğal göründü."

Marsh bir an için hareketsizce durdu. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "İki titreşim birbirlerinden farklı mı?"

Vin kaşlarını çatarak konsantre oldu.

"Gözlerini kapat," dedi Marsh. "Diğer dikkat dağıtıcı şeyleri bir kenara bırak. Sadece Allomantik titreşimlere odaklan."

Vin öyle yaptı. Bu hiç de ses duymak gibi değildi. Titreşimler hakkında özellikle bir şeyi ayırt edebilmek için konsantre olması gerekiyordu. Bir tanesi sanki... ona vuruyormuş gibi geliyordu. Diğeri ise sanki aslında her vuruşuyla onu kaynağına doğru çekiyormuş gibi garip bir his yaratıyordu.

"Bir tanesi Çekici bir metal değil mi?" diye sordu Vin gözlerini açarak. "O Kelsier'den geliyor. Sen İtiyorsun."

"Çok güzel," dedi Marsh. "Kelsier sen pratik yapabilesin diye ondan istemiş olduğum gibi demir yakıyor. Ben ise elbette ki tunç yakıyorum."

"Hepsi böyle yapıyor mu?" diye sordu Vin. "Yani farklı hissettiriyor mu?"

Marsh başıyla onayladı. "Bir Çekici metal ile bir İtici metali birbirlerinden Allomantik imzalarıyla ayırt edebilirsin. Aslında metallerin bazıları en başından bu şekilde kategorilerine ayrılmıştır. Örneğin lehim İterken kalayın Çekmesi sezgisel olarak anlaşılacak bir şey değil. Sana gözlerini açmanı söylemedim."

Vin gözünü kapattı.

"Titreşimlere odaklan," dedi Marsh. "Uzunluklarını ayırt etmeye çalış. Aralarındaki farkı hissedebiliyor musun?"

Vin kaşlarını çatı. Yapabildiği kadar yoğun bir şekilde odaklandı ama onun metal hisleri... karışık gibi görünüyordu. Bulanık. Birkaç dakikadan sonra ise aynı titreşimlerin uzunlukları ona hâlâ aynıymış gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey hissedemiyorum," dedi hüzünlü bir şekilde.

"İyi," dedi Marsh duygusuz bir şekilde. "Ben titreşim uzunluklarını birbirinden ayırana kadar altı ay pratik yapmak zorunda kalmıştım. Eğer sen ilk denemende başarmış olsaydın, kendimi beceriksiz hissedirdim."

Vin gözlerini açtı. "O zaman neden benden yapmamı istedin?"

"Çünkü senin pratik yapman lazım. Eğer daha şimdiden İtici ve Çekici metalleri birbirlerinden ayırabiliyorsan... Eh, görünüşe göre senin yeteneğin var. Belki de Kelsier'in övünüp durduğu kadar çok yeteneklisindir."

"Peki ne görmem gerekiyordu?" diye sordu Vin.

"Eninde sonunda, iki farklı titreşim uzunluğu hissetmeyi başarabileceksin. Tunç ve bakır gibi içsel metaller, demir ve çelik gibi dışsal metallerden daha uzun

dalgalar vayar. Pratik yaptıkça titreşimlerin içinde olan üç tempoyu hissetmeye de başlayacaksınız. Fiziksel metaller için bir tane, zihinsel metaller için bir tane ve iki yüksek metal için de bir tane.

"Titreşim uzunluğu, metal grubu ve İtme-Çekme zıtlığı; bir kere bu üç şeyi bildiğin zaman, rakibinin hangi metalleri yaktığından tam olarak emin olabilirsin. Hızlı bir tempoyla sana çarpan uzun dalga boylu bir titreşim lehim olacak; içsel fiziksel İtici metal."

"İsimler nereden geliyor?" diye sordu Vin. "Dışsal ve içsel?"

"Metaller dörtlü gruplar hâlinde olur, en azından temel sekizi öyledir. İki dışsal metal, iki içsel metal; ikisinde de bir tanesi İter, öbürü de Çeker. Demirle kendinin dışında olan bir şeyi Çeker, çelikle kendinin dışında olan bir şeyi İtersin. Kalayla kendi içinde olan bir şeyi Çeker, lehimle de kendi içinde olan bir şeyi İtersin."

"Ama ya tunç ve bakır?" diye sordu Vin. "Kelsier onlara içsel metaller demişti ama bana dışsal şeyler üzerine etki ediyormuş gibi görünüyorlar. Bakır Allomansi kullandığın zaman başkalarının seni hissetmesini engelliyor."

Marsh başını olumsuzca salladı. "Bakır karşıdakileri değiştirmez, karşıdakiler üzerinde etkisi olacak bir şekilde senin kendi içinde olan bir şeyi değiştirir. O yüzden içsel bir metaldir. Ancak piring doğrudan başka bir kişinin duygularını değiştirir ve de dışsal bir metaldir."

Vin düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra da dönerek Kelsier'e doğru bir göz attı. "Bütün metaller hakkında çok şey biliyorsun ama sen sadece bir Siskan-sın, değil mi?"

Marsh başıyla onayladı. Gerçi cevap vermeye niyeti varmış gibi görünmüyordu.

O zaman bir şey deneyelim bakalım, diye düşündü Vin tuncunu söndürerek. Allomansi'sini maskeleyerek için hafifçe bakır yakmaya başladı. Marsh bir tepki vermedi ve aşağıdaki Kelsier ve kervana bakmaya devam etti.

Onun beni hissedemiyor olması gerekir, diye düşündü dikkatlice hem çinko hem de piring yakarak. Tıpkı Breeze'in onu yapması için eğitmiş olduğu şekilde uzandı ve hafifçe Marsh'ın duygularına dokundu. Şüphelerini ve tereddütlerini bastırdı ve aynı anda özlem hissini de güçlendirdi. Teorik olarak bunun onu konuşmaya daha eğilimli yapması gerekirdi.

"Bir yerlerden öğrenmiş olmalısın?" diye sordu Vin dikkatli bir şekilde. *Mulla-ka ne yaptığını fark edecek. Sinirlenecek ve ondan sonra da...*

"Ben çok küçükken Koptum," dedi Marsh. "Pratik yapmak için uzun bir zamanım oldu."

"Pek çok diğer kişi de öyle," dedi Vin.

"Benim... sebeplerim vardı. Bunları anlatması zor."

"Her zaman öyle olur," dedi Vin Allomantik baskısını hafifçe artırarak.

"Kelsier'in asiller hakkında ne hissettiğini biliyor musun?" diye sordu Marsh buz gibi gözlerle ona doğru dönerek.

Demirgöz, diye düşündü. *Tıpkı söyledikleri gibi.* Sorusuna başını sallayarak karşılık verdi.

"Eh, ben de obligatörler hakkında aynı şekilde hissediyorum," dedi arkasını dönerek. "Ben onlara zarar vermek için her şeyi yaparım. Onlar annemizi götürdü; ben de işte o zaman Koptum ve onları yok edeceğime yemin ettim. O yüzden de isyana katıldım ve Allomansi hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye başladım. Sorgucular Allomansi'yi kullanıyor, o yüzden onu ben de anlamak zorundaydım; yapabildiğim kadarıyla her şeyi öğrenmek, mümkün olduğu kadar iyi olmak ve sen beni Teskin mi ediyorsun?"

Vin irkilerek aniden metallerini söndürdü. Marsh tekrar ona döndü, yüz ifadesi soğuktu.

Kaç, diye düşündü Vin. Neredeyse bunu yapacaktı da. Birazcık gömülü olsalar bile eski içgüdülerinin hâlâ orada olduklarını bilmek güzeldi.

"Evet," dedi uysalca.

"Sen gerçekten de iyiymişsin," dedi Marsh. "Boş boş konuşmaya başlamamış olsam asla farkına varamazdım. Kes."

"Kestim zaten."

"İyi," dedi Marsh. "Bu ikinci sefer benim duygularımı değiştirdiğin. Bunu bir daha asla yapma."

Vin başını salladı. "İkinci mi?"

"Birincisi sekiz ay önce benim dükkânımdaydı."

Doğru ya. Niye onu hatırlamıyorum? "Üzgünüm."

Marsh başını iki yana sallayarak en sonunda sırtını döndü. "Sen Sissoylusun, sizin doğanız böyle. O da aynı şeyi yapıyor." Aşağıdaki Kelsier'e bakmaktaydı.

Birkaç saniye boyunca sessizlik içinde oturdular.

"Marsh? Benim Sissoylu olduğumu nasıl anladın?" diye sordu. "Ben o zamanlar sadece Teskin etmeyi biliyordum."

Marsh başını olumsuzca salladı. "Diğer metalleri de içgüdüsel olarak biliyordun. O gün lehim ve kalay da yakmıştın; sadece birazcık, zar zor belli oluyordu. Büyük ihtimalle metalleri sudan ve mutfak eşyalarından almıştın. O kadar fazla çocuk öldüğü hâlde neden kendin sağ kaldığını hiç merak etmiş miydin?"

Vin durakladı. *Bir sürü dayaktan sağ çıkmıştım. Yemeksiz geçen pek çok gün, yağmur ya da kül yağarken ara sokaklarda geçirilen pek çok gece...*

Marsh başıyla onayladı. "Çok az kişi, hatta Sissoylular bile, Allomansi'ye metalleri içgüdüsel olarak yakacak kadar uyumu sağlayabilir. Benim de sende ilgimi çeken bu olmuştu; o yüzden senin izini sürdüm ve Dockson'a seni nerede bulacağını söyledim. Ve sen yine mi benim duygularımı İtiyorsun?"

Vin başını iki yana salladı. "Yemin ederim."

Marsh kaşlarını çatarak o taş gibi bakışlarından biriyle Vin'i inceledi.

"Ne kadar katı," dedi Vin sessizce. "Ağabeyim gibi."

"Siz çok yakın mıydınız?"

"Ondan nefret ederdim," diye fısıldadı Vin.

Marsh durakladı, sonra da arkasını döndü. "Anladım."

"Sen de Kelsier'den nefret ediyor musun?"

Marsh başıyla reddetti. "Hayır, ben ondan nefret etmiyorum. O fazla uşarı ve kendini bir şey sanıyor ama o benim kardeşim."

"Ve bu da yeterli mi?" diye sordu Vin.

Marsh başıyla onayladı.

"Ben... bunu anlamakta zorluk çekiyorum," dedi Vin dürüstçe skaalar, kutular ve çuvarlarla dolu olan bahçeye doğru bakarak.

"Ağabeyin sana iyi davranmıyordu sanırım?"

Vin başını salladı.

"Ya ebeveynlerin?" dedi Marsh. "Bir tanesi asildi. Öbürü?"

"Deli," dedi Vin. "Annem sesler duyuyormuş. O kadar kötü bir hâle gelmiş ki ağabeyini bizi onunla yalnız bırakmaktan korkar olmuş. Ama elbette ki bir seçeneği yoktu..."

Marsh sessizlik içinde konuşmadan oturuyordu. *Konu nasıl bana geri döndü,* diye düşündü Vin. *O bir Teskinci değil ama yine de o da benden, benim ondan aldığım kadar çok şeyi alıyor.*

Yine de en sonunda bunun hakkında konuşabilmek iyi gelmişti. Uzanarak öylesine parmağıyla küpesine dokundu. "Bunu ben hatırlamıyorum," dedi. "Ama Reen dedi ki bir gün eve geldiğinde annemi kanla kaplanmış olarak bulmuş. Bebek kardeşimi öldürmüş. Rezil bir şekilde. Ancak bana dokunmamış; bir küpe vermek dışında. Reen dedi ki... dedi ki kardeşimin cesedi ayaklarının dibinde yatarken beni kucagında tutuyor ve benim bir kraliçe olduğumu iddia ederek bir şeyler geveliyormuş. Reen beni annemin elinden almış ve o da kaçmış. Büyük olasılıkla hayatımı kurtarmıştır. Onunla kalmış olmam biraz da bu yüzden herhâlde. Kötü olduğu zamanlarda bile."

Vin başını sallayarak Marsh'a bir göz attı. "Yine de, sen Kelsier gibi bir kardeşin olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsundur."

"Sanırım öyle," dedi Marsh. "Ben sadece... onun insanlara oyuncak gibi muamele etmemesini isterdim. Benim de obligatörleri öldürdüğüm olmuştur ama sırf asil oldukları için insanları öldürmek..." Marsh başını salladı. "Sadece ondan da değil. O, insanların ona yaltaklanmalarından hoşlanıyor."

Marsh bu konuda haklıydı. Ama Vin onun sesinde başka bir şeyi daha sezindi. Kıskançlık mı? *Büyük kardeş sensin Marsh. Sorumluluk sahibi olan da sendin; sen hırsızlarla birlikte düşüp kalkmak yerine isyana katıldın. Herkesin sevdiği kişinin Kelsier olması sana dokunmuş olmalı.*

"Yine de, iyiye doğru gidiyor," dedi Marsh. "Çukurlar onu değiştirdi. Onun... ölümü Kelsier'i değiştirdi."

Bu da ne, diye düşündü Vin hafifçe kulakları dikilerek. Burada da kesinlikle bir şeyler vardı. Acı. Derin bir acı, bir adamın yengesi için hissediyor olması gerekenden daha fazla acı.

Demek buymuş. Kelsier'i daha çok seven sadece "herkes" değilmiş, özellikle belli birisiymiş. Senin sevdiğin biri.

"Her neyse," dedi Marsh sesi tekrar katılaşılarak. "Geçmişteki kibrini geride bır"

rakmış. Onun bu planı delice ve eminim ki bunu kısmen sadece kendisini zenginleştirmek için yapıyordur ama... Eh, isyana gitmek zorunda değildi. İyi bir şeyler yapmaya çalışıyor, gerçi büyük olasılıkla bu onu öldürecek ”

“Eğer başarısız olacağından bu kadar eminsen neden onu takip ediyorsun?”

“Çünkü o beni Nezaret'in içine sokacak,” dedi Marsh. “Benim oradan elde edeceğim bilgiler Kelsier ve ben öldükten sonra yüzlerce yıl boyunca isyana fayda sağlayacak.”

Vin başıyla onaylayarak aşağıdaki avluya göz attı. Tereddütlü bir şekilde konuştu. “Marsh, ben bunların *hepsini* geride bırakmış olduğunu düşünmüyorum. Kendisini skaaların gözünde yüceltme şekli... onların Kelsier'e bakış şekilleri...”

“Biliyorum,” dedi Marsh. “Bu onun o ‘On Birinci Metal’ planıyla başladı. Bizim endişe etmemiz gerektiğini zannetmiyorum. Bu sadece Kell'in her zamanki oyunlarını oynayışı.”

“Ben neden bu yolculuğa çıkıyor olduğunu merak ediyorum,” dedi Vin. “En azından bir ay boyunca hareketten uzak kalacak.”

Marsh başını iki yana salladı. “Önünde oynamak için bir ordu dolusu adamı olacak. Dahası şehrin dışına çıkması gerekiyor. Ünü fazla ağır bir hâle gelmeye başladı ve asiller de Firari ile fazlasıyla ilgilenmeye başlıyor. Eğer kollarında yara izleri olan bir adamın Lord Renoux'yla birlikte kaldığının söylentileri yayılacak olursa...”

Vin anlayışla başını salladı.

“Şu anda o Renoux'nun uzak akrabalarından birisi rolünü oynuyor,” dedi Marsh. “O, adamın biri onun Firari'yle bağlantısını kurmadan gitmek zorunda. Kell geri geldiği zaman dikkatleri üzerine çekmemesi gerekecek, ön kapıdan içeri yürümek yerine malikâneye gizli gizli sızmak, Luthadel'deyken de kapüşonunu yukanda tutmak zorunda olacak.

Marsh'ın sesi kesildi, sonra da ayağa kalktı. “Her neyse, ben sana temelleri verdim. Şimdi senin sadece pratik yapman lazım. Ne zaman Siskanlarla beraber olursan, senin için yakmalarını iste ve onların Allomantik titreşimleri üzerine odaklan. Eğer tekrar karşılaşacak olursak sana daha fazlasını da gösteririm ama sen deneyim kazanana kadar yapabileceğim başka hiçbir şey yok.”

Vin başıyla onayladı ve Marsh da başka herhangi bir vedalaşma olmadan yürüyerek kapıdan çıkıp gitti. Birkaç saniye sonra Vin onun tekrar Kelsier ve Renoux'ya yaklaşmakta olduğunu gördü.

Gerçekten de birbirlerinden nefret etmiyorlar, diye düşündü Vin kavuşturduğu kollarını parmaklığın üstüne yaslariken. *O nasıl bir şey acaba?* Biraz düşündükten sonra birbirini seven kardeşler kavramının da tıpkı o anyor olması gereken Allomantik titreşim uzunlukları gibi bir şey olduğuna karar verdi; ikisi de Vin'in şu anda anlamasının mümkün olamayacağı kadar ona yabancıydı.

“Çağların Kahramanı bir adam olmayacak, bir kuvvet olacak. Hiçbir ülke ona sahip olamayacak, hiçbir kadın onu tutamayacak ve hiçbir kral da onu öldüremeyecek. O hiç kimseye ait olmayacak, kendisine bile.”

21

KELSİER, TEKNE KANAL boyunca yavaş yavaş kuzeye giderken oturmuş, sessizce okuyordu. *Bazı zamanlarda herkesin olduğunu düşündüğü kahraman olmadığından endişe ediyorum,* diyordu metin.

Elimizde ne kanıt var ki? Uzun zaman önce ölmüş olan adamların ancak şimdi kehanet kabul edilmeye başlanmış olan sözleri mi? Kehanetleri kabul edecek olursak bile, onları bana bağlayan şey sadece müphem yorumlardan ibaret. Benim Yaz Tepesi'ni savunmam gerçekten de “Kahraman'a unvanını verecek olan yük” mü? Eğer belli bir açıdan bakacak olursak, çeşitli evliliklerim bana “dünyanın krallarına kansız bir bağ” veriyor olabilir. Benim hayatımdaki olaylara işaret ediyor olabilecek düzinelerce benzer ifade var. Ama öte yandan, bunların hepsi sadece tesadüf olabilir.

Filozoflar doğru zamanın bu olduğuna ve tüm alametlerin görülmüş olduğuna dair beni temin ediyorlar. Ama hâlâ yanlış adamı bulmuş olup olmadıklarını merak ediyorum. O kadar fazla insan bana güveniyor ki. Diyorlar ki bütün dünyanın geleceğini kollarımda taşıyacakmışım. Ya eğer onlar şampiyonlarının, Çağların Kahramanı'nın, kurtarıcılarının kendisinden şüphe ettiğini bilseler ne düşünürlerdi?

Belki de hiç şaşırırmazlardı. Bir açıdan, beni en çok endişelendiren şey de bu. Belki, kalplerinin içinde, onlar da merak ediyorlardır, tıpkı benim gibi. Bana baktıkları zaman bir yalancı mı görüyorlar?

Rashek öyle düşünüyormuş gibi görünüyor. Sıradan bir hamalın be-

nim canımı sıkmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum. Ama o bir Terrisli, kehanetlerin ortaya çıktığı yerden. Eğer herhangi bir kişi bir sahtekârı fark edebilecekse, bu o olmaz mı?

Yine de yolculuğuma devam ediyor, köhne kehanetlerin kaderimle yüzleşeceğimi söylediği yere doğru gidiyorum. Yürüyor, Rashek'in gözlerini sırtımda hissediyorum. Kıskaç. Alaycı. Nefret dolu.

En sonunda, benim kendimi beğenmişliğimin hepimizi yok edeceğinden endişe ediyorum.

Kelsier kitapçığı indirdi, kamarası dışarıdaki çekicilerin hareketleri yüzünden hafifçe sallanıyordu. Kervan tekneleri yola çıkmadan önce Sazed ona Lord Hükümdar'ın günlüğünün tercüme edilmiş kısımlarının bir nüshasını vermiş olduğu için memnundu. Yolculuk sırasında yapacak başka hiçbir halt yoktu.

Neyse ki günlük büyüleyiciydi. Büyüleyici ve ürkütücü. Bir zamanlar Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi tarafından kaleme alınmış cümleleri okumak rahatsız ediciydi. Kelsier için Lord Hükümdar bir adam değil, bir... yaratıktı. Yok edilmesi gerekli olan kötücül bir güç.

Ancak günlükte ortaya çıkan kişi son derece insancıl görünüyordu. Bu adam sorguluyor ve merak ediyordu; derinliği olan ve hatta belki de erdem sahibiymiş gibi görünen bir adamdı.

Gerçi onun yazdıklarına çok da fazla güvenmemek en iyisi olur, diye düşündü Kelsier parmaklarını sayfanın üstünde gezdirerek. *İnsanlar nadiren kendi hareketlerini haksız olarak görür.*

Yine de Lord Hükümdar'ın hikâyesi Kelsier'e duymuş olduğu efsaneleri, skalar tarafından fısıldanan, asiller tarafından tartışılan ve Sırdaşlar tarafından ezberlenen hikâyeleri hatırlatmıştı. Bunlar iddia ediyordu ki bir zamanlar, Miraç'tan önce, Lord Hükümdar insanların en büyüğüdü. Sevgili bir lider, bütün insanlığın kaderinin emanet edildiği bir adam.

Ne yazık ki, Kelsier bu hikâyenin sonunu biliyordu. Günlüğün mirası Son İmparatorluk'un kendisiydi. Lord Hükümdar insanlığı kurtarmamış, aksine esir etmişti. Bunların birinci elden bir anlatısını okumak, Lord Hükümdar'ın kendisine dair şüphelerini ve iç çekişmelerini görmek, bu hikâyeyi sadece daha da trajik hâle getiriyordu.

Kelsier devam etmek için kitapçığı kaldırdı, ancak teknesi yavaşlamaya başlamıştı. Kamarasının penceresinden dışarıya bir göz atarak kanala baktı. Kanalin yanı sıra yedekçi yolu boyunca zorluk içinde ilerlemekte olan düzinelerce adam, kervanlarını oluşturan dört mavna ve iki tekneyi çekiyordu. Bu emek yoğunluğu yüksek olmakla birlikte etkili bir seyahat yöntemi; bir mavnayı kanalın içinden çekerek götüren bir grup adamın hareket ettirebilecekleri yük, çuvalarla sırtlarında yük taşımaya zorlanmış olsalardı taşıyabilecekleri miktardan yüzlerce kat daha fazlaydı.

Ancak adamlar yavaşlayarak durmuştu. Kelsier ileride arkasında kanalın iki

kesime ayrılmakta olduğu bir kilit mekanizmasını seçebiliyordu. Bir çeşit kanal kavşağı. *Nihayet*, diye düşündü Kelsier. Haftalar süren yolculuğu sona ermişti.

Kelsier bir habercinin gelmesini beklemedi. Sadece teknesinin güvertesine çıktı ve kesesinden birkaç sikkeyi eline aldı. *Biraz gösteriş yapma zamanı geldi*, diye düşünerek bir sikkeyi tahta güverteye attı ve çelik yakarak kendisini İtip havaya fırlattı.

Belli bir açıyla yukarı doğru savrulurken hızla yarısı tekneleri çeken, yarısı da sıralarını bekleyerek yürümekte olan adam sırasının tamamının görebileceği kadar yükseklik kazandı. Kelsier bir yay çizerek uçtu ve ikmal malzemeleriyle dolu bir mavnanın üstünden geçerken bir diğer sikke daha atarak alçalmaya başladığı zaman bunu da İtti. Müstakbel askerler başlarını kaldırarak Kelsier kanalın üstünde süzülürken huşu içinde işaret ettiler. Kelsier kervana önderlik etmekte olan teknenin güvertesine sertçe inerken vücudunu güçlendirmek için lehim yaktı.

Yeden şaşkın bir şekilde kamerasından dışarı çıktı. "Lord Kelsier! Biz, ee, kavşağa ulaştık."

"Bunu görebiliyorum," dedi Kelsier arkadaki tekneler dizisine bir göz atarak. Yedekçi yolu üzerindeki adamlar elleriyle işaret ederek heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Allomansi'yi gün ışığında bu kadar açık bir şekilde ve bu kadar da çok sayıda insanın önünde kullanmak garip geliyordu.

Başka çaresi yok, diye düşündü. *Bu ziyaret aylar boyunca bu adamların beni görmek için bulacakları son şans. Bir izlenim bırakmam gerek, eğer bunların hepsi işe yarayacaksa onlara tutunacakları bir şeyler vermem gerek...*

"Mağaralardan gelen grup bizi karşılamak için varmış mı diye gidip bakalım mı?" diye sordu Kelsier Yeden'e geri dönerek.

"Elbette," dedi Yeden bir hizmetkâra teknesini kanalın yan tarafına yanaştırıp iskeleyi indirmesi için eliyle işaret ederek. Yeden heyecanlı görünüyordu; o gerçekten de samimi bir adamdı ve her ne kadar fazla havalı biri olmasa da, Kelsier bu kadarına saygı duyabilirdi.

Hayatımın çoğu boyunca benim sorunum tam tersi oldu, diye düşündü Kelsier eğlenerek Yeden'in yanında tekneden inerken. *Gereğinden çok hava, gereğinden az samimiyet.*

İkili yürüyerek kanal işçileri sırasına doğru yaklaştı. İşçilerin ön tarafında durmakta olan adam Kelsier'in muhafız yüzbaşısı rolünü üstlenen Ham'ın Haydutlarından biriydi. Selam duruşuna geçti. "Kavşağa ulaştık Lord Kelsier."

"Bunu görebiliyorum," diye tekrar etti Kelsier. İleride huş ağaçlarından oluşmuş sık bir orman yetişmişti, hafif bir eğimle tepelere doğru gidiyordu. Kanallar ormanlardan uzakta giderdi; Son İmparatorluk'un başka kesimlerinde daha iyi tahta kaynakları vardı. Çoğu kişi tarafından görmezden gelinmiş olan orman uza-yıp gidiyordu.

Kelsier kalay yakarak bir anda kör edici hâle gelen güneş ışığı yüzünden hafifçe irkildi. Ama gözleri alıştı ve ormandaki detayları ve ufak bir hareketliliği fark etti.

"Orada," dedi bir sikkeyi havaya fırlatarak. Sonra da bunu İtti ve sikke de

havayı yarararak ileri atılıp bir ağaca küt diye vurdu. Önceden kararlaştırılmış olan sinyal verilince, küçük bir grup kamuflajlı adam ağaç sırasından ayrıldı ve kül lekeli toprakları geçerek kanala doğru geldiler.

"Lord Kelsier," dedi en öndeki adam selam durarak. "Benim adım Yüzbaşı Demoux. Lütfen, acemileri toplayın ve benimle birlikte gelin. General Hammond sizinle görüşmek için sabırsızlanıyor."

"Yüzbaşı" Demoux bu kadar disiplinli olmak için fazla genç bir adamdı. Daha yirmilerine ancak girmiş olan adam, küçük asker mangasına eğer daha az becerikli olsaydı kendini beğenmiş gibi görülecek bir düzeyde ciddiyetle önderlik ediyordu.

Ondan daha genç adamlar da askerlere savaşta önderlik etmiştir, diye düşündü Kelsier. Sırf ben o yaştayken züppenin biriydim diye herkes de öyle olacak anlamına gelmez. Zavallı Vin'e bak; sadece on altı yaşında ama şimdiden ciddiyet bakımından Marsh'a denk.

Ormanın içinde dolambaçlı bir rotada ilerlediler; Ham'in emriyle her asker arkalarında bir grup izi bırakmamak için farklı bir yoldan yürüyordu. Kelsier dönerek arkasından gelmekte olan iki yüz kadar adama doğru bir göz atıp hafifçe kaşlarını çatı. İzleri büyük olasılıkla yine de görülür olacaktı ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu kadar çok adamın hareketlerini maskeleyem ne-redeyse olanaksız olurdu.

Demoux duraklayarak elini salladı ve mangasının birkaç üyesi öne doğru atıldı; onlarda liderlerindeki askeri terbiyenin yarısı bile yoktu. Yine de Kelsier etkilenmişti. Son kez ziyarete geldiği zaman, adamların çoğu dışlanmış skaa gibi tipik bir şekilde koordinasyonsuz bir ayaktakımıydı. Ham ve subayları işlerini iyi başarmıştı.

Askerler bir parça sahte çalılığı çekerek açtılar ve yerdeki çatlak gözler önüne serildi. İçerisi karanlıktı, kenarlarında da kristale benzer granit çıkıntılar vardı. Bu, sıradan bir tepe mağarası değil, aksine doğrudan aşağı doğru inen yerdeki bir yarıktı.

Kelsier sessizce ayakta durarak siyah, taşla çevrili yangıya baktı. Hafifçe titredi.

"Kelsier?" diye sordu Yeden kaşlarını çatarak. "Ne oldu?"

"Bana Çukurlar'ı hatırlatıyor. Onlar da böyle görünürdü. Yerdeki çatlaklar."

Yeden'in hafifçe rengi attı. "Ha! Şey... ben..."

Kelsier umursamazca elini salladı. "Bunun olacağını biliyordum. Bir yıl boyunca her gün o mağaraların içine indim ve her zaman dışarı geri çıktım. Ben onları yendim. Benim üzerimde bir etkileri yok."

Sözlerini kanıtlamak için öne bir adım attı ve ince yarıktan içeriye girdi. İri bir adamın aradan geçmesine ancak yetecek kadar genişti. Kelsier aşağı inerken hem Demoux'nun mangasının hem de yeni acemi askerlerin sessizlik içinde onları izlediğini gördü. Kasıtlı olarak onların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu.

Zayıflığımı görsünler ve onu alt ettiğimi de görsünler.

Bunlar cesur düşüncelerdi. Ancak Kelsier bir kere yüzeyin altına indiği zaman

sanki oraya geri dönmüş gibiydi. İki taş duvarın arasında kısıtlı kalmış, titreyen parmaklarla aşağılara doğru aranıyordu. Soğuk, nemli, karanlık. Atiyumu çıkaranların köleler olması gerekiyordu. Allomanserler daha etkili olabilirdi ama atiyum kristallerinin yakınında Allomansi kullanmak onları kırıyordu. Bu yüzden de Lord Hükümdar hüküm giymiş adamları kullanır, onları zorla çukurlara gönderirdi. Onları derinlere, daha da derinlere inmeye zorlardı...

Kelsier kendisini zorlayarak devam etti. Burası Hathsin değildi. Bu çatlak, saatler boyunca aşağı inmeyecekti ve parçalanmış, kanayan kollarla içerisinde gizlenmiş olan atiyum jeotlarını arayarak uzanılması gereken kristallerle dolu delikler olmayacaktı. Bir jeot; bu bir hafta daha fazla hayatı satın alırdı. Ustabazıların kamçıları altında hayat. Sadist bir tanrının iktidarı altında hayat. Kırmızıya dönmüş güneşin altında hayat.

Ben işleri başkaları için değiştireceğim, diye düşündü Kelsier. *Ben dünyayı daha iyi yapacağım!*

İniş onun için zor oldu; asla itiraf etmeyeceği kadar zordu. Neyse ki yankı kısa süre sonra aşağıdaki daha büyük bir mağaraya doğru açıldı ve Kelsier aşağıdan gelen bir ışık zerresini yakaladı. Kendisini yolun kalan kısmında düşmeye bırakarak engibeli taş zemine indi ve dikilmiş beklemekte olan adama gülümsedi.

"Ne zahmetli giriş kapın varmış Ham," dedi Kelsier ellerinin tozunu silkeleyerek.

Ham gülümsedi. "Sen bir de tuvaleti gör."

Kelsier gülerken diğerlerine de yol açmak için kenara çekildi. Mağaraya açılan birkaç doğal tünel vardı ve yarığın dibinde tekrar yukarı çıkılabilmesi için küçük bir ip merdiven asılı duruyordu. Yeden ve Demoux da kısa bir süre sonra merdivenden aşağı indiler, giysileri iniş yüzünden kirlenmiş ve yırtılmıştı. Bu içeri girmesi kolay olan bir yol değildi. Ancak amaçlanan şey de buydu.

"Seni görmek güzel Kell," dedi Ham. Onu kol yenleri eksik olmayan giysiler içinde görmek garip gelmişti. Hatta ön tarafı düğmeli ve kare kesimli hatları olan askeri kıyafeti oldukça resmi görünüyordu. "Bana kaç tane getirdin?"

"İki yüz kırktan biraz fazla."

Ham kaşlarını kaldırdı. "Toplama hızlandı mı o zaman?"

"Nihayet," dedi Kelsier başıyla onaylayarak. Askerler mağaraya inmeye başladı ve Ham'ın yardımcılarından birkaç tanesi de ileri çıkarak yeni gelenlere yardım etmeye ve onları bir yan tünele doğru yönlendirmeye başladı.

Yeden, Kelsier ve Ham'a katılmak için geldi. "Bu mağara hayret verici Lord Kelsier! Ben daha önce hiç mağaralarda bulunmamıştım. Lord Hükümdar'ın bu adamları bulamamasına şaşmamak gerek!"

"Burası iç içe geçmiş onlarca mağaradan oluşan bir yer ve tam olarak güvence altında," dedi Ham gururlu bir şekilde. "Sadece üç girişi var, hepsi de bunun gibi yarıklar. Uygun ikmal malzemeleriyle bu bölgeyi bir işgalci kuvvete karşı süresiz olarak savunabiliriz."

"Artı bu tepelerin altındaki tek mağaralar bunlar değil," dedi Kelsier. "Lord

Hükümdar bizi yok etmek için kararlı olsaydı bile, ordusu bizi arayarak haftalar harcayıp yine de bulamayabilirdi."

"İnanılmaz," dedi Yeden. Dönerek Kelsier'e baktı. "Senin hakkında yanlışmışım Lord Kelsier. Bu operasyon... bu ordu... Eh, sen burada etkileyici bir şey yapmışsın."

Kelsier gülümsedi. "Aslında sen benim hakkımda haklıydın. Sen başlangıçta bana güvendin; bizler sadece senin sayende buradayız."

"Ben... sanırım öyle, değil mi?" dedi Yeden gülümseyerek.

"Her neyse," dedi Kelsier. "Güvenini takdir ediyorum. Bütün o adamları çatlaktan aşağı indirmek büyük olasılıkla biraz zaman alacaktır, sen burada işleri idare edebilir misin? Ben biraz Hammond'la konuşmak istiyorum."

"Elbette Lord Kelsier." Sesinde saygı, hatta biraz da artmakta olan övgü vardı.

Kelsier başıyla yan tarafa doğru işaret etti. Ham hafifçe kaşlarını çatarak bir fener aldı, sonra da Kelsier'i takip ederek birinci mağaradan çıktı. Bir yan tünele girdiler ve bir kere duyma mesafesinden çıktıkları zaman Ham duraklayarak geriye doğru baktı.

Kelsier durarak bir kaşını kaldırdı.

Ham başıyla giriş mağarasına doğru işaret etti. "Yeden kesinlikle değişmiş."

"Benim insanlar üzerinde öyle bir etkim vardır."

"Huşu uyandırıcı alçakgönüllülüğün yüzünden olsa gerek," dedi Ham. "Ben ciddiyim Kell. Bunu nasıl yaptın? O adam resmen senden nefret ederdi; şimdi ise sana ağabeyine tapan bir çocuk gibi bakıyor."

Kelsier omuz silkti. "Yeden daha önce hiç etkili bir takımın parçası olmamış. Sanırım gerçekten de bir şansımız olduğunun farkına varmaya başlıyor. Bir yılın yansından sadece biraz fazla bir sürede, onun hayatı boyunca hiç görmediği kadar büyük bir isyancı grubu topladık. Bu türden sonuçlar en inatçıları bile yola getirebilir."

Ham ikna olmuş gibi görünmüyordu. En sonunda ise sadece omuz silkerek tekrar yürümeye başladı. "Sen ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Aslında ben eğer yapabilirsek diğer iki girişi de ziyaret etmek istiyorum," dedi Kelsier.

Ham başıyla onaylayarak bir yan tüneli işaret etti ve yolu gösterdi. Bu tünel de diğerlerinin çoğu gibi insan elleriyle oyulmamıştı; mağaraların doğal bir uzantı-sıydı. Çoğunluğu bu kadar geniş olmamakla birlikte, Merkez Salahiyet'te yüzlerce benzer mağara sistemi vardı. Ve atiyum jeotları sadece bir tanesinde yetiştirdi: Hathsin Çukurları'nda.

"Her neyse, Yeden haklı," dedi Ham, tüneldeki dar bir yerden geçmek için eğilip bükülürken. "Bu insanları saklamak için mükemmel bir yer bulmuşsun."

Kelsier başıyla onayladı. "Çeşitli isyancı grupları yüzyıllardır bu tepelerdeki mağaraları kullanıyor. Luthadel'e korkutucu derecede yakınlar ama Lord Hükümdar asla buradaki herhangi birine karşı başarılı bir baskın yapamadı. Şimdi ise sadece burayı görmezden geliyor; büyük ihtimalle çok fazla başarısızlık yüzündendir."

"Ondan şüphem yok," dedi Ham. "Bu aşağıdaki bütün girinti ve dar boğazlar yüzünden burası savaşmak için pis bir yer olur." Geçitten çıkarak bir diğer küçük mağaraya girdi. Bunun da tepesinde bir yarık vardı ve hafif bir güneş ışığı aşağı sızıyordu. On askerden oluşan bir manga odada nöbet tutuyordu ve Ham içeri girer girmez hazır ola geçtiler.

Kelsier onaylayarak başını salladı. "Her zaman on adam mı?"

"Üç girişin hepsinde birden," dedi Ham.

"Güzel," dedi Kelsier. İleri çıkarak askerleri inceledi. Kollarını yukarı kıvrı-mıştı ve yara izleri görünüyordu, adamların da onlara bakmakta olduğunu göre-biliyordu. Ne inceleyeceği hakkında aslında bir fikri yoktu ama seçiciymiş gibi görünmeye çalıştı. Silahlarını inceledi, adamların sekizinde değnekler ve ikisinde de kılıç vardı ve birkaç tanesinin omzunun tozunu silkti, gerçi adamların hiçbirisi üniforma giymiyordu.

En sonunda omzunda bir işaret olan bir askere döndü. "Kimin mağaradan çık-masına izin veriyorsunuz, asker?"

"Sadece General Hammond'ın kendisi tarafından mühürlenmiş bir mektubu olan adamların, efendim!"

"Hiç istisna yok mu?"

"Hayır efendim!"

"Ben şu anda çıkmak istersem?"

Adam durakladı. "Şey..."

"Beni durduracaksın!" dedi Kelsier. "Kimse ayrıcalıklı değil, asker. Ben de de-ğilim, oda arkadaşın da değil, subayların da değil; hiç kimse değil. Eğer elinde o mühür yoksa çıkamaz!"

"Evet efendim!" dedi asker.

"Aferin sana," dedi Kelsier. "Eğer bütün askerlerin bu kadar sağlamsa, Gene-ral, o zaman Lord Hükümdar korkmakta haklı."

Sözleriyle askerlerin biraz göğsü kabardı.

"Devam edin," dedi Kelsier mağaradan çıkarken Ham'a takip etmesi için işaret ederek.

"İyi yaptın," dedi Ham hafifçe. "Onlar haftalardır senin ziyaretini bekliyorlar."

Kelsier omuz silkti. "Ben sadece onların girişi düzgün bir şekilde koruduğun-dan emin olmak istedim. Şimdi daha fazla adamın olduğuna göre, bu çıkış mağä-ralarına açılan tüm tünellere de muhafız koymanı istiyorum."

Ham başıyla onayladı. "Biraz aşırı gibi görünüyor gerçi."

"Sen beni dinle," dedi Kelsier. "Tek bir şikâyetçi ya da kaçak hepimizi birden Lord Hükümdar'a satabilir. Bu yeri savunabilecek olduğunu hissetmen güzel ama eğer sizi içeri sıkıştırarak kamp kurmuş bir ordu olursa, bu ordu bizim için faal olarak işe yaramaz hâle gelmiş olur."

"Pekâlâ," dedi Ham. "Üçüncü girişi de görmek istiyor musun?"

"Lütfen," dedi Kelsier.

Ham başıyla onaylayarak başka bir tünele doğru ona yol gösterdi.

"Ha, bir diğey şey daha," dedi Kelsier bir süre daha yürüdükten sonra. "Yüz adandık bir grup toparla, hepsi güvendiğın adamlar olsun ve onları yukarıdaki ormanda gezinmeleri için gönder. Eğer bızı arayacak birileri gelecek olursa, bu bölgeden çok sayıda insanın geçmiş olduğı gerçeğini gizleyemeyiz. Ama ayak izlerinin hiçbirisinin herhangi bir yere varmayacağı kadar karışık hâle gelmesini sağlayabiliriz."

"İyi fikir."

"Ben onlarla doluyum," dedi Kelsier, bir diğey mağara odasına girerlerken. Bu önceki ikisinden çok daha büyüktü ve içinde bir giriş yarığı değil, bir antrenman odası vardı. Kılıçları ya da değnekleri olan asker grupları üniformalı eğitimcilerin dikkati altında talim yapıyorlardı. Subaylar için üniforma Dockson'ın fikriydi. Adamların hepsine birden üniforma giydiremezlerdi; bu hem çok pahalıya mal olurdu hem de o kadar fazla üniforma almak şüphe çekerti. Ancak belki liderlerini üniforma içinde görmek adamlarda bir birlik hissi uyandırmak için faydalı olabilir.

Ham yoluna devam etmek yerine odanın kıyısında durakladı. Askerlere göz atarak hafifçe konuştu. "Bir ara bunun hakkında konuşmamız gerek Kell. Adamlar kendilerini asker gibi hissetmeye başlıyorlar ama... Eh, onlar skaa. Hayatlarını fabrikalarda ya da tarlalarda çalışarak geçirdiler. Onları gerçekten de savaş meydanına çıkardığımız zaman ne kadar iyi iş çıkaracaklar bilmiyorum."

"Eğer biz her şeyi doğru yapabilirsek, çok fazla savaşmaları gerekmeyecek," dedi Kelsier. "Hathsın'i koruyan sadece birkaç yüz asker var, Lord Hükümdar önemli olduğunu belli etmemek için orayı korumak üzere çok fazla adam bırakmaz. Bizim bin adamımız Hathsın'i kolaylıkla alabilir, sonra da Garnizon gelir gelmez geri çekilebilirler. Diğey dokuz binin birkaç Büyük Ev'in muhafız mangaları ve saray askerleriyle yüzleşmek zorunda kalması mümkün ama orada da adamlarımızın sayı üstünlüğüne sahip olmaları gerek."

Ham başıyla onayladı, gerçi bakışları hâlâ kararsız gibiydi.

"Ne?" diye sordu Kelsier mağara kavgasının pürüzsüz, kristal gibi ağzına yaslanarak.

"Peki ya bizim onlarla işimiz bittiğı zaman Kell?" diye sordu Ham. "Bir kere biz atiyumumuzu aldığımız zaman, şehri ve de orduyu Yeden'e teslim edeceğiz. Ondan sonra ne olacak?"

"Orası Yeden'e kalmış," dedi Kelsier.

"Onlar katledilecek," dedi Ham çok hafif bir sesle. "On bin adam Luthadel'i bütün Son İmparatorluk'a karşı elde tutamaz."

"Benim onlara senin düşündüğünden daha iyi bir şans vermeye niyetim var Ham," dedi Kelsier. "Eğer asilleri birbirlerine karşı çevirebilir ve hükümeti de alt üst edebilirsek..."

"Belki," dedi Ham hâlâ ikna olmamış bir şekilde.

"Sen planı kabul etmiştin Ham," dedi Kelsier. "En başından beri bizim niyetimiz buydu. Bir ordu topla, bunu Yeden'e teslim et."

"Biliyorum," dedi Ham içini çekerek mağara duvarına yaslanıp. "Sanırım... Eh, şimdi onlara liderlik etmiş olduğum için işler değişti. Belki de ben böyle komuta sahibi olacak adam değilimdir. Ben bir korumayım, general değil."

Nasıl hissettiğini biliyorum dostum, diye düşündü Kelsier. *Ben de bir hırsızım, ermiş değil. Bazı zamanlarda sadece iş neyi gerektiriyorsa onu olmak zorunda kalırız.*

Kelsier bir elini Ham'in omzuna koydu. "Burada iyi bir iş çıkarıyordun."

Ham durakladı. "Çıkarıyordum mu?"

"Yeden'i senin verini alması için getirdim. Dox ve ben ordunun komutanı olarak ona da sıra vermenin daha iyi olacağına karar verdik; bu şekilde askerler liderleri olarak ona da alışabilirler. Dahası sana Luthadel'de ihtiyacımız var. Birilerinin Garnizon'u ziyaret etmesi ve bilgi toplaması gerek ve sen de orduda tanıdıkları olan tek kişisin."

"O zaman ben seninle geri mi döneceğim?" diye sordu Ham.

Kelsier başıyla onayladı.

Ham sadece bir an için üzgün göründü, sonra da rahatlayarak gülümsedi. "En sonunda bu üniformanın içinden çıkabileceğim! Ama sen Yeden'in bununla baş edebileceğini düşünüyor musun?"

"Sen kendin de söyledin, son birkaç ay içinde o çok değişti. Ve o gerçekten de mükemmel bir idareci; ağabeyim bıraktığından beri isyanda iyi bir iş çıkardı."

"Sanırım öyle..."

Kelsier kederli bir şekilde başını salladı. "Biz fazlaca dağılmış hâldeyiz Ham. Sen ve Breeze güvенеbileceğimi tam olarak bildiğim iki adamsınız ve sana Luthadel'de ihtiyacım var. Yeden buradaki iş için kusursuz değil ama eninde sonunda ordu onun olacak. Bir süre için önderlik etmesine izin versek de olur. Dahası bu ona da yapacak bir şeyler verecek, çetede ki yeri konusunda biraz huzursuzlanmaya başlıyor." Kelsier durakladı, sonra da eğleniyormuş gibi gülümsedi. "Sanırım diğerlerine gösterdiğim dikkati kıskanıyor."

Ham gülümsedi. "Bu *da* bir değişiklik."

Tekrar yürümeye başlayarak antrenman odasını geride bıraktılar. Bir diğer dolambaçlı taş tünele girdiler. Bu hafifçe aşağı doğru eğimliydi; görebildikleri tek ışık Ham'ın fenerinden geliyordu.

"Biliyor musun, bu yerle ilgili hoş bir şey daha var," dedi Ham birkaç dakika daha yürüdükten sonra. "Büyük ihtimalle bunu sen de daha önce fark etmişsindir; bazen bu aşağısı gerçekten de güzel oluyor."

Kelsier fark etmemişti. Yürüdükleri sırada yan tarafa bir göz attı. Bu bölgenin bir kenarı tavandan damlayan minerallerden oluşmuştu, kirli buz saçaklarına benzeyen ince sarkıt ve dikitler birleşerek bir tür parmaklık oluşturuyorlardı. Mineral damarları Ham'in ışığıyla yanıp sönüyordu ve önlerinde uzanan yol ise çalkantılı bir lav nehrinin donmuş hâli gibi görünüyordu.

Hayır, diye düşündü Kelsier. *Hayır, ben güzelliğini görmüyorum Ham. Başka bir adamı renk ve erimiş kaya katmanlarındaki sanatı görebilirdi. Kelsier ise sadece*

Hathsin'i görüyordu. Büyük çoğunluğu aşağı inen sonsuz mağaralar. Çatlakların arasından sürünerek geçmeye, karanlığın içinde derinlere inmeye zorlanmış, yolunu aydınlatmak için bir ışık bile verilmemişti.

Sık sık yukarı geri tırmanmamayı düşünmüştü. Ama ondan sonra mağaralarda bir ceset bulurdu; diğer bir mahkûmun vücudu, kaybolmuş olan ya da belki de sadece vazgeçmiş olan bir adam. Kelsier kemiklere dokunur ve kendisine daha da fazla söz verirdi. Her hafta bir atiyum jeodu bulurdu. Her hafta vahşice dövülerek idam edilmekten kaçınırdı.

O en son sefer hariç. Kelsier hayatta olmayı hak etmiyordu; öldürülmüş olanın kendisi olması gerekirdi. Ama Mare ona o hafta iki tane bulmuş olduğunu söyleyerek bir atiyum jeodu vermişti. Kelsier ise onun yalanını jeodu teslim etmeden önce fark edememişti.

Sonraki gün onu döverek öldürdüler. Kelsier'in gözünün önünde.

O gece Kelsier Kopmuş ve bir Sissoylu olarak güçleri ortaya çıkmıştı. Ertesi gece ise insanlar öldü.

Pek çok insan.

Hathsin Firarisi. Hayatta olmaması gereken bir adam. Onun ölmesini izledikten sonra bile bana ihanet edip etmemiş olduğuna karar veremedim. O jeodu bana sevdiğinden mi verdi? Yoksa suçluluktan mı?

Hayır, o mağaralardaki güzelliği göremiyordu. Çukurlar başka adamları delirtmiş, küçük, dar alanlarda dehşete düşer hâle getirmişti. Bu Kelsier'e olmamıştı. Ama o biliyordu ki labirentler ne harikalar saklıyor olursa olsun, görüntüler ne kadar hayret verici ya da güzellikler ne kadar göz alıcı olursa olsun, o bunlardan asla hoşlanmayacaktı. Mare ölmüşken yapamazdı.

Artık bunları düşünemem, diye kendi kendine karar verdi Kelsier, mağara etrafında daha da karararmış gibi görünürken. Yan tarafına bir göz attı. "Pekâlâ Ham. Hadi bakalım. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Gerçekten mi?" diye sordu Ham hevesle.

"Evet," dedi Kelsier bir teslimiyet duygusu içinde.

"Pekâlâ," dedi Ham. "Şimdi, ben son zamanlarda şu konuda endişe ediyorum: Skaalar asillerden farklı mı?"

"Elbette farklılar," dedi Kelsier. "Aristokrasi paraya ve toprağa sahip. skaaların ise hiçbir şeyi yok."

"Ben ekonomik olarak demek istemiyorum. Ben fiziksel farklılıklardan bahsediyorum. Obligatorlerin ne dediğini biliyorsun, değil mi?"

Kelsier başıyla onayladı.

"Ee, o doğru mu? Yani, skaaların gerçekten de bir sürü çocuğu oluyor ve ben asillerin üremekte sorun yaşadığını duydum."

Buna Denge deniliyordu. Bunun Lord Hükümdar'ın asil sayısının skaaların kaldıramayacağı kadar çok olmaması ve de dayaklara ve rasgele cinayetlere rağmen, her zaman yiyecek yetiştirmek ve fabrikalarda çalışmak için yeteri kadar skaa olmasını garanti altına almasının yolu olduğu iddia edilirdi.

"Ben her zaman onun Nezaret palavrası olduğunu varsaymıştım," dedi Kelsier dürtüst bir şekilde.

"Bir düzine kadar çok sayıda çocuğu olan skaa kadınlar biliyorum," dedi Ham. "Ama üçten fazla çocuğu olan tek bir önemli asil ailenin adını veremem."

"Bu sadece kültürel bir durum."

"Ve boy farkı? Divorlar ki bir zamanlar bir skaa ile asili sadece bakarak ayırt edebilirmişsin. Bu değişti. büyük ihtimalle melezler yüzünden ama skaaların çoğu hâlâ biraz kısa boylu."

"O beslenmeden. Skaalar yeteri kadar yemek yiyemiyor."

"Peki ya Allomansi?"

Kelsier'in yüzü asıldı.

"Orada fiziksel bir fark olduğunu kabul etmek zorundasın," dedi Ham. "Skaalar asla önceki beş nesillerinde bir yerlerde asil kanı yoksa Siskan olmuyorlar."

En azından bu kadarı doğrudu.

"Skaalar asillerden farklı düşünüyor Kell," dedi Ham. "Bu askerler bile biraz ürkek ve onlar cesur olanları! Yeden genel skaa nüfusu hakkında haklı, asla ayaklanmayacaklar. Ya eğer... ya eğer bizlerde fiziksel olarak farklı bir şey varsa? Ya asillerin bizi yönetmeye *hakkı* varsa?"

Kelsier koridorda donakaldı. "Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?"

Ham da durdu. "Sanırım... Hayır, öyle düşünmüyorum. Ama bazen merak ediyorum. Asillerin Allomansi'si var, değil mi? Belki de iktidarda onların olması amaçlanmıştır?"

"Kim tarafından amaçlanmış? Lord Hükümdar mı?"

Ham omuz silkti.

"Hayır, Ham," dedi Kelsier. "Bu doğru değil. *Bu* doğru değil. Bunu görmenin zor olduğunu biliyorum; işler çok uzun zamandır bu şekilde yürüyor ama skaaların yaşama şeklinde çok ciddi bir şekilde yanlış olan bir şeyler var. Buna inanmak *zorundasın*."

Ham durakladı, sonra da başını sallayarak onayladı. "Hadi gidelim," dedi Kelsier. "Ben o diğer girişi de ziyaret etmek istiyorum."

Hafta yavaş geçti. Kelsier askerleri, eğitimi, yiyecekleri, silahları, ikmal malzemelerini, gözcüleri, muhafızları ve aşağı yukarı aklına gelen diğer her şeyi teftiş etti. Daha da önemlisi, adamları ziyaret etti. Onlara iltifat etti ve cesaret verdi ve önlerinde sık sık Allomansi kullanmayı da ihmal etmedi.

Skaaların çoğu "Allomansi" adını duymuş olsa da, çok azı tam olarak neler yapabileceğini biliyordu. Asil Siskanlar güçlerini nadiren diğer insanların önünde kullanırdı ve melezlerin ise daha bile dikkatli olması gerekiyordu. Sıradan skaaların, hatta şehir skaalarının bile, Çelikitme ya da Lehim yakma gibi şeylerden haberleri yoktu. Onlar Kelsier'in uçarak havada süzülmesini ya da doğaüstü bir kuvvetle dövüşmesini gördükleri zaman, bunların hepsini müphem "Allomansi Büyüleri'ne" yoruyorlardı. Kelsier'in ise bu yanlış anlaşılmayı düzeltmeye hiç niyeti yoktu.

Ancak haftanın bütün etkinliklerine rağmen, Ham'le olan konuşmasını hiç unutmadı.

Asillerin skualardan üstün olabileceğini aklına nasıl getirebilir, diye düşündü Kelsier merkezi toplantı mağarasındaki yüksek masada oturmuş yemeğini didiklerken. Devasa "oda" yedi bin adamdan oluşan ordunun tamamını alacak kadar büyüktü; gerçi pek çoğu yan bölmelerde ya da yarı yarıya tünellere taşmış olarak oturmaktaydı. Yüksek masa odanın uzak ucundaki yüksek bir kaya oluşumunun üstüne kurulmuştu.

Büyük ihtimalle ben fazla endişeleniyordum. Ham akli başında olan hiçbir insanın düşünmeyeceği şeyleri kafasına takmaya meyilliydi; bu da sadece onun o felsefi ikilemlerinden bir diğeri idi. Hatta şimdiden daha önceki endişelerini unutmuş gibi görünüyordu. Yeden'le gülerek yemeğin tadını çıkartıyordu.

Yeden'e gelince, zayıf isyancı lideri general üniformasının içinde kendinden oldukça memnun görünüyordu ve haftayı Ham'dan ordunun işleyişiyle ilgili çok ciddi notlar alarak geçirmişti. Görevlerini oldukça doğal bir şekilde uygulamaya başlıyormuş gibi görünüyordu.

Aslında ziyafetin tadını çıkarmayan tek kişi Kelsier'miş gibi görünüyordu. Bu akşamın özellikle bu vesile için mavnalarda getirilmiş olan yemekleri, aristokratik standartlara göre mütevazıydı ama askerlerin alışkın olduğundan çok daha kaliteliydi. Adamlar neşe dolu bir şamatacılıkla yemeğin tadını çıkartıyorlar, ufak bira paylarını içerek âni kutluyorlardı.

Ve yine de Kelsier endişeliydi. Bu adamlar ne için savaştıklarını düşünüyorlardı? Eğitimleri konusunda hevesliymiş gibi görünüyorlardı ama bu sadece düzenli yemekler yüzünden de olabilirdi. Gerçekten de Son İmparatorluk'u devirmeyi hak ettiklerini düşünüyorlar mıydı? Onlar asillerin skaalardan üstün olduğunu düşünüyor muydu?

Kelsier onların tereddütlerini hissedebiliyordu. Adamların pek çoğu yaklaşmakta olan tehlikenin farkındaydı ve sadece katı çıkış kuralları onların kaçmasına engel oluyordu. Her ne kadar eğitimleri hakkında konuşmaya hevesli olsalar da, sarayı ve şehir duvarlarını ele geçirip sonra da Luthadel Garnizonu'na karşı tutmak olan son görevleri hakkında konuşmaktan kaçınıyorlardı.

Başarılı olabileceklerini düşünmüyorlar, diye düşündü Kelsier. *Kendilerine güvenmeleri gerek. Benim hakkımdaki söylentiler bir başlangıç ama...*

Ham'i dürtükleyerek onun dikkatini çekti.

"Sana disiplin sorunu çıkaran adamlar var mı?" diye sordu Kelsier sessizce.

Ham garip soruya kaşlarını çattı. "Bir iki tane var elbette. Bence bu kadar büyük olan bir grupta her zaman karışık görüşlüler olacaktır."

"Özellikle biri var mı?" diye sordu Kelsier. "Gitmek isteyen adamlar? Yapmakta olduğumuz şeye karşıtlığı konusunda açık sözlü olan birine ihtiyacım var."

"Tam şu anda koğuş hapsinde olan iki tane var," dedi Ham

"Burada kimse var mı?" diye sordu Kelsier. "Tercihen bizim görebileceğimiz bir masada oturan biri."

Ham bir an kalabalığı gözleriyle tarayarak düşündü. "İkinci masada oturan kır-mıza pelerinli adam. İki hafta önce kaçmaya çalışırken yakalanmıştı."

Sözü geçen adam cılız ve huzursuz bir tipti; masasında kamburunu çıkarmış, terk edilmiş bir duruşla oturuyordu.

Kelsier başıyla reddetti. "Benim biraz daha karizmatik birilerine ihtiyacım var."

Ham düşünerek çenesini ovuşturdu. Sonra duraklayarak başka bir masaya doğru başıyla işaret etti. "Bilg. Sağ taraftan dördüncü masada oturan iri adam."

"Gördüm," dedi Kelsier. Bilg kaslı bir adamdı, kalın bir sakalı ve bir yeleği vardı.

"O emirlere itaatsizlik etmeyip bu konuda zekice davranıyor ama sessiz sedasız sorun çıkarıyor," dedi Ham. "Bizim Son İmparatorluk'a karşı bir şansımız olmadığını düşünüyor. Bana kalsa onu da içeri atardım ama bir adamı sadece korkusunu ifade ettiği için cezalandıramam ya da en azından eğer onu cezalandırırsam, aynısını ordunun yarısına da yapmak zorunda kalırım. Dahası o kolayca gözden çıkarmak için fazlasıyla iyi bir dövüşçü."

"Mükemmel o," dedi Kelsier. Çinko yaktı, sonra da Bilg'e doğru baktı. Her ne kadar çinko Kelsier'in adamın duygularını okumasını sağlamasa da, tıpkı metal yakarken yüzlercesinin arasından İtmek için tek bir metal parçasını ayırt edebiliyor olduğu gibi, tek bir kişiyi Teskin ya da Körükleme için seçmen de mümkündü.

Yine de bu kadar büyük bir kalabalığın içinden Bilg'i ayırt etmesi zordu, bu yüzden de Kelsier bütün masadaki adamların üzerine odaklanarak daha sonra kullanmak üzere duygularını "eline aldı". Sonra ayağa kalktı. Yavaş yavaş mağara sessizleşti.

"Askerlerim, ayrılmadan önce son bir kere daha bu ziyaretim sırasında ne kadar etkilenmiş olduğumu ifade etmek istiyorum." Mağaranın doğal akustığı sayesinde güçlenen sözleri oda boyunca yankılandı.

"Sizler iyi bir ordu hâline gelmektesiniz," dedi Kelsier. "General Hammond'ı sizden çaldığım için özür diliyorum ancak onun yerinde son derece becerikli bir adam bırakıyorum. Pek çoğunuz General Yeden'i tanıyorsunuz; onun isyanın lideri olarak yıllarca hizmet ettiğini biliyorsunuz. Benim onun sizleri askeri alanda daha da iyi bir şekilde eğitme becerisine sahip olduğuna dair güvenim tam."

Onların zaten hoşnutsuzluk hissediyor olacakları gerçeğine güvenerek Bilg ve arkadaşlarının duygularını alevlendirerek Körüklemeye başladı.

"Sizlerden istediğim şey büyük bir görev," dedi Kelsier Bilg'e bakmadan. "Luthadel'in dışındaki skaaların, hatta her yerdeki skaaların büyük kısmının sizin onlar için ne yapmak üzere olduğunuzdan haberi yok. Onların sizin katlandığınız eğitimlerden ya da katılmak için hazırlandığınız savaşlardan haberi yok. Ancak bunun ödülleri onlar toplayacak. Bir gün sizlere kahraman diyecekler."

Bilg'in duygularını daha da sertçe Körükledi.

"Luthadel Garnizonu güçlü ama biz onları yenebiliriz, özellikle de şehir duvarlarını hızlıca ele geçirebilirsek," dedi Kelsier. "Buraya neden gelmiş olduğunuzu unutmayın. Bu sadece bir kılıç savurmayı ya da bir miğfer takmayı öğrenmek için değildi. Bu, bu dünyanın hiçbir zaman görmemiş olduğu bir devrim içindi; iktidan

kendi elimize almak, Lord Hükümdar'ı yerinden etmek içindi. Hedefinizi aklınızdan hiç çıkarmayın."

Kelsier durakladı. Gözünün ucuyla Bilg'in masasındaki adamların karanlık yüz ifadelerini görebiliyordu. En sonunda, sessizliğin içinde Kelsier masadan gelen bir mırıltıya duydu; mağaranın akustığı bunu pek çok kulağa taşımıştı.

Kelsier kaşlarını çatarak Bilg'e doğru döndü. Bütün mağara daha da sessizleşmiş gibi görünüyordu. "Bir şey mi söyledin?" diye sordu Kelsier. *İşte karar anı. Direnecek mi, yoksa sinecek mi?*

Bilg bakışına karşılık verdi. Kelsier adama harlanmış bir Körükleme daha gönderdi. Ödülü ise Bilg'in kırmızı bir yüzle masasında ayağa kalkması oldu.

"Evet, efendim," diye tersçe cevapladı kaslı adam. "Bir şey söyledim. Ben dedim ki bazılarımız 'hedefimizi' aklından çıkarmış değil. Bunu her gün düşünüyoruz."

"Peki, neden?" diye sordu Kelsier. Askerler konuşulanları duyurmak için fazla uzakta olanlara da aktarırken mağaranın arka tarafından gürültülü fısıldaşmalar gelmeye başladı.

Bilg derin bir nefes aldı. "Çünkü efendim, biz düşünüyoruz ki sizin bizi gönderdiğiniz şey intihar. Son İmparatorluk'un orduları sadece tek bir garnizondan daha büyük. Duvarları ele geçirmemizin bir önemi yok, her hâlükarda eninde sonunda katledileceğiz. Bir imparatorluk birkaç bin askerle devrilmez."

Harika, diye düşündü Kelsier. Üzgünüm Bilg ama birilerinin bunu söylemesi gerekiyordu ve bu kesinlikle ben olamazdım.

"Görüyorum ki bir anlaşmazlığımız var," dedi Kelsier yüksek sesle. "Ben bu adamlara ve onların amacına inanıyorum."

"Ben de senin kafayı yemiş bir salak olduğuna inanıyorum," diye kükredi Bilg. "Ve ben de bu soktuğumun mağaralarına gelerek daha bile büyük salaklık ettim. Eğer bizim şansımız konusunda bu kadar eminsen neden hiç kimse dışarı çıkamıyor? Sen bizi ölmeye gönderene kadar burada kapalı kalacağız!"

"Bana hakaret ediyorsun," diye öfkeyle konuştu Kelsier. "Sen de neden kimse'nin gitmesine izin verilmediğini gayet iyi biliyorsun. Sen neden gitmek istiyorsun asker? Arkadaşlarını Lord Hükümdar'a satmak için o kadar hevesli misin? Dört bin hayata karşılık bir avuç boxing için mi?"

Bilg'in yüzü daha da kızardı. "Ben asla böyle bir şey yapmam ama kesinlikle senin beni ölüme göndermene izin verecek de değilim! Bu ordu bir zaman kaybı."

"İhanetten bahsediyorsun," dedi Kelsier. Dönerek kalabalığı gözleriyle taradı. "Bir generalin kendi komutası altında olan bir adamla dövüşmesi uygun değildir. Burada bu isyanın onurunu savunmaya gönüllü olacak bir asker var mı?"

Anında birkaç düzine adam ayağa kalktı. Bir tanesi Kelsier'in özellikle dikkatini çekmişti. Diğerlerinden daha ufaktı ama Kelsier'in daha önceden de fark etmiş olduğu sade bir samimiyeti vardı. "Yüzbaşı Demoux."

Anında genç yüzbaşı öne fırladı.

Kelsier uzanarak kendi kılıcını kavradı ve bunu aşağıdaki adama attı. "Sen kılıç kullanabiliyor musun evlat?"

"Evet efendim!"

"Birisı Bilg için bir silah ile bir çift deri yelek getirsin." Kelsier, Bilg'e doğru döndü. "Asillerin bir âdeti vardır. İki adamın bir anlaşmazlığı olduğu zaman, bunu bir düelloyla çözerler. Benim şampiyonumu yenersen gitmekte özgürsün."

"Ya o beni yenerse?" diye sordu Bilg.

"O zaman ölmüş olacaksın," dedi Kelsier.

"Kalırsam da ölmüş olurum," dedi Bilg yakınlardaki bir askerden gelen bir kılıcı kabul ederken. "Koşulları kabul ediyorum."

Kelsier başıyla onaylayarak birkaç adama masaları kenara çekerek yüksek masanın önünde boş bir alan yaratmaları için elini salladı. Askerler ayaklanarak yarışmayı izlemek üzere etrafa toplanmaya başladılar.

"Kell, ne yapıyorsun sen?" diye tısladı Ham yan tarafından.

"Yapılması gerekli olan bir şeyi."

"Gerekli olan bir... Kelsier, o oğlan Bilg'e rakip olamaz! Ben Demoux'ya güveniyorum, onu bu yüzden terfi ettirdim ama o büyük bir savaşçı değil. Bilg ise ordudaki en iyi kılıç kullanan adamlardan biri!"

"Askerler de bunu biliyor mu?" diye sordu Kelsier.

"Elbette," dedi Ham. "Şunu iptal et. Demoux, Bilg'in neredeyse yarısı kadar, uzanım, güç ve beceride dezavantajlı! Katledilecek!"

Kelsier, Ham'in talebini umursamadı. Sessizce oturarak iki asker deri zırhlarını bağlarken silahlarını kaldırmış olan Bilg ve Demoux'ya baktı. İşleri bittiği zaman Kelsier bir elini sallayarak dövüşün başlaması için işaret verdi.

Ham inledi.

Kısa bir dövüş olacaktı. İki adamın da kılıçları ve çok az zırhları vardı. Bilg kendine güvenerek öne doğru bir adım atıp Demoux'ya doğru bir iki deneme saldırısı yaptı. Oğlan en azından becerikliydi, darbeleri engelledi ama bunu yaparken becerileri hakkında epey bir şey açığa çıktı.

Kelsier derin bir nefes alarak çelik ve demir yaktı.

Bilg saldırdı ama Kelsier kılıcını hafifçe yana İterek Demoux'ya kaçması için yer sağladı. Oğlan bir saplama hareketi denedi ama Bilg bunu kolaylıkla karşıladı. Sonra iri kıyım savaşçı seri bir saldırıya geçerek darbeleriyle Demoux'yu geriye doğru tökezletti. Demoux son saldırının önünden sıçrayarak çekilmeye çalıştı ama çok yavaştı. Kılıç önüne geçilemez derecede korkunç bir şekilde indi.

Kelsier kendini desteklemek için arkasındaki bir fener desteğini Çekerek demirini harladı, sonra da Demoux'nun yeleğindeki demir çivileri kavradı. Demoux sıçrarken Kelsier Çekti, oğlanı küçük bir yay çizdirip geriye doğru uçurarak Bilg'den uzaklaştırdı.

Bilg'in kılıcı taş zemine çarparken Demoux sakarca bir tökezlemeyle yere indi. Bilg şaşkınlık içinde başını kaldırarak baktı ve kalabalığın içinde bir şaşkınlık gü-rültüsü dolaştı.

Bilg hırlayarak silahını yukarı kaldırıp ileriye koştu. Demoux güçlü darbeyi karşıladı ama Bilg umursamaz bir savuruşla oğlanın silahını kenara itti. Bilg tekrar

saldırdı ve Demoux da refleks olarak kendini savunmak için boş elini kaldırdı.

Kelsier İterek Bilg'in kılıcını darbenin ortasında dondurdu. Demoux eli öne doğru uzatılmış olarak sanki saldırganın silahını düşüncesiyle durdurmuş gibi ayakta kalmıştı. İkili bir an için bu şekilde kalakaldı; Bilg kılıcı ilerletmek için zorluyor, Demoux da huşu içinde eline bakıyordu. Demoux sırtı biraz daha dikleşerek deneme niteliğinde elini ileri doğru hareket ettirdi.

Kelsier de İterek Bilg'i geriye doğru fırlattı. İri savaşı şaşkınlık içinde haykıarak yere yuvarlandı. Bir an sonra ayağa kalktığında Kelsier'in onu sınırlandırmek için duygularını Körüklemesine gerek kalmamıştı. Hiddet içinde kükreyerek kılıcını iki eliyle kavradı ve Demoux'nun üstüne doğru atıldı.

Bazı insanlar ne zaman pes edeceklerini bilmiyor, diye düşündü Kelsier, Bilg kılıcını savururken.

Demoux kaçınmaya çalıştı. Kelsier oğlanı yan tarafa doğru savurarak kılıcın önünden uzaklaştırdı. Sonra Demoux döndü ve kendi kılıcını iki eliyle kavrayarak Bilg'e doğru savurdu. Kelsier Demoux'nun kılıcını hareketinin ortasındayken güçlü bir demir harlamasıyla kavrayıp şiddetle Çekerek Bilg'in üstüne indirdi.

Kılıçlar birbirlerine bindirdi ve Demoux'nun Kelsier destekli darbesi Bilg'in silahını ellerinden uçurdu. Yüksek sesli bir çatırtı geldi ve iri asker yere düştü. Demoux'nun darbesinin kuvveti yüzünden tamamen dengesini kaybetmişti. Bilg'in silahı kısa bir mesafe ilerideki taş zeminde takırtıyla sekti.

Demoux öne çıkarak silahını afallamış Bilg'in tepesinde kaldırdı. Ve sonra da durdu. Kelsier demir yakarak silahı kavramak ve aşağı Çekmek. öldürücü darbeyi indirmek için uzandı ama Demoux direndi.

Kelsier durakladı. *Bu adamın ölmesi gerek,* diye düşündü kızgın bir şekilde. Yerde Bilg sessizce inledi. Kelsier onun kıvrılmış kolunu zar zor görebiliyordu; güçlü darbe ile kemikleri paramparça olmuştu. Kanı akıyordu.

Hayır, diye düşündü Kelsier. *Bu da yeterli.*

Demoux'nun silahını bıraktı. Demoux gözleri Bilg'in üstünde kılıcını indirdi. Sonra Demoux ellerini kaldırarak hayret içinde onları inceledi; kolları hafifçe titriyordu.

Kelsier ayağa kalktı ve kalabalık tekrar sessizliğe gömüldü.

"Sizi Lord Hükümdar'a karşı hazırlıksız olarak mı göndereceğimi düşündünüz?" diye hesap sordu Kelsier yüksek bir sesle. "Sizi sadece ölmeniz için göndereceğimi mi düşündünüz? Sizler doğru olan şey için savaşıyorsunuz, askerlerim! Sizler *benim* için savaşıyorsunuz. Sizler Son İmparatorluk'un askerlerine karşı durduğunuz zaman sizleri yalnız bırakmayacağım."

Kelsier elini havaya kaldırarak minik bir metal çubuğu yukarıda tuttu. "Bunu siz de duyduunuz, değil mi? On Birinci Metal ile ilgili söylentileri biliyorsunuz? Eh, ben ona sahibim ve onu kullanacağım. Lord Hükümdar ölecek!"

Adamlar tezahürat yapmaya başladı.

"Bizim tek aracımız bu da değil!" diye kükredi Kelsier. "Siz askerlerin içinde hesap edilemez bir güç var! Lord Hükümdar'ın kullandığı esrarlı büyüler duy-

dunuz mu? Eh, bizim elimizde de onlardan biraz var! Ziyafet çekin askerlerim ve gelecek olan savaştan korkmayın. Savaşı iple çekin!"

Oda tezahüratla çalkalandı ve Kelsier daha fazla bira verilmesi için elini sallayarak işaret etti. Bir çift hizmetkâr Bilg'in dışarı çıkmasına yardım etmek için öne atıldılar.

Kelsier geri oturduğu zaman Ham'in kaşları derince çatılmıştı. "Bu işten hiç hoşlanmadım Kell," dedi.

"Biliyorum," dedi Kelsier sessizce.

Ham daha da fazla konuşmak üzereydi ama Yeden onun önünden uzandı. "Bu inanılmazdı! Ben... Kelsier, ben bilmiyordum! Bana güçlerini başkalarına da aktarabileceğini söylemiş olman gerekirdi. Yahu böyle yeteneklerimiz varken kaybetmemiz mümkün değil!"

Ham bir elini Yeden'in omzuna koyarak adamı tekrar sandalyesine itti. "Ye," diye emir verdi. Sonra da Kelsier'e dönerek sandalyesini daha yakına çekti ve alçak bir sesle konuştu. "Demin benim bütün orduma yalan söyledin Kell."

"Hayır, Ham," dedi Kelsier alçak sesle. "Ben *benim* orduma yalan söyledim."

Ham durakladı. Sonra yüzü karardı.

Kelsier içini çekti. "Bu sadece kısmen bir yalan. Onların savaşçı olmaları gerekli değil, sadece bizim atiyumu kapmamıza yetecek kadar uzun süre öyleymiş gibi görünmeleri yeter. Onunla biz Garnizon'a rüşvet verebiliriz ve adamlarımız savaşmak zorunda bile kalmaz. Bu resmen onlara söz vermiş olduğum şeyin aynısı."

Ham cevap vermedi.

"Biz ayrılmadan önce en güvenilir ve sadık olan askerlerimizden birkaç düzinesini seçmeni istiyorum," dedi Kelsier. "Onları ordunun nerede olduğunu açıklamayacaklarına yemin ettirerek Luthadel'e geri göndereceğiz; böylece bu akşamın haberi skaaların arasında yayılacak."

"O zaman bunlar senin egon için mi?" diye tersledi Ham.

Kelsier başını sallayarak reddetti. "Bazı zamanlar tatsız bulduğumuz şeyleri yapmamız gerekir Ham. Benim egom oldukça dikkate değer olsa da, bu tamamen başka bir şeyler için."

Ham bir an için oturdu, sonra da yemeğine geri döndü. Ancak yemiyordu; sadece oturmuş, yüksek masanın önünde, yerdeki kana gözlerini dikmişti.

*Ah Ham, diye düşündü Kelsier. Keşke sana her şeyi anlatmam mümkün ol-
saydı.*

Dolapların arkasında dolaplar, planların ötesinde planlar.

Her zaman bir sır daha vardı.

İlk başta Zifir'in, en azından kendilerine karşı gerçekten ciddi bir tehdit olmadığını düşünenler vardı. Ancak yanında neredeyse dünyanın her kesimine yayıldığını gördüğüm bir afet getirdi. Onun karşısında ordular saydasız. Gücü büyük şehirleri dize getiriyor. Ürünler bozuluyor ve topraklar ölüyor.

İşte savaştığım şey bu. Yenmek zorunda olduğum canavar işte bu. Fazla zaman harcamış olduğumdan korkuyorum. Şimdiden o kadar çok yıkım gerçekleşti ki, insanoğlunun kurtulamayacağından korkuyorum.

Bu gerçekten de filozofların pek çoğunun öngörmüş olduğu dünyanın sonu mu?

22

Terris'e bu hafta içinde ulaştık ve söylemem gerekir ki ülkeyi güzel buluyorum, *diye okudu Vin*. Kuzeydeki ulu dağlar, karlarla kaplı kel tepeleri ve ormandan pelerinleriyle, bu yeşil verimlilik diyarının üstünde nöbetçi tanrılar gibi yükseliyor. Güneydeki kendi toprakların çoğunlukla düz, sanıyorum eğer manzarayı çeşitlendirecek birkaç dağ olsa daha az kasvetli görünebilirdi.

Burada insanlar çoğunlukla çoban, gerçi oduncular ve çiftçiler de az değil. Bu pastoral bir ülke, kesinlikle. Şimdi bütün dünyanın bel bağladığı kehanetlerin ve ilahi kavramların, bu kadar dikkate değer şekilde kırsal bir yerden çıkabilmiş olması garip görünüyor.

Bize zorlu dağ geçitlerinde kılavuzluk etmeleri için bir grup Terrisli hamal kiraladık. Ancak bunlar sıradan adamlar değiller. Hikâyeler görünüşe göre doğru; bazı Terrislilerin son derece merak uyandırıcı, dikkate değer becerileri var.

Bir şekilde, sonraki gün kullanmak için güçlerini depolayabiliyorlar. Gece uyumadan önce bir saatlerini aniden son derece zayıf bir hâle gelmiş gibi görünerek yataklarının içinde yatarak geçiriyor, sanki elli yıl

birden yaşlanmış gibi oluyorlar. Ancak ertesi sabah uyandıkları zaman oldukça kash, güçlü hâle geliyorlar. Görünüşe göre güçlerinin sürekli taktıkları metal bilezikler ve küpelerle bir ilgisi var.

Hamalların liderinin adı Rashek ve o oldukça sessiz biri. Buna rağmen her zamanki gibi meraklı olan Brach es, bu harikulâde güç depolama becerisinin tam olarak nasıl yaptıklarını keşfetmek için onu sorgulayacağına söz verdi.

Yarın yolculuğumuzun Terris'in Uzak Dağları'ndaki son aşamasına başlıyoruz. Orada, umuyorum ki huzuru bulacağım; hem kendim için hem de zavallı dünyamız için.

GÜNLÜĞÜN KENDİNE VERİLEN nüshasını okurken, Vin hızla birkaç karara varmaktaydı. Birincisi okumaktan *hoşlanmadığı* yönündeki kesin inancıydı. Sazed onun şikâyetlerini dinlemiyordu; sadece onun yeteri kadar pratik yapmamış olduğunu iddia ediyordu. Okumanın hiç de bıçak dövüşü öğrenmek ya da Allomansi kullanmak kadar pratik bir beceri olmadığını göremiyor muydu?

Yine de emirleri doğrultusunda okumaya devam ediyordu, sadece inatçı bir şekilde bunu yapabileceğini kanıtlamak için olsa bile. Günlükteki kelimelerin pek çoğu ona zor geliyordu ve Lord Hükümdar'ın garip yazım tarzını deşifre etmeye çalışırken kelimeleri kendi kendine seslendirebilmek için Lord Renoux'nun malikânesinin kuytu bir köşesinde okumak zorundaydı.

Sürekli okumak Vin'in ikinci kararına varmasına da neden olmuştu: Lord Hükümdar hiçbir tanrının olmayı hak etmeyeceği kadar fazla mızımızdı. Günlüğün sayfaları Lord Hükümdar'ın seyahatleri hakkında sıkıcı notlarla dolup taşmadığı zamanlarda, içsel düşünceler ve uzun uzun boş ahlaki zıvalamalarla tıklım tıklımdı. Vin en başında kitabı hiç bulmamış olmayı dilemeye başlıyordu.

İçini çekerek hasır sandalyesinde geriye yaslandı. Alt bahçelerin içinde esen serin bir bahar rüzgârı sol tarafındaki minik fiskiyeli havuzun üstünden geçiyordu. Hava rahatlatıcı bir şekilde nemliydi ve yukarıdaki ağaçlar da onu ikinci güneşinden koruyordu. Asil olmanın, sahte bile olsa, kesinlikle faydalı tarafları vardı.

Arkasından hafif bir ayak sesi geldi. Uzaktaydı ama Vin sürekli olarak biraz kalay yakma alışkanlığını kazanmıştı. Dönerek omzunun üstünden geriye gizlice bir bakış attı.

Genç Yorlatek'i bahçe yolundan aşağı doğru inerken görünce, "Dikiz? Sen burada ne arıyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

Dikiz donakalarak kızardı. "İyordu birlikte Dox'la gel ben ve acak değil fazla kal biz."

"Dockson mı?" dedi Vin. "O da mı burada?" *Belki de Kelsier'den haber getirmiştir!*

Dikiz başıyla onaylayarak yaklaştı. "İyordu silahlar burada sakla için biraz getir bız."

Vin durdu. "İşte bunu anlamadım."

"Biraz daha silah getirmemiz lazımdı," dedi Dikiz şivesiz bir şekilde konuşabilmek için kendini zorlayarak. "Bir süre için onları burada depolayacağız."

"Hah," dedi Vin ayağa kalkıp elbisesinin tozunu silkererek. "Gidip onu görsem iyi olacak."

Dikiz bir anda tekrar kızarak endişeli göründü ve Vin de başını yana yatırdı. "Başka bir şey daha mı var?"

Ani bir hareketle Dikiz, yeleğinin içine uzanarak bir şey tutup çıkardı. Vin karşılık olarak lehim harladı ama cisim sadece pembeli beyazlı bir mendildi. Dikiz bunu ona doğru uzattı.

Vin tereddütlü bir şekilde mendili aldı. "Bu ne için?"

Dikiz bir kere daha kızardı, sonra da dönüp fırlayarak uzaklaştı.

Vin afallamış bir şekilde onun gitmesini izledi. Elindeki mendile baktı. Yumuşak dantelden yapılmıştı ama sıra dışı herhangi bir şey varmış gibi görünmüyordu.

Bu da amma acayip oğlan ya, diye düşündü mendili kol yeninin içine sokarken. Günlüğün kendi nüshasını aldı, sonra da bahçe yolundan yukarı doğru yürümeye başladı. Elbise giymeye o kadar alışmaya başlamıştı ki eteklerinin alt katmanlarının otlara ya da taşlara sürtünmesine engel olmak için dikkat etmesine neredeyse hiç gerek kalmıyordu.

Sanırım bu da kendi içinde faydalı bir beceridir, diye düşündü Vin malikânenin bahçe girişine elbisesi tek bir dala bile takılmamış şekilde ulaşırken. Cam panellerden oluşan kapıyı iterek açtı ve gördüğü ilk hizmetçiyi durdurdu.

"Üstat Delton geldi mi?" diye sordu Dockson'un sahte ismini kullanarak. O Renoux'nun Luthadel'in içindeki bağlantılarından birisi rolünü oynuyordu.

"Evet, leydim," dedi hizmetçi. "Lord Renoux ile görüşmedeler."

Vin hizmetçinin gitmesine izin verdi. Büyük ihtimalle zorlarsa toplantıya girebilirdi ama bu iyi olmazdı. Leydi Valette'in Renoux ile Delton arasındaki ticari bir görüşmeye katılması için hiçbir sebebi yoktu.

Vin düşünceli bir şekilde alt dudaklarını kemirdi. Sazed ona her zaman görünüşünü korumasının gerekli olduğunu söylüyordu. *Peki,* diye düşündü. *Ben de beklerim. Belki Sazed bana o deli oğlanın bu mendille ne yapmamı beklediğini söyleyebilir.*

Üst kattaki kütüphaneye doğru yöneldi, yüzünde hoş ve leydilere yakışır bir gülümseme ile içten içte Renoux ile Dockson'ın ne hakkında konuştuklarını tahmin etmeye çalışıyordu. Silahları getirmek bir bahaneydi, Dockson bu kadar sıradan bir şey için bizzat gelmezdi. Belki de Kelsier geç kalmıştı. Ya da belki de Dockson en sonunda Marsh'tan bir haber alabilmişti; Kelsier'in ağabeyinin de kısa süre içinde diğer yeni obligatör çıraklarıyla birlikte Luthadel'e geri dönüyor olması lazımdı.

Dockson ve Renoux bana haber gönderebilirdi, diye düşündü kızgınlıkla. Valette sık sık amcasıyla birlikte misafirleri ağırlardı.

Başını salladı. Her ne kadar Kelsier onu çetenin tam bir üyesi olarak adlandırmış olsa da, diğerleri belli ki onu hâlâ bir çocuk gibi görüyorlardı. Onu aralarına

kabul etmişlerdi ve dost canlısıydılar ama onu da işin içine katmak akıllarına gelmiyordu. Bu büyük ihtimalle kasıtlı bir şey değildi ama bu, durumu hiç de daha az sinir bozucu yapmıyordu.

İlerideki kütüphaneden ışık geliyordu. Sazed gerçekten de içeride oturmuş, günlüğün son kalan sayfalarını tercüme etmekle uğraşıyordu. Vin içeri girerken başını kaldırdı, gülümsedi ve saygılı bir şekilde başıyla selam verdi.

Bu sefer de gözlük yok, diye düşündü Vin. Neden o kısa süre boyunca gözlük takmıştı?

"Vin Hanım," dedi ayağa kalkarak ona bir sandalye getirirken. "Günlükle ilgili çalışmalarınız nasıl gidiyor?"

Vin başını eğerek cindeki gevşek bir şekilde bağlanmış sayfalara baktı. "Fena değil, sanırım. Neden benim de bunları okuma zahmetine girmem gerektiğini anlamıyorum, Kell ve Breeze'e de birer nüsha vermiştin, değil mi?"

"Elbette," dedi Sazed sandalyeyi masasının yanına koyarken. "Ancak Üstat Kelsier çetenin tüm üyelerinin sayfaları okumasını istedi. O bunu yapmakta haklı, diye düşünüyorum ben. O kelimeleri ne kadar çok göz okursa, içlerinde gizlenmiş olan sırları keşfetme olasılığımız da o kadar artar."

Vin hafifçe içini çekerek elbisesini düzeltti ve sandalyeye yerleşti. Mavi beyaz elbisesi güzeldi ve her ne kadar günlük kullanım için olsa da, Vin'in balo tuvaletlerinden sadece biraz daha az şatafatlıydı.

"İtiraf etmelisiniz ki Hanımım, metin inanılmaz," dedi Sazed yerine oturduğu sırada. "Bu yaptığım çalışma bir Sırdaşın rüyası. Gerçekten de, kültürüm hakkında benim bile bilmediğim şeyleri keşfediyorum!"

Vin başıyla onayladı. "Terris'e ulaştıkları kısma daha yeni geldim." *Umarım sonraki kısımlar daha az malzeme listesi içeriyordur. Dürüst olmak gerekirse, Lord Hükümdar karanlık bir kötülük tanrısı için kesinlikle sıkıcı biri olabiliyor.*

"Evet, evet," dedi Sazed, karakterine uymayan bir heveslilikle konuşuyordu. "Ne dediğini gördünüz mü, nasıl Terris'i 'yeşil verimlilik bölgesi' diye tarif ediyor? Sırdaş efsaneleri bundan bahseder. Terris şimdi donmuş topraklardan oluşan tundra; gerçekten de, orada neredeyse hiçbir bitki yaşayamıyor. Ancak bir zamanlar yeşil ve güzeldi, metnin de söylediği gibi."

Yeşil ve güzel, diye düşündü Vin. Yeşil neden güzel olsun? Bu bitkilerin mavi ya da mor olması gibi sadece acayip olan bir şey olurdu.

Ancak günlük hakkında onu meraklandıran bir şey vardı; hem Sazed'in hem de Kelsier'in garip bir şekilde hakkında ağzı sıkı davrandıkları bir şey. "Demim Lord Hükümdar'ın birkaç Terrisli hamal bulduğu yeri okudum," dedi Vin dikkatli bir şekilde. "Onların nasıl geceleyin zayıf oldukları hâlde gündüz daha güçlü hâle gelebildiklerinden bahsediyordu."

Sazed bir anda iyice sessizleşti. "Evet, doğru."

"Sen bunun hakkında bir şeyler biliyor musun? Bunun bir Sırdaş olmakla bir ilgisi var mı?"

"Var," dedi Sazed. "Ancak bu bir sır olarak kalmalı, diye düşünüyorum ben."

Siz güvenilmeye lâyık olmadığınız için değil Vin Hanım. Ancak eğer ne kadar az kişinin Sırdaşlardan haberi olursa, bizim hakkımızda da o kadar az söylenti yayılmış olur. Lord Hükümdar'ın son bin yıl boyunca hedeflediği gibi bizi tam olarak yok etmiş olduğuna inanmaya başlaması en iyisi."

Vin omuz silkti. "Peki. Umalım ki Kelsier'in bizden keşfetmemizi istediği metnin içindeki sırların hiçbirisi Terrislilerin güçleriyle ilişkili olmasın; eğer öyleyse, bunları tümüyle ıskalarım."

Sazed durakladı.

"Eh, ne yapalım," dedi Vin umursamaz bir şekilde daha okumadığı sayfaları karıştırarak. "Görünüşe göre Terrislilerden bahsederek epey bir zaman geçirmiş. Sanırım Kelsier geri döndüğü zaman benim söyleyecek pek bir şeyim olmayacak."

"İyi bir noktaya değiniyorsunuz," dedi Sazed yavaşça. "Her ne kadar buna biraz melodramatik bir şekilde değiniyor olsanız da."

Vin arsızca gülümsedi.

"Pekâlâ," dedi Sazed içini çekerek. "Sizin Üstat Breeze ile bu kadar fazla zaman geçirmenize izin vermemiş olmamız gerekirdi, diye düşünüyorum ben."

"Günlükteki adamlar," dedi Vin. "Onlar Sırdaş mı?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Bizim şimdi Sırdaş dediğimiz şey o zamanlar çok daha sık bulunuyordu, belki de modern aristokrasinin arasındaki Sıskanlardan bile daha çoklardı. Bizim sanatımıza 'Ferukemi' denilir ve çeşitli fiziksel özellikleri metal parçalarının içinde depolama becerisini sağlar."

Vin kaşlarını çatı. "Siz de mi metal yakıyorsunuz?"

"Hayır, Hanımım," dedi Sazed başını sallayarak. "Ferukemistler Allomanserler gibi değildir; bizler metallerimizi yakıp bitirmeyiz. Biz metalleri depo olarak kullanırız. Her metal parçası, boyutuna ve alaşımına bağlı olarak belli bir fiziksel özelliği depolayabilir. Ferukemist bir özelliği depo eder, sonra da daha sonraki bir zamanda bu rezervi kullanır."

"Ne özelliği?" diye sordu Vin. "Güç gibi mi?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Metinde, Terrisli hamallar kendilerini aksamaları zayıf hâle getirerek, sonraki gün kullanmak üzere güçlerini bileziklerinde depoluyorlar."

Vin, Sazed'in yüzünü inceledi. "O yüzden sen bu kadar fazla küpe takıyorsun?"

"Evet, Hanımım," dedi Sazed kol yenlerinden birini sıyırmak için uzanarak. Cübbesinin altında pazılarının etrafına takmış olduğu metallerden kalın kol bantları vardı. "Rezervlerimin bir kısmını gizli tutuyorum ama çok sayıda yüzük, küpe ve diğer takı eşyaları kullanmak her zaman Terris kültürünün bir parçası olmuştur. Lord Hükümdar bir keresinde Terrislilerin herhangi bir metale dokunmasını ya da metal sahibi olmasını yasaklamaya çalışmıştı; hatta metal eşya takmayı skaalara da yasaklayarak bunu yalnızca asillerin ayrıcalığı haline getirmeye çalıştı."

Vin kaşlarını çatı. "Bu garip," dedi. "Ben olsam asillerin, onları Allomansi'ye karşı savunmasız bırakacağı için metal takmak istemeyeceğini düşünürdüm."

"Gerçekten de öyle," dedi Sazed. "Ancak kişinin giysilerini metal ile vurgula-

ması imparatorlukta uzun bir süredir moda olmuştur. Bu Lord Hükümdar'ın Terrislilere metale dokunma hakkını yasaklama arzusuyla başlamıştır, diye şüpheleniyorum ben. O kendisi metal yüzükler ve bilezikler takmaya başladı ve aristokrasi de her zaman modada onu takip eder. Bugünlerde, zenginlerin çoğu güç ve gurur sembolü olarak sık sık metal takıyor."

"Bana aptalca görünüyor," dedi Vin.

"Moda çoğu zaman öyledir Hanımım," dedi Sazed. "Buna rağmen, taktığı başarısız oldu; asillerin pek çoğu sadece metal gibi görünecek şekilde boyanmış tahtalar takıyor ve Terrisliler de bu alanda Lord Hükümdar'ın hoşnutsuzluğuna göğüs germeyi başarabildi. Vekilharçların hiçbir zaman metale dokunmasına izin vermemek kesinlikle uygulanabilir bir durum değil. Ancak bu Lord Hükümdar'ın Sırdaşların kökünü kazımaya çalışmasını durdurmadı."

"Sizden korkuyor."

"Ve bizden nefret ediyor. Sadece Ferukemistlerden de değil, bütün Terrislilerden." Sazed bir elini metnin hâlâ tercüme edilmemiş kısmının üstüne koydu. "Ben bu sırrı da burada bulmayı umut ediyorum. Hiç kimse Lord Hükümdar'ın Terris halkına zulmetmesinin sebebini hatırlamıyor ama ben bunun o hamallarla bir ilgisi olduğundan şüphe ediyorum. Onların lideri Rashek görünüşe göre çok aksi bir adam. Lord Hükümdar anlatısında ondan sık sık bahsediyor."

"Dinden de bahsediyor," dedi Vin. "Terris dininden. Kehanetlerle ilgili bir şeyler mi?"

Sazed başını olumsuzca salladı. "Bu soruya ben cevap veremem Hanımım, çünkü ben de Terris dini hakkında sizden daha fazla bir şey bilmiyorum."

"Ama sen dinleri topluyorsun," dedi Vin. "Kendininkini bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Sazed ağırbaşlı bir şekilde. "Gördüğünüz gibi Hanımım, Sırdaşlar da bu yüzden oluşturulmuştu. Yüzyıllar önce halkım kalan son birkaç Terrisli Ferukemisti sakladı. Lord Hükümdar'ın Terris halkına karşı olan seferleri oldukça vahşileşiyordu; bu onun üreme programlarına başlamasından önceydi. O zamanlar bizler vekilharç ya da hizmetkâr değildik, skaa bile sayılmıyorduk. Biz yok edilecek olan bir şeydik."

"Ama bir şeyler Lord Hükümdar'ın bizim soyumuzu tamamen kurutmasına engel oldu. Neden olduğunu bilmiyorum, belki de soykırımın fazlasıyla hafif bir ceza olacağını düşünüyordu. Her neyse, iktidarının ilk iki yüzyılı sırasında bizim dinimizi başarılı bir şekilde yok etti. Sırdaşlar Kurulu sonraki yüzyıl sırasında kuruldu, üyeleri kaybedilmiş olan şeyleri geri kazanmak ve bunları gelecek için hatırlamak konusunda kararlıydı."

"Ferukemiyle mi?"

Sazed başını sallayarak parmaklarını sağ kolundaki kolluğun üzerinde gezdirdi. "Bu bakırdan yapılmıştır; hatıra ve düşüncelerin depolanmasını sağlar. Her Sırdaş bunun gibi bilgiyle doldurulmuş birkaç kolluk taşır; şarkılar, hikâyeler, dualar, tarihler ve diller. Sırdaşların pek çoğunun özel bir ilgi alanı vardır; benimki din ama hepimiz bütün toplananları hatırlarız. Eğer tek birimiz Lord Hükümdar'ın

ölümüne kadar sağ kalabilirse, o zaman dünyanın halkları kaybetmiş olduğu her şeyi geri kazanabilecek."

Durakladı, sonra kol yenini tekrar indirdi. "Eh, kaybedilmiş olan *her* şeyi değil. Hâlâ bulamamış olduğumuz şeyler var."

"Kendi dininiz," dedi Vin sessizce. "Onu hiç bulamadınız, değil mi?"

Sazed başını salladı. "Lord Hükümdar bu günlükte onu Miraç Kuyusu'na yönlendiren şeyin bizim kâhinlerimiz olduğunu ima ediyor ama bu bile bizim için yeni bir bilgi. Biz neye inanıyorduk? Neye ya da kime tapınıyorduk? Bu Terrisli kâhinler nereden geldiler ve geleceği nasıl tahmin edebiliyorlardı?"

"Ben... üzgünüm."

"Biz aramaya devam ediyoruz Hanımım. Eninde sonunda cevaplarımızı bulacağız, diye düşünüyorum ben. Eğer bulamazsak bile, yine de insanoğlu için paha biçilemez bir hizmeti yerine getirmiş olacağız. Başka halklar bize uysal ve köle ruhlu diyorlar ama biz de onunla mücadele ettik, kendi yöntemimizle."

Vin başıyla onayladı. "Peki, başka neler depolayabiliyorsunuz? Güç ve hatıralar. Başka bir şey var mı?"

Sazed ona dik dik baktı. "Şimdiden çok fazla şey söyledim, diye düşünüyorum ben. Siz bizim yaptığımız şeyin tekniğini anladınız, eğer Lord Hükümdar metinde bu şeylerden bahsedecek olursa kafanız karışmayacak."

"Görüş," dedi Vin canlanarak. "O yüzden beni kurtardıktan sonraki birkaç hafta boyunca gözlük taktın. Beni kurtardığın gece daha iyi görmem gerekmişti, o yüzden de bütün rezervini harcadın. Sonra da birkaç haftayı onu tekrar doldurabilmek için zayıf gözlerle geçirdin."

Sazed yorumuna bir cevap vermedi. Kalemmini tekrar aldı, belli ki tercümesine geri dönmeye niyetliydi. "Başka bir şey var mıydı Hanımım?"

"Evet, aslını istersen var," dedi Vin mendili kol yeninden çıkararak. "Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Görünüşe göre bir mendile benziyor Hanımım."

Vin hafifçe eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Aman ne komik. Sen Kelsier'in etrafında çok fazla zaman geçirmişsin, Sazed."

"Biliyorum," dedi Sazed sessiz bir iç çekişle. "O beni bozdu, diye düşünüyorum ben. Yine de, sorunuzu anlamış değilim. O mendille ilgili özel olan ne var?"

"Benim bilmek istediğim şey de bu," dedi Vin. "Bunu hemen biraz önce bana Dikiz verdi."

"Ah. O zaman tamam."

"Ne tamam?" diye sordu Vin.

"Asil toplumu içinde, Hanımım, genç bir adamın ciddi bir şekilde kur yapmak istediği bir leydiye verdiği hediye geleneksel olarak bir mendildir."

Vin duraklayarak şok içinde mendile bakakaldı. "Ne? O oğlan deli mi?"

"Onun yaşındaki çoğu genç adam bir nebze delidir, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed gülümseyerek. "Ancak bu hiç de beklenmedik bir şey değil. Siz odaya girdiğiniz zaman size nasıl gözlerini diktiğini hiç fark etmediniz mi?"

"Ben onun sadece bir tuhaf olduğunu düşünmüştüm. O ne düşünüyor olabilir? O benden o kadar küçük ki."

"Oğlan on beş yaşında Hanımım. Bu da onu sizden sadece bir yaş daha genç yapar."

"İki, ben geçen hafta on yedime girdim," dedi Vin.

"Yine de, o gerçekten de sizden o kadar küçük değil."

Vin gözlerini devirdi. "Onun ilgisi için ayıracak zamanım yok."

"İnsan sizin sahip olduğunuz fırsatların kıymetini bileceğinizi düşünürdü Hanımım. Herkes o kadar şanslı değil."

Vin durdu. O *hadım be salak*. "Sazed, affedersin. Ben..."

Sazed bir elini salladı. "Bu benim asla özlemini çekecek kadar öğrenmiş olduğum bir şey değil Hanımım. Belki de ben şanslıyım, yeraltında geçen bir hayat aile sahibi olmayı zorlaştırıyor. Gerçekten de, zavallı Üstat Hammond aylardır karısından uzakta."

"Ham *evli* mi?"

"Elbette," dedi Sazed. "İnanıyorum ki Üstat Yeden de öyle. Onlar ailelerini yeraltı etkinliklerinden uzak tutarak koruyorlar ama bu uzun zaman dilimleri boyunca onlardan ayrı kalmalarını gerektiriyor."

"Başka kim?" diye sordu Vin. "Breeze? Dockson?"

"Üstat Breeze aile sahibi olmak için biraz fazla... kendine odaklı, diye düşünüyorum ben. Üstat Dockson duygusal hayatından bahsetmiş değil ancak ben onun geçmişinde acılı bir şeyler olduğundan şüphe ediyorum. Bu sizin de tahmin edebileceğiniz gibi bir plantasyon skaası için ender bir durum değil."

"Dockson plantasyondan mı?" diye sordu Vin şaşkınlık içinde.

"Elbette. Siz hiç arkadaşlarınızla konuşarak vakit geçirmiyor musunuz Hanımım?"

Arkadaşlarım. Benim arkadaşlarım var. Bu garip bir kavrayıştı.

"Her neyse, benim işime devam etmem gerek," dedi Sazed. "Böylesine saygısızca davrandığım için özür dilerim ama tercümei neredeyse tamamladım..."

"Elbette," dedi Vin ayağa kalkarak elbisesini düzeltirken. "Teşekkür ederim."

Dockson'ı misafir çalışma odasında buldu; sessizce bir kâğıda yazı yazıyordu, masanın üstünde düzgün bir şekilde yerleştirilmiş bir belgeler yığını vardı. Standart bir asil takım elbisesi giymişti ve her zaman takımın içinde diğerlerinin olduğundan daha rahatmış gibi görünüyordu. Kelsier havalıydı, Breeze kusursuz ve müsnif-
ti ama Dockson... o kıyafetinin içinde tamamen doğal duruyordu.

Vin içeri girerken başını kaldırdı. "Vin? Affedersin, sana haber göndermiş olmam gerekirdi. Her nedense senin dışarıda olduğunu varsaymıştım."

"Bu günlerde çoğu zaman öyleyim," dedi Vin kapıyı arkasından kapatarak. "Bugün evde kaldım, öğle yemekleri boyunca leydilerin gevezelik etmesini dinlemek biraz sinir bozucu hâle gelebiliyor."

"Tahmin edebilirim," dedi Dockson gülümseyerek. "Geç otur."

Vin başıyla onaylayarak odanın içine doğru ilerledi. Burası sessiz bir yerdi; sıcak renklerle ve koyu ahşaplarla dekore edilmişti. Dışarı hâlâ nispeten aydınlıktı ama Dockson şimdiden akşam perdelerini çekmişti ve mum ışığında çalışıyordu.

"Kelsier'den bir haber var mı?" diye sordu Vin otururken.

"Hayır," dedi Dockson elindeki belgeyi bir kenara bırakarak. "Ama bu beklenmedik bir durum değil. Mağaralarda uzun bir süre kalmayacaktı, o yüzden de geriye bir haberci göndermesi biraz saçma olurdu. Bir Allomanser olarak at sırtındaki bir adamdan daha hızlı geri gelebilmesi bile mümkün. Her hâlükarda onun birkaç gün geç kalacağını düşünüyorum. Ne de olsa burada Kell'den bahsediyoruz."

Vin başıyla onayladı, sonra da bir an için sessizce oturdu. Dockson ile Kelsier ve Sazed'le, hatta Ham ve Breeze'le bile geçirdiği kadar fazla zaman geçirmiş değildi. Ama o nazik bir adama benziyordu. Çok güvenilir ve çok akıllıydı. Diğerlerinin pek çoğu çeteye bir tür Allomantik güç ile katkıda bulunuyor olsa da Dockson sadece organize etme becerisi yüzünden değerliydi.

Bir şeylerin, örneğin Vin'in tuvaletlerinin satın alınması gerektiği zaman bunun yapıldığından emin olan Dockson'dı. Bir binanın kiralanması, bir malzemenin tedarik edilmesi ya da bir ruhsatın alınması gerektiği zaman, bunun olmasını sağlayan Dockson'dı. O ön planda durmuş asillere rol yapıyor, sislerin içinde savaşıyor ya da asker topluyor değildi. Ancak o olmasa Vin bütün çetenin dağılıp gideceğinden şüphe ediyordu.

O iyi bir adam, dedi Vin kendi kendisine. *Eğer ona sorarsam alınmaz.* "Dox, bir plantasyonda yaşamak nasıl bir şeydi?"

"Hım? Plantasyonda mı?"

Vin başıyla onayladı. "Sen bir plantasyonda büyüdün, değil mi? Sen bir plantasyon skaasisın?"

"Evet," dedi Dockson. "Ya da en azından öyleydim. Bu nasıl bir şeydi? Nasıl cevap vereceğimden emin değilim Vin. Bu zor bir hayattı ama skaaların büyük bir kısmının hayatı zordur. Benim izin almadan plantasyondan ayrılmama, hatta ağıl topluluğunun dışına çıkmama bile müsaade edilmiyordu. Pek çok sokak skaasından daha düzenli olarak yemek yedik ama biz de herhangi bir fabrika işçisi kadar ağır çalıştırılırdık. Belki daha bile fazla.

"Plantasyonlar şehirlerden farklıdır. Oralarda her lord kendi kendisinin efendisidir. Teknik olarak skaaların sahibi Lord Hükümdar ama asiller onları kir alıyor ve istedikleri kadarını öldürmelerine de izin var. Her lord sadece ürünlerinin yettiğinden emin olmak zorunda."

"Bunun hakkında çok... duygusuzmuş gibi görünüyorsun," dedi Vin.

Dockson omuz silkti. "Oradaki yaşantımın üstünden epey bir zaman geçti Vin. Ben plantasyonun aşırı derecede travmatik olup olmadığından emin değilim. Bu sadece hayattı; daha iyi olan bir şeyi biliyor değildik. Hatta ben şimdi biliyorum ki plantasyon lordları arasında, benimki aslında nispeten hoşgörülüydü."

"O zaman neden ayrıldın?"

Dockson durakladı. "Bir olay," dedi sesi neredeyse özlemle dolarak. "Kanu-

nun bir lordun istediği herhangi bir skaa kadınıyla yatabileceğini söylediğini biliyor musun?"

Vin başını sallayarak onayladı. "Sadece işi bitince onu öldürmesi gerekiyor."

"Ya da kısa bir süre sonra," dedi Dockson. "Melez bir çocuk doğuramayacağı kadar çabuk bir şekilde."

"Lord senin sevdiğin bir kadını mı aldı?"

Dockson başını salladı. "Bunun hakkında pek konuşmam. Konuşmadığımdan değil de, bunun bir anlamı olmayacağını düşündüğüm için. Ben bir sevdiğini bir lordun tutkusu yüzünden, hatta bir lordun umursamazlığı yüzünden kaybetmiş olan tek skaa değilim. Hatta eminini ki aristokrasi tarafından sevdiği biri öldürülmüş *olmayan* bir skaa bulmakta zorlanırsın. Bu sadece... işler böyle yürüyor işte."

"Kimdi o?" diye sordu Vin.

"Plantasyondan bir kız. Dediğim gibi, benim hikâyem o kadar da orijinal değil. Hatırlıyorum da... onunla birlikte zaman geçirmek için geceleri ağılların arasından gizli gizli geçirdim. Bütün topluluk da bize yardım eder, bizi ustabaşılardan saklardı. Benim karanlık çöktükten sonra dışarıda olmamam gerekiyordu biliyorsun. Ben ilk kez onun için sislerle yüzleştim ve her ne kadar pek çok kişi benim geceleri dışarı çıktığım için aptal olduğumu düşünse de, diğerleri batıl inançlarını aşarak bana cesaret veriyordu. Sanırım aşkımız onlara da ilham veriyordu; Kareien ve ben herkese yaşamak için bir sebep olduğumu hatırlatıyorduk.

"Lord Devinshae, Kareien'i aldığı ve ertesi sabah cesedi gömülmesi için geldiği zaman skaa ağıllarında sanki... bir şeyler öldü. Ben de ertesi akşam ayrıldım. Daha iyi bir hayat olup olmadığını bilmiyordum ama artık kalamazdım; Kareien'in ailesi oradayken, Lord Devinshae biz çalışırken izlerken olmazdı..."

Dockson başını sallayarak içini çekti. Vin en sonunda yüzünde biraz duygu görebildi. "Biliyor musun, bazen deniyor olmamız bile beni hayrete düşürüyor," dedi. "İnsan bize yapmış oldukları her şeyden, ölümler, işkenceler, acılardan sonra umut ve sevgi gibi şeylerden artık vazgeçmiş olacağımızı düşünür. Ama vazgeçmiyoruz. Skaalar hâlâ âşık oluyor. Hâlâ aile sahibi olmaya çalışıyorlar ve hâlâ mücadele ediyorlar. Yani, işte biz buradayız... Kell'in çılgın küçük savaşında mücadele ediyor, sonunda hepimizi sadece katledecek olduğunu bildiğimiz bir tanrıya karşı direniyoruz."

Vin sessizlik içinde oturmuş, Dockson'ın tarif etmiş olduğu şeylerin dehşetini algılamaya çalışıyordu. "Ben... senin lordunun diğerlerinden daha iyi biri olduğunu söylediğini sanmıştım."

"Ha, öyleydi," dedi Dockson. "Lord Devinshae nadiren skaalarını döverek öldürtür ve yaşlıları da sadece nüfus tamamıyla kontrolden çıktığı zamanlarda imha ettirirdi. Onun asiller arasında kusursuz bir ünü vardır. Büyük ihtimalle sen de onu baloların bazılarında görmüşsündür; son zamanlarda Luthadel'de bulunuyordu, ekim mevsimleri arasında kışı burada geçirdi."

Vin ürperdiğini hissetti. "Dockson bu korkunç! Nasıl onun gibi bir canavarın aralarına girmesine izin verebilirler?"

Dockson kaşlarını çatı, sonra da hafifçe öne doğru eğilerek kollarını masanın üstüne dayadı. "Vin, onların *hepsi* öyle."

"Skaaların bazılarının dediği şeyin bu olduğunu biliyorum Dox," dedi Vin. "Ama balolardaki insanlar, onlar öyle değiller. Ben onlarla karşılaştım, dans ettim. Dox, onların pek çoğu iyi insanlar. Ben onların hayatın skaalar için ne kadar korkunç olduğunu farkında olduklarını düşünmüyorum."

Dockson garip bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Ben senden bunları gerçekten de duyuyor muyum Vin? Neden bizim onlara karşı savaştığımızı sanıyorsun? O insanların, o insanların *hepsinin*, yapmaya muktedir olduğu şeylerin farkında değil misin?"

"Zalimlik belki," dedi Vin. "Ve umursamazlık. Ama onlar canavar değiller, *hepsi* birden değil. Senin eski plantasyon lordun gibi değil."

Dockson başını salladı. "Sen sadece yeteri kadar iyi göremiyorsun Vin. Bir lord bir gece bir skaa kadına tecavüz edip öldürürken, ertesi gün de ahlakı ve erdemi için övülebilir. Onlar için skaalar insan bile değil. Leydiler lordları bir skaa kadınla yattığı zaman bunu bir aldatılma olarak bile görmüyor."

"Ben..." Kararsızlaşan Vin'in sesi kesildi. Bu asil kültürünün yüzleşmek istemediği bir parçasıydı. Dayakları belki de affedebilirdi ama bu...

Dockson başını iki yana salladı. "Onların seni aldatmalarına izin veriyorsun Vin. Bunun gibi şeyler şehirlerde genelevler yüzünden daha az gözle görülüyor ama cinayetler yine de oluyor. Bazı genelevler çok fakir ancak asil doğumlu kadınları kullanıyor. Ancak büyük çoğunluğu sadece Sorgucuları yatıştırmak için düzenli olarak skaa orospularını öldürüyor."

Vin kendini biraz zayıf hissetti. "Ben... genelevleri biliyorum Dox. Ağabeyim her zaman beni onlardan birine satmakla tehdit ederdi. Ama sadece genelevlerin var olması, bütün erkeklerin onlara gittiği anlamına gelmiyor. Skaa genelevlerini ziyaret etmeyen bir sürü işçi var."

"Asiller farklılar Vin," dedi Dockson katı bir şekilde. "Onlar berbat yaratıklar. Neden ben Kelsier onları öldürdüğü zaman şikâyet etmiyorum sanıyorsun? Neden onunla birlikte onların hükümetini devirmek için çalışıyorum sanıyorsun? O dans ettiğin yakışıklı oğlanlara kısa bir süre sonra öldürüleceklerini bile bile ne kadar sık skaa kadınlarla yattıklarını sormalısın. Şu ya da bu şekilde, onların *hepsi* bunu yapmıştır."

Vin başını öne eğdi. "Onlar affedilemezler Vin," dedi Dockson. Konu hakkında Kelsier kadar tutkuluymuş gibi görünmüyordu, o sadece... kabullenmiş gibi duruyordu. "Ben Kell'in onların *hepsi* birden ölmeden mutlu olacağını düşünmüyorum. Ben o kadar da ileri gitmemiz gerekeceğinden, hatta gidebileceğimizden bile şüphe ediyorum ama kişisel olarak, onların toplumunun çöktüğünü gördüğümde büyük mutluluk duyacağım."

Vin sessizce oturuyordu. Onların *hepsi birden öyle olamaz*, diye düşündü. Onlar o kadar güzel, o kadar saygıdeğer ki. Elend hiçbir zaman bir skaa kadını alıp öldürmedi... değil mi?

Her gece sadece birkaç saat uyuyorum. Yolumuza devam etmek zorundayız, her gün gidebildiğimiz kadar uzun mesafeler gitmeliyiz ama en sonunda yattığım zaman uykuyu yakalamakta zorlanıyorum. Gün boyunca yakamı bırakmayan aynı düşünceler gecenin sessizliğinde sadece daha da şiddetleniyor.

Ve hepsinin ötesinde, yukarılardan gelen günileme seslerini duyuyorum, dağlardan gelen titreşimleri. Her vuruşuyla beni daha da yakınına çekiyor.

23

“DİYORLAR Kİ GEFFENRY kardeşlerin ölümü Lord Entrone’un cinayetine karşılık olarak yapılmış bir misillemeymiş,” dedi Leydi Kliss sessizce. Vin’in grubunun arkasında müzisyenler sahnenin üstünde çalışıyordu ama saat geç olmaya başlamıştı ve dans eden az kişi vardı.

Leydi Kliss’in çevresinde toplanmış olan particiler bu habere kaşlarını çatı. Vin ile küçük bir evin vârisi olan eşlikçisi Milen Davenpleu adlı genç bir adam da dâhil olmak üzere altı kişiydiler.

“Hadi ama Kliss,” dedi Milen. “Geffenry ve Tekiel evleri müttefik. Tekiel neden iki Geffenry asiline suikast düzenlesin?”

“Gerçekten de neden?” dedi Kliss kocaman sarışın topuzu hafifçe sallanarak entrikacı bir şekilde öne doğru eğilirken. Kliss hiçbir zaman aşırı bir moda anlayış sergilememişti. Ancak mükemmel bir dedikodu kaynağıydı.

“Lord Entrone’un Tekiel bahçelerinde ölü olarak bulunduğu zamanı hatırlıyor musunuz?” diye sordu Kliss. “Tekiel Evi’nin düşmanlarından birinin onu öldürmüş olduğu belli gibi *görünüyordu*. Ama Geffenry Evi bir süredir ittifak kurmak için Tekiel’e ricada bulunuyormuş ve görünüşe göre evin içindeki bir hizip, eğer Tekiel’leri tutuşturacak bir şeyler olursa müttefik aramaya daha meyilli olacaklarını düşünmüş.”

“Geffenry’nin *kasıtlı* olarak bir Tekiel müttefikini öldürdüğünü mü söylüyorsun?” diye sordu Kliss’in eşlikçisi olan Rene. Düşünceli bir şekilde geniş alnını kınşırdı.

Kliss, Rene'nin kolunu okşadı. "Sen fazla endişe etme canım," diye öneride bulundu, sonra da hevesli bir şekilde konuşmaya geri döndü. "Görmüyor musunuz? Lord Entrone'u gizlice öldürerek, Geffenry ihtiyacı olan ittifakı elde etmeyi umuyordu. Bu da onlara doğu ovalarından geçen o Tekiel kanal yollarına erişim sağlayacaktı."

"Ama geri tepti," dedi Milen düşünceli bir şekilde. "Tekiel numarayı keşfetti ve Ardous ile Callins'i öldürdü."

"Geçen baloda bir iki sefer Ardous'la dans etmiştim," dedi Vin. *Şimdi ise o öldü, cesedi ise bir skaa kenar mahallesinin kıyısındaki ara sokaklarda terk edildi.*

"Öyle mi?" diye sordu Milen. "İyi miydi?"

Vin omuz silkti. "Fazla değil." *Sorabileceğin tek şey bu mu Milen? Bir adam öldü ve sen sadece benim ondan senden daha fazla hoşlanıp hoşlanmadığımı mı bilmek istiyorsun?*

"Eh, şimdi de solucanlarla dans ediyor," dedi gruptaki son erkek olan Tyden.

Milen ona acıdığından hafifçe güldü ki, bu onun hak ettiğinden daha fazlasıydı. Tyden'in mizah çabaları genellikle beklediği rağbeti görmüyordu. Dans salonundaki asillerden çok, Camon'un çetesindeki serserilerin arasında rahat edecek türden biri gibi görünüyordu.

Elbette Dox içten içe hepsinin öyle olduğunu söylüyor.

Vin'in Dockson'la olan konuşması hâlâ aklındaydı. Neredeyse ölecek olduğu o ilk gecesinde, asillerin balolarına gelmeye başladığı ilk seferde her şeyin ne kadar da sahte görüldüğünü düşünmüştü. O ilk izlenimini nasıl unutmuştu? Nasıl olmuş da aldatılmış, onların ihtişamı ve zarafetine hayran olur hâle gelmişti?

Şimdi beline dolanan her asil kolu onun büzülmek istemesine neden oluyordu, sanki kalplerinin içindeki çürümüşlüğü hissedebiliyor gibiydi. Milen kaç tane skaa öldürmüştü? Peki ya Tyden? O gecesini orospularla geçirmekten hoşlanacak bir tipe benziyordu.

Ama Vin yine de rolünü oynuyordu. En sonunda bu gece her nedense kendisini parlak renkleri ve sık sık daha da parlak gülümsemeleri olan diğer kadınlardan ayrı tutma ihtiyacı hissederek siyah tuvaleti giymişti. Ancak başkalarının varlığından kaçınması mümkün değildi; Vin en sonunda çetesinin ihtiyacı olan güvenilirliği kazanmaya başlamıştı. Kelsier, Tekiel Evi için olan planının işlemekte olduğunu öğrendiği için mutlu olacaktı ve Vin'in keşfetmeyi başardığı tek şey bu da değildi. Çetenin çalışmaları için hayati önem taşıyacak düzinelerce ufak tefek dedikodu duymaktaydı.

Bu dedikodulardan bir tanesi Venture Evi hakkındaydı. Aile uzun süreli bir ev savaşı olacağını düşündüğü bir şey için hazırlık yapmaktaydı; bunun bir kanıtı da Elend'in bir zamanlar katıldığından çok daha az sayıda partiye katılıyor olmasıydı. Vin'in umurunda olduğundan değildi. Geldiği zamanlarda ise genellikle Vin'den kaçınıyordu ve Vin de zaten gerçekten onunla konuşmayı istemiyordu. Dockson'ın anlattığı hatıralar ona Elend'a karşı medeni davranmaya devam etmekte zorluk yaşayabileceğini düşündürüyordu.

"Milen?" diye sordu Lord Rene. "Hilâ varın kurukabuk oyununda bize katılmayı planlıyor musun?"

"Elbette Rene," dedi Milen.

"Geçen sefer de öyle söz vermemiş miydin?" diye sordu Tyden.

"Orada olacağım," dedi Milen. "Geçen sefer bir şey çıktı."

"Ve tekrar çıkmayacak mı?" diye sordu Tyden. "Dördüncü bir adamımız olmadan oynayamayacağımızı sen de biliyorsun. Eğer sen gelmeyeceksen başka birine sorabiliriz..."

Milen içini çekti, sonra da elini kaldırarak yan tarafa doğru hızlı bir hareket yaptı. Hareketi konuşmayı sadece yarım kulakla dinleyen Vin'in dikkatini çekti. Yan tarafa doğru baktı ve gruba yaklaşmakta olan bir obligatör olduğunu görünce neredeyse şaşkınlık içinde sıçrayacaktı.

Şu ana kadar balolarda obligatörlerden kaçınmayı başaranabilmişti. Birkaç ay önce bir yüksek prelanla olan son karşılaşması ve bu nedenle bir Sorgucunun dikkatini çekmesinden beri, bir obligatörün yanından geçmeye bile çekinir olmuştu.

Obligatör yaklaştı, biraz ürpertici bir şekilde gülümsüyordu. Belki elleri gri kol yenlerinin içinde gizlenmiş olarak önünde birleştirdiği kolları yüzündendi. Belki gözlerinin etrafındaki yaşlanan derisi yüzünden kırışmış dövmelerden. Ya da belki gözleri sanki kılığının ötesini görebiliyormuş gibi Vin'e doğru yönelen bakışı yüzündendi. Bu sadece bir asil değil, bir obligatördü: Lord Hükümdar'ın gözü, O'nun kanunlarının uygulayıcısıydı.

Obligatör grubun yanında durdu. Dövmeleri onun Nezaret'in ana bürokratik kolu olan İman Kantonu'nun bir üyesi olduğuna işaret ediyordu. Pürüzsüz bir sesle konuşarak grubu gözleriyle inceledi. "Evet?"

Milen birkaç sikke çıkardı. "Yarın bu ikisiyle kurukabuk için buluşacağıma dair söz veriyorum," dedi sikkeleri yaşlı obligatöre verirken.

Bu bir obligatörü çağırmak için son derece saçma bir sebebe benziyordu ya da en azından Vin öyle düşünmüştü. Ama obligatör ne güldü ne de taleplerinin uçanlığına işaret etti. Sadece gülümsedi ve herhangi bir hırsız kadar ustalıklı bir şekilde sikkeleri kaptı. "Ben de buna şahitlik ediyorum Lord Milen," dedi.

"Tatmin oldunuz mu?" diye sordu Milen diğer ikisine.

Başlarını sallayarak onayladılar.

Obligatör Vin'e ikinci bir bakış atmadan döndü ve yavaş yavaş yürüyerek uzaklaştı. Vin onun ayaklarını sürüyerek uzaklaşan şeklini izlerken sessizce nefesini bıraktı.

Aristokrasi içinde olup biten her şeyi biliyor olmalılar, diye düşündü. Eğer asiller bu kadar basit bir şeye şahitlik etmeleri için onları çağırıyorsa... nezaret hakkında bir şeyler öğrendikçe, Lord Hükümdar'ın onları organize ederken ne kadar akıllıca davranmış olduğunu fark ediyordu. Her ticari sözleşmeye şahitlik ediyorlardı; Dockson ve Renoux neredeyse her gün obligatörlerle uğraşmak zorunda kalıyordu. Sadece onlar evliliklere, boşanmalara, toprak alımlarına ya da unvanların miras bırakılmasına onay verebilirdi. Eğer bir olaya şahitlik etmiş olan

bir obligatör yoksa bu olay olmamıştı ve eğer bir belgenin üzerinde bir obligatörün mührü yoksa hiç yazılmasa da olurdu.

Sohbet başka konulara dönerken Vin başını salladı. Uzun bir gece olmuştu ve akli da Fellise'e geri dönerken yolda yazması gerekecek olduğu bilgilerle doluydu.

"Affedersiniz Lord Milen," dedi bir elini Milen'in kolunun üstüne koyarak, gerçi ona dokunmak Vin'in hafifçe titremesine neden olmuştu. "Sanırım benim çekilmemin zamanı geldi."

"Sana arabana kadar eşlik edeyim," diye cevap verdi.

"Buna gerek olmayacak," dedi Vin tatlılıkla. "Biraz hava almak istiyorum öncelikle ve sonra da zaten Terrislimi beklemem gerekecek. Ben gidip masamızda oturacağım."

"Pekâlâ," dedi Milen saygılı bir şekilde başıyla veda ederek.

"İlle gideksen git Valette," dedi Kliss. "Ama o zaman Nezaret hakkındaki haberlerimi öğrenemeyeceksin..."

Vin durakladı. "Ne haberi?"

Kliss'in gözleri ışıldadı ve kaybolmakta olan obligatöre doğru bir göz attı. "Sorgucular sinekler gibi vızılıyor. Son birkaç ay boyunca her zaman yaptıklarından *iki kat* daha fazla skaa hırsız çetesini vurdular. İdam etmek için esir bile almıyor, hepsini öldürüp bırakıyorlarmış."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Milen şüpheli bir şekilde. Ne kadar da dik sırtlı ve asalet sahibi görünüyordu. Gerçekte ne mal olduğunu hiç belli etmiyordu.

"Benim de kaynaklarım var," dedi Kliss gülümseyerek. "Var ya, Sorgucular daha bugün bir diğer grup daha bulmuş. Buradan fazla uzakta olmayan bir yerde yuvalanmışlar."

Vin bir ürperti hissetti. Clubs'ın dükkânından *o kadar* da uzak değillerdi... *Hayır, onlar olamaz. Dockson ve diğerleri fazlasıyla akıllı. Kelsier şehirde yokken bile güvende olacaklardır.*

"Lanet hırsızlar," diye hırladı Tyden. "Pis skaalar hadlerini bilmiyor. Onlara kendi cebimizden verdiğimiz yemek ve giysiler yeteri kadar soygun değil mi?"

"Yaratıkların hırsız olarak sağ kalabilmeleri bile hayret verici," dedi Tyden'in genç karısı Carlee her zamanki mırıltılı sesiyle. "Ne türden bir beceriksizin skaalara kendini soydurabileceğini hayal bile edemiyorum."

Tyden kızardı ve Vin merakla gözlerini ona dikti. Carlee kocasına laf sokmak dışında nadiren ağzını açardı. *Onu da soymuşlar demek ki. Belki de dolandırılmıştır?*

Daha sonra incelemek üzere bu bilgiyi de bir kenara koyan Vin gitmek için döndü ve bu hareketi onu gruba yeni gelmiş olan birisiyle yüz yüze getirdi: Shan Elariel.

Elend'in eski nişanlısı her zaman olduğu gibi kusursuzdu. Uzun kumral saçlarının neredeyse ışıltılı bir parlaklığı vardı ve güzel vücudu ise Vin'e sadece kendisinin ne kadar cılız olduğunu hatırlatıyordu. Kendine güveni tam olan birini bile güvensiz hissettirebilecek bir şekilde kendini beğenmiş olan Shan, Vin'in de fark

etmeye başladığı gibi, tam olarak aristokrasinin büyük bir kısmının mükemmel kadın olduğunu düşündüğü şeydi.

Vin'in grubundaki erkekler saygılı bir şekilde başlarıyla selam verdi ve kadınlar da bu kadar önemli birinin konuşmalarına katılmış olmasından onur duyarak reverans yaptı. Vin kaçmaya çalışarak etrafına bakındı ama Shan burnunun dibinde duruyordu.

Shan gülümsedi. "Ah, Lord Milen, bu akşam asıl randevunuz olan leydinin hastalanmış olması ne yazık," dedi Vin'in eşlikçisine. "Görünüşe göre çok az seçeneğiniz kalmış."

Milen kızardı, Shan'ın yorumu ustalıkla bir şekilde onu zor bir duruma sokmuştu. Vin'i savunarak çok güçlü bir kadının öfkesini mi çekecekti? Yoksa Shan'a katılarak kendi eşlikçisine mi hakaret edecekti?

Korkağın yolunu seçti; yorumu duymazdan geldi. "Leydi Shan, sizin bize katılmanız bir onur."

"Öyle," dedi Shan rahat bir şekilde, Vin'in rahatsızlığını izlerken gözleri zevkle ışıldıyordu.

Lanet kadın, diye düşündü Vin. Görünüşe göre Shan'ın ne zaman canı sıkılsa, spor olarak Vin'i bulup utandırıyor.

"Ancak korkarım ki muhabbet etmek için gelmedim," dedi Shan. "Her ne kadar nahoş olsa da, Renoux çocuğu ile işim var. Bize izin verir misiniz?"

"Elbette leydim," dedi Milen geri çekilerek. "Leydi Valette, bu akşam bana eşlik ettiğiniz için size teşekkür ediyorum."

Vin sürü tarafından terk edilmekte olan yaralı bir hayvan gibi hissederek ona ve diğerlerine başıyla veda etti. Bu akşam *gerçekten* de Shan'la muhatap olmak istemiyordu.

"Leydi Shan," dedi Vin yalnız kaldıkları zaman. "Sanırım sizin benim üzerimdeki ilginiz yersiz. Son zamanlarda Elend'la gerçekten de fazla zaman geçirmiyorum."

"Biliyorum," dedi Shan. "Görünüşe göre senin becerikliliğini fazla abartmışım çocuk. İnsan bir kere kendinden o kadar daha önemli olan bir adamın lütfunu kazandıktan sonra, bu kadar kolayca elinden kayıp gitmesine izin vermezsin diye düşünürdüm."

Kıskançlık duyması gerekmez mi, diye düşündü Vin, Shan'ın Allomansi'sinin duyguları üstündeki kaçınılmaz dokunuşunu hissedip bir yandan sinme arzusunu bastırırken. *Onun yerini aldığım için benden nefret etmesi gerekmez mi?*

Ama asilerin tarzı bu değildi. Vin hiçbir şey değildi, anlık bir eğlenceydi. Shan, Elend'in sevgisini tekrar kazanmakla ilgileniyor değildi; o sadece kendisini küçük düşürmüş olan adama karşılık vermenin bir yolunu arıyordu.

"Akıllı bir kız olsa kendisini sahip olduğu tek avantajı kullanabileceği bir korna getirmiş olurdu," dedi Shan. "Eğer herhangi bir başka önemli asilin sana dikkat göstereceğini düşünüyorsan, o zaman çok yanılıyorsun. Elend sosyeteyi şok etmeyi sever ve bu yüzden de doğal olarak bunu bulabildiği en basit ve ahmak ka-

dınla yapmayı seçti. Bu fırsatı değerlendirdi, yakın zamanlarda eline başka bir tane geçmeyecek.”

Vin, Allomansi ve hakaretlere karşı dişini sıktı; Shan insanları etmeyi uygun gördüğü her hakaretin karşısında boyun eğmeye zorlamayı belli ki bir sanata çevirmişti

“Şimdi,” dedi Shan. “Ben senden Elend’in sahip olduğu bazı metinler hakkında bilgi getirmeni istiyorum. Senin okuman *var*, değil mi?”

Vin tersçe başıyla onayladı.

“İyi,” dedi Shan. “Tek yapman gereken kitaplarının başlıklarını ezberlemen; kapaklarının dışına bakma, onlar yanıltıcı olabilir. İlk birkaç sayfalarını oku, sonra da bana bildir.”

“Peki ya ben bunun yerine Elend’a sizin ne planladığınızı söyleyecek olursam?”

Shan kahkaha attı. “Canım, sen benim ne planladığımı *bilmiyorsun*. Dahası, sosyetenin içinde biraz gelişme kaydediyor gibi görünüyorsun. Muhakkak ki *bana* ihanet etmenin hayal bile etmeyi istemeyeceğin bir şey olduğunun farkındasıdır.”

Bununla birlikte Shan yürüyerek uzaklaştı ve anında etraftaki aristokrasinin içinden bir grup dalkavuk etrafına toplanıverdi. Shan’ın Teskini zayıfladı ve Vin hüsrana ve öfkesinin yükseldiğini hissetti. Bir zamanlar olsa, egosu zaten Shan’ın hakaretleri yüzünden rahatsız olamayacak kadar fazla ezilmiş olduğu için sadece hızla uzaklaşırdı. Ama bu gece karşılık vermenin bir yolunu bulmayı arzuladığını fark etti.

Sakin ol. Bu iyi bir şey. Büyük Evler’in planlarında bir piyon oldun, düşük seviyeli asillerin çoğu büyük olasılıkla böylesine bir fırsatı ancak rüyalarında görür.

İçini çekerek Milen ile paylaşmış oldukları ama şimdi boş olan masaya doğru gitti. Bu akşamki balo olağanüstü Hasting Kalesi’nde verilmekteydi. Uzun ve daire şeklindeki merkezi kalenin etrafında altı tane yan kule vardı; her biri ana bina-dan kısa bir mesafe uzağa yapılmıştı ve duvarlarının üstündeki yürüyüş yollarıyla merkeze bağlanıyorlardı. Kulelerin yedisi de vitraylı camdan yapılmış, kavisli ve kıvrımlı desenlerle süslenmişti.

Balo salonu geniş merkez kulenin tepesindeydi. Neyse ki skaa gücüyle çekilen bir makaralı platform düzeneği sayesinde asillerin en tepeye kadar tırmanmasına gerek kalmıyordu. Balo salonu ise Vin’in ziyaret etmiş olduğu bazı diğer salonlar kadar muhteşem değildi; sadece tonozlu tavanları ve etrafını çevreleyen renkli camları olan karemsi bir odaydı.

İnsanın bu kadar kolayca bıkalabiliyor olması komik, diye düşündü Vin. Belki de asiller bu yüzden böylesine korkunç şeyler yapabiliyordur. O kadar uzun zamandır öldürüyorlar ki artık bu onları rahatsız etmiyor.

Bir hizmetkârdan gidip Sazed’i çağırmasını istedi, sonra da ayaklarını dinlendirmek için oturdu. *Keşke Kelsier acele edip de geri gelse*, diye düşündü. O etrafta değilken çete, Vin de dâhil, daha az motivasyona sahipmiş gibi görünüyordu. Çalışmayı istemiyor olduğundan değildi; sadece Kelsier’in iyimserliği ve hazırcevaplığı onu hareket hâlinde tutmaya yardım ediyordu.

Vin boş boş etrafına bakındı ve gözleri sadece kısa bir mesafe ileride bir grup genç asille muhabbet etmekte olan Elend Venture'nın görüntüsüne takıldı. Dona kaldı. Bir parçası, Vin olan parça, hızla kaçarak saklanmayı istedi. Tuvaletiyle filan bile masanın altına sığardı.

Ancak garip bir şekilde Valette tarafının daha güçlü olduğunu gördü. *Onunla konuşmam gerek*, diye düşündü. *Shan yüzünden değil, gerçeği öğrenmek zorunda olduğum için. Dockson abartıyordu. Abartıyor olması gerek.*

Ne zaman bu kadar yüzleşmeci bir hâle gelmişti? Vin daha ayağa kalkarken kendi kararlılığına hayret etmişti. Yürürken siyah tuvaletini kısaca kontrol ederek balo odasını geçti. Elend'in yanındakilerden bir tanesi onun omzunu dürterek başıyla Vin'e doğru işaret etti. Elend döndü ve diğer iki adam çekildi.

"Ah, Valette," dedi Vin onun önünde dururken. "Geç geldim. Senin burada olduğunu bilmiyordum bile."

Yalancı. Tabii ki biliyordun. Valette, Hasting Balosu'nu kaçırmazdı. Konuyu nasıl açacaktı? Nasıl soracaktı? "Benimle karşılaşmaktan kaçınıyorsun," dedi.

"Şimdi ben olsam öyle demezdim. Ben sadece meşguldüm. Ev meseleleri, birlirsin. Dahası ben seni kaba olduğuma dair uyarmıştım ve..." sesi azalarak kesildi. "Valette? Her şey yolunda mı?"

Vin hafifçe burnunu çekmekte olduğunu fark etti ve yanağının üstündeki gözyaşını hissetti. *Salak*, diye düşündü Yorlatek'in mendiliyle gözlerini silerken. *Makyajımı berbat edeceksin!*

"Valette, sen titriyorsun!" dedi Elend endişe içinde. "Gel, hadi balkona çıkıp seninle biraz temiz hava alalım."

Vin onun kendisini müziğin ve konuşan insanların seslerinden uzaklaştırmasına izin verdi ve sessiz, karanlık gecenin içine çıktılar. Merkezi Hasting kulesinin tepesindeki pek çoğundan birisi olan bu balkon boştu. Parmaklığın bir parçası olarak yerleştirilmiş tek bir taş fener vardı ve zevkli bir şekilde köşelere bitkiler yerleştirilmişti.

Her zamanki gibi her yere hâkim olan sis havada sürükleniyordu; gerçi balkon sislerin hissedilemeyeceği kadar kalenin sıcaklığına yakındı. Elend sise hiç dikkat etmiyordu. O da çoğu asil gibi sis korkusunun aptalca bir skaa batıl inancı olduğunu kabul ediyordu. Bu Vin'in düşüncesine göre de haksız sayılmazdı.

"Şimdi, nedir bu?" diye sordu Elend. "Seni görmezden geliyor olduğumu itiraf edeceğim. Üzgünüm. Sen bunu hak etmiyordun. Ben sadece... şey... sen o kadar iyi uyum sağlıyormuş gibi görünüyordun ki benim gibi bir baş belasının etrafında dolaşip da sana..."

"Hiç bir skaa kadınla yattın mı?" diye sordu Vin.

Elend durakladı, afallamıştı. "Bunların hepsi *bu* yüzden mi? Bunu sana kim söyledi?"

"Yattın mı?" diye hesap sordu Vin.

Elend durdu.

Hükümdar adına. Doğruymuş.

"Otur," dedi Elend ona bir sandalye getirerek.

"Doğru, değil mi?" dedi Vin oturarak. "Sen de yaptın. O haklıymış, siz *hepiniz* canavarsınız."

"Ben..." Bir elini Vin'in koluna koydu ama Vin kolunu çekti ve bir gözyaşı damlasının yüzünden aşağı düşerek tuvaletini lekelediğini hissetti. Gözlerini silmek için uzandı ve mendili indirdiğinde makyajla boyanmıştı.

"Ben on üç yaşındayken oldu," dedi Elend sessizce. "Babam 'bir erkek' olmamın zamanının geldiğini düşünmüştü. Daha sonra kızı öldüreceklerini bilmiyordum bile Valette. Gerçekten bilmiyordum."

"Ya sonra?" diye hesap sordu Vin sinirle. "Sen kaç kızı öldürdün Elend Venture?"

"Hiç! Bir daha asla Valette. Birinci sefer ne olduğunu öğrendikten sonra olmazdı."

"Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Elend. "Bak, sosyete kadınları arasında bütün erkekleri hayvan diye damgalamanın moda olduğunu biliyorum ama sen bana inanmak zorundasın. Biz hepimiz öyle değiliz."

"Bana öyle olduğunuz söylendi," dedi Vin.

"Kim tarafından? Taşra asilleri mi? Valette, onlar bizi tanımıyor. Onlar bizi kıskanıyor çünkü kanal sistemlerinin büyük kısmını biz kontrol ediyoruz ve kıskanmakta da haklı olabilirler. Ancak onların kıskançlığı bizleri korkunç insanlar yapmaz."

"Ne kadar?" diye sordu Vin. "Kaç tane asil böyle şeyler yapıyor?"

"Belki üçte biri," dedi Elend. "Emin değilim. Onlar benim zamanımı birlikte geçirdiğim tipler değil."

Vin ona inanmak istiyordu ve bu arzusunun onu daha da şüpheli yapması gerekirdi. Ama o gözlere, her zaman o kadar samimi bulmuş olduğu o gözlere bakarken kendisini ikna olmuş buldu. Hatırlayabildiği kadarıyla hayatı boyunca ilk defa Reen'in fısıltılarını tamamiyle bir kenara itti ve sadece inandı.

"Üçte biri," diye fısıldadı. Amma da çok. Ama bu hepsi olmasından daha iyi. Gözlerini silmek üzere tekrar uzandı ve Elend mendiline gözlerini daktı.

"Onu sana kim verdi?" diye sordu merak içinde.

"Bir talip," dedi Vin.

"Sana benim hakkımda böyle şeyleri anlatan da o mu?"

"Hayır, o başka biriydi," dedi Vin. "O... dedi ki tüm asiller ya da daha doğrusu tüm Luthadel asilleri, korkunç insanlar. Dedi ki aristokrasi kadınları erkekler skaa orospularla yattığı zaman bunu aldatılma bile kabul etmiyormuş."

Elend burun kıvırdı. "O zaman senin muhbirin kadınları pek iyi tanımiyormuş. Bana kocası ister skaa, ister asil, başka bir kadınla gönül eğlendirdiği zaman rahat-sız olmayacak tek bir leydi gösterebilirsin."

Vin derin bir nefes alarak kendini sakinleştirirken başını salladı. Kendini rezil olmuş gibi hissediyordu ama... ayrıca huzurluydu da. Elend sandalyesinin yanında diz çökmüştü; belli ki hâlâ endişeliydi.

"O zaman baban o üçte birin içinde mi?" diye sordu.

Elend solgun ışıktaki başını eğerek kızardı. "O her türlü metresi seviyor; skaa, asil, onun için fark etmez. Ben hâlâ o geceyi düşünüyorum Valette. Keşke... bilmiyorum."

"Bu senin suçun değildi Elend," dedi Vin. "Sen sadece babasının ona söylediğini yapan on üç yaşında bir oğlandın."

Elend başını çevirdi ama Vin gözlerindeki öfke ve utancı zaten görmüştü. "Birnelerin böyle şeylerin olmasına engel olması gerek," dedi sessizce ve sesindeki yoğunluk Vin'i etkiledi.

Bu umurunda olan bir adam, diye düşündü. Kelsier gibi bir adam ya da Dockson gibi. İyi bir adam. Neden bunu onlar da görmüyor?

En sonunda Elend içini çekerek ayağa kalktı ve kendisine de bir sandalye çekti. Oturarak dirseklerini parmaklığa dayadı ve elini dağınık saçlarının içinden geçirdi. "Eh," diye belirtti. "Büyük ihtimalle benim bir baloda ağlattığım ilk leydi sen değılsindir ama samimi olarak umursayıp da ağlattığım ilk leydi sensin. Centilmenlik yeteneklerim yepyeni derinliklere indi."

Vin gülümsedi. "Senin yüzünden değil," dedi arkasına yaslanarak. "Bu sadece... son birkaç ay çok yorucu oldu. Böyle şeyleri de öğrendiğim zaman artık kaldırmadım."

"Luthadel'deki çürümüşlükle ilgilenilmesi gerekli," dedi Elend. "Lord Hükümdar bunu görmüyor bile, görmeyi istemiyor."

Vin başıyla onayladı, sonra da Elend'a dik dik baktı. "Hem sen neden son zamanlarda *benden* kaçıyorsun?"

Elend tekrar kızardı. "Ben senin sadece seni meşgul edecek kadar çok yeni arkadaşın olduğunu düşünmüştüm."

"Ne demekmiş o?"

"Ben senin zamanını birlikte geçirdiğin insanların pek çoğundan hoşlanmıyorum Valette," dedi Elend. "Sen Luthadel sosyetesine çok iyi uyum sağlamayı başardın ve ben de genellikle politikaya bulaşmanın insanları değiştirdiğini gördüm."

"Onu söylemesi kolay," diye tersledi Vin. "Özellikle de sen politik yapının en tepesinde bulunduğun için. Senin politikayı görmezden gelmeye gücün yetiyor. Bazılarımız o kadar da şanslı değil."

"Sanırım öyledir."

"Dahası sen de diğerleri kadar iyi politik dolap çeviriyorsun," dedi Vin. "Yoksa ilk tanıştığımızda bana karşı olan ilginin babanı sinir etme arzusu sonucunda ortaya çıkmamış olduğunu mu söylemeye çalışacaksın?"

Elend ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, beni uygun bir şekilde ağzının payı verilmiş kabul et. Ben bir sersem ve bir ahmaktım. Aile özelliği."

Vin içini çekerek arkasına yaslandı ve sislerin serin fısıltısının gözyaşlarıyla ıslak yanakları üzerindeki dokunuşunu hissetti. Elend bir canavar değildi, o konuda Vin ona inanmıştı. Belki Vin aptallık etmekteydi ama Kelsier onun da üzerinde etkisini bırakmaya başlamıştı. Etrafındaki kişilere güvenmeye başlı-

yordu ve Elend Venture'dan daha fazla güvenmeyi istediği hiç kimse yoktu.

Ve Elend'la doğrudan bağlantısı olmadığı zaman, Vin asil-skaa ilişkisinin dehşetleriyle başa çıkmayı daha kolay buluyordu. Asillerin üçte biri skaa kadınları öldürüyor olsa bile, toplumlarında kurtarılabilecek bir şeyler vardı. Aristokrasinin kökünü kazımak gerekmecekti, bu onların taktığıydı. Vin'in insanların soyu ne olursa olsun, o türden bir şeylerin olmayacağını garanti altına alması gerekliydi.

Lord Hükümdar adına, diye düşündü Vin. Ben de diğerleri gibi düşünmeye başlıyorum. Sanki neredeyse bir şeyleri değiştirebileceğimizi düşünür gibiyim.

Arkasını sislere dönmüş olarak karşısında oturan Elend'a baktı. Mutsuz görünüyordu.

Kötü anıları hatırlattım, diye düşündü Vin suçluluk duyarak. Babasından bu kadar nefret etmesine şaşırmamak gerek. Onun kendisini daha iyi hissetmesi için bir şeyler yapmayı arzu ediyordu.

"Elend," dedi dalgınlığını dağıtarak. "Onlar da tıpkı bizim gibiler."

Elend durakladı. "Ne?"

"Plantasyon skaaları," dedi Vin. "Sen bana bir keresinde onları sormuştun. Korkmuştum, o yüzden de gerçek bir leydi gibi davrandım ama sen benim söyleyecek daha fazla bir şeyim olmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydin."

Elend öne doğru eğildi. "O zaman skaalarla birlikte zaman geçirdin mi?"

Vin başıyla onayladı. "Çok. Fazlasıyla çok, eğer aileme soracak olursan. Beni buralara göndermiş olmalarının nedeni de bu olabilir. Skaaların bazılarını çok iyi tanıyordum, özellikle de yaşlıca bir adamı. O da birisini kaybetmişti; sevdiği bir kadını. Akşam eğlencesi için güzel bir şeyler isteyen bir lord yüzünden."

"Sizin plantasyonunuzda mı?"

Vin çabucak başıyla reddetti. "Kaçtı ve babamın topraklarına geldi."

"Ve siz de onu sakladınız mı?" diye sordu Elend şaşkınlıkla. "Kaçak skaaların idam ediliyor olması lazım!"

"Ben onun sırrını sakladım," dedi Vin. "Ben onu uzun bir süre için tanımadım ama... şey... sana şu kadarını söyleyebilirim Elend: Onun aşkı da herhangi bir asilinki kadar güçlüydü. Burada Luthadel'de olanların pek çoğundan ise kesinlikle daha güçlüydü."

"Ya zekâ?" diye sordu Elend hevesli bir şekilde. "Sana hiç... Yavaş gibi göründüler mi?"

"Elbette hayır," diye tersledi Vin. "Düşünüyorum da Elend Venture, benim tanıdığım senden daha zeki olan birkaç skaa var. Onların eğitimi olmayabilir ama yine de akıllılar. Ve kızgınlar."

"Kızgın mı?" diye sordu Elend.

"Bazıları," dedi Vin. "Gördükleri muamele yüzünden."

"O zaman biliyorlar mı? Onlarla bizim aramızdaki farkları?"

"Nasıl bilmezler?" dedi Vin mendiliyle burnunu silmek için uzanarak. Ancak mendilin üstüne ne kadar fazla makyaj bulaştırmış olduğunu fark ederek durakladı.

"Al," dedi Elend ona kendi mendilini vererek. "Devam et. Böyle şeyleri nereden biliyorsun?"

"Bana söylediler," dedi Vin. "Bana güveniyorlardı. Onların kızgın olduklarını biliyorum çünkü hayatları hakkında şikâyet ediyorlardı. Onların akıllı olduklarını da aristokrasiden gizli tuttıkları şeyler yüzünden biliyorum."

"Ne gibi?"

"Yeraltı nakliyat ağı gibi," dedi Vin. "Skaalar kaçakların kanallar boyunca plantasyondan plantasyona seyahat etmesini sağlıyor. Asiller ise bunun farkında değil çünkü asla skaa yüzlerine dikkat etmiyorlar."

"İlginç."

"Artı hırsız çeteleri de var," dedi Vin. "Bana sorarsan, eğer o skaalar obligatörlerden ve asillerden gizlenerek, Lord Hükümdar'ın burnunun dibinde Büyük Evleri soymayı başarabiliyorsa epey bir akıllı olmaları gerekir."

"Evet, biliyorum," dedi Elend. "Keşke onlardan bir tanesiyle tanışabilsem, nasıl bu kadar iyi gizlenebildiklerini sorabilseydim. Büyüleyici insanlar olmaları gerekir."

Vin neredeyse daha fazla konuşacaktı ama kendini tuttu. *Büyük ihtimalle şimdiden çok fazla konuşmuşumdur.*

Elend onu süzdü. "Sen de büyüleyicisin Valette. Onların seni de bozacaklarını hiç düşünmemiş olmam gerekirdi. Belki de bunun yerine sen onları bozarsın."

Vin gülümsedi.

"Ama gitmem gerek," dedi Elend ayağa kalkarak. "Aslında bu gece partiye belli bir amaç için gelmiştim, bazı arkadaşlarım bir araya geliyor."

Doğru ya, diye düşündü Vin. Elend'in daha önce buluşmuş olduğu, Kelsier ve Sazed'in onlarla bir arada olmasının garip olduğunu düşündüğü adamlardan bir tanesi bir Hasting'di.

Vin de ayağa kalkarak Elend'a mendilini geri uzattı.

Elend almadı. "Onu saklamayı isteyebilirsin. Sadece işlevsel olması amaçlanmamıştı."

Vin başını eğerek mendile baktı. *Bir asil, bir leydiye ciddi bir şekilde kur yapmak istediği zaman, ona bir mendil verir.*

"Oh!" dedi mendili geri çekerek. "Teşekkür ederim."

Elend gülümseyerek Vin'in yanına yaklaştı. "O diğer adam, her kim ise kendi aptallığım yüzünden benden bir adım öne geçmiş olabilir. Ama biraz olsun onunla rekabet etme fırsatını da geri tepecek kadar aptal değilim." Göz kırparak hafifçe eğildi ve dönerek merkezi balo salonuna doğru yürüdü.

Vin bir an bekledi, sonra da ilerleyerek balkon kapısından içeri süzüldü. Elend daha önceki ikiliyle buluştu; bir Lekal ve bir Hasting, Venture'nın politik rakipleri. Bir an için durakladılar, sonra üçü de odanın yan tarafındaki bir merdiven boşluğuna doğru yürüdü.

O merdivenler sadece tek bir yere gidiyor, diye düşündü Vin salonun içine girerken. Yan kuleler.

"Valette Hanım?"

Vin sıçrayarak döndüğünde Sazed'in yaklaşmakta olduğunu gördü. "Gitmek için hazır mıyız?" diye sordu Sazed.

Vin hızla onun yanına doğru gitti. "Lord Elend Venture az önce Hasting ve Lekal arkadaşlarıyla şu merdivenden çıkıp kayboldu."

"İlginç," dedi Sazed. "Ve neden o... Hanımım, makyajınıza ne oldu!"

"Boş ver," dedi Vin. "Sanırım ben onları takip etmeliyim."

"Şu *başka* bir mendil mi Hanımım?" diye sordu Sazed. "Boş durmamışsınız."

"Sazed sen beni dinliyor musun?"

"Evet Hanımım. Sanırım eğer istiyorsanız onları takip edebilirsiniz ama oldukça göze batarsınız. Ben bunun en iyi bilgi edinme yolu olacağını düşünmüyorum."

"Onları açık açık takip etmem," dedi Vin sessizce. "Allomansi kullanırım, ama bunun için senin iznini almam gerek."

Sazed durakladı. "Anlıyorum. Yan tarafınız nasıl?"

"İyileşeli yıllar oldu," dedi Vin. "Artık onun farkına bile varmıyorum."

Sazed içini çekti. "Pekâlâ. Üstat Kelsier'in de zaten geri döndüğü zaman sizin eğitiminize ciddi bir şekilde devam etmeye niyeti vardı. Sadece... Dikkatli olun. Bu bir Sissoyluya söylemek için saçma bir şey, diye düşünüyorum ben ama yine de söyleyeceğim."

"Olurum," dedi Vin. "Bir saat içinde şuradaki balkonda sizinle buluşuruz."

"İyi şanslar Hanımım," dedi Sazed.

Vin ise çoktan balkona doğru hızla gitmekteydi. Köşeyi döndü, sonra da taş parmaklık ve ötesindeki sislerin önünde ayakta durdu. O güzel, girdaplanan boşluk. *Fazla uzun zaman oldu*, diye düşündü kol yeninine içine uzanarak bir metal şişeciği çıkarırken. Hevesli bir şekilde bunu kafasına dikti ve küçük bir avuç sikke çıkardı.

Sonra da memnuniyet içinde parmaklığın üstüne sıçradı ve kendini karanlık sislerin içine fırlattı.

Rüzgâr tuvaletini dalgalandırırken kalay ona görüş imkânı verdi. O gözlerini kule ile ana kale arasında uzanan payanda benzeri duvara doğru çevirirken lehim ona kuvvet verdi. Bir sikkeyi aşağı doğru fırlatarak karanlığın içine gönderirken çelik ona güç verdi.

Havaya doğru savruldu. Hava direnci tuvaletini dalgalandırıyordu ve sanki arkasından bir balya kumaşı çekmeye çalışıyormuş gibi hissetti ama Allomansi'si bununla baş edebilecek kadar kuvvetliydi. Elend'in kulesi bir sonrakiydi, Vin'in bu kuleyle merkez kule arasında uzanan duvarın üstündeki yürüyüş yoluna çıkması gerekiyordu. Vin çeliğini harlayarak kendisini biraz daha yükseğe doğru İtti, sonra da arkasındaki sislerin içine bir sikke fırlattı. Bu sikke duvara çarptığı zaman da onu kullanarak kendisini ileri doğru gönderdi.

Hedeflediği duvara birazcık fazla aşağıdan bindirdi ama yukarısındaki yürüyüş yolunu yakalamayı başardı, kumaş katları darbeyi hafifletmişti. Güçlendirilmemiş bir Vin olsa kendisini duvarın üstüne çekmekte zorluk yaşardı, ama Allomanser Vin kolaylıkla duvarın üstüne tırmanıverdi.

Siyah tuvaleti içinde çömelerek sessizce duvarın üstündeki yol boyunca ilerledi. Burada hiç muhafız yoktu ama karşısındaki kulenin tabanında aydınlatılmış bir nöbetçi yeri vardı.

O taraftan gidemem, diye düşündü Vin, bunun yerine yukarı doğru göz atarak. Kulenin birkaç odası varmış gibi görünüyordu ve iki tanesi aydınlıktı. Vin bir sikke bırakarak kendisini yukarı doğru uçurdu, sonra da bir pencerenin destegine asılarak kendisini Çekip, hafifçe taş pencere pervazının üstüne indi. Geceye karşı kepenkler çekilmişti ve Vin de içeride ne olup bittiğini duymak için kalay harlayarak iyice yakına eğilmek zorunda kaldı.

“...balolar hep geç saatlere kadar sürer. Büyük ihtimalle çift nöbet tutmak zorunda kalacağız.”

Muhafızlar, diye düşündü Vin zıplayıp pencerenin tepesini İterek. O kulenin yan tarafı boyunca yukarı fırlarken pencere sarsıldı. Bir sonraki pencere pervazının dibini yakaladı ve kendini yukarı çekti.

“...kaldığım için hiç de pişman değilim,” dedi tanıdık bir ses içeriden. Elend. “Her nedense o senin olduğundan çok daha çekici Telden.”

Bir erkek sesi güldü. “Büyük Elend Venture, en sonunda güzel bir yüz tarafından esir alındı.”

“O bundan daha fazlası Jastes,” dedi Elend. “O iyi kalpli, plantasyonunda kaçak skaalara yardım etmiş. Ben onu da bizimle birlikte konuşması için getirmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Hayatta olmaz,” dedi derin sesli bir adam. “Bak Elend, felsefe konuşmak istiyorsan umurumda değil. Sen onu yaparken seninle birkaç kadeh de içirim içabında. Ama senin bize katılmaları için rastgele birilerini getirmene izin verecek değilim.”

“Ben de Telden’e katılıyorum,” dedi Jastes. “Beş kişi yeter.”

“Bak şimdi,” dedi Elend’in sesi. “Ben sizin adil davrandığınızı düşünmüyordum.”

“Elend...” dedi bir diğer ses çileli bir şekilde.

“Pekâlâ,” dedi Elend. “Telden, sana verdiğim kitabı okudun mu?”

“Denedim,” dedi Telden. “Biraz kalın gibi.”

“Ama iyi, değil mi?” dedi Elend.

“Yeteri kadar iyi,” dedi Telden. “Lord Hükümdar’ın ondan neden bu kadar nefret ettiğini görebiliyorum.”

“Redalevin’in çalışmaları daha da iyi,” dedi Jastes. “Daha özlü.”

“Ben aksilik ediyor olmak istemem,” dedi beşinci bir ses. “Ama bizim bütün yapacağımız bu mu? Okumak?”

“Okumanın nesi var?” diye sordu Elend.

“Biraz sıkıcı,” dedi beşinci ses.

Aferin sana, diye düşündü Vin.

“Sıkıcı mı?” diye sordu Elend. “Beyler bu fikirler, bu sözler, bunlar *her şey*. Bu adamlar sözleri için idam edileceklerini biliyorlardı. Onların tutkusunu hissedemiyor musunuz?”

"Tutku, evet," dedi beşinci ses. "Fayda, hayır."

"Bizler dünyayı değiştirebiliriz," dedi Jastes. "İki tanemiz ev vârisi, diğer üçümüz ise ikinci vâris."

"Bir gün, iş başında olanlar biz olacağız," dedi Elend. "Eğer bu fikirleri; adalet, diplomasi, ılımlılık; uygulamaya koyacak olursak Lord Hükümdar'ın üzerinde bile baskı uygulayabiliriz!"

Beşinci ses homurdandı. "Sen güçlü bir evin vârisi olabilirsin Elend ama klanlarımız o kadar da önemli değil. Telden ve Jastes büyük olasılıkla hiçbir zaman başa geçmeyecek ve Kevoux ise, gücenmek yok, hiç de nüfuzlu sayılmaz. Bizler dünyayı değiştiremeyiz."

"Bizler kendi evlerimizin işleyişini değiştirebiliriz," dedi Elend. "Eğer evler kendi aralarında didişmeyi bıraksaydı, Lord Hükümdar'ın kaprisleri karşısında boyun eğmektense iktidarda bir parça gerçek güç elde edebilmemiz mümkün olurdu."

"Her yıl aristokrasi biraz daha zayıflıyor," dedi Jastes ona katılarak. "Skaalarımız da, topraklarımız gibi Lord Hükümdar'a ait. Kiminle evlenebileceğimizi ve neye inanacağımızı onun obligatörleri belirliyor. Hatta kanallarımız bile resmi olarak 'onun' malı. Nezaret suikastçıları fazla açık konuşan ya da fazla başarılı olan adamları öldürüyor. Bu şekilde yaşam olmaz."

"O konuda sana katılıyorum," dedi Telden. "Elend'in sınıf eşitsizliği hakkındaki zırlamaları bana saçmalık gibi görünüyor ama Lord Hükümdar'ın karşısına birlik bir cephe hâlinde çıkmamanın önemini görüyorum."

"Aynen öyle," dedi Elend. "İşte biz de bu yüzden..."

"Vin!" diye fısıldadı bir ses.

Vin sıçradı, neredeyse şoktan pencere pervazından düşüyordu. Panik içinde etrafına bakındı.

"Yukarıda," diye fısıldadı ses.

Yukarı bir göz attı. Hemen yukarıdaki bir diğer pencere pervazında Kelsier asılı duruyordu. Gülümsedi, göz kırptı, sonra da başıyla aşağıdaki yürüyüş yoluna işaret etti.

Kelsier sislerin içinden düşerek yanından geçerken Vin, Elend'in odasına tekrar göz attı. En sonunda kendini aşağı attı ve düşüşünü yavaşlatmak için aynı sıkkeyi kullanarak Kelsier'i takip etti.

"Geri gelmişsin!" dedi Vin neşeli bir şekilde yere inerken.

"Bugün öğleden sonra döndüm."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Şu yukarıdaki arkadaşımızı kontrol ediyorum," dedi Kelsier. "Son seferden bu yana çok bir şey değişmiş gibi görünmüyor."

"Son sefer mi?"

Kelsier başıyla onayladı. "Sen bana onlardan bahsettiğinden beri bir iki sefer o küçük grubu gizli gizli dinledim. Zahmet ettiğime değmedi, onlar bir tehdit değil. Sadece içip tartışmak için bir araya toplanan bir avuç asilcik."

"Ama onlar Lord Hükümdar'ı devirmek istiyor!"

"Hiç de değil," dedi Kelsier küçümseyerek. "Onlar sadece asillerin hep yaptığı şeyi yapıyor: ittifak planlıyorlar. Sonraki neslin iktidara gelmeden önce ev ortaklıklarını organize etmeye başlamaları hiç de sıra dışı değil."

"Bu farklı," dedi Vin.

"Ya?" diye sordu Kelsier eğlenerek. "O kadar uzun bir zamandır asilsin ki şimdiden bundan emin olabiliyorsun?"

Vin kızardı ve Kelsier de gülerek dostça kolunu omuzlarına doladı. "Ah, öyle yapma hemen. Yeteri kadar iyi oğlanlara benziyorlar, bir grup asil için. Onların hiçbirini öldürmeyeceğime söz veriyorum, tamam mı?"

Vin başıyla onayladı.

"Belki onları kullanmak için bir yol bulabiliriz, gerçekten çoğundan daha açık kafalı gibi görünüyorlar. Ben sadece senin hayal kırıklığına uğramam istemiyorum Vin. Onlar hâlâ asil. Belki asil olmak onların elinde olan bir şey değil ama bu onların doğasını değiştirmez."

Tıpkı Dockson gibi, diye düşündü Vin. Kelsier de Elend hakkında en kötüsünü varsayıyordu. Ama Vin'in de başka türlüşünü beklemek için herhangi bir sebebi var mıydı? Kelsier ve Dockson'ın yaptıkları gibi bir savaşı sürdürebilmek için, büyük olasılıkla düşmanlarının hepsinin birden kötü olduğunu kabul etmek daha doğru ve ruh sağlığı için de daha iyiydi.

"Bu arada makyajına ne oldu?" diye sordu Kelsier.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Vin Elend'le olan konuşmasını tekrar düşünerek. *Niye ağladım ki? Nasıl da salağım ben! Ya o skaalarla yatması hakkında soruyu pat diye soruş şeklim.*

Kelsier omuz silkti. "Peki o zaman. Gitmemiz lazım, genç Venture ve arkadaşlarının önemli herhangi bir şey konuşacağını sanmıyorum."

Vin durakladı.

"Onları üç farklı sefer dinledim Vin," dedi Kelsier. "Eğer istersen sana da özetini anlatayım."

"Pekâlâ," dedi Vin iç çekerek. "Ama ben Sazed'e onunla partide tekrar buluşacağımı söylemiştim."

"O zaman hadi git bakalım," dedi Kelsier. "Ona Allomansi kullanarak gizli gizli etrafta gezindiğini de söylememeye söz veriyorum."

"Bana yapabileceğimi söyledin," dedi Vin savunmacı bir şekilde.

"Öyle mi?"

Vin başıyla onayladı.

"Benim hatam," dedi Kelsier. "Büyük ihtimalle partiden ayrılmadan önce Sazed'den senin için bir pelerin getirmesini istemelisin, tuvaletinin önüne hep kül bulaştırmışsın. Clubs'ın dükkânında sizinle buluşuruz; araba seninle Sazed'i orada bıraksın, sonra da yoluna devam ederek şehirden çıksın. Böylece görüntüyü de bozmamış oluruz."

Vin tekrar başıyla onayladı, Kelsier de göz kırptı ve duvarın üstünden atlayarak sislere karıştı.

Sonuç olarak, kendime güvenmek zorundayım. Kendilerini zorla doğruyu ve iyiliği görme becerilerinden arındırmış olan adamları gördüm ve onlardan birisi olduğumu düşünmüyorum. Hâlâ küçük bir çocuğun gözlerindeki yaşları görebiliyor ve onun ızdırabı yüzünden acı hissedebiliyorum.

Eğer bir gün bunu kaybedecek olursam, o zaman bileceğim ki iflah olma umudunun ötesine geçmişim.

24

VİN VE SAZED GELDİKLERİ zaman Kelsier dükkândaydı. Ham ve Dikiz ile mutfakta oturmuş, vakit geç de olsa içkinin tadını çıkarıyorlardı.

"Ham!" dedi Vin hevesli bir şekilde arka kapıdan içeri girerken. "Dönmüşsün!"

"Ya," dedi Ham mutlulukla kupasını kaldırarak.

"Sanki yıllardır yokmuşsun gibi geliyor!"

"Bana mı söylüyorsun," dedi Ham samimi bir sesle.

Kelsier gülerek içkisini tazelemek için kalkarken, "Ham generalcilik oynamaktan biraz sıkıldı," dedi.

"Ben üniforma giymek zorunda kaldım," diye şikâyet etti Ham gerinerek. Şimdi her zamanki pantolon ve yeleğini giymişti. "Plantasyon skaaları bile böyle bir eziyetle başa çıkmak zorunda kalmıyor."

"Bir ara bir balo tuvaleti giymeye çalış da," dedi Vin sandalyeye yerleşirken. Tuvaletinin ön tarafındaki külü silmişti ve hiç de korktuğu kadar kötü görünmüyordu. Siyahımsı gri kül hâlâ koyu kumaşın üstünde az da olsa görülüyordu ve taşlara sürtünmüş olduğu yerlerdeki iplikler de biraz zedelenmişti ama ikisi de zar zor belli oluyordu.

Ham güldü. "Görünüşe göre ben yokken sen tam bir genç leydiye dönüşmüşsün."

"Hiç de bile," dedi Vin, Kelsier ona bir kupa şarap verirken. Bir an için durakladı, sonra da bir yudum aldı.

"Vin Hanım alçakgönüllülük ediyor Üstat Hammond," dedi Sazed bir sandalye alırken. "Aristokratik sanatlarda oldukça becerikli bir hâle geliyor, benim tanımış olduğum pek çok gerçek asilden daha iyi."

Vin kızardı ve Ham tekrar güldü. "Tevazu mu Vin? Böylesine kötü bir alışkanlığı nereden öğrendin ki?"

"Benden değil, orası kesin," dedi Kelsier, Sazed'e de bir kupa şarap önererek. Terrisli saygılı bir hareketle elini kaldırarak reddetti.

"Elbette *senden* alacak değil Kell," dedi Ham. "Belki de ona Dikiz öğretmiştir. Bu çetede ağzını kapalı tutmasını bilen tek kişi oymuş gibi görünüyor, hı evlat?"

Dikiz kızardı, belli ki Vin'e bakmamaya çalışıyordu.

Bir ara onunla da ilgilenmem gerekecek, diye düşündü Vin. *Ama... Bu gece değil. Kelsier geri döndü ve Elend da katil değil. Bu gece rahatlanacak bir gece.*

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve bir an sonra da Dockson odaya girdi. "Bir parti ha? Ve kimse bana haber göndermedi mi?"

"Sen meşgul gibi görünüyordun."

"Dahası bizler senin, bizim gibi bir grup hergeleyle birlikte oturup da kafa çekmek için fazlasıyla sorumluluk sahibi olduğunu biliyoruz," diye ekledi Ham.

"Birilerinin bu çeteyi işler hâlde tutması gerekiyor," dedi Dockson kaygısız bir şekilde kendisine bir içki doldururken. Duraklayarak Ham'e kaşlarını çatı. "O yelek tanıdık görünüyor..."

Ham gülümsedi. "Üniforma ceketimin kollarını yırttım."

"Hadi be!" dedi Vin gülümseyerek.

Ham başıyla onayladı, kendinden çok memnun görünüyordu.

Dockson içini çekerek kupasını doldurmaya devam etti. "Ham, o şeyler paraya mal oluyor."

"Her şey paraya mal oluyor," dedi Ham. "Ama para *nedir*? Soyut olan emek kavramının fiziksel bir temsili. Eh, o üniformayı bu kadar uzun bir süre boyunca giymek de epey büyük bir emek gerektirdi. Ben diyorum ki artık bu yelekle ben ödeşтік."

Dockson sadece gözlerini devirdi. Ana odada dükkânın ön kapısı açılıp kapandı ve Vin, Breeze'in nöbet tutmakta olan çırağa selam verişini duydu.

"Bu arada Dox," dedi Kelsier bir dolaba sırtını yaslayarak. "Benim de 'emek kavramının fiziksel temsillerinden' birkaç tanesine ihtiyacım olacak. Muhtemelen görüşmelerimden bazılarını düzenlemek için küçük bir depo kiralamak istiyorum."

"Onu büyük ihtimalle ayarlayabiliriz," dedi Dockson. "Eğer Vin'in gardırop bütçesini kontrol altına alabileceğimizi varsayacak olursak, ben..." Vin'e bir göz atarken sesi kesildi. "O tuvalete ne yaptın genç hanım!"

Vin kızarak sandalyesinde iyice büzüldü. *Belki de benim düşündüğümden biraz daha belirgindir...*

Kelsier kıs kıs güldü. "Kirlenmiş elbiselere alışmak zorunda kalabilirsin Dox. Bu akşam itibarıyla Vin Sissoylu konumuna geri dönmüş bulunuyor."

"Enteresan," dedi mutfağa girmekte olan Breeze. "Bu sefer aynı anda üç tane Çelik Sorgucuyla dövüşmekten kaçınmasını önerebilir miyim?"

"Elimden geleni yaparım," dedi Vin.

Breeze sakince masaya yaklaştı ve karakteristik terbiyeli hareketleriyle bir sandalye seçti. Toplu adam düello değneğini kaldırarak Ham'a doğru işaret etti. "Görüyorum ki entelektüel huzur dönemimin sonuna gelmişiz."

Ham gülümsedi. "Burada yokken aklıma bir iki korkunç soru geldi ve ben de onları sadece senin için sakladım Breeze."

"Meraktan ölüyorum," dedi Breeze. Değneğini Yorlatek'e doğru çevirdi. "Dikiz, içki."

Dikiz fırlayarak atıldı ve Breeze'e bir kupa şarap getirdi.

"O nasıl da iyi bir oğlan," dedi Breeze içkiyi alırken. "Onu neredeyse Allomantik olarak biraz dürtüklememe bile gerek kalmıyor. Keşke siz diğer serseriler de o kadar anlayışlı olsanız."

Dikiz kaşlarını çattı. "İyor yok hoş başkalarıyla oyna."

"Demin ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok çocuğum," dedi Breeze. "O yüzden de sadece anlamış gibi yapacak ve fazla takılmayacağım."

Kelsier gözlerini devirdi. "İyor yok stres et sen," dedi. "İyor yok onu önemse gerek sen."

"Yok dön köşeyi galiba dümdüz git sen," dedi Dikiz başıyla onaylayarak.

"Siz ikiniz ne geveliyorsunuz öyle?" dedi Breeze alıngan bir şekilde.

"İyor ol akıllı iste o," dedi Dikiz. "Öyle iyor onu kanıt için yap o."

"İyordu hep öyle o," diye ona katıldı Kelsier.

"İyordu hep öyle ol iste o," diye ekledi Ham gülümseyerek. "İyor ama yok ol akıllı kork o."

Breeze çileden çıkmış bir şekilde Dockson'a döndü. "İnanıyorum ki yoldaşlarımız en sonunda akıllarını kaybettiler, güzel dostum."

Dockson omuz silkti. Sonra da tamamen ifadesiz bir suratla, "İyordu yok ki iyordu mıştı," dedi.

Breeze şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi oturduğu yerde kaldı ve oda kahkahalarla yankılandı. Breeze içerlemiş bir şekilde gözlerini devirerek başını iki yana salladı ve çetenin tamamının çocuksuluğu hakkında mırıldandı.

Vin gülerken neredeyse şarabı boğazına kaçırıyordu. "Ne dedin ki sen?" diye sordu yanına oturmakta olan Dockson'a.

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Sadece kulağa doğru gelmişti."

"Ben senin herhangi bir şey dediğini sanmıyorum Dox," dedi Kelsier.

"Yok bir şey dedi," dedi Dikiz. "Sadece bir *anlamı* yoktu."

Kelsier kahkaha attı. "Bu aşağı yukarı her zaman için doğru. Ben Dox'ın söylediği şeylerin yarısını duymazdan gelebileceğini ve pek bir şey kaçırmamış olacağını fark ettim. Belki arada bir, çok fazla para harcadığın hakkında bir iki yakınma dışında."

"Hey!" dedi Dockson. "Birilerinin sorumluluk sahibi olmasının gerekli olduğunu bir kere daha mı belirtmem lazım? Gerçekten de, sizin gibilerin boxingleri tüketme hızına bakılırsa..."

Vin gülümsedi. Dockson'ın şikâyetleri bile yumuşakmış gibi görünüyordu. Clubs yan duvarın yanında sessizce oturmuş, her zaman olduğu kadar huysuz görünüyordu ama Vin dudaklarında hafif bir gülümsemenin izini yakaladı. Kelsier ayağa kalktı ve diğer bir şarap şişesi açarak skaa ordusunun hazırlıklarından bahsederken kupaları doldurdu.

Vin kendini... hoşnut hissediyordu. Şarabını yudumlarken karanlık atölyeye açılan kapı gözüne takıldı. Sadece bir an için, gölgelerin içinde bir siluet görebildiğini hayal etti; korkmuş ufacık bir kız, güvensiz, kuşkucu. Kızın saçları bakımsız ve kısaydı, kahverengi bir pantolon ile sıradan, etekleri toplanmamış kirli bir gömlek giyiyordu.

Vin karanlık atölyenin içinde kalarak diğerlerinin aydınlıkta muhabbet edişini izlemiş olduğu Clubs'ın dükkânındaki o ikinci geceyi hatırladı. Gerçekten de bir zamanlar soğuk karanlığın içinde saklanacak, kahkaha ve dostluğu gizli bir kıskançlıkla izlediği hâlde asla katılmaya cesaret edemeyecek olan o kız Vin miydi?

Kelsier özellikle esprili olan bir yorum yaptı ve bütün oda kahkahalarla doldu.

Haklısın Kelsier, diye düşündü Vin gülümseyerek. Bu daha iyi.

Vin daha onlar gibi değildi, tam olarak değil. Altı ayda Reen'in fısıltılarını susturamazdı ve asla kendisinin Kelsier kadar güven dolu olabileceğini hayal edemiyordu. Ama... en sonunda onun neden bu şekilde çalışıyor olduğunu birazcık da olsa anlayabilmişti.

"Pekâlâ," dedi Kelsier kendine bir sandalye çekip ters çevirip otururken. "Görünüşe göre ordu zamanında hazır olacak ve Marsh da yerini aldı. Bu planı harekete geçirmemiz gerek. Vin, balodan haberler ne?"

"Tekiel Evi korunmasız," dedi Vin. "Müttefikleri dağılıyor ve akbabalar yaklaşıyor. Bazıları da borçlar ve kaybettikleri ticaret yollarının Tekiel'i ayın sonuna kadar kalelerini satmaya zorlayacağını fısıldıyor. Lord Hükümdar'ın kale vergisini ödemeye devam edebilmelerinin hiç yolu yok."

"Ve bu da fiilen bütün bir Büyük Evi şehirden uzaklaştırmış oluyor," dedi Dockson. "Siskan ve Sissoylular da dâhil olmak üzere Tekiel asillerinin büyük bir kısmı, kayıplarını telâfi etmeye çalışmak için taşradaki plantasyonlarına taşınmak zorunda kalacak."

"Güzel," diye söylendi Ham. Şehirden ne kadar çok asil evini korkutup kaçırabilirlerse, şehri ele geçirmek de o kadar kolay olurdu.

"Bu durum, şehirde hâlâ dokuz Büyük Ev bırakıyor," diye belirtti Breeze.

"Ama geceleri birbirlerini öldürmeye de başladılar," dedi Kelsier. "Bu da açık savaştan sadece bir adım ötesi. Kısa bir süre sonra buralarda büyük çaplı bir göç başladığını göreceğimizi tahmin ediyorum; Luthadel'de egemenliğini sürdürmek için suikasta uğrama riskine girmek istemeyen herkes birkaç yıl için şehri terk edecek."

"Gerçi güçlü evler çok korkmuş gibi görünmüyor," dedi Vin. "Hâlâ balolarını yapmaya devam ediyorlar."

"Ha, onu ta en sonuna kadar yapmaya devam edecekler," dedi Kelsier. "Balolar

müttefiklerle buluşmak ve düşmanları izlemek için çok iyi bahane. Ev savaşları öncelikli olarak politiktir ve bu nedenle de politik bir savaş meydana gerektirir.”

Vin başıyla onayladı.

“Ham, bir gözümüzü de Luthadel Garnizonu’nun üstünde tutmamız gerek,” dedi Kelsier. “Hâlâ yarın asker tanıdıklarını ziyaret etmeyi planlıyor musun?”

Ham başını salladı. “Herhangi bir şey için söz veremem ama bazı bağlantıları tekrar kurabilmem gerekir. Bana biraz zaman verersen ordunun ne işler çevirdiğini bulurum.”

“İyi,” dedi Kelsier.

“Ben de onunla gitmek istiyorum,” dedi Vin.

Kelsier durakladı. “Ham’le mi?”

Vin başıyla onayladı. “Daha bir Haydut’tan eğitim almadım. Ham bana büyük ihtimalle bir iki şey gösterebilir.”

“Sen lehim yakmayı zaten biliyorsun,” dedi Kelsier. “Onun pratiğini yaptık.”

“Biliyorum,” dedi Vin. Nasıl açıklayabilirdi? Ham’in yaktığı tek metal lehimdi; bunu Kelsier’den daha iyi bileceği kesindi.

“Aman, çocuğu rahatsız etmeyi bırak,” dedi Breeze. “Balolar ve partilerden sıkılmıştır muhakkak. Bırak gidip bir süre normal bir sokak çocuğu olsun.”

“Peki,” dedi Kelsier gözlerini devirerek. Kendisine bir içki daha koydu. “Breeze, eğer sen bir süre ortalıkta olmazsan Teskincilerin işi ne kadar iyi idare edebilir?”

Breeze omuz silkti. “Ben, elbette ki, ekibin en etkili üyesiyim. Ama diğerlerini yetiştiren de *benim*. Ben olmadan da etkili bir şekilde asker toplayabilirler, özellikle de şimdi Firari hakkındaki hikâyeler bu kadar popüler hâle gelmeye başladığı için.”

“Bu arada bu konu hakkında da konuşmamız gerek Kell,” dedi Dockson kaşlarını çatarak. “Senin ve On Birinci Metal’in etrafını sarmalayan bütün bu mistisizmden hoşlandığımdan emin değilim.”

“Onu daha sonra da tartışabiliriz,” dedi Kelsier.

“Neden bana adamlarımı soruyorsun?” dedi Breeze. “En sonunda benim kursuz moda anlayışıma karşı duyduğun kıskançlık, beni ortadan kaldırmaya karar vereceğin kadar büyüdü mü?”

“Öyle de diyebilirsin,” dedi Kelsier. “Ben birkaç ay içinde seni Yeden’in yerini alman için göndermeyi düşünüyordum.”

“Yeden’in yerini almak mı?” diye sordu Breeze şaşkınlıkla. “Yani orduya *benim* mi önderlik etmemi istiyorsun?”

“Neden olmasın?” diye sordu Kelsier. “Sen emir vermekte çok iyisin.”

“Arka planda kalarak, sevgili kardeşim,” dedi Breeze. “Ben öne çıkmam. Yahu o zaman bir *general* olmuş olurum. Bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğinin farkında mısın?”

“Sadece bir düşün,” dedi Kelsier. “O zamana kadar asker toplama işi aşağı yukarı bitmiş olur, o yüzden de senin mağaralara giderek Yeden’in geri gelip buradaki bağlantılarını hazırlamasına izin vermen en verimli olacak.”

Breeze'in yüzü asıldı. "Sanırım öyle."

"Her neyse," dedi Kelsier ayağa kalkarak. "Hiç de yeteri kadar şarap içtiğimi düşünmüyorum. Dikiz, iyi bir oğlan ol ve bir koşu mahzene inip bir şişe daha getir, olur mu?"

Oğlan başıyla onayladı ve sohbet daha sıradan konulara döndü. Vin odanın yan tarafındaki kömür sobasının ısını hissederek sandalyesinde arkasına yaslandı; şu an için planlar, endişeler ya da mücadelelerle uğraşmadan sadece huzurun tadını çıkarıyor olmaktan memnundu.

Eğer Reen de böyle bir şeyleri yaşayabilmiş olsaydı, diye düşündü küpesine parmağının ucuyla öylesine dokunarak. Belki de o zaman onun için de işler farklı olurdu. Bizim için, farklı olurdu.

Ertesi gün Ham ve Vin, Luthadel Garnizonu'nu ziyaret etmek için yola çıktılar.

Bunca ay boyunca bir leydi rolü yaptıktan sonra Vin tekrar sokak kıyafeti giymenin ona garip geleceğini düşünmüştü. Ama hiç de öyle değildi. Doğru, biraz fark vardı; düzgün bir şekilde oturmak ya da elbisesinin kirli yerlere ve duvarlara sürünmemesi için dikkatli yürümek konusunda endişelenmesi gerekmiyordu. Ama sıradan giysiler ona hâlâ doğal geliyordu.

Üstünde sıradan bir kahverengi pantolon ve belinden içeri soktuğu beyaz, bol bir gömlek vardı, üstüne de bir deri yelek giymişti. Hâlâ uzamakta olan saçları bir şapkanın altında toplanmıştı. Rasgele yoldan geçen birileri onun bir oğlan olduğunu düşünebilirdi, gerçi Ham bunun bir önemi olmadığını düşünüyor gibiydi.

Ve gerçekten de yoktu. Vin insanların onu incelemesi ve değerlendirmesine alışmıştı ama sokakta kimse ona bir göz atmaya bile zahmet etmiyordu. Ayaklarını sürüyen skaa işçiler, umursamaz düşük seviyeli asiller, hatta Clubs gibi hâli vakti yerinde skaalar; hepsi onu görmezden geliyordu.

Neredeyse görünmez olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum, diye düşündü Vin. Neyse ki eski huyları kolaylıkla geri geliyordu; yürürken başını öne eğmek, insanların yolundan çekilmek, kendini önemsiz göstermek için kamburunu çıkarmak. Sokak skaası Vin hâline gelmek, bir zamanlar mırıldanma huyunun olduğu eski bir melodiyi hatırlamak kadar basit gelmişti.

Bu da aslında sadece bir diğer maske, diye düşündü Vin, Ham'in yanında yürürken. Makyajım dikkatlice yanaklarıma sürülmüş hafif bir kül tabakası. Tuvaletim de iyice eski ve yıpranmış gibi göstermek için ovalanmış olan bir pantolon.

Peki, o zaman o aslında kimdi? Sokak çocuğu Vin mi? Leydi Valette mi? Hiçbiri mi? Arkadaşlarından herhangi birisi onu gerçekten de tanıyor muydu? Vin aslında kendisini tanıyor muydu ki?

"Ah, buraları özlemişim," dedi Ham yanında mutlu bir şekilde yürürken. Ham her zaman mutluymuş gibi görünürdü; orduya liderlik ederek geçirdiği zamanlar hakkında ne söylerse söylesin, Vin onu mutsuz olarak hayal edemiyordu.

"Bu biraz acayip," dedi Vin'e doğru dönerek. O Vin'in oluşturmuş olduğu aynı dikkatli umutsuzluk havasıyla yürümüyordu; diğer skaaların arasında göze batıyor oluşu bile umurunda değil gibiydi. "Aslında buraları özlememem gere-

kir. Yani Luthadel Son İmparatorluk'taki en pis, en kalabalık şehir. Ama yine de Luthadel'de bir şeyler var..."

"Ailen de burada mı yaşıyor?" diye sordu Vin.

Ham başını iki yana salladı. "Onlar Luthadel'in dışındaki daha ufak bir şehirde yaşıyor. Karım orada bir terzi; insanlara da benim Luthadel Garnizonu'nda olduğumu söylüyor."

"Onları özlemiyor musun?"

"Elbette özlüyorum," dedi Ham. "Zor, onlarla bir kerede sadece birkaç ay geçirebiliyorum ama bu şekilde daha iyi. Eğer ben bir iş sırasında öldürülecek olursam, Sorgucuların ailemin izini bulmaları kolay olmaz. Kell'e bile hangi şehirde yaşadıklarını söylemedim."

"Nezaret'in bu kadar zahmete gireceğini düşünüyor musun?" diye sordu Vin. "Ne de olsa sen zaten ölmüş olacaksın."

"Ben bir Siskanım Vin, bu da soyumdan gelen herkeste asil kam olacağı anlamına geliyor. Benim çocuklarım da Allomanser çıkabilir, onların çocukları da. Hayır, Sorgucular bir Siskan öldürdükleri zaman, onun çocuklarını da ortadan kaldırmak isterler. Ailemi güvende tutmanın tek yolu onlardan uzak durmak."

"Allomansi'ni kullanmayı da bırakabilirsin," dedi Vin.

Ham başıyla reddetti. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Güç yüzünden mi?"

"Hayır, para yüzünden," dedi Ham içtenlikle. "Haydutlar ya da aristokrasinin onlardan bahsetmeyi tercih ettiği şekliyle Lehimkollar, en aranan Siskandır. Becerikli bir Haydut, yarım düzine sıradan adamın karşısında durabilir ve her türlü diğer kiralık adamdan da daha fazla yük taşır, daha dayanıklı olur ve daha hızlı hareket eder. Böyle şeyler çeteni küçük tutmak istediğin zaman çok önemlidir. Beş tane filan Haydut'un arasına bir çift Sikkeci koyarsan elinde küçük, seyyar bir ordu olmuş olur. İnsanlar bunun gibi bir koruma için çok para veriyor."

Vin başıyla onayladı. "Paranın nasıl cezbedici olabileceğini görüyorum."

"Cezbediciden daha fazla Vin. Ailem ne tıklım tıklım skaa apartmanlarında yaşamak ne de aç kalmaktan endişe etmek zorunda kalıyor. Karım sadece görüntüyü kurtarmak için çalışıyor, skaalar için iyi bir hayatları var. Bir kere yeteri kadar param olunca, Merkez Salahiyet'ten taşınacağız. Son İmparatorluk'ta pek çok kişinin haberinin olmadığı yerler var, yeteri kadar parası olan bir adamın bir asilin hayatını yaşayabileceği yerler. Endişe etmeyi bırakıp sadece yaşayabileceğin yerler."

"Bu kulağa... Çekici geliyor."

Ham başıyla onaylayarak döndü ve ana şehir kapılarına doğru giden daha büyük bir ana caddeye saptı. "Aslında ben bu rüyayı Kell'den aldım. O hep yapmak istediği şeyin o olduğunu söylüyordu. Ben sadece ondan daha fazla şansınım olacağını umuyorum..."

Vin kaşlarını çatı. "Herkes onun zengin olduğunu söylüyor. Neden gitmedi?"

"Bilmiyorum," dedi Ham. "Her zaman bir iş daha vardı, her biri bir öncekinden daha büyüktü. Sanırım eğer onun gibi bir çetebaşı olduğun zaman, oyun ba-

ğimlilik yapıcı hâle gelebiliyor. Kısa süre sonra para onun umurunda bile değilmiş gibi görünmeye başladı. Eninde sonunda Lord Hükümdar'ın o gizli odasında bir tür paha biçilemez sır saklıyor olduğunu duydu. Eğer o ve Mare o işten önce bırakıp gitselerdi... Ama gitmediler. Bilmiyorum, belki de onlar endişe etmek zorunda olmadıkları bir hayat yaşarken mutlu olamazlardı.”

Bu kavram Ham'in ilgisini çekiyormuş gibi görünüyordu ve Vin onun aklının içinde o “sorularından” birisinin daha dolaşmaya başladığını görebiliyordu.

Sanırım onun gibi bir çete başı olduğun zaman, oyun bağımlılık yapıcı hâle gelebiliyor...

Vin'in eski endişeleri geri geldi. Ya Kelsier imparatorluk tahtını kendisi için alacak olursa ne olurdu? Lord Hükümdar kadar kötü olması asla mümkün değildi ama... Vin günlüğün gittikçe daha da fazlasını okuyordu. Lord Hükümdar da her zaman bir despot olmamıştı. O da bir zamanlar iyi bir adamdı. Hayatı yanlış gitmiş olan iyi bir adam.

Kelsier öyle değil, dedi Vin kendi kendisine kuvvetlice. O doğru olan şeyi yapacak.

Yine de merak ediyordu. Ham anlamıyor olabilirdi ama Vin baştan çıkarcılığı görebiliyordu. Asillerin ahlaksızlığına rağmen, yüksek sosyete de sarhoş edici bir şeyler vardı. Vin de kendisini güzellik, müzik ve dansa kaptırıyordu. Onun hayranlığı Kelsier'inkiyle aynı şey değildi; Vin politik oyunlarla ve hatta dolaplarla o kadar da ilgili değildi ama neden Kelsier'in Luthadel'den ayrılmakta gönülsüz olabileceğini anlıyordu.

O gönülsüzlük eski Kelsier'i yok etmişti. Ama daha iyi olan bir şeyleri yaratmıştı; daha kararlı, kendini daha az düşünen bir Kelsier.

Elbette, eski planları sevdiği kadına da mal oldu. Aristokrasiden bu yüzden mi o kadar nefret ediyor?

“Ham? Kelsier aristokrasiden her zaman nefret eder miydi?” diye sordu.

Ham başıyla onayladı. “Gerçi şimdi daha beter.”

“Bazen beni korkutuyor. Sanki kim olurlarsa olsun, *hepsini* birden öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.”

“Ben de onun hakkında endişeliyim,” dedi Ham. “Bu On Birinci Metal işi... sanki neredeyse kendisini bir tür kutsal adam ilan ediyormuş gibi.” Durakladı. sonra Vin'e doğru baktı. “Fazla endişe etme. Breeze, Dox ve ben zaten bunun hakkında konuştuk. Kell'in karşısına çıkıp, onu biraz dizginleyip dizginleyemeyeceğimize bakacağız. Onun niyeti iyi ama bazı zamanlarda biraz abartma eğilimi var.”

Vin başıyla onayladı. İleride her zamanki kalabalık insan sıraları şehir kapılarlarından geçme izni almak için bekliyordu. O ve Ham sessizlik içinde iskelelere gönderilen işçiler, nehir boyunda ya da gölün yanındaki dış fabrikalarda çalışmak için gönderilen adamlar, seyahat etmek isteyen düşük seviyeli asillerden oluşan ağırbaşlı grubun yanından yürüdüler. Herkesin şehri terk etmek için iyi bir sebebi olmak zorundaydı; Lord Hükümdar memleketinin içinde seyahati sıkıca kontrol altında tutuyordu.

Zavallı şeyler, diye düşündü Vin kova ve fırçalar taşımakta olan perişan bir çocuk grubunun yanından geçerken, büyük olasılıkla duvara tırmanarak sis yüzünden yosun tutmuş olan siperlikleri temizlemek üzere görevlendirilmişlerdi. İleride kapıların yakınında, bir memur küfretti ve bir adamı iterek sıradan dışarı attı. Skaa işçi sertçe yere düştü ama sonunda tekrar geri kalktı ve ayaklarını sürüyerek sıranın en sonuna gitti. Eğer şehirden dışarı çıkmasına izin verilmezse bugünkü işini yapamayacak olması muhtemeldi. Ve iş yok demek, ailesi için yemek fişi de yok demekti.

Vin kapıların önünden geçerlerken Ham'i takip ederek şehir duvarına paralel giden bir sokağa döndü; bu yolun sonunda büyük bir bina yerleşkesini görebiliyordu. Vin daha önce hiç Garnizon üssünü incelememişti; çoğu çete üyesi buradan mümkün olduğunca uzak durmaya dikkat ederdi. Ancak yaklaşırlarken Vin Garnizon'un korunaklı görünüşü karşısında etkilenmişti. Bütün yerleşkenin etrafını çeviren duvar boyunca yerleştirilmiş büyük kazıklar vardı. İçerideki binalar iri ve tahkimatlıydı. Askerler kapılarda durmuş, yoldan geçenlere düşmanlıkla gözlerini dikiyordu.

Vin durakladı. "Ham, *oradan* içeri nasıl gireceğiz?"

"Merak etme," dedi Ham yanında durarak. "Garnizon beni tanır. Dahası, gördüğü kadar kötü de değil; Garnizon üyeleri sadece tehditkâr bir görüntü takınıyor. Senin de bildiğin gibi onlar pek sevilmez. Oradaki askerlerin pek çoğu skaa; daha iyi bir hayat karşılığında kendilerini Lord Hükümdar'a satmış olan adamlar. Bir şehirde ne zaman skaa ayaklanmaları çıksa, çoğu zaman isyancıardan en büyük darbeyi yiyen yerel garnizon olur. Tahkimatlar da o yüzden."

"O zaman... Sen bu adamları tanıyor musun?"

Ham başıyla onayladı. "Ben Breeze ya da Kell gibi değilim Vin. Ben maskeler takıp rol yapamam. Ben sadece neysem oyum. O askerler benim bir Siskan olduğumu bilmiyor ama yeraltında çalıştığımı biliyorlar. Bu adamların çoğunu yıllardır tanırım, beni de sürekli askere almaya çalışmışlardır. Genelde benim gibi zaten genel toplumun dışında olan insanları aralarına katmaya çalışırken daha başarılı oluyorlar."

"Ama sen onlara ihanet edeceksin," dedi Vin sessizce Ham'i yolun kenarına doğru çekerken.

"İhanet mi?" dedi Ham. "Hayır, bu bir ihanet olmayacak. O adamlar paralı asker Vin. Onlar dövüşmek için kiralandılar ve bir ayaklanma ya da isyan sırasında arkadaşlarına, hatta akrabalarına bile saldırırlar. Askerler böyle şeyleri anlamayı öğrenir. Biz arkadaş olabiliriz ama iş savaşmaya geldiği zaman, hiçbirimiz diğerlerini öldürmekte tereddüt etmezdi."

Vin yavaşça başını salladı. Bu... acımasız gibi görünüyordu. *Ama hayat da öyle işte. Acımasız. Reen'in öğretilerinin o kısmı bir yalan değildi.*

"Zavallı çocuklar," dedi Ham Garnizon'a bakarak. "Onlar gibi adamları kullanabilirdik. Mağaralara gitmek için ayrılmamdan önce, olumlu yaklaşabileceğini düşündüğüm birkaç tanesini bize katılmaya ikna edebildim. Kalanları... şey... on-

lar kendi yollarını seçti. Benim gibi, onlar da sadece çocuklarına daha iyi bir hayat sağlamaya çalışıyor. Aradaki fark onların bunu yaparken *bunun* için çalışmaya gönüllü olmaları."

Ham ona geri döndü. "Pekâlâ, lehim yakmada birkaç tavsiye mi istiyordun?"

Vin hevesli bir şekilde onayladı.

"Askerler çoğu zaman benim onlarla antrenman yapmama izin verirler," dedi Ham. "Sen de beni dövüşürken izleyebilirsin, ne zaman Allomansi kullandığını görmek için tunç yak. Lehimkolluk hakkında öğrenmen gereken birinci, en önemli şey metalini ne zaman kullanacağını. Ben ne kadar güçlü olurlarsa o kadar iyi olacağını düşünen genç Allomanserlerin her zaman lehimlerini harlamaya meyilli olduğunu fark ettim. Ama her darbende vurabileceğin kadar sert vurmak istemezsin.

"Güç savaşmanın büyük bir parçası ama tek parçası değil. Eğer her zaman yapabildiğin kadar sert vurursan, daha hızlı yorulur ve rakibine sınırların hakkında bilgi verirsin. Akıllı bir adam en sert darbesini en *sonunda*, rakibi en zayıf hâle gelmişken vurur. Ve mesela bir savaş gibi uzun süreli bir dövüşte, en uzun sağ kalan kişi akıllı olan askerdir. O da kendi hızını ayarlamış olan adam olacaktır."

Vin başıyla onayladı. "Ama Allomansi kullanırken daha yavaş yorulmaz mısın?"

"Evet," dedi Ham. "Hatta yeteri kadar lehim olan bir adam saatler boyunca neredeyse tam verimle dövüşmeye devam edebilir. Ama öyle lehim sürüklemek için pratik yapmak gerekir ve eninde sonunda metalin bitecektir. Bittiği zaman da yorgunluktan ölebilirsin.

"Her neyse, açıklamaya çalıştığım şey çoğu zaman lehim yakışını değiştirmenin en iyisi olduğu. Eğer ihtiyacın olandan daha fazla güç kullanırsan, kendi dengeni bozabilirsin. Ayrıca lehimlerine çok fazla bel bağlayarak antrenman ve eğitimi göz ardı eden adamlar gördüm. Lehim senin fiziksel yeteneklerini artırır ama sahip olduğun becerileri değil. Eğer bir silahı nasıl kullanacağını bilmiyorsan ya da dövüş sırasında hızlı düşünmeye alışkın değilsen, ne kadar güçlü olursan ol kaybedersin.

"Benim Garnizon'da özellikle dikkatli olmam gereken çünkü onların bir Allomanser olduğumu bilmelerini istemiyorum. Bunun ne kadar önemli olduğunu görersen şaşarsın. Lehimi nasıl kullandığımı izle. Sadece güç için harlamayacağım; eğer tökezlersem anında kendime bir denge hissi kazandırmak için yakacağım. Savunmada olduğum zaman silahın önünden birazcık daha hızlı çekilmek için yakabilirim. Eğer ne zaman kendini güçlendireceğini biliyorsan yapabileceğin düzinelerce küçük numara var."

Vin başıyla onayladı.

"Tamam," dedi Ham. "O zaman hadi gidelim. Garnizonculara senin bir akrabamın kızı olduğunu söyleyeceğim. Yaşına göre onların ikinci bir kere düşünmeyeceği kadar küçük görünüyorsun. Beni dövüşürken izle, daha sonra konuşalım."

Vin tekrar başıyla onayladı ve ikili Garnizon'a yaklaştı. Ham muhafızlardan birine el salladı. "Hey, Bevidon. Bugün izin aldım. Sertes buralarda mı?"

"Burada Ham," dedi Bevidon. "Ama bunun antrenman yapmak için iyi bir gün olduğunu sanmıyorum..."

Ham bir kaşını kaldırdı. "Ya?"

Bevidon diğer askerlerden biriyle bakıştı. "Git yüzbaşıyı çağır," dedi adama.

Birkaç saniye sonra meşgul görünüşlü bir asker binanın yan tarafında belirerek yaklaşmaya başladı; Ham'i görür görmez el sallamıştı. Üniformasında fazladan birkaç renkli çizgi ve omuzlarında da birkaç altın renkli metal parçası vardı.

"Ham," dedi yeni gelen adam kapıdan dışarı çıkarken.

"Sertes," dedi Ham gülümseyerek adamla el sıkışırken. "Şimdi yüzbaşı oldun, ha?"

"Geçen ay oldu," dedi Sertes başıyla onaylayarak. Durakladı sonra da Vin'e gözlerini dikti.

"Bu benim yeğenim," dedi Ham. "İyi kızdır."

Sertes başını salladı. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz Ham?"

Ham omuz silkti ve yerleşke kapılarının yanındaki daha korunaklı bir yere doğru götürülürken itiraz etmedi. Vin'in Allomansi'si ne konuştuklarını duyabilmesini sağlıyordu. *Kalaysız nasıl yaşıyordum?*

"Bak Ham," dedi Sertes. "Bir süre için antrenman yapmaya gelemeyebilirsiniz. Garnizon... meşgul olacak."

"Meşgul mü?" diye sordu Ham. "Nasıl?"

"Söyleyemem," dedi Sertes. "Ama... Ee, şu anda senin gibi bir asker çok işimize yarardı."

"Dövüş mü var?"

"Evet."

"Eğer bütün Garnizon'un dikkatini çekiyorsa ciddi bir şeyler olması gerek."

Sertes bir an için sessizleşti ve sonra da çok alçak bir sesle tekrar konuştu, o kadar sessizdi ki Vin duymak için zorlanıyordu.

"Bir isyan," diye fısıldadı Sertes. "Tam burada Merkez Salahiyet'te. Daha yeni haber geldi. Bir skaa isyancı ordusu belirmiş ve kuzeydeki Holstep Garnizonu'na saldırmış."

Vin bir anda ürperti hissetti.

"Ne?" dedi Ham.

"Oradaki mağaralardan gelmiş olmalılar," dedi asker. "Son haber Holstep tahkimatlarının dayandığı şeklinde ama Ham, onlar sadece bin adam gücünde. Çaresiz bir şekilde desteğe ihtiyaçları var ve koloslar da oraya asla zamanında yetişemez. Valtroux Garnizonu beş bin asker göndermiş ama biz işi onlara bırakmayacağız. Görünüşe göre bu çok büyük bir isyancı gücü ve Lord Hükümdar bize de gidip yardım etme izni verdi."

Ham başıyla onayladı.

"Ee, ne diyorsun?" diye sordu Sertes. "Gerçek dövüş Ham. Gerçek savaş ödemesi. Gerçekten de senin kadar yetenekli bir adam işimize yarar. Seni hemen bir subay yaparım, kendi manganı veririm."

"Benim... benim bunu düşünmem gerek," dedi Ham. Duygularını saklamakta iyi değildi ve onun şaşkınlığı Vin'in kulağına şüpheli gelmişti. Ancak Sertes fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Fazla uzun düşünme," dedi Sertes. "İki saat içinde yola çıkmayı planlıyoruz."

"Kabul," dedi Ham afallanmış gibi. "Gidip yeğenimi bırakayım ve bir şeyler alayım. Siz gitmeden önce geri dönmüş olurum."

"Aferin sana," dedi Sertes ve Vin onun Ham'in omzuna bir şaplak attığını gördü.

Ordumuz ortaya çıkmış, diye düşündü Vin dehşet içinde. Onlar hazır değil! Onların Luthadel'i hızla, sessizce alması gerekiyordu; açık açık Garnizon'la yüzleşmesi değil.

O adamlar katledilecek! Ne oldu?

*Benim emrimle ya da elimle ölen hiçbir adam. ben başka bir çıkar
yol olmuş olmasını dilemeden ölmüyor. Yine de onları öldürüyorum.
Bazen keşke bu kadar lanet bir realist olmasaydım diyorum.*

25

KELSIER TORBASINA BİR su tulumu daha attı. "Breeze, seninle benim adam topladığımız bütün yerlerin bir listesini çıkar. Gidip onları Nezaret'in kısa bir süre sonra kendilerini ele verebilecek esirleri olacağına dair uyar."

Breeze başını sallayarak onayladı, bir kez olsun hazırcıca yapmaktan kaçınmıştı. Onun arkasında çıraqları Clubs'ın dükkânı içinde koşturuyor, Kelsier'in emretmiş olduğu malzemeleri topluyor ve hazırlıyordu.

"Dox, Yeden'i yakalamadıkları sürece bu dükkânın güvenli olması gerek. Clubs'ın üç Kalaygözü'nü de nöbette tut. Eğer sorun çıkarsa, kaçış sığınağına gidi-

Dockson çıraqlara aceleyle emirlerini verirken başını sallayarak onayladı. Bir tanesi şimdiden Renoux'ya taşıdığı uyarı mesajıyla gitmişti. Kelsier malikânenin de güvenli olacağını düşündü, sadece tek bir mavna grubu Fellise'den yola çıkmıştı ve ondaki adamların da Renoux'nun plana dâhil olduğundan haberi yoktu. Mutlaka gerekli olmadığı sürece Renoux geri çekilmeyecekti; onun kaybolması hem kendisinin hem de Valette'in dikkatli bir şekilde hazırlanmış konumlarından vazgeçmelerini gerektirirdi.

Kelsier torbasına bir avuç gıda malzemesi tıktırdı, sonra da torbayı sırtına attı.

"Ya ben Kell?" diye sordu Ham.

"Sen onlara söylemiş olduğun gibi Garnizon'a geri gidiyorsun. Bu akıllıca bir düşünceydi, onların içinde de bir muhbire ihtiyacımız var."

Ham endişeli bir şekilde kaşlarını çatı.

"Şu anda senin sınırlarınla uğraşmaya zamanım yok Ham," dedi Kelsier. "Rol yapmana gerek yok, sadece kendin ol ve kulaklarını açık tut."

"Eğer onlarla birlikte gidersem Garnizon'a karşı dönmeyeceğim," dedi. "Dinle, ama onların müttefiki olduğumu düşünen adamlara saldıracak değilim."

"İyi," dedi Kelsier ters ters. "Ama kesinlikle umuyorum ki, bizim askerlerimizden herhangi birini de öldürmemek için bir yol bulabilirsin. Sazed!"

"Evet Üstat Kelsier?"

"Depolanmış ne kadar hızın var?"

Sazed etrafta koşuşturan çok sayıdaki insana göz atarak hafifçe kızardı. "Belki iki üç saat. Bu toplaması çok zor olan bir özellik."

"O kadarı yetmez," dedi Kelsier. "Yalnız başıma gideceğim. Ben geri gelene kadar sorumluluk Dox'ta."

Kelsier hızla döndü, sonra da durakladı. Vin, Garnizon'a giderken giydiği aynı pantolon, gömlek ve şapka ile arkasında duruyordu. Omzun Kelsier'ininki gibi bir torba atmıştı ve başını kaldırmış, ona meydan okurcasına bakıyordu.

"Bu zorlu bir yolculuk olacak Vin," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadın."

"Önemli değil."

Kelsier başını salladı. Bir masanın altındaki sandığını çekip çıkardı, sonra da açıp bir keseye Vin için lehim boncukları doldurdu. Vin bir yorum yapmadan bunu aldı.

"O boncukların beş tanesini yut."

"Beş tane mi?"

"Şimdilik," dedi Kelsier. "Daha fazlası gerektiği zaman seslen de koşmayı bırakalım."

"Koşmak mı?" diye sordu kız. "Kanal teknesine binmiyor muyuz?"

Kelsier kaşlarını çatı. "Bizim tekneye ne ihtiyacımız var?"

Vin başını eğip keseye bir göz attı, sonra da bir bardak su kapıp boncukları yutmaya başladı.

"O torbada yeteri kadar su olduğundan emin ol," dedi Kelsier. "Taşıyabileceğin kadar çok su al." Onun yanından ayrılarak Dockson'un yanına doğru gidip bir elini omzuna koydu. "Güneşin batmasına yaklaşık üç saat var. Eğer iyice zorlarsak yarın öğlene doğru oraya varmış oluruz."

Dockson başıyla onayladı. "Bu yeteri kadar erken olabilir."

Belki, diye düşündü Kelsier. *Valtroux Garnizonu Holstep'ten sadece üç günlük yürüyüş mesafesinde. Bütün gece at sürerek bile olsa, bir haberci Luthadel'e iki günden önce varmış olamaz. Ben orduya yetişene kadar...*

Dockson belli ki Kelsier'in gözlerindeki endişeyi okuyabiliyordu. "Her hâlükarda artık ordu bizim bir işimize yaramaz," dedi.

"Biliyorum," dedi Kelsier. "Bu sadece o adamların hayatlarını kurtarmak için. Yapabildiğim kadar hızla sana haber göndereceğim."

Dockson başıyla onayladı.

Kelsier lehimini harlayarak döndü. Torbası bir anda sanki boşmuş gibi hafifledi. "Şimdi lehimini yak Vin. Gidiyoruz."

Vin başını salladı ve Kelsier ondan gelen bir titreşim hissetti. "Harla," diye emretti, sandığından iki sispelerini çıkararak bir tanesini ona fırlatırken. Diğerini giydi sonra da ilerleyerek mutfakın arka kapısını savunup açtı. Tepedeki kırmızı güneş parlaktı. Koşuşturan çete üyeleri bir an için duraklayarak Kelsier ve Vin binadan ayrılırken onları izlemek için döndüler.

Kız Kelsier'in yanında yürümek için aceleyle öne çıktı. "Ham bana lehimini sadece ihtiyacım olduğu zaman kullanmayı öğrenmem gerektiğini söyledi. İncelikli olmak daha iyidir dedi."

Kelsier kıza yüzleşmek için döndü. "Bu incelikliliğin zamanı değil. Bana yakın kal, ayak uydurmaya çalış ve lehiminin tükenmediğinden de kesin olarak emin ol."

Vin başıyla onaylarken bir an biraz endişeli göründü.

"Pekâlâ," dedi Kelsier derin bir nefes alarak. "Hadi gidelim."

Kelsier ara sokaktan aşağı doğru insanüstü bir hızla fırladı. Vin de sıçrayarak harekete geçti ve ara sokaktan onu takip ederek ana sokağa çıktı. Lehim içinde alevlenen bir ateşti. Böylesine harlanmış olarak, Vin büyük ihtimalle sadece bir saat içinde beş boncuğun hepsini birden tüketmiş olacaktı.

Sokak skaa işçiler ve asil at arabalarıyla doluydu. Kelsier trafiği umursamadan aynı çılgın hızını koruyarak sokağın tam ortasına fırladı. Vin de neye bulaşmış olduğuna dair endişeleri gittikçe daha da artarak onu takip etti.

Yalnız başına gitmesine izin veremem, diye düşündü. Elbette son sefer Kelsier'i kendisini de yanında götürmeye zorladığı zaman, sonu yarı yarıya ölmüş hâlde bir ay boyunca hasta yatağı olmuştu.

Kelsier arabaların arasından dolanıyor, yayaları sıyırarak geçiyor, sanki sadece kendisi için yapılmış gibi sokak boyunca hızla koşuyordu. Vin de elinden geldiği kadarıyla onu takip ediyordu, yer ayaklarının altında bir bulanıklıktan ibaretti; insanlar yüzlerini görebilmek için fazlasıyla hızlı şekilde yanından geçiyordu. Bunların bazıları kızgın seslerle arkasından bağırırdı. Ancak bu bağırışların bir iki tanesi anında boğularak sessizleşti.

Pelerinler, diye düşündü Vin. *Pelerinleri bu yüzden takmışız. pelerinleri her zaman bu yüzden takıyoruz. Sispelerinlerini gören asiller yolumuzdan çekilmeleri gerektiğini biliyor.*

Kelsier dönerek doğrudan şehrin kuzey kapılarına doğru koştu. Vin de arkasından gitti. Kelsier kapılara yaklaşırken yavaşlamadı ve sıralardaki insanlar da işaret etmeye başladı. Kontrol noktasındaki askerler şaşırılmış yüzlerle döndüler.

Kelsier zıpladı.

Zırhlı askerlerden bir tanesi haykırarak yere yığıldı, çete başı kafasının üstünden geçerken Kelsier'in Allomantik ağırlığı tarafından yere yapıştınmıştı. Vin bir nefes alarak kendisine biraz yükseklik kazandırmak için yere bir sikke attı ve zıpladı. Arkadaşı yerde kıvranırken şaşkınlıkla yukarı doğru bakmakta olan ikinci bir muhafızın kolaylıkla üstüne geldi.

Vin askerin zırhına doğru İterek kendisini havada daha da yükseğe fırlattı.

Adam tökezledi ama ayaklarının üstünde kaldı. Vin'in ağırlığı Kelsier'ininkinin yakınına bile yaklaşmıyordu.

Duvarın üstünden aşarken tepedeki askerlerin şaşkınlık çığlıklarını duydu. Sadece kimsenin onu tanımayacağını umut edebiliyordu. Gerçi bu pek olası değildi. Her ne kadar o hava boyunca süzülürken şapkası uçup gitse de, parti düşkünü Leydi Valette'i tanıyanlar büyük ihtimalle asla onunla kirli pantolonlu bir Sissoylu arasındaki bağlantıyı kuramazdı.

Vin'in pelerini havanın içinde öfkeyle savruluyordu. Kelsier havada çizdiği yayı ondan önce tamamladı ve alçalmaya başladı, Vin de kısa süre sonra arkasındaydı. Allomansi'yi gün ışığında kullanmak çok garip geliyordu. Hatta doğaya aykırı. Vin düşerken aşağı bakma hatasına düştü ve rahatlatıcı, girdaplanan sislerin yerine, çok aşağılarda kalmış olan yeri gördü.

Amma yüksek, diye düşündü Vin dehşetle. Neyse ki Kelsier'in yere inmek için kullanmış olduğu sikkeye doğru İtemeyecek kadar afallamamıştı. Küllü toprağa gümleyerek inmeden önce düşüşünü baş edilebilecek bir düzeye kadar yavaşlatabilmişti.

Kelsier anında anayoldan ileri doğru atıldı. Vin de tüccarları ve gezginleri görmezden gelerek onu takip etti. Şimdi şehirden çıkmış olduklarına göre Kelsier'in yavaşlayabileceğini düşünmüştü. Ama hayır. Daha da hızlandı.

Ve Vin bir anda anladı. Kelsier'in mağaralara kadar yürümek gibi bir niyeti yoktu.

Oraya kadar bütün yolu koşacaktı.

Bu kanalla iki hafta süren bir yolculuktu. Onların ne kadar zamanını alırdı? Hızla hareket ediyorlardı, korkunç bir hızla. Evet, dörtlü giden bir attan daha yavaşlardı ama kesinlikle bir at da uzun bir süre öyle koşmaya devam edemezdi.

Vin koşarken hiç yorgunluk hissetmiyordu. Lehimden destek alıyor, zorlanmanın sadece küçük bir kısmını vücuduna aktarıyordu. Aşağıda yere çarpan adımlarım zar zor hissediyordu ve böylesine büyük bir lehim stoğu varken, bu hızı epey bir süre boyunca koruyabileceğini hissediyordu.

Kelsier'e yetişip, ona ayak uydurarak yanında gitmeye başladı. "Bu benim tahmin ettiğimden daha kolay oluyor."

"Lehim dengeni de güçlendirir," dedi Kelsier. "Yoksa şimdiye kadar kendi ayağına takılıp düşmüş olurdun."

"Ne bulacağımızı düşünüyorsun? Yani mağaralarda?"

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Konuşmanın bir faydası yok. Gücünü sakla."

"Ama ben hiç de yorgun hissetmiyorum!"

"On altı saat sonra da aynı şeyi diyecek misin göreceğiz," dedi Kelsier anayoldan saparak Luth-Davn Kanalı'nın yanından uzanan geniş yedekçi yolunun üstüne çıkarlarken daha da hızlanarak.

On altı saat!

Vin hafifçe Kelsier'in arkasında kalarak kendisine koşmak için bol bol yer açtı. Kelsier çılgin süratte bir koşuya ulaşana kadar hızlarını gittikçe artırdı. Kelsier hak-

lıydı; başka şartlar altında olsa, Vin engembeli yolun üzerinde bu hızda gitmeye kalktığı zaman çabucak yere düşerdi. Aina lehim ve kalay ona kılavuzluk ederken ayaklarının üstünde kalmayı başarabiliyordu; gerçi bunu yapmak akşam ilerleyerek hava kararıken ve sisler ortaya çıkarken gittikçe daha fazla dikkat gerektirmeye başladı.

Arada sırada Kelsier yere bir sikke atarak kendisini bir tepenin üstünden diğere fırlatıyordu. Ancak çoğunlukla sabit bir hızda koşmaya devam ederek kanalın yanında kaldılar. Saatler geçti ve Vin onun geleceğini ima etmiş olduğu yorgunluğu hissetmeye başladı. Hızını koruyordu ama onun altında bir şeyler hissediyordu; içinde bir direnç, durmak ve dinlenmek için bir arzu. Lehimin gücüne rağmen vücudunun kuvveti tükeniyordu.

Lehiminin hiç azalmamasına dikkat ediyordu. Eğer lehim bitecek olursa, yorgunluk üzerine o kadar güçlü bir şekilde çökebilirdi ki bir daha harekete geçemeyebilirdi. Ayrıca Vin o kadar susamış olmasa da, Kelsier ona aşırı miktarlarda su içmesini emretmişti.

Sessiz ve karanlık gece geldi; hiçbir yolcu sislere çıkma cesaretini gösteremiyordu. Gece için bağlanmış olan kanal tekneleri ve mavnalar ile arada bir de kanalcı kamplarının yanından geçtiler; çadırlar sislere karşı birbirlerine sokulmuştu. İki kere yolun üzerinde sishortlağı gördüler; birincisi Vin'i çok fena ürkütmüştü. Kelsier ise şeffaf sishortlağının iskeletini oluşturan korkunç, sindirilmiş insan ve hayvan kalıntılarını hiç umursamadan yanından geçip gitmişti.

Hâlâ koşmaya devam ediyordu. Zaman bir bulanıklık hâline geldi ve koşmak Vin'in olduğu ve yaptığı her şeye hükmeder oldu. Hareket etmek dikkatinin o kadar fazlasını alıyordu ki sislerin içinde ilerisinde olan Kelsier'e bile zar zor odaklanabiliyordu. Bir ayağını öbürünün önüne koymaya devam etti, vücudu güçlü kalmaya devam ediyordu ama aynı zamanda berbat bir şekilde de yorgun hissediyordu. Her adım, ne kadar hızlı da olsa, bir angarya hâline geldi. Dinlenmek için özlem duymaya başladı.

Kelsier ona fırsat vermedi. O inanılmaz hızını koruyarak koşmaya devam ederken Vin'i de devam etmeye zorluyordu. Vin'in dünyası zamansız, zorlamalı bir acı ve tomurcuklanan bir zayıflıktan ibaret olan bir şeye dönüştü. Arada bir daha fazla lehim boncuğu yutmak ya da su içmek için yavaşlıyorlardı ama Vin koşmayı hiç kesmedi. Sanki... sanki durması mümkün *değilmiş* gibiydi. Vin tükenmişliğin aklını boğmasına izin verdi. Harlanan lehim her şeydi. Vin başka hiçbir şey değildi.

Işık onu şaşırttı. Sisler ortadan kaybolurken güneş yükselmeye başladı. Ama Kelsier aydınlığın onları durdurmasına izin vermedi.

Nasıl verebilirdi? Koşmak zorundaydılar. Sadece... koşmaya... devam... etmek... zorundaydılar...

Öleceğim.

Bu koşu sırasında Vin'in aklına bu düşüncenin ilk gelişi değildi. Hatta bu fikir aklının içinde dönüp duruyor, bir leş kuşu gibi beynini gagalıyordu. Hareket etmeye devam etti. Koşmaya.

*Ben kořmaktan nefret ediyorum, diye dűşündü. İşte o yüzden her zaman tuřra-
da değil de şehirlerde yaşadım. Koşmak zorunda kalmayayım diye.*

İçinde bir şeyler bu dűřüncenin bir mantığı olmadığını biliyordu. Ama řu an için mantık Vin'in erdemlerinden birisi değildi.

Kelsier'den de nefret ediyorum. Gidiyor da gidiyor. Güneş yüксеleli ne kadar oldu? Dakikalar mı? Saatler mi? Haftalar? Yıllar? Var ya, yemin ederim ki ben...

Kelsier, Vin'in ilerisindeki yolda yavaşlayarak durdu.

Vin o kadar afallanmıştı ki neredeyse Kelsier'e çarpacaktı. Tökezleyerek beceriksiz bir şekilde hızını azalttı, sanki koşmak dışında herhangi bir şeyin nasıl yapılacağını unutmuş gibiydi. Durdu, sonra da serseme dönmüş bir şekilde gözlerini ayaklarına dikti.

Bu yanlış, diye dűşündü. Buradu böyle duramam. Benim kořmam lazım.

Tekrar hareket etmeye başladığını hissetti ama Kelsier onu yakaladı. Zayıfça karşı koyarak Kelsier'in elinde kıvrandı.

Dinlen, dedi içinden bir şeyler. Rahatla. Sen onun ne olduğunu unuttun ama o öyle hoş bir şey ki...

"Vin!" dedi Kelsier. "Lehimini söndürme. Yakmaya devam et yoksa kendinden geçersin!"

Vin başını salladı, kafası bulanık bir şekilde onun sözlerini algılamaya çalışıyordu.

"Kalay!" dedi Kelsier. "Harla. Hemen!"

Vin bunu yaptı. Neredeyse unutmuş olduğu bir baş ağrısıyla kafası alev aldı ve kör edici güneş ışıklarına karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bacakları ağrıyordu ve ayakları daha bile beter bir hâldeydi. Ancak ani duyu patlaması onun aklını tekrar başına getirmişti ve gözlerini kırptırarak başını kaldırıp Kelsier'e baktı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Vin başıyla onayladı.

"Vücuduna karşı inanılmayacak kadar insafsız davrandın," dedi Kelsier. "Saatler önce durmuş olması gerekirdi ama senin onu devam etmeye zorlamak için lehim vardı. İyileşeceksin, hatta bu şekilde kendini zorlamada daha iyi bile olacaksın ama şu an için sadece lehim yakmaya devam ederek uyanık kalmak zorundasın. Daha sonra uyuyabiliriz."

Vin tekrar başıyla onayladı. "Neden..." konuşurken sesi çatladı. "Neden durduk?"

"Dinle."

Vin dinledi. İnsan sesleri duyuyordu. Bağırışlar.

Başını kaldırıp Kelsier'e baktı. "Bir savaş mı?"

Kelsier başını salladı. "Holstep şehri yaklaşık bir saat kadar kuzeyde kalıyor ama ben aradığımız şeyi bulduğumuzu düşünüyorum. Gel hadi."

Vin'i bırakarak bir sikke attı ve kanalın üstünden atladı. Vin de onun arkasından giderek yakınlardaki bir tepenin üstüne çıkarken Kelsier'i takip etti. Kelsier zirveye ulaşarak etrafa göz attı. Sonra da ayağa kalkarak doğudaki bir şeylere göz-

lerini dikti. Vin de zirveye ulaştı ve kolaylıkla ilerideki savaşı, artık ne kadar öyle denilebilirse, gördü. Rüzgârdaki bir değişim burnuna kokuları getirdi.

Kan. Ötedeki vadi cesetlerle beneklenmişti. Vadinin uzak ucunda hâlâ dövüşen adamlar vardı; küçük, uyumsuz giysiler içindeki perişan bir grubun etrafı çok daha büyük ve üniformalı bir ordu tarafından çevrilmişti.

“Çok geç kaldık,” dedi Kelsier. “Adamlarımız Holstep Garnizonu’nun işini bitirmiş olmalı, sonra da mağaralara geri dönmeye çalışmışlar. Ama Valtroux şehri sadece birkaç gün uzaklıkta ve onun garnizonunda da beş bin adam var. O askerler buraya bizden önce gelmiş.”

Işığa rağmen kalay kullanarak gözlerini kısıyan Vin onun haklı olduğunu görebiliyordu. Daha büyük olan ordu imparatorluk forması giyiyordu ve ceset sıralarına bakıldığı zaman skaa askerlerini geçerken pusuya düşürmüş oldukları belli oluyordu. Ordularının hiç şansı olmamıştı. O izlerken skaalar ellerini kaldırmaya başladılar ama askerler onları öldürmeye devam etti. Geride kalan isyancılar ise çaresizce savaşımaya devam ediyordu ama onlar da neredeyse aynı hızla düşmekteydi.

“Bu bir katliam,” dedi Kelsier öfkeyle. “Valtroux Garnizonu’na bütün grubu yok etmeleri için emir verilmiş olmalı.” Öne bir adım attı.

“Kelsier!” dedi Vin kolunu kavrayarak. “Ne yapıyorsun?”

Kelsier ona döndü. “Orada hâlâ hayatta olan adamlar var. Benim adamlarım.”

“Ne yapacaksın, bütün bir orduya tek başına mı saldıracaksın? Ne amaç için? İsyancılarının Allomansi’si yok, hızla kaçarak kurtulmaları mümkün olmayacak. Bütün bir orduyu sen durduramazsın Kelsier.”

Kelsier silkinerek kavrayışından kurtuldu, Vin’in onu tutacak gücü yoktu. Tökezleyerek sert siyah toprağın üstüne düştü, külden bir bulut kaldırmıştı. Kelsier geniş adımlarla tepeden aşağı inerek savaş meydanına doğru gitmeye başladı.

Vin dizlerinin üstünde doğruldu. “Kelsier,” dedi yorgunluktan sessizce titreyerek. “Bizler ölümsüz değiliz, hatırlıyor musun?”

Kelsier durakladı.

“Sen ölümsüz değilsin,” diye fısıldadı. “Onların hepsini sen durduramazsın. O adamları kurtaramazsın.”

Kelsier sessizlik içinde dikildi, yumrukları sıkılıydı. Sonra yavaş yavaş başını eğdi. İleride katliam devam ediyordu ama pek fazla isyancı kalmamıştı.

“Mağaralar,” diye fısıldadı Vin. “Ordumuz arkada adam bırakmıştır, değil mi? Belki de onlar bize ordunun neden açığa çıktığını söyleyebilir. Belki de arkada kalmış olanları kurtarabilirsin. Eğer daha şimdiden başlamadıysa bile, Lord Hükümdar’ın adamları ordunun üssünü de mutlaka arayacaktır.”

Kelsier başıyla onayladı. “Tamam. Gidelim.”

Kelsier mağaranın içine indi. Sadece çok yükseklerdeki bir parça yansıyan güneş ışığının aydınlattığı derin karanlığın içinde herhangi bir şey görebilmek için kalay harlaması gerekiyordu. Yukarıda çatlağın içindeki Vin’in tıkırtıları aşırı güçlendi-

rilmiş kulaklarında fırtına gibi gürliyordu. Mağaranın içinde ise... hiçbir şey yoktu. Ses yok, ışık yok.

Demek ki yanılmış, diye düşündü Kelsier. Kimse arkada kalmamış.

Kelsier hüsranı ve kızgınlığı için bir çıkış yolu bulmaya çalışarak yavaşça nefesini bıraktı. Savaş meydanındaki adamları terk etmişti. Başını sallayarak şu an için mantığın ona sövlemekte olduğu şeyleri görmezden geldi. Ötkesi fazla tazeydi.

Vin yanında yere indi, silueti Kelsier'in zorlanan gözleri için bir gölgeden daha fazlası değildi.

"Boş," diye ilan etti Kelsier, sesi mağaranın derinliğinde yankılanarak. "Yanılmışın."

"Hayır," diye fısıldadı Vin. "Orada."

Bir anda fırlayıp gitmişti, kedi gibi bir kıvraklıkla zemin boyunca hızla ilerliyordu. Kelsier karanlığın içinde arkasından seslendi, dişlerini sıktı, sonra da sesini takip ederek koridorlardan birinde Vin'i takip etti.

"Vin, geri gel! Orada hiçbir şey..."

Kelsier durakladı. Koridorun ilerisindeki hafif bir ışık pırıltısını zar zor fark edebiliyordu. *Oha be! O kadar uzaktan bunu nasıl gördü?*

Vin'in ilerisinde olduğunu hâlâ duyabiliyordu. Kelsier daha dikkatli bir şekilde ilerledi, Nezaret ajanları tarafından kurulmuş bir tuzaktan endişe ederek metal stoklarını kontrol etti. O ışığa daha da yaklaşıırken ileriden birileri seslendi. "Kim var orada? Parolayı söyle!"

Kelsier yürümeye devam etti, ışık onun koridorun ilerisinde arkasından aydınlatılan mızraklı bir siluet olduğunu görmesine yetecek kadar artmıştı. Vin karanlığın içinde çömelmiş bekliyordu. Kelsier yanından geçerken başını kaldırıp sorgularcasına baktı. Şu an için lehim sürüklemenin yoruculuğunun üstesinden gelmiş gibi görünüyordu. Ama en sonunda dinlenmek için durdukları zaman hissedecekti.

"Seni duyabiliyorum!" dedi muhafız tedirgin bir şekilde. Sesi hafiften tanıdık geliyordu. "Kendini tanıt."

Yüzbaşı Demoux, diye düşündü Kelsier. Bizimkilerden biri. Tuzak değil.

"Parolayı söyle!" diye emretti Demoux.

"Benim parolaya ihtiyacım yok," dedi Kelsier ışığa çıkarak.

Demoux mızrağını indirdi. "Lord Kelsier? Geldiniz... bu, ordu başarılı oldu anlamına mı geliyor?"

Kelsier soruyu duymazdan geldi. "Neden gerideki girişi korumuyorsunuz?"

"Biz... iç komplekse çekilirsek daha savunulabilir olacağını düşündük lordum. Geride çok fazlamız kalmadı."

Kelsier giriş koridoruna doğru bir göz attı. *Lord Hükümdar'ın adamlarının konuşmaya gönüllü olacak bir esir bulması ne kadar sürer? Demek ki Vin haklıymış, bu adamları güvenli bir yerlere götürmemiz gerek.*

Vin ayağa kalkarak yaklaştı, genç askeri o sessiz gözleriyle inceliyordu. "Kaştaneniz geride kaldı?"

“Yaklaşık iki bin,” dedi Demoux. “Biz... yanılmışız lordum. Üzgünüm.”

Kelsier tekrar ona baktı. “Ne yanılması?”

“Biz General Yeden’in düşüncesizce davrandığını düşünmüştük,” dedi Demoux utançla kızarak. “Geride kaldık. Biz... ona değil de size sadık olduğumuzu düşünüyorduk. Ama bizim de ordunun geri kalanıyla birlikte gitmiş olmamız gerekirdi.”

“Ordu öldü,” dedi Kelsier ters bir şekilde. “Adamlarını topla Demoux. *Hemen* gitmemiz gerek.”

O gece bir ağaç kütüğünün üstüne oturmuş, sisler etrafında toplanırken Kelsier en sonunda kendisini günün olaylarıyla yüzleşmeye zorladı. Ellerini önünde kavuşturarak oturmuş, uyumak için yerleşmekte olan ordunun askerlerinden gelen son, hafif sesleri dinliyordu.

Neyse ki birileri grubu hızla yola çıkmak için hazırlayacak kadar düşünceli davranmıştı. Her askerin bir sırt yatağı, bir silahı ve iki hafta yetecek kadar yiyeceği vardı. Kelsier bu kadar öngörülü olanın kim olduğunu keşfeder keşfetmez, adamı epey bir terfi ettirecekti.

Gerçi artık komuta edecek pek fazla bir şey kalmamıştı. Geride kalan iki bin adamın içinde ise pek savaşacak hâli olmayanların miktarı korkunç derecede yüksekti; bunlar ya Yeden’in planının delilik olduğunu görebilecek kadar akıllı olan yaş ilerlemiş ya da korkacak kadar genç olan adamlardı.

Kelsier başını iki yana salladı. *Ne kadar çok ölü.* Bu fiyaskodan önce neredeyse yedi bin asker toplamışlardı ama şimdi büyük bir kısmı ölüp gitmişti. Görünüşe göre Yeden orduyu geceleyin Holstep Garnizonu’na baskın yaparak “test etmeye” karar vermişti. Onu bu kadar aptalca bir karar vermeye iten şey neydi?

Ben, diye düşündü Kelsier. *Bu benim suçum.* Kelsier askerlere doğaüstü yardım sözü vermişti. O kendisini yüceltmiş, Yeden’i çetenin bir parçası yapmış ve olanaksız başarmak hakkında o kadar kayıtsızca konuşmuştu ki. Kelsier’in ona sağladığı özgüven düşünüldüğü zaman, Yeden’in Son İmparatorluk’un üstüne doğrudan saldırabileceğini düşünmüş olmasında şaşılacak bir şey var mıydı? Onlara vermiş olduğu sözler düşünüldüğü zaman, askerlerin de onunla birlikte gitmesinde şaşılacak bir şey var mıydı?

Şimdi ise adamlar ölmüştü ve sorumlusu da Kelsier’di. Ölüm onun için yeni bir şey değildi. Başarısızlık da öyle; artık o da tanıdık bir şeydi. Ancak midesindeki düğümün üstesinden gelemiyordu. Doğru, askerler Son İmparatorluk ile savaşırken ölmüşlerdi ve bu ise herhangi bir skaanın umut edebileceği her ölüm kadar iyiydi; ancak onların büyük olasılıkla Kelsier’den bir tür ilâhi korunma bekleyerek ölmüş oldukları gerçeği... rahatsız ediciydi.

Bunun zor olacağını biliyordun, dedi kendi kendisine. *Kendi sırtına aldığın yükün farkındaydın.*

Ama onun ne hakkı vardı? Hatta Ham, Breeze ve diğerleri, kendi çetesinin üyeleri bile Son İmparatorluk’un yenilmez olduğunu varsayıyordu. Kelsier’i ona

olan inançları yüzünden ve planlarını bir soygun işi çerçevesinde ifade etmiş olduğu için takip ediyorlardı. Ama şimdi o işin işvereni ölmüştü; savaş meydanını kontrol etmesi için gönderilmiş olan bir gözcü öyle veya böyle Yeden'in öldüğünü doğrulamayı başarmıştı. Askerler Ham'in subaylarından birkaç tanesiyle birlikte Yeden'in kafasını yolun kenarındaki bir mızrağa dikmişti.

İş bitmişti. Başarısız olmuşlardı. Ordu gitmişti. Ne bir ayaklanma olacak ne de şehir ele geçirilecekti.

Ayak sesleri yaklaştı. Kelsier ayağa kalkacak kadar gücü olup olmadığını merak ederek başını kaldırdı. Vin kütüğün yanında kıvrılmış, sert zemin üzerinde yatıyordu; yastık olarak sadece sispelerini vardı. Uzun süreli lehim sürüklemeleri kızı epey bir yıpratmıştı ve neredeyse Kelsier gece için durmalarını söylediği anda yıkılmıştı. Kelsier kendisi de aynı şeyi yapabilmeyi diliyordu. Ancak o lehim sürüklemeye Vin'den çok daha tecrübeliydi. Eninde sonunda onun da vücudu pes edecekti ama kısa bir süre daha devam edebilirdi.

Sislerin arasında Kelsier'e doğru topallayarak ilerleyen bir silüet belirdi. Adam yaşlıydı, Kelsier'in toplamış olduğu askerlerin hepsinden daha yaşlıydı. İsyanın eski bir üyesi olmalıydı; Kelsier mağaralara el koymadan önce orada yaşamakta olan isyancılardan bir tanesi.

Adam Kelsier'in kütüğünün yanındaki büyük bir taşı seçti ve iç çekerek oturdu. Bu kadar yaşlı birinin onlara ayak uydurmayı başarabilmiş olması bile inanılmazdı. Kelsier mağaralar ile aralarına olabildiğince mesafe koymak istediği için grubu hızlı bir tempoyla hareket ettirmişti.

"Adamlar rahatsız uyuyacaklar," dedi yaşlı adam. "Sislerin içinde olmaya alışkın değiller."

"Fazla bir seçenekleri yok," dedi Kelsier.

Yaşlı adam başını salladı. "Sanırım yoktur." Bir an için durdu, yaşlı gözlerini okumak mümkün değildi. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Kelsier durakladı, sonra da başını olumsuz şekilde salladı. "Üzgünüm. Seni ben mi orduya almıştım?"

"Bir açıdan öyle. Ben Lord Tresting'in plantasyonundaki skaalardan biriydim."

Kelsier şaşkınlıkla ağzını hafifçe araladı, en sonunda adamın kel kafası ve yorgun ama bir şekilde kuvvetli olan duruşunda hafif bir tanıdıklık görmüştü. "O gece yanımda oturan yaşlı adam. Senin adın..."

"Mennis. Sen Tresting'i öldürdükten sonra mağaralara kaçtık ve oradaki isyancılar da bizi aralarına aldı. Eninde sonunda diğerlerinin pek çoğu katılmak için başka plantasyonlar aramak üzere gitti. Bazılarımız kaldı."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Bunun arkasında sen varsın, değil mi?" dedi kampa doğru işaret ederek. "Hazırlıkların?"

Mennis omuz silkti. "Bazılarımız savaşıyor, o yüzden de başka şeyler yapıyoruz."

Kelsier öne doğru eğildi. "Ne oldu Mennis? Yeden bunu neden yaptı?"

Mennis sadece başını iki yana salladı. "Her ne kadar çoğu kişi genç adamların"

aptal olmasını beklese de ben fark ettim ki sadece birazcık yaş, bir adamı çocukken olduğundan çok daha fazla aptal edebiliyor. Yeden ise... şey... o fazla kolay etkilenen birisiydi. Hem senden hem de senin onun için bırakmış olduğun ünden. Generallerinin bazıları adamlara biraz pratik savaş tecrübesi kazandırmanın iyi bir fikir olacağını düşündü ve Holstep Garnizonu'na bir gece baskını yapmanın akıllıca bir hareket olacağı sonucuna vardılar. Görünüşe göre bu onların varsaydığından daha zorlu çıkmış."

Kelsier başını olumsuzca salladı. "Başarılı olsalardı bile, ordunun açığa çıkması onları bizim için işe yaramaz hâle getirirdi."

"Onlar sana inanıyordu," dedi Mennis sessizce. "Başarısız olamayacaklarını düşündüler."

Kelsier içini çekip başını geriye atarak yukarıdaki girdaplanan sislere baktı. Yavaş yavaş nefesini verdi ve bu başının üstündeki sisleri dalgalandırdı.

"Peki, bize ne olacak?" diye sordu Mennis.

"Sizleri ayırıp küçük gruplar hâlinde Luthadel'e sokacak, skaa nüfusunun arasında kaybolmanızı sağlayacağız," dedi Kelsier.

Mennis başıyla onayladı. Yorgun, hatta tükenmiş gibi görünüyordu ama gidip uyumuyordu. Kelsier bu duyguyu anlayabiliyordu.

"Tresting'in plantasyonundaki konuşmanızı hatırlıyor musun?" diye sordu Mennis.

"Biraz," dedi Kelsier. "Sen beni bela çıkarmamam için ikna etmeye çalışmıştın."

"Ama bu seni durdurmadı."

"Bela çıkarmak neredeyse benim iyi başardığım tek şey Mennis. Plantasyonda yaptığım şey için, seni uğramaya zorlamış olduğum değişim için bana içerliyor musun?"

Mennis durakladı, sonra da başıyla onayladı. "Ama bir açıdan o içerleme için müteşekkirim. Ben hayatımın bitmiş olduğuna inanıyordum, her gün ayağa kalkacak gücüm kalmadığını umarak uyanırdım. Ama... şey... mağaralarda tekrar kendime bir amaç buldum. Onun için minnettarım."

"Orduya yaptığım şeyden sonra bile mi?"

Mennis homurdandı. "Kendini o kadar da büyük görme genç adam. O askerler *kendi kendilerini* öldürttü. Onların motivasyonu sen olabilirsin ama onlar için seçimi sen yapmadın.

"Ne olursa olsun, bu katledilen ilk skaa ayaklanması değil. Hiç de değil. Bir açıdan, çok şey başardın; dikkate değer büyüklükte bir ordu topladın ve sonra da onları kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar iyi şekilde silahlandırın ve eğittin. İşler senin tahmin ettiğinden biraz daha hızlı olup bitti ama kendinle gurur duymalısın."

"Gurur mu?" diye sordu Kelsier gerginliğinin birazını atmak için ayağa kalkarak. "Bu ordunun Son İmparatorluk'u devirmek için yardım etmesi gerekiyordu, Luthadel'den haftalarca uzakta bir vadide anlamsız bir savaşı verirken öldürülmesi değil."

"Son İmparatorluk'u..." Mennis başını kaldırarak kaşlarını çattı. "Sen gerçekten de böyle bir şeyler yapmayı mı bekliyordun?"

"Tabii ki," dedi Kelsier. "Yoksa neden böyle bir ordu toplayayım?"

"Direnmek için," dedi Mennis. "Mücadele etmek için. O oğlanlar da mağaralara bu yüzden geldiler. Mesele kazanmak ya da kaybetmek değildi; mesele Lord Hükümdar'a karşı direnmek için bir şeyler yapmaktı, ne olursa olsun."

Kelsier dönerek kaşlarını çattı. "Sen en başından beri ordunun kaybedeceğini mi düşünüyordun?"

"Başka ne sonuç vardı ki?" diye sordu Mennis. Başını sallayarak ayağa kalktı. "Bazıları başka türlüünü hayal etmeye başlamış olabilir evlat ama Lord Hükümdar yenilemez. Geçen sefer sana bir öğüt vermiştim; sana hangi mücadeleleri edeceğini seçerken dikkatli olmanı söylemiştim. Eh, ben bu mücadelenin etmeye değer *olduğunu* fark ettim."

"Bak şimdi sana bir diğer öğüt daha vereceğim Kelsier, Hathsin Firarisi. Ne zaman pes edeceğini bil. İyi iş yaptın, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar iyi. Senin o skaaların yakalanıp yok edilmeden önce bütün bir garnizon dolusu askeri öldürdüler. Bu skaaların onlarca, hatta belki de yüzlerce yıldır elde ettiği en büyük zafer. Şimdi ise dönüp gitmenin zamanı."

Bununla birlikte yaşlı adam başını saygılı bir şekilde eğdi ve dönüp ayaklarını sürüyerek kampın merkezine doğru uzaklaşmaya başladı.

Kelsier şaşkınlık içinde donakalmış hâlde dikildi. *Onlarca yıldır skaaların elde ettiği en büyük zafer...*

Mücadele ettiği şey işte buydu. Sadece asiller, sadece Lord Hükümdar değil. Bin yıllık koşullanmaya, beş bin adamın ölümünü "büyük bir zafer" olarak adlandıracak olan bir toplumda bin yıllık yaşama karşı mücadele ediyordu. Skaalar için hayat o kadar ümitsizdi ki beklenen yenilgilerle kendilerini avutacak kadar düşmüşlerdi.

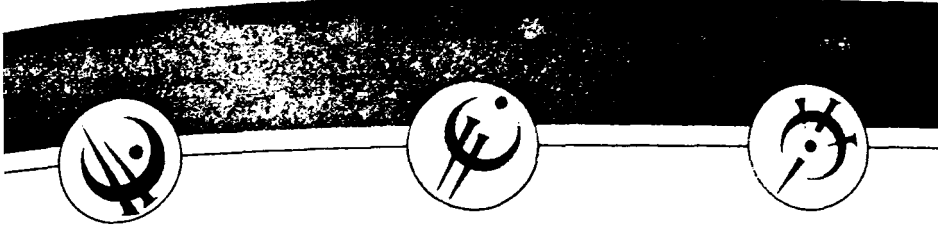
"Bu bir zafer değildi Mennis," diye fısıldadı Kelsier. "Ben sana zaferin ne olduğunu *göstereceğim*."

Kendisini gülümsemeye zorladı; mutluluktan dolayı ya da tatminden dolayı değil. Adamlarının ölümü yüzünden hissettiği kedere rağmen gülümsedi; gülümsedi çünkü onun yaptığı şey buydu. Onun Lord Hükümdar'a ve de kendisine yenilmemiş olduğunu kanıtlamasının yolu buydu.

Hayır, pes edecek değildi. İş daha bitmemişti. Daha çok işi vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SİS DENİZİNDEKİ
DANSÇILAR

Artık çok yoruldum.

26

VİN, CLUBS'IN DÜKKÂNINDAKİ yatağında yatıyor ve bir yandan da başındaki zonklamayı dinliyordu.

Neyse ki baş ağrısı azalmaktaydı. Hâlâ o ilk korkunç sabahki uyanışını hatırlayabiliyordu; acı o kadar güçlüydü ki değil hareket etmek, düşünmeyi bile zar zor başarabilmişti. Kelsier'in o gün güvenli bir yere giderlerken ordudan geride kalmış olanlara önderlik etmeye nasıl devam edebildiğini Vin bilmiyordu.

Bu iki haftadan daha uzun bir süre önceydi. Tam on beş gün ve Vin'in başı *hâlâ* ağrıyordu. Kelsier bu durumun onun için iyi olacağını söylemişti. O Vin'in "lehim sürüklemeye" pratiğine, vücudunun alışık olmadığını düşündüğü durumda bile çalışmaya devam etmesi için eğitilmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ancak Kelsier'in söylediklerine rağmen, Vin bu kadar acılı bir şeyin onun için "iyi" olabilmesinin mümkün olduğundan şüphe etmişti.

Elbette bu sahip olması faydalı bir yetenek de olabilirdi. Şimdi artık başı o kadar fazla zonklamadığı için Vin bunun farkına varabiliyordu. O ve Kelsier bir günden daha kısa bir sürede koşarak savaş meydanına ulaşmayı başarmışlardı. Dönüş yolculuğu ise iki hafta sürmüştü.

Vin yorgun bir şekilde gerinerek kalktı. Aslında daha geri döneli bir gün bile olmamıştı. Kelsier büyük ihtimalle olayları diğer çete üyelerine anlatarak gecenin yarısını da ayakta geçirmişti. Ancak Vin doğrudan yatağa gitmekten memnundu. Sert toprağın üstünde uyuyarak geçen geceler ona rahat bir yatakta yatmanın alışmaya başlamış olduğu bir lüks olduğunu hatırlatmıştı.

Esneyip tekrar şakaklarını ovuşturdu, sonra da üstüne bir cübbe atarak banyoya doğru gitti. Clubs'ın çıraklarının küveti onun için hazırlamayı hatırladıklarını görerek memnun oldu. Kapıyı kilitledi, soyundu ve ılık, hafifçe parfümlendirilmiş suların içine kendini bıraktı. Önceleri bu kokuları gerçekten uygunsuz bulmaz

myıdı? Parfüm onu daha çok göze batır kılacaktı, doğru, ama bu kendisini seyahat sırasında üzerine yerleşmiş toz topraktan arındırmanın karşılığı olarak ufak bir bedel gibi görünüyordu. Ancak hâlâ uzun saç bir rahatsızlık olarak görüyordu. Saçını yıkadı ve tarayarak düğümleri ve birbirine dolanan kısımlarını düzeltti; asil kadınların ta sırtlarına kadar men saç nasıl dayanabildiğini merak ediyordu. Bir hizmetçinin elinin altında taranıp süslenerek ne kadar zaman harcamak zorunda kalıyorlardı? Vin'in saçları daha omuzlarına bile ulaşmamıştı ama şimdi bile bundan daha fazla uzamasına izin vermeye isteksizdi. Zıpladığı zaman uçuşarak yüzüne çarparlardı, düşmanlarına kavrayacak bir şey sağladığından ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yıkınmayı bitirdikten sonra odasına geri döndü, üstüne günlük bir şeyler giydi ve aşağı indi. Çıraklar atölyede meşguldü ve ev hizmetçileri de üst katta çalışıyorlardı ama mutfak sessizdi. Clubs, Dockson, Ham ve Breeze sabah yemeğinin başında oturuyorlardı. Vin içeri girerken başlarını kaldırıp ona baktılar.

"Ne?" diye sordu Vin kapı ağzında duraklayarak huysuz bir şekilde. Banyo baş ağrısını biraz teskin etmişti ama başının arka tarafı hâlâ hafifçe zonkluyordu.

Dört adam birbirlerine baktılar. İlk önce Ham konuştu. "Biz sadece planın durumunu tartışıyorduk. Şimdi ne işverenimiz ne de ordumuz var."

Breeze bir kaşını kaldırdı. "Durum mu? Bu olayı dile getirmek için ilginç bir yol Hammond. Ben olsam onun yerine 'imkânsızlık' derdim."

Clubs homurdanarak katıldığını belli etti ve dörtlü Vin'e döndüler, görünüşe göre onun tepkisini görmek için bekliyorlardı.

Neden benim ne düşündüğümle bu kadar ilgileniyorlar, diye düşündü Vin odanın içine girerek bir sandalyeye otururken.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" dedi Dockson ayağa kalkarak. "Clubs'ın hizmetçileri bize yemek için birkaç dürüm..."

"Bira," dedi Vin.

Dockson durakladı. "Daha öğlen bile olmadı."

"Bira. Şimdi. Lütfen." Öne uzanarak kollarını masanın üstünde kavuşturdu ve başını yasladı.

Ham kıkırdayacak cüreti gösterdi. "Lehim sürükleme?"

Vin başıyla onayladı.

"Gececek," dedi Ham.

"Eğer önce ölmezsem," diye homurdandı Vin.

Ham tekrar kıkırdadı ama neşesi zorlama gibi görünüyordu. Dox ona bir kupa verdi, sonra da oturarak diğerlerine bir göz attı. "Ee, Vin. *Sen* ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Vin iç çekerek. "Ordu aşağı yukarı her şeyin merkezidi. değil mi? Breeze, Ham ve Yeden bütün zamanlarını asker toplayarak geçirdiler. Dockson ve Renoux da ikmal malzemeleri üstünde çalıştı. Şimdi askerler olmadığına göre... Bu geride sadece Marsh'ın Nezaret'teki işleri ve Kell'in asillere yaptığı saldırıları bırakıyor ve ikisi de bize ihtiyacının olduğu şeyler değil. Çeteye gerek yok."

Oda sessizleşti.

"İfade ediş tarzında iç karartıcı bir dobralık var," dedi Dockson.

"Lehini sürüklemek adamı öyle yapar," diye belirtti Ham.

"Sen ne zaman geri geldin ki?" diye sordu Vin.

"Dün gece, sen uyuduktan sonra," dedi Ham. "Garnizon biz yarı zamanlı askerleri erken geri gönderdi ki bize para vermek zorunda kalmasınlar."

"O zaman hâlâ oradalar mı?" diye sordu Dockson.

Ham başını sallayarak onayladı. "Ordumuzun geri kalanını arıyorlar. Luthadel Garnizonu Valtroux askerlerinin yerini devraldı; onlar aslında savaşta epey bir hırpalanmışlar. Luthadel askerlerinin büyük bir kısmı daha uzun bir süre boyunca isyancıları arayarak oralarda olacaktır. Görünüşe göre savaş başlamadan önce birkaç çok büyük grup ana ordumuzdan ayrılarak kaçmış."

Konuşma bir kere daha sessizlikle kesildi. Vin birasını yudumladı, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağına inanmaktan çok inadından içiyordu. Birkaç dakika sonra merdivenlerden ayak sesleri geldi.

Kelsier mutfağa girdi. "Günaydın millet," dedi her zamanki neşesiyle. "Görüyorum ki yine dürüm. Clubs, gerçekten de hayal gücü daha geniş ev hizmetçileri tutmalısın." Yorumuna rağmen dürümlerden bir tanesini kaparak büyük bir lokma aldı, sonra da kendine içecek bir şeyler koyarken mutlulukla gülümsedi.

Çete sessiz kalmaya devam etti. Adamlar birbirlerine bakışlar attı. Kelsie ayakta kaldı, dürümü yerken dolaba yaslanmıştı.

"Kell, konuşmamız gerek," dedi Dockson en sonunda. "Ordu gitti."

"Evet," dedi Kelsier lokmalarının arasında. "Fark ettim."

"İş bitti Kelsier," dedi Breeze. "İyi bir denemeydi ama başarısız olduk."

Kelsier durakladı. Kaşlarını çatarak dürümünü indirdi. "Başarısız mı? Nede öyle diyorsun?"

"Ordu yok Kell," dedi Ham.

"Ordu planlarımızın sadece bir parçasıydı. Bir yenilgiyle karşılaştık, doğru, ama hiç de işimiz bitmiş değil."

"Hay Lord adına be adam!" dedi Breeze. "Nasıl böyle neşeli neşeli orada dikilebiliyorsun? Adamlarımız öldü. Umurunda bile değil mi?"

"Umurumda Breeze," dedi Kelsier ciddi bir sesle. "Ana olan oldu. Bizim hayata devam etmemiz gerek."

"Aynen öyle!" dedi Breeze. "Senin bu çılgın 'işini' geride bırakmamız gerek. Vazgeçmenin zamanı geldi. Senin bundan hoşlanmadığını biliyorum ama işin doğrusu bu!"

Kelsier tabağını tezgâhın üstüne bıraktı. "Beni Teskin etme Breeze. Beni asla Teskin etme."

Breeze ağzı hafifçe açık kalarak durakladı. "İyi," dedi en sonunda. "Allomansı yerine sadece gerçeği kullanacağımı. Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Ben senin o atiyunı araklamaya zaten hiç niyetinin olmadığını düşünüyorum."

"Sen bizi kullanıyorsun. Bize zenginlik sözü verdin ki sana katılalım ama senin asla bizi zengin etmek gibi bir niyetin yoktu. Bunların hepsi senin egon için; senin

gelmiş geçmiş en meşhur çetebaşı olabilmen için. Bütün o söylentileri o yüzden yayıyor, adamları o yüzden topluyorsun. Sen zenginliği tattın, şimdi ise bir efsane olmak istiyorsun."

Breeze sustu, bakışları sertti. Kelsier kollarını kavuşturmuş ayakta duruyor, çeteyi süzüyordu. Birkaçı başka tarafa baktı, utanan gözleri Breeze'in söylediği şeyi onların da düşünmüş olduklarını kanıtlıyordu. Vin de bunlardan biriydi. Sessizlik uzadı, hepsi bir karşılık bekliyordu.

Merdivenlerden yine ayak sesleri geldi ve Dikiz mutfağın içine daldı. "İyor bak ve gel kalk siz! İyor bir fiske meydanı kalabalık!"

Kelsier oğlanın haberine şaşırılmış gibi görünmüyordu.

"Fiske meydanında kalabalık mı?" dedi Ham yavaş yavaş. "Bunun anlamı..."

"Gelin," dedi Kelsier sırtını dikleştirerek. "Gidip izleyeceğiz."

"Ben bunu yapmamayı tercih ederim Kell," dedi Ham. "Ben bu şeylerden boşuna kaçınmıyorum."

Kelsier onu duymazdan geldi. Sıradan skaa giysileri ve pelerinleri giymekte olan çetenin en önünde yürüyordu; Breeze bile takımını giymemişti. Hafif bir kül yağmuru başlamıştı ve umursamaz kül tanecikleri sanki görünmez bir ağaçtan dökülen yapraklar gibi gökten aşağı düşüyordu.

Pek çoğu fabrikalardan ya da değirmenlerden gelmiş işçilerden oluşan büyük skaa toplulukları sokağı tıkamıştı. İşçilere çalıştıkları yerden ayrılmalarına ve şehrin merkezi meydanında toplanmaya gelmelerine izin verilmesi için Vin'in bildiği sadece tek bir sebep vardı.

İdamlar.

Vin daha önce idamlara hiç gitmemişti. Skaa ya da asil, şehirdeki her adamın idam törenlerine katılması sözde zorunluydu ama hırsız çeteleri nasıl gizli kalıncığını bilirdi. Uzaklarda çanlar çalarak olayı duyuruyordu ve obligatörler de sokakların kenarlarından izliyordu. Onlar fabrikalara, demirhanelere ve rasgele evlere girecek ve çağrıya uymayı reddedenleri arayıp, bulduklarını da ölümle cezalandıracaktı. Bu kadar çok kişiyi bir araya toplamak muazzam bir çaba gerektiriyordu. Ama bir açıdan, bunun gibi şeylerin yapılması basitçe Lord Hükümdar'ın ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamaya da yarıyordu.

Vin'in çetesi fiske meydanına yaklaştıkça sokaklar daha da kalabalıklaştı. Binelerin çatıları tıklım tıklımdı ve insanlar da sokakları doldurmuş, ileri doğru bastırıyordu. *Hepsinin birden sığmasının hiç yolu yok.* Luthadel diğer şehirlerin pek çoğu gibi değildi, nüfusu çok fazlaydı. Sadece erkeklerin gelmesi durumunda bile herkesin idamları görebilmesinin bir yolu yoktu.

Ama yine de geliyorlardı. Kısmen gelmeleri talep edildiği için, kısmen izledikleri sırada çalışmak zorunda kalmayacakları için ve kısmen de Vin'in içten içe şüphelendiği gibi bütün erkeklerde olan o aynı hastalıklı meraka sahip oldukları için.

Kalabalıklar daha da artarken Kelsier, Dockson ve Ham izleyicileri iterek çeteye yol açmaya başladılar. Skaaların bazıları çeteye kızgın bakışlar attılar, gerçi pek

çoğu sadece boş gözlü ve itaatkârdı. Bazıları yara izleri görünmediği hâlde Kelsier'i gördükleri zaman şaşırmış, hatta heyecanlanmış gibi göründü. Bu insanlar kendi istekleriyle kenara çekiliyordu.

Sonunda çete meydanı çevreleyen dış bina sırasına ulaştı. Kelsier bir tanesini seçerek başıyla oraya doğru işaret etti ve Dockson öne çıktı. Kapı ağzındaki bir adam onun girmesine engel olmaya çalıştı ama Dox parmağıyla çatıya doğru işaret etti, sonra da imalı bir şekilde sikke kesesini elinde tarttı. Birkaç dakika sonra bütün çatı çeteye kalmıştı.

"Lütfen bizi dumanla Clubs," dedi Kelsier sessizce.

Huysuz zanâatkâr başıyla onaylayarak çeteyi Allomantik tunç hislere karşı görünmez yaptı. Vin öne yürüdü ve çatının kenarına çömeldi, aşağıdaki meydanı gözleriyle tararken elleri kısa taş parmaklığın üstündeydi. "Ne kadar çok insan..."

"Bütün hayatın boyunca şehirlerde yaşadın Vin," dedi yanında ayakta durmak olan Ham. "Mutlaka daha önce de kalabalık görmüşsündür."

"Evet ama..." Nasıl açıklayabilirdi? Hareketli, aşırı sıkışık kütle Vin'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Geniş, neredeyse sonsuzdu; kuyruk meydanın merkezinden uzayarak tüm sokakları dolduruyordu. Skaalar o kadar sıkışık bir hâldeydiler ki Vin nefes alacak yeri bile nasıl bulabildiklerini merak ediyordu.

Asiller meydanın ortasındaydı, askerler tarafından skaalardan ayrılıyorlardı. Onlar meydanın merkezinde yaklaşık beş ayak kadar yükselen fıskiye taraçasına yakındı. Birileri asiller için oturacak yer kurmuştu ve onlar da sanki bir gösteri ya da at yarışı izlemeye gelmiş gibi koltuklara yayılmışlardı. Pek çoğunun küle karşı şemsiye tutan hizmetkârları vardı ama yağış bir kısmının külü görmezden gelmesine izin verecek kadar hafifti.

Asillerin yanında ayakta duran obligatörler vardı; sıradan olanları grili, Sorgucular da siyahlı elbiseler giymişlerdi. Vin titredi. Sekiz tane Sorgucu vardı, sınık gibi silüetleriyle obligatörlerden bir baş daha yüksek duruyorlardı. Ama korkunç yaratıkları kuzenlerinden ayıran şey sadece boy değildi. Çelik Sorgucuların belirgin bir duruşu, başka bir havaları vardı.

Vin onların yerine sıradan obligatörleri inceledi. Pek çoğu resmi cübbelerinin içinde gururla ayakta duruyordu; konumları ne kadar yüksekse, cübbeleri de o kadar kaliteliydi. Vin gözlerini kısarak kalay yaktı ve biraz tanıdık olan bir yüzü seçti.

"Orada," dedi eliyle işaret ederek. "Şuradaki benim babam."

Kelsier'in kulakları dikildi. "Nerede?"

"Obligatörlerin önünde," dedi Vin. "Altın renkli cübbe atkısı olan kısa adam."

Kelsier sessizleşti. "Senin baban o mu?" diye sordu en sonunda.

"Kim?" diye sordu Dockson gözlerini kısarak. "Yüzlerini seçemiyorum."

"Tevidian," dedi Kelsier.

"Lord prelan mı?" dedi Dockson şok olarak.

"Ne? O kim?" diye sordu Vin.

Breeze kıkırdadı. "Lord prelan Nezaret'in başıdır yavrum. O Lord Hükümdar'ın obligatörlerinin en önemlisi. Teknik olarak Sorguculardan bile daha üst rütbeli."

Vin afallayarak oturdu.

"Lord prelan," diye mırıldandı Dockson başını sallayarak. "İşler gittikçe daha da iyiye gidiyor."

"Bakın!" dedi Dikiz işaret ederek.

Skaa kalabalığı kımıldanmaya başladı. Vin onların hareket etmek için fazlasıyla sıkışık olduklarını düşünmüştü ama görünüşe göre yanılıyordu. İnsanlar geri çekilmeye başlayarak merkezi platforma doğru giden geniş bir koridor oluşturmaya başladı.

Onları ne...

Sonra Vin de hissetti. Onu boğarak havasız bırakan, iradesini çalan ezici bir hissizlik; sanki üstüne bastıran devasa bir yorgan gibiydi. Anında bakır yaktı. Ama daha önce de olduğu gibi, Lord Hükümdar'ın Teskin edişini metale rağmen hissedebildiğine yemin edebilirdi. Vin onun daha da yakma geldiğini hissetti, Vin'e tüm iradesini, tüm arzularını, tüm duygusal gücünü kaybettirmeye çalışıyordu.

"Geliyor," diye fısıldadı Dikiz onun yanında yere çömelerek.

Devasa bir çift beyaz aygır tarafından çekilen siyah bir at arabası bir yan sokakta belirdi. Skaalardan oluşan bir koridor boyunca ilerledi. Bir... *karşı konulamazlık* hissiyle hareket ediyordu. Vin arabanın geçerken birkaç kişiye çarptığını gördü ve ona öyle geliyordu ki eğer bir adam arabanın yolunun üstüne düşecek olursa, araç onu ezip geçerken yavaşlamazdı bile.

Lord Hükümdar gelirken skaaların duruşu biraz daha fazla zayıfladı, onlar Hükümdar'ın kuvvetli Teskinini hissederken çöken omuzlardan oluşan gözle görülür bir dalga kalabalığın içinde yayıldı. Arka plandaki fısıldama ve konuşmaların kükremesi soldu, devasa meydanın üstüne gerçekdışı bir sessizlik çöktü.

"O çok güçlü," dedi Breeze. "Ben en iyi hâlimde bile ancak birkaç yüz kişiyi Teskin edebilirim. Burada ise on binlerce insan olmalı!"

Dikiz çatının kenarından aşağı baktı. "Kendimi aşağı atasım geliyor. Her şeye boş vermek..."

Sonra durakladı. Sanki uyanırmış gibi başını salladı. Vin kaşlarını çatı. Bir şeyler farklı geliyordu. Tereddütlü bir şekilde bakırını söndürdü ve artık Lord Hükümdar'm Teskinini hissedemediğini fark etti. Berbat bunalım, ruhsuzluk ve boşluk hissi garip bir şekilde kaybolmuştu. Dikiz başını kaldırdı ve diğer çete üyeleri de birazcık daha dik durdular.

Vin etrafına göz attı. Aşağıdaki skaalarda değişiklik görünmüyordu. Ama onun arkadaşları...

Gözleri Kelsier'e takıldı. Çetebaşı sırtı dimdik ayakta durmuş, yaklaşmakta olan at arabasına kararlı bir şekilde gözlerini dikmişti. Yüzünde bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Kelsier bizim duygularımızı Körüklüyor, diye düşündü Vin. *Lord Hükümdar'ın gücüne karşı koyuyor.* Onların küçük grubunu korumanın bile Kelsier için bir mücadele olduğu belliydi.

Breeze haklı, diye düşündü Vin. *Böyle bir şeyle nasıl savaşıabiliriz? Lord Hükümdar aynı anda yüz bin kişiyi birden Teskin ediyor!*

Ama Kelsier mücadele etmeye devam ediyordu. Her ihtimale karşı Vin bakırını yaktı. Sonra da çinko yakarak Kelsier'e yardım etmek için uzanıp etrafındakilerin duygularını Körükledi. Sanki devasa, hareketsiz bir duvarı Çekiyormuş gibi hissediyordu. Ama yardımı olmuş olmalıydı çünkü Kelsier hafifçe rahatlayarak ona müteşekkir bir bakış attı.

"Bakın," dedi Dockson, büyük ihtimalle etrafında gerçekleşmekte olan görülmez savaşın farkında değildi. "Esir arabaları." Lord Hükümdar'ın arkasındaki koridordan gelmekte olan on tane büyük, parmaklıklı vagona işaret etti.

"İçlerinde herhangi birini tanıyor musunuz?" dedi Ham öne doğru eğilerek.

"İyor yok gör ben," dedi Dikiz rahatsız görünerek. "Dayı, iyor gerçekten yak sen, değil mi?"

"Evet, bakırım açık," dedi Clubs aksice. "Güvendesin. Zaten bir önemi olmayacak kadar Lord Hükümdar'dan uzaktayız, o meydan dev gibi."

Dikiz başını sallayarak onayladı, sonra da belirgin bir şekilde kalay yakmaya başladı. Bir an sonra ise başını iki yana salladı. "İyor yok kimse tanı ben."

"Gerçi sen topladığımız adamların pek çoğunu görmedin Dikiz," dedi Ham gözlerini kısarak.

"Doğru," diye cevap verdi Dikiz. Her ne kadar şivesi duruyor olsa da, normal şekilde konuşmak için çaba sarf ettiği belliydi.

Kelsier çıkıntının yanına gelip gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı. "Ben de esirleri görebiliyorum. Hayır, yüzlerin hiçbirini tanımiyorum. Bunlar yakalanan askerler değil."

"Kim o zaman?" diye sordu Ham.

"Görünüşe göre çoğunlukla kadın ve çocuklar," dedi Kelsier.

"Askerlerin aileleri mi?" diye sordu Ham dehşete düşerek.

Kelsier başını olumsuz bir şekilde salladı. "Hiç sanmam. Ölü skaaların kimliğini belirlemek için zaman harcamamışlardır."

Ham yüzünü astı, kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Rasgele insanlar Hammond," dedi Breeze sessizce iç çekerek. "İşyancılara yataklık eden skaaları cezalandırmak için ibret olsun diye asılacaklar."

"Hayır, o bile değil," dedi Kelsier. "Ben Lord Hükümdar'ın o adamların Luthadel'den toplanmış olduklarını bildiğini ya da umursadığını bile sanmıyorum. O büyük ihtimalle bunun sadece bir diğer taşra isyanı olduğunu varsayıyordur. Bu... bu sadece herkese kontrolün kimin elinde olduğunu hatırlatmanın bir yolu."

Lord Hükümdar'ın arabası bir platformdan yukarı tırmanarak merkezi taraçanın üstüne ulaştı. Meşum araç meydanın tam ortasına geldiğinde durdu ama Lord Hükümdar'ın kendisi içeride kaldı.

Esir vagonları da gelip durdu ve bir grup obligatör ve asker bunları boşaltmaya başladı. Çoğu sadece zayıfça direnen ilk esir grubu sürüklenerek yükseltilmiş merkez platformun üstüne çıkarılırken siyah küller düşmeye devam ediyordu. İş bir Sorgucu yönetiyor, esirlerin platformdaki kâseye benzer dört fıskiyeinin yanında bir araya getirilmeleri için işaret veriyordu.

Birer esir çalışmakta olan dört fiskiyenin yanında zorla dizlerinin üstüne çökerildi ve dört Sorgucu obsidiyen baltalarını kaldırdı. Dört balta indi ve dört kafa koptu. Hâlâ askerler tarafından tutulmakta olan başsız bedenlerden fışkıran kanlar fiskiyelerin havuzuna döküldü.

Fiskiyelerden havaya yükselen sular kızıl kızıl ışıldamaya başladı. Askerler cesetleri bir kenara attılar ve dört kişiyi daha öne çıkardılar.

Dikiz midesi bulanarak başını çevirdi. "Neden... Neden Kelsier bir şey yapmıyor? Kurtarmak onları?"

"Aptal olma," dedi Vin. "Orada Lord Hükümdar'ın kendisini bir kenara bırak, sekiz tane Sorgucu var. Kelsier'in bir şeyler yapmaya kalkması salaklık olur."

Gerçi eğer bunu bir düşünmüşse şaşırmam, diye düşündü Vin Kelsier'in öne atılarak bütün bir orduyla kendi başına savaşmaya hazır olduğu zamanı hatırlayarak. Yan tarafına göz attı. Kelsier idamları durdurmak üzere aşağı atlamamak için kendisini zor tutuyormuş gibi görünüyordu; parmak eklemleri yanındaki bacayı sıkı sıkı kavramaktan beyazlamıştı.

Dikiz öğürüp aşağıdaki insanların üstüne gelmeyecek bir yere doğru tökezleyerek gitti ve kustu. Ham hafifçe inledi ve hatta Clubs bile hüzünlenmiş gibi görünüyordu. Dockson ciddiyet içinde izliyordu, sanki ölümlere şahit olmak bir tür nöbeti. Breeze sadece başını iki yana salladı.

Ancak Kelsier... Kelsier kızgındı. Yüzü kırmızı, kasları gergin, gözleri alev alevdi.

Dört ölüm daha, bir tanesi bir çocuk.

"Bu," dedi Kelsier elini kızgınlıkla merkezi meydana doğru sallayarak. "İşte bizim düşmanımız *bu*. Burada aman vermek yok, dönüp gitmek yok. Bu karşımıza birkaç beklenmedik engel çıktığı zaman bir kenara atılacak basit bir iş değil."

Dört ölüm daha.

"Onlara bakın!" diye emretti Kelsier, asillerle dolu tribüne doğru eliyle işaret ederek. Pek çoğu sıkılmış gibi görünüyordu ve hatta birkaç tanesi eğleniyor gibiydi bile, kafalar kesilmeye devam ederken dönüp birbirleriyle şakalaşıyorlardı.

"Beni sorguladığınızı biliyorum," dedi Kelsier çeteye doğru dönerek. "Siz benim asillere karşı fazla sert olduğumu düşünüyorsunuz, onları öldürmeye karşı fazla hevesli olduğumu düşünüyorsunuz. Ama şu gülen adamlara bakıp da dürüst olarak bana onların benim elimde ölmeyi hak *etmediklerini* söyleyebilir misiniz? Ben onlara sadece adalet getiriyorum."

Dört ölüm daha.

Vin kalayla güçlendirilmiş gözleriyle aceleci bir şekilde tribünü taradı. Elend'i bir grup genç asilin içinde otururken buldu. Bunların hiçbirisi gülmüyordu ve yalnız da değillerdi. Evet, asillerin pek çoğu durumu hafife almaktaydı ama dehşete düşmüş gibi görünen küçük bir azınlık da vardı.

Kelsier devam etti. "Breeze, sen atiyumu sordun. Dürüst olacağım. O hiçbir zaman benim ana hedefim değildi; ben bu çeteyi işleri değiştirmek istediğim için topladım. Biz atiyumu alacağız, yeni bir hükümeti desteklemek için atiyuma ih-

tiyacımız olacak ama bu iş beni ya da sizlerden herhangi birini zengin etmek için değil.

"Yeden öldü. O bizim mazeretimizdi; hâlâ sadece hırsızmışız gibi davranmaya devam ederken bizi iyi bir şeyler yapmaya iten bir yoldu. Şimdi o gittiğine göre vazgeçebilirsiniz, eğer istiyorsanız. Bırakırsınız. Ama bu herhangi bir şeyi değiştirmeyecek. Mücadele devam edecek. İnsanlar ölmeye devam edecek. Sadece siz bunu görmezden geliyor olacaksınız."

Dört ölüm daha.

"Artık rol yapmayı bırakmanın zamanı geldi," dedi Kelsier her birine sırayla gözlerini dikerek. "Eğer şimdi bunu yapacaksak, kendimize karşı açık ve dürüst olmamız gerek. Bunun para için olmadığını itiraf etmemiz gerek. Bu *şunu* durdurmak için." Kırmızı suların fışkırdığı fıskiyeli avluya doğru işaret etti, neler olup bittiğini seçebilmek için bile fazlasıyla uzakta olan binlerce skaa için ölümün gözle görülür bir işaretiydi bu.

"Ben mücadeleme devam etmeye niyetliyim," dedi Kelsier sessizce. "Bazılarının liderliğimden şüphe ettiğinin farkındayım. Siz benim kendimi skaaların gözünde fazla büyütmede olduğumu düşünüyorsunuz. Siz benim kendimi bir diğer Lord Hükümdar yapmakta olduğumu fısıldıyorsunuz. Siz benim egomun benim için imparatorluğu devirmekten daha önemli olduğunu düşünüyorsunuz."

Durakladı ve Vin, Dockson ile diğerlerinin gözlerindeki suçluluğu gördü. Dikiz gruba katıldı, hâlâ biraz hastalıklı gibi görünüyordu.

Dört ölüm daha.

"Haksızsınız," dedi Kelsier hafifçe. "Bana güvenmeniz gerek. Biz bu plana başladığımız zaman işler o kadar tehlikeli görüldüğü hâlde bana güvendiniz. Benim o güvene hâlâ ihtiyacım var! İşler nasıl görünüyorsa olsun, ihtimaller ne kadar küçük olursa olsun, biz mücadele etmeye devam etmek zorundayız!"

Dört ölüm daha.

Çete yavaş yavaş Kelsier'e doğru döndü. Vin çinkosunun sönmesine izin vermiş olduğu hâlde Lord Hükümdar'ın duygularının üstündeki İtuşine karşı koymak artık Kelsier için az öncekinin yarısı kadar bile ağır bir mücadele gerektirmiyormuş gibi görünüyordu.

Belki... belki o bunu yapabilir, diye düşündü Vin kendisine rağmen. Eğer Lord Hükümdar'ı mağlup edebilecek biri varsa, o da Kelsier'di.

"Sizleri yetenekli adamlar olduğunuz için seçmedim, gerçi kesinlikle yeteneklisiniz," dedi Kelsier. "Ben sizlerin her birinizin vicdan sahibi adamlar olduğunuzu bildiğim için özellikle seçtim. Ham, Breeze, Dax, Clubs... Sizler dürüst ve hatta hayırsever olarak adı anılan adamlarsınız. Eğer bu planda başarılı olacaksak, gerçekten de *umursayan* adamlara ihtiyacımın olacağını biliyordum.

"Hayır Breeze, bu iş para ya da şan için değil. Bu savaş için, bizim bin yıldan beri veriyor olduğumuz bir savaş için; benim bitirmeye niyetli olduğum bir savaş. Gidebilirsiniz, eğer istiyorsanız. Her birinizin eğer gitmek istiyorsanız bırakmanıza izin vereceğimi biliyorsunuz; soru sormak yok, ceza vermek yok."

"Ama," dedi Kelsier bakışları sertleştirerek, "Eğer kalırsanız, benim otoritemi sorgulamayı kesmeye söz vermek zorundasınız. İşin kendisiyle ilgili endişelerinizi dile getirebilirsiniz ama artık benim liderliğim hakkında fısıltılı konuşmalar olmayacak. Eğer kalırsanız, beni takip edersiniz. Anlaşıldı mı?"

Birer birer her çete üyesinin gözlerinin içine baktı. Her biri başını salladı.

"Ben hiç gerçekten de seni sorgulamış olduğumuzu düşünmüyorum Kell," dedi Dockson. "Biz sadece... bizler endişe duyuyoruz ve bence haklıyız da. Ordu planlarımızın büyük bir parçasıydı."

Kelsier başıyla kuzeye, şehrin ana kapılarına doğru işaret etti. "İleride ne görürsün Dock?"

"Şehir kapıları mı?"

"Ve son zamanlarda onlarda farklı olan ne var?"

Dockson omuz silkti. "Sıra dışı bir şey yok. Biraz asker sayısı az ama..."

"Neden?" diye lafını kesti Kelsier. "Neden asker sayısı az?"

Dockson durakladı. "Çünkü Garnizon gitti?"

"Aynen öyle," dedi Kelsier. "Ham diyor ki Garnizon daha aylar boyunca ordumuzdan geride kalanları kovalayarak dışarıda kalabilirmiş ve adamlarının da sadece yaklaşık yüzde onu geride kalmış. Bu da mantıklı bir şey; isyancıları durdurmak Garnizon'un yapmak için yaratılmış olduğu türden bir iş. Luthadel savunmasız kalmış olabilir ama kimse asla Luthadel'e saldırmaz. Asla kimse saldırmadı."

Çetenin üyeleri arasında sessiz bir kavrayış oluştu.

"Şehri ele geçirmek için yaptığımız planın birinci kısmı başarıyla gerçekleşti," dedi Kelsier. "Garnizon'u Luthadel'den çıkardık. Bize beklediğimizden çok daha fazlasına mal oldu, gerekenden çok daha fazlasına. Unutulmuş Tanrılar'dan o oğlanların ölmemiş olmasını dilerdim. Ne yazık ki şimdi bunu değiştiremeyiz; sadece onların bize sağlamış olduğu fırsatı kullanabiliriz."

"Plan hâlâ yürürlükte, şehirdeki düzen sağlayıcı ana kuvvet gitti. Eğer bir ev savaşı açıktan açığa başlarsa Lord Hükümdar bunu durdurmakta zorluk yaşayacak. Eğer istediğini varsayarsak; her nedense, aşağı yukarı her yüz yılda bir geri çekilerek asillerin birbirleriyle savaşmasına izin vermeye razı oluyor. Belki de asillerin birbirlerinin boğazına sarılmasına izin vermenin onları kendisinininkinden uzak tuttuğunu görmüştür."

"Ama ya Garnizon geri gelirse?" diye sordu Ham.

"Eğer ben haklıysam, Lord Hükümdar onların birkaç ay boyunca ordumuzdan geri kalanları kovalamalarına izin vererek asillere de biraz kurtlarını dökme şansını verecek. Ama işler onun beklediği gibi gitmeyecek. O ev savaşı başladığı zaman biz kargaşadan faydalanarak sarayı ele geçireceğiz."

"Hangi orduyla güzel kardeşim?" dedi Breeze.

"Hâlâ biraz askerimiz var," dedi Kelsier. "Artı, daha fazlasını da toplamak için zamanımız olacak. Dikkatli olmamız gerek; mağaraları kullanamayız, o yüzden de askerlerimizi şehrin içinde saklamamız gerekecek. Bu da büyük ihtimalle sayıların

daha az olması anlamına gelecek. Ama bu bir sorun olmayacak çünkü bildiğiniz gibi o garnizon eninde sonunda geri gelecek."

Aşağıda idamlar devam ederken grubun üyeleri birbirleriyle baktılar. Vin sessizce oturmuş, Kelsier'in bu ifadesiyle ne anlatılmak istediğini çözmeye çalışıyordu.

"Aynen öyle Kell," dedi Ham yavaş yavaş "Garnizon geri dönecek ve bizim elimizde de onlarla savaşmak için yeteri kadar büyük bir ordu olmayacak."

"Ama elimizde Lord Hükümdar'ın *hazinesi* olacak," dedi Kelsier gülümseyerek. "O Garnizoncular hakkında sen hep ne dersin Ham?"

Haydut durakladı, sonra o da gülünse di. "Onlar paralı asker."

"Lord Hükümdar'ın parasını ele geçirirsek, ordusunu da ele geçirmişiz demektir," dedi Kelsier. "Bu plan hâlâ başarılı olabilir beyler. *Bizler* başarılı olabilirsiniz."

Çetenin kendine güveni artıyormuş gibi görünüyordu. Ama Vin gözlerini tekrar meydana çevirdi. Fıskiyelerden akan su o kadar kızıldı ki sanki havuzlar tamamen kanla doldurulmuştu. Hepsinin ötesinde, abanoz siyahı arahasından idamları izleyen Lord Hükümdar vardı. Pencereler açıldı ve Vin kalay ile içerde oturmakta olan gölgeli bir şekli zar zor seçebiliyordu.

Bizim gerçek düşmanımız o, diye düşündü. Giden garnizon değil, baltalı Sorgucular da değil. O adam. Günlükteki adam.

Onu yenmek için bir yol bulmamız gerek, yoksa yaptığımız diğer her şey anlamsız olacak.

Sanıyorum ki en sonunda Rashek'in neden bana bu kadar fazla kızgın olduğunu keşfettim. Benim gibi bir yabancının, Terrisli olmayan bir adamın, hiçbir şekilde Çağların Kahramanı olabileceğine inanmıyor. İnanıyor ki ben bir şekilde filozofları kandırmışım, Kahraman'ın hizmetlerini haksız bir şekilde taşıyorum.

Rashek'e göre, sadece safkan bir Terrislinin Kahraman olarak seçilmiş olması gerekirdi. Garip bir şekilde, onun nefreti yüzünden kendimi daha da kararlı hissediyorum. Benim ona bu işi başarabileceğimi kanıtlamam gerekiyor.

O AKŞAM CLUBS'IN dükkânına dönen grup sessizdi. İdamlar saatler boyunca sürmüştü. Hiçbir suçlama, Lord Hükümdar ya da Nezaret'ten gelen hiçbir açıklama olmamıştı. Sadece idam üstüne idam, idam üstüne idam. Esirler bittiği zaman Lord Hükümdar ve obligatörleri platformun üstündeki ceset yığınını ve fiskiyelelerden akan kanlı suyu arkalarında bırakarak çekip gitmişlerdi.

Kelsier'in çetesi mutfağa geri dönerken Vin artık baş ağrısının kendisini rahatsız etmediğini fark etti. Artık onun acısı... önemsiz gibi görünüyordu. Dürümler hâlâ masanın üstünde duruyordu; düşünceli bir hizmetçi tarafından üzerleri örtülmüştü. Kimse onlara uzanmadı.

"Pekâlâ," dedi Kelsier her zamanki yerini alarak dolaba sırtını yaslarlarken. "Hadi plan yapalım. Nasıl devam etmeliyiz?"

Dockson kendi yerine geçmek için ilerlerken odanın yan tarafından bir deste kâğıt aldı. "Garnizon gittiğine göre, ana odağımız asiller hâline gelmiş oluyor."

"Bittabi," dedi Breeze. "Eğer gerçekten de hazineyi sadece birkaç bin askerle ele geçirmeye niyetimiz varsa, o zaman kesinlikle saray muhafızlarının dikkatini dağıtacak ve asillerin şehri bizim elimizden almasına engel olacak bir şeylere ihtiyacımız olacak. Bu nedenle de ev savaşı en büyük önemi kazanıyor."

Kelsier başıyla onayladı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Ama ev savaşı bittiği zaman ne olacak?" diye sordu Vin. "Bazı evler üste çıkacak ve ondan sonra da bizim onlarla uğraşmamız gerekecek."

Kelsier başını salladı. "Benim niyetim ev savaşının hiçbir zaman bitmemesi. Vin ya da en azından çok uzun bir süre için bitmemesi. Lord Hükümdar emirlerini veriyor ve Nezaret de onun takipçilerini kontrol altında tutuyor ama skaaları çalışmaya gerçekten zorlayanlar aristokrasi. Yani eğer yeteri kadar asil evini devirebilirsek, hükümetin kendi kendine çökmesi bile mümkün. İmparatorluk hepsiyle birden savaşamaz; fazlasıyla büyük gelir. Ama parçalanmasını ve sonra da parçalarının birbirleriyle savaşmalarını sağlamayı başarabiliriz."

"Büyük Evler'in üstüne mali yük bindirmemiz gerek," dedi Dockson kâğıtlarını karıştırırken. "Aristokrasi birincil olarak mali bir kurum ve maddi kaynak eksikliği her evi yıkacaktır."

"Breeze, senin kimliklerinden bazılarını kullanmamız gerekebilir," dedi Kelsier. "Şimdiye kadar ekte ev savaşı üzerinde gerçekten çalışan sadece ben vardım ama eğer bu şehrin Garnizon geri dönmeden önce çökmesini istiyorsak, çabalanmızı artırmamız gerekecek."

Breeze içini çekti. "Pekâlâ. Ama kimsenin kazara beni olmamam gereken birisi olarak tanımayacağından emin olmak için çok dikkatli davranmamız gerekecek. Partilere ya da toplantılara gidemem ama büyük ihtimalle yalnız başıma ev ziyaretlerinde bulunabilirim."

"Bu senin için de geçerli Dox," dedi Kelsier.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Dockson.

"Bu ikiniz için de tehlikeli olacak," dedi Kelsier. "Ama hız hayati önem taşıyor. Ana casusumuz hâlâ Vin olacak ve büyük olasılıkla onun biraz yalan bilgi yaymaya başlamasını da istiyoruz. Aristokrasiyi rahatsız etmek için ne gerekirse."

Ham başıyla onayladı. "O zaman dikkatimizi tepeye odaklamamız gerekir."

"Bittabi," dedi Breeze. "Eğer en güçlü evlerin savunmasız görünmesini sağlayabilirsek, o zaman düşmanları saldırmakta hızlı davranır. Ancak güçlü evler gittiği zaman insanlar ekonomiyi ayakta tutanın aslında onlar olduğunun farkına varacak."

Oda bir saniye için sessizleşti, sonra birkaç baş Vin'e doğru döndü.

"Ne?" diye sordu Vin.

"Venture Evi'nden bahsediyorlar Vin," dedi Dockson. "Büyük Evler'in en güçlü olanı o."

Breeze başıyla onayladı. "Eğer Venture yıkılırsa sarsıntılarını bütün Son İmparatorluk hisseder."

Vin bir an için sessizce oturdu. "Onların hepsi kötü insanlar değil," dedi en sonunda.

"Belki," dedi Kelsier. "Ama Lord Straff Venture kesinlikle öyle ve onun ailesi de Son İmparatorluk'un en tepesinde oturuyor. Venture Evi'nin düşmesi gerek ve senin evin en önemli üyelerinden biriyle zaten bağlantın var."

Benim Elend'den uzak durmamı istediğini sanıyordum, diye düşündü Vin sinirli bir şekilde.

"Sadece kulaklarını açık tut yavrum," dedi Breeze. "Bak bakalım oğlan evinin mali durumu hakkında konuşturabilecek mısın? Bize elle tutulur bir şey bul ve gerisini biz hallederiz."

Tıpkı Elend'in o denli nefret ettiği oyunlar gibi. Ama idamlar hâlâ Vin'in aklında tazeydi. O türden şeylerin durdurulması gerekiyordu. Dahası, Elend'in kendisi hile babasını ya da evini pek fazla sevmediğini söylemişti. Belki... belki de bir şeyler bulabilirdi. "Ne yapabileceğime bir bakırım," dedi.

Ön kapı çaldı ve çıraklardan bir tanesi cevap verdi. Birkaç saniye sonra da yüz hatlarını gizlemek için bir skaa pelerinine bürünmüş olan Sazed mutfığa girdi.

Kelsier saati kontrol etti. "Erkencisin Saze."

"Ben bunu âdet edinmeye çalışırım Üstat Kelsier," diye cevap verdi Terrisli.

Dockson bir kaşını kaldırdı. "Bu başka birilerinin de öğrenmesinin iyi olacağı bir âdet."

Kelsier homurdandı. "Eğer hep zamanında geliyorsan, bu yapacak daha iyi bir şeylerin olmadığına işaret eder. Saze, adamlar nasıl?"

"Beklenilebileceği kadar iyi Üstat Kelsier," diye cevap verdi Sazed. "Ama sonsuza kadar Renoux depolarında saklanamazlar."

"Biliyorum," dedi Kelsier. "Dox, Ham, sizin bu sorun üzerinde çalışmanızı istiyorum. Ordumuzdan geride kalan iki bin adam var; sizden onları Luthadel'in içine sokmanızı istiyorum."

Dockson düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Bir yolunu buluruz."

"Bizden onları eğitmeye de devam etmemizi istiyor musun?" diye sordu Ham.

Kelsier başını sallayarak onayladı.

"O zaman onları mangalar hâlinde gizlememiz gerekecek," dedi Ham. "Adamları ayrı ayrı eğitecek kaynağımız yok. Mesela... birbirlerine yakın olarak kenar mahallelerde gizlenmiş, takım başına birkaç yüz adam?"

"Hiçbir takımın diğerlerinden haberdar olmadığından emin ol," dedi Dockson. "Ya da hatta hâlâ saraya saldırma niyetimizin olduğunu bile bilmesinler. Şehirde o kadar fazla adam varken, bazılarının eninde sonunda şu ya da bu nedenle obligatörler tarafından enselenmesi ihtimali var."

Kelsier başıyla onayladı. "Grupların hepsine dağıtılmamış olan tek grubun onlar olduğunu ve kendilerinin de sadece gelecekte bir gün gerekli olabilir diye tekrar eğitim gördüklerini söyle."

"Asker toplamaya da devam etmemiz gerektiğini söylemiştin," dedi Ham.

Kelsier onayladı. "Bu işi yapmayı denemeden önce en azından iki kat daha fazla askerimizin olmasını isterim."

"Ordumuzun yenilgisini göz önüne aldığımız zaman bu zor olacak," dedi Ham.

"Ne yenilgisi?" diye sordu Kelsier. "Onlara gerçeği söyle; ordumuz Garnizon'u başarılı bir şekilde etkisiz hâle getirdi."

"Gerçi büyük bir kısmı bunu yaparken öldü," dedi Ham.

"O kısmını örtbas edebiliriz," dedi Breeze. "İnsanlar idamlar yüzünden öfkeli olacak, bu da onların bizi dinlemeye daha istekli olmalarını sağlar."

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca daha fazla asker toplamak senin ana görevin olacak Ham," dedi Kelsier.

"Bu pek fazla bir zaman değil," dedi Ham. "Ama ne yapabileceğime bakar, elimden geleni ne varsa yapmaya çalışırım."

"İyi," dedi Kelsier. "Sazce, not geldi mi?"

"Geldi Üstat Kelsier," dedi Sazed pelerinin altından bir mektup çıkararak ve bunu Kelsier'e verdi.

"Peki ya bu ne?" diye sordu Breeze merakla.

"Marsh'tan bir mesaj," dedi Kelsier mektubu açıp yazılanlara göz gezdirerek. "Şehirdeymiş ve haberleri var."

"Ne haberi?"

"Söylemiyor," dedi Kelsier bir dürüm kaparak. "Ama bu gece onunla nerede buluşacağımızı tarif etmiş." Gidip sıradan bir skaa pelerini aldı. "Gidip hava kararmadan buluşma yerini keşfe çıkacağım. Geliyor musun Vin?"

Vin başıyla onaylayarak ayağa kalktı.

"Geri kalanlarınız plan üzerinde çalışmaya devam edin," dedi Kelsier. "İki aylık bir süre içinde bu şehrin o kadar gergin hâle gelmiş olmasını istiyorum ki en sonunda koptuğu zaman Lord Hükümdar bile tutamasın."

"Bize söylemediğin bir şey var, değil mi?" dedi Vin pencereden başını çevirip Kelsier'e doğru dönerek. "Planın bir parçası."

Kelsier karanlıkta ona bir göz attı. Marsh'ın seçtiği buluşma yeri en yoksul skaa kenar mahallelerinden biri olan Sapaklar'ın içinde terk edilmiş bir binaydı. Kelsier buluşacak oldukları binanın karşısında ikinci bir terk edilmiş bina bulmuştu ve Vin ile Kelsier şimdi bunun en üst katında bekliyor, Marsh'tan bir iz arayarak sokağı gözlüyorlardı.

"Neden bana bunu sordun?" dedi Kelsier en sonunda.

"Lord Hükümdar yüzünden," dedi Vin kendi penceresinin kenarındaki çürüyen tahtalarla oynayarak. "Bugün onun gücünü hissettim. Öbürlerinin bunu hissedebildiğini sanmıyorum; bir Sissoylunun yapabileceği gibi değil. Ama senin de hissetmiş olman gerektiğini biliyorum." Tekrar başını kaldırarak Kelsier'in gözlerinin içine baktı. "Sen hâlâ sarayı ele geçirmeye çalışmadan önce onu şehirden çıkarmayı planlıyorsun, değil mi?"

"Lord Hükümdar hakkında endişe etme," dedi Kelsier. "On Birinci Metal onun hesabını görecektir."

Vin kaşlarını çatı. Dışarıda güneş alevli bir öfke yangını içinde batmaktaydı. Sisler yakında gelecekti ve Marsh'ın da kısa bir süre sonra gelmesi gerekiyordu.

On Birinci Metal, diye düşündü Vin diğer çete üyelerinin buna karşı olan şüphecilikliğini hatırlayarak. "Bu gerçek mi?" diye sordu Vin.

"On Birinci Metal mi? Elbette öyle, bunu size de gösterdim, unuttun mu?"

"Ben onu demek istemiyorum," dedi Vin. "Efsaneler gerçek mi? Yoksa yalan mı söylüyorsun?"

Kelsier ona doğru donerek hafifçe yüzünü astı. Sonra da sırtıttı. "Sen çok dobra bir kızsın Vin."

"Biliorum."

Kelsier'in gülünmesi derinleşti. "Cevap hayır. Yalan söylemiyorum. Efsane. ler gerçek ama benim onları bulmanı biraz zaman aldı."

"Ve bize gösterdiğin o metal parçası gerçekten de On Birinci Metal mi?"

"Ben öyle düşünüyorum," dedi Kelsier.

"Ama onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

Kelsier durakladı, sonra da başını salladı. "Hayır. Bilmiyorum."

"Bu pek rahatlatıcı değil."

Kelsier omuz silerek pencereden dışarı bakmak için döndü. "Sırrı zamanında keşfedemezsem bile, Lord Hükümdar'ın senin düşündüğün kadar büyük bir sorun olacağından şüpheliyim. O güçlü bir Allomanser ama her şeyi bilmiyor. Eğer bilse, biz şimdi ölmüş olurduk. Her şeye gücü de yetmiyor. Yetse, şehri korkutarak bo- yun eğdirmek için bütün o skaaları idam etmeye gerek duymazdı.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum ama bence o bir tanrıdan çok bir insan gibi. O günlükteki kelimeler... onlar sıradan bir insanın kelimeleri. Onun gerçek gücü ordularından ve zenginliğinden geliyor. Eğer bunları ortadan kaldıracak olursak, o zaman imparatorluğunun yıkılmasını durdurmak için herhangi bir şey yapabilmesi mümkün olmaz."

Vin yüzünü astı. "Bir tanrı olmayabilir ama... o başka bir şey Kelsier. Farklı bir şey. Bugün o meydana geldiği zaman, bakır yakarken bile onun duygularım üstün- deki dokunuşunu hissedebiliyordum."

"Bu mümkün değil Vin," dedi Kelsier başını iki yana sallayarak. "Mümkün olsaydı, Sorgucular yakınarda bir Dumancı varken bile Allomansi'yi hissedebilir- di. Ve eğer durum bu olsaydı, skaa Siskanların hepsinin birden izini bulup onları öldürmezler miydi?"

Vin omuz silkti.

"Sen Lord Hükümdar'ın güçlü olduğunu biliyor ve onu hissedebilmen gerekti- ğini düşünüyorsun," dedi Kelsier.

Belki Kelsier haklıdır, diye düşündü Vin pencere kenarından bir diğer tahta parçasını daha sıyrırken. Ne de olsa o benden çok daha uzundur bir Allo- manser.

Ama... ben bir şey hissettim, değil mi? Ve beni neredeyse öldüren Sorgucu, beni karanlığın ve yağmurun içinde bir şekilde bulmuştu. O da bir şeyleri hissedebilmiş olmalı.

Ama bu konuyu bir kenara bıraktı. "On Birinci Metal. Onu şöyle bir deneyip ne yaptığını göremez miyiz?"

"O kadar kolay değil," dedi Kelsier. "Sana asla on taneden biri olmayan bir metali yakmamamı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Vin başıyla onayladı.

"Başka bir metali yakmak ölümcül olabilir," dedi Kelsier. "Bir alaşımdaki metal oranını bile yanlış ayarlamak seni hasta edebilir. Eğer On Birinci Metal konusunda haksızsam..."

"Seni öldürecek," dedi Vin sessizce.

Kelsier başını salladı.

Demek ki görüldüğün kadar da emin değilmişsin, diye düşündü Vin. Yoksa şimdiye kadar denemiş olurdun.

"Günlükte bulmak istediğin şey de bu," dedi Vin. "On Birinci Metal'in nasıl kullanılacağına dair bir ipucu."

Kelsier başıyla onayladı. "Korkarım ki o konuda pek şanslı değiliz. Şimdiye kadar, günlükte Allomansi'nin adı bile geçmedi."

"Gerçi Ferukemi'den bahsediyor," dedi Vin.

Kelsier bir omzu duvara yaslanmış olarak kendi penceresinin yanında durduğu yerden ona dik dik baktı. "Demek Sazed sana ondan bahsetti?"

Vin gözlerini yere indirdi. "Ben... onu biraz zorladım sayılır."

Kelsier güldü. "Sana Allomansi öğretmekle dünyanın başına nasıl bir bela sarıdığını merak ediyorum. Elbette benim öğretmenim de benim hakkımda aynı şeyi söylemişti."

"Endişelenmekte haklıymış."

"Elbette haklıydı."

Vin gülümsedi. Dışarıda güneş ışığı neredeyse kaybolmuştu ve havanın içinde yarı saydam sis öbekleri oluşmaya başlıyordu. Bunlar hayaletler gibi havada asılı duruyor, yavaş yavaş daha da büyüyerek gece yaklaştıkça etkilerini artırıyordu.

"Sazed'in bana Ferukemi'den pek fazla bahsedecek zamanı yoktu," dedi Vin dikkatli bir şekilde. "Ferukemi nasıl şeyler yapabiliyor?" Kelsier'in yalanını yakalayacağını varsayarak endişe içinde bekledi.

"Ferukemi tamamen içsel," dedi Kelsier umursamaz bir sesle. "Bizim lehim ve kalaydan elde ettiğimiz aynı şeyleri sağlayabilir; güç, dayanıklılık, görüş ama her özelliğin ayrı ayrı depolanması gerekli. Ayrıca pek çok başka şeyi de güçlendirebilir, Allomansi'nin yapamayacağı şeyler. Hafıza, fiziksel hız, zihin açıklığı... hatta fiziksel ağırlık ve fiziksel yaş gibi bazı acayip şeyler bile Ferukemi'yle değiştirilebilir."

"Yani Allomansi'den daha mı güçlü?" dedi Vin.

Kelsier omuz silkti. "Ferukemi'nin hiçbir dışsal gücü yok. Duyguları itemez ya da çekemez, Demirçekme ve Çelikitme de yapamaz. Ve Ferukemi'nin en büyük sınırlaması da bütün özellikleri kendi vücudundan çekerek depolamanın gerekmesi.

"Bir süre iki kat daha güçlü olmak mı istiyorsun? O zaman gücü depolarken birkaç saati zayıf geçirmen gerek. Eğer hızla iyileşme becerisini depolamak istiyorsan epey uzun bir süreyi hasta hissederek geçirmek zorundasın. Allomansi'de bizim yakıtımız metallerin kendileri, yakmak için yeteri kadar metalimiz olduğu

sürece devam edebiliriz. Ferukemi'de metaller sadece depolama araçları, gerçek yakıt kendi vücudun."

"O zaman sadece gidip başkasının metal depolarını çalsan olmaz mı?" dedi Vin.

Kelsier başıyla reddetti. "İşe yaramaz. Ferukemistler sadece bizzat kendi yaratıkları metal stoklarına erişebilirler."

"Ah."

Kelsier başıyla onayladı. "Yani hayır. Ben Ferukemi'nin Allomansi'den daha güçlü olduğunu söylemezdim. İkisinin de sınırlamaları ve avantajları var. Örneğin bir Allomanser bir metali sadece bir yere kadar harlayabilir ve bu nedenle de en yüksek gücü sınırlıdır. Ferukemistlerin böyle bir sınırlaması yok. Eğer bir Ferukemist'in bir saat boyunca normalden iki kat daha güçlü olmaya yetecek kadar depolannış gücü varsa, bunun yerine daha kısa bir süre için üç kat daha güçlü olmayı ya da daha da kısa süreler için dört, beş veya altı kat daha güçlü olmayı tercih edebilir."

Vin kaşlarını çatdı. "Bu epey büyük bir avantaja benziyor."

"Doğru," dedi Kelsier pelerininin içine uzanarak içinde birkaç atiyum boncuğu olan bir şişecik çıkarırken. "Ama bizde *bu* var. Ferukemist'in beş adam kadar veya elli adam kadar güçlü olmasının bir önemi yok, eğer ben onun ne zaman ne yapacağını biliyorsam kazanırım."

Vin başını salladı.

"İşte," dedi Kelsier şişeciğin tıpasını açıp boncuklardan birini çıkararak. Bir diğer şişecik çıkardı, içinde normal alkol çözeltisi vardı ve atiyumu da bunun içine attı. "Bunlardan bir tanesini al. İhtiyacın olabilir."

"Bu gece mi?" diye sordu Vin şişeciği kabul ederken.

Kelsier başıyla onayladı.

"Ama sadece Marsh'la buluşacağız."

"Olabilir," dedi Kelsier. "Ama öte yandan, belki obligatörler onu yakalamış ve mektubu yazmaya zorlamıştır. Belki de onu takip ediyorlardır ya da belki de mesajından sonra onu yakalayıp işkenceyle buluşacağımızı öğrenmişlerdir. Marsh çok tehlikeli bir yerde; senin o balolarda yaptığın şeyin aynısını yaptığını düşün ama bütün asillerin yerinde obligatörler ve Sorgucular varken."

Vin titredi. "Sanırım haklısın," dedi atiyum boncuğunu cebine atarken. "Biliyor musun, bende yanlış giden bir şeyler olmalı; artık bu metalin fiyatının ne olduğunu düşünmek için neredeyse duraksamıyorum bile."

Kelsier hemen cevap vermedi. "Ben onun fiyatının ne olduğunu unutmakta zorluk çekiyorum," dedi sessizce.

"Ben..." Vin'in sesi azalarak Kelsier'in ellerine göz attı. Artık çoğunlukla kol yeneri uzun gömlekler giyiyor ve eldiven takıyordu; ünü yüzünden ayırt edici yara izlerinin toplum içinde görülmesi tehlikeli olurdu. Ancak Vin izlerin orada olduğunu biliyordu. Binlerce minik beyaz çizgi üst üste uzanıyorlardı.

"Neyse, günlük konusunda haklısın," dedi Kelsier. "Ben On Birinci Metal'den bahsetmesini umuyordum. Ama Allomansi'den Ferukemi'ye atıfta bulunurken

bile bahsetmiyor. İki güç pek çok açıdan birbirlerine benziyor, onların karşılaştırmasını yapmasını beklerdim."

"Belki de birilerinin kitabı okuyacağından endişe etmiş ve Allomanser olduğunu belli etmemek istememiştir."

Kelsier başıyla onayladı. "Belki. Ayrıca henüz Kopmamış olması da mümkün. O Terris dağlarında onu kahramandan despota dönüştürecek her ne olduysa, belki onun güçlerini ortaya çıkaran da o olmuştur. Sanırım Sazed tercümesini bitirene kadar öğrenemeyeceğiz."

"Bitiriyor mu?"

Kelsier başıyla onayladı. "Sadece bir parça kalmış; umalım ki önemli bir parçadır. Şu ana kadarki metin beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Lord Hükümdar bize o dağlarda başarması gereken şeyin ne olduğunu bile söylemiyor. Bütün dünyayı korumak için olan bir şey yaptığını iddia ediyor ama bu sadece onun egosundan kaynaklanıyor da olabilir."

Metinde bana pek de egoistmiş gibi gelmedi, diye düşündü Vin. Aslında tersi gibiydi.

"Her neyse, son birkaç sayfa da tercüme edildiği zaman daha fazlasını öğreneceğiz," dedi Kelsier.

Dışarısı kararmaktaydı ve Vin düzgün görebilmek için kalayını açmak zorunda kaldı. Penceresinin dışındaki sokak, kalayla güçlendirilen gözleri sayesinde gölge ve aydınlığın garip bir karışımına bürünerek görünür hâle geldi. Vin mantıksal olarak dışarısının karanlık olduğunu biliyordu. Ama yine de görebiliyordu. Normal ışıktaki gördüğü gibi değildi, her şey solgundu ama yine de anlaşılıyordu.

Kelsier köstekli saatini kontrol etti.

"Ne kadar var?" diye sordu Vin.

"Bir yarım saat daha," dedi Kelsier. "Zamanında geldiğini varsayarsak ki ben hiç zannetmiyorum. Ne de olsa o benim ağabeyim."

Vin başıyla onayladı ve dönerek kavuşturulmuş kollarını kırk pencere çerçevesine yasladı. Çok küçük bir şey olsa da, Kelsier'in ona vermiş olduğu atiyum boncuğuna sahip olduğu için bir rahatlık hissetti.

Durakladı. Atiyumu düşünmek önemli bir şeyi hatırlatmıştı. Birkaç sefer onu rahatsız eden bir şey. "Bana dokuzuncu metali hiç göstermedin!" dedi suçlayarak.

Kelsier omuz silktili. "Sana çok önemli olmadığını söylemiştim."

"Olsun. Ne o? Herhâlde bir atiyum alaşımıdır?"

Kelsier başını iki yana salladı. "Hayır, son iki metal temel sekiz metalle aynı düzeni izlemiyor. Dokuzuncu metal altın."

"Altın mı? O kadar mı?" diye sordu Vin. "Ben onu kendi kendime uzun zaman önce deneyebilirdim!"

Kelsier güldü. "Yapmayı istediğini varsayarsak. Altın yakmak bir parça... Rahatsız edici bir tecrübedir."

Vin gözlerini kıstı, sonra da dönerek tekrar pencereden dışarı baktı. *Görürüz,* diye düşündü.

“Sen yine de deneyeceksin, değil mi?” dedi Kelsier gülümseyerek.

Vin cevap vermedi.

Kelsier içini çekerek fularının içine uzandı ve bir altın boxing ile eğe çıkardı. “Sanırım sen de bunlardan bir tane edinmelisin,” dedi eğeyi kaldırarak. “Ama eğer metali kendin topluyorsan saf ya da doğru alışılmış olduğundan emin olmak için önce çok minik bir parçasını yak.”

“Eğer değilse?” diye sordu Vin.

“Anlarsın,” dedi Kelsier sikkeyi eğelemeye başlarken. “Lehim sürüklemekten kaynaklanan o baş ağrısını hatırlıyor musun?”

“Evet?”

“Kötü metal daha beter olur,” dedi Kelsier. “Çok daha beter. Mümkün olduğunca metallerini satın al; her şehirde Allomanserler için toz hâline getirilmiş metal satan küçük bir tüccar grubu bulabilirsin. Bütün metallerinin saf olduğundan emin olmak o tüccarlar için çok önemlidir; başı ağrıyan huysuz bir Sissoylu ile hiç kimsenin karşılaşmak isteyeceğini sanmıyorum.” Kelsier eğelemeyi bitirdi, sonra da küçük kare bir kumaşın üstüne birkaç altın boncuğu topladı. Bir tanesini parmağıyla aldı ve yuttu.

“Bu iyi,” dedi kumaşı Vin’e vererek. “Al ama unutma, dokuzuncu metali yakmak garip bir tecrübedir.”

Vin bir an biraz endişelenerek, başıyla onayladı. *Eğer kendin denemezsen asla bilemezsin*, diye düşündü, sonra da toza benzeyen boncukları ağzının içine attı. Matarasından bir parça suyla bunları yuttu.

İçinde yeni bir metal stoku belirdi, yabancı ve onun bildiği dokuzundan farklıydı. Başını kaldırıp Kelsier’e baktı, bir nefes aldı ve altın yaktı.

Aynı anda iki yerdeydi. Kendisini görebiliyordu ve diğer kendisini de görebiliyordu.

Kendilerinden bir tanesi garip bir kadındı; onun her zaman olmuş olduğu kızıdan farklıydı ve değişmişti. O kız dikkatli ve tedbirliydi, sadece bir adamın sözüne güvenerek tanımadığı bir metali asla yakmayacak olan bir kızdı. Bu kadın aptaldı; kendisinin bu kadar uzun süre boyunca sağ kalmasını sağlayan şeylerin pek çoğunu unutmuştu. Başkalarının hazırladığı kupalardan içiyordu. Yabancılarla arkadaşlık ediyordu. Etrafındaki insanların nerede olduklarını takip etmiyordu. Hâlâ insanların büyük kısmından çok daha dikkatliydi ama çok fazla şeyi kaybetmişti.

Diğer kendisi ise onun her zaman gizli gizli nefret etmiş olduğu bir şeydi. Bir çocuktan aslında. Neredeyse çöp gibi ince, yalnız, nefretle dolu ve güvensizdi. Hiç kimseyi sevmiyordu ve kimse de onu sevmiyordu. Her zaman kendi kendisine, sessizce, umurunda olmadığını söylerdi. Yaşamaya değer gördüğü bir şeyler var mıydı? Olması gerekirdi. Hayat gerçekten de görüldüğü kadar hazin olamazdı. Ancak öyle olmalıydı çünkü başka hiçbir şey yoktu.

Vin ikisi birdendi. İki yerde duruyor, iki vücudu hareket ettiriyordu; hem bu kız hem de bu kadındı. Tereddütlü bir şekilde, emin olmayan iki farklı elle uzandı ve kendisinin iki farklı yüzüne dokundu.

Vin'in nefesi kesildi ve kayboldular. Ani bir duygu seli hissetti, bir değersizlik ve şaşkınlık hissi. Odada sandalye yoktu, o yüzden o da öylece yere çöktü; sırtını duvara dayayarak, dizlerini yukarı çekip kollarını etrafına sardı.

Kelsier gelip eğildi ve bir elini onun omzuna koydu. "Geçti."

"O neydi?" diye fısıldadı Vin.

"Altın ve atiyum da diğer metal çiftleri gibi birbirini tamamlar," dedi Kelsier. "Atiyum geleceği bir parça görmeni sağlar. Altın da benzer bir şekilde çalışır ama sana geçmiş gösterir. Ya da en azından eğer geçmişte işler farklı olsaydı olacak olduğun başka bir hâlini görmeni sağlar."

Vin titredi. Aynı anda iki kişi birden olmak, kendisini iki kere görme tecrübesi rahatsız edici derecede ürkütücü olmuştu. Vücudu hâlâ titriyordu ve aklı artık... doğru çalışmıyormuş gibi hissediyordu.

Neyse ki his soluyormuş gibi görünüyordu. "Gelecekte bana seni dinlememi hatırlat," dedi. "Ya da en azından Allomansi'den bahsettiğin zamanlarda."

Kelsier kıs kıs güldü. "Mümkün olduğu kadar uzun süre boyunca aklını ondan uzakta tutmaya çalıştım. Ama eninde sonunda denemen gerekecekti. Atlatacaksın."

Vin başıyla onayladı. "Neredeyse... gitti bile. Ama bu sadece bir görü değildi Kelsier. Gerçekti. Ona dokunabildim, diğer kendime."

"Öyleymiş gibi hissedebilirsin," dedi Kelsier. "Ama o burada değildi. En azından onu ben göremiyordum. Bu bir halüsinasyon."

"Atiyum görüleri sadece halüsinasyon değil," dedi Vin. "Gölgeler gerçekten de insanların ne yapacağını gösteriyor."

"Doğru," dedi Kelsier. "Bilmiyorum. Altın gariptir Vin. Ben kimsenin bunu anladığını düşünmüyorum. Benim öğretmenim Gemmel altın gölgelerinin var olmayan ama var olmuş olabilecek olan bir kişiyi gösterdiğini söylemişti. Eğer belli seçimleri yapmış olsaydın olabilecek olduğun bir kişi. Elbette Gemmel biraz çatlaktı, o yüzden onun söylediğine ne kadar inanacağımdan emin değilim."

Vin başıyla onayladı. Ancak onun altın hakkında yakın zamanlarda daha fazlasını öğrenmesi pek olası değildi. Eğer elinden gelirse bir daha asla altın yakmamayı düşünüyordu. Oturmaya devam ederek bir süre duygularının toparlanmasına izin verdi ve Kelsier de pencerenin yanına geri döndü. Neden sonra hareketlendi.

"Geldi mi?" diye sordu Vin ayaklarının üstünde doğrularak.

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Burada kalıp biraz daha dinlenmek istiyor musun?"

Vin başını sallayarak bunu reddetti.

"Pekâlâ o zaman," dedi Kelsier köstekli saatini, egesini ve diğer metallerini pencere pervazına yerleştirerek. "Hadi gidelim."

Pencereden dışarı çıkmadılar. Kelsier kimsenin dikkatini üzerine çekmek istememişti ama Sapaklar'ın bu kısmı o kadar ıssızdı ki Vin onun neden zahmete girdiğinden emin değildi. Binayı güvenilmez bir dizi merdiveni kullanarak terk ettiler, sonra da sessizce sokaktan karşıya geçtiler.

Marsh'ın seçmiş olduğu bina Vin ve Kelsier'in içinde durdukları binadan bile

harap durumdaydı. Bir ön kapı yoktu ama Vin yerdeki süprüntülerin arasında kapının kıymıklı kalıntılarını görebiliyordu. İçerideki oda toz ve kül kokuyordu ve Vin de hapşırığını bastırmak zorunda kaldı.

Odanın uzak tarafında ayakta duran bir silüet sese hızla döndü. “Kell?”

“Benim,” dedi Kelsier. “Ve Vin.”

Vin yaklaşırken Marsh’ın karanlığın içinde gözlerini kıstığını görebiliyordu. Marsh’ı izlemek garipti; kendisi ve Kelsier’in Marsh için sadece gölgelerden başka bir şey olmadıklarını bildiği hâlde kendisini açıkça ortadaymış gibi hissediyordu. Binanın uzak duvarı yıkılmıştı ve sis özgürce odanın içinde süzülüyordu, neredeyse dışarıda olduğu kadar kalındı burada da.

“Nezaret dövmelerin var!” dedi Vin Marsh’a bakakalarak.

“Elbette,” dedi Marsh, sesi her zaman olduğu kadar sertti. “Onları kervanla buluşmadan önce yaptırmak zorundaydım. Bir çırak rolü oynamak için dövmelerim olmak zorunda.”

Büyük değillerdi, Marsh düşük seviyeli bir obligatör rolü yapıyordu ama desenler belirgindi. Koyu çizgiler gözlerini çevreliyor, dallanan şimşek kolları gibi dışarı doğru yayılıyorlardı. Yüzünün yan tarafı boyunca aşağı inen tek bir tane, çok daha kalın ve parlak kırmızı bir çizgi vardı. Vin deseni tanıdı. Bunlar Soruşturma Kantonu’na bağlı olan obligatörlerin çizgileriydi. Marsh sadece Nezaret’in içine sızmamış, içinde sızmak için en tehlikeli parçasını seçmişti.

“Ama onlar her zaman kalacak,” dedi Vin. “Onlar o kadar belirgin ki gittiğin her yerde ya bir obligatör ya da bir sahtekâr olarak bilineceksin.”

“Bu onun Nezaret’in içine sızmak için ödediği bedelin parçasıydı Vin,” dedi Kelsier sessizce.

“Bu önemli değil,” dedi Marsh ketumca. “Benim zaten bundan önce pek bir hayatım yoktu. Bak, acele edebilir miyiz? Kısa süre sonra bir yerde olmam bekleniyor. Obligatörler meşgul adamlar ve benim sadece birkaç dakikalık bir zamanım var.”

“Pekâlâ,” dedi Kelsier. “O zaman sanırım senin sızma işin iyi gitmiş?”

“İyi gitti,” dedi Marsh uzatmadan. “Aslında fazla iyi, sanırım kendimi grubun içinde öne çıkarmış olabilirim. Ben diğer çırakların sahip olduğu aynı beş yıllık eğitime sahip olmadığım için dezavantajlı olacağımı sanmıştım. Sorulara mümkün olduğunca doğru şekilde cevap verdiğimden ve görevlerimi de titizlikle yerine getirdiğimden eminim. Anlaşılan ben görünüşe göre Nezaret hakkında kendi üyele-
rinin bazılarından bile daha bilgiliymişim. Benim bu yeni gelenler grubundan daha becerikli olduğum belli ve prelanlar da bunu fark etti.”

Kelsier güldü. “Sen her zaman işkolik olmuştundur.”

Marsh sessizce homurdandı. “Her neyse, benim bilgim ve elbette ki bir Arayıcı olarak yeteneğim bana şimdiden olağanüstü bir ün kazandırdı. Prelanların bana ne kadar önem vermelerini istediğimden emin değilim; o benim için düzenlediğimiz geçmiş seni sorgulayan bir Sorgucu olduğu zaman kulağa biraz dayanaksız gelmeye başlıyor.”

Vin kaşlarını çattı. “Onlara Siskan olduğunu söyledin mi?”

“Elbette söyledim,” dedi Marsh. “Nezaret, özellikle de Soruşturma Kantonu asil Arayıcıları toplamak için epey gayretlidir. Benim de bir Arayıcı olduğum gerçeği onları geçmişim hakkında fazla soru sormaktan alıkoyuyor. Çoğu çıraktan oldukça yaşlı olduğum hâlde beni bulmuş olmaktan dolayı yeteri kadar mutlular.”

“Dahası, Nezaret’teki daha gizli saklı hiziplerinin içine girebilmek için onlara bir Siskan olduğunu söylemen gerekiyordu,” dedi Kelsier. “Çoğu yüksek mevkili obligatör şu ya da bu türden bir Siskandır. Ve onlar kendi türlerinden olanları kayırmayı severler.”

“Boşuna da değil,” dedi Marsh hızlı bir şekilde konuşarak. “Kell, Nezaret bizim zannettiğimizden çok daha becerikli.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Siskanlarından faydalanıyorlar,” dedi Marsh. “Hem de iyi faydalanıyorlar. Şehrin her tarafında üsleri var, onların söylediği şekliyle Teskin istasyonları. Her birinde tek görevi etraflarında köreltici bir etki yaratmak olan bir çift Nezaret Teskincisi var, bölgedeki herkesi sakinleştirip duygularını bastırıyorlar.”

Kelsier sessizce tısladı. “Kaç tane?”

“Düzinelerce,” dedi Marsh. “Şehrin skaa kesimlerinde odaklanmış şekilde. Skaaların boyun eğmiş olduğunu biliyor ama işlerin bu şekilde kalacağından emin olmak da istiyorlar.”

“Ah be! Hep Luthadel’in içindeki skaaların diğerlerinden daha çok boyun eğmiş gibi görüldüğünü düşünmüştüm,” dedi Kelsier. “Adam toplamakta bu kadar zorlanmamıza şaşmamak gerek. İnsanların duyguları sürekli olarak Teskin altında!”

Marsh başını sallayarak onayladı. “Nezaret Teskincileri iyiler Kell, çok iyiler. Hatta Breeze’den bile daha iyiler. Tek yaptıkları şey her gün, bütün gün Teskin. Ve sana herhangi belirgin bir şeyi yaptırmaya çalışmak yerine sadece aşırı duygusal durumlardan uzak tutmaya çalıştıkları için onları fark etmek de çok zor.

“Her takımın onları gizli tutmak için bir Dumancısı ve yakından geçen Alломanserleri izlemek için de bir Arayıcısı var. Eminim ki Sorgucuların buldukları izlerin pek çoğu da buradan geliyordur. Bizim adamlarımızın büyük bir kısmı bölgede bir obligatör olduğunu bildikleri zaman metal yakmayacak kadar akıllılar ama kenar mahallelerde daha gevşek davranıyorlar.”

“Bize istasyonların bir listesini bulabilir misin?” diye sordu Kelsier. “O Arayıcıların nerede olduklarını bilmemiz gerek Marsh.”

Marsh başıyla onayladı. “Denerim. Şu anda ben de bir istasyona gidiyorum, sırlarını saklamak için personel değişimlerini her zaman gece yapıyorlar. Üst rütbeliler bana ilgi göstermeye başladı ve onların işlerine aşına olmam için benim bazı istasyonları ziyaret etmeme izin veriyorlar. Sizin için bir liste bulup bulamayacağıma bakarım.”

Kelsier karanlığın içinde başını salladı.

“Sadece... bu bilgiyle aptallık etme, tamam mı?” dedi Marsh. “Dikkatli olmamız gerek Kell. Nezaret bu istasyonları epey bir zamandır sır olarak sakladı.

Şimdi biz onları öğrendiğimiz için elimizde ciddi bir avantaj var. Bunu boşa harcamam.”

“Harcamayacağım,” diye söz verdi Kelsier. “Peki ya Sorgucular? Onlar hakkında herhangi bir şey bulabildin mi?”

Marsh bir an için sessizce durdu. “Onlar... garip Kell. Bilmiyorum. Görünüşe göre onlar Allomantik güçlerin hepsine sahip, o yüzden de ben onların bir zamanlar Sissoylu olduğunu varsayıyorum. Onlar hakkında daha fazla bir şey bulamadım ama yaşlandıklarını biliyorum.”

“Öyle mi?” dedi Kelsier ilgiyle. “O zaman ölümsüz değiller?”

“Hayır,” dedi Marsh. “Obligatörler diyor ki arada bir Sorgucular değişiyormuş. Yaratıklar çok uzun yaşıyor ama eninde sonunda yaşlılıktan ölüyorlar. Yenilerinin aristokrasinin arasından bulunması gerekiyor. Onlar da insan Kell. Onlar sadece... değiştirilmiş.”

Kelsier başıyla onayladı. “Eğer yaşlılıktan ölebiliyorlarsa o zaman büyük ihtimalle onları öldürmenin başka yolları da vardır.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Marsh. “Ne bulabileceğime bakarım ama fazla umutlanma. Sorgucuların sıradan obligatörlerle fazla alışverişi yok, iki grubun arasında politik gerilim var. Kilisenin önderi lord prelan ama Sorgucular en tepede olanın kendileri olması gerektiğini düşünüyor.”

“Enteresan,” dedi Kelsier yavaşça. Vin onun aklının bu yeni bilgiler üzerinde çalışmakta olduğunu neredeyse duyabiliyordu.

“Neyse, benim gitmem gerek,” dedi Marsh. “Buraya gelirken bütün yolu koşmam gerekti ve yine de randevuma geç kalacağım.”

Kelsier başını salladı ve Marsh da koyu obligatör cübbelerinin içinde molozların arasından geçecek yol arayarak uzaklaşmaya başladı.

“Marsh,” dedi Kelsier, Marsh tam kapının ağzına ulaşmışken.

Marsh döndü.

“Teşekkür ederim,” dedi Kelsier. “Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında ancak tahmin yürütebilirim.”

“Bunu senin için yapmıyorum Kell,” dedi Marsh. “Ama... bunu takdir ediyorum. Daha fazla bilgi elde ettiğim zaman sana mektup göndermeye çalışacağım.”

“Dikkatli ol,” dedi Kelsier.

Marsh sisli gecenin içine girerek kayboldu. Kelsier birkaç dakika boyunca yıkık odanın içinde dikilerek kardeşinin arkasından baktı.

O konuda da yalan söylemiyormuş, diye düşündü Vin. *Marsh'ı gerçekten de seviyor.*

“Hadi gidelim,” dedi Kelsier. “Seni Renoux Malikânesi'ne geri göndermemiz gerek. Birkaç gün sonra Lekal Evi de bir parti veriyor ve senin orada olman gerekecek.”

Bazen yoldaşlarım benim çok fazla şüphe duyduğumu ve endişe ettiğimi iddia ediyor. Ancak her ne kadar kahraman olarak kendi statümden şüphe ediyor olsam da, hiçbir zaman sorgulamamış olduğum bir şey var: Arayışımızın mutlak doğruluğu.

Zifir'in yok edilmesi gerekli. Onu gördüm ve onu hissettim. Ona verdiğimiz bu isim fazlasıyla zayıf bir isim diye düşünüyorum. Evet, derin ve akıl almaz ama ayrıca korkunç da. Pek çok kişi onun akıl sahibi de olduğunu fark etmiyor ama ben onunla doğrudan yüzleştiğim az sayıdaki seferde zihnini, tâbii eğer o şekilde tarif edilebilirse, hissettim.

Bu yıkımdan, delilikten ve yozlaşmadan oluşan bir şey. Bu dünyayı kınından ya da düşmanlığından değil de, sadece onun doğal dürtüsü bu olduğu için yok edecek.

LEKAL KALESİ'NİN BALO salonu bir piramidin iç kısmı biçimindeydi. Dans pisti odanın tam ortasındaki bel hizasında bir platformun üzerine yapılmıştı ve yemek masaları da etrafında ona benzer dört platformun üstünde duruyordu. Platformların arasında uzanan hendekler boyunca koşturan hizmetkârlar akşam yemeklerini yiyen aristokratlara hizmet ediyorlardı.

Piramit şeklindeki odayı çepeçevre saran dört kat balkon vardı; her biri en tepe noktaya biraz daha yaklaşıp dans pistinin üzerinden biraz daha ileriye uzanıyordu. Oda iyice aydınlatılmış olsa da, balkonlar üst kısımlarındaki paravanlar yüzünden gölgeliydi. Tasarımında, kalenin en dikkate değer sanatsal özelliği olan balkonlar boyunca sıralanarak giden küçük vitraylı pencerelerin güzel bir şekilde görülebilmesini sağlamak amaçlanmıştı.

Lekal asilleri diğer kalelerin daha büyük pencereleri olsa da, en detaylı pencerelerin Lekal Kalesi'nde olduğunu söyleyerek övünürdü. Vin'in de pencerelerin etkileyici olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Son birkaç ay boyunca o kadar fazla

vitraylı pencere görmüştü ki onların varlığını doğal karşılamaya başlıyordu. Ancak Lekal Kalesi'nin pencereleri pek çoğunu mahcup ederdi. Bunların her biri muhteşem renklerden oluşmuş, müsrifçe yapılmış, detaylı birer şaheserdi. Egzotik hayvanlar sığıyor, uzak manzaralar göz alıyor ve meşhur asillerin portreleri mağrur bir şekilde oturuyordu.

Ayrıca elbette Miraç'a adanmış olan zorunlu resimler de vardı. Vin artık bunları daha kolayca tanıyabiliyordu. Günlükte okuduğu şeylere yapılan göndermeleri gördüğünde şaşırdı. Zümrüt yeşili tepeler. Tepelerinden hafif dalgaya benzer çizgiler gelen dik dağlar. Derin, karanlık bir göl. Ve... karanlık. Zifir. Yok edici, kaotik bir şey.

O bu şeyi yendi, diye düşündü Vin. *Ama... Neydi bu şey?* Belki de günlüğün geri kalanı daha fazlasını ortaya çıkarırdı.

Vin başını iki yana sallayarak cumbayı ve siyah penceresini geride bıraktı. Üzerinde bembeyaz bir tuvalet ile ikinci balkon boyunca geziniyordu; bir skaa olarak geçen hayatı boyunca hayal bile etmesinin mümkün olmayacağı bir kıyafetti üzerindeki. Kül ve kurum hayatının fazla büyük bir parçasıydı ve o zamanlar lekesiz bir beyazın neye benzediği hakkında bir fikrinin bile olmadığını düşündü. Bu bilgi tuvaleti onun için daha da muhteşem bir hâle getiriyordu. İçindeki bu eski hayatının nasıl olduğu hissini asla kaybetmemeyi umdu. Bu onun elinde olan şeyleri gerçek aristokratların kendilerinden çok daha fazla takdir etmesini sağlıyordu.

Balkon boyunca yoluna devam etti, avını arıyordu. Dışarıdan aydınlatılmış olan pencerelerden yayılan ısıtılı renkler zemin boyunca pırıldıyordu. Pencerelerin çoğu balkon boyunca dizilmiş küçük seyir cumbalarının içinde parlıyordu ve bu yüzden de önünde uzanan balkona serpilmiş karanlık ve renk çizgileri vardı. Vin daha fazla pencereyi incelemek için durmadı, bunu Lekal Kalesi'ndeki ilk baloları sırasında yeterince yapmıştı. Bu gece halletmesi gereken işler vardı.

Hedefini doğru balkonundaki yürüyüş yolunun yarısına geldiğinde buldu. Leydi Kliss bir grup insanla konuşuyordu, bu yüzden de Vin duraklayarak bir pencereyi inceliyormuş gibi yaptı. Kısa süre sonra Kliss'in grubu dağıldı, insan Kliss'e aralıksız olarak sadece bir yere kadar katlanabilirdi. Kısa boylu kadın balkon boyunca Vin'e doğru yürümeye başladı.

O yakınına geldiği zaman Vin sanki şaşırmış gibi döndü. "Aa, Leydi Kliss! Sizi bütün akşam boyunca görmedim."

Kliss hevesle döndü, dedikodu yapacak başka birini bulma olasılığı belli ki onu heyecanlandırmıştı. "Leydi Valette!" dedi paytak paytak gelerek. "Geçen hafta Lord Cabe'in balosunu kaçırdınız! Umarım ki daha önceki rahatsızlığınızın tekrar nüksetmesi nedeniyle değildir?"

"Hayır, ben o akşamı amcamla yemek yiyerek geçirdim," dedi Vin.

"Oh," dedi Kliss hayal kırıklığına uğrayarak. Hastalık daha iyi bir hikâye olurdu. "Ee, bu güzel."

"Duydum ki Leydi Tren-Pedri Delouse'la ilgili bazı ilginç haberleriniz varmış," dedi Vin dikkatli bir şekilde. "Ben de son zamanlarda bazı ilginç haberler duy-

dum.” Kliss’e gözlerini dikerek dedikoduları takas etmeye istekli olduğunu ima etti.

“Ha, o mu!” dedi Kliss hevesli bir şekilde. “Eh, *ben* Tren-Pedri’nin Aime Evi’yle bir birleşmeye karşı pek de ilgili olmadığını duydum ama babası kısa bir süre sonra bir düğün olacağını ima ediyor. Gerçi Aime oğlanlarının nasıl olduğunu siz de bilirsiniz. Var ya, Fedren *tam* bir soytarı.”

Vin içten içe gözlerini devirdi. Kliss ise konuşmaya devam ediyordu, Vin’in de paylaşmak istediği bir şeyi olduğunun farkına bile varmamıştı. *Bu kadının üstünde incelik kullanmak, ancak plantasyon skaalarına banyo parfümü satmaya çalışmak kadar etkili oluyor.*

“İşte *bu* enteresan,” dedi Vin Kliss’in lafını keserek. “Belki de Tren-Pedri’nin tereddüdü Aime Evi’nin Hasting Evi’yle olan bağlantısından kaynaklanıyordur.”

Kliss durakladı. “Ne bağlantısı o?”

“Eh, biz hepimiz Hasting Evi’nin ne planladığını biliyoruz.”

“Öyle mi?” diye sordu Kliss.

Vin utanmış gibi görünmeye çalıştı. “Oh. Belki o daha bilinmiyordur. Lütfen Leydi Kliss, benim herhangi bir şey söylediğimi unuttun.”

“Unutmak mı? Oo, çoktan unuttum bile,” dedi Kliss. “Ama gelin hadi, şimdi böyle susamazsınız. Ne demek istiyorsunuz?”

“Söylememem gerekir,” dedi Vin. “Sadece amcam bahsederken duymuştum.”

“Amcanız mı? Ne dedi?” diye sordu Kliss daha da heveslenerek. “Bana güvenilebileceğinizi biliyorsunuz.”

“Eh... dedi ki Hasting Evi pek çok kaynağını Güney Salahiyet’teki plantasyonlarına taşıyormuş,” dedi Vin. “Amcam oldukça mutluydu; Hasting bazı sözleşmelerinden çekilmiş ve amcam da onları kendisi almayı umuyordu.”

“Taşımak mı...” dedi Kliss. “Ama eğer şehirden çekilmeyi planlamıyorlarsa bunu yapmazlardı...”

“Onları suçlayabilir misiniz?” diye sordu Vin sessizce. “Yani, Tekiel Evi’nin başına gelenlere bakınca, kim o riske girmek ister?”

“Gerçekten de kim...” dedi Kliss. Gidip haberleri paylaşma hevesiyle neredeyse titriyordu.

“Her neyse, lütfen, bu belli ki sadece söylenti,” dedi Vin. “Büyük ihtimalle bundan kimseye bahsetmemeniz gerekir.”

“Elbette,” dedi Kliss. “Ee... affedersiniz. Gidip tazelenmem gerek.”

“Elbette,” dedi Vin kadının balkon merdivenlerine doğru fırlayıp gidişini izlerken.

Vin gülümsedi. Tabii ki Hasting Evi’nin böyle bir hazırlık yaptığı yoktu. Hasting şehirdeki en güçlü ailelerden biriydi ve büyük ihtimalle de çekilmeyeceklerdi. Ancak Dockson şu anda dükkânda, doğru yerlere ulaştırıldıkları zaman Hasting’in Vin’in söylediği şeyi yapmayı planladığını ima edecek olan sahte belgeler düzenlemektiydi.

Eğer her şey iyi giderse, kısa süre sonra bütün şehir Hastinglerin şehirden çekil-

mesini beklemeye başlayacaktı. Müttefikleri buna göre plan yapacak ve hatta belki kendileri de çekilmeye başlayacaktı. Silah satın almak isteyen kişiler, Hastingler gittiği zaman sözleşmelerini yerine getiremeyeceklerinden korkarak başka yerlere bakacaklardı. Hasting geri *çekilmediği* zaman ise, bu onların kararsız görünmesine neden olacaktı. Müttefikleri gitmiş ve gelirleri de azalmış olacağından, düşen bir sonraki evin onlar olması oldukça mümkündü.

Ancak Hasting Evi sabote etmesi kolay evlerden biriydi. Aşırı bir düzenbazlık ünleri vardı ve insanlar onların gizli gizli kaçmayı planladıklarına inanırdı. Dahası Hasting güçlü bir ticaret eviydi, bunun anlamı ise sağ kalabilmek için sözleşmelerine oldukça muhtaç olduklarıydı. Böylesine belirgin, öncelikli bir gelir kaynağı olan bir evin ayrıca belirgin bir zayıflığı olurdu. Lord Hasting onlarca yıl boyunca evinin nüfuzunu artırmak için çok sıkı çalışmıştı ve bunu yaparken de evinin kaynaklarını sınırına kadar zorlamıştı.

Diğer evler çok daha istikrarlıydı. Vin içini çekerek döndü ve yürüyüş yolu boyunca yürümeye başlarken odanın diğer tarafındaki balkonların arasına yerleştirilmiş devasa saate doğru baktı.

Venture kolay yıkılmazdı. Saf zenginliğin kuvveti sayesinde güçlü kalıyorlardı; bazı sözleşmeler yapıyor olsalar da, diğer evler gibi sözleşmelere bel bağlamıyorlardı. Venture o kadar güçlü ve zengindi ki ticari bir felaket bile onları sadece biraz sarsardı.

Bir açıdan, Venture'nın istikrarı iyi bir şeydi; en azından Vin için. Evin belirgin bir zayıflığı yoktu ve belki de bu yüzden çete Vin onları yıkmak için herhangi bir yol bulamadığı zaman fazla hayal kırıklığına uğramazdı. Ne de olsa Venture Evi'ni yok etmeleri *mutlak olarak* gerekli bir şey değildi; bunu yapmak sadece planın daha sorunsuz ilerlemesini sağlayacaktı.

Her ne olursa olsun, Vin'in Venture'nın kaderinin Tekiel Evi'yle aynı olmaya-
cağından emin olması gerekiyordu. İtibarlarını kaybeden ve mali durumları bozu-
lan Tekieller şehirden çekilmeye çalışmışlar ve bu son zayıflık gösterisi çok fazla
gelmişti. Tekiel asillerinin bazıları ayrılmadan önce suikasta uğramış, kalanları ise
kanal teknelerinin yanmış enkazının içinde bulunmuştu. Görünüşe göre haydutla-
rın saldırısına uğramışlardı ama Vin bu kadar fazla sayıda asili katletmeye cesaret
edecek hiçbir hırsız grubu duymamıştı.

Kelsier hâlâ cinayetlerin arkasında hangi evin olduğunu keşfetmeyi başarama-
mıştı ama Luthadel asilleri suçlunun kim olduğunu hiç umursuyormuş gibi gö-
rünmüyordu. Tekiel Evi gücünün zayıflamasına göz yummuştu ve aristokrasi için
kendini koruyamayan bir Büyük Ev kadar utanç verici hiçbir şey yoktu. Kelsier
haklı çıkmıştı: Balolarda kibar gruplar buluşuyor olabilirdi ama eğer bir çıkarları
olacaksa aristokrasi birbirlerini kalbinden bıçaklamaktan hiç çekinmiyordu.

Biraz hırsız çeteleri gibi, diye düşündü Vin. *Asiller benim içinde büyüdüğüm
insanlardan o kadar da farklı değil.*

Kibar titizlik yüzünden atmosfer sadece daha da tehlikeli hâle geliyordu. Bu
paravanın arkasında entrikalar, suikastlar ve belki de en önemlisi Sissoylular vardı.

Son zamanlarda katıldığı tüm balolarda çok fazla sayıda hem zırhlı hem de zırhsız muhafızın görünüyör olması hiç de tesadüf değildi. Artık partiler ayrıca uyarı ve güç gösterisi amacına da hizmet ediyordu.

Elend güvende, dedi kendi kendine. *Onun ailesi hakkındaki düşüncelerine rağmen, Luthadel hiyerarşisindeki yerlerini koruma konusunda iyi bir iş çıkarıyorlar. O ev vârisi ve onu suikastçılardan koruyacaklardır.*

Vin bu düşüncelerin kulağına birazcık daha ikna edici gelmesini diliyordu. Shan Elariel'in bir şeyler planlamakta olduğunu biliyordu. Venture Evi güvendedeydi ama Elend'in kendisi bazen biraz... dünyadan habersiz olabiliyordu. Eğer Shan ona karşı kişisel olarak bir şeyler yapacak olursa, bu Venture Evi'ne karşı büyük bir darbe olabilir ya da olmayabilirdi; ama bunun Vin'e karşı büyük bir darbe olacağı kesindi.

"Leydi Valette Renoux," dedi bir ses. "Geç kaldığınıza inanıyorum."

Vin döndüğünde Elend'in sol tarafındaki bir cumbamn içinde rahat bir şekilde durmakta olduğunu gördü. Gülümseyerek saate bir göz attı ve gerçekten de onunla buluşmaya söz verdiği zamandan birkaç dakika geçmiş olduğunu fark etti. "Bazı arkadaşlarımdan kötü huylar edinmeye başlıyorum herhâlde," dedi cumbanın içine adımını atarken.

"Bak şimdi, ben bunun *kötü* bir şey olduğunu söylemedim," dedi Elend gülümseyerek. "Hatta ben derim ki işleri biraz ağırdan almak bir leydinin aristokratik görevidir. Bir kadının kaprisleri için beklemek zorunda kalmak centilmenlere iyi gelir ya da en azından annem her zaman bana bunu söylemiştir."

"Görünüşe göre o akıllı bir kadınmış," dedi Vin. Cumba iki kişinin yan yana ayakta durmasına ancak yetecek kadar büyüktü. Vin, Elend'in karşısında durdu; balkonun çıkıntısı sol tarafında biraz ileride, harikulâde eflatun renkli bir pencere de sağ tarafındaydı; ayakları neredeyse birbirine değiyordu.

"Eh, orasını bilmem," dedi Elend. "Ne de olsa o benim babamla evlendi."

"Böylelikle de Son İmparatorluk'taki en güçlü eve katılmış oldu. Bundan daha iyisini yapmak pek mümkün değil; gerçi sanırım Lord Hükümdar'la evlenmeyi de denemiş olabilirdi. Ama bildiğim kadarıyla o kendisine bir eş aramıyor."

"Yazık," dedi Elend. "Belki eğer onun da hayatında bir kadın olsaydı biraz daha az mutsuz görünürdü."

"Sanırım bu kadına bağlı olur," dedi Vin. Ufak bir grup partici yürüyerek geçerken yan tarafa bir göz attı. "Biliyor musun, burası pek de mahrem bir yer değil. İnsanlar bize garip bakışlar atıyor."

"Buraya benim yanıma gelen sendin," diye belirtti Elend.

"Evet, ee, ben başlatabileceğimiz dedikodular hakkında düşünmemiştim."

"Bırak başlatsınlar," dedi Elend sırtını dikleştirerek.

"Babam kızdıracak olduğu için mi?"

Elend başını sallayarak reddetti. "Artık o umurumda değil Valette." Elend öne bir adım attı ve birbirlerine daha da yaklaştılar. Vin onun nefesini hissedebiliyordu. Elend konuşmadan önce bir an için orada durdu. "Sanırım seni öpeceğim."

Vin hafifçe titredi. "Ben bunu yapmak istediğini sanmıyorum Elend."

"Neden?"

"Ben gerçekten de ne kadar tanıyorsun?"

"İstediğim kadar değil," diye cevap verdi Elend.

"Gerekli olduğu kadar da değil." dedi Vin gözlerinin içine bakarak.

"O zaman anlat bana."

"Anlatamam. Şimdi olamaz."

Elend bir an durdu, sonra da hafifçe başıyla onaylayarak geri çekildi. Cumbadan çıkarak balkonun yürüyüş yoluna geçti. "O zaman bir yürüyüşe çıkalım mı?"

"Evet," dedi Vin rahatlayarak, gerçi biraz hayal kırıklığına da uğramıştı.

"En iyisi bu zaten," dedi Elend. "O cumbadaki ışıktaki *hayatta* okunmaz."

"Sakin buna cüret etme," dedi Vin yürüyüş yolunda ona katılırken cebinde duran kitaba dik dik bakarak. "Başkalarının yanındayken oku, benim yanımda değil."

"Ama bizim ilişkimiz öyle başladı!"

"Ve öyle bitebilir de," dedi Vin koluna girerek.

Elend gülümsedi. Balkonda yürüyen tek çift onlar değildi ve aşağılarında başka çiftler hafif bir müzikle yavaşça dönüyordu.

Ne kadar da huzurlu görünüyor. Ama sadece birkaç gün önce, bu insanların pek çoğu durup kadınlar ve çocukların kafaları kesilirken rahat rahat izledi.

Elend'in kolunu ve yanındaki sıcaklığını hissetti. Kelsier dünyada bulabildiği ne mutluluk varsa tadını çıkarması gerektiğini hissettiğini, Son İmparatorluk'ta bu kadar endermiş gibi görünen mutluluk anlarından zevk almak için o kadar çok gülümsediğini söylüyordu. Elend'in yanında bir süre yürüyen Vin, Kelsier'in nasıl hissettiğini anlamaya başladığını düşündü.

"Valette..." dedi Elend yavaşça.

"Ne?"

"Senin Luthadel'den ayrılmanı istiyorum," dedi.

"Ne?"

Elend duraklayarak ona bakmak için döndü. "Bunun hakkında çok düşündüm. Sen fark etmiyor olabilirsin ama şehir tehlikeli hâle geliyor. Çok tehlikeli."

"Biliyorum."

"O zaman müttefiki olmayan küçük bir evin şu anda Merkez Salahiyet'te bir yerinin olmadığını da biliyorsun," dedi Elend. "Amcam buraya gelerek yerleşmeye çalışmakla cesurca davrandı ama yanlış zamanı seçti. Ben... ben burada işlerin kısa süre sonra çığırından çıkacağını düşünüyorum. Bu olduğu zaman, senin güvenliğini garanti edemem."

"Amcam ne yaptığını biliyor Elend."

"Bu farklı Valette," dedi Elend. "Evler bütün bütün yıkılıyor. Tekiel ailesini haydutlar katletmedi, o Hasting Evi'nin işiydi. Ortalık yatışmadan önce göreceğimiz son ölümler onlar da değil."

Vin duraklayarak tekrar Shan'ı düşündü. "Ama... sen güvendesin, değil mi? Venture Evi diğerleri gibi değil. Siz istikrarlısınız."

Elend başını olumsuzca bir şekilde salladı. "Bizler diğerlerinden bile daha savunmasızız Valette."

"Ama sizin servetiniz büyük," dedi Vin. "Siz sözleşmelere bel bağlamıyorsunuz."

"Gözle görülür olmayabilirler ama yine de varlar Valette," dedi Elend sessizce. "Biz iyi rol yapıyoruz ve diğerleri de bizim aslında olduğumuzdan daha fazlasına sahip olduğumuzu sanıyor. Ama Lord Hükümdar'ın ev vergileriyle... Eh bizim bu şehirde bu kadar fazla güce sahip olabilmemizin tek yolu gelir. Gizli gelir."

Vin kaşlarını çattı ve Elend daha da yakınına eğilerek neredeyse bir fısıltı şeklinde konuştu. "Benim ailem Lord Hükümdar'ın atiyumunu çıkarıyor Valette," dedi. "İşte bizim zenginliğimiz oradan geliyor. Bir açıdan bizim istikrarımız neredeyse tamamıyla Lord Hükümdar'ın kapislerine bağlı. O atiyumu kendisi çıkarma zahmetine girmeyi sevmiyor ama eğer teslimat düzeni sekteye uğrarsa *epey* bir huzursuzlanıyor."

Daha fazla öğren, dedi içinden bir ses Vin'e. *İşte sır bu: Kelsier'in ihtiyacı olan şey bu.* "Ah Elend," diye fısıldadı Vin. "Bunu bana söylememen gerekir."

"Neden söylemeyeyim? Ben sana güveniyorum," dedi Elend. "Bak, işlerin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamın gerekiyor. Son zamanlarda atiyum kaynağında bazı sorunlar oluyor. Bir keresinde... Ee, birkaç yıl önce bir şey oldu. O zamandan beri işler farklı. Babam Lord Hükümdar'ın kotasını dolduramıyor ve bu son defasında..."

"Ne?"

"Ee, diyelim ki işler kısa süre sonra Venturelar için çok kötü bir hâle gelebilir," dedi Elend sıkıntılı görünerek. "Lord Hükümdar o atiyuma bel bağlıyor Valette; bu onun aristokrasiyi kontrol altında tutmak için birincil yollarından biri. Atiyumu olmayan bir ev, kendini Sissoylulara karşı koruyamayacak olan bir evdir. Lord Hükümdar pazarı büyük bir rezervi elinde tutarak kontrol ediyor ve bu da onu aşırı derecede zenginleştiriyor. O ordularının parasını atiyumu ender kılıp, sonra da fazladan atiyum kırıntılarını aşırı fiyatlardan satarak ödüyor. Eğer Ailomansi ekonomisi hakkında daha fazla şey bilseydin, bu büyük ihtimalle serin için çok daha anlaşılır olurdu."

Ah, güven bana. Senin düşündüğünden daha fazlasını anlıyorum. Ve şimdi ise gerekenden çok daha fazlasını biliyorum.

Elend duraklayarak bir obligatör balkon yolundan yürüyerek yanlarından geçerken hoş bir şekilde gülümsedi. Obligatör geçerken onlara şöyle bir baktı; dövmeler ağının içindeki gözleri düşünceliydi.

Elend obligatör geçer geçmez Vin'e geri döndü. "Senin gitmeni istiyorum," diye tekrar etti. "İnsanlar benim sana dikkat gösterdiğimi biliyor. Umarım ki bunu sadece babama inat olsun diye yaptığımı varsayarlarsa ama yine de seni kullanmaya çalışabilirler. Büyük Evler sadece bana ve babama düşmanlıklarından seni ve bütün aileni yok etmekten hiç çekinmezler. Gitmen gerek."

"Bunu... düşüneneğim," dedi Vin.

"Düşünmek için fazla zaman kalmadı," diyerek onu uyardı Elend. "Bu şehirde olan bitenlerin içine fazla bulaşmadan önce senin gitmeni istiyorum."

Ben senin düşündüğünden çok daha fazla bulaşmış durumdayım zaten. "Bunu düşünceğimi söyledim," dedi Vin. "Bak Elend, sanırım sen kendin hakkında daha fazla endişelenmelisin. Ben Shan Elariel'in sana zarar vermek için bir şeyler deneyeceğini düşünüyorum."

"Shan mı?" dedi Elend eğlenerek. "O zararsız."

"Ben öyle düşünmüyorum Elend. Senin daha dikkatli olman gerek."

Elend güldü. "Bize bir bak... ikimiz de birbirimizi, durumunun ne kadar korkunç derecede kötü olduğuna ikna etmeye çalışırken inatla diğerini dinlemeyi reddediyor."

Vin durakladı, sonra da gülümsedi.

Elend içini çekti. "Beni dinlemeyeceksin, değil mi? Senin gitmeni sağlamak için yapabileceğim herhangi bir şey yok mu?"

"Şu anda yok," dedi Vin sessizce. "Bak, Elend, sadece sahip olduğumuz zamanın birlikte tadını çıkaramaz mıyız? Eğer işler bu şekilde devam edecek olursa, bir süre için bunun gibi başka fırsatımız pek olmayabilir."

Elend durdu ve sonra başıyla onayladı. Vin onun hâlâ sıkıntılı olduğunu görebiliyordu ama yine de yürüyüşlerine devam ederlerken Vin'in tekrar koluna girmesine izin verdi. Bir şey Vin'in dikkatini çekene kadar bir süre için birlikte sessizce yürüdüler. Ellerini Elend'in kolundan çekti ve uzanarak onun elini kavradı.

Elend ona göz atarak Vin onun elindeki yüzüğü parmağıyla tıklattırken şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Gerçekten de metalmiş," dedi Vin biraz şaşırarak.

Elend başını sallayarak onayladı. "Saf altın."

"Ama ya..."

"Allomanserler mi?" diye sordu Elend. Omuz silkti. "Bilmiyorum. Onlar benim uğraşmak zorunda kaldığım türden bir şey değil. Siz plantasyonlarda metal takmıyor musunuz?"

Vin başını sallayarak saçındaki tokalardan birini tıklattı. "Boyalı tahta," dedi.

Elend başını salladı. "Büyük ihtimalle akıllıcadır," dedi. "Ama eh, Luthadel'de ne kadar uzun kalırsan, burada akıllılık adına o kadar az şey yaptığımızın farkına varırsın. Lord Hükümdar metal yüzükler takıyor ve bu nedenle asiller de öyle yapıyor. Bazı filozoflar bunların hepsinin onun planının bir parçası olduğunu söylüyor. Lord Hükümdar metal takıyor çünkü asillerin onu taklit edeceğini ve dolaşısıyla da onun Sorgucularına kendileri üzerinde güç vereceklerini biliyor."

"Sen katılıyor musun?" diye sordu Vin yürürlerken tekrar koluna girerek. "Yani filozoflara?"

Elend başını sallayarak reddetti. "Hayır," dedi daha alçak bir sesle. "Lord Hükümdar... o sadece kibirli. Ben uzun zaman önceki savaşçıları okumuştum. Savaşa üzerlerinde zırh olmadan giderlermiş; sözde ne kadar cesur ve güçlü olduklarını kanıtlamak için. Ben bunun da böyle olduğunu düşünüyorum, gerçi çok daha ince-likli bir düzeyde. O gücüyle hava atmak için metal takıyor, bizim ona yapabilecek

olduğumuz herhangi bir şeye karşı ne kadar korkusuz, ne kadar umursamaz olduğunu göstermek için."

Eh, Lord Hükümdar'a kibirli diyebiliyor, diye düşündü Vin. Belki de ona biraz daha fazlasını itiraf ettirebilirim...

Elend duraklayarak saate doğru göz attı. "Korkarım ki bu akşam çok fazla zamanım yok Valette."

"Doğru," dedi Vin. "Senin gidip arkadaşlarınla buluşman gerekiyor." Elend'e bir göz atarak onun tepkisini ölçmeye çalıştı.

Pek de şaşırmış gibi görünmüyordu. Sadece ona doğru bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de öyle yapacağım. Oldukça dikkatlisin."

"Bu fazla dikkat gerektirmiyor," dedi Vin. "Ne zaman Hasting, Venture, Lekal ya da Elariel Kalesi'nde olsak, sen aynı insanlarla kaçıp gidiyorsun."

"Benim içki arkadaşlarım," dedi Elend gülümseyerek. "Bugünün politik ikliminde pek makul bir grup değil ama babamı kızdırmaya faydası oluyor."

"Bu toplantılarda ne yapıyorsunuz?" diye sordu Vin.

"Felsefe konuşuyoruz, çoğunlukla," dedi Elend. "Biz nispeten sıkıcı bir grubuz ki sanırım bu eğer bizden herhangi birini tanıyorsan pek de şaşırtıcı değil. Hükümet hakkında, politika hakkında... Lord Hükümdar hakkında konuşuyoruz."

"Ne olmuş ona?"

"Ee, biz onun Son İmparatorluk'ta yaptığı şeylerin bazılarından hoşlanmıyoruz."

"O zaman onu gerçekten de devirmek istiyorsunuz!" dedi Vin.

Elend ona garip bir bakış attı. "Onu devirmek mi? Sana bunu düşündürten ne Valette? O Lord Hükümdar. O Tanrı. Bizim onun iktidarda olmasına karşı yapabileceğimiz herhangi bir şey yok." Yürümeye devam ederlerken başını çevirdi. "Hayır, arkadaşlarım ve ben, biz sadece... Son İmparatorluk'un biraz daha farklı olabilmesini diliyoruz. Şimdi işleri değiştiremeyiz ama belki bir gün, eğer hepimizin önümüzdeki bir yılı filan sağ atlattığını varsayarsak, Lord Hükümdar'ı etkileyebilecek konumlarda olacağız."

"Ne yapmak için?"

"Eh, şu birkaç gün önceki idamları al," dedi Elend. "Ben onların bir faydası olduğunu sanmıyorum. Skaalar isyan etti. Misilleme olarak Nezaret birkaç yüz rasgele kişiyi idam etti. Bu halkı daha da fazla kızdırmaktan başka ne işe yarayacak ki? Böylece bir sonraki isyan daha da büyük olacak. Bu Lord Hükümdar'ın daha çok kişinin kafasının kesilmesini emredeceği anlamına mı geliyor? Bu en sonunda hiç skaa kalmayana kadar daha ne kadar devam edebilir?"

Vin düşünceli bir şekilde yürüyordu. "Peki ya sen ne yapardın Elend Venture?" dedi en sonunda. "Eğer iktidar sende olsaydı?"

"Bilmem," diye itiraf etti Elend. "Ben birçok kitap okudum, bazıları da okumamam gereken kitaplardı ve hiçbir basit cevap bulamadım. Ancak insanların kafasını kesmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğinden oldukça eminim. Lord Hükümdar çok uzun zamandır burada, insan onun daha iyi bir yol bulmuş olmasını bekler.

Ama her neyse, buna daha sonra devam etmemiz gerekecek . " Yavaşlayarak Vin'e bakmak için döndü.

"Zaman geldi mi?" diye sordu Vin.

Elend başıyla onayladı. "Onlarla buluşacağımıza söz verdim ve onlar biraz benim elime bakıyor gibi. Sanırım onlara geç kalacağımı söyleyebilirim..."

Vin bunu kabul etmedi. "Git arkadaşlarınla iç. Beni merak etme. Zaten benim de konuşmanı gereken birkaç kişi daha var." Onun da işe geri dönmesi gerekiyordu, Breeze ve Dockson onun vayması gereken yalanları hazırlamak ve planlamak için saatler harcamıştı ve partiden sonra Clubs'ın dükkânında onun raporunu bekliyor olacaktı.

Elend gülümsedi. "Belki de senin için bu kadar fazla endişelenmemem gerekir. Kim bilir, senin bütün politik manevralarını göz önüne alacak olursak, belki yakında Renoux Evi şehirdeki büyük güç ve ben de mütevazı bir dilenci olurum."

Vin gülümsedi ve o da eğilerek ona göz kırptı, sonra da merdivenlere doğru uzaklaştı. Vin yavaşça yürüverek balkon parmaklığına geldi ve aşağıdaki dans eden ve yemek yiyen insanlara baktı.

O zaman Elend bir devrimci değil, diye düşündü. Kelsier yine haklı çıktı. Bundan hiç sıkılıyor mu acaba.

Ama yine de Vin, Elend'e karşı büyük bir hayal kırıklığı hissedemiyordu. Herkes tanrı-imparatorlarını devirmeyi düşünecek kadar deli değildi. Elend'in kendi başına düşünmeye gönüllü olması gerçeği bile onu diğerlerinden farklı kılıyordu. O iyi bir adamdı ve onun güvenine lâyık olan bir kadını hak ediyordu.

Ne yazık ki onun Vin'i vardı.

Yani Venture Evi gizli gizli Lord Hükümdar'ın atiyumunu çıkarıyor, diye düşündü. Hathsin Çukurları'nı idare edenler onlar olmalı.

Bu bir ev için içinde olması dehşet verici derecede sallantılı bir pozisyondu; mali durumları doğrudan Lord Hükümdar'ı memnun etmelerine dayanıyordu. Elend dikkatli olduğunu düşünüyordu ama Vin endişeliydi. Elend, Shan Elarieli yeteri kadar ciddiye almıyordu; Vin bu kadarından emindi. Dönerek azimli bir şekilde balkondan ana salona indi.

Shan'ın masasını kolaylıkla buldu. Kadın her zaman büyük bir grup refakatçisiyle birlikte oturur, plantasyonuna hükmeden bir lord gibi dururdu. Vin durakladı. Hiçbir zaman doğrudan Shan'a yaklaşmamıştı. Ancak birilerinin Elend'i koruması gerekiyordu; belli ki kendisi bunu yapmak için fazlasıyla akılsızdı.

Vin ona doğru ilerledi. Shan'ın Terrislisi Vin'i yaklaşıırken inceledi. O Sazed'den çok farklıydı, onda aynı... ruh yoktu. Bu adamın yüz ifadesi taştan oyulmuş bir yaratık gibi dümdüzdü. Leydilerin birkaç tanesi Vin'e doğru onaylamayan bakışlar attılar ama pek çoğu, Shan da dâhil olmak üzere onu görmezden geldi.

Vin masanın yanında sıkıntılı bir şekilde ayakta durdu, konuşmanın bitmesini bekliyordu. Hiç umut yoktu. En sonunda Shan'ın yakınına doğru birkaç adım attı.

"Leydi Shan?" diye seslendi.

Shan buz gibi bir bakışla döndü. "Seni çağırtmadım taşra kızı."

"Evet ama ben sizin söylemiş olduğunuz gibi bazı..."

"Artık senin hizmetime ihtiyaç duymuyorum," dedi Shan başını çevirerek. "Elend Venture'yla kendi başıma ilgilenbilirim. Şimdi iyi bir küçük sersem ol ve beni rahatsız etmeyi kes."

Vin afallamış bir şekilde durdu. "Ama planınız..."

"Dedim ki artık sen gerekli değilsin. Önceden sana sert davrandığımı mı düşünüyorsun, kız? O benim iyi tarafıma denk geldiğin bir zamandı. Beni kızdırmayı şimdi dene."

Vin kadının küçültücü bakışlarının karşısında refleks olarak soldu. Shan... tiksinmiş gibi görünüyordu. Kızgın hatta. Kıskanç mı?

Anlamış olmalı, diye düşündü Vin. *En sonunda Elend'le sadece oynamadığının farkına vardı. Benim Elend'i umursadığımı biliyor ve benim onun sırlarını tutacağıma inanmıyor.*

Vin çekilerek masadan uzaklaştı. Görünüşe göre Shan'ın planlarını keşfetmek için başka yöntemler kullanması gerekecekti.

Sık sık söylediğinin aksine, Elend Venture kendisinin kaba bir adam olduğunu düşünmüyordu. O daha çok... sözel yanı güçlü olan bir filozoftu. İnsanların nasıl tepki vereceğini görmek için konuşmayı döndürmeye çalışmayı severdi. Eskilerin büyük düşünürleri gibi, o da sınırları zorlar ve sıra dışı yöntemlerle deney yapardı.

Elbette ki eski filozofların büyük bir kısmı en sonunda ihanet nedeniyle idam edildi, diye düşündü konyak bardağını gözlerinin önüne kaldırmış, düşünceli bir şekilde incelerken. Pek de örnek alınması iyi karşılanan kişiler sayılmazlardı.

Grubuyla bu akşamki politika konuşması bitmişti ve Elend birkaç arkadaşıyla birlikte Lekal Kalesi'nin balo salonunun bitişiğinde erkeklere ayrılmış olan salona geçmişti. Burası koyu yeşil renklerle döşeliydi ve koltuklar da rahatı; eğer biraz daha iyi bir ruh hâli içinde olsa okumak için güzel bir yer olurdu. Jastes onun karşısında oturmuş, hâinden memnun bir şekilde piposunu tütürüyordu. Genç Lekal'ın bu kadar sakin olduğunu görmek güzeldi. Bu son birkaç hafta onun için zor olmuştu.

Ev savaşı, diye düşündü Elend. *Ne kadar da kötü bir zamanlama. Neden şimdi? İşler o kadar da iyi gidiyordu...*

Birkaç saniye sonra Telden tekrar doldurduğu içkisiyle geri döndü.

"Buradaki hizmetkârların herhangi bir tanesi sana yeni bir içki getirirdi, sen de biliyorsun," dedi Jastes piposuyla işaret ederek.

"Bacaklarımı esnetesim vardı," dedi Telden üçüncü koltuğa yerleşirken.

"Ve geri dönerken de en azından üç tane kadına asıldın," dedi Jastes. "Savdım."

Telden içkisini yudumlayarak gülümsedi. İri adam asla *oturmazdı*; o yayılırdı. Telden durum ne olursa olsun rahat ve sakin görünebiliyordu; iyi kesimli takımları ve güzelce şekillendirilmiş saçlarıyla imrenilecek derecede yakışıklıydı.

Belki ben de böyle şeylere birazcık daha fazla dikkat göstermeliyim, diye düşündü Elend kendi kendine. *Valette benim saçımın bu hâline katlanıyor ama eğer şekillendirirsem daha mı çok beğenirdi?*

Elend sık sık bir modacı ya da bir terziye uğramaya niyet ederdi ama sonra dikkati başka şeylere yoğunlaşırdı. Çalışmalarının içinde kaybolup gider ya da kitap okuyarak fazla uzun zaman harcarlı, sonra ise kendisini randevularına geç kalmış olarak bulurdu. Her zamanki gibi.

"Elend bu akşam sessiz," dedi Telden. Loş salonda oturan başka centilmen grupları olsa da koltuklar konuşmaların mahremi kalmasına izin verecek şekilde aralıklı olarak yerleştirilmişti.

"Son zamanlarda hep böyle oluyor," dedi Jastes.

"Ha, evet," dedi Telden hafifçe yüzü asılarak.

Elend onları, imalarını sezecek kadar iyi tanıyordu. "Şimdi, bak, neden insanlar böyle olmak zorunda? Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, neden basitçe söylemiyorsunuz?"

"Politika dostum," dedi Jastes. "Bizler, eğer sen farkına varmadıysan, aristokratız."

Elend gözlerini devirdi.

"Peki, söyleyeyim," dedi Jastes elini saçlarının içinden geçirerek; bu hareket Elend'in genç adamın artmakta olan kelliğine biraz olsun katkıda bulunduğundan emin olduğu bir endişe hareketiydi. "O Renoux kıızıyla çok fazla zaman geçiriyorsun Elend."

"Bunun basit bir açıklaması var," dedi Elend. "Gördüğünüz gibi, ben ondan hoşlanıyorum."

"İyi değil Elend," dedi Telden başını sallayarak. "İyi değil."

"Neden?" diye sordu Elend. "Sen kendin sınıf farklılıklarını görmezden gelmekten yeteri kadar memnun görünüyorsun Telden. Senin odadaki hizmetçi kızların yansına asıldığını gördüm."

"Ben evimin vârisi değilim," dedi Telden.

"Ve bu kızlar güvenilir," dedi Jastes. "Bu kadınları benim ailem kiraladı; onların evlerini, geçmişlerini ve sadakatlerini biliyoruz."

Elend kaşlarını çatı. "Ne ima ediyorsun?"

"O kııda garip olan bir şeyler var Elend," dedi Jastes. Her zamanki endişeli hâline geri dönmüştü, piposu masanın üstündeki tutacağında unutulmuş olarak duruyordu.

Telden başını sallayarak onayladı. "Sana fazlasıyla hızlı yakınlaştı Elend. O bir şeyler istiyor."

"Ne gibi?" diye sordu Elend sinirlenmeye başlayarak.

"Elend, Elend," dedi Jastes. "Sadece oynamak istemediğini söyleyerek oyundan kaçamazsın. Seni bulur. Renoux tam ev gerginlikleri artmaya başlarken şehre geldi ve yanında da ailenin hiç bilinmeyen bir kızını getirdi; anında Luthadel'deki en önemli ve bekâr genç adama kur yapmaya başlayan bir kız. Bu sana hiç garip görünmüyor mu?"

"Aslında sadece benim okurna yerimi çalmış olduğu için olsa da, ona ilk yaklaşan ben oldum," dedi Elend.

"Ama sana bu kadar hızlı bir şekilde bağlanmış olmasının şüphe çekici olduğunu itiraf etmek zorundasın," dedi Telden. "Eğer aşk maceralarına bulaşacaksan bir şeyi öğrenmen gerekiyor Elend! İstiyorsan kadınlarla oynayabilirsin ama kendine onlara fazla yaklaşıma iznini verme. Sorun işte o zaman başlar."

Elend başını salladı. "Valette farklı."

Diğer ikisi bakiştılar, sonra da Telden omuz silkerek içkisine geri döndü. Ancak Jastes içini çekti, sonra da ayağa kalkarak gerindi. "Her neyse, benim büyük ihtimalle gitmem gerek."

"Bir içki daha," dedi Telden.

Jastes başını sallayarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Balo gecelerinde ebeveynlerimin nasıl olduğunu biliyorsun. Eğer dışarı çıkıp misafirlerin en azından *bazılarına* veda etmezsem, haftalar boyunca bu yüzden başımın etini yerler."

Genç adam onlara iyi geceler diledi ve ana balo salonuna doğru yürüyerek uzaklaştı. Telden içkisini yudumlayarak Elend'e dik dik bakıyordu.

"Onun hakkında düşünmüyorum," dedi Elend ters ters.

"O zaman ne düşünüyorsun?"

"Bu geceki toplantı," dedi Elend. "Gidişattan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim."

"Aman," dedi iri adam elini sallayarak. "Sen de Jastes kadar kötü olmaya başlıyorsun. Bu toplantılara sadece rahatlamak ve arkadaşlarıyla eğlenerek vakit geçirmek istediği için katılan adama ne oldu?"

"O adam endişeli," dedi Elend. "Arkadaşlarının bazıları onun beklediğinden daha yakın zamanda evlerinin idaresini üstlenmek zorunda kalabilir ve hiçbirimizin hazır olmadığından endişe ediyor."

Telden küçümser bir havayla burnundan soludu. "Olayı o kadar dramatikleştirme," dedi boş bardaklarını almak için gelen hizmetçi kıza gülümseyip göz kırparken. "Benim içimde bunların hepsinin sadece geçip gideceğine dair bir his var. Birkaç ay sonra geri dönüp bakacağız ve bütün bu kaygıların ne hakkında olduğunu merak edeceğiz."

Kael Tekiel geri dönüp bakmayacak, diye düşündü Elend.

Ancak konuşma devam etmedi ve Telden de neden sonra izin isteyerek kalktı. Elend bir süre daha oturdu, bir kere daha okumak için *Toplunun Emirleri*'ni açtı ama konsantre olmakta zorluk çekiyordu. Konyak bardağını parmaklarının arasında çevirdi ama daha fazla içmedi.

Valette hâlâ burada mı acaba... toplantı bittiği zaman Elend onu bulmaya çalışmıştı ama görünüşe göre o sırada Valette'in kendisi de özel bir toplantıdaydı.

O kız politikayla kendi iyiliği için gerekenden daha fazla ilgili, diye düşündü. Belki de Elend sadece kıskanıyordu; daha Luthadel'de sadece birkaç ay geçirmişti ve daha şimdiden Elend'den daha becerikliymiş gibi görünüyordu. O kadar korkusuz, o kadar cesur, o kadar... ilgi çekiciydi ki. Elend'e beklemesi öğretilmiş olan aristokratik klişelerin hiçbirisine uymuyordu.

Jastes haklı olabilir mi, diye düşündü. Diğer kadınlardan kesinlikle farklı ve onun hakkında benim bilmediğim bir şeyleri olduğunu da ima etti.

Elend bu düşünceyi aklından kovaladı. Valette farklıydı, doğru ama ayrıca o bir açıdan masumdu da. Hevesli, merak ve cesaretle doluydu.

Elend onun için endişeleniyordu; Luthadel'in ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmediği belliydi. Şehir politikasında basit partiler ve önemsiz dalaverelerden çok daha fazlası vardı. Eğer birileri onunla ve amcasıyla ilgilenmek için bir Sis-soylu göndermeye karar verirse ne olurdu? Renoux'un bağlantıları iyi değildi ve Fellise'de birkaç suikast gerçekleşecek olursa aristokrasinin hiçbir üyesi gözünü bile kırpamazdı. Valette'in amcası doğru önlemlerin nasıl alınacağını biliyor muydu? Allomanserler konusunda hiç düşünmüş müydü?

Elend içini çekti. Onun Valette'in buralardan gittiğinden emin olması gerekiyordu. Tek seçenek buydu.

At arabası Venture Kalesi'ne ulaşana kadar, Elend fazla içmiş olduğuna karar vermişti. Yatağını ve yastıklarını iple çekerek odasına doğru gitti. Ancak yatak odasına giden yol babasının çalışma odasının yanından geçiyordu. Kapı açıktı ve geç saate rağmen hâlâ dışarı ışık sızıyordu. Elend halı kaplı zeminin üzerinde sessizce yürümeye çalıştı ama o hiçbir zaman yeteri kadar sinsi olmamıştı.

"Elend?" diye geldi babasının sesi çalışma odasından. "Gel buraya."

Elend sessizce içini çekti. Lord Straff Venture pek bir şeyi kaçırılmazdı. O bir Kalaygözdü; hisleri o kadar kuvvetliydi ki büyük ihtimalle Elend'in arabasını dışarıda yaklaşıırken duymuştu. *Eğer onunla şimdi ilgilenmezsem, aşağı inip onunla konuşana kadar beni rahatsız etmeleri için hizmetkârları yollayacak...*

Elend döndü ve yürüyerek çalışma odasına girdi. Babası koltuğunda oturmuş, sessizce Venture kandrası TenSoon'la konuşuyordu. Elend hâlâ yaratığın bir zamanlar Hasting ev personelinden birisine ait olan en yeni vücuduna alışamamıştı. O kendisini fark ederken Elend titredi. TenSoon eğildi, sonra da sessizce çekilerek odayı terk etti.

Elend kapının çerçevesine yaslandı. Straff'in koltuğu kitaplarla dolu birkaç raf önünde duruyordu; Elend babasının hiçbir zaman tek bir tanesini bile okumamış olduğundan kesinlikle emindi. Oda iki lamba ile aydınlatılmaktaydı, dışarı az ışık vermeleri için kapakları neredeyse kapatılmıştı.

"Bu geceki baloya katıldın," dedi Straff. "Ne öğrendin?"

Elend elini uzatarak alnını ovuşturdu. "Fazlasıyla çok konyak içmeye meyilli olduğumu."

Straff bu yorumdan hoşlanmamıştı. O mükemmel bir imparatorluk asiliydi; uzun boylu, katı omuzlu, üzerinde her zaman özel dikilmiş yelek ve takım elbise. "Yine o... kadınla mı görüştün?" diye sordu.

"Valette mi? Hi, evet. Ama istediğim kadar uzun süreli olarak değil."

"Sana onunla birlikte zaman geçirmeyi yasakladım."

"Evet," dedi Elend. "Hatırlıyorum."

Straff'ın yüz ifadesi karardı. Ayağa kalkarak masaya doğru yürüdü. "Ah Elend," dedi. "Ne zaman bu çocuksu mizacını bir kenara bırakacaksın? Sadece bana inat olsun diye aptal gibi davrandığının farkına varmadığını mı sanıyorsun?"

"Aslında ben 'çocuksu mizacımı' bir süre önce bir kenara bıraktım baba; sadece görünüşe göre benim doğal eğilimlerim senin canını sıkma konusunda daha iyi işliyor. Keşke bunu daha erken öğrenmiş olsaydım, bu daha genç olduğum yıllarda beni epey bir zahmetten kurtarırdı."

Babası homurdandı, sonra da bir mektubu kaldırdı. "Bunu kısa bir süre önce Staxles'a dikte ettirdim. Yarın öğleden sonra Lord Tegas'la olan bir yemek randevusunun kabulü. Eğer bir ev savaşı *gerçekten* çıkarsa, Hastingleri olabildiği kadar çabuk yok edebilecek bir konumda olacağımızdan emin olmak istiyorum ve Tegas güçlü bir müttefik olabilir. Onun bir kızı var. Senin de öğle yemeğinde onunla birlikte olmanı istiyorum."

"Bir düşüneyim," dedi Elend parmağıyla başına vurarak. "Yarın sabah nasıl bir durumda olacağımdan emin değilim. Çok fazla konyak, hatırladın mı?"

"Orada olacaksın Elend. Bu bir rica değil."

Elend durakladı. Bir parçası babasını terslemek, direniş göstermek istiyordu; nerede yemek yiyeceği umurunda olduğu için değil, çok daha önemli bir şey için.

Hasting şehirdeki en güçlü ikinci ev. Eğer onlarla bir ittifak kuracak olursak, birlikte Luthadel'i kargaşadan koruyabiliriz. Ev savaşını alevlendirmek yerine durdurabiliriz.

İşte kitaplarının ona yapmış olduğu şey buydu; onu isyankâr bir züppeden, bir filozof özentisine çevirmişlerdi. Ne yazık ki çok uzun bir süredir aptallık ediyordu. Traff'ın oğlundaki değişikliği fark etmemiş olmasında şaşılacak bir şey var mıydı? Daha Elend'in kendisi ancak fark etmeye başlıyordu.

Straff ona ateş püsküren gözlerle bakmaya devam etti ve Elend de bakışlarını kaçırdı. "Bunu düşüneneğim," dedi.

Straff hor görerek elini salladı ve döndü.

Elend gururundan bir şeyleri kurtarmaya çalışarak devam etti. "Senin Hastingler hakkında endişe etmene bile büyük olasılıkla gerek yok. Onlar da görünüşe göre şehirden kaçmak için hazırlık yapıyor."

"Ne? Bunu nereden duydun?" diye sordu Traff.

"Baloda," dedi Elend önemsemez bir şekilde.

"Ben senin önemli bir şey öğrenmediğini söylediğini hatırlıyorum."

"Bak şimdi, ben hiçbir zaman öyle bir şey söylemedim. Benim sadece içimden seninle paylaşmak gelmemiştii."

Lord Venture yüzünü astı. "Neden umurumda olduğundan bile emin değilim; senin öğreneceğin herhangi bir şeyin değerinin olmayacağı kesin. Seni politikada eğitmeye çalıştım velet. Gerçekten de denedim. Ama şimdi... Eh, umuyorum ki senin öldüğünü görecekt kadar yaşarım, çünkü eğer bir gün kontrolü sen alacak olursan, bu ev fena günler görecekt."

"Ben senin düşündüğünden daha fazlasını biliyorum baba."

Straff tekrar koltuğuna oturmak için yürürken güldü. "Ondan şüpheliyim ve-
let. Sen daha doğru düzgün bir kariyi bile yatağa atamıyorsun; senin bunu dene-
diğinden haberimin olduğu tek ve de son seferde, seni kerhaneye ben kendim
götürmek zorunda kaldım."

Elend kızardı. *Dikkat et*, dedi kendi kendisine. *Ondan kasıtlı olarak bahsediy-
yor. Bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyor.*

"Git yat velet," dedi Straff bir elini sallayarak. "Berbat görünüyorsun."

Elend bir an dikildi, sonra nihayet koridora çıkarak kendi kendine sessizce içini
çekti.

İşte onlarla aranızdaki fark bu Elend, diye düşündü. *O okuduğun filozoflar
deirimciydiler. Onlar idam riskini almaya gönüllüydüler. Sen daha babana bile
karşı duramıyorsun.*

Yorgun bir şekilde yürüyerek odasına gitti ve garip bir şekilde kendisini bekle-
mekte olan bir hizmetkâr buldu.

Elend yüzünü astı. "Evet?"

"Lord Elend, bir misafiriniz var," dedi adam.

"Bu saatte mi?"

"Lord Jastes Lekal, lordum."

Elend başını hafifçe bir yana yatırdı. *Lord Hükümdar adına, ne var?* "Oturma
odasında bekliyordur herhâlde?"

"Evet lordum," dedi hizmetkâr.

Elend pişmanlıkla odasına sırtını dönerek koridordan aşağı doğru yöneldi.
Jastes'ı sabırsız bir şekilde beklerken buldu.

"Jastes?" dedi Elend yorgun bir şekilde yürüyerek oturma odasına girerken.
"Umarım bana söyleyecek çok önemli bir şeyin vardır."

Jastes bir an için normalde olduğundan bile daha endişeli görünerek rahatsızca
kıvrandı.

"Ne var?" diye sordu sabrı tükenmekte olan Elend.

"Kız hakkında."

"Valette mi?" diye sordu Elend. "Buraya Valette'i tartışmak için mi geldin? *Bu
saatte mi?*"

"Sen arkadaşlarına daha fazla güvenmelisin," dedi Jastes.

Elend homurdandı. "*Senin kadınlar hakkındaki bilgine mi güveneceğim? Kusu-
ra bakma Jastes ama hiç sanmıyorum.*"

"Onu takip ettirdim Elend," diye pat diye söyledi Jastes.

Elend durakladı. "Ne?"

"Onun at arabasını takip ettirdim. Ya da en azından birilerine onun için şehir
kapılarını izlettim. Araba şehri terk ederken o içinde değildi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elend yüzü daha da asılarak.

"O at arabasının içinde değildi Elend," diye tekrar etti Jastes. "Onun Terrislisi
muhafızlar için kâğıtları çıkarırken, benim adamım gizlice yaklaştı ve araba pence-
resinden içeri baktı. Ama içeride kimse yoktu."

"Araba onu şehrin içinde bir yerlerde bırakmış olmalı. O diğer evlerin birinden bir casus, senin üzerinden babana ulaşmaya çalışıyorlar. Seni cezbedecek mükemmel kadını yaratmışlar; koyu saçlı, biraz gizemli ve sıradan politik yapının dışından. Onu senin onunla ilgilenmenin bir skandal yaratmasına yetecek kadar düşük seviyeli yaptılar, sonra da senin üzerine saldıılar."

"Jastes bu saçma..."

"Elend," diye lafını kesti Jastes. "Bana bir kere daha söyle: Onunla ilk kez nasıl karşılaştın?"

Elend durakladı. "Balkonda duruyordu."

"Senin okuma yerinde," dedi Jastes. "Herkes senin çoğu zaman gittiğin yerin orası olduğunu biliyor. Tesadüf mü?"

Elend gözlerini kapattı. *Valette değil. O bütün bunların bir parçası olamaz. Ama anında başka bir düşünce daha aklına geldi. Ona atıyım bahsettim! Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

Bu doğru olamazdı. Elend bu kadar kolaylıkla kandırılmış olduğuna inanamazdı. Ama... Bu riske girebilir miydi? O kötü bir oğuldu, doğru, ama evine ihanet etmezdi. Venture'nın yıkıldığını görmeyi istemiyordu; bir gün Venture'ya liderlik etmeyi, belki de bir şeyleri değiştirebilmeyi istiyordu.

Jastes'a veda etti, sonra da sarsak adımlarla odasına geri döndü. Ev politikaları hakkında düşünmek için kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu. Ancak en sonunda yatağına girdiği zaman uyuyamadığını fark etti.

Sonra kalkarak bir hizmetkâr çağırdı.

"Babama bir değiş tokuş yapmak istediğimi söyle," dedi adama. "Yann aynı istediği gibi onun öğlen yemeğine gideceğim." Elend durakladı, yatak odası kapısının yanında üzerinde akşam cübbesiyle duruyordu. "Karşılığında," dedi en sonunda, "Ona benim için birini takip edecek birkaç casus ödünç almak istediğimi söyle."

Diğerlerinin hepsi bana ihanet ettiği için Kwaan'ı idam ettirmiş olmam gerektiğini düşünüyor. Gerçeği söylemek gerekirse, eğer nereye gittiğini bilseydim onu büyük olasılıkla şu saniye öldürürdüm. Ancak o zamanlar bunu yapamamıştım işte.

O benim için bir baba gibi olmuştu. Bugün bile hâlâ neden bir anda benim Kahraman olmadığımı karar verdiğini bilmiyorum. Neden bana karşı dönerek bütün Cihanelçileri Meclisi'nin önünde benim aleyhimde konuştu?

Kazananın Zifir olmasını mı tercih ederdi? Muhakkak ki, eğer Kwaan'ın şimdi iddia ediyor olduğu gibi doğru kişi ben değilsem bile, Miraç Kuyusu'ndaki varlığımın Zifir'in dünyayı yok etmeye devam etmesi durumunda olacıklardan daha kötü olması hiç mümkün değil.

NEREDEYSE BİTTİ, DİYE okudu Vin.

Kampımızdan mağarayı görebiliyoruz. Mağaraya ulaşmak için birkaç saat daha yürümemiz gerekecek ama ben buranın doğru yer olduğunu biliyorum. Bunu bir şekilde hissedebiliyorum, orada üstümüzde olduğunu hissediyorum... zihnimin içinde, titreşiyor.

Ne kadar da soğuk. Kayaların buzdan yapılmış olduklarına yemin edebilirim ve kar da bazı yerlerde yolumuzu kazarak açmak zorunda kalacağımız kadar kalın. Rüzgâr her zaman esiyor. Fedik için korkuyorum; sisten oluşmuş yaratık ona saldırdığından beri pek eskisi gibi değil ve ben onun bir uçurumun kenarına yürüyüp yuvarlanacağından ya da yerdeki pek çok buzlu yarıktan birinin içine düşeceğinden endişe ediyorum.

Ancak Terrisliler bir harika. Onları getirmiş olmamız büyük bir şans çünkü hiçbir sıradan hamal bu yolculuktan sağ çıkamazdı. Terrisliler soğuşu umursuyormuş gibi görünmüyorlar; garip metabolizmalarıyla ilgili

bir şeyler onlara hava şartlarına karşı doğaüstü bir direnme becerisi veriyor. Belki de daha sonra kullanmak için vücutlarının ısını "hıktır-mışlardır"?

Ama güçleri hakkında konuşmuyorlar ve ben de bunun suçlusunun Rashek olduğundan eminim. Diğer hamallar onlara liderlik etmesi için Rashek'e bakıyor; gerçi ben onun hamallar üzerinde tam kontrol sahibi olduğunu düşünmüyorum. Bıçaklanmasından önce, Fedik Terrislilerin bizi burada buzların içinde terk edeceklerinden korkuyordu. Ancak ben bunun olacağını düşünmüyorum. Ben Terris kehanetlerinin takdiriyle buradayım, bu adamlar sadece aralarından bir tanesinin gözü beni tutmadı diye kendi dinlerine itaatsizlik etmeyecekler.

En sonunda Rashek ile yüzleştim. O benimle konuşmak istemiyordu tabii ki, ama ben onu zorladım. Zincirinden boşandığı zaman, Khlenium'a ve benim halkıma karşı nefreti üzerine uzun uzadıya konuştu. O bizim, halkını neredeyse kölelerden farksız hâle getirdiğimizi düşünüyor. O Terrislilerin çok daha fazlasını hak ettiğini düşünüyor. Kendi halkının doğaüstü güçleri nedeniyle "başat" olması gerektiğini söyleyip duruyor.

Ben onun sözlerinden korkuyorum çünkü içlerinde bir parça gerçek görüyorum. Dün hamallardan bir tanesi devasa büyüklükteki bir kayayı kaldırdı, sonra da neredeyse üstünkörü bir şekilde fırlatıp yolumuzdan attı. Ben bütün hayatım boyunca böylesine bir kuvvet gösterisi görmedim.

Bu Terrisliler çok tehlikeli olabilir diye düşünüyorum. Belki onlara adil olmayan bir şekilde davranmış olabiliriz. Ancak Rashek gibi adamların zapt edilmesi gerek; o mantıksız bir şekilde Terris'in dışındaki tüm halkların onları ezmiş olduğuna inanıyor. O bu kadar kırgın olmak için fazlasıyla genç bir adam.

Ne kadar da soğuk. Bu iş bittikten sonra, sanırım bütün yıl boyunca sıcak olan bir yerde yaşamayı isterim. Braches güneyde, ulu dağların ateş saçtığı adalarda böyle yerlerin olduğundan bahsetmişti.

Bütün bunlar bittiği zaman nasıl olacak? Ben tekrar sadece sıradan bir adam olacağım. Önemsiz bir adam. Kulağa hoş geliyor, hatta ılık bir güneş ve rüzgârsız bir gökyüzünden bile daha cazip. Çağların Kahramanı olmaktan çok yoruldum, şehirlere girdiğimde ya silahlı düşmanlık ya da fanatik tapınmayla karşılaşmaktan yoruldum. Bir avuç yaşlı adamın bir gün yapacağımı söylediği şeyler yüzünden sevmekten ve nefret edilmekten yoruldum.

Ben unutulmak istiyorum. Bilinmezlik. Evet, o iyi olurdu.

Eğer insanlar bu sözleri okursa, bilsinler ki güç ağır bir yük. Onun zincirleri tarafından bağlanmamayı arzulayın. Terris kehanetleri diyor ki

ben dünyayı kurtaracak güce sahip olacaktım. Ancak aynı kehanetler ima ediyor ki onu yok edecek güce de sahip olacaktım.

Kalbimin her arzusunu yerine getirme becerisine sahip olacaktım. "O hiçbir ölümünün sahip olmaması gereken otoriteyi üzerine alacak." Ancak filozoflar beni uyardı; eğer gücü kendi çıkarım için kullanacak olursam, benim bencilliğim onu lekelermiş.

Bu herhangi bir insanın üzerine alması mümkün olan bir yük mü? Böylesine bir ayartmaya herhangi bir insan direnebilir mi? Şimdi kendimi güçlü hissediyorum ama ben o güce dokunduğum zaman ne olacak? Dünyayı kurtaracağım, orası kesin ama ona el koymaya da çalışacak mıyım?

Dünyanın tekrar doğuşunun arifesinde, buzla kaplanmış bir kalemlle bu sayfaları karalarken işte korkularım bunlar. Rashek izliyor. Benden nefret ederek. Mağara yukarımızda uzanıyor. Titreşerek. Parmaklarım titriyor. Soğuk yüzünden değil.

Yarın bitecek.

Vin hevesle sayfayı çevirdi. Ancak kitapçığın arka sayfası boştu. Vin geri dönerek son birkaç satırı tekrar okudu. Sonraki giriş neredeydi?

Sazed son kısmı daha bitirmemişti herhâlde. Vin ayağa kalkıp gerinerek içini çekti. Günlüğün yeni bölümünün tamamını bir oturuşta bitirmişti, bu Vin'in kendisini bile şaşırtmış olan bir başarıydı. Renoux Malikânesi'nin bahçeleri önünde uzanmaktaydı; bakımlı patikalar, geniş dallı ağaçlar ve sessiz fiske Vin'in en sevdiği okuma yerini yaratıyordu. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve hava soğumaya başlıyordu.

Patikadan yukarı çıkarak köşke doğru ilerledi. Akşamın soğuşuna rağmen, Lord Hükümdar'ın tarif ettiği gibi bir yeri hayalinde bile canlandıramıyordu. Bazı uzak dağ zirvelerinde kar görmüştü ama karın yağdığı enderdi ve yağdığı anda bile çoğu zaman sadece buzla karışık su olurdu. Günler ve günler boyunca o kadar karın yağışını görmek, karın dev ezici çığlar hâlinde tepene düşmesi tehlikesini yaşamak...

Vin'in bir parçası böyle yerleri ne kadar tehlikeli olurlarsa olsun ziyaret edebilmeyi diliyordu. Her ne kadar günlük, Lord Hükümdar'ın yolculuğunun tamamını anlatıyor olmasa da anlatılan mucizelerin bazıları kulağa inanılmaz geliyordu; kuzeydeki buz tarlaları, büyük siyah göl, Terris şelaleleri.

Etrafın neye benzediği hakkında daha fazla ayrıntıdan bahsetseydi ya, diye düşündü kızgınlıkla. Lord Hükümdar endişe ederek çok fazla zaman harcıyordu. Gerçi itiraf etmek gerekirse, Vin yazdıkları sayesinde ona karşı garip bir... tanıdıklık hissetmeye başlamıştı. Aklında oluşan kişi ile o kadar fazla ölüme neden olan korkunç yarattığı ilişkilendirmekte zorluk çekiyordu. Miraç Kuyusu'nda ne olmuştu? Onu bu kadar sert bir şekilde ne değiştirmiş olabilirdi? Vin bunu öğrenmek zorundaydı.

Köşke ulaştı ve Sazed'i aramaya çıktı. Tekrar elbise giymeye başlamıştı; çete

üyeleri dışında birilerine pantolonla görünmek ona garip geliyordu. Yanından geçerken Lord Renoux'nun köşk vekilharcına gülümsedi ve kütüphaneye doğru ilerledi.

Sazed içeride değildi. Küçük masası boştu; lambası sönmüş, mürekkep hokkası boşalmıştı. Vin sıkıntıyla kaşlarını çattı. *Her nereye gittiyse, tercüme üzerinde çalışıyor olsa iyi olur!*

Tekrar alt kata inerek Sazed'i sordu ve bir hizmetçi onun ana mutfakta olduğunu söyledi. Vin yüzünü asarak arka koridor boyunca ilerledi. *Belki de atıştırarak bir şeyler alıyordur?*

Sazed'i küçük bir grup hizmetkârın arasında durmuş, masanın üstündeki bir listeye doğru işaret ederken ve alçak bir sesle konuşurken buldu. İçeri girerken Vin'i fark etmemişti.

"Sazed?" dedi Vin onun sözünü keserek.

Sazed döndü. "Evet, Valette Hanım?" diye sordu hafifçe eğilerek.

"Ne yapıyorsun?"

"Lord Renoux'nun erzak depolarıyla ilgileniyorum Hanımım. Her ne kadar size yardımcı olmak için atanmış olsam da ben hâlâ onun vekilharcıyım ve başka bir şeyle meşgul olmadığım zamanlarda ilgilenmem gereken görevlerim var."

"Tercümeye hemen geri dönecek misin?"

Sazed başını bir yana eğdi. "Tercüme mi Hanımım? O bitti."

"O zaman son nerede?"

"Onu size verdim," dedi Sazed.

"Hayır, vermedin," dedi Vin. "Bu onların mağaraya gitmesinden önceki gece bitiyor."

"Sonu bu Hanımım. Günlük oraya kadar gidiyor."

"Ne?" dedi Vin. "Ama..."

Sazed öbür hizmetkârlara bir göz attı. "Böyle şeylerden başkalarının yanındayken bahsetmememiz gerekir, diye düşünüyorum ben." Listeyi işaret ederek hizmetkârlara birkaç emir daha verdi, sonra da mutfaktan çıkarak yan bahçelere giderken Vin'e ona katılması için başıyla işaret etti.

Vin bir an için afallamış gibi dikildi, sonra da ona katılmak için aceleyle dışarı fırladı. "Böyle bitemez Saze. Ne olduğunu bilmiyoruz!"

"Tahminde bulunabiliriz, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed patika boyunca bahçede ilerlerken. Doğu bahçeleri Vin'in sık sık uğradığı bahçeler kadar gösterişli değildi; düzgün biçilmiş kahverengi çimenler ve tek tük çalılıklardan oluşuyordu.

"Neyin tahmininde bulunabiliriz?" diye sordu Vin.

"Lord Hükümdar dünyayı kurtarmak için gerekli olan şeyi yapmış olmalı çünkü... Eh, biz hâlâ buradayız."

"Sanırım öyledir," dedi Vin. "Ama sonra o gücü kendisine aldı. Olan şey bu olmalı; gücü bencilce kullanmanın ayartısına direnemedi. Ama neden başka bir kayıt yok? Neden başardıklarından daha fazla bahsetmiyor?"

"Belki de güç onu çok fazla değiştirmiştir," dedi Sazed. "Ya da belki de sadece artık daha fazla bir kavit tutma ihtiyacı hissetmemiştir. Hedefine başarıyla ulaşmıştı; ölümsüzlüğü de cabası. Kışımın sonsuza kadar yaşayacak olması durumunda, gelecek nesiller için bir günlük tutmak nispeten gereksiz oluyordur, diye düşünüyorum ben."

"Ama bu..." Vin hüsrarla dişlerini gıcırdattı. "Bu bir hikâye için hiç de tatmin edici bir son değil Sazed."

Sazed eğlenerek gülümsedi. "Dikkatli olun Hanımımı; okumaya fazla meraklı olursanız bir bilgine dönüşebilirsiniz."

Vin başını salladı. "Eğer okuduğum bütün kitaplar bunun gibi bitecekse mümkün değil."

"Eğer bu sizi teselli edecekse, günlüğün içeriği nedeniyle hayal kırıklığına uğrayan tek kişi siz değilsiniz," dedi Sazed. "Üstat Kelsier'in kullanabileceği pek bir şey de içermiyor; kesinlikle On Birinci Metal hakkında hiçbir şey yok. Ben kendimi nispeten suçlu hissediyorum çünkü kitaptan en çok fayda sağlayan ben oldum."

"Ama Terris dini hakkında da pek fazla bir şey yoktu."

"Pek fazla değil," diyerek ona katıldı Sazed. "Ama gerçekten de üzücü bir şekilde, 'pek fazla değil' ama daha önceden bildiklerimizden çok daha fazlası. Ben sadece bu bilgiyi aktarma fırsatı bulamayacak olduğumdan endişe ediyorum. Günlüğün tercüme edilmiş bir nüshasını kardeş Sırdaşlarımin kontrol edeceklerini bildiğim bir yere gönderdim; bu yeni bilginin de benimle birlikte ölmesi çok yazık olurdu."

"Ölmeyecek," dedi Vin.

"Ya? Hanımım birden bire bir iyimsere mi dönüştü?"

"Terrislim birden bire bir ukalaya mı dönüştü?" diyerek hemen karşılık verdi Vin.

"O her zaman öyleydi, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed hafif bir gülümsemeyle. "Bu onu kötü bir vekilharç yapan şeylerden bir tanesiydi; en azından efendilerinin çoğunun nazarında."

"O zaman onlar aptal olmalı," dedi Vin dürüstçe.

"Ben de o şekilde düşünmeyi tercih ediyorum Hanımım," diye cevap verdi Sazed. "Köşke geri dönmemiz gerek. Sisler geldiği zaman dışarıda olduğumuzun görülmemesi gerekir, diye düşünüyorum ben."

"Ben zaten tekrar sislere çıkacağım."

"Malikâne personelinin içinde sizin Sissoylu olduğunuzu bilmeyen pek çok kişi var Hanımım," dedi Sazed. "Bu tutulması gerekli olan bir sırdır, diye düşünüyorum ben."

"Biliyorum," dedi Vin dönerek. "Geri dönelim o zaman."

"Akıllıca bir fikir."

Birkaç saniye boyunca doğu bahçesinin incelikli güzelliğinin tadını çıkararak yürüdüler. Çimenler dikkatli bir şekilde biçilmiş ve hoş sıralar hâlinde düzenlenmişlerdi, arada bir de bu düzeni vurgulayan çalılar vardı. Güney bahçesi deresi.

ağaçları ve egzotik bitkileriyle çok daha muhteşemdi. Ama doğu bahçesinin de kendi dinginliği vardı, sadeliğin huzuru.

"Sazed?" dedi Vin alçak bir sesle.

"Evet Hanımım?"

"Hepsi değişecek, değil mi?"

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Her şey," dedi Vin. "Bir yıl içinde hepimiz ölmüşsek bile, çete üyeleri başka işlerde çalışmak için gitmiş olacak. Ham hüyük ihtimalle ailesinin yanına geri dönecek, Dox ve Kelsier yeni bir macera planlıyor olacak, Clubs dükkânını başka bir çeteye kiralayacak... hatta o kadar çok para harcadığımız bu bahçeler bile başka birilerine ait olacak."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Söylediğiniz şey olası. Gerçi, eğer işler iyi giderse, belki de gelecek yıl bu zamanlarda Luthadel'i skaa isyanı yönetiyor olacak."

"Belki," dedi Vin. "Ama yine de... her şey değişecek."

"Bu bütün yaşamın doğasıdır Hanımım," dedi Sazed. "Dünya değişmek zorunda."

"Biliyorum," dedi Vin iç çekerek. "Ben sadece istiyorum ki... Ee, ben ilk kez hayatımı gerçekten *seviyorum* Sazed. Çeteyle birlikte zaman geçirmeyi seviyorum ve Kelsier'le antrenman yapmayı da seviyorum. Hafta sonlarında Elend'le balolara gitmeyi seviyorum, bu bahçelerde seninle birlikte yürümeyi seviyorum. Ben bu şeylerin değişmesini istemiyorum. Ben hayatımın bundan bir yıl önce olduğu hâle geri dönmesini istemiyorum."

"Öyle olması gerekli değil Hanımım," dedi Sazed. "Durum daha iyiye gidebilir."

"Gitmeyecek," dedi Vin sessizce. "Daha şimdiden başlıyor; Kelsier eğitimimin neredeyse bitmiş olduğunu ima etti. Gelecekte pratik yaparken yalnız başıma olmam gerekecek."

"Elend'e gelince, o daha benim skaa olduğumu bile bilmiyor ve onun ailesini yok etmeye çalışmak benim işim. Venture Evi benim elimle yıkılmasa bile, onu başkaları yıkacak. Shan Elariel'in bir şeyler planlamakta olduğunu biliyorum ve onun komploları hakkında herhangi bir şey keşfetmeyi başaramadım."

"Ama bu sadece başlangıç. Bizler Son İmparatorluk ile yüzleşiyoruz. Büyük olasılıkla başarısız olacağız; dürüst olmak gerekirse, ben işlerin sonunda nasıl başka türlü olabileceğini düşünemiyorum bile. Mücadele edeceğiz, biraz iyilik yapacağız ama fazla bir şeyi değiştirmeyeceğiz ve ölmeyenlerimiz de hayatlarının kalan kısmını Sorguculardan kaçmakla geçirecek. Her şey değişecek Sazed ve ben bunu durduramıyorum."

Sazed şefkatle gülümsedi. "O zaman Hanımım, sadece elinizde olanın tadını çıkarın," dedi sessizce. "Gelecek sizi şaşırtacak, diye düşünüyorum ben."

"Belki," dedi Vin ikna olmamış bir şekilde.

"Ah, sizin sadece umut etmeye ihtiyacınız var Hanımım. Belki de bir parça iyi şans kazanmışsınızdır. Miraç'tan önce Astalsi olarak bilinen bir insan topluluğu vardı. Onlar her kişinin sınırlı miktarda kötü şans ile doğmuş olduğunu iddia

ederlerdi. Ve böylece ne zaman talihsiz bir olay olsa, kendilerini kutsanmış olarak düşünürlerdi çünkü ondan sonra hayatları sadece daha da iyiye gidebilirdi."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Bana biraz aptalca görünüyor."

"Ben öyle olduğuna inanmıyorum," dedi Sazed. "Bilakis Astalsiler oldukça gelişmişti; din ile bilimi epey derin bir şekilde birleştirirlerdi. Farklı renklerin farklı türdeki şansların işareti olduğunu düşünüyorlardı ve ışık ile renk tarifleri oldukça ayrıntılıydı. Bizim dünyanın Miraç'tan önce nasıl görünüyor olabileceğine dair sahip olduğumuz en iyi bilgilerin bazıları onlardan geliyor. Onların bir renk ölçeği vardı ve gökyüzünü mavinin en koyusu ve çeşitli bitkileri de yeşilin tonları olarak tarif ederlerdi."

"Her neyse, ben onların şans ve talih konusundaki felsefelerinin bilgece olduğunu düşünüyorum. Onlara göre, kötü bir hayat sadece gelecekteki şansın bir işaretiydi. Bu size uygun olabilir Hanımım, şansınızın her zaman kötü olamayacağı bilgisi sizin için faydalı olabilir."

"Bilmiyorum," dedi Vin şüpheli bir şekilde. "Yani; eğer kötü şansın sınırlıysa, iyi şansın da sınırlı olmaz mı? Ne zaman iyi bir şey olsa, hepsini tüketecek olduğumdan endişe ederdim."

"Hım. Sanırım bu sizin bakış açınıza bağlıdır Hanımım," dedi Sazed.

"Nasıl bu kadar iyimser olabiliyorsunuz?" diye sordu Vin. "Hem sen hem de Kelsier."

"Bilmiyorum Hanımım," dedi Sazed. "Belki de bizim hayatlarımız sizinkinden daha kolay olmuştur. Ya da belki sadece biz daha aptalızdır."

Vin sessizleşti. Dolambaçlı patikadan binaya doğru geri giderek kısa bir süre daha beraber ilerlediler ama yürüyüşlerini hızlandırmadılar. "Sazed, o gece yağmurda beni kurtardığın zaman Ferukemi kullandın değil mi?" dedi Vin en sonunda.

Sazed başını sallayarak onayladı. "Gerçekten de öyle. Sorgucu size fazlasıyla odaklanmıştı ve ben de gizlice onun arkasına gelmeyi başardım, sonra da bir taşla ona vurdum. Sıradan bir adamdan kat kat daha güçlü olmuştum ve darbem onu duvara fırlatarak, şüphem o ki birkaç kemiğini kırdı."

"O kadar mı?" diye sordu Vin.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisiniz Hanımım," dedi Sazed gülümseyerek. "Daha olağanüstü bir şeyler bekliyordunuz sanırsam?"

Vin başıyla onayladı. "O sadece... sen Ferukemi hakkında çok ketumsun. Bu da onu biraz daha gizemli kılıyor sanırım."

Sazed içini çekti. "Sizden saklayacak gerçekten de çok az şey var Hanımım. Ferukemi'nin asıl eşsiz gücü olan hatıraları depolama ve geri alma becerisini zaten siz tahmin etmiş olmalısınız. Güçlerin geri kalanları da size lehim ve kalay tarafından verilen güçlerden gerçekten de farklı değil. Birkaç tanesi biraz daha garip, bir Ferukemist'i daha ağır yapıyor ya da yaşını değiştiriyor ama bunların çok az askeri uygulama alanı var."

"Yaş mı?" dedi Vin kulakları dikilerek. "Kendini gençleştirebiliyor musun?"

"Pek sayılmaz Hanımım," dedi Sazed. "Hatırlayın, bir Ferukemist'in güçlerini

kendi vücudundan çekmesi gerek. Örneğin Ferukemist gerçekte olduğundan on yıl daha yaşlı görüneceği ve hissedeceği noktaya kadar yaşlanmış olarak birkaç hafta geçirebilir; sonra da o yaşı çatı bir süre için kendisini on yıl daha genç göstermek için çekebilir. Ancak Ferukemi'de bir denge olmak zorundadır."

Vin bir an için bunu düşündü. "Kullandığınız metal Allomansi'deki gibi fark ediyor mu?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Sazed. "Neyin depolanabileceğini metal belirler."

Vin başıyla onayladı ve Sazed'in söylediklerini düşünerek yürümeye devam etti. "Sazed, senin metalinden bir parça alabilir miyim?" diye sordu en sonunda.

"Benim metalim mi Hanımım?"

"Ferukemik bir depo olarak kullanmış olduğun bir şeyler," dedi Vin. "Ben onu yakmayı denemek istiyorum, belki o gücünden biraz kullanmamı sağlar."

Sazed meraklı bir şekilde kaşlarını çatı.

"Daha önce kimse bunu denedi mi?"

"Eminim ki birileri denemiştir," dedi Sazed. "Ama dürüst olmak gerekirse bir örneğini hatırlamıyorum. Belki de eğer gidip hafıza Bakırakullarını arayacak olursam..."

"Neden şimdi denememe izin vermiyorsun?" diye sordu Vin. "Temel metallerin birinden yapılmış olan bir şeyin var mı? Fazla değerli olmayan bir şeyleri depoladığın bir tane?"

Sazed durakladı, sonra da aşırı büyük kulak memelerinden birine uzanarak tıpkı Vin'in taktığına benzeyen bir küpeyi çıkardı. Küpeyi yerinde tutmak için kullanılan minik küpe arkalığını Vin'e verdi. "Saf lehimdir Hanımım. Onun içine orta miktarda güç depoladım."

Vin başını sallayarak onayladı ve minik iğneyi yuttu. Allomantik stoklarını yokladı ama iğnenin metali farklı herhangi bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu. Tereddütlü bir şekilde lehim yaktı.

"Bir şey var mı?" diye sordu Sazed.

Vin başıyla reddetti. "Hayır, ben farklı..." Sesi azalarak kesildi. Bir şeyler vardı, farklı bir şey.

"Ne oldu Hanımım?" diye sordu Sazed, sesinde karakterine uygun olmayan bir heyecan seziliyordu.

"Ben... gücü hissedebiliyorum Saze. Solgun, benim erişiminin çok ötesinde, ama içimde başka bir rezerv olduğuna yemin edebilirim, sadece senin metalini yaktığım zaman beliren bir şey."

Sazed yüzünü astı. "Hafif mi diyorsunuz? Sanki... rezervin bir gölgesini görebiliyor ama gücün kendisine erişemiyorsunuz gibi?"

Vin başıyla onayladı. "Nereden biliyorsun?"

"Bu başka bir Ferukemist'in metallerini kullanmaya çalıştığınız zaman hissettiniz şeydir Hanımım," dedi Sazed içini çekerek. "Sonucun bu olacağından şüphelenmeliydim. Güce erişemiyorsunuz çünkü o size ait değil."

"Ah," dedi Vin.

"Fazla hayal kırıklığına uğramanıza gerek yok Hanımım. Eger Allomanserler benim halkımdan güç çalabiliyor olsaydı, bu zaten biliniyor olurdu. Ancak zekice bir düşünceydi." Dönerek köşke doğru eliyle işaret etti. "Araba çoktan gelmiş, Toplantıya geç kaldık, diye düşünüyorum ben."

Vin de başını salladı ve köşke doğru adımlarını hızlandırdılar.

Komik, diye düşündü Kelsier kendi kendine Renoux Malikânesi'nin önündeki karanlık avlu boyunca süzülürken. *Sanki asilin birinin kalesine saldırırmış gibi kendi erime gizli gizli girmem gerekiyor.*

Ancak şöhreti düşünöldüğü zaman bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Hırsız Kelsier yeteri kadar dikkat çekiciydi, isyan teşvikçisi ve skaa ruhani lideri Kelsier ise daha bile meşhurdy. Bu ise elbette onun her gece kargaşa çıkarmasına engel oluyor değildi, sadece daha dikkatli olması gerekiyordu. Gittikçe daha fazla aile şchirden çekiliyordu ve güçlü evler de gittikçe daha da paranoyak hâle gelmekteydi. Bir açıdan, bu onları manipöle etmeyi daha kolaylaştırıyordu ama onların kalelerinin etrafında gizli gizli dolaşmak çok tehlikeli olmuştu.

Onlarla kıyaslandığı zaman, Renoux Malikânesi resmen savunmasızdı. Muhafızları vardı elbette ama hiç Siskanları yoktu. Renoux dikkatleri üzerine çekmek zorundaydı, çok fazla Allomanser onun göze batmasına neden olurdu. Kelsier gölgelerin içinde kalarak dikkatli bir şekilde binanın doğu kenarından dolaştı. Sonra da bir sikkeyi İterek kendini Renoux'nun balkonuna doğru fırlattı.

Kelsier hafifçe yere indi, sonra da cam balkon kapılarından içeriyi gözledi. Perdeler çekiliydi ama Kelsier; Dockson, Vin, Sazed, Ham ve Breeze'in Renoux'nun masasının etrafında ayakta durduklarını seçebiliyordu. Renoux ise odanın uzak köşesinde oturmuş, toplantının dışında kalıyordu. Onun kontratı Lord Renoux rolünü oynamayı içeriyordu ama plana mecbur olduğundan daha fazla katılma arzusu yoktu.

Kelsier başını iki yana salladı. *Bir suikastçının buraya girmesi fazlasıyla kolay olur. Vin'in Clubs'ın dükkânında uyumaya devam ettiğinden emin olmak gerek.* Renoux hakkında endişeli değildi; kandranın doğası gereği bir suikastçının bıçağından korkmasına gerek yoktu.

Kelsier hafifçe kapıyı tıklattı ve Dockson da gelerek kapıyı çekip açtı.

"Ve o muhteşem girişini yapıyor!" diye ilan etti Kelsier sispelerinin geriye atıp havalı bir şekilde odaya girerken.

Dockson homurdanarak kapıları kapattı. "İnsan gerçekten de sana bakmaya doyamıyor Kell. Özellikle de dizlerindeki kül lekeleriyle."

"Bu gece biraz sürünmek zorunda kaldım," dedi Kelsier umursamaz bir tavırla elini sallayarak. Lekal Kalesi'nin koruma duvarının tam altından geçen kullanılmayan bir akaçlama kanalı var. İnsan onu kapattıracaklarını düşünür."

"Endişe etmelerine gerek olduğundan şüpheliyim," dedi Breeze masanın yanından. "Siz Sissoyluların çoğu büyük olasılıkla sürünmek için fazlasıyla gururlusunuzdur. Ben senin bunu yapmayı kabullenmene şaşardım."

"Sürünmek için fazlasıyla gururlu mu?" dedi Kelsier. "Saçmalık! Yahu ben

derim ki biz Sissoylular sürünerek gezinmek için yeteri kadar alçakgönüllü olmamak için fazlasıyla gururluyuz, elbette ki ağırbaşlı bir şekilde olmak kaydıyla."

Dockson yüzünü asarak masaya yaklaştı. "Kell, dediğinden hiçbir şey anlaşılıyor."

"Biz Sissoyluların anlaşılır olmaya ihtiyacımız yoktur," dedi Kelsier kibirli bir şekilde. "Bu ne?"

"Ağabeyinden," dedi Dockson masanın üstüne yayılmış büyük bir haritaya işaret ederek. "Bugün öğleden sonra İman Kantonu'ndan tamir etmesi için Clubs'a gönderilen kırık bir masanın ayağının içindeki boşlukta geldi."

"İlginç," dedi Kelsier haritayı gözleriyle tarayarak. "Bu Teskin istasyonlarının bir listesidir herhâlde?"

"Bittabi," dedi Breeze. "Bu oldukça büyük bir keşif; ben hiç şehrin bu kadar detaylı, dikkatlice çizilmiş bir haritasını görmemiştim. Yahu bu harita sadece otuz dört Teskin istasyonunun her birini göstermekle kalmıyor, ayrıca Sorgucu eylemlerinin konumlarını ve farklı Kantonların endişe duydukları yerleri de içeriyor. Ben ağabeyinle birlikte çalışma fırsatını pek bulamamıştım ama söylemeliyim ki adam belli ki bir dâhi!"

"Neredeyse Kell'le akraba olduğuna inanmak zor, hı?" dedi Dockson gülümseyerek. Önünde bir not defteri vardı ve bütün Teskin istasyonlarının bir listesini yapmakla meşguldü.

Kelsier homurdandı. "Dâhi olan Marsh olabilir ama yakışıklı olan benim. Bu sayılar ne?"

"Sorgucu baskınları ve tarihleri," dedi Ham. "Vin'in çete ininin de listelenmiş olduğunu görebilirsin."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Marsh böylesine bir haritayı çalmayı nasıl olmuş da başarabilmiş?"

"Başarmamış," dedi Dockson yazmaya devam ederken. "Haritanın yanında bir not da vardı. Görünüşe göre haritayı ona yüksek prelanlar vermiş; Marsh'tan çok etkilenmişler ve onun şehre göz atmasını ve yeni Teskin istasyonları için yerler önermesini istemişler. Görünüşe göre Nezaret ev savaşı hakkında biraz endişeli ve işleri kontrol altında tutmaya çalışmak için fazladan birkaç Teskinci daha göndermek istiyorlar."

"Bizim haritayı tamir edilen masanın ayağı içinde geri göndermemiz gerekiyor," dedi Sazed. "Bu akşamki işimiz bittiği zaman, ben münikün olduğu kadar kısa bir süre içinde haritanın kopyasını çıkarmaya gayret edeceğim."

Ve ezberleyecek ve de dolayısıyla her Sırdasın kayıtlarının bir parçası hüline getireceksin, diye düşündü Kelsier. Ezberlemeyi bırakıp öğretmeye başlayacağınız gün kısa süre sonra gelecek Saze. Umarım halkın buna huzurdur.

Kelsier dönerek haritayı inceledi. Breeze'in söylediği kadar etkileyiciydi. Gerçekten de Marsh bunu göndermekle aşırı derecede büyük bir risk alınmış olmalıydı. Hatta belki de çılginca bir risk ama haritanın içerdiği bilgiler...

Bunu çabucak geri göndermemiz gerek, diye düşündü Kelsier. *Eğer mümkünse yarın sabah.*

"Bu ne?" diye halifçe sordu Vin, büyük haritanın üstüne uzanıp işaret ederek. Bir leydi giysisi giymektedir; bir balo tuvaletinden sadece biraz daha az süslü olan tek parça güzel bir elbiseydi üzerindeki.

Kelsier gülümsedi. Vin'in elbise içindeyken korkutucu derecede iğreti görüldüğü zamanları hatırlayabiliyordu ama görünüşe göre Vin elbiselerden gittikçe daha çok hoşlanıyordu. Hâlâ *tam* olarak doğuştan asil bir leydi gibi hareket ediyor değildi. Zarıftı ama bu bir sosyete leydisinin kasti zarafeti değil, bir avcının becerikli zarafetiydi. Yine de artık elbiseler terzilikle hiçbir ilgisi olmasa da Vin'in üstüne oturuyormuş gibi görünüyordlardı.

Ah Mare, diye düşündü. *Sen hep leydiyle hırsız arasındaki çizgide yürümeyi öğretebileceğin bir kızın olmasını istemiştin.* Tanışsalar birbirlerinden hoşlanırlardı; ikisinde de gizli bir umursamazlık damarı vardı. Belki de eğer karısı hâlâ hayatta olsa, Vin'e leydi rolü yapma konusunda Sazed'in bile bilmediği şeyleri öğretebilirdi.

Tabii eğer Mare hâlâ hayatta olsaydı ben bunların hiçbirini yapıyor olmazdım. Cesaret edemezdim.

"Bakın," dedi Vin. "Bu Sorgucu tarihlerinden bir tanesi yeni, dünün tarihini gösteriyor!"

Dockson, Kelsier'e bir bakış attı.

Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaktık... "O Theron'un çetesiydi," dedi Kelsier. "Dün akşam bir Sorgucu onları buldu."

Vin'in benzi attı.

"O ismi tanımam mı gerekirdi?" diye sordu Ham.

"Theron'un çetesi Camon'la birlikte Nezaret'i dolandırmaya çalışan takımın parçasıydı," dedi Vin. "Bunun anlamı da... büyük ihtimalle hâlâ benim izimi kaybetmemiş oldukları."

Saraya sızdığımız gece Sorgucu onu tanımıştı. Babasının kim olduğunu öğrenmek istiyordu. O insanlık dışı yaratıkların asilleri rahatsız etmemesi iyi bir şey. Yoksa Vin'i balolara gönderirken endişe etmemiz gerekirdi.

"Theron'un çetesi," dedi Vin. "Yine... geçen seferki gibi miydi?"

Dockson başıyla onayladı. "Sağ kalan yok."

Tatsız bir sessizlik çöktü ve Vin de gözle görülür bir şekilde rahatsız hissediyordu.

Zavallı çocuk, diye düşündü Kelsier. Ama devam etmek dışında yapabilecekleri bir şey yoktu. "Pekâlâ. Bu haritayı nasıl kullanacağız?"

"Ev savunmaları hakkında Nezaret'in bazı notları var," dedi Ham. "Onlar faydalı olacak."

"Ancak Sorgucu saldırılarında herhangi bir düzen varmış gibi görünmüyor," dedi Breeze. "Büyük olasılıkla sadece bilgi onları nereye yönlendiriyorsa oraya gidiyorlardır."

"Teskin istasyonlarının yakınında fazla etkin olmaktan kaçınmalıyız," dedi Dox kalemını indirerek. "Neyse ki Clubs'ın dükkânı herhangi bir istasyona yakın değil; istasyonların çoğu varoşlarda."

"İstasyonlardan sadece kaçınmaktan daha fazlasını yapmamız gerek," dedi Kelsier. "Onları yok etmeye de hazır olmamız gerekiyor."

Breeze yüzünü astı. "Eğer bunu yaparsak elimizi düşüncesizce açık etme riskine gireriz."

"Ama bunun neden olacağı zararı bir düşün," dedi Kelsier. "Marsh bu istasyonların her birinde en az üç Teskinci ve bir tane Arayıcı olduğunu söyledi. Bu da yüz otuz Nezaret Siskanı demek, böylesine bir sayıyı elde edebilmek için bütün Merkez Salahiyet boyunca Siskan toplamış olmaları gerekir. Eğer onların hepsini bir seferde yok edecek olursak..."

"Asla o kadar fazlasını kendi başımıza öldürmeyi başaramayız," dedi Dockson.

"Eğer ordunun geri kalanını kullanacak olursak yapabiliriz," dedi Ham. "Onları varoşların her tarafına gizledik."

"Benim daha iyi bir fikrim var; başka hırsız çetelerini kiralayabiliriz," dedi Kelsier. "Eğer her biri üç istasyonu yok etmek için görevlendirilmiş olan on tane çete-miz olursa, sadece birkaç saat içinde tüm şehri Nezaret Teskinci ve Arayıcıları'ndan temizleyebiliriz."

"Zamanlamayı tartışmamız gerekecek," dedi Dockson. "Breeze haklı, o kadar fazla obligatörü bir akşam içinde öldürmek büyük bir hareket düzenlemek anlamına gelir. Sorgucuların misilleme yapmaları uzun sürmez."

Kelsier başını sallayarak onayladı. *Haklısın Dox. Zamanlama hayati önem taşıyacak.* "Sen bununla ilgilenebilir misin? Uygun bazı çeteler bul ama onlara Teskin istasyonlarının yerlerini bildirmeden önce biz zaman konusunda karara varana kadar bekle."

Dockson başıyla onayladı.

"İyi," dedi Kelsier. "Askerlerimizden bahsetmişken Ham, onların durumu nasıl?"

"Aslında beklediğimden daha iyi," dedi Ham. "Mağaralardaki eğitimden geçtiler ve o yüzden de nispeten becerikliler. Ve kendilerini senin iradene karşı gelip Yeden'i savaşa giderken takip etmemiş oldukları için ordunun daha 'imanlı' kesimi olarak görüyorlar."

Breeze homurdandı. "Bu ordularının dörtte üçünü taktiksel bir gafla kaybetmiş oldukları gerçeğini görmezden gelmek için elverişli bir yol."

"Onlar iyi adamlar Breeze," dedi Ham sertçe. "Ve ölenler de öyleydi. Onların arkasından kötü konuşma. Her neyse, ben ordunun bu şekilde gizlenmiş olmasından endişe duyuyorum, takımlardan birinin keşfedilmesi fazla uzun sürmeyecek."

"Hiçbirinin diğerlerinin nerede olduklarını bilmemelerinin sebebi de bu zaten," dedi Kelsier.

"Ben de adamlar hakkında bir şeye değinmek istiyorum," dedi Breeze, Renoux'nun masasındaki koltuklardan birine kurulurken. "Askerleri eğitmek için Hammond'i

göndermenin önemini görüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, beni ve Dockson'ı da gıdıp onları ziyaret etmeye zorlamanın sebebi nedir merak ediyorum."

"Adamların liderlerinin kim olduğunu bilmeye ihtiyaçları var," dedi Kelsier. "Eğer Ham'in başına bir şey gelecek olursa, başka birilerinin komutayı ele alması gerekecek."

"Neden sen değilsin?" diye sordu Breeze.

"Şimdi benim üstüme fazla gelme," dedi Kelsier gülümseyerek. "En iyisi bu."

Breeze gözlerini devirdi. "Senin üstüne gelmeyelim. Zaten bunu oldukça fazla yapıyormuş gibi görünüyoruz..."

"Her neyse," dedi Kelsier. "Vin, aristokrasiden ne haberler var? Venture Evi'ne karşı faydalı bir şeyler keşfettin mi?"

Vin durakladı. "Hayır."

"Ama gelecek haftaki balo Venture Kalesi'nde olacak, değil mi?" diye sordu Dockson.

Vin başını sallayarak onayladı.

Kelsier kıza dik dik baktı. *Bilse bile bize söyler mi?* Vin de onun bakışlarını karşıladı ve Kelsier gözlerinden en ufak bir şey okuyamıyordu. *Lanet kız fazlasıyla tecrübeli bir yalancı.*

"Pekâlâ," dedi Kelsier Vin'e. "Aramaya devam et."

"Ederim," dedi Vin.

Yorgunluğuna rağmen, Kelsier o gece zor uykuya daldı. Ne yazık ki dışarı çıkıp koridorlarda da dolanamazdı; onun malikânede olduğunu sadece belirli hizmetkârlar biliyordu ve şimdi ünü de büyümekte olduğu için fazla dikkat çekmemek zorundaydı.

Kelsier'in ünü. Sisleri izleyerek balkon parmaklarına yaslanırken içini çekti. Bir açıdan, yaptığı şeyler Kelsier'in kendisini bile endişelendiriyordu. Diğerleri onun talep etmiş olduğu gibi Kelsier'i yüksek sesle sorgulamıyordu ama yine de onların büyüyen şöhreti yüzünden hâlâ rahatsızlık duyduklarını biliyordu.

En iyi yol bu. Bütün bunlara ihtiyacım olmayabilir... Ama eğer olursa, bu zahmete girdiğim için memnun olacağım.

Kapısından hafif bir tıklama geldi. Merakla döndüğü zaman Sazed'in başını odasının içine uzatmış olduğunu gördü.

"Özür dilerim Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Ama bir muhafız bana geldi ve sizin balkonda olduğunuzu görebildiğini söyledi. Kendinizi açık edeceğinizden endişe ediyordu."

Kelsier içini çekti ama balkondan uzaklaşarak kapıları çekip kapattı ve perdeleri örttü. "Gizlilik hiç bana göre değil Saze. Bir hırsız olarak, ben saklanma konusunda hiç de o kadar iyi değilim."

Sazed gülümsedi ve çekilmek için hareketlendi.

"Sazed?" diye seslendi Kelsier, Terrislinin duraklamasına neden olarak. "Uyumuyorum. Benim için yeni bir önerin var mı?"

Sazed içtenlikle gülümseyerek odaya girdi. "Elbette Üstat Kelsier. Son 23-

manlarda ben sizin Bennet Gerçekleri'ni dinlemeniz gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Bu size oldukça iyi gelecektir, diye düşünüyorum ben. Bennetler güney adalarında yaşayan oldukça gelişmiş bir halktı. Cesur denizciler ve muhteşem kartograflardı; Son İmparatorluk'un hâlâ kullanmakta olduğu haritaların bazılarını Bennet kâşifleri tarafından çizilmişti.

"Dinleri aylar boyunca denizde kalan gemilerde bile uygulanabilecek şekilde tasarlanmıştı. Kaptanları aynı zamanda papazlarıydı ve hiçbir adamın ilâhiyat eğitimi olmadan komuta sahibi olmasına izin verilmiyordu."

"Gemilerde pek fazla isyan çıkmıyordu herhâlde."

Sazed gülümsedi. "Bu iyi bir dindi Üstat Kelsier. Keşif ve bilgi üzerine odaklıydı; bu insanlar için, haritaların yapılması kutsal bir görevdi. Onlar inanıyordu ki bir kere bütün dünya keşfedilip, haritalanıp anlaşıldığı zaman insanlığı en sonunda barış ve ahenge erişecekti. Böyle idealleri pek çok din öğütüyor ama çok azı bunları Bennetler kadar iyi uygulamayı başarabilmişti."

Kelsier yüzünü asarak balkon perdelerinin yanındaki duvara sırtını yasladı. "Barış ve ahenk," dedi yavaşça. "Ben şu anda onların ikisini de arıyor değilim Saze."

"Ah," dedi Sazed.

Kelsier başını kaldırarak gözlerini tavana dikti. "Bana yine... Valla'dan bahsedebilir misin?"

"Elbette," dedi Sazed, Kelsier'in masasının yanından bir sandalye çekip otururken. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsunuz?"

Kelsier başını salladı. "Emin değilim," dedi. "Üzgünüm Saze, ben bu gece garip bir ruh hâli içindeyim."

"Siz her zaman garip bir ruh hâli içindesiniz, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed hafif bir gülümsemeyle. "Ancak sormak için ilginç bir mezhebi seçtiniz. Vallanlar Lord Hükümdar'ın hâkimiyetinin karşısında tüm diğer dinlerden daha uzun süre ayakta kaldı."

"Ben de o yüzden soruyorum," dedi Kelsier. "Benim... onların o kadar uzun süre devam etmesini sağlayan şeyin ne olduğunu anlamam gerek Saze. Onları mücadele etmeye devam ettiren şey neydi?"

"Onlar en kararlı olanlardı, diye düşünüyorum ben."

"Ama onların herhangi bir lideri yoktu," dedi Kelsier. "Lord Hükümdar Vallan din meclisinin tamamını ilk fethinin bir bölümünde katletti."

"Yok, liderleri vardı Üstat Kelsier," dedi Sazed. "Ölü liderler, doğru ama yine de liderdiler."

"Bazı insanlar onların sadakatının mantıklı olmadığını söylerdi," dedi Kelsier. "Vallan liderlerinin kaybının halkı devam etmeye daha da kararlı kılmak yerine yıkılmış olması gerekirdi."

Sazed başını sallayarak bunu reddetti. "İnsan bundan daha dayanıklıdır, diye düşünüyorum ben. Bizim inancımız çoğu zaman en zayıf olmasının gerekli olduğu yerde en güçlüdür. Umudun doğası budur."

Kelsier başıyla onayladı.

“Valla hakkında başka bir bilgi istiyor musunuz?”

“Hayır. Teşekkür ederim Saze. Benim sadece işlerin umutsuz görüldüğü zamanlarda bile savaşmış olan insanlar olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacım vardı.”

Sazed başıyla onaylayarak kalktı. “Sanırım ben anlıyorum Üstat Kelsier. İyi akşamlar o zaman.”

Kelsier, aklı başka yerde olduğu hâlde başını sallayarak Terrislinin çekilmesine izin verdi.

Terrislilerin büyük bir kısmı Rashek kadar kötü değil. Ancak ona inandıklarını görebiliyorum, bir dereceye kadar. Bunlar sıradan adamlar, filozof ya da âlim değiller ve kendi kehanetlerinin Çağların Kahramanı'nın bir yabancı olacağını söylediğini anlamıyorlar. Onlar sadece Rashek'in işaret ettiği şeyi görüyorlar; görünüşe göre üstün olan bir halk olduklarını ve boyun eğen değil de "başat" olan olmaları gerektiğini.

Böylesine bir tutku ve nefret karşısında, iyi insanlar bile kandırılabilir.

30

VİN'E GERÇEK İHTİŞAMIN' ne olduğunu hatırlamak için Venture balo salonuna geri dönmek yetmişti.

Vin o kadar fazla kaleyi ziyaret etmişti ki görkeme karşı duyarsızlaşmaya başlamıştı. Ancak Venture Kalesi'nde özel olan bir şeyler vardı; diğer kalelerin ulaşmak için çaba harcadığı ama asla tam olarak başaramadığı bir şey. Sanki Venture ebeveyn ve diğerleri de iyi terbiyeli çocuklar gibiydi. Kalelerin hepsi güzeldi ama en güzelinin hangisi olduğuna karar vermek zor değildi.

Kenarları boyunca dizili kocaman sütunlarıyla devasa Venture salonu, çoğu zaman olduğundan bile daha muhteşem görünüyordu. Vin bunun tam olarak neden olduğuna karar veremiyordu. Bir hizmetkârın şalını alması için beklerken bunun hakkında düşündü. Vitray camlı pencerelerin dışında ışıldayan normal kireç lambaları salonu ışık huzmeleriyle dolduruyordu. Sütunlu çıkıntının altındaki masalar kusursuzdu. Salonun en uzak ucundaki küçük balkona kurulmuş olan lord masası her zaman olduğu kadar şahane görünüyordu.

Sanki... fazla mükemmel, diye düşündü Vin kendi kendine kaşlarını çatarak. Her şey hafifçe abartılıymış gibi görünüyordu. Masa örtüleri her zaman olduğundan bile daha beyaz, daha düzgün ütülüydü. Hizmetkârların üniformaları özellikle

şıktı. Kapılarda duranlar sıradan askerlerin yerine kasıtlı olarak tercih edilmiş, etkileyici görünen siskıranlardı, tahta kalkanları ve zırhlı olmayışlarıyla fark ediliyorlardı. Her şey bir araya gelince, tüm bunlar salonun sıradan Venture mükemmelliğinin üzerinde görünmesine neden oluyordu.

"Ters giden bir şeyler var Sazed," diye fısıldadı Vin bir hizmetkâr masasını hazırlamak için uzaklaşırken.

"Ne demek istiyorsunuz Hanımım?" diye sordu arkasında durmakta olan uzun boylu vekilharç.

"Burada çok fazla kişi var," dedi Vin onu rahatsız eden şeylerin bir tanesinin farkına vararak. Son birkaç ay boyunca balolara katılım gittikçe azalmıştı. Ama sanki herkes Venture etkinliği için geri dönmüş gibi görünüyordu. Ve hepsi de en güzel giysilerini giymişti.

"Bir şeyler oluyor," dedi Vin sessizce. "Bizim farkında olmadığımız bir şey."

"Evet..." dedi Sazed fısıldayarak. "Bunu ben de hissediyorum. Belki de ben vekilharçların yemeğine erken gitmeliyim."

"İyi fikir," dedi Vin. "Sanırım bu akşam ben de yemeği atlayabilirim. Biz biraz geç kaldık ve görünüşe göre insanlar muhabbet etmeye başlamışlar bile."

Sazed gülümsedi.

"Ne?"

"Ben sizin bir yemeği *asla* atlamayacak olduğunuz zamanları hatırlıyorum Hanımım."

Vin homurdandı. "Bu balolardan birinde ceplerimi yiyeceklerle doldurmaya çalışmış olmadığımı şükret. Aklıma gelmişti, inan bana. Şimdi hadi yürü."

Sazed başını salladı ve vekilharçların yemek salonuna doğru giderek uzaklaştı. Vin konuşmakta olan gruplara göz gezdirdi. *Neyse ki Shan'dan hiçbir iz yok*, diye düşündü. Ne yazık ki Kliss de hiçbir yerde görünmüyordu ve bu yüzden Vin'in de dedikodu için başka birisini seçmesi gerekliydi. Yürüyerek öne çıktı ve Lord Idren Seeris'e gülümsedi; Elariel Evi'nin bir kuzeniydi ve Vin'in birkaç sefer dans etmiş olduğu bir adamdı. Adam ona sert bir selamla karşılık verdi ve Vin de onun grubuna katıldı.

Vin grubun diğer üyelerine gülümsedi, üç kadın ve bir diğer lord vardı. Hepsini en azından uzaktan görmüşlüğü vardı ve Lord Yestal ile de dans etmişti. Ancak bu akşam dördü de ona soğuk bakışlar attı.

"Bir süredir Venture Kalesi'nde bulunmamıştım," dedi Vin taşralı kız kişiliğine bürünerek. "Ne kadar ihtişamlı olduğunu unutmuşum!"

"Gerçekten de öyle," dedi leydilerden bir tanesi. "Affedersiniz, ben gidip içecek bir şeyler alacağım."

"Ben de seninle geleyim," diye ekledi diğer leydilerden bir tanesi ve ikisi de gruptan ayrıldılar.

Vin yüzünü asarak onların gitmesini izledi.

"Ah," dedi Yestal. "Yemeğimiz gelmiş. Geliyor musun Triss?"

"Elbette," dedi en son leydi yürüyerek Yestal'a katılırken.

Idren gözlüğüünü düzeltti, Vin'e gönülsüz bir özür bakışı fırlattı ve çekildi. Vin afallamış bir şekilde orada kaldı. İlk birkaç balosundan beri bu kadar açıkça soğuk bir karşılama görünmemiştir.

Neler oluyor, diye düşündü gittikçe artan bir endişeyle Bu Shan'ın işi mi? Bugün bir salon dolusu insanı bana karşı çevirebilir mi?

Hayır, bu ona olası gelmiyordu. Bu çok fazla çaba gerektirirdi. Dahası gariplik sadece Vin'in etrafında değildi. Bu akşamki bütün asil grupları... farklıydı.

Vin ikinci bir grubu denediği zaman daha bile beter bir sonuçla karşılaştı. O katılır katılmaz, grubun üyeleri onu özellikle görmezden geldi. Vin kendini o kadar yersiz hissetti ki kendine bir bardak şarap alırken için kaçarak ayrıldı. Yürürken Yestal ve Idren'in olduğu ilk grubun tam olarak aynı üyelerle tekrar toplanmış olduğunu fark etti.

Vin doğu çıkıntısının gölgesinin hemen içinde duraklayarak kalabalığı gözleriyle taradı. Dans eden çok az insan vardı ve Vin hepsinin de bilinen çiftler olduğunu gördü. Ayrıca gruplar ya da masalar birbirine karışmamış gibi görünüyordu. Balo salonu dolu olsa da, görünüme göre katılanların büyük bir kısmı belirgin bir şekilde diğer herkesi görmezden gelmeye çalışıyordu.

Bunu daha iyi görmem gerek, diye düşündü merdivenlere doğru yürürken. Kısa bir tırmanıştan sonra dans pistinin yukarısındaki duvara yerleştirilmiş uzun, kordona benzeyen balkona çıktı; tanıdık mavi fenerleri taş duvarlara hafif, melankolik bir ton veriyordu.

Vin durakladı. Elend'in odacığı, duvar ile en sağdaki sütunu arasındaydı ve tek bir fener tarafından iyice aydınlatılırdı. O neredeyse her zaman Venture balolarını burada kitap okuyarak geçiriyordu; Elend bir partiye ev sahipliği yapmanın getirdiği görkem ve merasimden hoşlanmazdı.

Odacık boştu. Vin parmaklığa yaklaştı, sonra da başını uzatarak büyük salonun uzak ucuna doğru baktı. Ev sahibinin masası balkonlarla aynı seviyede olan bir çıkıntının üstüne kurulmuştu ve Vin Elend'in orada oturmuş babasıyla birlikte yemek yediğini görerek şok oldu.

Ne, diye düşündü inanamayarak. Venture Kalesi'nde katıldığı yarım düzine balo boyunca tek bir sefer bile Elend'in ailesiyle birlikte oturduğunu görmemiştir.

Aşağısında renkli cübbeli tanıdık bir şeklin kalabalığın içinde hareket etmekte olduğunu fark etti. Sazed'e doğru elini salladı ama o belli ki Vin'i zaten görmüştü. Vin onu beklerken balkonun öbür ucundan gelen tanıdık bir ses duyduğunu düşündü. Kontrol etmek için döndüğü zaman daha önce fark etmediği kısa boylu bir şekil fark etti. Kliss alçak seviyeli lordlardan oluşan küçük bir grupla konuşuyordu.

Demek Kliss buradaymış, diye düşündü Vin. Belki de o benimle konuşur. Vin ayakta durarak Kliss'in konuşmasını bitirmesini ya da Sazed'in gelmesini bekledi.

Sazed önce geldi, merdiven boşluğundan çıktığında ağır ağır nefes alıyordu. "Hanımım," dedi alçak bir sesle parmaklığın yanında Vin'e katılırken.

"Bana bir şeyler keşfettiğini söyle Sazed. Bu balo... ürkütücü geliyor. Herkes o kadar ciddi ve soğuk ki. Sanki bir baloya değil, cenazeye gelmiş gibi."

"Bu uygun bir benzetme leydim," dedi Sazed hafifçe. "Biz önemli bir ilanı kaçırmışız. Hasting Evi bu hafta her zamanki balosunu düzenlemeyeceğini söylemiş."

Vin kaşlarını çatı. "Ee? Daha önce de evler balolarını iptal ettiler."

"Elariel Evi de iptal etmiş. Normalde ondan sonra Tekiel gelirdi ama o ev artık yok. Shunah Evi ise artık daha fazla balo düzenlemeyeceğini zaten ilan etmişti."

"Ne diyorsun?"

"Görünüşe göre, Hanımım, bu bir süre için son balo olacak... belki de çok uzun bir süre için."

Vin altındaki salonun birbirinden bağımsız, neredeyse birbirine düşmanlı görünümüne insan gruplarının üzerinde yükselen muhteşem pencerelerine bir göz attı.

"İşte olan *bu*," dedi Vin. "Onlar ittifaklarını kesinleştiriyorlar. Herkes en güçlü dostları ve destekçileriyle birlikte duruyor. Bunun son balo olduğunu biliyorlar ve bu yüzden de bir görünmek için hepsi geldi ama artık politika yapmak için zamanlarının olmadığını biliyorlar."

"Görünüşe göre öyle Hanımım."

"Hepsi de savunmaya geçiyor," dedi Vin. "Duvarlarının arkasına çekiliyorlar, deyim yerindeyse. İşte o yüzden kimse benimle konuşmak istemiyor; biz Renoux'yu fazla tarafsız bir güç yaptık. Benim bir hizibim yok ve şimdi rasgele siyasi etmenlere güvenerek kumar oynamak için kötü bir zaman."

"Üstat Kelsier'in bu bilgiyi öğrenmesi gerekiyor Hanımım," dedi Sazed. "Bu gece yine bir muhbir rolü yapmayı planlıyordu. Eğer bu durumdan haberi olmazsa, bu onun güvenilirliğine ciddi derecede zarar verebilir. Gitmemiz gerek."

"Hayır," dedi Vin, Sazed'e doğru dönerek. "Ben gidemem, diğer herkes ka- lırken olmaz. Onların hepsi bu son baloya gelerek görünmenin önemli olduğunu düşündüler ve bu yüzden benim de onlar gitmeye başlayana kadar ayrılmamam gerekir."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ."

"Sen git Sazed. Bir at arabası kiralat ve gidip Kell'e ne öğrendiğimizi söyle. Ben kısa bir süre daha kalacağım, sonra da Renoux Evi'ni zayıf göstermeyecek bir zamanda ayrılacağım."

Sazed durakladı. "Ben... Bilmiyorum Hanımım."

Vin gözlerini devirdi. "Bana etmiş olduğun yardımları takdir ediyorum ama benim elimi tutmaya devam etmenin gereği yok. Bu balolara onları izleyecek ve- kilharçları olmadan gelen birçok insan var."

Sazed içini çekti. "Pekâlâ Hanımım. Ancak ben Üstat Kelsier'i bulduktan sonra geri döneceğim."

Vin başıyla onaylayarak ona veda etti ve Sazed de taş merdivenlerden aşağı indi. Vin de Elend'in yerinde balkona yaslanarak Sazed aşağıda belirip sonra da ön kapılara doğru giderek kaybolana kadar izledi.

Şimdi ne olacak? Konuşacak birini bulabilsem bile, artık dedikodu yaymanın bir anlamı yok.

Bir dehşet duygusu hissetti. Vin'in asillerin hoppalıklarından bu kadar fazla hoşlanmaya başlayacağını kim düşünebilirdi? Tecrübesi pek çok asilin nelere muktedir olduğunun bilgisiyle lekelenmişti ama yine de bütün tecrübede... rüya gibi bir keyif olmuştu.

Bir daha hiç böyle balolara katılacak mıydı? Ya Leydi Valette'e ne olacaktı? Vin'in onu da elbiseleri ve makyaj malzemeleri gibi bir kenara kaldırarak sadece sokak hırsızı Vin olmaya geri mi dönmesi gerekecekti? Büyük olasılıkla Kelsier'in yeni krallığında muhteşem balolar gibi şeylere yer olmayacaktı ve bu da kötü bir şey olmayabilirdi; diğer skaalar açlıktan ölürken onun dans etmeye ne hakkı vardı? Ama... kaleler ve dansçılar, elbiseler ve şenlikler olmadan dünya güzel bir şeyleri yitirecekmiş gibi görünüyordu.

Vin içini çekerek parmaklıktan geriye çekildi ve başını eğerek kendi tuvaletine bir göz attı. Derin, ışıltılı bir maviydi, eteğin uçlarına beyaz dairesel desenler dikilmişti. Kolsuzdu ama takmakta olduğu mavi ipek eldivenler ta dirseklerinin yukarısına kadar uzanıyordu.

Bir zamanlar olsa kıyafeti sinir bozucu derecede hantal bulurdu. Ancak şimdi onu güzelleştirici buluyordu. Tuvaletin göğsünü dolgun gösterecek şekilde tasarlanmış bedeninin inceliğini böyle vurguluyor olmasını seviyordu. Bel hizasından genişleyerek yavaşça açılıp, o yürürken hışırdayan geniş bir çan şekline geliyor olmasını seviyordu.

Vin bunu özleyecekti; her şeyi özleyecekti. Ama Sazed haklıydı. Vin zamanın geçmesini durduramazdı, sadece anın tadını çıkarabilirdi.

Onun bütün akşam öyle baş masada oturup beni görmezden gelmesine izin verecek değilim, diye karar verdi.

Vin döndü ve balkon boyunca yürüyerek ilerledi, geçerken Kliss'e başıyla selam da vermişti. Balkon dönerek (Vin'in doğru bir şekilde tahmin etmiş olduğu gibi) ev sahibinin masasının olduğu çıkıntıya giden bir koridorla son buldu.

Bir an için koridorun içinde ayakta durarak dışarı baktı. Lordlar ve leydiler muhteşem kıyafetlerinin içinde oturmuş, Lord Straff Venture ile birlikte oturmaya davet edilmiş olma ayrıcalığının tadını çıkarıyorlardı. Vin, Elend'in dikkatini çekmeye çalışarak bekledi ve en sonunda misafirlerden biri onu fark etti, sonra da Elend'i dürttü. Elend şaşkınlıkla döndü, Vin'i gördü ve hafifçe kızardı.

Vin kısaca elini salladı ve Elend de kalkarak izin istedi. Vin biraz daha özel olarak konuşabilmeleri için taş koridorun biraz daha içine çekildi.

"Elend!" dedi Vin o yürüyerek koridora girerken. "Babanla oturuyorsun!"

Elend başıyla onayladı. "Bu balo bir çeşit özel bir olaya dönüştü Valette ve babam da protokole itaat etmem konusunda oldukça ısrarcıydı."

"Ne zaman konuşacak zamanımız olacak?"

Elend durakladı. "Zamanımız olacağından emin değilim."

Vin kaşlarını çattı. Elend... canı sıkın görünüyordu. Her zamanki hafifçe yıpranmış ve kırıksık takımını yerine şık, üzerine tanı oturan bir takım giymişti. Hatta saçları bile taralıydı.

"Elend?" dedi Vin öne doğru bir adım atarak.

O ise bir elini kaldırarak Vin'e yaklaşmanması için işaret etti. "İşler değişti Valette."

Hayır, diye düşündü Vin. Bu değişmez, daha olmaz! "İşler mi? Ne işleri? Elend, sen neden bahsediyorsun?"

"Ben Venture Evi'nin varisiyim," dedi. "Ve tehlikeli zamanlar geliyor. Hasting Evi bugün öğleden sonra bütün bir kafilesini kaybetti ve bu daha sadece başlangıç. Bir ay içerisinde kaleler açıkça savaşa tutuşmuş olacak. Bunlar benim görmezden gelebileceğim şeyler değil Valette. Benim ailem için bir külfet olmayı bırakmamın zamanı geldi."

"O sorun değil," dedi Vin. "Bu senin..."

"Valette," diyerek lafını kesti Elend. "Sen de bir külfetsin. Çok büyük bir külfet. Yalan söyleyerek sana hiçbir zaman önem vermemiş olduğumu iddia edecek değilim; verdim ve hâlâ da veriyorum. Ama ben de, tıpkı senin de bildiğin gibi en başından beri biliyordum ki bu asla geçici bir oyalanmadan başka bir şey olamayacaktı. Gerçek şu ki evimin bana ihtiyacı var ve o senden daha önemli."

Vin'in rengi soldu. "Ama..."

Elend yemeğe geri dönmek için arkasını döndü.

"Elend, lütfen bana sırtını dönme," dedi Vin sessizce.

Elend durakladı, sonra da dönerek tekrar ona baktı. "Ben gerçeği biliyorum Valette. Kim olduğun konusunda nasıl yalan söylediğini biliyorum. Umurumda değil, gerçekten de; kızgın ya da hatta hayal kırıklığına uğramış bile değilim. Gerçek şu ki ben bunu bekliyordum. Sen de sadece... oyunu oynuyorsun. Tıpkı hepimiz gibi." Durakladı, sonra da başını salladı ve Vin'e arkasını döndü. "Tıpkı benim gibi."

"Elend?" dedi Vin ona doğru uzanarak.

"Bana kendini toplum içinde küçük düşürtme Valette."

Vin uyuşmuş hissederek durakladı. Hemen sonra ise uyuşmuş hissetmek için fazlasıyla kızgın olduğunu anladı; fazlasıyla kızgın, fazlasıyla hüsrana içinde... ve fazlasıyla da korkmuş.

"Gitme," diye fısıldadı. "Beni sen de terk etme."

"Üzgünüm," dedi Elend. "Ama benim gidip arkadaşlarımla buluşmam gerek. Çok... eğlenceliydi."

Ve gitti.

Vin karanlık koridorda kaldı. Sessizce titrediğini hissetti ve dönüp tökezleyerek ana balkona geri çıktı. Yan tarafta Elend'in ailesine iyi akşamlar dileyip sonra da kalenin oturulan tarafına doğru giden bir arka koridora doğru yöneldiğini görüyordu.

Bunu bana yapamaz. Elend olmaz. Şimdi olmaz...

Ancak içinden bir ses, Vin'in neredeyse unutmış olduğu bir ses, konuşmaya başladı. *Tabii ki seni bırakıp gitti, diye fısıldadı zihninin derinliklerinden Reen. Tabii ki seni terk etti. Herkes sana ihanet eder Vin. Ben sana ne öğrettim?*

Hayır, diye düşündü Vin. Bu sadece politik gerilim. Bir kere bunlar geçtikten sonra, onu geri gelmeye ikna edebileceğim...

Ben hiç sentin için geri gelmedim, diye fısıldadı Reen. O da gelmeyecek. Ses o kadar gerçekmiş gibi geliyordu ki sanki Vin'in yanı başındaydı.

Vin balkonun korkuluğuna yaslanıp kendini ayakta tutmak için demir parmaklıklardan güç aldı. Vin onun kendisini yok etmesine izin vermeyecekti. Sokaklardaki hayat onu yıkmayı başaramamıştı; kendini beğenmiş bir asilin bunu yapmasına da izin vermezdi. Kendisine bunu söylemeye devam edip durdu.

Ama bu neden aklıktan daha fazla, Camon'un dayaklarından bu kadar daha fazla canını yakıyordu?

"Hey, Valette Renoux," dedi bir ses arkasından.

"Kliss," dedi Vin. "Ben... şu anda konuşacak hâlde değilim."

"Ha," dedi Kliss. "O zaman Elend Venture en sonunda seni geri çevirdi. Merak etme, çocuk, kısa süre içinde o hak ettiğini bulacak."

Vin dönerek Kliss'in sesindeki garip tona kaşlarını çatı. Kadın her zaman olduğu gibi görünmüyordu. Fazla... kontrollü görünüyordu.

"Amcana benden bir mesaj ilet, olur mu yavrum?" dedi Kliss önemsemeyen bir tavırla. "Ona de ki, onun gibi ev ittifakları olmayan bir adam, önümüzdeki aylar içinde bilgi toplama konusunda zorluk çekebilir. Eğer iyi bir bilgi kaynağına ihtiyacı olursa, bana haber göndermesini söyle. Ben pek çok ilginç şey bilirim."

"Sen muhbir misin?" dedi Vin o an için acısını bir kenara iterek. "Ama sen..."

"Akılsız bir dedikoducu muyum?" diye sordu kısa boylu kadın. "Aa. evet öyleyim. Sosyetenin dedikoducusu olarak bilindiğin zaman öğrenebildiğin şeyler hayret verici. İnsanlar bariz yalanları yaymak için sana geliyor, meselâ senin bana geçen hafta Hasting Evi hakkında söylediğin şeyler gibi. Neden sen benim böylesine asılsız haberleri yaymamı isteyesin ki? Ev savaşı sırasında Renoux Evi silah pazarına el atmaya çalışıyor olabilir mi? Hatta belki de Hasting mavnalarına yakın zamanda yapılan saldırının arkasında da Renoux olabilir mi?"

Kliss'in gözleri ışıldadı. "Amcana de ki, ben bildiklerim konusunda sessiz kalmaya ikna edilebilirim; küçük bir ücret karşılığında."

"Sen en başından beri beni kandırıyordun..." dedi Vin hissizce.

"Elbette canım," dedi Kliss, Vin'in kolunu sıvazlayarak. "Bizim burada yüksek sosyete de yaptığımız şey budur. Sen de eninde sonunda öğreneceksin, eğer sağ kalırsan. Şimdi iyi bir çocuk ol ve benim mesajımı ilet, olur mu?"

Kliss döndü, bodur, çiğ renkli tuvaleti bir anda Vin'e ışıltılı bir kıyafet gibi görünmüştü.

"Bekle!" dedi Vin. "Elend hakkında az önce ne demiştin? Hak ettiğini bulacak mı?"

"Hım?" dedi Kliss dönerek. "Aa... doğru. Sen Shan Elariel'in planlarını öğrenmeye çalışıyordun, değil mi?"

Shan mı, diye düşündü Vin gittikçe artan bir endişeyle. "Ne planlıyor?"

"İşte bu, canım, gerçekten de pahalı bir sır. Ben sana söyleyebilirdim... ama

ondan sonra benim elime karşılığında ne geçecek? Benim gibi önemsiz bir evden olan bir kadının da bir yerlerden ekmeğini kazanması gerek..."

Vin üzerindeki tek takı olan safır gerdanlığı çekip çıkardı. "İşte. Al şunu."

Kliss düşünceli bir yüz ifadesiyle gerdanlığı kabul etti. "Hım, evet, gerçekten de çok hoş."

"Ne biliyorsun?" diye sertçe sordu Vin.

"Korkarım ki genç Elend, ev savaşındaki ilk Venture kayıplarından birisi olacak," dedi Kliss gerdanlığı kol yenidoğd bir bebe sokarken. "Bu talihsiz bir durum, o gerçekten de iyi bir oğlana benziyor. Fazla iyi, büyük olasılıkla."

"Ne zaman?" diye sordu Vin. "Nerede? Nasıl?"

"O kadar çok soru ama sadece tek bir tane gerdanlık," dedi Kliss rahat rahat.

"Şu anda başka bir şeyim yok!" diyerek doğruyu söyledi Vin. Sikke kesesinde sadece Çelikitme için tunç yongalar vardı.

"Ama söyledığım gibi, bu *çok* değerli bir sır," diye devam etti Kliss. "Sana söyleyerek benim kendi hayatım da..."

Eh, yeter, diye düşündü Vin küplere binerek. *Aptal aristokrat oyunları!*

Vin çinko ve piriç yakarak kuvvetli bir duygusal Allomansi patlamasıyla Kliss'e vurdu. Kadının korku dışındaki bütün duygularını Teskin ederek boğdu, sonra da o korkuyu kavrayarak sıkı bir çekişle asıldı.

"Konuş!" diye gürledi Vin.

Kliss'in nefesi kesilerek titredi ve neredeyse yere düşüyordu. "Bir Allomanser! Renoux'nun Luthadel'e yanında bu kadar uzak bir kuzeni getirmesine *şaşmamak gerek!*"

"Konuş!" dedi Vin öne doğru bir adım atarak.

"Ona yardım etmek için çok geç kaldın," dedi Kliss. "Eğer bana karşı dönme ihtimali olsaydı böylesine bir sırrı asla satmazdım!"

"Konuş!"

"Ona bu akşam Elariel Allomanserleri tarafından suikast düzenlenecek," diye fısıldadı Kliss. "Şimdiden ölmüş bile olabilir, suikastın o lord masasından çekilir çekilmez gerçekleşmesi gerekiyordu. Ama eğer sen intikam istiyorsan, Straff Venture'dan tarafa da bakman gerekecek."

"Elend'in babası mı?" diye sordu Vin şaşkınlıkla.

"Elbette aptal çocuk," dedi Kliss. "Lord Venture'nın ev unvanını onun yerine yeğenine vermek için bir bahaneden daha çok istediği bir şey yok. Venture'nın tek yapması gereken şey Elariel suikastçılarının geçmesine izin vermek için çatıdaki genç Elend'in odasının etrafındaki birkaç askerini çekmekti. Ve suikast Elend'in küçük felsefe toplantılarından birisi sırasında gerçekleşeceği için, Lord Venture kendisini bir Hasting ve bir Lekal'dan da kurtarmış olacak!"

Vin hızla döndü. *Bir şeyler yapmak zorundayım!*

"Elbette," dedi Kliss bir kıkırdamayla doğrulurken, "Lord Venture'nın kendisini de bekleyen bir sürpriz var. Ben duydum ki senin Elend'inin elinde bazı ol-

dukça... enteresan kitaplar varmış. Genç Venture'nın kadınlarına söylediği şeyler konusunda çok daha dikkatli olması gerekirdi bence."

Vin gülümsemekte olan Kliss'e geri döndü. Kadın ona göz kırptı. "Senin Allomansi'ni bir sır olarak tutacağım çocuk. Sadece yarın öğleden sonraya kadar benim ödememi alacağımdan emin ol. Bir leydinin yemek yemesi gerek ve senin de görebildiğin gibi, benim bol bol yemeğe ihtiyacım var.

"Venture Evi'ne gelince... Eh, ben senin yerinde olsam kendimle onların arasında mesafe koyardım. Shan'ın suikastçıları bu gece *epey* bir gürültü çıkaracaklar. Eğer yüksek sosyetenin yarısı şamatanın sebebini öğrenmek için oğlanın odasına doluşacak olursa hiç şaşırırmazdım. Aristokrasi Elend'in sahip olduğu o kitapları gördüğü zaman da... Eh, diyelim ki obligatörler bir süre için Venture Evi'ne oldukça fazla dikkat gösteriyor olacak. Elend'in zaten ölmüş olacak olması çok kötü, *epey* bir zamandır bir asilin açıkça idam edildiğini görmemiştik!"

Elend'in odası, diye düşündü Vin umutsuzca. *Orada olmaları gerek!* Döndü ve tuvaletinin yanlarını kavrayarak, saniyeler önce terk etmiş olduğu koridora doğru ana balkon boyunca çılgınca hışırdayarak gitmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kliss şaşkınlık içinde.

"Bunu durdurmam gerek!" dedi Vin.

Kliss güldü. "Sana zaten çok geç kalmış olduğunu söyledim ya. Venture çok eski bir kale ve lordların odalarına giden arka koridorlar neredeyse labirent gibidir. Eğer yolunu bilmiyorsan kaybolup saatler boyunca dolaşırsın."

Vin kendini çaresiz hissederek etrafına bakındı.

"Dahası çocuk," diye ekledi Kliss yürüyüp gitmek için dönerken. "Oğlan daha demin seni geri çevirmedi mi? Ona ne borcun var?"

Vin durakladı.

Kliss haklı. Ona ne borcum var?

Cevap anında geldi. *Onu seviyorum.*

Bu düşünceyle birlikte güç de geldi. Vin, Kliss'in kahkahasına rağmen aceleyle ilerledi. Denemek zorundaydı. Koridora girdi ve arka geçitlere daldı. Ancak Kliss'in sözleri kısa süre sonra doğru çıktı; karanlık taş koridorlar dar ve gösterişsizdi. Asla zamanında yolunu bulamazdı.

Çatı, diye düşündü. *Elend'in odalarının dışarı açılan bir balkonu vardır. Bana bir pencere lazım!*

Ayakkabılarını tekmeleyip çıkardı ve çoraplarını da çekip çıkararak bir geçitten aşağı doğru atıldı, sonra da üstünde tuvaletle başarabildiği kadıyla koştu. Telaşla içinden geçebileceği kadar büyük bir pencere arıyordu. Geçidin sonunda daha büyük bir koridora ulaştı, titreşen meşaleler dışında boştu.

Eflatun renkli devasa bir gül pencere odanın uzak ucunda duruyordu.

Bu da olur, diye düşündü Vin. Arkasındaki kocaman demir kapıyı bir çelik harlamasıyla İterek kendisini havaya fırlattı. Bir an için öne doğru uçtu, sonra da gül pencerenin demir çerçevesini de kuvvetle İtti.

Havada yalpalayarak yavaşlayıp durdu; aynı anda hem öne hem de arkaya doğ-

nı iltiyordu. Boş koridorun ortasında zorlanarak havada asılı kaldı, ezilmemek için lehimini de harlıyordu. Gül pencere devasaydı ama büyük kısmı camdı. Ne kadar ağır olabilirdi ki?

Çok ağır. Vin gerilimin altında inledi. Arkasından bir tıkırtı duydu ve kapı çerçevesinin içinde burkılmaya başladı.

Sen... pes... etmelisin, diye düşündü kızgınlıkla çeliğini harlayarak. Pencerenin etrafına taş parçacıkları döküldü.

Sonra bir çatırtı sesiyle gül pencere taş duvardan sökülerek kurtuldu. Arkasındaki karanlık gecenin içine doğru düştü ve Vin de onun arkasından dışarı fırladı.

Serin sisler onu sarmaladı. Odanın içindeki kapıya doğru hafifçe kendini çekerek fazla uzağa fırlamasını engelledi, sonra da düşmekte olan pencereyi büyük bir güçle iltti. Devasa koyu camlı pencere aşağısında taklalar atıyor, Vin ondan uzaklaşıp giderken sisleri çalkalıyordu. Dümdüz yukarı, çatıya doğru savruldu.

Tam Vin çatının kenarının üstünden tuvaleti rüzgârda çılginca çırpınarak uçarken pencere gümbürtüyle yere çarptı. Vin gümlenmeyle tunç plaka kaplı çatıya indi ve yere çömeldi. El ve ayak parmaklarının altındaki metal serindi.

Kalay harlanarak geceyi aydınlattı. Olağandışı hiçbir şey göremiyordu.

Tunç yakıp Marsh'ın ona öğretmiş olduğu şekilde tuncu kullanarak Allomansi işareti aradı. Herhangi bir şey yoktu; suikastçıların yanında bir Dumancı vardı.

Bütün binayı arayamam, diye düşündü Vin çaresizce tuncunu harlayarak. *Nerede bunlar?*

Sonra, garip bir şekilde, bir şey hissettiğini düşündü. Gecenin karanlığında Allomantik bir titreşim. Hafif. Gizli. Ama yeterli.

Vin içgüdülerine güvenerek çatı boyunca koşmak için ayağa kalktı. Koşarken lehim harladı ve tuvaletini yakasının yakınlarından kavradı, sonra da tek bir asılmayla elbisenin ön tarafını yırttı. Sikke kesesini ve gizli bir cepteki metal şişeciklerini çıkardı ve sonra da hâlâ koşarken elbiseyi, jüponu ve bağlı tozlukları yırtarak hepsini bir kenara attı. Ondan sonra korsesi ve eldivenleri gitti. Hepsinin altında ince, kolsuz bir beyaz kombinezon ve beyaz bir şort giyiyordu.

Çılginca koştu. *Çok geç kalmış olmayayım*, diye düşündü. *Lütfen. Olamaz.*

İlerideki sislerin içinde şekiller belirdi. Çatının üstündeki açılı bir tavan penceresinin yanında ayakta durmuşlardı; Vin de koşarken benzer birkaç tanesinin yanından geçmişti. Şekillerden bir tanesi pencereye doğru işaret etti, elinde ışıldayan bir silah vardı.

Vin çığlık atıp kendisini tunç çatıdan yukarı İterek yay çizen bir atlayış yaptı. Şaşkın insan grubunun tam ortasına indi, sonra da sikke kesesini hızla yukarı kaldırarak yırtıp ikiye ayırdı.

Sikkeler havaya saçıldı, aşağıdaki pencereden gelen ışığı yansıtıyorlardı. Pırıldayan metal yağmuru etrafına dökülürken Vin iltti.

Sikkeler bir böcek sürüsü gibi fırlayarak ondan uzaklaştılar, her biri sisin içinde bir iz bırakıyordu. Sikkeler ete isabet ederken silüetler çığlık attı ve karanlık şekillerin birkaç tanesi düştü.

Birkaç tanesi ayakta kaldı. Sikkelerin bazıları görünmez Allomantik ellerle kenara itilerek uzaklara fırlatıldı. Dört kişi ayakta kalmıştı; iki tanesi sispelerini giyiyordu, bir tanesi ise tanıdıktı.

Shan Elariel. Vin'in anlamak için pelerini görmeye ihtiyacı yoktu; Shan kadar önemli bir kadının hunun gibi bir suikasta gelmesi için tek bir sebep vardı. O bir Sissoyluydu.

"Sen?" diye sordu Shan şaşkınlıkla. Pantolon ve gömlektten oluşan siyah bir kıyafet giyiyordu ve koyu saçları arkaya toplanmıştı; sispelerini ise neredeyse modaya uygun bir şekilde takmıştı.

İki Sissoylu, diye düşündü Vin. *İyi değil*. Suikastçılardan biri ona doğru bir düello değneği savururken eğilerek aceleyle aralarından geçti.

Vin çatı boyunca kaydı, sonra da bir elini soğuk tunca dayayıp hızla dönerek kısa bir an için durdu. Uzandı ve gecenin içine kaçıp gitmemiş olan birkaç sikkeyi çekerek eline geri getirdi.

"Öldürün onu!" diye gürledi Shan. Vin'in devirdiği iki adam inleyerek çatının üstünde yatıyordu. Ölmemişlerdi; hatta bir tanesi zorlanarak tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Haydutlar, diye düşündü Vin. *Diğer ikisi de büyük ihtimalle Sikkeci*dir.

Sanki onu haklı çıkarmak istemiş gibi, adamlardan bir tanesi Vin'in metal şişeciğini iterek fırlatmaya çalıştı. Neyse ki, şişeciğin içinde ona pek de iyi bir dayanak vermeye yetecek kadar metal yoktu ve Vin şişeciği elinde tutmayı kolaylıkla başardı.

Shan dikkatini tekrar tavan penceresine çevirdi.

Dur bakalım, diye düşündü Vin tekrar öne doğru atılırken.

O yaklaşırken Sikkeci bağırdı. Vin havaya bir sikke attı ve bunu ona doğru itti. Adam da, elbette, geri itti ama Vin arkasındaki tunç çatıdan destek almıştı ve çelik harlayarak İtmeye sertçe karşılık verdi.

Adamın sikkeden Vin'e ve ondan da çatıya aktarılan kendi Çelikitişi onu havaya fırlattı. Çığlık atarak karanlığın içine doğru uçup gitti. O sadece bir Siskan idi ve kendisini çatıya doğru geri Çekemezdi.

Diğer Sikkeci Vin'i sikkelerle vurmaya çalıştı ama Vin bunları kolaylıkla savuşturdu. Ne yazık ki, bu adam yoldaşı kadar aptal değildi ve sikkeleri fırlattuktan kısa bir süre sonra İtmeyi bırakıyordu. Ancak Vin'i vuramayacağı belliydi? Neden hâlâ denemeye...

Öbür Sissoylu, diye düşündü Vin karanlık sislerin arasından cam bıçakları havanın içinde parlayan bir silüet öne doğru atılıp, eğilip yuvarlanırken.

Vin kendisini dengelemek için lehim harlayarak zar zor önünden çekilebilmişti. Zayıf olduğu belli olan bacaklarının üstünde ayağa kalkmış olan yaralı Haydut'un yanında ayaklarının üstüne indi. Bir diğer lehim harlamasıyla Vin omuzunu adamın göğsüne gömerek onu yan tarafa doğru itti.

Adam kanayan yan tarafını tutarak tökezledi. Sonra ayağı kaydı ve tam tavan penceresinin içine düştü. Zarif, boyalı cam o düşerken parçalandı ve Vin'in kalayla

güçlendirilmiş kulakları aşağıdan gelen şaşkınlık çığlıklarını ve arkasından da Haydut yere çarparken çıkan gümleme sesini duydu.

Vin başını kaldırarak atıllayıp kalmış olan Shan'a kötü kötü gülümsedi. Arkasında erkek olan ikinci Sissoylu sessizce küfretti.

"Sen... sen..." diye kekeledi Shan, gözleri karanlığın içinde öfkeyle yanıyordu. *Uyarıyı dinle Elend ve kaç*, diye düşündü Vin. *Benim gitme zamanım geldi*.

Aynı anda iki tane Sissoyluyla yüzleşemezdi; çoğu gece Kelsier'i bile yene-miyordu. Vin çelik harlayarak kendisini geriye doğru fırlattı. Shan öne doğru bir adım attı ve kararlı bir yüz ifadesiyle kendisini Vin'in arkasından İtti. İkinci Sissoylu da ona katıldı.

Öf be, diye düşündü Vin havada dönerek kendisini gül pencereyi kırmış olduğu yerin yakınlarında çatının kenarına Çekerken. Aşağıda fenerleri sisleri aydınlatan şekiller koşturuyordu. Lord Venture büyük ihtimalle yaygaranın oğlunun ölmüş olduğu anlamına geldiğini düşündüyordu. Onu bekleyen bir sürpriz vardı.

Vin kendisini tekrar havaya fırlatarak sisli hiçliğin içine doğru atladı. Arkasındaki iki Sissoylunun indiğini ve sonra da tekrar sıçradığını duyabiliyordu.

Bu iyi değil, diye düşündü Vin endişeyle sisli hava akımlarının içinden savrulurken. Hiç sikkesi kalmamıştı, bıçağı da yoktu ve iki tane eğitilmiş Sissoylu ile karşı karşıyaydı.

Demir yakarak telaşla karanlığın içinde bir dayanak aradı. Aşağısında sağ tarafına doğru yavaş yavaş hareket eden bir mavi çizgi belirdi.

Vin çizgiye asılarak hareket eğrisini değiştirdi. Aşağı doğru fırladı ve Venture bahçeleri altında karanlık bir gölge olarak belirdi. Dayanağı bir duvarın üstünde yatmakta olan şanssız bir muhafızın göğüs zırhıydı, Vin'e doğru çekilmemek için telaşla siperlikteki bir dişe tutunuyordu.

Vin adama ayaklarıyla bindirdi, sonra da sisli havanın içinde dönerek takla atıp serin taşların üstüne indi. Muhafız taşın üstüne yıkıldı, sonra da çığlık atarak başka bir Allomantik kuvvet onu Çekmeye başlarken çaresizce taştan dayanağını kavradı.

Kusura bakma arkadaş, diye düşündü Vin ve adamın elini tekmeleyerek siperliğin dışından kurtardı. Adam anında sanki kuvvetli bir iple çekilmiş gibi yukarı doğru fırladı.

Yukarıdaki karanlığın içinden çarpışan vücutların sesi geldi ve Vin bir çift siluetin gevşek bir şekilde Venture avlusuna düştüğünü gördü. Vin gülümseyerek duvar boyunca koşturdu. *Umarım o Shan'dır*.

Vin yukarı sıçrayarak muhafız odasının tepesine kondu. Kalenin yakınlarında insanlar dağılıyor, kaçmak için at arabalarına biniyorlardı.

Ve böylece ev savaşı başlıyor, diye düşündü Vin. *Resmi olarak başlatamın ben olacağımı hiç düşünmemiştim*.

Yukarıdaki sislerden ona doğru bir siluet düştü. Vin haykırarak lehim harladı ve yan tarafa sıçradı. Shan sislerinin püskülleri dalgalanarak becerikli bir şekilde muhafız odasının üstüne indi. İki bıçağını da çekmişti ve gözleri öfkeyle yanıyordu.

Vin yan tarafa doğru sıçrayarak muhafız odasının üstünden yuvarlanarak indi ve aşağıdaki duvarın üstüne kondu. Bir çift muhafız panikle sıçradılar, ortalarına yarı çıplak bir kızın düştüğünü görünce şaşırılmışlardı. Shan onların arkasında duvara indi, sonra da İterek muhafızlardan birini Vin'e doğru fırlattı.

Vin de onun göğüs zırhını İterken adam haykırdı ama o Vin'den çok daha ağırdı ve Vin geriye doğru savruldu. Kendisini yavaşlatmak için muhafızı Çekti ve adam da duvarın üstüne devrildi. Vin kıvrakça onun yanında yere indi, sonra da elinden kurtularak yuvarlanan değneğini kaptı.

Shan dönen bıçaklardan oluşan bir parıltı hâlinde saldırdı ve Vin de tekrar geriye doğru sıçramak zorunda kaldı. *Ne kadar da iyi*, diye düşündü Vin korkuyla. Vin'in kendisi bıçaklarla sadece biraz çalışmıştı; şimdi ise Kelsier'den biraz daha pratik yapmayı istemiş olmayı diliyordu. Değneği savurdu ama daha önce bu silahlardan birini hiç kullanmamıştı ve saldırısı gülünçtü.

Shan bıçağını savurdu ve Vin kaçınırken yanağında bir acı alevi hissetti. Şok ile değneği düşürerek eliyle yüzüne uzandı ve kanı hissetti. Shan'ın yüzündeki gülümsemeyi görünce tökezleyerek geriledi.

Ve sonra Vin öbür şişeciği hatırladı. Hâlâ taşıdığı şişeciği, ona Kelsier'in vermiş olduğu şişeciği.

Atiyum.

Beline sıkıştırmış olduğu yerden alma zahmetine girmede. Çelik yakıp şişeciği İterek önündeki havaya fırlattı. Sonra anında demir yaktı ve atiyum boncuğuna asıldı. Şişecik parçalandı ve boncuk da Vin'e doğru uçtu. Bunu ağızyla yakaladı ve atiyum parçasını zorlanarak yuttu.

Shan durakladı. Sonra Vin herhangi bir şey yapamadan önce o da kendi şişeciğini kafasına dikti.

Elbette onun da atiyumu var!

Ama onda ne kadar vardı? Kelsier, Vin'e çok fazla vermemişti, sadece yaklaşık otuz saniye yetecek kadardı. Shan gülümseyerek öne sıçradı, uzun siyah saçları sisin içinde ışıldıyordu. Vin dişlerini gıcırdattı. Fazla seçeneği yoktu.

Atiyum yaktı. Anında Shan'ın bedeninden düzinelerce hayali atiyum gölgesi fışkırdı. Bu bir Sissoylu kapışmasıydı; atiyumu ilk önce biten savunmasız olacaktı. Senin tam olarak ne yapacak olduğunu bilen bir düşmandan kaçamazdın.

Vin bir gözünü Shan'ın üstünde tutarak geriye doğru çekildi. Asıl leydi ağır ağır ilerliyor, gölgeleri etrafında çılgın bir şeffaf hareketlilik halesi oluşturuyordu. Sakin görünüyordu. Güvenli.

Bol bol atiyumu var, diye düşündü Vin kendi rezervinin yanıp tükendiğini hissederek. *Uzaklaşmam gerek.*

Gölgeli bir tahta parçası bir anda Vin'in göğsünün içinden fırlayıp geçti. Tam da görünüşe göre ok başı olmadan imal edilmiş olan gerçek ok onun durmakta olduğu yerden geçerken Vin yana doğru eğildi. Birkaç askerin yaylarını kaldırmakta olduğu muhafız odasına doğru bir göz attı.

Lanet ederek yan taraftaki sislerin içine baktı. Bunu yaparken Shan'ın yüzünde bir gülümseme yakaladı.

Sadece benim atiyumumun tükenmesini bekliyor. O benim kaçmamı istiyor, beni yakalayabileceğini biliyor.

Başka tek bir seçenek vardı: Saldırmak.

Vin öne atılırken Shan şaşkınlıkla kaşlarını çatdı, hayali oklar hemen gerçek olanlarının gelmesinden önce taşlara çarpıyordu. Vin iki okun arasından sıyrılarak geçti, atiyumla güçlenmiş zihni tam olarak nasıl hareket etmesi gerektiğini biliyordu; o kadar yakından geçmişlerdi ki Vin okların iki yanındaki havanın içinden geçişini hissedebiliyordu.

Shan bıçaklarını savurdu ve Vin yan tarafa doğru bükülerek bir darbeden kaçındı ve diğerini de koluyla karşılayarak derin bir kesik aldı. Vin hızla döner ve lehim harlayarak Shan'ın karnının ortasına yumruğunu indirirken, kanları her bir damla şeffaf bir atiyum gölgesi göndererek havaya saçıldı.

Shan acıyla inleyerek hafifçe büküldü ama düşmedi.

Atiyum neredeyse bitti, diye düşündü Vin çaresiz bir şekilde. *Sadece birkaç saniye kaldı.*

Bu yüzden de atiyumunu erken söndürerek kendisini açıkta bıraktı.

Shan kötücül bir gülümsemeyle doğruldu, sağ elindeki bıçak ona doğru kendinden emin bir şekilde savruldu. Shan, Vin'in atiyumunun tükenmiş olduğunu ve bu nedenle de onun açıkta kalmış, savunmasız kalmış olduğunu varsayıyordu.

O anda Vin atiyumunun son parçasını da yaktı. Shan yukarılarından hayali bir ok geçerken şaşkınlıkla sadece birazcık duraklayarak Vin'e bir fırsat verdi.

Vin onun arkasından gelen gerçek oku, sert tahtanın parmaklarını yakması pahasına yakaladı, sonra bunu Shan'ın göğsüne gömdü. Sap Vin'in elinde kırıldı, Shan'ın vücudunda yaklaşık birkaç santim kadarlık bir parçası dışarıda kaldı. Kadın tökezleyerek geriye çekildi; ayakta kalmıştı.

Lanet lehim, diye düşündü Vin ayağının altındaki kendinden geçmiş askerin belindeki kından bir kılıcı söküp alırken. Kararlılıkla dişlerini sıkarak ileriye sıçradı ve sersemlemiş hâldeki Shan kılıcı İtmek için bir elini kaldırdı.

Vin silahı uçup gitmeye bıraktı, o sadece bir yanıltmacaydı ve kırık okun ikinci yarısını Shan'ın göğsündeki eşinin hemen yanına sapladı.

Bu sefer Shan düştü. Kalkmaya çalıştı ama saptan bir tanesi kalbine ciddi bir zarar vermiş olmalıydı ve yüzü soldu. Bir an için mücadele etti, sonra da cansız bir şekilde taşların üstüne devrildi.

Vin derin derin nefes alarak yanağındaki kanı silerken doğruldu, ancak o zaman kanlı kolunun yüzünü daha da beter yapmakta olduğunu farkına vardı. Arkasında askerler bağırarak daha fazla oku yollarına yerleştirdiler.

Vin kaleye doğru tekrar bir göz atarak Elend'e veda etti, sonra da İterek kendisini gecenin içine doğru fırlattı.

Diğer insanlar hatırlanıp hatırlanmayacaklarından endişe ediyorlar. Benim böyle korkularım yok; Terris kehanetlerini görmezden gelsek bile, bu dünyaya öylesine bir kargaşa, çatışma ve umut getirdim ki benim unutulmam olasılığı çok az.

Ben benim hakkımda ne diyeceklerinden endişe ediyorum. Tarihçiler geçmiş nasıl isterlerse öyle gösterebilir. Bundan bin yıl sonra, ben insanoğlunu kudretli bir şerden korumuş olan adam olarak mı hatırlanacağım? Yoksa kibirli bir şekilde kendisini bir efsaneye dönüştürmeye çalışmış bir despot olarak mı hatırlanacağım?

BİLMİYORUM," DEDİ KELSİER gülümseyerek omuz silerken. "Breeze'den epey iyi bir Sağlık Nazırı olur."

Grup güldü ama Breeze sadece gözlerini devirmişti. "Gerçekten de, neden sizin gibilerin mizah anlayışının hedefinin ısrarla ben olduğunu anlamıyorum. "Neden kafaya almak için bu çetede tek olgun kişiyi seçme zorunluluğunu hissediyorsunuz?"

"Çünkü güzel kardeşim," dedi Ham, Breeze'in şivesini taklit ederek, "Burada kafaya almaya müsait olan bir kişi varsa o da sensin."

"Ah, lütfen," dedi Breeze. Dikiz gülmekten neredeyse yere yıkılacak gibiydi. "İyice çocukça davranmaya başladın. O yorumu eğlendirici bulan tek kişi ergen oğlan oldu Hammond."

"Ben bir askerim," dedi Ham kupasını kaldırarak. "Senin nüktedan sözlü saldırılarının benim üzerimde bir etkisi yok çünkü ben onları anlamak için fazlasıyla kalın kafalıyım."

Kelsier dolaba sırtını yaslayarak güldü. Geceleri çalışmasının bir sonucu Clubs'ın mutfağındaki akşam toplantılarını kaçırıyor olmasıydı. Breeze ve Ham genel olarak muhabbetlerine devam ediyordu. Dox masanın ucunda oturmuş, hesap defterleri ve raporların üstünden geçerken, Dikiz de Ham'in yanında

hevesle oturmuş, elinden geldiği kadarıyla muhabbete katılmaya çalışıyordu. Clubs ise köşesinde oturmuş odaya göz kulak oluyor, arada bir gülümsüyor ve genel olarak da odadaki en ters bakışları atabilme becerisinin tadını çıkarıyordu.

"Benim gitmem gerekir Üstat Kelsier," dedi Sazed duvardaki saati kontrol ederek. "Vin Hanımı'nın şimdilerde ayrılmaya hazır olması gerekir."

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Ben de gitmeliyim. Benim hâlâ yapacak..."

Dışarıya açılan mutfak kapısı çarpılarak açıldı. Vin karanlık sislerle çerçevelenmiş olarak duruyordu, üzerinde iç çamaşırları olan ince bir beyaz gömlek ve şorttan başka hiçbir şey yoktu. İki de kanla kaplıydı.

"Vin!" diye haykırdı Ham ayağa kalkarak.

Yanağında uzun, ince bir kesik bulunuyordu ve bir koluna bağlanmış bir bandaj vardı. "Ben iyiyim," dedi Vin yorgun bir şekilde.

"Elbisene ne oldu?" diye sordu Dockson anında.

"Bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu Vin özür dilercesine yırtık, kül lekeli mavi bir kumaş yığını kaldırarak. "O... bana engel oluyordu. Affedersin Dox."

"Lord Hükümdar adına kızım!" dedi Breeze. "Boş ver elbiseyi, *sana* ne oldu?"

Vin başını iki yana sallayarak kapıyı kapattı. Dikiz onun yarı çıplak oluşundan dolayı şiddetle kızardı. Sazed de yanağındaki yarayı kontrol etmek için hemen onun yanına gitti.

"Sanırım ben kötü bir şey yaptım," dedi Vin. "Ben biraz... Shan Elariel'i öldürdüm."

"Sen *ne* yaptın?" diye haykırdı Kelsier. Bu arada Sazed sessizce cıkcıklayarak küçük yanak kesimini bırakmış ve Vin'in kolundaki bandajı açıyordu.

Vin, Sazed'in müdahalesi altında hafifçe büzüldü. "O Sissoyluydu. Dövüştük. Ben yendim."

Tam eğitilmiş bir Sissoyluyu mu öldürdün, diye düşündü Kelsier şaşkınlıkla. Daha ancak sekiz aydır eğitim alıyorsun!

"Üstat Hammond, benim ilkyardım çantamı getirebilir misiniz?" diye rica etti Sazed.

Ham başıyla onaylayarak kalktı.

"Ona giyecek bir şeyler de getirsen iyi olur," dedi Kelsier. "Sanırım zavalı Dikiz'in kalbine inmek üzere."

"Bunda ne sorun var?" diye sordu Vin üstündekilere doğru başıyla işaret ederek. "Bunlar eskiden giydiğim bazı hırsız giysilerinden daha fazla açık değil."

"Onlar iç çamaşır Vin," dedi Dockson.

"Ee?"

"Prensip meselesi bu," dedi Dockson. "Genç hanımlar iç çamaşırlarıyla ortalıkta koşturmazlar, bu iç çamaşırlar sıradan giysilere ne kadar benzerse benzesin."

Vin omuz silkerek Sazed koluna bandaj tutarken oturdu. Çok... tükenmiş gibi görünüyordu. Ve sadece dövüş yüzünden de değil. *O partide başka ne oldu?*

"Elariel kadınıyla nerede dövüştün?" diye sordu Kelsier.

"Venture Kalesi'nin dışında," dedi Vin başını öne eğerek. "Sanırım... muhafızların bazıları beni gördü. Asillerin bazıları da görmüş olabilir, emin değilim."

"Bu sorun olacak," dedi Dockson içini çekerek. "Elbette ki o yanak yarası makajla bile oldukça belirgin olacak. Gerçekten de, siz Allomanserler... siz hiç bu dövüşlerden birine girdiğiniz zaman *ertes*i gün nasıl görüneceğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Ben biraz hayatta kalmaya odaklanmıştım Dox," dedi Vin.

"O sırf senin için endişe ettiğinden şikâyet ediyor," dedi Kelsier. Ham çantayla birlikte geri dönerken. "O her zaman öyle."

"Yaraların ikisi de derhâl dikiş gerektiriyor Hanımım," dedi Sazed. "Kolundaki kemiğe kadar gitmiş diye düşünüyorum ben."

Vin başını salladı ve Sazed de kolunu uyuşturucu bir maddeyle ovaladı, sonra da çalışmaya başladı. Vin gözle görülür pek bir rahatsızlık hissetmeden buna katlandı ama lehimini harlamakta olduğu belliydi.

Ne kadar da tükenmiş görünüyor, diye düşündü Kelsier. O kadar zayıf görünümlü bir şeydi ki neredeyse bir deri bir kemikti. Hammond omuzlarının etrafına bir pelerin yerleştirdi ama o kadar yorgundu ki bunu hissetmedi bile.

Ve onu bu işe ben bulaştırdım.

Elbette onun da kendi başını böylesine bir belaya sokmayacak kadar akıllı olması gerekirdi. Sazed becerikli bir şekilde dikişini bitirdi, sonra da kol yarasının etrafına yeni bir bandaj sardı. Yanağa geçti.

"Bir Sissoyluyla neden dövüşürsün ki?" diye sordu Kelsier sertçe. "Kaçmış olman gerekirdi. Sorgucularla olan savaşından hiç mi bir şey öğrenmedin?"

"Ona arkamı dönmeden uzaklaşamazdım," dedi Vin. "Dahası onun benden fazla atiyumu vardı. Eğer ben saldırmasaydım, o benim peşimden gelirdi. Henüz eşit durumdayken saldırmak zorundaydım."

"Ama en başından bu işe nasıl bulaştın?" diye hesap sordu Kelsier. "Sana o mu saldırdı?"

Vin başını eğerek ayaklarına baktı. "Önce ben saldırdım."

"Neden?" diye sordu Kelsier.

Sazed yanağı üzerinde çalışırken Vin bir an için sessizleşti. "O Elend'i öldürecekti," dedi en sonunda.

Kelsier çileden çıkarak nefesini bıraktı. "Elend Venture mu? Sen hayatını, planımızı ve bizim hayatlarımızı o sersem oğlan için mi riske attın?"

Vin başını kaldırarak ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Evet."

"Senin derdin ne be kızım?" diye sordu Kelsier. "Elend Venture buna değmez."

Vin öfkeyle ayağa kalktı, Sazed geriye çekilirken pelerin yere düştü. "O iyi bir adam!"

"O bir asil!"

"*Sen değil misin!*" diye bağırdı Vin. Kızgınca kolunu mutfığa ve çeteye doğru salladı. "Sen *bunun* ne olduğunu zannediyorsun Kelsier? Bir skaanın hayatı mı? İşinizde hanginiz skaaları anlıyor? Aristokrat takımları giyiyor, geceleri gizli gizli

düşmanlarınıza saldırıyor, üç öğün yemek yiyip akşamları da arkadaşlarla birlikte oturup içiyorsunuz! Bu bir skaanın hayatı değil!"

Öne doğru bir adım atarak Kelsier'e alevli gözlerle baktı. Kelsier onun patlaması yüzünden şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Sen onlar hakkında ne biliyorsun Kelsier?" diye sordu. "En son ne zaman bir ara sokakta soğuk yağmurun altında titreyerek, yanındaki dilencinin onu öldürecek olduğunu bildiğin bir hastalıktan kaynaklanan öksürüklerini dinleyerek uyudun? En son ne zaman gece çetede ki adamlardan birinin sana tecavüz etmeye kalkacağından korkarak uyumadan yatmak zorunda kaldın? Hiç açlıkla kıvrırırken sırf elindeki ekmek kabuğunu çalmak için yanındaki çete üyesini bıçaklayacak cesaretinin olmasını diledin mi? Hiç o seni döverken ağabeyinin önünde sinip kalmışken en azından *sana dikkat gösteren bir kişi var diye kendini müteşekkir hissettin mi?*"

Sessizleşerek hafifçe dikleşti, çete üyeleri ona bakakalmıştı.

"Bana asillerden bahsetme," dedi Vin. "Ve tanımadığın insanlar hakkında da konuşma. Siz skaa falan değilsiniz. Siz sadece unvanı olmayan asillersiniz."

Dönerek kararlı adımlarla odadan çıkıp gitti. Kelsier şok içinde onun gidişini izledi, merdivenlerden gelen ayak seslerini dinledi. Afallamış bir şekilde dikilip kalarak şaşırtıcı bir şekilde, utançla dolu bir suçluluk hissetti.

Ve bir kez olsun, söyleyecek bir şeyi olmadığını anladı.

Vin odasına gitmedi. Sislerin sessiz, karanlık gecenin içinde akmakta olduğu çatıya tırmandı. Köşedeki tahtaların üstüne oturdu, düz çatının sert taştan kenarı neredeyse çıplak sırtına dayanmıştı.

Üşüyordu ama umurunda değildi. Kolu biraz acısa da oldukça uyuşmuş hâldeydi. Kendisini ise hiç de yeteri kadar uyuşmuş hissetmiyordu.

Kollarını kavuşturarak büzüldü ve sisleri seyretti. Ne hissedeceği bir yana, ne düşüneceğini bile bilmiyordu. Kelsier'e patlamamış olması gerekirdi ama bütün olanlar... dövüş, Elend'in ihaneti... Onu hüsrân içinde bırakmıştı. Birilerine patlamaya ihtiyacı vardı.

Sen sadece kendine kızmalıydın, diye fısıldadı Reen'in sesi. Onların sana yaklaşmasına izin veren sensin. Şimdi ise hepsi seni terk edecekler.

Acıyı durduramıyordu. Sadece gözyaşları düşerken oturup titreyebiliyor, her şeyin nasıl bu kadar hızla çökebildiğini merak ediyordu.

Çatıya çıkan kapak sessiz bir gıcırtyla açıldı ve Kelsier'in başı belirdi.

Ah, Lord Hükümdar! Onunla şu anda yüzleşmek istemiyorum. Gözyaşlarını silmeye çalıştı ama sadece yanağındaki yeni dikiş atılmış yarayı tahriş etmeyi başarabilmişti.

Kelsier çatı kapağını arkasından kapattı, sonra da doğruldu. Sislere gözlerini dikerken ne kadar da uzun ve gururluydu. *O benim dediğim şeyleri hak etmiyordu. Hiçbiri etmiyordu.*

"Sisleri izlemek rahatlatıcı, değil mi?" diye sordu Kelsier.

Vin başını sallayarak onayladı.

"Sana bir keresinde ne demiştin? Sisler seni koruyor, sana güç veriyor... seni gizliyor..."

Aşağı baktı, sonra da yürüyüp gelerek Vin'in önünde diz çöktü ve bir pelerin uzattı. "Gizlenemeyeceğin bazı şeyler var Vin. Biliyorum, ben denedim."

Vin pelerini kabul etti, sonra da omuzlarının etrafına sardı.

"Bu gece ne oldu?" diye sordu Kelsier. "*Gerçekte* ne oldu?"

"Elend bana artık benimle birlikte olmak istemediğini söyledi."

"Ah," dedi Kelsier onun yanına otururken. "Bu sen onun eski nişanlısını öldürmeden önce miydi, sonra mı?"

"Önce," dedi Vin.

"Ve sen onu yine de korudun mu?"

Vin sessizce burnunu çekerek başını salladı. "Biliyorum. Aptalım ben."

"Diğerlerimizden daha fazla değil," dedi Kelsier iç çekerek. Başını kaldırıp sislerin içine baktı. "Ben de Mare'ı sevdim, o bana ihanet ettikten sonra bile. Hiçbir şey hissettiklerimi değiştiremedi."

"Ve işte o yüzden o kadar çok acıtıyor," dedi Vin, Kelsier'in daha önce söylediklerini hatırlayarak. *Sanırım en sonunda anladım.*

"Sırf seni incitti diye birisini sevmeyi bırakmıyorsun," dedi Kelsier. "Eğer yapabilseydin her şey kesinlikle daha kolay olurdu."

Vin tekrar burnunu çekmeye başladı ve o da Vin'in omuzlarına babacan bir tavırla kolunu doladı. Vin ona sokularak vücudunun sıcaklığında acısını dindirmeye çalıştı.

"Ben onu seviyordum Kelsier," diye fısıldadı Vin.

"Elend'i mi? Biliyorum."

"Hayır, Elend değil," dedi Vin. "Reen. O beni tekrar ve tekrar ve tekrar döverdi. Bana küfreder, bana bağırır, bana ihanet edeceğini söylerdi. Ben her gün ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünürdüm."

"Ve onu severdim. Hâlâ da seviyorum. Her zaman bana gideceğini söylemiş olduğu hâlde onun gitmiş olduğunu düşünmek o kadar çok acıtıyor ki."

"Ah çocuğum," dedi Kelsier onu yakınına çekerek. "Üzgünüm."

"Herkes beni terk ediyor," diye fısıldadı Vin. "Annemi zar zor hatırlıyorum. O beni öldürmeye çalışmıştı, biliyorsun. O kafasının içinde sesler duyuyordu ve bu sesler ona bebek kardeşimi öldürttü. Büyük ihtimalle sonra beni de öldürecekti ama Reen onu durdurdu."

"Her hâlükarda, o beni terk etti. Ondandır ben Reen'e sarıldım. O da beni terk etti. Elend'i seviyorum ama o artık beni istemiyor." Başını kaldırarak Kelsier'e baktı. "Sen ne zaman gideceksin? Sen ne zaman beni terk edeceksin?"

Kelsier kederli görünüyordu. "Ben... Vin, bilmiyorum. Bu iş, bu plan..."

Vin ona bakarak gözlerindeki sırrı aradı. *Benden ne saklıyorsun Kelsier? O kadar tehlikeli bir şey mi?* Tekrar gözlerini sildi ve kendini aptal gibi hissederek ondan uzaklaştı.

O da Vin'in üstüne başına bakarak başını iki yana salladı. "Bak şimdi, benim yavrım kirli, sahte muhbir kıyafetimin her tarafına kan bulaştırdın."

Vin gülümsedi. "En azından bir kısmı asil kanı. Shan'ı iyi hakladım."

Kelsier güldü. "Biliyor musun, sen büyük ihtimalle benim hakkımda düşündüklerinde haklısın. Ben aristokrasiye pek fazla bir şans tanımıyorum, değil mi?"

Vin kızardı. "Kelsier, benim o şeyleri söylememiş olmam gerekirdi. Sizler iyi insanlarsınız ve bu sizin planınız... Eh, ben skaalar için ne yapmaya çalıştığının farkındayım."

"Hayır, Vin," dedi Kelsier başını sallayarak. "Senin dediğin doğrudu. Bizler gerçekten de skaa değiliz."

"Ama bu iyi bir şey," dedi Vin. "Eğer siz sıradan skaalar olsaydınız, böyle bir şeyi planlayacak cesaret ya da tecrübeye sahip olmazdınız."

"Onların tecrübe eksikliği olabilir," dedi Kelsier. "Ama cesaret değil. Ordumuz kaybetti, doğru, ama onlar azıcık bir eğitimle daha üstün bir güce saldırmaya gö-nüllüydüler. Hayır, skaaların cesareti eksik değil. Sadece fırsatları yok."

"O zaman senin yarı skaa, yarı asil olarak konumun *sana* fırsat vermiş demektir Kelsier. Ve sen de bu fırsatı skaalara yardım etmek için kullanmayı seçtin. Bir skaa olmana değer bir şey varsa, o da bu."

Kelsier gülümsedi. "Bir skaa olmaya değer. İşte bak bunu beğendim. Her neyse, belki de benim hangi asili öldüreceğim konusunda endişelenerek biraz daha az ve hangi skaalara yardım edeceğim konusunda endişelenerek biraz daha fazla zaman harcıyor olmam gerekir."

Vin başıyla onaylayarak gözlerini sislere dikerken pelerinine sıkı sıkı sarındı. *Onlar bizi koruyor... Bize güç veriyor... Bizi gizliyor...*

Uzun zamandır gizlenmeye ihtiyacı varmış gibi hissetmemişti. Ama şimdi, aşağıda söylediği şeylerden sonra, neredeyse sis gibi uçup gidebilmeyi diliyordu.

Ona söylemem gerek. Bu planın başarısı veya başarısızlığı anlamına gelebilir. Derin bir nefes aldı. "Venture Evi'nin bir zayıflığı var Kelsier."

Kelsier'in kulakları dikildi. "Öyle mi?"

Vin başıyla onayladı. "Atiyum. Metalin çıkarılması ve teslim edilmesi onların denetiminde, zenginliklerinin kaynağı bu."

Kelsier bir an için durakladı. "Tabii ya! Vergileri bu şekilde ödeyebiliyorlar, bu nedenle o kadar güçlüler... Onun işleri bizzat kendisinin yerine idare edecek birilerine ihtiyacı *olmalı...*"

"Kelsier?" dedi Vin.

Kelsier tekrar ona baktı.

"Eğer... yapmak zorunda kalmazsan herhangi bir şey yapma, tamam mı?"

Kelsier'in yüzü asıldı. "Ben... herhangi bir şeye söz verebileceğimi sanmıyorum Vin. Başka bir yol düşünmeye çalışacağım ama şu anki duruma bakılırsa, Venture'nın yıkılması gerek."

"Anlıyorum."

"Bana söylediğin için memnun oldum ama."

Vin başıyla onayladı. *Ve şimdi ben de ona ihanet ettim.* Ancak bunu nispet olsun diye yapmadığını bilmekten kaynaklanan bir huzur vardı. Kelsier haklıydı; Venture Evi devrilmesi gerçekten bir güçtü. Garip bir şekilde, Vin'in evden bahsetmiş olması Kelsier'i Vin'den daha fazla rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Oturup gözlerini sislerin içine dikmişti, garip bir melankoli içindeydi. Aşağı uzanarak istemsizce kolunu kaşdı.

Yara izleri, diye düşündü Vin. *Venture Evi'ni düşünmüyor; Çukurlar'ı düşünüyor. Onu düşünüyor.* "Kelsier?" dedi.

"Evet?" Kelsier'in gözleri sisleri izlerken akli hâlâ biraz... başka yerlerdeymiş gibi görünüyordu.

"Ben Mare'in sana ihanet ettiğini düşünmüyorum."

Kelsier gülümsedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Yok, ben ciddiyim," dedi Vin. "Sarayın merkezine ulaştığınız zaman Sorgucular sizi bekliyordu, değil mi?"

Kelsier başıyla onayladı.

"Onlar bizi de bekliyordu."

Kelsier başını olumsuz bir şekilde salladı. "Sen ve ben bazı muhafızlarla dövüştük, biraz gürültü çıkardık. Mare ve ben içeri girerken sessizdik. Bir yıl boyunca plan yapmıştık; gizli hareket etmiş, ağzımızı sıkı tutmuş ve çok dikkatli davranmıştık. Birileri bizim için bir tuzak kurdu."

"Mare bir Allomanser'di, değil mi?" diye sordu Vin. "Sizi sadece girerken hissetmiş olabilirler."

Kelsier başıyla bunu reddetti. "Yanımızda bir Dumancı vardı. Adı Redd'di; Sorgucular onu doğrudan öldürdü. Ben hainin o olup olmadığını merak etmiştim ama bu mantıklı değil. Redd o gece biz gidip onu alana kadar bir yerlere sızacak olduğumuzu bile bilmiyordu. Bize ihanet edebilecek kadar çok şeyi bilen sadece Mare vardı; tarihler, saatler ve hedefler. Dahası Lord Hükümdar'ın yorumu da var. Sen onu görmedin Vin. Mare'a teşekkür ederken gülümsüyordu. Gözlerinde... dürüstlük vardı. Derler ki Lord Hükümdar yalan söylemezmiş. Neden söyleme ihtiyacı hissetsin ki?"

Vin onun söyledikleri üzerine düşünerek bir an için sessizce oturdu. "Kelsier," dedi yavaşça. "Ben Sorgucuların biz bakır yakarken bile Allomansi'mizi hissedebildiklerini düşünüyorum."

"İmkânsız."

"Ben bu gece yaptım. Onun ve diğer suikastçıların yerini belirleyebilmek için Shan'ın bakırbulutunu deldim. O sayede Elend'e zamanında ulaşabildim."

Kelsier kaşlarını çatı. "Yanılıyor olmalısın."

"Aynısı daha önce de olmuştu," dedi Vin. "Bakır yaktığım zaman bile Lord Hükümdar'ın duygularını üstündeki dokunuşunu hissedebiliyorum. Ayrıca ben peşimdeki Sorgucudan saklanırken beni bulamamış olması gerektiği hâlde bulduğuna yemin edebilirim. Kelsier, peki ya bu mümkünse ne olacak? Ya kendini Dumanlayarak gizlemek sadece bakırının açık olup olmamasından ibaret

olan basit bir olay değilse? Ya sadece ne kadar güçlü olduğunla ilgiliyse?"

Kelsier düşünceli bir şekilde oturdu. "Bunun mümkün olması ihtimali var, sanırım."

"O zaman Mare'in sana ihanet etmiş olması gerekmez!" dedi Vin heyecanla. "Sorgucular aşırı derecede güçlüler. Sizi bekleyenler, belki de sadece sizin metal yaktığınızı hissetmişlerdir! Bir Allomanser'in saraya sızmaya çalıştığını biliyorlardı. Sonra, Lord Hükümdar ona teşekkür etti çünkü sizi ele veren o olmuştu! Kalay yakan Allomanser oydu, bu da onlara sizi deşifre ettirdi."

Kelsier'in yüzü sıkıntılı bir ifade aldı. Dönerek Vin'in tam karşısında oturdu. "O zaman şimdi yap. Bana hangi metali yaktığımı söyle."

Vin gözlerini kapatarak tuncunu harladı, dinliyor... Marsh'in ona öğretmiş olduğu şekilde hissetmeye çalışıyordu. Tek başına yaptığı antrenmanları hatırladı; Breeze, Ham ya da Dikiz'in onun için yaydığı dalgalara odaklanarak harcadığı zamanları. Allomansi'nin vızıltılı ritmini seçmeye çalıştı. Çabaladı...

Bir an için bir şey hissettiğini düşündü. Çok garip bir şey; yavaş bir titreşim, sanki uzaklardaki bir davul gibi, daha önce hissettiği hiçbir Allomantik ritme benzemiyordu. Ama bu Kelsier'den gelmiyordu. Bu uzaktaydı, çok uzakta. Daha da şiddetle odaklanarak hangi yönden gelmekte olduğunu ayırt etmeye çalıştı.

Ama daha fazla odaklanırken bir anda başka bir şey dikkatini çekti. Daha tanıdık bir ritim, Kelsier'den geliyordu. Hafifti, kendi kalp atışının titreşimlerinin üzerinden hissetmesi zordu. Bu güçlü bir tempoydu ve de hızlı.

Gözlerini açtı. "Lehim! Lehim yakıyorsun."

Kelsier şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "İmkânsız," diye fısıldadı. "Tekrar!"

Vin gözlerini kapattı. "Kalay," dedi bir süre sonra. "Şimdi de çelik, ben konuşur konuşmaz değiştirdin."

"Vay anasını!"

"Ben haklıydım," dedi Vin hevesli bir şekilde. "Allomantik titreşimleri bakının içinden de *hissdebiliyorsun*! Sessizler ama sanırım hissetmek için sadece yeteri kadar çok odaklandığında..."

"Vin," Kelsier sözünü kesti. "Sen Allomanserlerin bunu daha önce denemediğini mi düşünüyorsun? Sence bin yıllık bir sürenin içinde birileri bir bakırbulutunun delinebileceğinin farkına varmış olmaz mıydı? Bunu ben *kendim* denedim. Ben saatler boyunca Usta'mın üzerine odaklanarak bakırbulutunun içinden bir şeyleri hissetmeye çalıştım."

"Ama..." dedi Vin. "Ama neden...?"

"Senin de dediğin gibi güçle ilgili bir şey olmalı. Sorgucular tüm sıradan Sissoylulardan daha sert İtebiliyor ve Çekebiliyor; belki de başka birisinin metalini ezip geçebilecek kadar güçlüdürler."

"Ama Kelsier," dedi Vin sessizce. "Ben Sorgucu değilim."

"Ama sen güçlüsün," dedi. "Hiç olmaman gerektiği kadar güçlü hem de. Sen bu gece tam eğitilmiş bir Sissoylu öldürdün!"

"Şans eseri," dedi Vin yüzü kızarak. "Ben sadece ona numara yaptım."

"Allomansı numaralardan *başka bir şey* değildir Vin. Hayır, sende özel olan bir şeyler var. Bunu o ilk gün, senin duygularını İtmeye ve Çekmeye çalıştığım da direndiğin zaman fark etmişim."

Vin kızardı. "Ondan olamaz Kelsier. Belki de ben sadece senden daha fazla tunç pratiği yapmışımdır... Bilmiyorum, ben sadece..."

"Vin," dedi Kelsier. "Sen hâlâ kendini çok fazla hafife alıyorsun. Sen bu işte iyisin, o kadarı besbelli. Eğer senin bakırbulutlarının içini görebilmenin sebebi buysa... Eh, bilmem. Ama kendinle biraz gurur duymayı öğren kızım! Eğer benim sana öğretebileceğimi tek bir şey varsa, bu da nasıl kendine güven duyacağın olur."

Vin gülümsedi.

"Gel hadi," dedi ayağa kalkıp Vin'in de kalkmasına yardım etmek için bir elini uzatarak. "Eğer onun şu yanak yarasına dikiş atmayı bitirmesine izin vermezsen, Sazed bütün gece huysuzlanacak ve Ham de senin savaşını dinlemek için can atıyor. Bu arada Shan'ın cesedini Venture Kalesi'nde bırakmakla iyi iş yapmışsın, Elariel Evi onun Venture arazisinde ölü bulunmuş olduğunu duyduğu zaman..."

Vin onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi ama kaygılı bir şekilde tavan kapağına doğru bir göz attı. "Ben... daha aşağı inmeyi isteyip istemediğimden emin değilim Kelsier. Onların yüzüne nasıl bakacağım?"

Kelsier güldü. "Ha, merak etme. Eğer arada bir aptalca şeyler söylüyor olmasaydın bu grubun bir parçası olman kesinlikle uygun olmazdı. Gel hadi."

Vin tereddüt etti, sonra da onun kendisini tekrar mutfağın sıcaklığına doğru götürmesine izin verdi.

"Böyle zamanlarda nasıl kitap okuyabiliyorsun Elend?" diye sordu Jastes.

Elend kitabından başını kaldırdı. "Bu beni sakinleştiriyor."

Jastes bir kaşını kaldırdı. Genç Lekal arabanın içinde sabırsız bir şekilde oturmuş, parmaklarıyla koltuğun koluna vuruyordu. Pencere perdeleri çekiliydi; kısmen Elend'in okuma fenerinin ışığını gizlemek, kısmen de sisleri dışarıda tutmak için. Her ne kadar Elend bunu asla itiraf etmeyecek olsa da, girdaplanan sisler onu sadece birazcık gerginleştiriyordu. Asillerin böyle şeylerden korkmuyor olması gerekirdi ama bu derin, karanlık sisin basbayağı ürkütücü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Geri döndüğün zaman baban küplere binmiş olacak," dedi Jastes parmaklarıyla kolçağa vurmaya devam ederken.

Elend omuz silkti, gerçi bu yorum onu birazcık olsun gerginleştiriyordu. Bahası yüzünden değil de, bu gece olanlar yüzünden. Görünüşe göre bazı Allomanserler Elend'in arkadaşlarıyla olan buluşmasını izliyorlardı. Ne bilgiler toplamışlardı? Onun okuduğu kitaplardan haberleri var mıydı?

Neyse ki bir tanesinin ayağı takılmış ve Elend'in tavan penceresinden içeri düşmüştü. Ondan sonrası ise kargaşa ve kaos olmuştu; askerler ve halo misafirleri yanı panik içinde etrafta koşuşturuyordu. Elend'in ilk düşüncesi kitaplar olmuştu;

tehlikeli olanlar, eğer obligatörler bunlara sahip olduğunu öğrenecek olursa başını ciddi bir belaya sokabilecek olan kitaplar.

O yüzden de, kargaşanın içinde Elend hepsini bir çuvalın içine tıkmış ve sarayın yan çıkışından giderken Jastes'ı takip etmişti. Bir at arabasına atlayarak saray bahçelerinden gizli gizli çıkmak biraz riskli bir hareket sayılabilirdi belki ama gü-lünç derecede kolay olmuştu. Venture bahçelerinden kaçan at arabalarının kalabalığı içinde tek bir kişi bile Elend'in kendisinin de Jastes'la birlikte arabanın içinde olduğunu farkına varmamıştı.

Büyük ihtimalle şimdiye kadar her şey yatışmıştır, dedi Elend kendi kendine. İnsanlar Venture Evi'nin onlara saldırmaya çalışmadığının ve herhangi bir gerçek tehlike olmadığını farkına varacaktır. Sadece dikkatsiz davranan birkaç casustu.

Onun şimdiye kadar geri dönmüş olması gerekirdi. Ancak tesadüfen saraydan ayrılmış olması, ona gidip başka bir grup casusu kontrol etmek için mükemmel bir bahane oluşturmuştu. Ve bu sefer, onları Elend'in kendisi göndermişti.

Kapıdan gelen ani bir tıklama Jastes'ın sıçramasına neden oldu ve Elend kitabını kapattı, sonra da arabanın kapısını açtı. Venture Evi'nin baş casuslarından biri olan Felt arabaya bindi ve atmacaya benzer bıyıklı yüzüyle Elend'e, sonra da Jastes'a saygılı bir şekilde selam verdi.

"Ee?" diye sordu Jastes.

Felt casusların enerjik kıvraklığıyla oturdu. "Bina görünüşe göre bir oymacı dükkânı lordum. Adamlarımdan bir tanesi dükkânın adını duymuş; Üstat Cladent adındaki bir adama ait, oldukça yetenekli bir skaa marangoz."

Elend kaşlarını çatı. "Neden Valette'in vekilharcı buraya geldi?"

"Biz dükkânın bir paravan olduğunu düşünüyoruz lordum," dedi Felt. "Sizin emretmiş olduğunuz gibi, vekilharcı takip ederek burayı bulduğumuzdan beri sürekli gözlünüz. Ancak çok dikkatli olmak zorunda kaldık, binanın çatısında ve üst katlarında gizlenmiş olan birkaç gözcü yuvası var."

Elend kaşlarını çatı. "Sıradan bir zanaatkâr dükkânı için garip bir önlem gibi geliyor bana."

Felt başını sallayarak onayladı. "Bu daha yarısı bile değil lordum. En iyi adamlarımızdan bir tanesi binanın yanına kadar yaklaşabilmeyi başardı, fark edildiğini de düşünmüyoruz ama içeride olan biteni duymakta dikkate değer derecede zorluk yaşamış. Pencereler sesi içeride tutmak için yalıtılmış ve doldurulmuş."

Diğer bir garip önlem, diye düşündü Elend. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye sordu Felt'e.

"Bu mutlaka bir yeraltı inidir lordum," dedi Felt. "Ve iyi de bir tanesi. Eğer dikkatlice izliyor olmasaydık ve neye bakacağımızı tam olarak bilmeseydik bunu asla fark edemezdik. Benim tahminim içerideki adamların, hatta Terrislinin bile bir skaa hırsız çetesinin üyeleri olduğu şeklinde. Mali kaynakları geniş ve çok bercerikli bir çete."

"Bir skaa hırsız çetesi mi? Peki ya Leydi Valette?" diye sordu Jastes.

"Muhtemel lordum," dedi Felt.

Elend durakladı. "Bir... skaa hırsız çetesi..." dedi şaşırmış bir hâlde. *Neden üyelerinden bir tanesini balolara göndersinler? Bir tür dolandırıcılık için mi?*

"Lordum?" dedi Felt, "Bizim dükkânı basmamızı ister misiniz? Onların bütün çetesini halletmeye yetecek kadar adamım var."

"Hayır," dedi Elend. "Adamlarını geri çağır ve bu gece gördüğünüz şeylerden hiç kimseye bahsetmeyin."

"Evet, lordum," dedi Felt arabadan inerek.

"Lord Hükümdar!" dedi Jastes arabanın kapısı kapanırken. "Sıradan bir leydi gibi görünmemesinde şaşılacak bir şey yok. Taşrada büyümüş olmasından filan değil, o sadece bir hırsızmış!"

Elend başıyla onayladı; düşünceliydi, ne tepki vereceğinden emin değildi.

"Bana bir özür borçlusun," dedi Jastes. "Ben onun hakkında haklıymışım, hı?"

"Belki," dedi Elend. "Ama... bir açıdan bakıldığında sen onun hakkında haksızdın da. O casusluk yapmıyor, sadece beni soymaya çalışıyormuş."

"Ee?"

"Ben... bunun üzerinde düşünmeliyim," dedi Elend uzanıp at arabasının harekete geçmesi için paravanı tıklatırken. Araba Venture Kalesi'ne doğru gitmeye başlarken arkasına yaslandı.

Valette olduğunu söylediği kişi değildi. Ancak Elend kendisini bu haber için zaten hazırlamıştı. Sadece Jastes'in sözleri onu şüphelendirmemiş, Valette'in kendisi de gecenin erken saatlerinde Elend'in suçlamalarını reddetmemişti. Her şey ortadaydı; Valette baştan beri ona yalan söylemişti. Bir rol oynuyordu.

Elend'in küplere binmiş olması gerekirdi. Bunun mantıksal olarak farkındaydı ve bir parçası gerçekten de ihanet yüzünden sızlıyordu. Ama acayip bir şekilde hissetmekte olduğu birincil duygu... rahatlamaydı.

"Ne?" diye sordu Jastes, Elend'i kaşlarını çatarak incelerken.

Elend başını iki yana salladı. "Senin yüzünden günlerdir bunun için endişe edip duruyordum Jastes. Kendimi o kadar berbat hissediyordum ki neredeyse zar zor hareket edebiliyordum; hep Valette'in bir hain olduğunu düşündüğüm için."

"Ama öyle. Elend, o büyük olasılıkla seni dolandırmaya çalışıyor!"

"Evet," dedi Elend. "Ama en azından büyük olasılıkla o başka bir evin casusu değil. Son zamanlarda olup biten bütün entrikalar, politikalar ve çekişmelerin yanında bir soygun kadar basit bir şey neredeyse ferahlatıcı kalıyor."

"Ama..."

"Bu alt tarafı para Jastes."

"Para bazılarımız için biraz önemli Elend."

"Valette kadar önemli değil. O zavallı kız... Bütün bu zaman boyunca bana oynamak zorunda kalacağı oyun için endişe edip durmuş olmalı!"

Jastes bir an için durdu, en sonunda başını salladı. "Elend, sadece *sen* birlerinin seni soymaya çalıştığını öğrendiğin için rahatlayabilirsin. Sana kızın bütün bu zaman boyunca yalan söylemiş olduğunu hatırlatmam gerekir mi? Sen ona bağlanmış olabilirsin ama ben onun duygularının samimiyetinden şüphe ediyorum."

"Haklı olabilirsin," diye itiraf etti Elend. "Ama... bilmiyorum Jastes. Ben bu kızı *taniyormuşum* gibi hissediyorum. Onun duyguları sahte olmak için... çok fazla gerçek, çok fazla dürüst gibi görünüyordu."

"Hiç sanmam," dedi Jastes.

Elend başını salladı. "Daha onu yargılamaya yetecek kadar bilgi sahibi değiliz. Felt onun bir hırsız olduğunu düşünüyor ama onlar gibi bir grubun balolara birini göndermesi için başka sebepler de olması gerekir. Belki de o sadece bir muhbirdir. Ya da belki o bir hırsızdır ama niyeti hiçbir zaman beni soymak olmamıştır. Diğer asillerin arasına karışmak için epey bir zaman harcadı, eğer onun hedefi ben olsaydım bunu neden yapsın? Aslında benimle birlikte nispeten az zaman geçirdi ve hiç benden hediye koparmaya çalışmadı."

Duraklayarak Valette'le karşılaşmasını ikisinin de hayatlarında müthiş bir dönüm noktası olan bir olay, hoş bir kaza olarak hayal etti. Gülümsedi, sonra da başını salladı. "Hayır Jastes. Burada bizim görebildiğimizden daha fazlası var. Onunla ilgili bir şeyler hâlâ mantıklı gelmiyor."

"Ben... sanırım öyle El," dedi Jastes yüzünü asarak.

Elend aklına gelen bir düşünceyle doğrulup oturdu; Valette'in amaçları hakkındaki tahminlerini çok daha az önemli gösteren bir düşünceydi bu. "Jastes," dedi. "O bir skaa!"

"Ve?"

"Ve o beni kandırdı, ikimizi de kandırdı. Bir aristokratın rolünü neredeyse kusursuz olarak oynadı."

"Tecrübesiz bir aristokrati, belki."

"Benim yanımda gerçek bir skaa hırsız vardı!" dedi Elend. "Ona sormuş olabileceğim soruları bir düşün."

"Sorular mı? Ne tür sorular?"

"Skaa olmak hakkında sorular," dedi Elend. "Önemli olan o değil. Jastes, o bizi *kandırdı*. Eğer bizler bir skaa ile bir leydi arasındaki farkı algılayamıyorsak, bu skaalar bizden çok farklı olamaz demek. Ve eğer onlar bizden o kadar da farklı değillerse, bizim onlara hep yaptığımız şekilde muamele etmeye ne hakkımız var?"

Jastes omuz silkti. "Elend, ben senin olaya doğru açıdan baktığını düşünmüyorum. Biz bir ev savaşının ortasındayız."

Elend aklı başka yerde, başıyla onayladı. *Bu akşam ona o kadar sert davran-
dım. Fazla mı sertti?*

Onun kendisini bir daha asla görmek istemediğine tam olarak inanmasını istemişti. Bunun bir parçası gerçektir çünkü endişeleri Elend'i Valette'e güvenilemeyeceğine ikna etmişti. Ve ona güvenilemezdi de, şu anda olmazdı. Her durumda. Elend onun şehri terk etmesini istemişti. Yapılacak en iyi şeyin ev savaşı sona erene kadar ilişkiyi koparmak olduğunu düşünmüştü.

Ama eğer o gerçekten de bir leydi değilse, o zaman gitmesi için bir sebep yok.

"Elend?" dedi Jastes. "Sen beni duyuyor musun?"

Elend başını kaldırdı. "Sanırım ben bu gece yanlış bir şey yaptım. Valette'i

Luthadel'den uzaklaştırmak istemiştim. Ama şimdi onu sebepsiz yere üzünüş olduğumu düşünüyorum."

"Oha be Elend!" dedi Jastes. "Bu gece Allomanserler toplantımızı dinliyordu. Neler olabileceğinin farkında mısın? Ya sadece gizlice dinlemek yerine bizi öldürmeye karar vermiş olsalardı?"

"Ah, evet, haklısın," dedi Elend, dikkati dağınık bir şekilde başıyla onaylayarak. "Yine de Valette'in gitmesi en iyisi olur. Önümüzdeki günler boyunca bana yakın olan herkes tehlike içinde olacak."

Jastes durakladı, kızgınlığı gittikçe artıyordu, en sonunda güldü. "Sen umutsuz vakasın."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Elend. "Ama cidden, endişe etmenin bir faydası yok. Casuslar kendilerini ele verdi ve büyük olasılıkla da kargaşa sırasında kovalanmış, hatta yakalanmışlardır. Şimdi biz Valette'in sakladığı sırların bazılarını da biliyoruz, o yüzden orada da ilerleme kaydettik. Bu çok verimli bir gece oldu!"

"Bu iyimser bir bakış açısidir sanırım..."

"Bir kez daha, elimden geleni yapıyorum." Yine de Venture Kalesi'ne geri döndükleri zaman kendisini daha huzurlu hissedecekti. Belki de olanların ayrıntılarını duymadan önce saraydan gizlice ayrılmak çılgınca olmuştu ama Elend o sırada tam olarak dikkatlice düşünüyor değildi. Dahası, Felt'le önceden ayarlanmış olan bir randevusu vardı ve kargaşa sınıştırmak için mükemmel bir fırsat sağlamıştı.

At arabası yavaş yavaş Venture kapılarına yaklaştı. "Senin gitmen gerek," dedi Elend arabanın kapısından dışarı süzülürken. "Kitapları al."

Jastes başıyla onaylayarak çuvalı kavradı, sonra da arabanın kapısını kapatırken Elend'e veda etti. Elend araba kapılardan uzaklaşırken bekledi, sonra da döndü ve kaleye giden yolun kalanını yürüdü; şaşkın kapı muhafızları onun kolaylıkla geçmesine izin vermişti.

Bahçeler hâlâ ışıklarla alev alevdi. Kalenin önünde onu bekleyen muhafızlar vardı ve bir grubu onu karşılamak ve çevresini sarmak için sislerin içine fırladı.

"Lordum, babanız..."

"Evet," diye lafını kesti Elend içini çekerek. "Derhâl ona götürülmem isteniyor sanırım?"

"Evet lordum."

"Hadi gidelim o zaman Yüzbaşı."

Binanın yan tarafındaki lordlar kapısından içeri girdiler. Lord Straff Venture çalışma odasında ayakta durmuş, bir grup muhafız subayıyla konuşmaktaydı. Elend onların solgun yüzlerinden sert bir fırça yemiş olduklarını, hatta belki de dayak tehditleri işittiklerini anlayabiliyordu. Onlar asıldı, bu yüzden Venture onları idare ettiremezdi ama daha acımasız disiplin yöntemlerini uygulayabilirdi.

Lord Venture askerleri sert bir hareketle gönderdi, sonra da düşmancıl bakışlarla Elend'e döndü. Elend askerlerin gidişini izlerken kaşlarını çatı. Her şey biraz fazla... gergin görünüyordu.

"Ee?" diye hesap sordu Lord Venture.

"Ee ne?"

"Neredeydin?"

"Ha, gitmiştim," dedi Elend umursamaz bir şekilde.

Lord Venture içini çekti. "İyi. Eğer istiyorsan kendini tehlikeye at velet. Bir açıdan Sissoylunun seni *yakalamamış* olması çok kötü, beni epey bir baş ağrısından kurtarabilirlerdi."

"Sissoylu mu?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak. "Ne Sissoylusu?"

"Sana suikast düzenlemeyi planlayan Sissoylu," diye tersledi Lord Venture.

Elend irkilerek gözlerini kırttı. "Yani... o sadece bir casus grubu değil miydi?"

"Yok, hayır," dedi Venture biraz kötücül bir şekilde gülümseyerek. "Buraya sen ve arkadaşların için gönderilmiş bütün bir suikastçı ekibi."

Lord Hükümdar, diye düşündü Elend tek başına dışarı çıkarak ne kadar aptalca davranmış olduğunun farkına varırken. *Ev savaşının bu kadar hızla, bu kadar tehlikeli hâle gelmesini beklemiyordum. En azından benim için...*

"Bir Sissoylu olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Elend aklını başına toplayarak.

"Muhafızlarımız onu öldürmeyi başarmış," dedi Straff. "Kaçtığı sırada."

Elend kaşlarını çatı. "Gerçek bir Sissoylu? Sıradan askerler tarafından mı öldürülmüş?"

"Okçular," dedi Lord Venture. "Görünüşe göre onu gafil avlamışlar."

"Peki ya benim tavan penceremden içeri düşen adam?" diye sordu Elend.

"Ölmüş," dedi Lord Venture. "Boynu kırılmış."

Elend kaşlarını çatı. *O adam biz kaçarken hâlâ hayattaydı. Ne saklıyorsun baba?* "Şu Sissoylu. Benim tanıdığım biri mi?"

"Bence öyledir," dedi Lord Venture çalışma masasının sandalyesine kurulurken başını kaldırmadan. "Shan Elariel'di."

Elend şaşkınlıkla donakaldı. *Shan mı*, diye düşündü afallamış bir şekilde. Onlar nişanlıydı ve Shan bir Allomanser olduğundan bahsetmemişti bile. Bunun anlamı ise büyük ihtimalle...

Shan'ın da en başından beri bir casus olduğuydu. Belki de Elariel Evi, ev unvanını alacak bir Elariel torun doğar doğmaz Elend'i öldürtmeyi planlamıştı.

Haklısın Jastes. Politikadan onu görmezden gelerek kaçınmamam. Ben düşündüğünden çok daha uzun bir süredir bunların hepsinin bir parçasıyım.

Babası belli ki kendinden memnundu. Elariel Evi'nin meşhur bir üyesi Elend'e suikast düzenlemeye çalıştıktan sonra Venture bahçelerinde ölü bulunmuştu... böylesine bir zaferle, Lord Venture günler boyunca çekilmez olacaktı.

Elend içini çekti. "O zaman suikastçılardan herhangi birini sağ yakaladık mı?"

Straff başını iki yana salladı. "Bir tanesi kaçmaya çalışırken avluya düşmüş. Ama kaçabildi, o da bir Sissoylu olabilir. Çatıda bir ölü adam bulduk ama ekipte başkalarının da olup olmadığından emin değiliz." Durakladı.

"Ne var?" diye sordu Elend babasının gözlerindeki hafif şaşkınlığı okuyarak.

"Yok bir şey," dedi Straff hor görerek bir elini sallayıp. "Muhafızların bazıları

diğer ikisiyle dövüşen üçüncü bir Sissoylu olduğunu iddia ediyor ama ben raporlara inannıyorum; bizimkilerden birisi değildi."

Elend durakladı. *Diğer ikisiyle dövüşen üçüncü bir Sissoylu...* "Belki de birileri suikastın olacağını öğrendi ve durdurmaya çalıştı."

Lord Venture homurdandı. "Neden başka birisinin Sissoylusu seni korumaya çalışsın ki?"

"Belki de sadece masum bir adamın katledilmesine engel olmak istemişlerdir."

Lord Venture gülererek başını salladı. "Sen salağın tekisin velet. Bunun farkındasın, değil mi?"

Elend kızarak arkasını döndü. Lord Venture başka bir şey istiyormuş gibi görünmüyordu, o yüzden de Elend çıktı. Kırk pencere ve muhafızlar yüzünden odasına geri dönemezdi, bu yüzden de bir misafir yatak odasına doğru gitti, her ihtimale karşı kapısının dışında ve balkonda nöbet tutacak bir grup siskıran da çağırıyordu.

Olaylar hakkında düşünerek yatmaya hazırlandı. Babası büyük ihtimalle üçüncü Sissoylu konusunda haklıydı. İşler basitçe bu şekilde yürümüyordu.

Ama... yürümesi gerekir. Yürüyebilir, belki.

Elend'in yapabilmeyi istediği o kadar çok şey vardı ki. Ama babası sağlıklıydı ve onun kadar güçlü bir lord için gençti. Ev unvanının Elend'e kalmasına onlarca yıl vardı, eğer o kadar uzun süre sağ kalacağı varsayılırsa. Valette'e gidip onunla konuşabilmeyi, hüsrânını ona anlatabilmeyi diledi. O Elend'in ne düşündüğünü anlardı; her nedense, o her zaman Elend'i başkalarından daha iyi anlıyormuş gibi görünüyordu.

Ve o skaa! Elend bu düşünceyi bir kenara atamıyordu. O kadar çok sorusu, Valette'ten öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki.

Daha sonra, diye düşündü yatağın içine girerken. *Şu an için, bu eri bir arada tutmaya odaklan.* Valette'e o konuda söylediği sözler yalan değildi; Elend'in ailesinin ev savaşından sağ çıkacağından emin olması gerekiyordu.

Ondan sonra... Eh, belki de yalanların ve dolapların üstesinden gelmenin de bir yolunu bulabilirlerdi.

Her ne kadar pek çok Terrisli Khlennium'a karşı kızgınlıklarını açığa vuruyor olsalar da, bunun yanında kıskançlık da var. Hamalların Khlenni katedrallerinin inanılmaz vitray camlı pencereleri ve geniş koridorlarından hayranlıkla bahsettiklerini duydum. Ayrıca modamıza da pek düşkünmüş gibi görünüyorlar; şehirlerde pek çok genç Terrislinin kürklerini ve derilerini güzelce diktirilmiş smokinler ile değiştirmiş olduklarını gördüm.

CLUBS'IN DÜKKÂNININ İKİ sokak ilerisinde etrafındakilere kıyasla alışılmadık yükseklikte bir bina vardı. Vin bunun barınak adı verilen ve skaa ailelerini tıkıştırmak için kullanılan binalardan biri olduğunu düşünüyordu. Ama içerisine hiç girmemişti.

Yere bir sikke attı, sonra da kendisini altı katlı binanın yan tarafı boyunca yukarı doğru gönderdi. Çatının üstüne hafifçe konarak karanlığın içinde çömelmiş olan bir şeklin irkilerek sıçramasına neden oldu.

"Ben geldim," diye fısıldadı Vin sessizce eğimli çatı boyunca ilerleyerek.

Dikiz gecenin karanlığında ona gülümsedi. Çetenin en iyi Kalaygözü olarak, çoğu zaman en önemli nöbetleri o tutuyordu. Son zamanlarda ise bu nöbetler akşamın erken saatlerine denk geliyordu. Büyük Evler arasındaki çatışmanın açık savaşa dönüşmesinin en olası olduğu zamandı bu.

"Hâlâ mı devam ediyorlar?" diye sordu Vin sessizce kalayını harlayarak şehri gözleriyle tararken. Uzaklarda sislere garip bir aydınlık veren parlak bir pus ışılıyordu.

Dikiz başıyla onaylayarak ışığa doğru işaret etti. "Hasting Kalesi. İyor bu gece saldırı Elariel askerler."

Vin başını salladı. Hasting Kalesi'nin yok edilmesi bir süredir bekleniyordu; son bir hafta boyunca farklı evlerden yarım düzine baskına maruz kalmıştı. Maddi durumu çökmüş, müttefikleri de geri çekilirken yıkılması sadece an meselesiydi.

Garip bir şekilde evlerin hiçbirisi gündüz saldırmıyordu. Savaş hakkında sahte bir gizlilik havası vardı, sanki aristokrasi Lord Hükümdar'ın egemenliğini kabul ediyor ve gün ışığı varken savaşa tutuşarak onu kızdırmak istemiyormuş gibiydi. Her şey geceleri sislerden bir pelerinin altında olup bitiyordu.

"İyor bunu iste o," dedi Dikiz.

Vin durakladı. "Ee, Dikiz... normal konuşmaya çalışabilir misin?"

Dikiz ilerideki uzak, karanlık bir yapıya doğru başıyla işaret etti. "Lord Hükümdar. İyor sanki onlar savaş istesin."

Vin başıyla onayladı. *Kelsier haklıydı. Nezaret'ten ya da saraydan ev savaşıyla ilgili pek bir ses çıkmadı ve Garnizon da Luthadel'e geri dönmek için acele etmiyor. Lord Hükümdar ev savaşını bekliyordu ve sürüp gitmesine de izin verecek. Bir tarlayı yakarak yenilemesi için kendi hâline bırakılmış olan bir yangın gibi.*

Ancak bu sefer bir yangın sönerken diğeri başlayacaktı: Kelsier'in şehre saldırısı.

Eğer Marsh'ın Çelik Sorgucuları nasıl durduracağımızı keşfedebildiğini varsayarsak. Eğer sarayı ele geçirebildiğimizi varsayarsak. Ve elbette ki Kelsier'in Lord Hükümdar'la başa çıkmanın bir yolunu bulabileceğini varsayarsak...

Vin başını iki yana salladı. Kelsier hakkında kötü düşünmek istediğinden değildi ama bütün bu şeylerin nasıl gerçek olacağını göremiyordu. Garnizon daha geri dönmemişti ama raporlar yakında, belki de sadece bir ya da iki hafta uzakta olduklarını söylüyordu. Bazı asil evleri yıkılıyordu ama Kelsier'in istemiş olduğu genel kargaşa havası varmış gibi görünmüyordu. Son İmparatorluk gerginleşmekteydi ama Vin kopacağından şüpheliydi.

Ama belki de konu bu değildi. Çete bir ev savaşını körüklemekle inanılmaz bir iş çıkarmıştı; üç tane Büyük Ev tamamıyla yok olmuştu ve geri kalanları da ciddi derecede zayıflamıştı. Aristokrasinin kendi didişmelerinin etkilerinden kurtulması onlarca yıl sürecekti.

İnanılmaz bir iş başardık, diye düşündü Vin. Saraya saldırmasak ya da saldırımız başarısız olsa bile, harika bir şeyi başarmış olacağız.

Marsh'ın Nezaret hakkındaki istihbaratı ve Sazed'in tercüme ettiği günlük sayesinde, isyan gelecek mücadeleler için yeni ve işe yarar bilgiler sağlayacaktı. Bu Kelsier'in ümit etmiş olduğu şey değildi; Son İmparatorluk'un tamamen devrilmesini sağlamayacaktı. Ama çok büyük bir zaferdi; skaaları yıllar boyunca cesaretlendirecek, ilham alabilecekleri bir zaferdi.

Ve bir anda irkilerek Vin bunun bir parçası olduğu için gurur duyduğunu fark etti. Belki de gelecekte, kendisi gerçek bir isyanın başlamasına yardım edebilirdi; skaaların bu kadar da teslim olmuş olmadığı bir yerlerde.

Eğer öyle bir yer varsa... Vin skaaları itaatkâr yapan şeyin sadece Luthadel ve şehrin Teskin istasyonları olmadığını anlamaya başlıyordu. *Her şeydi; obligatörler, tarlalarda ve fabrikalarda sürekli çalışmak, bin yıllık zulmün neden olduğu kafa vaprısı. Skaa isyanlarının her zaman o kadar küçük çapta kalmasının bir sebebi vardı. İnsanlar Son İmparatorluk'a karşı direnmek diye bir şeyin olmadığını sanıyor ya da bunu bildiklerini düşünüyorlardı.*

Kendisinin "özgürleşmiş" bir hırsız olduğunu varsayan Vin bile bir zamanlar aynı şeye inanmıştı. Onu aksine ikna etmek için Kelsier'in çılgın, abartılı planı gerekmişti. Belki o da bu yüzden çete için bu kadar yüce hedefler belirlenmişti; sadece bu kadar zorlu olan bir şeyin garip bir şekilde onlara direnmenin *mümkün* olduğunu fark ettireceğini biliyordu.

Dikiz ona bir göz attı. Onun varlığı hâlâ oğlanı rahatsız ediyordu.

"Dikiz," dedi Vin. "Elend'in benimle olan ilişkisini kestiğini biliyorsun."

Dikiz başıyla onayladı, hafifçe kulakları dikilmişti.

"Ama ben onu hâlâ seviyorum. Üzgünüm Dikiz. Ama bu doğru," dedi pişmanlıkla.

Oğlan boynunu bükerek yere baktı.

"Senden dolayı değil," dedi Vin. "Gerçekten de değil. Bu sadece... Ee, kimi sevdiğini seçemiyorsun. İnan bana gerçekten de sevmemiş olmayı tercih edeceğim insanlar var. Onlar bunu hak etmiyordu."

Dikiz başını salladı. "Anlıyorum."

"Yine de mendil bende kalabilir mi?"

Oğlan omuz silkti.

"Teşekkür ederim," dedi Vin. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Dikiz başını kaldırıp gözlerini sislerin içine dikti. "İyor yok ben kör. Ben... biliyordum ecek yok bu ol. Ben görüyorum Vin. Ben çok şeyi görüyorum."

Vin teselli edercesine bir elini oğlanın omzuna koydu. *Ben görüyorum... onun gibi bir Kalaygöz için uygun bir ifadeydi.*

"Sen uzun zamandır mı Allomansersin?" diye sordu.

Dikiz başıyla onayladı. "İyordu Kop ben beş yaşındayken. Neredeyse hatırlamıyorum bile."

"Ve sen de o zamandan beri kalay mı kullanıyorsun?"

"Çoğu zaman," dedi. "İyordu benim için iyi bir şey. Görmemi, duymamı, hissetmemi sağladı."

"Aktarabileceğin birkaç tüyo var mı?" diye sordu Vin umutla.

Dikiz düşünceli bir şekilde durakladı, eğimli çatının kenarında oturmuş, bir ayağını kenardan aşağı sallandırmıştı. "Kalay yakmak... İyor yok görme meselesi. İyor yok yok görme meselesi."

Vin kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaktığın zaman, her şey gelir," dedi. "Bir sürü her şey. İyor gelenler senin dikkatin dağıt onlar. İyor eğer iyi ol iste sen, yok gör bütün dikkat dağıtanları."

Eğer kalay yakmada iyi olmak istiyorsan, dikkati dağıtacak şeylerle başa çıkmayı öğren, diye düşündü Vin elinden geldiği kadarıyla tercüme ederek. *İş neyi gördüğünde değil, neyi görmezden gelebildiğinde.*

"İlginç," dedi Vin düşünceli bir şekilde.

Dikiz başıyla onayladı. "İyorken bak sen, sisi de görürsün, evleri de görürsün, tahtaları da hissedersin, aşağıdaki fareleri de duyarsın. Bir tanesini seç ve dikkatini dağıtma."

“Güzel tavsiye,” dedi Vin.

Dikiz başıyla onaylarken arkalarından bir gümleme sesi geldi. İkisi de sıçradılar ve çömeldiler; Kelsier çatı boyunca yürüyerek yaklaşırken kıs kıs güldü. “Gerçekten de insanlara yukarı çıkmakta olduğumuzu haber vermek için daha iyi bir yol bulmalıyız. Ne zaman bir gözcü yuvasını ziyaret etsem, birilerini korkutarak çatıdan düşüreceğimden endişe ediyorum.”

Vin ayağa kalkarak üstünü çırttı. Sispelerini, gömlek ve pantolon giyiyordu. Bir elbise giymesinin üzerinden günler geçmişti. Renoux Malikânesi’nde sadece arada bir görünüyordu. Kelsier suikastçılar konusunda fazlasıyla endişe ettiğinden Vin’in orada fazla uzun kalmasına izin vermek konusunda tereddütlüydü.

En azından Kliss’in sessizliğini satın aldık, diye düşündü Vin masrafa sinirlenerek. “Zamanı geldi mi?” diye sordu.

Kelsier başıyla onayladı. “Geldi sayılır. Giderken yolda bir yerde durmak istiyorum.”

Vin onayladı. Marsh ikinci buluşmaları için sözde Nezaret adına keşif yapmakta olacağı bir yeri seçmişti. Bu buluşmak için mükemmel bir fırsattı çünkü Marsh’ın bütün gece boyunca güya yakınlardaki Allomantik etkinlikleri arayarak binada olmak için bir bahanesi vardı. Çoğu zaman onun yanında bir Teskinci de olacaktı ama gecenin ortasına yakın Marsh’ın şöyle bir saat kadar yalnız olacağını tahmin ettiği bir ara vardı. Eğer gizli gizli dışarı çıkıp geri gelecek olsaydı pek yeterli bir zaman olmazdı ama bir çift sinsi Sissoylunun ona hızlı bir ziyarette bulunması için bol bol yeterdi.

Dikiz’e veda ettiler ve İterek gecenin içine daldılar. Ancak çatıların üzerinde uzun süre yol almadılar, Kelsier güçlerini ve metallerini saklamak için onları aşağıdaki sokağa indirdi ve yürüdüler.

Bu biraz garip, diye düşündü Vin, Kelsier ile Allomansi antrenmanı yaptığı geceyi hatırlayarak. *Artık ben boş sokakların ürkütücü olabileceğini bile düşünmüyorum.*

Kaldırım taşları sis çiyinden dolayı kaygandı ve terk edilmiş sokak ilerideki uzak pusların arasında kayboluyordu. Karanlık, sessiz ve ıssızdı; savaş bile pek fazla bir şeyi değiştirmemişti. Asker grupları saldırdıkları zaman kümeler hâlinde gidiyor, hızla saldırarak düşman evin savunmalarını aşmaya çalışıyordu.

Ama şehrin gece ıssızlığına rağmen, Vin kendisini sokaklarda rahat hissediyordu. Sisler onunla birlikteydi.

“Vin,” dedi Kelsier yürürlerken. “Sana teşekkür etmek istiyorum.”

Vin ona doğru döndü; muhteşem bir sispelerine bürünmüş olan uzun boylu, gururlu bir siluetti Kelsier. “Teşekkür mü? Neden?”

“Mare için söylediğin şeylerden dolayı. O gün hakkında... onun hakkında epey bir düşündüm. Senin bakırbulutlarının içini görebilme becerin her şeyi açıklıyor mu bilmiyorum, ama... eğer seçme şansım varsa, ben Mare’in bana ihanet *etmemiş* olduğuna inanmayı tercih ederim.”

Vin başıyla onaylayarak gülümsedi.

Kelsier başını kederli bir şekilde iki yana salladı. "Kulaga aptalca geliyor değil mi? Sanki... bütün bu yıllar boyunca ben sadece kendi kendimi kandırmak için bir bahane arıyordum gibi."

"Bilmiyorum," dedi Vin. "Bir zamanlar, belki senin bir aptal olduğunu düşünmüş olabilirdim ama... Eh, güven de zaten böyle bir şey, değil mi? Bir tür bilinçli kendini kandırma? O ihanet hakkında fısıldayan sesi susturmak ve sadece arkadaşlarının sana zarar vermeyeceğini umut etmek zorundasın."

Kelsier güldü. "Bu dediğin iddiama destek oluyormuş gibi görünmüyor, Vin."

Vin omuz silkti. "Bana mantıklı geliyor. Güvensizlik de aslında aynı şey, sadece öbür taraftan. Ben bir insanın nasıl iki varsayını içinden bir seçme yapması gerektiğinde güveni seçebileceğini anlıyorum."

"Ama sen seçmezsin değil mi?" diye sordu Kelsier.

Vin tekrar omuz silkti. "Artık bilmiyorum."

Kelsier tereddüt etti. "Senin bu... Elend'in. Onun sadece seni korkutarak şehirden ayrılmaya ikna etmeye çalışıyor olması gibi bir olasılık var, değil mi? Belki de o şeyleri senin kendi iyiliğin için söylemiştir."

"Belki," dedi Vin. "Ama onda farklı bir şeyler vardı... bana bakış tarzında. Benim ona yalan söylemekte olduğumu biliyordu ama benim skaa olduğumun farkına varmış olduğunu düşünmüyorum. Büyük ihtimalle o benim diğer evlerden birinin bir casusu olduğumu düşünmüştür. Ne olursa olsun, benden kurtulma arzusunda samimi gibi görünüyordu."

"Belki de sen sadece onun seni terk edeceğinden zaten emin olduğun için öyle düşünmüştündür."

"Ben..." Vin'in sesi azalarak kesildi; yürürlerken başını eğerek kaygan, kül renkli sokağa baktı. "Bilmiyorum ve bu da senin suçun, biliyorsun. Ben eskiden her şeyi anlardım. Şimdi ise her şey karmakarışık oldu."

"Evet, biz senin ahlakını iyice bir bozduk," dedi Kelsier gülümseyerek.

"Bu gerçek seni rahatsız ediyormuş gibi görünmüyor."

"Yo," dedi Kelsier. "Azıcık bile etmiyor. Hah, işte geldik."

Büyük bir binanın yanında durmuştu; burası büyük olasılıkla bir diğer skaa barınağıydı. İçerisi karanlıktı; skaaların lamba yağına verecek parası olmazdı ve binanın merkezi ocağını akşam yemeğini hazırladıktan sonra söndürürlerdi.

"Burası mı?" diye sordu Vin kararsızca.

Kelsier başıyla onaylayarak ilerledi ve hafifçe kapıya vurdu. Vin'i şaşırtan bir şekilde, kapı tereddütle açıldı ve zayıf bir skaa yüzü sislerin içine göz attı.

"Lord Kelsier!" dedi adam sessizce.

"Sana ziyarete geleceğimi söylemiştim," dedi Kelsier gülümseyerek. "Bu gece iyi bir zamanmış gibi göründü."

"Gelin, gelin," dedi adam kapıyı çekip açarak. Kelsier ve Vin içeri girerken sisin hiçbir parçasının ona temas etmemesi için dikkat ederek geri çekildi.

Vin daha önce de skaa barınaklarının içinde bulunmuştu ama daha önce ona hiç bu kadar... iç karartıcı görünmemişlerdi. Duman ve yıkanmamış vücutların

kokusu neredeyse boğucuydu ve öğürmemek için kalayını söndürmek zorunda kaldı. Küçük bir kömür sobasının solgun ışığı bir araya yığılmış hâlde yerde uyuyan insan kalabalığını ortaya çıkarıyordu. Odayı külleri süpürülmüş tutuyorlardı ama yapabilecekleri bir yere kadardı; siyah lekeler hâlâ giysileri, duvarları ve yüzleri kaplıyordu. Az sayıda mobilya vardı ve herkese yetecek kadar battaniyenin olmadığından ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ben de eskiden bu şekilde yaşıyordım, diye düşündü Vin dehşet içinde. Çete sığınakları da bunun kadar, bazen daha bile fazla tıklım tıklım olurdu. Bu... benim de hayatımdı.

İnsanlar bir ziyaretçileri olduğunu gördüklerinde kalkmaya başladılar. Vin, Kelsier'in kollarını sıvadığını fark etti; kollarındaki yara izleri kor ışığında bile görülüyordu. Bileğinin üstünden dirseklerinin ötesine kadar birbirlerinin üstüne binerek uzunlamasına giden izler net bir şekilde göze çarpıyordu.

Fısıltılar anında başladı.

"Firari..."

"O burada!"

"Sislerin Efendisi Kelsier..."

Bu yeni bir tanım, diye düşündü Vin bir kaşını kaldırarak. Kelsier gülümseyerek skaalarla görüşmek için öne adım atarken o geride kaldı. İnsanlar Kelsier'in etrafına sessiz bir heyecanla toplandı, kollarına ve pelerinine dokunmak için uzanıyorlardı. Diğerleri sadece ayakta durarak gözlerini dikmişler, huşu içinde onu izliyorlardı.

"Ben umut yaymak için geldim," dedi Kelsier onlara sessizce. "Bu gece Hasting Evi yıkıldı."

Şaşkınlık ve korku dolu fısıltılar duyuldu.

"Pek çoğunuzun Hasting demirhanelerinde ve çelik fabrikalarında çalışmış olduğunuzu biliyorum," dedi Kelsier. "Ve dürüst olmak gerekirse bunun sizler için ne anlama geldiğini söyleyemem. Ama bu hepimiz için bir zafer. En azından bir süre için, erkekleriniz demirci ocaklarının önünde ya da Hasting ustabaşılarının kamçılarının altında ölmeyecekler."

Küçük kalabalığın içinde mırıldanmalar vardı ve en sonunda bir ses endişesini Vin'in duyabileceği kadar yüksek sesle dile getirdi. "Hasting Evi gitti mi? Bizi kim besleyecek?"

Ne kadar da korkuyor, diye düşündü Vin. Ben hiç öyle olmamıştım... değil mi?

"Ben sizlere bir posta yiyecek göndereceğim," diye söz verdi Kelsier. "En azından size bir süre için yeterli olacak kadarını."

"Bizim için ne çok şey yapıyorsunuz," dedi başka bir adam.

"Saçmalık," dedi Kelsier. "Eğer bana karşılığını ödemek istiyorsanız, o zaman sadece birazcık daha dik durun. Birazcık daha az korkun. Onları yenmek *mümkün*."

"Sizin gibi adamlar tarafından Lord Kelsier," diye fısıldadı bir kadın. "Ama bizim tarafımızdan değil."

"Orası belli olmaz," dedi Kelsier, kalabalık açılarak çocuklarını öne getiren

ebeveynler için yol açmaya başlarken. Görünüşe göre odadaki herkes oğullarının Kelsier'le bizzat tanışmasını istiyordu. Vin karışık duygularla izledi. Her ne kadar sözlerini tutuyor ve sessiz kalıyor olsalar da, çetenin Kelsier'in skaalar arasında yükselmekte olan ünüyle ilgili hâlâ çekinceleri vardı.

Onları gerçekten de seviyormuş gibi görünüyor, diye düşündü Vin, Kelsier'in küçük bir çocuğu kucığına alışını izlerken. *Bunun sadece gösteriş için olduğunu düşünmüyorum. Onun yapısı böyle; o insanları seviyor, skaaları seviyor. Ama... Bu bir adamın akranları için duyduğu sevgiden çok, bir ebeveynin çocuğu için hissettiği sevgiye benziyor.*

Bu o kadar da yanlış bir şey miydi? Ne de olsa Kelsier skaalar için bir tür baba gibiydi. O onların en başından sahip olmuş olmaları *gereken* asil lorddu. Yine de Vin o skaa ailelerinin zavıfça aydınlanmış kirli yüzlerini, tapınma ve huşuyla dolu gözlerini izlerken rahatsız hissetmekten kendini alamıyordu.

Sonra Kelsier gruba bir randevusu olduğunu söyleyerek veda etti. Vin ve o sıkışık odayı terk ederek temiz havaya çıktılar. Marsh'ın yeni Teskin istasyonuna doğru giderlerken Kelsier sessiz kaldı ama yürürken adımlarında sanki biraz daha fazla güç varmış gibiydi.

En sonunda Vin bir şeyler söylemek zorunda kaldı. "Onları sık sık ziyaret ediyor musun?"

Kelsier başını sallayarak onayladı. "Her gece en azından bir iki evi. Benim diğer işlerimin tekdüzeliğini önüyor."

Asilleri öldürmek ve sahte söylentiler yaymak, diye düşündü Vin. *Evet, skaalar- ır ziyaret etmek hoş bir mola olur.*

Buluşma yeri sadece birkaç sokak uzaktaydı. Kelsier yaklaşırlarken bir kapı aralığında durarak karanlıkta gözlerini kıstı. En sonunda sadece hafifçe aydınlık olan bir pencereye doğru işaret etti. "Marsh eğer diğer obligatörler gitmişse bir ışığı yanık bırakacağını söylemişti."

"Pencere mi, merdiven mi?" diye sordu Vin.

"Merdiven," dedi Kelsier. "Kapının kilitlenmemiş olması gerekir ve bütün binanın sahibi Nezaret. Boş olacaktır."

Kelsier iki konuda da haklı çıkmıştı. Binanın terk edilmiş olduğunu gösterecek kadar küf kokmuyordu ama alttaki birkaç katın kullanılmadığı da belliydi. O ve Vin hızla merdivenlerden çıktılar.

"Marsh'ın bize Nezaret'in ev savaşına verdiği tepkiyi söyleyebilmesi gerekir," dedi Kelsier en üst kata gelirlerken. Tepedeki kapının arasında fener ışığı kırışıyordu ve o da konuşmaya devam ederken kapıyı iterek açtı. "Umalım ki o Garnizon fazla hızlı geri dönmessin. Zararın çoğu zaten verildi ama ben savaşın daha uzun bir süre boyunca..."

Kapı aralığında Vin'in görüşünü engelleyerek donup kaldı.

Vin anında lehim ve kalay harlayarak yere çöktü ve saldırılara karşı kulaklarını açtı. Hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik vardı.

"Hayır..." diye fısıldadı Kelsier.

Sonra Vin, Kelsier'in ayağının yanından akmakta olan koyu kırmızı sıvıyı gördü. Sıvı hafifçe toplandı, sonra da birinci basamaktan aşağı damlamaya başladı.

Ah, Lord Hükümdar...

Kelsier tökezleyerek odaya girdi. Vin de arkasından gitti ama ne göreceğini biliyordu. Ceset odanın ortasında yerde yatıyordu; derisi yüzülmüş ve paramparça edilmiş, kafası tamamıyla ezilmişti. Bir insan olduğu zar zor belli oluyordu. Duvarlar kırmızıya boyanmıştı.

Tek bir vücuttan gerçekten de bu kadar fazla kan çıkar mı? Bu da tıpkı daha önce Camon'un sığınağının bodrumunda olduğu gibiydi, sadece bu sefer tek bir kurban vardı.

"Sorgucu," diye fısıldadı Vin.

Kelsier kanı umursamayarak Marsh'in cesedinin yanında dizlerinin üstüne çöktü. Bir elini sanki derisiz cesede dokunacakmış gibi kaldırdı ama eli öylece kaldı, donmuştu.

"Kelsier," dedi Vin aceleyle. "Bu yeni olmuş, Sorgucu hâlâ yakında olabilir."

Kelsier hareket etmedi.

"Kelsier!" diye haykırdı Vin.

Kelsier silkelenerek etrafına bakındı. Gözleri Vin'inkilerle buluştu ve berraklık geri döndü. Tökezleyerek ayağa kalktı.

"Pencere," dedi Vin oda boyunca hızla ilerleyerek. Ancak duvarın yanındaki küçük bir masanın üstünde duran bir şey görünce durakladı. Bir sayfa boş kâğıdın altında yarı yarıya gizlenmiş tahta bir masa bacağıydı bu. Kelsier pencereye varmışken Vin bunu kaptı.

DKelsier dönerek odaya son defa bir bakış attı, sonra da gecenin içine atladı.

Hoşça kal Marsh, diye düşündü Vin üzgün bir şekilde onu takip ederken.

"Sorgucuların benden şüphelendiğini düşünüyorum," diye okudu Dockson. Kâğıt, masa bacağının içinde bulmuş oldukları tek bir sayfa, temiz ve beyazdı, Kelsier'in dizlerine ve Vin'in pelerininin altına bulaşmış olan kan kâğıda bulaşmamıştı.

Dockson Clubs'ın mutfak masasında oturduğu yerden okumaya devam etti. "Çok fazla soru sordum ve sözde beni bir çırak olarak eğitmiş olan rüşvetçi obligatöre en azından bir mesaj gönderdiklerini biliyorum. Ben isyanın her zaman bilmeye ihtiyaç duymuş olduğu sırları aramayı düşünmüştüm. Nezaret Sissoyluları Sorgucu olmaları için nasıl toparlıyor? Neden Sorgucular sıradan Allomanserlerden daha güçlüler? Onların zayıflıkları, eğer varsa tabii, nedir?

"Ne yazık ki, Sorgucular hakkında neredeyse hiçbir şey öğrenemedim. Gerçi sıradan Nezaret safları arasındaki politik çatışmalar beni hayrete düşürmeye devam ediyor. Sanki dışarıdaki dünya sıradan obligatörlerin umurunda bile değilmiş gibi, sadece Lord Hükümdar'ın emirlerini uygulamada en başarılı ya da akıllıca davranan kişi olmakla elde ettikleri prestiji düşünüyorlar.

"Ancak Sorgucular farklı. Onlar Lord Hükümdar'a sıradan obligatörlerden çok daha sadıklar ve bu da, belki, iki grubun arasındaki anlaşmazlığın bir parçası.

"Her neyse, ben yaklaşmış olduğumu hissediyorum. Onların bir sırrı var Kelsier. Bir zavıflıkları. Bundan eminim. Diğer obligatörler bunun hakkında fısıldaş-
vorlar ama hiçbirisi bilmiyor.

"Ben etrafı fazla kurcalamış olduğumdan korkuyorum. Sorgucular beni takip ediyor, izliyor, soruşturuyorlar. O yüzden de bu notu hazırladım. Belki bu kadar ihtiyatlı davranmak gereksizdir.

"Belki de değildir."

Dockson başını kaldırdı. "Hepsi... bu kadar."

Kelsier mutfağın uzak ucunda sırtını dolaba dayamış, çoğu zaman durduğu şekilde duruyordu. Ama... bu sefer duruşunda hiç de muzip bir taraf yoktu. Kollarını kavuşturmuş, başı hafifçe eğik olarak dikiliyordu. Olanlara inanamayan kederi kaybolmuş gibi görünüyordu, yerine başka bir duygu gelmişti; Vin'in bazı zamanlarda gözlerinin ardında için için yanmakta olduğunu gördüğü bir duyguydu bu. Çoğu zaman aristokrasiden bahsettiği zamanlarda oluşan bir duygu.

Vin ürpermesini engelleyemedi. O öyle dururken Vin onun kıyafetinin farkına varmıştı; koyu gri sispelerini, uzun kollu siyah gömlek, kömür gibi pantolon. Gecenin karanlığında kıyafet sadece kamuflajdı. Ancak aydınlık odanın içinde siyah renkler onun tehditkâr görünmesine neden oluyordu.

Doğrularak dikildi ve oda gerginleşti.

"Renoux'ya çekilmesini söyleyin," dedi Kelsier hafifçe, sesi demir gibiydi. "Planladığımız çıkış hikâyesini -ev savaşı yüzünden ailesinin topraklarına 'geri çekilme' hikâyesi- kullanabilir ama onun yarına kadar gitmiş olmasını istiyorum. Onun yanında koruma olarak bir Haydut ve bir Kalaygöz de gönderin ama ona şehirden bir gün uzakta kanal teknelerini terk ederek bize geri dönmesini söyleyin."

Dockson durakladı, sonra da Vin ve diğerlerine baktı. "Tamam..."

"Marsh her şeyi biliyordu Dox," dedi Kelsier. "Onu öldürmeden önce konuşturdular, Sorgucular öyle çalışır."

Kelsier sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Vin bir ürperti hissetti. Sığınak güvenli değildi.

"Yedek sığınağa mı o zaman?" diye sordu Dockson. "Onun yerini sadece sen ve ben biliyoruz."

Kelsier sertçe başıyla onayladı. "Ben on beş dakika içinde herkesin, çıraklar da dâhil, bu dükkândan gitmiş olmasını istiyorum. İki gün içinde sizinle yedek sığınakta buluşacağım."

Dockson, Kelsier'e bakarak kaşlarını çatı. "İki gün mü? Kell, ne planlıyorsun?"

Kelsier geniş adımlarla kapıya doğru gitti. Kapıyı savurup açarak sisin içeri girmesine izin verdi, sonra da bir Sorgucunun kazıkları kadar sert gözleriyle çeteye doğru baktı.

"Onlar beni daha çok acıması mümkün olmayan yerden vurdular. Ben de aynı şeyi yapacağım."

Walın karanlığın içinde el yordamıyla zorlanarak ilerliyor, vücudunu sıkışık mağa-

ralardaki neredeyse fazla dar olan çatlaklardan geçmeye zorluyordu. Aşağı doğru inmeye devam etti, parmaklarıyla arıyor, çok sayıdaki sıyrık ve kesiği görmezden geliyordu.

Devam etmek gerek, devam etmek gerek... Geride kalmış olan akli ona bunun son günü olduğunu söylüyordu. Son başarısından bu yana altı gün geçmişti. Eğer yedinci sefer başarısız olursa ölecekti.

Devam etmek gerek.

Herhangi bir şey göremiyordu, gün ışığının yansıyan bir huzmesini bile göremeyecek kadar yüzeyin aşağısındaydı. Ama ışık olmadan bile yolunu bulabiliyordu. Sadece iki yön vardı; yukarı ve aşağı. Yanlara doğru yapılan hareketler önemsizdi, kolayca görmezden gelinebilirdi. Aşağı doğru hareket etmeye devam ettiği sürece kaybolamazdı.

Tüm bu süre boyunca da parmaklarıyla yoklamış, tomurcuklanan kristali ele verecek olan sertliği aramıştı. Bu sefer geri dönemezdi, başarılı olana kadar olmazdı, o zamana kadar...

Devam etmek gerek.

Hareket ederken eli soğuk ve yumuşak bir şeye sürtündü. Bir ceset, iki kayanın arasına sıkışmış çürüyordu. Walin yoluna devam etti. Dar mağaralarda cesetler ender görülen şeyler değildi; cesetlerin bazıları yeniydi, çoğu ise sadece kemiklerden ibaret kalmıştı. Çoğu zaman Walin aslında şanslı olanların ölüler olup olmadığını merak ederdi.

Devam etmek gerek.

Mağaralarda gerçek anlamda "zaman" yoktu. Çoğu zaman uyumak için yukarıya geri dönerdi; her ne kadar yüzeyde ustabaşların kamçıları olsa da, bunun yanında yiyecekleri de vardı. Tatsızdı, onu hayatta tutmaya zar zor yetiyordu ama aşağıda çok fazla kalıp açlık çekmekten daha iyiydi.

Devam etmek...

Donakaldı. Gövdesi kayanın içindeki dar bir yarığın arasına sıkışmış hâlde kalmış ve kimildanarak aradan geçmeye çalışıyordu. Ancak parmakları her zaman arıyor, bunun neredeyse farkında bile olmadığı zamanlarda bile duvarları yokluyordu.

Ve bir şey bulmuşlardı.

Kristal tomurcuklarını yoklarken eli beklentiyle titredi. Evet, evet, bunlar aradığı şeydi. Duvarda geniş, dairesel bir desen şeklinde büyülardı; kenarlarda küçüktüler ama merkeze doğru gittikçe daha büyük hâle geliyorlardı. Dairesel desenin tam ortasında kristaller içeri doğru kıvrılır, duvarın içindeki cebe benzer bir boşluğu takip ederlerdi. Burada kristaller uzunlaşır, her birinin tırtıklı ve keskin bir kenarı olurdu. Sanki taştan bir yaratığın çenesini çevreleyen dişler gibi.

Nefes alıp Lord Hükümdar'a dua ederken, Walin elini yumruk büyüklüğündeki dairesel açıklığın içine daldırdı. Kristaller kolunu yırtarak derisinde uzun, sığ kesikler açtı. Walin acıyı umursamadan kolunu daha da içeriye, dirseğine kadar sokmak için zorladı; parmakları bulmak için araştırıyordu...

İşte! Parmakları cebin merkezinde küçük bir kaya buldu; kristallerden damlayan gizemli sıvılarla oluşmuş olan bir kaya parçası. Bir Hathsin jeodu.

Heyecanla bunu kavrayarak çekip çıkardı; kristalle bezeli delikten çıkarırken kolunu tekrar kesmişti. Küçük küre kayayı kucakladı, sevinçle ağır ağır nefes alıyordu.

Bir yedi gün daha. Yedi gün daha yaşayacaktı.

Açlık ve yorgunluk onu daha da fazla zayıflatamadan, Walin yukarı doğru zahmetli tırmanışına başladı. Çatlakların arasından zorla geçti, duvarlardaki çıkıntılara tırmandı. Bazen tavan tekrar açılana kadar sağa ya da sola doğru hareket etmesi gerekiyordu ama her zaman açılırdı. Gerçekten de sadece iki yön vardı; yukarı ve aşağı.

Başkalarına karşı temkinle kulağını açık tuttu. Daha önce de tırmanıcıların öldürüldüğünü görmüştü; bir jeot çalmayı umut eden daha genç, daha güçlü adamlar tarafından. Neyse ki o kimseyle karşılaşmadı. Bu iyiydi. O yaşı ilerlemiş bir adamdı, asla plantasyon lordundan yiyecek çalmaya çalışmaması gerektiğini bilecek kadar yaşlıydı.

Belki de cezasını hak etmişti. Belki de o Hathsin Çukurları'nda ölmeyi hak ediyordu.

Ama bugün ölmeyeceğim, diye düşündü sonunda tatlı taze havanın kokusunu alarak. Yukarıda gece olmuştu. Walin'in umurunda değildi. Sisler artık onu rahatsız etmiyordu; artık dayaklar bile onu fazla rahatsız etmiyordu. O umursamak için fazlasıyla yorgundu.

Walin tırmanarak çatlaktan çıkmaya başladı, bu Hathsin Çukurları olarak bilinen küçük ve düz vadideki düzinelercesinden bir tanesiydi. Sonra donakaldı.

Karanlıkta bir adam tepesinde dikiliyordu. Parça parça kesilmiş şeritleri olan büyük bir pelerin giyiyordu. Adam Walin'e baktı, siyah elbiselerinin içinde sessiz ve güçlüydü. Sonra da aşağı doğru uzandı.

Walin büzüldü. Ancak adam Walin'in elini kavradı ve onu çekerek çatlaktan çıkardı.

"Git!" dedi adam sessizce girdaplanan sislerin içinde. "Muhafızların çoğu öldü. Yapabildiğin kadar çok mahkûmu topla ve bu yerden kaç. Bir jeotun var mı?"

Walin tekrar büzülerek elini göğsüne çekti.

"Güzel," dedi yabancı. "Onu kırıp aç. İçinde bir metal külçesi bulacaksın, bu çok değerli. Bunu sonunda kendini hangi şehirde bulduysan oradaki yeraltına sat; yıllarca yaşamana yetecek kadar para kazanmış olacaksın. Çabuk git! Alarm verilmenden önce ne kadar vaktin var bilmiyorum."

Walin şaşkınlıkla geriye doğru tökezledi. "Sen... sen kimsin?"

"Ben *senin* de yakında olacağın şeyim," dedi yabancı, yarığın yanına ilerleyerek. Adamı çevreleyen siyah pelerinin kurdeleleri etrafında uçuşuyor, o Walin'e doğru dönerken sislere karışıyordu. "Ben bir firariyim."

Kelsier aşığı bakarak kayaların içindeki karanlık oyuğı inceledi, mahkûmun tökezleyerek uzaklaşmasını dinliyordu.

"Ve böylece geri dönüyorum," diye fısıldadı. Yara izleri yandı ve hatıralar geri döndü. Çatlakların arasında sıkışarak, kristalden bıçakların üstünde kollarını parçalayarak, yaşamaya devam edebilmek için bir tane... Sadece tek bir tane jeot bulmak için her gün aramakla geçen ayların hatıraları.

Gerçekten de tekrar o sıkışık, sessiz derinliklerin içine geri dönebilir miydi? Gerçekten de tekrar karanlığın içine girebilir miydi? Kelsier kollarını kaldırarak yara izlerine baktı, hâlâ kollarının üstünde beyaz ve belirginlerdi.

Evet. Onun rüyalarının hatırı için yapabiliirdi.

Çatlağın üstünden adımını attı ve kendisini inmeye zorladı. Sonra da kalay yaktı. Anında aşığıdan gelen bir çatırtı sesi duydu.

Kalay aşığısındaki yarığı aydınlattı. Çatlak her ne kadar genişliyor olsa da, çatallanıyor, her yöne doğru kıvrılan yarıklar uzanıyordu. Kısım mağara, kısım yarık, kısım de tünel. Kelsier şimdiden ilk kristal atiyum deliğini ya da ondan geriye kalanları, görebiliyordu. Uzun, gümüşü kristaller çatlamış ve kırılmıştı.

Atiyum kristallerinin yakınında Allomansi kullanmak onların parçalanmasına neden oluyordu. İşte bu yüzden Lord Hükümdar atiyumunu toplatmak için Allomanserler değil, köleler kullanmak zorundaydı.

Şimdi de gerçek test, diye düşündü Kelsier dar çatlaktan zorlanarak daha da aşığı inerken. Demir yaktı ve anında aşığı doğru uzanan birkaç mavi çizginin belirlediğini gördü, atiyum deliklerine işaret ediyorlardı. Gerçi her ne kadar deliklerin içinde büyük olasılıkla bir atiyum jeodu olmasa da kristallerin kendileri hafif mavi çizgiler veriyordu. İçlerinde eser miktarlarda atiyum vardı.

Kelsier mavi çizgilerden bir tanesine odaklandı ve hafifçe Çekti. Kalayla güçlendirilmiş kulakları altındaki yarığın içinde bir şeylerin kırıldığını duydu.

Kelsier gülümsedi.

Neredeyse üç yıl önce, Mare'ı döverek öldürmüş olan ustabaşların kanlı cesetlerinin üstünde ayakta durduğu sırada kristal ceplerinin nerede olduğunu hissedebilmek için demir kullanabileceğini ilk kez fark etmişti. O zaman Allomantik güçlerini henüz zar zor anlıyordu ama o zaman bile aklında bir plan oluşmaya başlamıştı. Bir intikam planı.

O plan gelişerek ilk başta niyet ettiğinden çok daha fazlasını kapsar hâle gelmişti. Ancak planın anahtar parçalarından bir tanesi aklının bir köşesinde hapsedilmiş olarak bekliyordu. Kelsier kristal ceplerini bulabilirdi. Allomansi kullanarak onları parçalayabilirdi.

Ve burası Son İmparatorluk'un tamamında atiyum elde edilebilen tek kaynaktı.

Siz beni yok etmeye çalıştınız Hathsin Çukurları, diye düşündü yarığın içinde daha da aşığılara doğru inerken. *Benim de aynı şekilde karşılık vermemin zamanı geldi.*

Artık yaklaştık. Garip bir şekilde, dağlarda bu kadar yükseğe çıkmışken en sonunda Zifir'in baskıcı dokunuşundan kurtulmuşuz gibi görünüyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu hissetmeyeli epey uzun bir zaman olmuştu.

Fedik'in keşfettiği göl şimdi altımızda, kenardan aşağı bakınca görebiliyorum. Ayna gibi, neredeyse metalik olan pırlıtsıyla bu yükseklikten daha bile ürktücü görünüyor. Neredeyse Fedik'e sulardan bir örnek alması için izin vermiş olmayı diliyorum.

Belki bizi takip eden sis yaratığını kızdıran şey de Fedik'in ilgisi oldu. Belki de... Yaratık bu yüzden ona saldırmaya karar verip görünmez bıçağını ona sapladı.

Garip bir şekilde, saldırı beni rahatlattı. En azından başka birinin de onu görmüş olduğunu biliyorum. Bu da benim deli olmadığımı anlamına geliyor.

33

“O ZAMAN... BURAYA kadar mı?” diye sordu Vin. “Yani plan için, demek istiyorum.”

Ham omuz silkti. “Eğer Sorgucular Marsh'ı konuşturdularsa, bu onların her şeyi bildiği anlamına gelir. Ya da en azından yeteri kadar şey bildikleri. Saraya saldırmayı planladığımızı ve ev savaşını da paravan olarak kullanacağımızı biliyor olacaklar. Artık Lord Hükümdar'ı asla şehrin dışına çıkaramayız ve saray muhafızlarını şehrin içine göndermesini de asla sağlayamayız. Durum iyi görünmüyor Vin.”

Vin duyduklarını hazmetmeye çalışarak sessizce oturdu. Ham pis zeminin üstünde bağdaş kurarak oturmuş, sırtını uzak duvarın tuğlalarına dayamıştı. Yedek sığınak sadece üç odası olan rutubetli bir kilerdi ve havada toz ve kül kokusu vardı. Clubs'ın çıraqları bir odayı kendilerine almıştı ama Dockson sığınağa gelmeden önce diğer hizmetkârların hepsini göndermişti.

Breeze uzak duvarın yanında ayakta duruyordu. Arada bir pis zemine ve tozlu

tahurelere rahatsız bakışlar atıyor ama sonra ayakta kalmaya devam etmeye karar veriyordu. Vin neden zahmet ettiğini bilmiyordu; kıyafetini temiz tutması gerçek anlamda yerin altındaki bir delik olan bu yerde yaşarken mümkün olmayacaktı.

Gönüllü tutsaklıklarını içerelemeye karşılayan tek kişi Breeze değildi; Vin çırakların birkaç tanesinin de neredeyse Nezaret tarafından yakalanmış olmayı tercih etmek hakkında homurdandıklarını duymuştu. Yine de, kilerdeki iki gün boyunca herkes mutlak derecede gerekli olmadığı sürece sığınağın içinde kalmıştı. Tehlikeyi anlıyorlardı; Marsh Sorguculara çetenin her üyesinin eşkâlini ve takma isimlerini vermiş olabilirdi.

Breeze başını iki yana salladı. "Belki de, beyler, bu operasyonu toparlamanın zamanı gelmiştir. Sıkı çalıştık ve orijinal planımız olan ordu toplamanın ne kadar korkunç bir şekilde sona ermiş olduğu gerçeğini de göz önüne alacak olursak, ben derim ki bizler oldukça fevkalâde bir iş çıkardık."

Dockson içini çekti. "Eh, kesinlikle daha pek uzun süre biriktirilmiş kaynaklarımız üzerinden yaşayamayız, özellikle de Kell paramızı skaalara dağıtmaya devam edecek olursa." Odadaki tek mobilya olan masanın yanında oturuyordu; en önemli hesap defterleri, notları ve sözleşmeleri düzenli yığınlar hâlinde önünde dizilmişti. Çeteye suç yükleyebilecek ya da planları hakkında daha fazla bilgi verebilecek her bir kâğıt parçasını ortalıktan toplamada dikkate değer bir beceri göstermişti.

Breeze başıyla onayladı. "Ben, kendi adıma, bir değişikliği iple çekiyorum. Her şey çok eğlenceli, hoş ve bütün o diğer tatmin edici duygulardan oldu ama Kelsier'le birlikte çalışmak biraz yorucu olabiliyor."

Vin'in yüzü asıldı. "Sen onun çetesinde kalmayacak mısın?"

"Onun sonraki işine bağlı," dedi Breeze. "Bizler senin tanıdığın diğer çeteler gibi değiliz; biz bize söylendiği için değil, istediğimiz için çalışırız. Bızım için kabul ettiğimiz işlerde son derece seçici olmak gereklidir. Ödüller büyüktür ama riskler de öyledir."

Ham gülümseyerek kollarını başının arkasında kavuşturdu; pisliği hiç de umursamıyordu. "Bu insana bizim bu işe nasıl bulaştığımızı merak ettiriyor, hı? Çok yüksek risk, çok az ödül."

"Aslına bakarsan hiç," diye belirtti Breeze. "Artık o atiyumu asla alamayacağız. Kelsier'in fedakârlık ve skaalara yardım etmek için çalışmak hakkında olan sözleri iyiydi, güzeldi de, ben yine de her zaman o hazineye bir el atma şansını bulacağımızı ummuştum."

"Doğru," dedi Dockson başını notlarından kaldırarak. "Ama buna yine de değdi mi? Yaptığımız iş, başardığımız şeyler?"

Breeze ve Ham durakladı, sonra ikisi de başlarıyla onayladılar.

"Ve biz de işte bu yüzden kaldık," dedi Dockson. "Kell bunu kendisi de söyledi; bizi seçti çünkü bizim faydalı bir hedefi başarmak için biraz farklı bir şeyleri deneyeceğimizi biliyordu. Sizler iyi adamlarsınız; hatta sen bile Breeze. Bana ters ters bakmayı kes."

Vin tanıdık muhabbet karşısında gülümsedi. Marsh'la ilgili bir üzüntü hisse-

diyordu ama bu adamlar kayıplarına rağmen nasıl hayatlarına devam edeceklerini biliyorlardı. Bu açıdan bakılınca, aslında gerçekten de skaalara benziyorlardı.

"Bir ev savaşı," dedi Ham tembelce kendi kendisine gülümseyerek. "Kaç tane asil ölmüştür diye düşünüyorsun?"

"En azından yüzlercesi," dedi Dockson başını kaldırmadan. "Hepsi de kendi ağgözlü asil elleriyle öldürüldüler."

"İtiraf etmeliyim ki benim bütün bu fiyasko hakkında şüphelerim vardı," dedi Breeze. "Ama bunun sebep olacağı ticaret akışındaki kesinti, hükümet içindeki kargaşadan bahsetmeye bile gerek yok... Eh, sen haklısın Dockson. Buna değdi."

"Bittabi!" dedi Ham, Breeze'in fazlasıyla resmi sesini taklit ederek.

Onları özleyeceğim, diye düşündü Vin üzüntüyle. Belki Kelsier beni sonraki işinde de yanına alır.

Merdivenler tıkırdadı ve Vin de refleks olarak gölgelerin içine çekildi. Kıymıklı kapı açıldı ve siyah giysili tanıdık biri içeri girdi. Sispelerinin kolunun üstünde taşıyordu ve yüzü de inanılmayacak kadar halsizdi.

"Kelsier!" dedi Vin öne atılarak.

"Selam millet," dedi Kelsier yorgun bir sesle.

Ben o yorgunluğu biliyorum, diye düşündü Vin. Lehim sürüklemeye. Nereye gitmiş?

"Geç kaldın Kell," dedi Dockson başını hesap defterlerinden kaldırmadan.

"Eğer tutarlılık için değilse, hiçbir şey için mücadele etmiyorum," dedi Kelsier sispelerinin yere bırakıp gerinerek, sonra da oturdu. "Clubs ve Dikiz nerede?"

"Clubs arka odada uyuyor," dedi Dockson. "Dikiz, Renoux'yla birlikte gitti. Etrafa göz kulak olmak için en iyi Kalaygözümüzün onunla olmasını isteyeceğini düşündük."

"İyi düşünmüşsün," dedi Kelsier derin bir şekilde iç çekerek ve duvara yaslanırken gözlerini kapattı.

"Güzel kardeşim berbat görünüyorsun," dedi Breeze.

"Göründüğü kadar kötü değil. Geri dönerken ağırdan aldım, hatta yolda birkaç saat uyumak için durdum bile."

"Evet, ama *nereydedin?*" diye sordu Ham üstüne basa basa. "Biz senin dışarıda... Ee, aptalca bir şeyler yapıyor olduğundan çok endişe ettik."

"Aslında, biz senin aptalca bir şeyler yapmakta olduğunu baştan kabul etmiştik," diye söylendi Breeze. "Biz sadece bu seferki olayın *ne kadar* aptalca çıkacağını merak ediyorduk. Ee, ne yaptın? Lord prelana suikast mı düzenledin? Düzenlerce asil mi öldürdün? Lord Hükümdar'ın kendi sırtındaki pelerini mi çaldın?"

"Hathsın Çukurları'nı yok ettim," dedi Kelsier sessizce.

Odaya ani bir sessizlik çöktü.

"Var ya," dedi Breeze en sonunda. "Şimdiye kadar onu hafife almamayı öğrenmiş olmalıydık."

"Yok mu ettin?" diye sordu Ham. "Hathsın Çukurları'nı nasıl yok edersin? Onlar sadece yerdeki bir dizi çatlak!"

"Ee, ben aslında çukurların kendile-rini yok etmedim," diye açıklama yaptı Kelsier. "Ben sadece atiyum jeotlarını üreten kristalleri kırdım."

"Hepsini mi?" diye sordu Dockson affallayarak.

"Bulabildiklerimin hepsini," dedi Kelsier. "Ve o da birkaç yüz tane cep ediyor. Aslında şimdi Allomansım olduğu için yarıkların içinde hareket etmek çok daha kolay oldu."

"Ne kristalleri?" diye sordu Vin kafası karışmış bir hâlde.

"Atiyum kristalleri Vin," dedi Dockson. "Ortalarında atiyum boncukları olan jeotları onlar üretiyor; kimsenin gerçekten nasıl olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Kelsier başıyla onayladı. "Lord Hükümdar'ın atiyum jeotlarını Çekmek için basitçe aşağı Allomanserler gönderememesinin sebebi de kristaller. Kristallerin yakınında Allomansi kullanmak onların parçalanmasına neden oluyor ve tekrar oluşmaları da yüzlerce yıl sürüyor."

"Atiyum üretmeyecekleri yüzlerce yıl," diye ekledi Dockson.

Vin "O zaman sen..." diyerek sustu.

"Ben Son İmparatorluk'taki atiyum üretimini önümüzdeki üç yüz yıl kadar bir süre için aşağı yukarı bitirdim."

Elend. Venture Evi. Çukurlar'dan onlar sorumlu. Lord Hükümdar bunu öğrendiği zaman nasıl tepki verecek?"

"Seni manyak," dedi Breeze sessizce, gözleri kocaman açtı. "Atiyum imparatorluk ekonomisinin temel dayanağı; Lord Hükümdar'ın aristokrasi üzerindeki egemenliğini devam ettirmesinin ana yollarından bir tanesi onu kontrol etmek. Biz onun rezervlerini alamamış olabiliriz ama bu da eninde sonunda aynı etkiyi yaratacak. Seni kahrolası deli... Seni kahrolası dâhi!"

Kelsier çarpık bir suratla gülümsedi. "İki iltifatına da teşekkür ediyorum. Sorugular Clubs'ın dükkânına daha saldırmadı mı?"

"Nöbetçilerimizin gördüğü kadarıyla hayır," dedi Dockson.

"Güzel," dedi Kelsier. "Belki de Marsh'ı konuşturmayı başaramamışlardır. En azından belki Teskin istasyonlarının açığa çıkmış olduğunun farkında değillerdir. Şimdi, eğer kusura bakmazsanız, ben uyuyacağım. Yarın uzunca bir süre plan yapmamız gerek."

Grup durakladı.

"Plan mı?" diye sordu Dox en sonunda. "Kell... Biz biraz çekilmemiz gerektiğini düşünmeye başlamıştık. Biz bir ev savaşı çıkardık ve sen de demin imparatorluk ekonomisini yıktın. Paravanımız ve planımız da açığa çıkmış olduğuna göre... Eh, gerçekten de bizim daha fazla bir şeyler yapmamızı bekliyor olamazsın, değil mi?"

Kelsier gülümseyip tökezleyerek ayağa kalktı ve arka odaya doğru ilerledi. "Yarın konuşacağız."

"Sen onun ne planladığını düşünüyorsun Sazed?" diye sordu Vin. Ternsli ikindi yemeğini hazırlarken kilerin ocağının yanındaki bir taburede oturuyordu. Kelsier gece boyunca uyumuştı ve hâlâ kalkmamıştı.

“Gerçekten de hiçbir fikrim yok Hanımım,” diye cevap verdi Sazed güvecin tadına bakarak. “Gerçi şu anda, şehir bu kadar dengesiz hâldeyken, Son İmparatorluk’a karşı harekete geçmek için mükemmel bir fırsat varmış gibi görünüyor.”

Vin düşünceli bir şekilde durdu. “Sanırım hâlâ sarayı ele geçirebiliriz, Kell’in her zaman yapmayı istediği şey buydu. Ama eğer Lord Hükümdar’ın haberi varsa, diğerleri bunun olabileceğini düşünmüyor. Artı, bizim şehirde pek fazla bir şey yapmaya vetecek kadar askerimiz varmış gibi de görünmüyor. Ham ve Breeze adam toplamayı bitiremediler.”

Sazed omuz silkti.

“Belki de Kelsier Lord Hükümdar hakkında bir şeyler yapmayı planlıyordur,” diye tahmin yürüttü Vin.

“Belki.”

“Sazed?” dedi Vin yavaşça. “Sen efsaneleri topluyorsun, değil mi?”

“Bir Sırdaş olarak ben pek çok şeyi topluyorum,” dedi Sazed. “Hikâyeler, efsaneler, dinler. Ben gençken, başka bir Sırdaş depolayabilmem ve sonra da üzerine ekleyebilmem için bilgilerinin tamamını bana tekrar etmişti.”

“Sen hiç bu Kelsier’in bahsettiği ‘On Birinci Metal’ efsanesini duymuş muydun?”

Sazed duraksadı. “Hayır Hanımım. O efsane ben onu Üstat Kelsier’den duyduğumda benim için yeniydi.”

“Ama o bunun doğru olduğuna yemin ediyor,” dedi Vin. “Ve ben de... her nedense ona inanıyorum.”

“Benim duymadığım efsanelerin olması son derece mümkün,” dedi Sazed. “Eğer Sırdaşlar her şeyi biliyor olsaydı, aramaya devam etmeye ne gerek kalırdı?”

Vin başıyla onayladı, hâlâ biraz kararsızdı.

Sazed çorbayı karıştırmaya devam etti. O... bu kadar önemsiz bir görevi yerine getirirken bile ağırbaşlı görünüyordu. Vekilharç cübbelerinin içinde ayakta duruyordu, ne kadar basit bir hizmeti yerine getirmekte olduğunu umursamaksızın çetenin işten çıkardığı hizmetkârların kolaylıkla yerini doldurmuştu.

Merdivenlerden hızlı ayak sesleri geldi ve Vin de kulaklarını dikip taburesinden kayarak indi.

“Hanımım?” diye sordu Sazed.

“Merdivenlerde biri var,” dedi Vin, kapı ağzına doğru hareket ederken.

Çıraklardan bir tanesi ana odanın içine daldı; Vin adının Tase olduğunu düşünüyordu. Şimdi Yorlatek olmadığı için, çetenin birinci gözcüsü Tase olmuştu.

“İnsanlar meydana toplanıyor,” dedi Tase merdivenlere doğru işaret ederek.

“Ne oluyor?” dedi Dockson diğer odadan çıkarak.

“Fiskiye meydanında kalabalık var Üstat Dockson,” dedi oğlan. “Sokaktaki söylentiler obligatörlerin daha fazla idam planladığını söylüyor.”

Çukurlar için misilleme, diye düşündü Vin. *Fazla uzun sürmedi.*

Dockson’ın yüz ifadesi karardı. “Git Kell’i uyandır.”

"Benim izlemeye niyetim var," dedi Kelsier yürüyerek odayı geçerken; üstünde basit skaa giysileri ve pelerini vardı.

Vin'in içi burkuldu. *Yine mi?*

"Sizler hepiniz nasıl isterseniz öyle yapabilirsiniz," dedi Kelsier. Uzun dinlenmenin ardından çok daha iyi görünüyordu; yorgunluğu kaybolmuş, yerine Vin'in ondan bekler hâle geldiği karakteristik kuvvet gelmişti.

"İdamlar büyük olasılıkla benim Çukurlar'da yaptığım şeye karşı bir tepki," diye devam etti Kelsier. "Ben o insanların ölmesini izleyeceğim çünkü dolaylı olarak buna ben sebep oldum."

"Bu senin suçun değil Kell," dedi Dockson.

"Bu hepimizin suçu," dedi Kelsier dobra dobra. "Bu bizim yaptığımız şeyi yanlış kılmıyor ancak eğer biz olmasaydık, o insanlar da ölmek durumunda kalmayacaktı. Ben, kişisel olarak, o insanlar için yapabileceğimiz şeyin en azından ölümüne tanıklık etmek olduğunu düşünüyorum."

Kapıyı çekip açarak merdivenleri çıkmaya başladı. Yavaş yavaş çetenin geri kalanı da onu takip etti. Clubs, Sazed ve çıraklar sığınakta kalmıştı.

Vin küf kokulu merdivenleri çıkarak sonunda bir skaa varoşunun ortasındaki pis bir sokakta diğerlerine katıldı. Gökten kül yağıyor, tembel tanecikler hâlinde süzülüyordu. Kelsier çoktan sokaktan aşağı doğru yürümeye başlamıştı ve diğerleri de, Breeze, Ham, Dockson ve Vin, ona katılmak için hızla hareket ettiler.

Sığınak fiskiye meydanından çok uzakta değildi. Ancak Kelsier hedeflerinden birkaç sokak uzakta durakladı. Boş gözlü skaalar çeteyi iteleyerek etraflarından yürümeye devam ediyordu. Uzaklarda çanlar çaldı.

"Kell?" diye sordu Dockson.

Kelsier başını bir yana eğdi. "Vin, bunu duydu mu?"

Vin gözlerini kapattı, sonra da kalayını harladı. *Odaklan, diye düşündü. Dikiz'in söylediği gibi. Sürtünen ayakları ve mırıldanan sesleri bir kenara bırak. Kapanan kapıların ve nefes alan insanların ötesini duy. Dinle...*

"Atlar," dedi kalayını azaltıp gözlerini açarken. "Ve at arabaları."

"Vagonlar," dedi Kelsier sokağın yan tarafına doğru dönerek. "Esir vagonları. Onlar bu yöne geliyor."

Başını kaldırarak etrafındaki binalara baktı, sonra da bir yağmur oluğunu kavrayarak bir duvardan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Breeze gözlerini devirerek Dockson'ı dürtüp binanın ön tarafına doğru işaret etti ama Vin ve Ham lehini ile kolayca Kelsier'i çatıya doğru takip ettiler.

"Orada," dedi Kell kısa bir mesafe ilerideki bir sokağa doğru işaret ederek. Vin meydana doğru ilerlemekte olan bir dizi parmaklıklılı esir vagonunu zar zor seçebiliyordu.

Dockson ve Breeze bir pencerenin arasından eğimli çatıya çıktılar. Kelsier olduğu yerde kaldı, çatının kıyısında durmuş, gözlerini esirlerin vagonlarına dikmişti.

"Kell," dedi Ham temkinli bir şekilde. "Ne düşünüyorsun?"

"Hâlâ meydana kısa bir mesafe uzaktayız," dedi Kelsier yavaşça. "Ve Sorgu-

cular esirlerle birlikte gitmiyor; onlar geçen sefer olduğu gibi saraydan gelecekler. O insanları koruyan yüz askerden fazlası olamaz.”

“Yüz adam epey çok Kell,” dedi Ham.

Kelsier bu sözleri duymuş gibi görünmüyordu. Öne doğru bir adımı daha atarak çatının kıyısına yaklaştı. “Ben bunu durdurabilirim... Onları kurtarabilirim.”

Vin ileri çıkarak onun yanına geldi. “Kell, esirlerin yanında çok fazla muhafız olmayabilir ama fiskiye meydanı sadece birkaç blok ileride. Orası askerlerle tıklım tıklım, Sorguculardan ise bahsetmeye bile gerek yok!”

Beklenmedik bir şekilde Ham onu desteklemedi. Dönerek Dockson ve Breeze’e bir bakış attı. Dox durakladı, sonra da omuz silkti.

“Siz hepiniz deli misiniz?” diye sordu Vin.

“Bekle bir saniye,” dedi Breeze gözlerini kısarak. “Ben bir Kalaygöz değilim ama o esirlerin bazıları biraz fazla iyi giyimliymiş gibi görünmüyor mu?”

Kelsier donakaldı, sonra da küfretti. Bir uyarı olmadan çatının kenarından atlayarak aşağıdaki sokağa indi.

“Kell!” dedi Vin. “Ne...” Sonra o da duraklayarak kızıl güneş ışığında başını kaldırıp, yavaş yavaş yaklaşmakta olan vagon kfilesini izledi. Kalayla desteklenmiş gözleri vagonlardan birinde ön tarafa yakın oturmakta olan birisini tanıdığını fark etti.

Dikiz.

“Kelsier, neler oluyor!” diye sordu Vin onun arkasından sokak boyunca fırlarken.

Kelsier sadece birazcık yavaşladı. “O birinci vagonun içinde Renoux ve Dikiz’i gördüm. Nezaret Renoux’nun kanal kfilesini vurmuş olmalı; o kafeslerdeki insanlar bizim malikânede çalışmaları için kiraladığımız hizmetçiler, personel ve muhafızlar.”

Kanal kfilesi, diye düşündü Vin. Nezaret Renoux’nun sahte olduğunu öğrenmiş olmalı. Demek ki Marsh’ı konuşturmuşlar.

Arkalarında Ham belirdi ve binadan çıkarak yanlarına geldi. Breeze ve Dockson geride kalmışlardı.

“Elimizi çabuk tutmamız gerek!” dedi Kelsier tekrar adımını hızlandırarak.

“Kell!” dedi Vin onun kolunu kavrayarak. “Kelsier, onları kurtaramazsın. Onlar fazlasıyla iyi korunuyor ve gündüz vakti şehrin ortasındayız. Sen sadece kendini öldürteceksin!”

Kelsier duraklayarak sokağın ortasında durdu ve Vin’in doğru döndü. Gözlerinin içine baktı, hayal kırıklığına uğramıştı. “Bunların hepsinin ne hakkında olduğunu anlamıyorsun, değil mi Vin? Asla da anlamadın. Daha önce senin beni bir kere durdurmana izin vermiştim, savaş meydanının yanındaki tepede. Bu sefer değil. Bu sefer ben bir şey yapabilirim.”

“Ama...”

Kelsier kolunu silkerek kurtardı. “Senin hâlâ arkadaşlık hakkında öğreneceğin şeyler var Vin. Umarım ki bir gün bunların ne olduğunun farkına varırsın.”

Sonra da koşarak vagonlara doğru gitmeye başladı. Ham, Vin'in yanından fırlayarak farklı bir yöne doğru gitti, meydana doğru ilerlemekte olan skaaları iterek yolunu açıyordu.

Vin birkaç saniye için Dockson ona yetişene kadar düşen küllerin altında aptal aptal dikildi.

"Bu delilik," diye mırıldandı Vin. "Biz bunu yapamayız, Dox. Bizler ölümsüz değiliz."

Dockson homurdandı. "Aciz de değiliz."

Breeze nefes nefese arkalarından gelerek bir yan sokağa doğru işaret etti. "Oraya. Benim askerleri görebileceğim bir yerlere gitmemiz gerek."

Vin onların kendisini çekip götürmesine izin verdi, bir anda endişesine suçluluk karıştığını hissetmişti.

Kelsier...

Kelsier içindekileri yuttu ve iki boş şişeciği bir kenara fırlattı. Şişecikler kaldırım taşlarına düşerek parçalanmadan önce havada ışıldadılar. Son bir ara sokaktan dışarı fırladığında ürkütücü bir şekilde boş olan bir ana yola çıktı.

Esir vagonları ona doğru geliyordu, iki sokağın kesişiminden oluşmuş küçük bir meydana girmekteydiler. Dikdörtgen şeklindeki her araç parmaklıklarla çevriliydi; her biri artık belirgin bir şekilde tanıdık olan insanlarla doldurulmuştu. Hizmetkârlar, askerler, kâhyalar... Bazıları isyancıydı, pek çoğu ise sadece sıradan insanlardı. Hiçbiri ölmeyi hak etmiyordu.

Çok fazla skaa zaten öldü, diye düşündü metallerini harlayarak. *Yüzlerce. Binlerce. Yüz binlerce.*

Bugün olmaz. Daha fazla olmaz.

Bir sikke attı ve sıçrayıp geniş bir yay çizerek kendini havanın içinden İtti. Askerler başlarını kaldırarak işaret ettiler. Kelsier doğrudan ortalarına indi.

Askerler şaşkınlıkla dönerken bir an ortalık sessizleşti. Kelsier ortalarında çömelmişti, gökten kül tanecikleri düşüyordu.

Sonra İtti.

Haykırarak çelik harlayıp kalktı ve dışarı doğru İtti. Allomantik güç patlaması askerleri göğüs zırhlarından kavrayarak fırlatıp attı, bir düzine adamı havaya savrulmuş olarak yoldaşlarına ve duvarlara bindirdiler.

Adamlar çılgın attılar.

Kelsier hızla dönüp bir asker grubunu İtti ve kendisini bir esir vagonuna doğru fırlatarak uçtu. Vagona çarptı, çeliğini harladı ve metal kapıyı elleriyle kavradı.

Esirler şaşkınlık içinde geriye çekildiler. Kelsier lehimle artırılmış bir güç patlamasıyla kapıyı söküp çıkardı, sonra da bunu yaklaşmakta olan bir grup askerin üstüne fırlattı.

"Kaçın!" dedi esirlere aşağı atlayarak hafifçe sokağa konarken. Döndü.

Ve kahverengi bir cübbe giymekte olan uzun boylu bir şekilde yüz yüze geldi. Kelsier duraklayarak uzun boylu siluet yukarı uzanıp kapüşonunu indirirken geriye

çekildi. Metal kazıklar saplanmış bir çift göz açığa çıkmıştı.

Sorgucu gülümsedi ve Kelsier yan sokaklardan yaklaşan ayak seslerini duydu. Düzinelerce. Yüzlerce.

"Lanet olsun!" diye küfretti Breeze askerler meydanı doldururken. Dockson Breeze'i bir ara sokağın içine çekti. Vin de onları takip ederek gölgelerin içinde diz çöktü, dışarıdaki kavşakta askerlerin bağırışlarını dinliyordu.

"Ne var?" diye sordu.

"Sorgucu!" dedi Breeze, Kelsier'in önünde durmakta olan cübbeli bir şekle doğru işaret ederek.

"Ne?" dedi Dockson ayağa kalkarak.

Bu bir tuzak, diye düşündü Vin dehşet içinde. Askerler gizli ara sokaklardan belirerek meydana doluşmaya başladı. *Kelsier, çık oradan!*

Kelsier yerdeki bir muhafızı İtip kendisini geriye doğru fırlatarak esir vagonlarından birinin üstünden takla attı. Yere inerek eğildi, yeni asker mangalarına dik dik bakıyordu. Pek çoğu değnek taşıyor ve zırh giymiyordu. Siskıranlar.

Sorgucu da İterek kendisini külle dolu havanın içinden savurdu ve gümlyerek Kelsier'in önüne indi. Yaratık gülümsedi.

Bu aynı adam. Geçen seferki Sorgucu.

"Kız nerede?" dedi yaratık sessizce.

Kelsier soruyu duymazdan geldi. "Neden sadece tek bir taneniz var?" diye hesap sordu.

Yaratığın gülümsemesi derinleşti. "Kurayı ben kazandım."

Sorgucu bir çift obsidiyen balta çıkarırken Kelsier lehim harlayarak yan tarafa doğru fırladı. Meydan hızlı bir şekilde askerlerle tıklım tıklım olmuştu. Kelsier vagonların içindeki insanların seslendiğini duyabiliyordu.

"Kelsier! Lord Kelsier! Lütfen!"

Kelsier Sorgucu üzerine gelirken sessizce küfretti. Uzanarak hâlâ dolu olan vagonlardan birisini Çekerek kendisini bir grup askerın üzerinden havaya savurdu. Yere indi, sonra da içindekileri serbest bırakma niyetiyle vagona doğru koştu. Ancak tam o varırken vagon sarsıldı. Kelsier tam zamanında yukarıya bir göz atarak aracın tepesinden çelik gözlü canavarın ona sırtıttığını gördü.

Kelsier kendisini geriye doğru Çekerken kafasının yanından savrulan bir baltanın rüzgârını hissetti. Yere düzgünce indi ama bir grup asker saldırırken anında kenara sıçramak zorunda kalmıştı. Yere inerken uzanarak dayanak olsun diye vagonlardan bir tanesini Çekti ve az önce fırlatmış olduğu demir kapıya da asıldı. Parmaklıkları kapı havaya fırladı ve asker mangasına çarparak onları dağıttı.

Sorgucu arkadan saldırdı ama Kelsier zıplayarak uzaklaştı. Hâlâ taklalar atmakta olan kapı önündeki kaldırım taşları boyunca sekti ve tam üzerinden geçtiği sırada Kelsier bunu İterek kendisini yukarıya doğru fırlattı.

Vin haklıymış, diye düşündü Kelsier hüsrarla. Aşağıda Sorgucu onu izliyor.

doğal olmayan gözleriyle onu takip ediyordu. *Bunu yapmamam gerekirdi. Aşağıda bir grup asker onun serbest hırakınışı olduğu skaaları bir araya topluyordu.*

Kaçmamı gerek, Sorgucuyu ekmeye çalışmalıyım. Bunu daha önce de yaptım.

Ama... yapamıyordu. Yapmayacaktı, bu sefer olmazdı. Daha önce çok fazla kere taviz vermişti. Eğer bu ona diğer her şeye mal olacaksa bile, Kelsier bu esirleri kurtarmak zorundaydı.

Ve ondan sonra, tam düşmeye başlarken bir grup adamın kavşağa doğru hızla gelmekte olduğunu gördü. Silahları vardı ama üniformaları yoktu. Başlarında ise tanıdık biri koşuyordu.

Ham! Demek oraya gittin.

"Ne oluyor?" diye sordu Vin endişe içinde meydana bakmak için başını uzatarak. Yukarıda Kelsier'in şekli, koyu pelerini arkasından dalgalanarak savaşa doğru geri düşüyordu.

"Bu bizim asker birimlerimizden biri!" dedi Dockson. "Ham onları getirmiş olmalı."

"Kaç tane?"

"Onları birkaç yüzlük gruplar hâlinde tutuyorduk."

"O zaman sayıca az olacaklar."

Dockson başını sallayarak onayladı.

Vin ayağa kalktı. "Ben de gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun," dedi Dockson sertçe, pelerinininden yakalayarak Vin'i geriye çekerken, "Senin o canavarlardan bir tanesiyle son yüzleştiğin zaman olanın yine tekrarlanmasını istemiyorum," dedi.

"Ama..."

"Kell'e bir şey olmayacak," dedi Dockson. "O sadece Ham'in esirleri serbest bırakmasına yetecek kadar onu oyalamaya çalışacak, sonra da kaçacak. İzle."

Vin geriye çekildi.

Yan tarafında Breeze kendi kendine mırıldanıyordu. "Evet, korkuyorsunuz. Hadi onun üzerine odaklanalım. Diğer her şeyi Teskin edip alalım. Sizi dehşet içinde bırakalım. Orada dövüşen bir Sissoyluyla bir Sorgucu var. Sizler *bu* işe karışmak istemezsiniz..."

Vin tekrar meydana doğru bir göz attı ve bir askerin değneğini düşürüp kaçtığı-
nı gördü. *Savaşmanın başka yolları da var*, diye düşünerek Breeze'in yanında diz çöktü. "Ben nasıl yardım edebilirim?"

Ham'in birimi imparatorluk askerlerine bindirir ve esir vagonlarına doğru savaşı-
rak yollarını açmaya başlarken, Kelsier tekrar Sorgucudan kaçındı. Saldın sıradan
askerlerin dikkatini başka yere çekti ve onlar da Kelsier ile Sorgucuyu kendi arala-
rında savaşmaya bırakmaktan son derece memnunmuş gibi göründüler.

Yan tarafta Kelsier skaaların küçük avlunun etrafındaki sokaklara yığılmaya
başladığını görebiliyordu, savaş ilerideki fiskiye meydanında beklemekte olanların

da dikkatini çekiyordu. Kelsier ite kaka savaşa doğru gelmeye çalışan başka imparatorluk askeri mangalarının da olduğunu görebiliyordu ama sokakları dolduran binlerce skaa onların ilerleyişini ciddi derecede yavaşlatıyordu.

Sorgucu saldırdı ve Kelsier de kaçındı. Yaratığın sinirlenmeye başladığı belliydi. Yan tarafta, Ham'in adamlarından küçük bir grup esir vagonlarından bir tanesine ulaştı ve kilidini kırarak esirleri serbest bıraktılar. Ham'in askerlerinin kalan kısmı esirler kaçarken imparatorluk askerlerini meşgul ediyordu.

Kelsier gülümseyerek öfkeli Sorgucuya dik dik baktı. Yaratık sessizce hırladı. "Valette!" diye çığlık attı bir ses.

Kelsier şaşkınlıkla döndü. İyi giyimli bir asil askerlerin arasından savaşın ortasına doğru ite kaka yolunu açıyordu. Bir düello değneği taşıyordu ve iki bahtsız koruma tarafından da korunmaktaydı ama zarar görmemesinin sebebi büyük ölçüde iki tarafın da belli ki asil kanı taşıyan bir adama saldırmak isteyip istemediklerinden emin olamamalarıydı.

"Valette!" diye bağırdı Elend Venture tekrar. Askerlerden birine doğru döndü. "Kim size Renoux Evi'nin konvoyuna saldırmanızı söyledi? Bu yetkiyi size kim verdi!"

Harika, diye düşündü Kelsier bir gözünü temkinle Sorgucunun üstünde tutarak. Yaratık Kelsier'i çarpık, nefret dolu bir yüz ifadesiyle izliyordu.

Sen aynen öyle benden nefret etmeye devam et, diye düşündü Kelsier. *Ben sadece Ham'in esirleri kurtarmasına yetecek kadar uzun süre dayanmak zorundayım. Ondan sonra da seni ekeceğim.*

Sorgucu uzandı ve umursamazca yanlarından geçerek kaçmakta olan bir hizmetçinin kafasını kesti.

"Hayır!" diye bağırdı Kelsier ceset Sorgucunun ayaklarının dibine düşerken. Yaratık başka bir kurban yakaladı ve baltasını kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Kelsier kemerinden bir çift şişecik çıkararak uzun adımlarla ileri doğru yürürken. "Pekâlâ. Benimle mi savaşmak istiyorsun? Gel bakalım!"

Yaratık gülümseyerek yakaladığı kadını bir tarafa itti ve Kelsier'e doğru geniş adımlarla geldi.

Kelsier tıpalara fiske atarak çıkardı ve aynı anda iki şişeciği birden kafasına dikti, sonra da bunları bir kenara attı. Metaller göğsünün içinde harlandı, öfkесinin yanında yanıyorlardı. Ağabeyi ölmüştü. Karısı ölmüştü. Aileler, arkadaşlar ve kahramanlar. Hepsi ölmüştü.

Beni intikam almaya mı zorlamak istiyorsun, diye düşündü. *Eh, ben de alırım o zaman!*

Kelsier Sorgucunun birkaç adım önünde durakladı. Yumrukları sıkılı olarak devasa bir İtmeyle çeliğini harladı. Etrafındaki insanlar sanki korkunç, görülmez bir güç dalgasıyla vurulmuş gibi metalleri tarafından geriye doğru fırlatıldılar. İmparatorluk askerleri, esirler ve isyancılarla tıklım tıklım olan meydan Kelsier ile Sorgucunun etrafında küçük bir boşluk bırakarak açıldı.

"Hadi bakalım," dedi Kelsier.

Ben asla korkulan biri olmayı istemedim.

*Eğer pişmanlık duyduğum bir şey varsa, bu da sebep olmuş olduğum korku.
Korku despotların aletidir. Ne yazık ki söz konusu olan şey dünyanın kaderi
olduğu zaman, elinde hangi alet varsa onu kullanıyorsun.*

34

ÖLMÜŞ VE ÖLMEKTE OLAN adamlar kaldırım taşlarına yığılmıştı. Skaalar yolları tıkiyordu. Esirler sesleniyor, onun adını haykırıyorlardı. Dumanlı bir güneşten gelen ısı sokakları yakıyordu.

Ve gökten kül yağıyordu.

Kelsier bıçaklarını çekip lehimini harlayarak ileri atıldı. Atiyum yaktığı zaman Sorgucu da öyle yaptı ve büyük ihtimalle ikisinin de uzun süreli bir dövüş için yetecek kadar atiyumu vardı.

Kelsier sıcak havayı iki kere yararak Sorgucuya saldırdı, kolları bulanık bir görüntüydü. Yaratık atiyum gölgelerinden oluşmuş çılgin bir girdabın ortasında dar-belerinden kaçındı, sonra da baltasını savurdu.

Kelsier zıpladı, lehim atlayışına insanüstü bir yükseklik kazandırıyordu ve sav-rulan silahın hemen üzerinden geçti. Uzandı ve arkasında dövüşmekte olan bir grup askeri İterek kendisini ileri doğru fırlattı. İki ayağını birden Sorgucunun su-ratına indirerek onu tekmeledi ve havada geriye doğru takla attı.

Sorgucu tökezledi. Kelsier düşerken bir askeri Çekerek kendisini geriye doğ-ru gönderdi. Askerin de Demirçekişin gücü yüzünden ayakları yerden kesildi ve Kelsier'e doğru gelmeye başladı. İki adam da havaya fırlamıştı.

Kelsier demir harlayarak ayakları yerden kesilen askeri Çekmeye devam ederken sağ tarafında kalan bir asker grubunu da Çekti. Âdeta bir topaca döndü. Kelsier yan tarafa doğru uçu ve sanki Kelsier'in gövdesine bir iple bağlanmışçasına tutulan asker, zincirin ucundaki top gibi geniş bir yay çizerek savruldu.

Şanssız asker tökezlemekte olan Sorgucuya bindirerek ikisini birden boş bir esir vagonunun parmaklıklarına vurdu.

Asker kendinden geçmiş bir hâlde yere yığıldı. Sorgucu demir kafesten sekti ve elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Yaratığın göz dövmeleleri boyunca yüzünden aşağı bir kan çizgisi aktı ama o başını kaldırarak gültümsedi. Ayağa kalkarken birazcık bile sersemlemiş görünmüyordu.

Kelsier kendi kendine küfrederek yere indi.

Sorgucu inanılmayacak bir hız patlamasıyla boş, kutuya benzer esir hücresini iki parmaklığından kavradı, sonra da bütün kafesi arabanın tekerleklerinden söktü.

Oha be!

Yaratık hemen döndü ve devasa demir kafesi sadece birkaç ayak uzakta durmakta olan Kelsier'e doğru fırlattı. Kaçmak için zaman yoktu. Hemen arkasında bir bina yükseliyordu, eğer kendini geriye doğru İterse ezilirdi.

Kafes ona doğru uçuştu ve o da sıçrayarak vücudunu havada dönmekte olan kafesin açık kapısından içeriye sokabilmek için bir Çelikitişi kullandı. Hücresinin içinde de kıvrılarak kendinden uzağa doğru her yönü İtti; metal kafes duvara gümbürtüyle çarpar ve sonra da sekip kurtulurken kendisini tam ortada sabit tutmuştu.

Kafes yuvarlandı, sonra da zemin boyunca sürüklenmeye başladı. Kelsier kendisini boşluğa bırakarak kafes yavaşça aşağı kayarken çatısının iç tarafına kondu. Parmaklıkların arasından savaştan bir asker denizinin ortasındaki Sorgucunun onu izlediğini görebiliyordu; vücudu dönen, fırlayan ve hareket eden atiyum görüntülerinden oluşan bir bulutla sarmalanmıştı. Sorgucu hafif bir takdir işaretiyle Kelsier'e başını salladı.

Kelsier bağırarak dışarı doğru İtti, kendisini ezilmekten korumak için lehim harlamıştı. Kafes dağıldı, metal tavanı döne döne havaya fırladı, parmaklıklar da yerlerinden kurtularak etrafa saçıldı. Kelsier arkasındaki parmaklıkları Çekti ve önündeki parmaklıkları da İterek Sorgucuya doğru bir metal nehri gönderdi.

Yaratık bir elini kaldırarak ustalıkla bir şekilde üstüne doğru gelen iri metal yağmurunu ikiye ayırdı. Ancak Kelsier parmaklıkları kendi vücuduyla takip ederek kendisini de bir Çelikitmeye Sorgucuya doğru fırlattı. Sorgucu, şanssız bir askeri dayanak olarak kullanarak kendisini yan tarafa doğru Çekti. Adam sürüklenerek kendi dövüşünden koparılırken haykırdı ama Sorgucu zıplayarak askeri yere İtip adamı ezerken sesi kesildi.

Sorgucu havaya fırladı. Kelsier Sorgucuyu gözüyle takip ederken bir grup askere doğru İterek kendisini yavaşlattı. Arkasında kafesin tavanı çatırtıyla yere düşüp etrafa taş parçacıkları fırlattı. Kelsier buna bastırıp kendisini yukarı fırlatarak Sorgucunun peşinden gitti.

Kül tanecikleri süratle yanından geçti. İleride Sorgucu aşağıdaki bir şeyleri Çekerek döndü. Yaratık anında yönünü değiştirerek doğrudan Kelsier'in üstüne doğru uçmaya başladı.

Kafa kafaya çarpışma. Kafasından dışarı kuzıklar çıkmayan adam için kötü

fikir. Kelsier bir askeri aceleyle Çekerek tam Sorgucu başının üzerinden çaprazlama geçerken aşağı doğru savruldu.

Kelsier lehim harladı, sonra da yukarıya doğru çekmiş olduğu askerle çarpıştı. İkisi havada hızla döndüler. Neyse ki asker Ham'inkilerden biri değildi.

Kendisini yan tarafa doğru İterken, "Pardon arkadaş," dedi Kelsier sohbet eder gibi.

Asker fırlayarak uzaklaştı, Kelsier onu savaş meydanının üstünde yükselmek için kullanırken sonunda bir binanın yan tarafına bindirdi. Aşağıda, Ham'in ana mangası nihayet son esir vagonuna ulaşmıştı. Ne yazık ki birkaç imparatorluk asker grubu daha bön bön bakan skaa kalabalıklarının arasından ite kaka yollarını açmışlardı. Bir tanesi büyük bir okçu takımıydı, obsidiyen başlı oklar taşıyorlardı.

Kelsier küfrederek kendisini düşmeye bıraktı. Okçular konum aldılar, belli ki doğrudan savaşan kalabalığın içine ateş açmaya hazırlanıyorlardı. Kendi askerlerinin bazılarını da öldüreceklerdi ama salvolarının büyük bir kısmı kaçmakta olan esirlere isabet edecekti.

Kelsier kaldırım taşlarının üstüne düştü. Yan tarafa doğru uzanarak yok etmiş olduğu kafesten kalan bazı parmaklık çubuklarını Çekti. Bunlar Kelsier'e doğru uçtu.

Okçular yaylarını gerdi. Ama onların atiyum gölgelerini görebiliyordu.

Kelsier çubukları bıraktı ve kendisini sadece biraz yan tarafa İterek çubukların okçularla kaçmakta olan esirlerin arasından uçmasını sağladı.

Okçular ateş etti.

Kelsier çubukları kavradı, demir ve çeliğin ikisini birden harlayarak her çubukun bir ucunu İtti ve öbür ucunu da Çekti. Çubuklar havada yalpaladı ve anında öfkeli, çılgın yel değirmenleri gibi dönmeye başladılar. Uçmakta olan okların büyük bir kısmı dönen demir çubuklar tarafından engellenerek etrafa saçılmıştı.

Çubuklar tangirtıyla yerdeki dağınık okların arasına düştüler. Okçular afallayarak kalakalmışlardı. Kelsier tekrar yan tarafa doğru sıçradı, sonra da çubukları hafifçe Çekerek onları önünde havaya kaldırdı. İterek çubukları okçuların üzerine doğru gönderdi. Adamlar çılgık atarlarken, onları ölümle baş başa bırakıp sırtını döndü; gözleri gerçek düşmanını arıyordu.

Nerede saklanıyor o yaratık?

Bir kargaşa sahnesine bakıyordu. İnsanlar savaşıyor, koşuyor, kaçıyor ve ölüyor; Kelsier'in gözlerinde her birinin geleceğini gösteren bir atiyum gölgesi vardı. Ancak şu durumda, gölgelerin yaptığı şey savaş meydanında hareket eden insanların sayısını ikiye katlamaktı ve sadece karmaşa hissini artırıyordu.

Gittikçe daha da fazla sayıda asker geliyordu. Ham'in adanlarının pek çoğu yerdeydi, kalanların çoğu da geri çekiliyordu; neyse ki sadece zırhlarını bir kenara atarak kolaylıkla skaa kalabalıklarına karışabilirlerdi. Kelsier, Renoux ve Dikiz'in içinde olduğu son esir vagonu hakkında daha çok endişe ediyordu. Ham'in grubunun savaşa girmiş oldukları açığı onların arkadan öne doğru vagon sırası boyunca ilerlemelerini gerektiriyordu. Renoux'ya ilk önce ulaşmaya çalışmak, diğer beş vagonun yanından, içindekileri serbest bırakmadan geçip gitmek anlamına gelecekti.

Ham'in belli ki Dikiz ve Renoux serbest kalıncaya kadar gitmeye bir niyeti yoktu. Ve Ham nerede dövüşüyorsa, isyancı askerler de orada dayanıyordu. Lehimkollara ayrıca Haydut denmesi boşuna değildi; onların dövüş tekniklerinde hiçbir incelik yoktu; kurnazca Demirçekmiyor ya da Çelikitmiyorlardı. Ham sadece saf güç ve hızla saldırıyor, düşman askerlerini yolundan fırlatıp atıyor, saflarını yıkıp geçiyor, elli adamlık mangasını son esir vagonuna doğru götürüyordu. Onlar vagona ulaştıkları zaman, adamları kapının kilidini kırarken Ham geriye çekilip bir grup düşman askeriyle dövüştü.

Kelsier gururla gülümsedi, gözleri hâlâ Sorgucuyu arıyordu. Adamlarının sayısı azdı ama düşman askerleri skaa isyancıların kararlılığının karşısında gözle görülür şekilde tedirgin olmuş gibi görünüyordu. Kelsier'in adamları tutkuyla savaşıyordu; diğer çok sayıdaki eksiklerine rağmen, hâlâ sadece tek bir avantaja sahipti.

İşte onları sonunda savaşmaya ikna edebiliyorsen böyle oluyor. İşte onların hepsinin içinde gizlenen şey bu. Sadece bunu ortaya çıkarmak o kadar zor ki...

Renoux vagondan çıktı, sonra da kenara çekilerek hizmetkârlarının aceleyle kafeslerinden kaçmalarını izledi. Aniden, iyi giyimli biri arbedenin arasından fırlayarak Renoux'yu giysisinin önünden kavradı.

"Valette nerede?" diye hesap sordu Elend Venture, çaresiz sesi Kelsier'in kalla güçlendirilmiş kulaklarına ulaşıyordu. "O hangi kafesin içindeydi?"

Erlat, beni gerçekten de kızdırmaya başlıyorsun, diye düşündü Kelsier İterek askerlerin arasından kendine bir yol açıp vagona doğru koşarken.

Sorgucu bir dizi askerin arkasından sıçrayarak belirdi. Kafesin tepesine konarak bütün aracı sarstı, pençeye benzer iki eliyle de birer obsidiyen baltayı kavramıştı. Yaratığın gözleri Kelsier'inkilerle buluştu ve gülümsedi, sonra da kafesin tepesinden aşağı atlayarak bir baltasını Renoux'nun sırtına gömdü.

Kandra gözleri kocaman açılarak silkindi. Sorgucu ondan sonra Elend'e doğru döndü. Kelsier yaratığın oğlanı tanıyıp tanımadığından emin değildi. Belki Sorgucu Elend'in de Renoux'nun ailesinden biri olduğunu düşünüyordu. Belki de hiç umurunda değildi.

Kelsier sadece bir an için durakladı.

Sorgucu vurmak için baltasını kaldırdı.

O oğlanı seviyor.

Kelsier içindeki çeliği harladı, alevlendirdi, sonunda göğsü Küladağları gibi yanana kadar kızdırdı. Arkasındaki askerlere şiddetle abanarak düzinelercesini geriye doğru fırlattı ve Sorgucuya doğru uçu. Yaratığa baltayı savurmak üzereyken bindirdi.

Elinden kurtulan balta birkaç ayak uzakta tıkırtıyla taşların üzerine düştü. Kelsier ikisi yere düşerlerken Sorgucuyu boynundan kavradı, sonra da lehimle güçlendirilmiş kaslarla sıkılaşmaya başladı. Sorgucu uzanarak Kelsier'in ellerini yakaladı, can havliyle onları açmaya çalışıyordu.

Marsh haklıymış, diye düşündü Kelsier kargaşanın arasında. *Hayatı için korkuyor. Öldürülmesi mümkün.*

Sorgucunun zorla da olsa nefesi kesildi, gözlerinden dışarı çıkan metal kazık

uçları Kelsier'in yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kelsier yan tarafında Elend Venture'nın tökezleyerek geri çekildiğini gördü.

"Kız iyi!" dedi Kelsier sıkılı dişlerinin arasından. "O Renoux mavnalarında de-ğildi. Git!"

Elend tereddüt içinde durakladı, sonunda korumalarından bir tanesi belirdi. Oğlan onun kendisini sürükleyerek uzaklaştırmasına izin verdi.

Az önce bir asilin hayatını kurtardığıma inanamıyorum, diye düşündü Kelsier Sorgucuyu boğmak için çabalarken. *Bunun kıymetini bilsen iyi olur, kız.*

Sorgucu yavaş yavaş, Kelsier'in ellerini zorlayarak açtı. Yaratık tekrar gülümsemeye başladı.

Amma da güçlüler!

Sorgucu Kelsier'i geriye itti, sonra da bir askeri Çekerek kendisini kaldırım taşları boyunca uzaklaştırdı. Sorgucu bir cesede çarptı ve geriye doğru takla atarak ayaklarının üstünde doğruldu. Boynu Kelsier'in kavrayışı yüzünden kızarmıştı ve boynunda etini yırtmış olan tırnak izleri de vardı ama hâlâ gülümsüyordu.

Kelsier bir askeri İterek kendisini de ayağa kaldırdı. Yan tarafında Renoux'nun vagona sırtını dayamış olduğunu gördü. Kelsier kandranın bakışını yakaladı ve hafifçe başını salladı.

Renoux içini çekerek sırtındaki baltayla yere yığıldı.

"Kelsier!" diye bağırды Ham kalabalığın üzerinden.

"Git!" dedi Kelsier ona. "Renoux öldü."

Ham Renoux'nun vücuduna doğru baktı, sonra da başıyla onayladı. Adamlarına dönerek emirler vermeye başladı.

"Firari," dedi gıcırtilı bir ses.

Kelsier hızla döndü. Sorgucu hızlı adımlarla geliyordu; adımlarında lehimin kıvrak gücü, etrafında da atıyım gölgelerinden oluşmuş bir pus vardı.

"Hathsin Firarisi," dedi. "Bana bir dövüş sözü verdin. Daha fazla mı skaa öldürmeliyim?"

Kelsier metallerini harladı. "Ben bizim işimiz bitti demedim." Sonra da gülümsedi. Endişeliydi, acı içindeydi ama ayrıca neşeliydi de. Bütün hayatı boyunca, hep kalıp savaşmayı arzu etmiş olan bir parçası olmuştu.

Her zaman bir Sorgucuyla kapışıp kapışamayacağını görmek istemişti.

Vin kalabalığın üstünden çaresizce olanları görmeye çalışarak ayağa kalktı.

"Ne var?" diye sordu Dockson.

"Sanırım Elend'i gördüm!"

"Burada mı? Bu kulağa biraz saçma geliyor, sence de öyle değil mi?"

Vin kızardı. *Büyük ihtimalle.* "Yine de, ben daha iyi bir bakış açısı bulmaya çalışacağım." Ara sokağın duvarını kavradı.

"Dikkatli ol," dedi Dox. "Eğer o Sorgucu seni göreceksin olursa..."

Vin başıyla onaylayarak tuğlalardan yukarı hızla tırmandı. Yeteri kadar yükseğe çıktığı zaman da tanıdık şekiller arayarak kavşağı taradı. Dockson haklıydı, Elend

görünürde vakti. Vagonlardan bir tanesi, Sorgucunun kafesini sökmiş olduğu vagon yan tarafa devrilmiş yatıyordu. Atlar etrafta tepiniyordu, savaşanlar skaa kalabalıkları tarafından çevrelenmişlerdi.

"Ne görüyorsun?" diye seslendi Dox yukarı doğru.

"Renoux yerde!" dedi Vin gözlerini kısıp kalay yakarak. "Sırtında bir balta varmış gibi görünüyor."

"Bu onun için öldürücü olabilir de, olmayabilir de," dedi Dox tereddütlü bir şekilde. "Ben kandralar hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

Kandra mı?

"Ya esirler?" diye seslendi Dox.

"Hepsi kurtulmuş," dedi Vin. "Kafesler boş. Dox, orada *çok* fazla skaa var!" Sanki fiskiye meydanındaki bütün kalabalık küçük kavşağın etrafına toplanmış gibi görünüyordu. Bölge küçük bir çöküntünün içindeydi ve Vin her yönde yükselerek uzanan sokakları tıklım tıklım dolduran binlerce skaa görebiliyordu.

"Ham gitmiş!" dedi Vin. "Onu ölü ya da diri hiçbir yerde göremiyorum! Dikiz de yok."

"Ya Kell?" diye sordu Dockson aceleyle.

Vin durakladı. "O hâlâ Sorgucuyla dövüşüyor."

Kelsier lehimini harlayarak Sorgucuyu yumrukladı, gözlerinin ön tarafından dışarı çıkan düz metal disklerden kaçınmaya dikkat ediyordu. Yaratık tökezledi ve Kelsier yumruğunu karnına gömdü. Sorgucu hırladı ve Kelsier'in yüzüne tokat atarak onu bir darbeye yere devirdi.

Kelsier başını iki yana salladı. *Bu şeyi öldürmek için ne lazım,* diye düşündü. İterek kendisini tekrar ayağa kaldırdı ve geriledi.

Sorgucu kararlı adımlarla ilerledi. Askerlerin bazıları Ham ve adamlarını kalabalığın içinde bulmaya çalışıyordu ama pek çoğu sadece dikiliyordu. İki güçlü Allomanser arasındaki bir dövüş ancak hakkında fısıldanacak bir şeydi, asla tanık olunmazdı. Hem askerler hem de skaalar afallanmış olarak duruyor, huşu içinde savaşı izliyordu.

O benden daha güçlü, diye kabul etti Kelsier Sorgucuyu temkinle izlerken. *Ama güç her şey değil.*

Kelsier uzanarak daha küçük metal kaynaklarını kavradı ve bunları Çekerek sahiplerinden uzaklaştırdı; metal başlıklar, güzel çelik kılıçlar, sikke keseleri, bıçaklar. Kelsier Çelikitmeleri ve Demirçekmelerini dikkatli bir şekilde manipüle ederek bunları Sorgucuya fırlattı ve atiyumunu da yanık tuttu ki kontrol ettiği her cismin Sorgucunun gözlerinde her tarafa yayılan kalabalık atiyum görüntüleri olsun.

Sorgucu savrulan metal parçacıklarını savuştururken küfretti. Ancak Kelsier sadece Sorgucunun kendi İtmelerini ona karşı kullanarak her cismi geri Çekip döndürerek yaratığa doğru hızla geri gönderdi. Sorgucu bir patlamayla bütün cisimleri aynı anda İterek uzağa savurdu ve Kelsier de onların gitmesine izin verdi. Ancak Sorgucu İtmeyi keser kesmez Kelsier silahlarını geri Çekti.

İmparatorluk askerleri bir halka oluşturmuş, temkinli bir şekilde izliyorlardı. Kelsier onları kullandı, göğüs zırhlarına doğru İterek kendisini havada bir ileri bir geri savırdı. Konumundaki hızlı değişimler onun sürekli hareket hâlinde olmasını sağlıyor, Sorgucunun kalasını karıştırıyor ve onun farklı uçan metal parçalarını istediği yere doğru İtmesine izin veriyordu.

"Bir gözünü kemer tokamın üstünde tut," dedi Dockson Vin'in yanında tuğlaları kavramış olarak hafifçe sendelerken. "Eğer aşağı düşersen beni yavaşlatmak için şöyle bir Çek, hı?"

Vin başını salladı ama Dox'a fazla dikkat etmiyordu. Kelsier'i izliyordu. "O inanılmaz!"

Kelsier havada ileri geri savruluyordu, ayakları yere hiç değmiyordu. İtme ve Çekmelerine karşılık veren metal parçacıkları vızıldıyordu etrafında. Onları öylesine bir beceriyle kontrol ediyordu ki insan bunları canlı şeyler sanabilirdi. Sorgucu onları öfkeyle savuşturuyordu ama hepsini birden takip etmekte sorun yaşadığı belliydi.

Ben Kelsier'i hafife almışım, diye düşündü Vin. Onun çok fazla şeyle uğraştığı için Siskanlardan daha az yetenekli olacağını varsaymıştım. Ama hiç de öyle değildi. Bu. İşte onun uzmanlık alanı buydu; uzman kontrolüyle İtme ve Çekme.

Ve demir ve çelik de beni kişisel olarak eğittiği metallerdirdi. Belki o da en başından beri anlıyordu.

Kelsier metallerden bir girdabın içinde uçuyor ve dönüyordu. Ne zaman bir şey yere çarpsa, onu yine havaya fırlatıyordu. Cisimler her zaman düz çizgiler hâlinde uçuyordu ama o hareket hâlindeydi, kendisini de İtiyor, cisimleri havada tutuyor, düzenli olarak da Sorgucuya fırlatıyordu.

Yaratık hızla döndü, kafası karışmıştı. Kendisini yukarıya doğru İtmeye çalıştı ama Kelsier daha büyük metal parçalarından birkaç tanesinin onun başının üstünden fırlattı ve o da onları İterek sıçrayışını bozmak zorunda kaldı.

Demir bir çubuk Sorgucunun suratına çarptı.

Yaratık tökezledi, kan yüzünün yan tarafındaki dövmelemleri kaplıyordu. Çelik bir miğfer yan tarafına vurarak onu geriye fırlattı.

Kelsier kızgınlığının ve öfkesinin arttığını hissederek metal parçalarını hızla fırlatmaya başladı. "Marsh'ı da öldüren sen miydin?" diye bağırdı cevabı dinlemek için bir zahmete girmeden.

"Yıllar önce ben mahkûm edilirken sen de orada mıydın?"

Sorgucu korunmak için bir elini kaldırarak bir sonraki metal sürüsünü İtip uzaklaştırdı. Geriye doğru topallayarak sırtını devrilmiş tahta vagona dayadı.

Kelsier yaratığın fırladığını duydu ve anı bir güçlü İtüş kalabalığı süpürüp geçti. Askerleri devirip Kelsier'in metal silahlarının uçup gitmesini sağladı.

Kelsier metallerin gitmesine izin verdi. Öne doğru koşarak gevşek bir kaldırım taşını kaptı ve sersemlemiş Sorgucunun üstüne atıldı.

Yaratık ona doğru döndü. Kelsier kaldırım taşını savurarak bağırdı, gücü nere-
deyse lehimden çok öfkeden geliyordu.

Sorgucuyu tam gözlerinin üstünden vurdu. Yaratığın kafası birden geriye doğru
savrularak yan dönmüş vagonun tabanına çarptı. Kelsier tekrar vurdu, bağıarak
kaldırım taşını yaratığın suratına tekrar tekrar indirdi.

Sorgucu acı içinde uludu ve pençeye benzer ellerle Kelsier'e doğru uzandı,
sanki ileri sıçrayacakmış gibi hareket ediyordu. Sonra bir anda sarsılarak durdu,
kafası vagonun tahtasına yapışmıştı. Kazıkların kafatasının arka tarafından dışarı
çıkan uçları Kelsier'in darbeleriyle tahtaya çakılmıştı...

Yaratık öfkeyle çığlık atarak kafasını tahtadan kurtarmak için debelenirken
Kelsier gülümsedi. Kelsier yan tarafa dönerek birkaç saniye önce yerde görmüş
olduğu bir nesneyi aradı. Bir cesedi tekmeleyerek çevirdi ve obsidiyen baltayı yer-
den kaptı, tırtıklı kaba bıçağı kızıl güneş ışığında ışıltıyordu.

"Beni buna ikna ettiğin için çok memnun oldum," dedi sessizce. Sonra da iki
eliyle tuttuğu baltayı savurarak Sorgucunun boynunun içinden geçirip arkasındaki
tahtaya gömdü.

Sorgucunun bedeni kaldırım taşlarının üstüne yığıldı. Kafası kendi kazıklarıyla
tahtaya çakılmış olarak olduğu yerde kalmıştı; ürkütücü, doğal olmayan dövmeli
gözleri karşıya bakıyordu.

Kelsier kalabalıkla yüzleşmek için döndü, bir anda inanılmayacak kadar yor-
gun hissetmişti. Düzinelerce yara ve kesik yüzünden vücudu ağrıyordu ve pele-
rininin ne zaman kopup gitmiş olduğunun farkında bile değildi. Ancak askerlerle
cüretkârca yüzleşti, yara izli kolları açıkça görülüyordu.

"Hathsin Firarisi!" diye fısıldadı birisi.

"O bir Sorgucuyu öldürdü..." dedi bir diğeri.

Sonra ise tezahürat başladı. Çevreleyen sokaklardaki skaalar onun adını bağır-
maya başladılar. Askerler etraflarına bakarak dehşet içinde etraflarının sarılmış
olduğunu fark ettiler. Skaalar yaklaşmaya başladılar; Kelsier onların öfkesini ve
umudunu hissedebiliyordu.

Belki de bu iş benim varsaydığım şekilde olmak zorunda değildir, diye düşün-
dü Kelsier muzaffer bir şekilde. *Belki de benim kendimi...*

Sonra geldi. Güneşin önüne gelen bir bulut gibi, sessiz bir gecedeki ani fırtına
gibi, bir mumu söndüren bir çift parmak gibiydi. Baskıcı bir el skaaların tomurcuk-
lanmakta olan duygularını boğdu. İnsanlar korkuyla büzüldü ve haykırıışları solarak
öldü. Kelsier'in onların içinde tutuşturmuş olduğu ateş çok yeniydi.

Kıl payı, diye düşündü.

İleride, tek bir siyah at arabası tepeyi aştı ve fiskiye meydanından aşağı inmeye
başladı.

Lord Hükümdar gelmişti.

Bunalım dalgası ona çarptığı zaman Vin'in neredeyse eli kayıyordu. Bakırını harladı ama her zaman olduğu gibi, hâlâ Lord Hükümdar'ın ezici elini hafif de olsa hissedebiliyordu.

"Lord Hükümdar!" dedi Dockson, gerçi Vin bunun bir küfür mü, yoksa gözlem mi olduğunu bilemiyordu. Savaşı izlemek için toplanmış olan skaalar her nasılsa karanlık araba için yol açmayı başardılar. Araç insanlardan oluşan koridor boyunca ilerleyerek cesetlerle kaplı meydana doğru indi.

Askerler geriye çekildi ve Kelsier de devrilmiş vagondan uzaklaşarak, yaklaşmakta olan araçla yüzleşmek için hareket etti.

"Ne yapıyor o?" diye sordu Vin, küçük bir çıkıntının üstüne yerleşmiş olan Dockson'a doğru dönerek. "Neden kaçmıyor? Bu bir Sorgucu değil, bu dövüşülecek bir şey değil!"

"İşte bu Vin," dedi Dockson huşu içinde. "İşte onun beklediği şey buydu. Lord Hükümdar'la yüzleşmek için bir fırsat, onun o efsanelerini doğrulamak için bir fırsat."

Vin tekrar meydana doğru döndü. At arabası yavaşlayarak durdu.

"Ama..." dedi Vin sessizce. "On Birinci Metal. Onu yanında getirdi mi?"

"Getirmiş olmalı."

Kelsier hep Lord Hükümdar'ın onun işi olduğunu söylüyordu, diye düşündü Vin. Kalanlarımızı asiller, Garnizon ve Nezaret üzerinde çalışmaya bırakmıştı. Ama bu... Kelsier bunu hep kendisi yapmayı planlıyordu.

Lord Hükümdar arabasından aşağıya indi ve Vin de kalay yakarak öne doğru eğildi. O...

Sadece bir adam gibi görünüyordu.

Bir asilin takım elbisesine benzeyen siyah ve beyaz bir üniforma giyiyordu ama bu elbise çok daha abartılıydı. Ceketini ayaklarına kadar iniyor ve o yürürken arkasından sürükleniyordu. Yeleği renkli değil sadece siyahtı ama kontrast oluşturan parlak beyaz işaretleri vardı.

Vin'in duymuş olduğu gibi parmakları gücünün sembolü olan yüzüklerle ışılıyordu.

Ben senden o kadar daha güçlüyüm ki, diye ilan ediyordu yüzükler, üzerimde metal olmasının bir önemi yok.

Simsiyah saçları ve solgun teniyle Lord Hükümdar uzun, ince, yakışıklı ve kendinden emin bir adamdı. Ve gençti de; Vin'in umduğundan daha gençti, hatta Kelsier'den bile daha gençti. Meydan boyunca cesetlerden kaçınarak yürüdü, askerleri toparlanarak skaaları zorla uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Bir anda küçük bir grup asker saflarının arasından fırlayarak çıktı. İsyancıların zırhlarından giyiyorlardı ve onlara önderlik eden adam biraz tanıdık geliyordu. Bu Ham'in Haydutlarından biriydi.

"Karım için!" dedi Haydut bir mızrağı kaldırarak saldırırken.

"Lord Kelsier için!" diye bağırdı diğer dördü.

Ah, hayır, diye düşündü Vin.

Ancak Lord Hükümdar adamları umursamamıştı. Öncü isyancı meydan okuyarak kükredi, sonra da mızrağını Lord Hükümdar'ın göğsüne sapladı.

Lord Hükümdar ise yürümeye devam etti, mızrak da vücudunun arkasından çıkmış bir hâlde askerin yanından geçip gitti.

İsyancı durakladı, sonra arkadaşlarının birinden bir mızrak kaptı ve bunu da Lord Hükümdar'ın sırtına sapladı. Lord Hükümdar adamları yine umursamadı, sanki onlar ve onların silahları Hükümdar'ın farkına varmasına bile değecek şeyler değildi.

Öncü isyancı geriye doğru tökezledi sonra da arkadaşları bir Sorgucunun baltası altında çığlık atmaya başlarken döndü. O da kısa süre sonra onlara katılmıştı ve Sorgucu da bir an için cesetlerin üstünde dikilerek neşeli bir şekilde baltasını salladı.

Lord Hükümdar ilerlemeye devam etti, iki mızrağın vücuduna saplı olduğunun farkında değilmiş gibi ilerliyordu. Kelsier durmuş bekliyordu. O yırtık skaa giysilerinin içinde perişan görünüyordu. Ama yine de gururluydu. Lord Hükümdar'ın Teskini'nin ağırlığı altında çökmüyor ya da eğilmiyordu.

Lord Hükümdar birkaç adım uzağında durdu, mızraklardan bir tanesi neredeyse Kelsier'in göğsüne dokunacaktı. Siyah küller hafifçe iki adamın etrafına düşüyor, tanecikler hafif esintiyle girdaplanıyor ve savruluyordu. Meydan korkunç bir şekilde sessizleşti, hatta Sorgucu bile korkunç işini bıraktı. Vin öne eğilerek kaba tuğlalardan emniyetsiz bir şekilde sarktı.

Bir şey yap Kelsier! Metali kullan!

Lord Hükümdar Kelsier'in öldürmüş olduğu Sorgucuya şöyle bir göz attı. "Onları yenilemesi çok zor." Şiveli sesi Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulaklarına kolaylıkla ulaşıyordu.

Bu uzaklıktan bile Kelsier'in gülümsediğini görebiliyordu.

"Seni bir kere öldürdüm," dedi Lord Hükümdar, Kelsier'e bakarak.

"Denedin," diye cevap verdi Kelsier, sesi güçlü ve sertti, meydan boyunca yankılanıyordu. "Ama sen beni öldüremezsin, Lord Despot. Ben senin ne kadar çok uğraşırsan uğraş, öldürmeyi *asla* başaramadığın şeyim. Ben umudum."

Lord Hükümdar küçümseyen bir tavırla burnundan soludu. Umursamaz bir tavırla kolunu kaldırdı ve Kelsier'e elinin tersiyle o kadar güçlü bir darbe indirdi ki Vin çat sesinin meydan boyunca yankılandığını duyabildi.

Kelsier savruldu ve döndü, o düşerken etrafa kanlar saçılmıştı.

"HAYIR!" diye çığlık attı Vin.

Lord Hükümdar kendi vücudundaki mızraklardan bir tanesini söküp çıkardı, sonra da bunu Kelsier'in göğsüne sapladı. "İdamlar başlasın," dedi arabasına doğru dönerken ve ikinci mızrağı da söküp bir kenara attı.

Ardından kargaşa başladı. Sorgucunun işareti üzerine askerler döndü ve kalabalığa saldırdı. Yukarıdaki meydanda başka Sorgucular da belirdi; siyah atlara binmişlerdi, abanoz renkli baltaları ikindi ışığında pırıldıyordu.

Vin hepsini görmezden geldi. "Kelsier!" diye çığlık attı. Onun bedeni düştüğü

yerde yatıyordu, mızrak göğsünden dışarı çıkmış, kızıl kan etrafında bir havuz oluşturmıştu.

Hayır. Hayır. HAYIR! Binadan atlayarak bazı insanları İtti ve kendini katliamın üstünden fırlattı. Garip bir şekilde boş olan meydanın ortasına indi. Lord Hükümdar gitmiş, Sorgucular da skaaları öldürmekle meşguldü. Aceleyle Kelsier'in yanına gitti.

Yüzünün sol tarafından geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Ancak sağ tarafı... hâlâ hafifçe gülümsüyor, feri gitmiş tek gözü kızıl-siyah gökyüzüne bakıyordu. Kül tanecikleri hafifçe yüzünün üstüne düşüyordu.

"Kelsier, hayır..." dedi Vin gözyaşları yüzünden süzülürken. Nabız arayarak vücudu yokladı. Yoktu.

"Sen öldürülemeyeceğini söylemiştin!" diye ağladı. "Ya planların ne olacak? Ya On Birinci Metal ne olacak? Ya *ben* ne olacağım?"

Kelsier kıınıldamadı. Vin gözyaşlarının arasından görmekte zorlanıyordu. *Bu mümkün değil. O her zaman bizim ölümsüz olmadığımızı söylerdi... Ama o benim için geçerliydi. Onun için değil. Kelsier değil. O ölümsüzdü.*

Ölümsüz olmalıydı.

Birisi onu kavradı ve o da haykırarak debelendi.

"Gitme zamanı evlat," dedi Ham. Duraklayarak Kelsier'e baktı, çetebaşının ölmüş olduğuna dair kendisini ikna ediyordu.

Sonra da Vin'i çekerek götürdü. Vin zayıfça mücadeleye devam etti ama hissizleşiyordu. Zihninin arka tarafında Reen'in sesini duydu.

Gördün mü? Onun seni terk edeceğini söylemiştim. Seni uyarmıştım.

Seni bunun olacağına dair temin etmiştim..

DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU

BEŞİNCİ BÖLÜM

UNUTULMUŞ BİR DÜNYAYA İNANANLAR

Eğer yanlış seçimi yaparsam ne olacağını biliyorum. Güçlü olmalıyım; gücü kendim için almamalıyım.

Çünkü eğer alırsam ne olacağını gördüm.

35

BENİMLE BİRLİKTE ÇALIŞMAK için, demişti Kelsier, sizden bana tek bir söz vermenizi istiyorum: Bana güvenin.

Vin sisin içinde hareketsiz bir şekilde asılı duruyordu. Sisler sessiz bir nehir gibi etrafında akıyordu. Yukarısında, önünde, yanlarında ve altında. Sis her tarafındaydı.

Güven bana Vin, demişti o. Sen bana duvarın tepesinden aşağı atlayacak kadar güvenmiştin ve ben de seni yakaladım. Sadece bu sefer de bana güvenmen gerekecek.

Seni yakalayacağım.

Seni yakalayacağım...

Sanki hiçbir yerdeymiş gibiydi. Sislerin içindeydi ve sisin bir parçasıydı. Onları ne kadar da kıskanıyordu. Onlar düşünmüyordu. Endişe etmiyordu. Acı çekmiyordu.

Ben sana güvendim Kelsier, diye düşündü. Ben gerçekten de sana güvendim ama sen benim düşmeme izin verdin. Sen bana senin çetende ihanet olmadığına dair söz vermiştin. Ya bu? Ya senin ihanetin?

Sisi daha iyi görebilmek için kalayını söndürmüş olarak asılı duruyordu. Derisinin üstünde serin, hafifçe nemliydi. Sanki ölü bir adamın gözyaşları gibi.

Artık ne önemi var ki, diye düşündü gözlerini yukarıya dikerek. Neden herhangi bir şeyin önemi var? Sen bana ne demiştin Kelsier? Hiçbir zaman anlamadığımı mı? Hâlâ arkadaşlık hakkında öğreneceğim şeyler olduğunu mu? Peki ya sen? Sen ona direnmedin bile.

Zihninde o yine meydanın ortasında durup bekledi. Lord Hükümdar küçüm-

semeyle ona tek bir darbe vurdu. Hahsin Fırarisi de herhangi bir başka adam gibi ölmüştü.

Bu yüzden mi beni terk etmeyeceğin konusunda söz vermekte o kadar tereddüt lüydün?

Vin sadece... Gidebilmeyi diliyordu. Uçup gitmeyi. Sise dönmeyi. Bir zamanlar özgür olmayı dilemiş ve sonra da buna kavuşmuş olduğunu varsaymıştı. Yanılmıştı. Bu keder, içindeki bu delik, bu özgürlük değildi.

Bu da aynı Reen'in onu terk ettiği zaman gibiydi. Ne fark vardı? En azından Reen dürüst olmuştu. O her zaman Vin'e onu terk edeceğine dair söz vermişti. Kelsier ise onu peşinden sürüklemiş, ona güvenmesini ve sevmesini söylemişti ama dürüst olan her zaman Reen olmuştu.

"Ben artık bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadı sislere. "Siz beni alıp götüremez misiniz?"

Sisler bir cevap vermedi. Oyun oynar gibi dönmeye devam ettiler; umurlarında değildi. Sürekli olarak değişiyor ama bir şekilde her zaman aynı kalıyorlardı.

"Hanımım?" diye seslendi kararsız bir ses aşağıdan. "Hanımım, o yukarıdaki siz misiniz?"

Vin içini çekerek kalay yaktı, sonra da çeliğini söndürerek kendini aşağı bıraktı. Sislerin arasından düşerken sispelerini dalgalandı ve sessizce sığınaklarının tepesindeki çatının üstüne kondu. Sazed kısa bir mesafe ileride gözcülerin binanın tepesine çıkmak için kullandıkları çelik merdivenin yanında duruyordu.

"Ne oldu Saze?" diye sordu yorgun bir şekilde. Uzanarak kendisini havada sabit tutmak için bir uçayağın bacakları gibi kullandığı üç sikkeyi Çekti. Bir tanesi yamulmuş ve bükülmüştü, birkaç ay önce o ve Kelsier'in üzerinde İtişme yarışına girdikleri sikkeydi bu.

"Üzgünüm Hanımım," dedi Sazed. "Ben sadece sizin nereye gitmiş olduğunuzu merak etmişim."

Vin omuz silkti.

"Bu garip bir şekilde sessiz bir gece, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed.

"Yaslı bir gece." Kelsier'in ölümünün ardından yüzlerce skaa katledilmiş ve daha yüzlercesi de kaçmak için yaşanan telaş sırasında ezilerek ölmüştü.

"Ben onun ölümünün bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum," dedi Vin. "Büyük olasılıkla kurtardıklarımızdan çok daha fazlasını öldürdük."

"Onlar kötü insanlar tarafından öldürüldüler Hanımım."

"Ham sık sık 'kötü' diye bir şeyin *var* olup olmadığını sorguluyor."

"Üstat Hammond soru sormayı seviyor," dedi Sazed. "Ama o bile cevapları sorgulamıyor. Kötü insanlar var... tıpkı iyi insanlar olduğu gibi."

Vin başını salladı. "Kelsier hakkında yanılmışım. O iyi bir adam değildi, o bir yalancıydı. Asla Lord Hükümdar'ı yenmek için bir planı olmadı."

"Belki," dedi Sazed. "Ya da belki de o bu planı uygulamak için hiç fırsat bulamamıştır. Belki de sadece biz planı anlamıyoruzdur."

“Sen sanki ona hâlâ inanırmış gibi konuşuyorsun,” dedi Vin dönüp düz çatının kenarına doğru yürüyerek gözlerini sessiz, gölgeli şehre dikerken.

“İnanıyorum Hanımım,” dedi Sazed.

“Nasıl? Nasıl inanabilirsin?”

Sazed başını iki yana sallayarak onun yanında durmak için yürüyüp geldi. “İnanç sadece güneşli günler ve iyi zamanlar için değildir, diye düşünüyorum ben. Eğer başarısızlığın ardından da ona tutunmaya devam etmeyeceksen inanç nedir, iman nedir ki?”

Vin kaşlarını çattı.

“Herkes her zaman başarılı olan birisine ya da bir şeye inanabilir Hanımım. Ama başarısızlık... Ah, işte o arkasından inanması zor olan bir şeydir, gerçekten de ve kesinlikle. Değerinin olmasına yetecek kadar zordur, diye düşünüyorum ben.”

Vin başını olumsuzca salladı. “Kelsier bunu hak etmiyor.”

“Böyle demek istemiyorsunuz sanırım Hanımım,” dedi Sazed sakince. “Siz olanlar yüzünden kırgınsınız. Acı içindesiniz.”

“Yok, öyle demek istiyorum,” dedi Vin yanağının üstündeki gözyaşını hissedererek. “O bizim inancımızı hak etmiyor. Hiçbir zaman da etmedi.”

“Skaalar farklı düşünüyor; onların Kelsier hakkındaki efsaneleri hızla büyüyor. Benim kısa süre sonra buraya geri dönüp onları da toplamam gerekecek.”

Vin kaşlarını çattı. “Sen Kelsier hakkındaki hikâyeleri de mi toplayacaksın?”

“Elbette,” dedi Sazed. “Ben bütün dinleri toparım.”

Vin homurdandı. “Burada bir din hakkında konuşmuyoruz Sazed. Bu Kelsier.”

“Katılmıyorum. O skaalar için kesinlikle dinsel olan bir figür.”

“Ama biz onu *tanıyorduk*,” dedi Vin. “O bir tanrı ya da bir peygamber değildi. O sadece bir adamdı.”

“Pek çoğu da öyleydi, diye düşünüyorum ben,” dedi Sazed yavaşça.

Vin ise sadece başını salladı. Bir an için orada geceyi izleyerek durdular. “Ya diğerlerinden ne haber?” diye sordu Vin en sonunda.

“Onlar bundan sonra ne yapacaklarını tartışıyorlar,” dedi Sazed. “İnanıyorum ki ayrı ayrı Luthadel’i terk ederek başka şehirlerde saklanma kararı aldılar.”

“Ve... sen?”

“Ben kuzeye, vatanıma, Sırdaşların mekânına doğru yolculuk etmek zorundayım ki sahip olduğum bilgiyi paylaşabileyim. Kardeşlerime günlükten, özellikle de bizim atamız olan Rashek adlı adam ile ilgili olan yazılardan bahsetmem gerek. Bu hikâyeden öğrenilecek çok şey var, diye düşünüyorum ben.”

Sazed durakladı, sonra da Vin’e bir göz attı. “Bu benim başka birisiyle beraber çıkabileceğim bir yolculuk değil Hanımım. Sırdaşların mekânlarının bir sır olarak kalması gerekli, hatta sizin için bile.”

Elbette, diye düşündü Vin. *Elbette o da gidecek.*

“Geri döneceğim,” diye söz verdi Sazed.

Ya, tabi döneceksin. Tıpkı diğer hepsinin döndüğü gibi.

Çete bir süre için onun kendisini gerekli hissetmesini sağlamıştı ama Vin her

zaman bunun sona ereceğini biliyordu. Sokaklara geri dönmenin zamanı gelmişti. Yine yalnız olma zamanıydı.

"Hanımım..." dedi Sazed yavaşça. "Bunu duyuyor musunuz?"

Vin omuz silktti. Ama... bir şeyler vardı. İnsan sesleri. Vin kaşlarını çatarak binanın öbür tarafına doğru yürüdü. Sesler yükseldi, kalay olmadan bile kolayca duyulur hâle geldi. Vin çatının yan tarafından aşağıya bir göz attı.

Bir grup, belki on tane skaa adam aşağıdaki sokakta duruyordu. *Bir hırsız çetesi mi*, diye meraklandı Vin, Sazed de ona katılırken. Daha çok skaa çekingen bir şekilde barınaklarından dışarı çıkarken grubun sayısı artıyordu.

"Gelin," dedi grubun önünde ayakta durmakta olan bir skaa adam. "Korkmayın sislerden! Hathsin Firarisi kendisini Sislerin Efendisi olarak isimlendirmedimi? Onlardan korkmamıza gerek olmadığını söylemedi mi? Gerçekten de, bizi onlardan koruyacak, bize güvenlik sağlayacak. Hatta güç verecek!"

Gittikçe daha fazla skaa gözle görülür bir etki olmadan evlerinden ayrıldıkça, grubun sayısı da artmaya başladı.

"Git diğerlerini çağır," dedi Vin.

"İyi fikir," dedi Sazed hızla merdivene doğru giderek.

"Arkadaşlarınız, çocuklarınız, babalarınız, anneleriniz, karılarınız ve sevgilileriniz," dedi skaa adam bir fener yakıp bunu yukarı kaldırırken. "Onlar buradan yarın saat uzakta olmayan bir sokakta ölü olarak yatıyor. Lord Hükümdar'da yaptığı katliamı temizleyecek kadar bile ahlak yok!"

Kalabalık bu sözleri onaylayarak mırıldanmaya başladı.

"Temizlik yapıldığı zaman bile," dedi adam, "Mezarları kazan Lord Hükümdar'ın elleri mi olacak? Hayır! Bizim ellerimiz olacak. Lord Kelsier bundan da bahsetti."

"Lord Kelsier!" diye ona katıldı birkaç adam. Artık grup iyice büyümüştü; kadınlar ve çocuklar da kalabalığa katılıyordu.

Merdivendeki tıngırtılar Ham'in geldiğinin işaretiydi. Kısa süre sonra ona Sazed, sonra da Breeze, Dockson, Dikiz ve hatta Clubs bile katılmıştı.

"Lord Kelsier!" diye ilan etti aşağıdaki adam. Başkaları da meşaleler yakarak sisleri aydınlatılar. "Lord Kelsier bugün bizim için savaştı! O ölümsüz bir Sorgucuyu öldürdü!"

Kalabalık onaylayarak homurdandı.

"Ama sonra o öldü!" diye bağırırdı birisi.

Sessizlik.

"Ya biz ona yardım etmek için ne yaptık?" diye sordu lider. "Birçoğumuz da oradaydık; binlercemiz. Biz yardım ettik mi? Hayır! Biz bekledik ve izledik, o bizim için savaşıırken bile. Bizler aptal aptal dikildik ve onun düşmesini izledik. Biz onun ölmesine seyirci kaldık!"

"Ya da kaldık mı? Firari ne dedi? Lord Hükümdar'ın onu asla gerçekten öldüremeyeceğini söylemedi mi? Kelsier Sislerin Efendisi! O da şu anda bizimle birlikte değil mi?"

Vin diğerlerine doğru döndü. Ham dikkatli bir şekilde izliyordu ama Breeze sadece omuz silkti. "Adam belli ki deli. Dindar bir kaçık."

"Ben size söylüyorum dostlarım!" diye bağırды aşağıdaki adam. Kalabalık hâlâ büyümekteydi, gittikçe daha da fazla meşale yakılmaktaydı. "Sizlere gerçeği söylüyorum! *Lord Kelsier bu gece bana bizzat göründü!* Dedi ki o her zaman bizimle birlikte olacak! Bizler onu tekrar mı yüzüstü bırakacağız?"

"Hayır!" diye geldi cevap.

Breeze başını salladı. "Onlarda bu cüretin olabileceğini düşünmemiştim. Bu kadar küçük bir grup olması çok yazık..."

"Şu ne?" diye sordu Dockson.

Vin kaşlarını çatarak döndü. İleride aydınlık bir nokta vardı. Sanki... sislerin içinde yakılmış meşalelere benziyordu. Bir diğeri de doğu tarafında, bir skaa varoşunun yakınında belirdi. Üçüncü bir tane daha belirdi. Sonra da bir dördüncü. Saniyeler içinde, sanki bütün şehir ışıdamaya başlamıştı.

"Seni dâhi deli..." diye fısıldadı Dockson.

"Ne?" diye sordu Clubs yüzünü asarak.

"Biz bunu ıskaladık," dedi Dox. "Atiyum, ordu, aristokrasi... Kelsier'in planladığı iş o değildi. Onun işi *buydu!* Son İmparatorluk'u bizim çetemizin devirmesini asla beklemiyordu, biz fazla küçüktük. Ancak bütün bir şehrin nüfusu..."

"Sen bunu kasıtlı olarak yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordu Breeze.

"Bana hep aynı soruyu sorardı," dedi Sazed arkalarından. "Her zaman dinlere bu kadar büyük gücü neyin verdiğini sorardı. Ben de her seferinde ona aynı cevabı verirdim..." Sazed onlara bakarak başını bir yana eğdi. "Ona derdim ki inananların tutkuyla inanacakları bir şeyleri vardı. Bir şeyler... ya da birileri."

"Ama bize neden söylemedi?" diye sordu Breeze.

"Çünkü biliyordu," dedi Dox sessizce. "Bizim asla kabul etmeyeceğimiz bir şeyi biliyordu. Ölmesinin gerekli olduğunu biliyordu."

Breeze başını sallayarak bunu reddetti. "Ben inanmıyorum. O zaman neden bizimle uğraşma zahmetine girdi ki? Bunu kendi başına da yapabilirdi."

Neden zahmete girdi ki... "Dox," dedi Vin dönerek. "Kelsier'in kiraladığı o depo nerede, şu muhbir görüşmelerini düzenlediği yer?"

Dockson durakladı. "Hiç de uzakta değil aslında. İki sokak aşağıda. Oranın yedek sığınağın yakınında olmasını istemişti..."

"Yolu göster!" dedi Vin aceleyle binanın kenarına doğru giderken. Toplanmış olan skaalar bağırmaya devam ediyordu, her haykırış bir öncekinden daha yüksekti. Bütün sokak ışıklarla alev alevdi, titreşen meşaleler sisi parlak bir pusa dönüştürüyordu.

Dockson ona sokağın aşağısına doğru yol gösterdi, çetenin kalan kısmı da arkadan takip ediyordu. Depo varoşun endüstriyel kısmında kederli bir şekilde durmakta olan geniş, dökük bir binaydı. Vin yürüyerek binanın önüne geldi, sonra da lehim harlayıp kilidine vurarak kırdı.

Kapı savrulurak açıldı. Dockson bir fener kaldırdı ve fenerin ışığı parıldayan

metal yığınlarını gözler önüne serdi. Silahlar. Kılıçlar, baltalar, değnekler ve miğferler ışıktı pırıldıyordu; devasa gümüşsü bir kütleydi.

Çete hayret içinde odaya bakakaldı.

"İşte sebep *bu*," dedi Vin sessizce. "Bu miktarda silah satın alabilmek için Renoux paravanına ihtiyacı vardı. Eğer şehri ele geçirmede başarılı olacaklarsa, isyanının bunlara ihtiyacının olacağını biliyordu."

"O zaman orduyu niye topladı?" dedi Ham. "O da sadece bir paravan mıydı?"

"Sanırım," dedi Vin.

"Yanlış," dedi bir ses mağara gibi deponun içinde yankılanarak. "Bundan çok daha fazlası vardı."

Çete irkildi ve Vin de metallerini harladı... ta ki sesi tanıyana kadar. "Renoux?"

Dockson fenerini daha da yükseğe kaldırdı. "Kendini göster, yaratık."

Deponun uzak ucunda bir siluet hareket etti; gölgelerin içinde kalıyordu. Ancak konuştuğu zaman sesini tanımamak imkânsızdı. "Orduya isyanın çekirdeğini oluşturacak eğitimli adamlar sağlamak için ihtiyacı vardı. Planının o kısmı... olaylar nedeniyle sekteye uğradı. Ancak bu size ihtiyaç duyma sebebinin sadece küçük bir parçasıydı. Politik yapının içinde bir boşluk oluşabilmesi için asil evlerinin yıkılması gerekiyordu. Skaaların katledilmemesi için Garnizon'un şehri terk etmesi gerekiyordu."

"O bunların hepsini en başından planladı," dedi Ham hayranlık içinde. "Kelsier skaaların ayaklanmayacağını biliyordu. Çok uzun zamandır ezilmiş, Lord Hükümdar'ın onların hem vücutlarına hem de ruhlarına sahip olduğunu düşünmek için eğitilmişlerdi. O skaaların asla isyan etmeyecek olduğunu anlamıştı... onlara *yeni* bir tanrı verilmediği sürece."

"Evet," dedi Renoux öne çıkarak. Işık yüzünü aydınlattı ve Vin'in şaşkınlıkla nefesi kesildi.

"Kelsier!" diye çığlık attı.

Ham onu omzundan kavradı. "Dikkat et, çocuk. Bu o değil."

Yaratık ona baktı. Kelsier'in yüzünü taşıyordu ama gözleri... onlar farklıydı. Yüzde Kelsier'in karakteristik gülümsemesi yoktu. Boş gibi görünüyordu. Ölü.

"Özür diliyorum," dedi yaratık. "Planda benim rolüm bu olacaktı ve Kelsier'in ilk başta benimle kontrat yapmasının sebebi de buydu. Ben o öldüğü zaman kemiklerini alacak, sonra da onun takipçilerine inanç ve güç sağlamak için görünecektim."

"Sen nesen?" diye sordu Vin dehşet içinde.

Renoux-Kelsier ona baktı ve sonra da yüzü pırıldayarak şeffaf hâle geldi. Vin jelatin gibi derinin içinden kemikleri görebiliyordu. Bu ona bir şeyleri hatırlatmıştı...

"*Sishortlağı*."

"Kandra," dedi yaratık, derisi şeffaflığını yitirirken. "Diyebilirsin ki... büyümüş olan bir sishortlağı."

Vin sislerin içinde görmüş olduğu yaratıkları hatırlayarak tiksintiyle sırtını döndü.

Lâş yiyiciler, demişti Kelsier... ölenlerin cesetlerini sindiren, onların iskeletlerini ve görünüşlerini çalan yaratıklar. *Efsaneler benim tahmin ettiğimden bile daha gerçekmiş.*

"Sizler de bu planın bir parçasıydınız," dedi kandra. "Her biriniz. Neden bir çeteye ihtiyaç duymuş olduğunuzu mu soruyorsunuz? Onun erdemli adamlara, insanlığa paradan daha fazla önem vermeyi bilen adamlara ihtiyacı vardı. Sizleri orduların ve kalabalıkların önüne yerleştirerek sizin liderlik tecrübesi edinmenizi sağladı. Sizi kullanıyordu... ama ayrıca eğitiyordu da."

Yaratık Dockson, Breeze ve Ham'e baktı. "Bürokrat, politikacı ve general. Yeni bir ulusun doğabilmesi için, sizin kişisel yeteneklerinize sahip olan kişilere ihtiyacı olacak." Kandra kısa bir mesafe ilerideki bir masanın üstüne tutturulmuş olan büyük bir kâğıt parçasına doğru başıyla işaret etti. "Bu sizin takip etmeniz için. Benim yapmam gereken başka işler var."

Gidecekmiş gibi döndü, sonra da Vin'in yanında duraklayarak rahatsız edici derecede Kelsier'e benzeyen yüzüyle ona doğru döndü. Ama yaratığın kendisi Renoux ya da Kelsier gibi değildi. Ruhsuz gibi görünüyordu.

Kandra küçük bir keseyi kaldırdı. "Benden sana bunu vermemi istedi." Keseyi Vin'in eline bıraktı, sonra da yoluna devam etti; çete o depodan çıkarken ondan oldukça uzak durmuştu.

Masaya doğru ilk gitmeye başlayan Breeze'di ama Ham ve Dockson ondan önce ulaştılar. Vin başını eğerek torbaya baktı. İçinde ne olduğunu görmekten... korkuyordu. Hızla ilerleyerek çeteye katıldı.

Kâğıt şehrin bir haritasıydı, görünüşe göre Marsh'm göndermiş olduğu haritadan kopyalanmıştı. Tepesine yazılmış bazı kelimeler vardı.

Dostlarım, yapacak çok işiniz var ve bunu çabuk yapmak zorundasınız. Organize olarak bu depodaki silahları dağıtmanız, sonra da aynı şeyi diğer varoşlarda bulunan diğer iki depoda da yapmanız gerek. Kolay seyahat etmek için bir yan odada atlar var.

Silahları dağıttıktan sonra şehir kapılarını ele geçirmeli ve Garnizon'un geride kalan askerlerini halletmelisiniz. Breeze, bunu senin takımın yapacak; ilk önce Garnizon'un üstüne yürüyün ki kapıları rahatça ele geçirebilesiniz.

Şehirde güçlü bir askeri varlık sürdürmekte olan dört tane Büyük Ev var. Bunları haritanın üstünde işaretledim. Ham, bunlarla senin takımın ilgilenecek. Şehrin içinde kendimizinki dışında bir silahlı güç olmasını istemiyoruz.

Dockson, ilk saldırılar gerçekleşirken sen geride kal. Haberler yayıldıkça daha da fazla skaa depolara gelecek. Breeze ve Ham'in orduları bizim eğitmiş olduğumuz askerleri ve umuyorum ki sokaklarda toplanmakta olan skaalardan gelecek destek birliklerini içerecek. Senin sıradan skaaların silahlarını almış olduğundan emin olman gerekiyor ki Clubs saraya yapılacak saldırıyı yönetebilsin.

Teskin istasyonlarının zaten yok olması gerekir, Renoux sizi buraya getirmek için gelmeden önce suikastçı ekiplerimize gerekli emirleri verdi. Eğer zamanınız olursa, o istasyonları kontrol etmek için Ham'ın Haydutlarından gönderin. Breeze, senin Teskincilerine de onlara cesaret vermek için skaaların arasında ihtiyaç olacak.

Sanırım hepsi bu kadar. Eğlenceli bir işti, değil mi? Beni hatırladığınız zaman, lütfen bunu hatırlayın. Gülümsemeyi hatırlayın. Şimdi ise çabuk olun.

Umarım ulusunuzu bilgelikle yönetirsiniz.

Haritanın üzerinde şehir bölünmüş, bölgeler çeşitli çete üyelerinin isimleriyle etiketlenmişti. Vin Sazed ile birlikte kendisinin atlanmış olduğunu fark etti. "Ben bizim evin orada bıraktığımız gruba geri döneceğim," dedi Clubs huysuz bir sesle. "Onları silah almak için buraya getireceğim."

Topallayarak uzaklaşmaya başladı. "Clubs?" dedi Ham dönerek. "Kusura bakma ama... neden seni de bir ordu lideri olarak ekledi? Sen savaş hakkında ne biliyorsun?"

Clubs homurdanarak pantolonunun paçasını yukarı çekti ve baldırı ve uyluğu boyunca yukarı doğru çıkan uzun, kıvrımlı bir yara izini gösterdi, belli ki topallamasının sebebi buydu. "Bu nereden geldi sanıyorsun?" dedi ve sonra da uzaklaşmaya başladı.

Ham hayret içinde masaya geri döndü. "Ben bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Breeze başını iki yana salladı. "Ben de insanları manipüle etmekten anlarım sanıyordum. Bu... Bu inanılmaz. Ekonomi çökmenin eşliğinde ve sağ kalan asiller de kısa süre sonra taşrada açık açık birbirleriyle savaşıyor olacak. Kell bize Sorgucuların nasıl öldürüleceğini de gösterdi; sadece öbürlerini de yere devirip kafalarını kesmemiz gerek. Lord Hükümdar'a gelince..."

Gözler Vin'e doğru döndü. Vin başını eğip elindeki keseye baktı, sonra da bunu açtı. Eline daha küçük bir torba düştü, atıyım boncuklarıyla dolu olduğu belliydi. Ondan sonra da bir kâğıt parçasına sarılmış küçük bir metal parçası geldi. On Birinci Metal.

Vin sayfayı açtı.

Vin, yazıyordu. *Bu gece senin esas görevin şehirde kalmış olan yüksek asillere suikast düzenlemek olacaktı. Ama sen beni onların belki de yaşaması gerektiğine ikna ettin.*

Bu lanet metalin nasıl çalışması gerektiğini hiç çözemedim. Yakması güvenli, seni öldürmeyecek ama faydalı herhangi bir şey yapıyormuş gibi görünmüyor. Eğer sen bunu okuyorsan, ben Lord Hükümdar'la yüzleştiğim zaman onun nasıl kullanılacağını keşfetmekte başarısız olmuşum demektir. Ben çok önemli olduğumu sanmıyorum. İnsanların inanacak bir şeye ihtiyacı vardı ve onlara bunu vermenin tek yolu da buydu.

Lütfen seni terk ettiğim için bana kızma. Bana sadece hayatta bir uzatma verilmişti. Benim yıllar önce Mare'in yerine ölmüş olmam gerekiyordu. Ben bunun için hazırdım.

Diğerlerinin sana ihtiyacı olacak. Artık onların Sissoylusu sensin. Gelecek aylarda onları senin koruman gerekecek. Asiller yeni krallığımızın yöneticilerine karşı suikastçılar gönderecekler.

Hoşça kal. Mare'a senden bahsedeceğim. O hep bir kızımız olmasını istemişti.

"Ne diyor Vin?" diye sordu Ham.

"Diyor ki... on Birinci Metal'in nasıl kullanılacağını bilmiyormuş. Özür diyor, Lord Hükümdar'ı nasıl yeneceğinden emin değilmiş."

"Onunla savaşmak için bir şehir dolusu insanımız var," dedi Dox. "Hepimizi birden öldürebileceğini hiç sanmıyorum. Eğer onu yok etmeyi başaramazsak, bağlayıp bir zindana atarız."

Diğerleri de başlarıyla onayladılar.

"Pekâlâ," dedi Dockson. "Breeze ve Ham, sizin o diğer depolara gidip silahları dağıtmaya başlamanız gerek. Dikiz, git çıraqları getir; haber taşımak için onlara ihtiyacımız olacak. Hadi yürüyün!"

Herkes dağıldı. Kısa bir süre sonra, daha önce görmüş oldukları skaalar depounun içine daldılar; meşalelerini yükseğe kaldırmış, huşu içinde silahlardan oluşan servete bakıyorlardı. Dockson yeni gelenlerin bazılarına dağıtıcı olmalarını emrederek, diğerlerini ise gidip arkadaşlarını ve ailelerini çağırmaları için gönderecek verimli bir şekilde çalışıyordu. Skaalar silahları alarak hazırlanmaya başladı. Vin'den başka herkes meşguldü.

Başını kaldırarak ona gülümsemekte olan Sazed'e baktı. "Bazen sadece yeteri kadar beklememiz gerekir Hanımım," dedi. "Sonra da neden inanmaya devam ettiğimizi tam olarak görmüş oluruz. Üstat Kelsier'in oldukça sevdiği bir deyim vardı."

"Her zaman bir sır daha vardır," diye fısıldadı Vin. "Ama Saze, benden başka herkesin yapacak bir şeyleri var. Benim aslında gidip asilleri öldürmem gerekiyordu ama Kell artık benim bunu yapmamı istemiyor."

"Onların etkisiz hâle getirilmesi gerekli," dedi Sazed. "Ama ille de katledilmeleri değil. Belki de sizin göreviniz sadece Kelsier'e bu gerçeği göstermekti?"

Vin başıyla reddetti. "Hayır. Benim daha fazlasını yapmam gerek Saze." Hüsranla boş keseyi kavradı. İçinde bir şeyler hisirdadı.

Vin başını eğerek keseyi açtı ve daha önce görmediği bir kâğıt parçasını fark etti. Bunu çıkardı ve dikkatli bir şekilde açtı. Bu Kelsier'in ona göstermiş olduğu resimdi: Çiçeğin resmi. Mare bunu her zaman yanında taşımış, kırmızı olmayan bir güneşin, yeşil bitkilerin olduğu bir geleceğin hayalini kurmuştu...

Vin başını kaldırdı.

Bürokrat, politikacı, asker... Her krallığın ihtiyacı olan başka bir şey daha var. İyi bir suikastçı.

Dönerek bir metal şişeciği çıkardı ve içindekileri içti, sıvıyı bir çift atıvum

boncuğunu da yutmak için kullanmıştı. Silahlı yığınının doğru yürüyerek küçük bir ok demeti aldı. Taştan yapılmış uçları vardı. Ok başlarını kırmaya başladı; bunlara takılı yaklaşık bir santim kadar bir tahta bırakarak tüylü sapları atıyordu.

“Hanımım?” diye sordu Sazed endişe içinde.

Vin yürüyerek onun yanından geçti; silah yığınlarını araştırıyordu. Aradığı şeyi gömleğe benzer bir zırh parçasında buldu; iç içe geçmiş geniş metal halkalardan imal edilmişti. Bir bıçak ve lehimle güçlendirilmiş parmaklarını kullanarak bir avuç halkayı söküp çıkardı.

“Hanımım ne yapıyorsunuz?”

Vin masanın yanında gördüğü, içinde büyük bir miktarda metal tozu bulunan sandığa doğru yürüdü. Kesesini birkaç avuç dolusu lehim tozuyla doldurdu.

“Ben Lord Hükümdar hakkında endişeleniyorum,” dedi kutudan bir eğe alıp On Birinci Metal’den birkaç boncuğu eğelerken. Duraklayarak tanıdık olmayan gümüşü metale dik dik baktı, sonra da şişesinden bir yudum su içerek boncukları yuttu. Yedek şişeciklerinden bir tanesinin içine birkaç boncuk daha koydu.

“Muhakkak ki isyan onunla ilgilenebilir,” dedi Sazed. “O bütün hizmetkârları olmadan o kadar da güçlü değil, diye düşünüyorum ben.”

“Yanıyorsun,” dedi Vin ayağa kalkarak kapıya doğru yürürken. “O güçlü Saze. Kelsier onu hissedemiyordu; benim hissedebildiğim gibi değil. O bilmiyordu.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Sazed arkasından.

Vin kapının ağzında durdu; sis etrafında dönüyordu. “Saray yerleşkesinin içinde askerler ve Sorgucular tarafından korunan bir oda var. Kelsier iki kere oraya girmeye çalıştı.” Tekrar karanlık sislere doğru döndü. “Bu gece ben onun içinde ne olduğunu bulacağım.”

Rashek'e nefreti için müteşekkîr olduğum kararına vardım. Benden tiksinenlerin de olduğunu hatırlamak bana iyi geliyor. Benim hedefim popülerlik ya da sevgi peşinde koşmak değil, benim hedefim insanoğlunun sağ kalmasını garanti altına almak.

36

VİN SESSİZCE KREDİK Shaw'a doğru yürüyordu. Arkasında gökyüzü yaniyor, sisler bin tane meşalenin ışığını yansıtıyor ve dağıtıyordu. Sanki şehrin üzerinde parıltılı bir kubbe varmış gibi görünüyordu.

Işık sarıydı, Kelsier'in her zaman güneşin olmasını gerektiğini söylediği renkte.

Vin ve Kelsier'in daha önce saldırdığı saray kapısında bekleyen dört tane endişeli muhafız vardı. Onun yaklaşmasını izlediler. Vin sisle nemlenmiş taşların üstünde yavaşça, sessizce yürüyordu, sispelerini de ağırbaşlı bir şekilde hışırıyordu.

Muhafızlardan bir tanesi ona doğru bir mızrak doğrulttu ve Vin de onun tam önünde durdu.

"Ben sizi tanıyorum," dedi hafifçe. "Siz fabrikalarda, madenlerde ve demirhanelerde çalışmaya göğüs gerdiniz. Siz biliyordunuz ki onlar bir gün sizi öldürecek ve ailelerinizi de aklıktan ölmeye mahkûm edeceklerdi. O yüzden de Lord Hükümdar'a gittiniz, suçlulukla dolu ancak kararlıydınız ve onun muhafız birliğine katıldınız."

Dört adam şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Arkamdaki ışık devasa bir skaa isyanından geliyor," dedi Vin. "Bütün şehir Lord Hükümdar'a karşı ayaklanıyor. Sizleri yaptığınız seçimler için suçlamıyorum ama bir değişimin zamanı geliyor. Sizin eğitiminiz ve bilginizin o isyancılara faydası olacak. Onlara gidin, Firari'nin Meydanı'nda toplanıyorlar."

"Firari'nin Meydanı mı?" diye sordu bir asker.

"Bugün erken saatlerde Hathsin Firarisi'nin öldürüldüğü yer."

Dört adam birbirlerine kararsız bakışlar attılar.

Vin onların duygularını hafifçe K r klekti. "Artık su lıluk içinde yaşamak zorunda kalmayacaksınız."

En sonunda adamlardan bir tanesi öne doğru bir adım attı ve  niformasındaki sembolü söktü, sonra da kararlı adımlarla karanlığın içinde uzaklaştı. Öbür     durakladı, sonra da peşinden giderek Vin'i saraya açılan boş bir kapıyla ba  ba a bıraktılar.

Vin koridordan aşağı doğru ilerledi; sonunda geçen seferki aynı muhafız odasına ula mı tı. Uzun adımlarla içeri girdi ve muhabbet etmekte olan bir grup muhafızın yanından onlara herhangi bir zarar vermeden yürüyerek geçti ve onların ilerisindeki koridora girdi. Arkasında muhafızlar  a kınlıklarını üzerlerinden atarak aların verdiler. Koridora fırladılar ama Vin sıçradı ve fener desteklerini  terek kendisini koridor boyunca ileri fırlattı.

Adamların sesleri uzaklaştı; koşarak bile ona ayak uydurmaları mümkün değildi. Koridorun sonuna ulaştı, sonra da kendisini hafif  yere inmeye bıraktı, sarmalayıcı pelerini vücudunun etrafına d k lm  tı. Kararlı, acelesiz y r y  ne devam etti. Ko mak için bir sebep yoktu. Onlar zaten onu bekliyor olacaktı.

Kemerin altından geçerek kubbe tavanlı merkezi odanın içine girdi. G m   işlemeli freskler duvarlara sıralanmı tı, köşelerde maltızlar yanıyordu, zemin de abanoz renkli bir mermerdendi.

Ve onun yolunu kapatan iki Sorgucu vardı.

Vin sessizce yürüyerek odanın içine girdi, hedefi olan bina içindeki binaya doğru yakla ıyordu.

"Biz bütün bu zaman boyunca arıyoruz," dedi bir Sorgucu gıcırtılı sesiyle. "Ve sen bize geliyorsun.  kinci sefer."

Vin ikilinin yaklaşık yirmi ayak önünde durarak dikildi. Kule gibi yükseliyorlardı, ikisi de neredeyse Vin'den iki ayak daha uzun boyluydu, kendilerine güvenle gülümsüyorlardı.

Vin atiyum yaktı, sonra da ellerini pelerininin altından savurarak iki avuç dolu ok başını havaya fırlattı.  elik harlayarak ok ba larının kırık saplarının etrafına gev ek e dolanmı  olan metal halkaları kuvvetlice  tti. Ok ba ları ileri fırlayarak oda boyunca uçtular.  nc  Sorgucu küçümseyip gülerek bunları  tmek için bir elini kaldırdı.

Onun  ti i bağlı olmayan halkaları ok saplarından söküp kurtardı ve metal parçalarını geriye doğru gönderdi. Ancak ok ba larının kendileri ilerlemeye devam etti, artık arkadan  tiliyor değillerdi ama yine de ölümcül bir momentumla u maktaydılar.

Sorgucu tam  a kınlıkla ağzını açarken iki düzine ok ba ı ona saplandı. Birkaç tanesi vücudunu tamamen delip geçerek arkasındaki ta  duvara çarptı. Diğerlerinden birkaçı ise yolda ının bacaklarına isabet etti.

 nc  Sorgucu sarsıldı ve yere d  erken çırpındı. Diğerleri hırlayarak ayaklarının üzerinde kaldı ama yaralanmış bacağı yüzünden biraz sendeliyordu. Vin lehimini harlayarak öne doğru atıldı. Geride kalan Sorgucu onun yolunu kesmek için hare-

ketlendi ama Vin pelerininin içine uzandı ve büyük bir avuç dolusu lehim tozunu havaya fırlattı.

Sorgucu şaşkınlıkla durdu. Onun "gözlerinde" sadece her biri bir metal zerreciğine işaret eden mavi çizgilerden bir karmaşa görünecekti. Bir yerde bu kadar fazla metal kaynağı toplanmışken, çizgiler resmen kör edici olmalıydı.

Vin hızla onun yanından geçerken Sorgucu öfkeyle döndü. Tozu İterek hepsini kendinden uzağa savurdu ama o bunu yaparken Vin bir cam bıçak çekerek ona doğru attı. Mavi çizgiler ve atiyum gölgelerinden oluşan kafa karıştırıcı keşmekeşin içinde bıçağı fark etmeyi başaramamıştı ve bıçak onu tam uyluğundan vurdu. Hırıltılı bir sesle küfrederek yere düştü.

Bunun işe yaraması iyi oldu, diye düşündü Vin birinci Sorgucunun inleyen vücudunun üzerinden atlarken. *Onların şu gözleri konusunda emin değildim.*

Lehim harlayıp ağırlığını kapıya vererek omuzladı ve geride kalan Sorgucunun vücudundaki herhangi bir metali hedef almasına engel olmak için bir avuç toz daha fırlattı. Yaratıkların bir tanesinin Kelsier'e verdiği zahmet düşünüldünce, ikiliyle daha fazla dövüşmek için geri dönmedi. Buraya girmekteki amacı öldürmek değil, bilgi toplamak, sonra da kaçıyordu.

Vin bina içindeki binanın içine daldı, egzotik bir cins kürkten yapılmış halıya takılarak neredeyse düşüyordu. Kaşlarını çatarak odayı aceleci bir şekilde gözleriyle taradı, Lord Hükümdar'ın burada sakladığı şey her neyse onu arıyordu.

Burada olması gerek, diye düşündü çaresiz bir şekilde. *Onu yenmek için bir ipucu, bu savaşı kazanmak için bir yol.* Sorgucuların yaralarının onları Vin'in Lord Hükümdar'ın sırrını arayıp bulması ve kaçmasına yetecek kadar uzun süre oyalayacağına inanıyordu.

Odanın sadece tek bir çıkışı vardı, o da içeri girmiş olduğu kapıydı. Odanın merkezinde de bir ateş yanıyordu. Duvarlar garip şeylerle süslenmişti; çoğu yerde asılı olan garip desenlerde boyanmış kürkler asılıydı. Birkaç tane de eski resim gördü; renkleri solmuş, tuvalleri sararmıştı.

Vin Lord Hükümdar'a karşı bir silah olduğu ortaya çıkabilecek herhangi bir şeyler arayarak hızla, telaşlı bir şekilde bakındı. Ne yazık ki işe yarar hiçbir şey göremiyordu. Oda yabancı görünüyordu ama dikkate değer değildi. Hatta bir çalışma ya da yatak odası gibi rahat, evimsi bir havası vardı. Bir tür yabancı yaratığın boynuzları ve çok geniş, topuksuz acayip bir çift ayakkabı gibi garip nesneler ve süslerle tıklım tıklım doluydu. Bu hiçbir şeyi atmaya kıyamayan birisinin odasıydı; geçmişten kalan hatıraları sakladığı bir yerdi.

Vin odanın ortalarında bir şeyler hareket edince sığırdı. Ateşin yanında duran bir döner sandalye vardı, yavaş yavaş döndü ve orada oturmakta olan yaşlı, kırış kırış bir adam karşısına çıktı. Kel ve derisinde karaciğer lekeleri olan adam yetmişli yaşlarında gibi görünüyordu. Koyu renkli, zengin elbiseler giymişti ve Vin'e kızgınlıkla kaşlarını çatı.

Buraya kadar, diye düşündü Vin. *Başarısız oldum, burada hiçbir şey yok. Gitme zamanı.*

Ancak tam o koşarak uzaklaşmak için dönerken kaba eller onu arkasından kavradı. Küfrederek debelenirken aşağı göz attığında Sorgucunun kanlanmış bacağına gördü. Lehimle bile bu bacağı kullanarak yürüyemiyor olması gerekirdi. Vin kıvrılarak kurtulmaya çalıştı ama Sorgucu onu kuvvetli bir kavrayışla tutuyordu.

"Bu ne böyle?" diye hesap sordu yaşlı adam ayağa kalkarak.

"Özür dilerim, Lord Hükümdar," dedi Sorgucu hürmetkâr bir şekilde.

Lord Hükümdar mı! Ama... ben onu gördüm. O genç bir adamdı.

"Öldür şunu," dedi yaşlı adam elini sallayarak.

"Lordum," dedi Sorgucu. "Bu çocuğun... özel bir önemi var. Bir süre için onu sağ tutabilir miyiz?"

"Ne özel önemi?" dedi Lord Hükümdar tekrar otururken içini çekerek.

"Sizden bir istirhamımız var, Lord Hükümdar," dedi Sorgucu. "İman Kantonu ile ilgili."

"Yine mi bu?" dedi Lord Hükümdar bıkkın bir şekilde.

"Lütfen lordum," dedi Sorgucu. Vin lehimini harlayarak mücadele etmeye devam etti. Ancak Sorgucu onun kollarını yanlarına bastırarak tuttu ve geriye doğru attığı tekmeler de pek bir işe yaramıyordu. *Amma da güçlü,* diye düşündü hüsrarla.

Sonra hatırladı. On Birinci Metal, gücü içinde oturuyor, tanıdık olmayan bir kaynak oluşturuyordu. Başını kaldırarak yaşlı adama ateş püsküren gözlerle baktı. *Bu işe yarasa iyi olur.* On Birinci Metal'i yaktı.

Hiçbir şey olmadı.

Vin düş kırıklığıyla debelendi, morali bozulmuştu. Ama sonra gördü. Lord Hükümdar'ın hemen yanında ayakta durmakta olan başka bir adam vardı. O nereden gelmişti? Vin onun içeri girdiğini görmemişti.

Adamın gür bir sakalı vardı ve kürkle çevrelenmiş bir pelerin ile kalın, yünden bir giysi giyiyordu. Bu zengin bir kıyafet değildi ama sağlam imal edilmişti. Sessiz bir şekilde dikiliyor, sanki... hâlden memnun gibi görünüyordu. Mutlu bir şekilde gülümsedi.

Vin başını bir yana yatırdı. Adamda tanıdık olan bir şeyler vardı. Yüz hatları Kelsier'i öldürmüş olan adaminkine çok benziyordu. Ama bu adam daha yaşlıydı ve daha... canlı görünüyordu.

Vin yan tarafa doğru döndü. Kendisinin yanında da tanıdık olmayan bir adam vardı, genç bir asil. Takım elbisesine bakılacak olursa bir tüccardı ve oldukça da zengindi.

Neler oluyor?

On Birinci Metal tükendi. İki yabancı da hayaletler gibi kayboldu.

"Pekâlâ," dedi yaşlı Lord Hükümdar içini çekerek. "Ricanızı kabul ediyorum. Birkaç saat içinde görüşeceğiz; Tevidian zaten sarayın dışındaki olaylar hakkında konuşmak için bir toplantı yapılmasını rica etmişti."

"Ah," dedi ikinci Sorgucu. "Evet... onun da orada olması iyi olacak. Gerçekten de iyi olacak."

Vin Sorgucu onu yere iter ve sonra da elini kaldırarak onun göremediği bir şeyleri kavrarken kıvrınmaya devam etti. Sorgucu elini savurdu ve kafasının içinde acı patladı.

Lehimine rağmen her şey karardı.

Elend babasını kuzey girişinde buldu. Venture Kalesi'nin daha küçük, daha az göz korkutucu olan bir girişiydi; gerçi bu sadece muhteşem büyük salonla kıyaslandığı zaman geçerliydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Elend takım ceketini üstüne geçirirken, saçları uykudan kalktığı için dağınıktı. Lord Venture muhafız yüzbaşları ve kanal kaptanlarıyla birlikteydi. Askerler ve hizmetkârlar beyaz kahverengi koridor boyunca dağılmış, endişeli bir şekilde koşturuyorlardı.

Lord Venture Elend'in sorusunu duymazdan gelerek, doğu nehir limanına at sürmesi için bir haberci çağırdı.

"Baba, neler oluyor?" diye tekrar sordu Elend.

"Skaa isyanı," diye tersleyerek cevap verdi Lord Venture.

Ne, diye düşündü Elend, Lord Venture başka bir grup askere yaklaşmaları için eliyle işaret ederken. *İmkânsız*. Luthadel'in kendisinde bir skaa isyanı... Bu düşünülemezdi. Onların bu kadar cesurca bir hareketi gerçekleştirebilecek bir yapılan yoktu, onlar sadece...

Valette de skaa, diye düşündü. *Öbür asiller gibi düşünmeyi bırakman gerek Elend. Sen gözlerini açmalısın.*

Garnizon yoktu, başka bir isyancı grubunu katletmek için kalkıp gitmişlerdi. Skaalar haftalar önce o korkunç idamları izlemeye zorlanmışlardı, bugün olan katliamdan ise bahsetmeye bile gerek yoktu. Buralarına kadar gelmiş olmalıydı.

Temadre bunu öngörmüştü, diye düşündü Elend. *Yarım düzine diğer politik teorisyen de öyle. Onlar Son İmparatorluk'un sonsuza kadar dayanamayacağını söylemişti. Başlarında tanrı olsun ya da olmasın, insanlar bir gün ayaklanacaktı... en sonunda oluyor. Ben bizzat şahit oluyorum!*

Ve... yanlış taraftayım.

"Kanal kaptanları neden...?" diye sordu Elend.

"Şehirden ayrılıyorruz," dedi Lord Venture kısaca.

"Kaleyi terk mi edeceğiz?" diye sordu Elend. "Onur bunun neresinde?"

Lord Venture homurdandı. "Bu cesaretle ilgili bir şey değil velet. Sağ kalmakla ilgili. O skaalar ana kapılara saldırıyor, Garnizon'dan geride kalanları katlediyorlar. Benim onlar asil kelleleri için gelene kadar beklemeye hiç niyetim yok."

"Ama..."

Lord Venture başını iki yana salladı. "Zaten ayrılıyorduk. Birkaç gün önce Çukurlar'da... Bir şey oldu. Lord Hükümdar bunu keşfettiği zaman mutlu olmayacak." Geriye bir adım atarak öncü teknesinin kaptanına elini salladı.

Skau isyanı, diye düşündü Elend, hâlâ biraz uyuşmuş hâldeydi. *Temadre'nin yazılarında yaptığı uyarı neydi? Gerçek bir isyan en sonunda çıktığı zaman skaa-*

lar amansızca katliam yapacak... tüm aristokratlar hayatlarını kaybedecek.

O isyanın hızla söneceğini ama arkasında ceset dağları bırakacağını öngörmüştü. Binlerce ölü. On binlerce.

"Hadi, velet!" diye fırcalar gibi seslendi Lord Venture. "Git eşyalarını topla."

"Ben gitmiyorum," diyerek kendi kendisini şaşırttı Elend.

Lord Venture'nın yüzü asıldı. "Ne?"

Elend başını kaldırdı. "Ben gitmiyorum baba."

"Yok, sen gidiyorsun," dedi Lord Venture, Elend'e o ateş püsküren bakışlarından birini atarak.

Elend o gözlerin içine baktı; Elend'in güvenliğini umursadıkları için değil, Elend onlara meydan okuma cesaretini göstermiş olduğu için öfkeli olan gözlerle. Ve garip bir şekilde, Elend kendini birazcık bile sindirilmiş hissetmedi. *Birilerinin bunu durdurması gerek. İsyân iyi bir şeyler yapabilir ama sadece skaalar kendi müttefiklerini katletmekte ısrar etmezlerse. Ve aristokrasinin de yapması gereken şey bu; Lord Hükümdar'a karşı müttefikler. O bizim de düşmanımız.*

"Baba ben ciddiym," dedi Elend. "Ben kalacağım."

"Hay lanet olsun sana velet! Benimle alay etmekte ısrar etmeye mecbur musun sen?"

"Bu balolar ya da öğle yemekleriyle ilgili bir şey değil baba. Bu daha önemli bir şeyle ilgili."

Lord Venture durakladı. "Küstah yorumların yok mu? Soytarılık yapmıyor musun?"

Elend başını salladı.

Aniden Lord Venture gülümsedi. "Kal o zaman velet. Bu iyi bir fikir. Birilerinin ben gidip kuvvetlerimizi toparlarken buradaki varlığımızı devam ettirmesi gerek. Evet... çok iyi bir fikir."

Elend duraklayarak babasının gözlerinin içindeki gülümsemeye hafifçe kaşlarını çatı. *Atıyorum. Babam beni kendisinin yerine cezalandırılmam için bırakıyor! Ve... eğer Lord Hükümdar beni öldürmezse bile, babam benim isyanda öleceğimi varsayıyor. İki durumda da benden kurtulmuş olacak.*

Ben gerçekten de bu işlerde pek iyi değilim, değil mi?

Lord Venture kendi kendine gülerek döndü.

"En azından bana biraz asker bırak," dedi Elend.

"Çoğu sende kalabilir," dedi Lord Venture. "Bu kargaşanın içinde tek bir tekneyi çıkarabilmek yeteri kadar zor olacak. İyi şanslar, velet. Benim yokluğumda Lord Hükümdar'a selam söyle." Dışarıda eyerlenmiş ve hazır beklemekte olan atına doğru giderken tekrar güldü.

Elend koridorun ortasında durdu ve bir anda dikkatlerin odağına dönüştü. Gergin muhafızlar ve hizmetkârlar, terk edilmiş olduklarının farkına vararak çaresiz gözlerle Elend'e doğru döndüler.

Sorumluluk... bende, diye düşündü Elend şaşkınlık içinde. Şimdi ne olacak?

Dışarıda sislerin meşale ateşlerinin ışııyla alevlenmekte olduğunu görebiliyordu. Muhafızların birkaç tanesi yaklaşan bir skaa güruhu hakkında bağırıyordu.

Elend açık kapının ağzına doğru yürüyerek kargaşanın içine baktı. Arkasındaki insanlar tehlikenin büyüklüğünün farkına varırken koridor sessizleşti.

Elend uzun bir süre dikildi. Sonra hızla döndü. "Yüzbaşı!" dedi. "Kuvvetlerini ve geride kalan hizmetkârları topla, arkada hiç kimseyi bırakma, sonra da Lekal Kalesi'ne gidin."

"Lekal Kalesi'ne mi lordum?"

"Orası daha savunulabilir," dedi Elend. "Artı ikimizin de çok az askeri var; ayrı ayrı yok edileceğiz. Beraber olursak ayakta kalmamız mümkün olabilir. Kendi insanlarımızı korumak karşılığında askerlerimizi Lekal'a vereceğiz."

"Ama... Lordum, Lekallar sizin düşmanınız," dedi asker.

Elend başıyla onayladı. "Evet ama ilk öneriyi birilerinin yapması lazım. Şimdi yürüyün!"

Adam selam verdi, sonra da fırlayarak harekete geçti.

"Ha, bir de Yüzbaşı," dedi Elend.

Asker durakladı.

"En iyi askerlerinden beş tanesini benim onur muhafızlarımla olmaları için seç. Ben komutayı sana bırakacağım; o beşle benim başka bir görevimiz olacak."

"Lordum? Ne görevi?" diye sordu yüzbaşı şaşkınlıkla.

Elend tekrar sislere doğru döndü. "Biz gidip teslim olacağız."

Vin ıslaklık hissiyle uyandı. Öksürdü, sonra inledi, kafatasının arkasında keskin bir acı hissediyordu. Sersemlemiş gözlerini açıp üstüne dökülmüş olan suyu uzaklaştırmak için kırıştırdı ve anında lehim ve kalay yakarak kendisini tamamen uyandırdı.

Bir çift kaba el onu havaya kaldırdı. Sorgucu ağzının içine bir şeyler tıkıştırırken öksürdü.

"Yut," diye emretti kolunu kısırarak.

Vin acıya direnmeye çalıştı ama başaramayarak çığlık attı. Sonunda pes ederek, metal parçasını yuttu.

"Şimdi de yak," diye emretti Sorgucu kolunu daha da fazla kısırarak.

Vin yine direndi, içinde tanıdık olmayan bir metal kaynağının olduğunu hissediyordu. Sorgucu ona işe yaramaz bir metali yaktırmaya çalışıyor olabilirdi, onu hasta edecek ya da daha kötüsü öldürecek bir metal.

Ama bir tutsağı öldürmenin daha kolay yolları var, diye düşündü acı içinde. Kolu o kadar çok acıyordu ki kopacakmış gibi hissediyordu. En sonunda Vin pes ederek metali yaktı.

Anında diğer bütün metal kaynakları kayboldu.

"Güzel," dedi Sorgucu onu yere atarak. Taşlar ıslaktı, bir kova dolusu su yerde birikmişti. Sorgucu dönerek hücreden çıktı ve parmaklıklı kapıyı çarparak kapattı, sonra da odanın öbür ucundaki bir kapıdan geçerek kayboldu.

Vin dizlerinin üstünde emekleyerek koluna masaj yaptı, ne olduğunu anlamaya

çalışıyordu. *Metallerim!* Çaresiz bir şekilde içini araştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Hiçbir metali hissedemiyordu, saniyeler önce yutmuş olduğu metali bile.

O *neydi?* On ikinci bir metal mi? Belki de Allomansi Kelsier ve diğerlerinin onu her zaman temin etmiş olduğu kadar kısıtlı değildi.

Dizlerinin üstünde doğrularak birkaç derin nefes alıp kendini sakinleştirdi. Onun üstüne doğru... İten bir şey vardı. Lord Hükümdar'ın varlığı. Her ne kadar daha önce, Kelsier'i öldürdüğü sırada olduğu kadar güçlü olmasa da onu hissedebiliyordu. Ancak yakacak bakırı yoktu, Lord Hükümdar'ın kudretli, neredeyse tanrısal dokunuşundan saklanmak için bir yolu yoktu. Bunalımın içinde kıvrandığını, ona sadece yatıp kalmasını, pes etmesini söylediğini hissediyordu...

Hayır, diye düşündü. Kaçmam gerek. Güçlü kalmam gerek!

Kendisini ayağa kalkarak etrafını incelemeye zorladı. Hapishanesi bir hücreden çok, bir kafese benziyordu. Dört tarafının üç tanesi boyunca uzanan parmaklıklar vardı ve hiçbir eşya yoktu, bir uyku şiltesi bile. Odada iki tane kafes-hücre daha vardı, onun hücresinin iki tarafında duruyorlardı.

Soyulmuştu, onu sadece iç çamaşırlarıyla bırakmışlardı. Büyük olasılıkla hiçbir gizli metali olmadığından emin olmak için yapmışlardı bunu. Odanın içinde etrafa göz attı. Oda uzun ve incedi, çıplak taştan duvarları vardı. Bir köşede bir tabure vardı ama onun dışında hiçbir şey yoktu.

Eğer sadece birazcık metal bulabilseydim...

Aramaya başladı. İçgüdüsel olarak mavi çizgilerin belirmesini bekleyerek demir yakmaya çalıştı ama elbette ki yakacak hiç demiri yoktu. Aptalca hareketine başını salladı ama bu sadece onun Allomansi'ye ne kadar bağımlı hâle gelmiş olduğunun bir işaretiydi. Kendisini... kör olmuş gibi hissediyordu. Konuşmaları duymak için kalay yakamıyordu. Ağrıyan kolunun ve başının acısına karşı kendisini güçlendirmek için lehim yakamıyordu. Yakınlardaki Allomanserleri belirlemek için tunç yakamıyordu.

Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu.

Daha önceleri Allomansi olmadan hareket edebiliyordun, dedi kendi kendisine sertçe. *Şimdi de edebilirsin.*

Yine de, şans eseri düşürülmüş olan bir iğne ya da çivinin var olmasını umarak hücresinin yalın zeminini araştırdı. Hiçbir şey bulamadı, o yüzden de dikkatini parmaklıklara çevirdi. Ama demirden bir zerrecik bile koparmak için bir yol düşünemiyordu.

Burada ne kadar çok metal var, diye düşündü hayal kırıklığı içinde. *Ve ben hiç birini kullanamıyorum!*

Sırtını taş duvara dayayıp büzülerek yere oturdu; ıslak çamaşırlarının içinde sessizce titriyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı; odanın penceresi birkaç sis huzmesinin öylece içeri girmesine izin veriyordu. İsyan ne olmuştu? Ya arkadaşlarına? Dışarıdaki sislerin her zamankinden biraz daha aydınlık olduğunu düşündü. Karanlığın içindeki meşale ışıklarından mıydı? Kalay olmadan duyuları, algılayabilmek için fazlasıyla zayıftı.

Ben ne düşünüyordum, diye sordu kendisine umutsuzluk içinde. Kelsier'in başarısız olduğu yerde başarılı olacağını mı sanmıştım? O, On Birinci Metal'in bir işe yaramadığını biliyordu.

Bir şey yapmıştı, doğru, ama kesinlikle Lord Hükümdar'ı öldürmemişti. Oturup ne olduğunu çözmeye çalışarak düşündü. On Birinci Metal'in ona göstermiş olduğu şeylerde garip bir tanıdıklık vardı. Görülerin ortaya çıkma şekli yüzünden değil de, Vin'in metali yakarken duyduğu his yüzündendi bu.

Altın. On Birinci Metal'i yakıtığım an, Kelsier'in bana altın yakıtırdığı zaman hissetmiş olduğum gibi hissettim.

On Birinci Metal'in aslında hiç de "on birinci" filan olmaması mümkün müydü? Altın ve atiyum Vin'e her zaman garip bir eşleşme gibi gelmişti. Bütün diğer metaller benzer bir şekilde çift hâlindeydi; ikisi de birbirine zıt şeyler yapan bir temel metal ve onun alaşımı. Demir Çekiyor, çelik İtiyordu. Çinko Çekiyor, pirinç İtiyordu. Hepsi mantıklıydı. Atiyum ve altın dışındakilerin hepsi.

Ya On Birinci Metal aslında sadece atiyum ya da altının bir alaşımıysa? *Bunun anlamı da... altın ve atiyumun çift olmadığı. Onlar iki farklı şey yapıyor. Benzer ama farklı. Tıpkı...*

Tıpkı daha geniş dörtlü gruplarla sınıflandırılan diğer metaller gibi. Fiziksel metaller vardı; demir, çelik, kalay ve lehim. Zihinsel metaller ise bakır, tunç, çinko ve pirinçti. Ve... zamanı etkileyen metaller vardı: altın ve alaşımı ve atiyum ile onun alaşımı.

Bu da başka bir metal daha var demektir. Daha keşfedilmemiş olan bir metal: büyük olasılıkla da atiyum ve altının farklı alaşımlarıyla deneme yapmak için fazlasıyla değerli olmaları yüzünden bulunamamıştı.

Ama bu bilginin ne faydası vardı? Onun "on birinci metali" büyük olasılıkla sadece Kelsier'in ona metallerin en işe yaramazı olduğunu söylediği altının çiftlenimli zıttıydı. Altın Vin'e kendisini göstermişti ya da en azından kendisinin doku-nacak kadar gerçek gibi gelen farklı bir hâlini. Ama o sadece Vin'in geçmişi farklı olsaydı dönüşmüş olabileceği kişinin bir görüntüsüydü.

On Birinci Metal de benzer bir şey yapmıştı: Vin'in kendi geçmişini göstermek yerine, ona başka insanların benzer görüntülerini göstermişti. Ve bu ise ona... hiçbir şey söylemiyordu. Lord Hükümdar'ın ne *olabileceğinin* ne önemi vardı? Vin'in yenmek zorunda olduğu şu anda var olan adam, Son İmparatorluk'u yöneten des-pottu.

Kapının ağzında biri belirdi; kapüşonu çekili siyah bir cübbe giymiş olan bir Sorgucu. Yüzü gölgeliydi ama kazık başları kapüşonun hemen ön tarafından dışarı çıkıyordu.

"Zaman geldi," dedi. Birinci yaratık bir dizi anahtar çıkarıp Vin'in kapısını aç-mak için ilerlerken, başka bir Sorgucu kapının ağzında bekledi.

Vin gerildi. Kapı tıkırdadı ve o da ayaklarının üstüne fırlayarak ileri doğru atıldı.

Ben lehim olmadan her zaman bu kadar yavaş mıydım, diye düşündü deh-şet içinde. Sorgucu o yanından geçerken kolunu yakaladı, hareketleri sakın, hatta

umursamazdı ve Vin bunun neden olduğunu görebiliyordu. Elleri doğaüstü bir hızla hareket ediyor, Vin'in ona kıyasla daha bile vavaş görünmesine neden oluyordu.

Sorgucu onu yukarı kaldırarak çevirdi ve kolaylıkla tuttu. Kötücül bir ifadeyle sırttı, yüzü yara izleriyle benek benekti. Yara izleri görüntüsü tıpkı...

Ok başı yaraları, diye düşündü Vin şaşkınlıkla. Ama... şimdiden mi iyileşti? Bu nasıl olur?

Debelendi ama zayıf, lehimsiz vücudunun Sorgucunun kuvvetine karşı hiç sansı yoktu. Yaratık onu kapıya doğru taşıdı ve ikinci Sorgucu geriye çekildi, kapüşonunun altından çıkan kazıklarla onu süzüyordu. Onu taşıyan Sorgucu gülümsüyor olsa da, bu ikincinin ağzı düz bir çizgi hâlindeydi.

Vin yanından geçerken ikinci Sorgucuya tükürdü, tükürüğü tam da onun kazık başlarından birine isabet etmişti. Onu esir alan Sorgucu odadan dışarıya çıktı ve dar bir koridor boyunca Vin'i taşıdı. Vin yardım isteyerek çığlık attı, Kredik Shaw'ın ortasında bağırışlarının bir işe yaramayacağını biliyordu. En azından Sorgucuyu kızdırmayı başarmış olacaktı ki kolunu büktü.

"Sus," dedi Vin acıyla homurdanırken.

Vin sessizleşerek bunun yerine bulundukları mekâna odaklandı. Büyük olasılıkla sarayın daha alçak kesimlerinden birindeydiler, koridorlar bir kule ya da minarenin içinde olmak için fazlasıyla uzundu. Süslemeler müsrifçeydi ama odalar... kullanılmıyormuş gibi görünüyordu. Halılar lekesizdi, mobilyalar çizik içinde değildi. İçinde bu odaların içinden sık sık geçenler tarafından bile fresklerin nadiren görüldüğüne dair bir his vardı.

Sonunda Sorgucular bir merdiven boşluğuna girdiler ve merdiveni çıkmaya başladılar. *Kulelerden biri, diye düşündü Vin.*

Çıkılan her basamakta Vin, Lord Hükümdar'a daha da yaklaştığını hissedebiliyordu. Onun sadece varlığı bile Vin'in duygularını boğuyor, iradesini çalıyor, onu bunalım hissinin dışındaki her şeye karşı uyuşturuyordu. Sorgucunun ellerinde çöktü, artık mücadele etmiyordu. Sadece Lord Hükümdar'ın ruhunun üstündeki baskısına karşı direnmek onun bütün enerjisini alıyordu.

Tünele benzer merdiven boşluğundaki kısa bir süreden sonra, Sorgucular onu geniş, daire şeklinde bir odaya soktular. Ve Lord Hükümdar'ın Teskininin gücüne rağmen, asil kalelerine yapmış olduğu ziyaretlere rağmen, Vin kısa bir anı etrafına şaşkınlıkla bakmak için ayırdı. Daha önce asla görmediği kadar muhteşemdi.

Oda devasa, bodur bir silindir şeklindeydi. Odanın sadece bir tane olan duvar geniş bir daire hâlinde uzanan tek parça camdı. Arkadaki ateşler tarafından aydınlatılan oda hayaletimsi ışıklarla parılıyordu. Cam renkliydi ama özel olarak herhangi bir sahneyi betimlemiyordu. Bunun yerine renklerin uzun, ince çizgiler hâlinde saçılacağı ve birbirlerine karışacağı tek bir katman şeklinde imal edilmiş gibi görünüyordu. Sanki...

Sanki sis gibi, diye düşündü Vin hayranlık içinde. Rengârenk sis huzmeleri bütün odanın etrafında daire şeklinde dönüyor.

Lord Hükümdar odanın tam merkezindeki yükseilmiş bir tahtın üzerinde

oturuyordu. Bu yaşlı olan Lord Hükümdar değildi, bu genç olan adamdı, Kelsier'i öldürmüş olan yakışıklı adam.

Bir tür taklitçi mi? Hayır, onu hissedebiliyorum, tıpkı daha önce de hissedebildiğim gibi. Onlar aynı adam. O zaman nasıl görüneceğini değiştirebiliyor mu? Hoş bir yüz göstermek istediği zamanlarda genç mi görünüyor?

Küçük bir gri cübbeli, gözleri dövmele obligatör grubu odanın uzak ucunda konuşarak duruyorlardı. Yedi Sorgucu da dizilmiş bekliyordu, demir gözlü gölgelerden bir sıra gibiydiler. Bu Vin'e eşlik etmiş olan ikisi de sayılırsa, toplamda dokuz ediyordu. Yaralı yüzlü gardiyanı, onu benzer bir şekilde kurtulmanın mümkün olmadığı bir kavrayışla tutan diğerlerinden bir tanesine verdi.

"Hadi şu konuyu halledelim," dedi Lord Hükümdar.

Sıradan bir obligatör öne çıkarak eğildi. Vin ürpererek onu tanıdığını fark etti.

Lord Prelan Tevidian, diye düşündü Vin. Benim... babam.

"Lordum, beni affedin," dedi Tevidian. "Ama ben anlamıyorum. Biz bu konuyu zaten görüşmüştük!"

"Sorgucular ekleyecek başka şeyleri olduğunu söylüyor," dedi Lord Hükümdar yorgun bir sesle.

Tevidian, Vin'e dik dik bakarak şaşkınlıkla kaşlarını çattı. *O benim kim olduğumu bilmiyor, diye düşündü Vin. Bir baba olduğunu bile asla öğrenmemişti.*

"Lordum," dedi Tevidian ona sırtını dönerek. "Pencerenizden dışarıya bakın! Görüşmemiz gereken daha önemli şeyler yok mu? Bütün şehir isyan hâlinde! Skaa meşaleleri geceyi aydınlatıyor ve onlar sislerin içine çıkmaya cüret ediyorlar Ayaklanarak kâfirlik ediyor, aristokrasinin kalelerine saldırıyorlar!"

"Saldırırsınlar," dedi Lord Hükümdar ilgisiz bir sesle. O kadar fazla... yorgun görünüyordu ki. Tahtında güçlü bir şekilde oturuyordu ama yine de duruşunda ve ses tonunda bir bitkinlik vardı.

"Ama lordum!" dedi Tevidian. "Büyük Evler yıkılıyor!"

Lord Hükümdar umursamayan bir ifadeyle elini salladı. "Yaklaşık her yüzyılda bir ayıklanmak onlara iyi gelir. İstikrarsızlığı teşvik eder, aristokrasinin kendine fazla güvenir hâle gelmesine engel olur. Çoğu zaman onların o aptalca savaşlarından biriyle birbirlerini öldürmelerine izin veriyorum ama bu ayaklanmalar da işe yarar."

"Peki... ya skaalar saraya gelecek olursa?"

"O zaman onlarla ben ilgilenirim," dedi Lord Hükümdar yumuşak bir şekilde. "Sen bunu daha fazla sorgulamayacaksın."

"Emredersiniz lordum," dedi Tevidian eğilerek ve geri çekildi.

"Şimdi," dedi Lord Hükümdar Sorguculara doğru dönerek. "Sunmak istediğiniz şey nedir?"

Yaralı yüzlü Sorgucu öne çıktı. "Lord Hükümdar, biz sizden Nezaret'inin liderliğinin bu... insanlardan alınarak onların yerine Sorguculara verilmesini istihâm ediyoruz."

"Biz bunu konuştuk," dedi Lord Hükümdar. "Sen ve senin kardeşlerine daha

önemli görevler için ihtiyaç var. Sizler sıradan idare işlerinde boşa harcamak için fazlasıyla değerlisiniz."

"Ama sıradan insanların Nezaret'inizi yönetmesine izin vererek, farkına varmaksızın yozlaşmanın ve günahın kutsal mekânınızın ta kalbine kadar girmesine izin vermiş oldunuz!" dedi Sorgucu.

"Boş iddialar!" diye haykırdı Tevidian. "Sen böyle şeyleri sık sık söylüyorsun, Kar, ama hiçbir zaman herhangi bir kanıt sunmuyorsun."

Kar yavaş yavaş döndü, pencerelerden gelen renkli, bükümlü ışık ürkütücü gülümsemesini aydınlatıyordu. Vin titredi. O gülümseme neredeyse Lord Hükümdar'ın Teskini kadar rahatsız ediciydi.

"Kanıt mı?" diye sordu Kar. "Hadi, söyle bana, *Lord Prelan*. O kızı tanıyor musun?"

"Öf, elbette tanımıyorum!" dedi Tevidian bir elini sallayarak. "Bir skaa kızının Nezaret'in yönetimiyle ne alakası var?"

"Çok alakası var," dedi Kar, Vin'e doğru dönerek. "Ah, evet... çok alakası var. Lord Hükümdar'a babanın kim olduğunu söyle çocuk."

Vin kıvranmaya çalıştı ama Lord Hükümdar'ın Allomansi'si çok baskın, Sorgucunun elleri çok güçlüydü. "Bilmiyorum," demeyi başardı sıkılı dışlerinin arasından.

Lord Hükümdar hafifçe başını kaldırdı, ona doğru dönerek öne eğildi.

"Lord Hükümdar'a yalan söyleyemezsin çocuk," dedi Kar sessiz, gıcırtilı bir sesle. "O yüzlerce yıl yaşadı ve Allomansi'yi hiçbir ölümlü adamın yapamayacağı kadar kullanmayı öğrendi. O kalbinin atış şeklinden doğruları görebilir ve gözle-rindeki duyguları okuyabilir. O senin yalan söylediğin ânı hissedebilir. O bilir... Evet. O bilir."

"Ben babamı hiç tanımadım," dedi Vin inatçı bir şekilde. Eğer Sorgucu bir şeyi bilmek istiyorsa, bunu bir sır olarak tutmak iyi bir fikirmiş gibi görünüyordu. "Ben sadece bir sokak çocuğuyum."

"Sissoylu bir sokak çocuğu mu?" diye sordu Kar. "Yahu, bu ilginç. Değil mi, Tevidian?"

Lord prelan durakladı, kaşları daha da çatılmıştı. Lord Hükümdar ise yavaş yavaş ayağa kalktı, kaidesinin basamaklarından aşağı inerek Vin'e doğru yürümeye başladı.

"Evet, lordum," dedi Kar. "Siz de onun Allomansi'sini hissettiniz. Onun gerçek bir Sissoylu olduğunu biliyorsunuz, inanılmayacak kadar güçlü olan bir tanesi. Ancak o sokaklarda büyümüş olduğunu iddia ediyor. Hangi asil evi böylesine bir çocuğu terk ederdi? Dahası onun böylesine bir güce sahip olabilmesi için aşırı derecede saf olan bir soydan geliyor olması gerekir. En azından... ebeveynlerinden bir tanesi çok saf bir soydan gelmiş olmalı."

"Ne ima ediyorsun?" diye sordu Tevidian benzi atarak.

Lord Hükümdar ikisini de görmezden geldi. Yansıtıcı zemindeki akışkan renk-lerinin arasından yürüyerek geçti, sonra da Vin'in tam önünde durdu.

Çok yakın, diye düşündü. Teskini o kadar güçlüydü ki Vin dehşet bile hissedemiyordu; hissedebildiği tek şey derin, mahvedici, *korkunç* kederdi.

Lord Hükümdar narin ellerle uzandı, onu yanaklarından tutarak yüzünü gözlerinin içine bakacağı şekilde kaldırdı. "Senin baban kim, kız?" diye sordu hafifçe.

"Benim..." İçine çökmüş olan çaresizlik kıvrandı. Üzüntü, acı, bir ölme arzusu.

Lord Hükümdar onun yüzünü kendisinininkine yaklaştırarak gözlerinin içine baktı. O anda Vin gerçeği anladı. Onun bir parçasını görebiliyor, onun gücünü hissedebiliyordu. Onun... tanrısal gücünü.

O skaa isyanı hakkında endişeli değildi. Neden endişe duyması gereksindi ki? Eğer arzu edecek olursa, tek başına şehirdeki herkesi katledebilirdi. Vin bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu onun zamanını alabilirdi ama o sonsuza kadar, yorulmadan öldürebilirdi. Hiçbir isyandan korkmasına gerek yoktu.

Hiçbir zaman da gerek olmamıştı. Kelsier korkunç, korkunç bir hata yapmıştı.

"Baban, çocuk," diye zorladı Lord Hükümdar; talebi sanki ruhunun üzerindeki fiziksel bir ağırlıktı.

Vin kendisine rağmen konuştu. "Benim... ağabeyim bana babamın oradaki adam olduğunu söylemişti. Lord prelan." Yaşlar yüzünden aşağı döküldü ama Lord Hükümdar ona sırtını döndüğü zaman neden ağlıyor olduğunu tam olarak hatırlayamadı.

"Bu bir yalan lordum!" dedi Tevidian geriye çekilerek. "O ne anlar? O sadece sersem bir çocuk."

"Bana doğruyu söyle Tevidian," dedi Lord Hükümdar obligatöre doğru yavaş yavaş yürürken. "Hiç bir skaa kadınla yattın mı?"

Obligatör durakladı. "Ben kanuna uydum! Her seferinde onları daha sonra öldürttüm."

"Sen... yalan söylüyorsun," dedi Lord Hükümdar sanki şaşırmış gibi. "Emin değilsin."

Tevidian gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Ben... ben hepsini yakaladığımı düşünüyorum lordum. Fazla gevşek davranmış olduğum bir... bir tanesi olabilir. Ben ilk başta onun skaa olduğunu bilmiyordum. Onu öldürmesi için gönderdiğim asker fazla yumuşaktı ve onun gitmesine izin verdi. Ama ben onu buldum, daha sonra."

"Söyle bana," dedi Lord Hükümdar. "Bu kadın hiç çocuk doğurdu mu?"

Oda sessizleşti.

"Evet lordum," dedi yüksek prelan.

Lord Hükümdar içini çekerek gözlerini kapattı. Tahtına doğru geri döndü. "O sizin," dedi Sorguculara.

Anında altı Sorgucu sevinçle uluyarak öne doğru atıldı, cübbelerinin altındaki kınlarından obsidiyen bıçakları çektiler. Vahşetten duydukları zevkle kendilerinden geçmiş olan Sorgucular üzerine üşüşürken Tevidian kollarını kaldırıp çığlık attı. Onlar bıçaklarını ölmekte olan adama tekrar ve tekrar saplarken kanı havaya saçıldı. Diğer obligatörler geriye çekildiler; dehşet içinde izliyorlardı.

Vin'i tutan Sorgucu gibi, gülümseyerek kathamı izleyen Kar da geride kaldı. Diğer Sorguculardan biri de geride kalmıştı ama Vin bunun neden olduğunu bilmiyordu.

"İşaret ettiğin konu kanıtlandı, Kar," dedi Lord Hükümdar yorgun bir şekilde tahtına otururken. "Görünüşe göre ben... insanoğlunun itaatine fazla güven duymuşum. Bir hata yapmış değilim. Ben asla hata yapmadım. Ancak bir değişikliğin zamanı geldi. Yüksek prelanları toplayın ve onları buraya getirin, eğer icap ederse yataklarından kaldırın. Ben Nezaret'in yönetimini ve otoritesini İman Kantonu'na verirken buna şahit olacaklar."

Kar'ın gülümsemesi derinleşti.

"Melez çocuk yok edilecek."

"Elbette lordum," dedi Kar. "Gerçi... benim önce ona sormak istediğim bazı sorular var. O bir skaa Siskan ekibinin bir parçasıydı. Eğer bizim diğerlerinin de yerlerini belirlememize yardım edebilirse..."

"Pekâlâ," dedi Lord Hükümdar. "Ne de olsa bu sizin göreviniz."

Güneşten daha güzel olan bir şey var mı? Sık sık onun doğuşunu izliyorum çünkü huzursuz uykumdan çoğu zaman şafaktan önce kalkıyorum.

Ufkun yukarısında göz kırpan dingin sarı ışığını her gördüğümde biraz daha kararlı, biraz daha umutlu bir hâle geliyorum. Bir açıdan, bütün bu zaman boyunca beni ayakta tutan şey oydu.

KELSIER, SENİ LANET manyak, diye düşündü Dockson masadaki haritanın üzerine notlar karalarken. *Neden her zaman basıp giderek beni arkandan pisliğini temizlemem için bırakıyorsun?* Ancak o kızgınlığının gerçek olmadığını biliyordu; bu sadece kendisini Kell'in ölümüne odaklanmaktan alıkoymak için seçtiği bir yoldu. İşe de yarıyordu.

Planın Kelsier'e ait olan kısmı; vizyon, karizmatik liderlik tamamlanmıştı. Şimdi ise sıra Dockson'daydı. O Kelsier'in orjinal stratejisini aldı ve düzenledi. Kargaşayı kontrol edilebilir bir seviyede tutmak için dikkat ediyor, en iyi donanımları en akli başında görünen adamlara dağıtıyordu. Genel yağmalama sırasında ele geçirilmeden önce önemli noktaları (su ve gıda depolarını) ele geçirmeleri için birlikler gönderiyordu.

Kısacası, Dockson her zaman yapmış olduğu şeyi yapıyordu: Kelsier'in rüyalarının gerçeğe dönüşmesini sağlıyordu.

Odanın ön tarafında bir karışıklık oldu ve Dockson bir haberci hızla içeri dalarken başını kaldırıp baktı. Adam anında deponun merkezindeki Dockson'a doğru koştu.

"Haberler ne?" diye sordu Dockson adam yaklaşırken.

Haberci başını olumsuzca salladı. Bu genç bir adamdı, üzerinde bir imparatorluk üniforması vardı ama kendisini daha az göze batır hâle getirmek için ceketini çıkarmıştı. "Üzgünüm efendim," dedi adam sessizce. "Muhafızların hiçbirisi onun dışarı çıktığını görmemiş ve... ee, bir tanesi onu saray zindanlarına doğru taşınırken gördüğünü iddia ediyor."

"Onu dışarı çıkarabilir misin?" diye sordu Dockson.

Adı Goradel olan askerin rengi soldu. Sadece kısa bir süre öncesine kadar, Goradel Lord Hükümdar'ın adamlarından biriydi. Gerçekte, Dockson adama ne kadar güveneceğinden bile emin değildi. Ama asker, eski bir saray muhafızı olarak, diğer skaaların giremeyeceği yerlere girebilirdi. Eski müttefikleri onun taraf değiştirmiş olduğunu bilmiyordu.

Eğer gerçekten de taraf değiştirmiş olduğunu varsayarsak, diye düşündü Dockson. Ama... Eh, işler artık kararlarını sorgulamaya fırsat bırakmayacak kadar hızlı geliyordu. Dockson bu adamı kullanmaya karar vermişti. İçgüdülerine güvenmek zorunda kalacaktı.

"Ee?" diye tekrar sordu Dockson.

Goradel başını salladı. "Onu esir almış olan bir *Sorgucu* varmış, efendim. Onu serbest bırakamazdım, buna yetkim olmazdı. Benim... Ben..."

Dockson içini çekti. *Lanet aptal kız,* diye düşündü. *Bundan daha fazla akli olması gerekirdi. Kelsier ona fazla bulaşmış.*

Elini sallayarak askeri gönderdi, sonra da kabzası kırık iri bir kılıcı omzunun üstüne yerleştirmiş olarak Hanımond içeri girerken tekrar başını kaldırdı.

"Tamam," dedi Ham. "Elariel Kalesi az önce düştü. Ama Lekal hâlâ dayanıyor-muş gibi görünüyor."

Dockson başını sallayarak onayladı. "Kısa süre sonra senin adamlarına sarayda ihtiyacımız olacak." *Sarayın içine ne kadar çabuk girebilirsek, Vin'i kurtarma şansımız da o kadar fazla olur.* Ama içgüdülerini ona Vin'e yardım etmek için çok geç kalmış olduklarını söylüyordu. Ana kuvvetlerini toplaması ve organize etmesi saatler sürerdi, saraya bütün ordularının birlikte saldırmalarını istiyordu. İşin doğrusu Dockson bir kurtarma operasyonu için şu anda adam ayırmayı göze alamazdı. Kelsier olsa onun peşinden giderdi ama Dockson kendisinin bu kadar aceleci bir şey yapmasına izin vermezdi.

Onun her zaman söylediği gibi, çetede *birilerinin* gerçekçi olması gerekiyordu. Saray dikkate değer miktarda hazırlık yapılmadan saldırılacak bir yer değildi, Vin'in başarısızlığı da bunu kanıtlıyordu. Vin şu an için basitçe kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

"Adamlarımı hazırlayacağım," dedi Ham başıyla onaylayarak kılıcını bir kenara fırlatırken. "Gerçi yeni bir kılıca ihtiyacım olacak."

Dockson içini çekti. "Siz Haydutlar. Hep bir şeyleri kırıyorsunuz. Git ne bula-bileceğine bir bak o zaman."

Ham uzaklaştı.

"Eğer Sazed'i göreceksen," diye seslendi Dockson, "Ona de ki..."

Dockson durakladı, dikkati kafasına kumaş bir torba geçirilmiş ve bağlanmış bir tutsağı arkalarından çekerek odaya giren bir grup skaa isyancıya yöneldi.

"Bu ne?" diye sordu Dockson.

İsyancılardan biri esirlerini dirseğiyle dürttü. "Sanırım bu önemli biri lordum. Bize silahsız olarak geldi, size getirilmeyi istedi. Eğer yaparsak bize altın sözü verdi."

Dockson bir kaşını kaldırdı. Adamı başlığı çekip çıkardı ve Elend Venture ortaya çıktı.

Dockson şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Sen ha?"

Elend etrafına bakındı. Belli ki endişeliydi ama her şey göz önüne alınacak olursa kendine iyi hâkim oluyordu. "Tanışmış mıydık?"

"Tam olarak değil," dedi Dockson. *Hay lanet. Şu anda esirler için vaktim yok.* Yine de Venture'ların oğlu... Dockson'ın savaşlar bittikten sonra güçlü asillere karşı nüfuza ihtiyacı olacaktı.

"Size bir ateşkes önermek için geldim," dedi Elend Venture.

"... Pardon?" diye sordu Dockson.

"Venture Evi size direniş göstermeyecek," dedi Elend. "Ve ben büyük ihtimalle diğer asilleri de beni dinlemeleri için ikna edebilirim. Onlar korkuyor, onları katletmek için bir sebep yok."

Dockson homurdandı. "Şehrin içinde silahlı düşman kuvvetleri bırakacak hâlim yok."

"Eğer aristokrasiyi yok edecek olursanız, fazla uzun süre dayanamazsınız," dedi Elend. "Ekonomiyi biz kontrol ediyoruz. Biz olmadan imparatorluk çöker."

"Bütün bunların amacı biraz da bu," dedi Dockson. "Bak benim buna harca-yacak..."

"Beni dinlemek *zorundasın*," dedi Elend Venture çaresiz bir şekilde. "Eğer isyanını kargaşa ve kan ile başlatırsan, kaybedeceksin. Ben böyle şeyleri inceledim, neden bahsettiğimi biliyorum! İlk çatışmanızın momentumu kesildiği zaman, insanlar yok etmek için başka şeyler aramaya başlayacaklar. Birbirlerine karşı dönecekler. *Ordularını kontrol altında tutmak zorundasın.*"

Dockson durakladı. Elend Venture'nın bir sersem ve bir züppe olması gerekiyordu ama o şimdi sadece... samimiymiş gibi görünüyordu.

"Ben sana yardım edeceğim," dedi Elend. "Asillerin kalelerini bırak ve çabalarını Nezaret ile Lord Hükümdar üzerine odakla, sizin gerçek düşmanınız onlar."

"Bak," dedi Dockson. "Ordularımızı Venture Kalesi'nden çekerim. Büyük ihtimalle artık onlarla savaşmak için sebep yoktur, ne de olsa..."

"Ben askerlerimi Lecal Kalesi'ne gönderdim," dedi Elend. "Adamlarını *bütün* aristokrasiden uzaklaştır. Onlar size arkadan saldıracak değiller, sadece malikânelerine saklanıp endişe edecekler."

O konuda *büyük ihtimalle haklı*. "Biz bunu bir..." Dockson'ın sesi Elend'in artık ona odaklanmadığını fark ettiğinde azalarak kesildi. *Bu herifle konuşmak da amma zor.*

Elend gözlerini yeni bir kılıçla geri dönmüş olan Hammond'ın üzerine dikmişti. Elend kaşlarını çattı, sonra da gözleri kocaman açıldı. "Ben seni tanıyorum! Sen Lord Renoux'nun hizmetkârlarını idamlardan kurtaran adamdın!"

Elend, Dockson'a geri döndü; bir anda heveslenmişti. "O zaman sen Valette'i tanıyor musun? O sana beni dinlemeni söyleyecektir."

Dockson ile Ham bakiştılar.

“Ne?” diye sordu Elend.

“Vin...” dedi Dockson. “Valette... o birkaç saat önce sarayın içine gitti. Üzgünüm, oğlum. O şu anda büyük olasılıkla Lord Hükümdar’ın zindanlarındadır, tabii eğer hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak.”

Kar, Vin’i hücresinin içine geri fırlattı. Vin yere sertçe çarptı ve yuvarlandı, gevşek tanılasi etrafında savruldu ve kafasını hücrenin duvarına çarptı.

Sorgucu kapıyı çarpıp kapatarak gülümsedi. “Sana çok teşekkür ederim,” dedi parmaklıkların arasından. “Sen az önce bizim çok uzun bir zamandır uğraştığımız bir şeyi başarmamıza yardım ettin.”

Vin ona ateş püsküren gözlerle baktı, Lord Hükümdar’ın Teskininin etkileri artık daha zayıftı.

“Bendal’ın burada olmaması çok yazık,” dedi Kar. “O senin ağabeyini yıllar boyunca kovalamıştı, Tevidian’ın bir skaa melezin babası olduğuna yemin ediyordu. Zavallı Bendal... eğer Lord Hükümdar sadece Firari’yi bize bırakmış olsaydı, o zaman intikamımızı alabilirdik.”

Vin’e doğru göz atarak kazık gözlü kafasını salladı. “Ah, neyse. En sonunda o haklı çıktı. Geri kalan hepimiz ağabeyine inanmıştık ama Bendal... daha o zaman bile şüpheleniyordu ve en sonunda da seni o buldu.”

“Ağabeyim mi?” dedi Vin hızla ayağa kalkarak. “Beni o mu sattı?”

“Satmak mı?” dedi Kar. “O bize senin yıllar önce açlıktan öldüğüne yemin ederek öldü! Nezaret işkencecilerinin ellerinin altında bunu gece gündüz haykırdı. Bir Sorgucunun işkencesine karşı direnmek çok zordur... Bu senin de kısa bir süre sonra keşfedeceğin bir şey.” Gülümsedi. “Ama ilk önce, sana bir şey göstereyim.”

Bir grup muhafız çıplak, elleri bağlı bir şekli sürükleyerek odaya getirdi. Yaralı ve kan kaybeden adam, Vin’inkinin yanındaki hücreye itildi ve taş zeminde tökezleyerek düştü.

“Sazed?” diye haykırdı Vin parmaklıklara atılarak.

Askerler onun el ve ayaklarını taş zeminin içine çakılmış olan küçük metal bir halkaya bağlarken Terrisli halsiz bir şekilde yatıyordu. O kadar çok dövülmüştü ki sanki bilinci yerinde değilmiş gibi görünüyordu ve tamamen çıplaktı. Vin onun çıplaklığı yüzünden arkasını döndü ama bacaklarının arasında cinsel organının olması gereken yerdeki boş yara izini görmüştü.

Tüm Terrisli vekilharçlar hadım edilir, demişti Sazed ona. O yara yeni değildi ama bereleri, kesikleri ve sıyrıkları tazeydi.

“Onu senin arkandan gizlice saraya sızarken bulduk,” dedi Kar. “Görünüşe göre, senin güvenliğinin için endişe ediyormuş.”

“Ona ne yaptınız?” diye sordu Vin sessizce.

“Ah, çok az şey... şimdilik,” dedi Kar. “Şimdi, sen benim neden sana ağabeyinden bahsetmiş olduğumu merak edebilirsin. Belki de ağabeyinin kafasının biz onun sırrını açığa çıkaramadan önce koptuğunu itiraf etmekle aptallık ettiğimi düşünüyorsunuzdur. Ama gördüğün gibi, ben bir hatayı kabul etmeyecek kadar aptal

değilim. Ağabeyinin işkencesini daha da uzatmış, ona daha uzun süre acı çektirmiş olmalıydık. O gerçekten de bir hataydı."

Şeytani bir gülümsemeyle Sazed'e doğru başıyla işaret etti. "Biz bu hatayı tekrar yapmayacağız çocuk. Hayır, biz bu sefer farklı bir taktik deneyeceğiz. Biz Terrisliye işkence yaparken senin izlemene izin vereceğiz. Çok dikkatli davranacak, onun acısının uzun sürmesini ve canlı kalmasını sağlayacağız. Sen bize bilmek istediğimiz şeyi söylediğin zaman duracağız."

Vin dehşet içinde titredi. "Hayır... Lütfen..."

"Ah, evet," dedi Kar. "Biraz oturup bizim ona neler yapacağımızı düşünmeni öneririm. Lord Hükümdar beni çağırttı, gidip Nezaret'in resmi liderliğini almam gerekiyor. Döndüğüm zaman başlayacağız."

Döndü, siyah cübbesi yeri süpürüyordu. Muhafızlar da onu takip ettiler, büyük olasılıkla hemen hapisanenin dışındaki muhafız odasında konumlanmışlardı.

"Ah, Sazed," dedi Vin kafesinin parmaklıklarının yanında dizleri üstüne çökerken.

"Ama Hanımım," dedi Sazed şaşırtıcı derecede bilinci yerinde olan bir sesle. "Biz size iç çamaşırlarınızla ortalıkta koşturmak hakkında ne söylemiştik? Var ya, eğer Üstat Dockson burada olsaydı, kesinlikle sizi azarlardı."

Vin şaşırmış şekilde başını kaldırdı. Sazed ona gülümsüyordu.

"Sazed!" dedi Vin sessizce muhafızların gitmiş olduğu tarafa doğru göz atarak. "Uyanık mısın?"

"Son derece uyanığım," dedi. Sakin, güçlü sesi, yaralı vücuduyla çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu.

"Üzgünüm Sazed," dedi Vin. "Beni neden takip ettin? Senin geride kalıp benim kendi başıma aptallık etmeme izin vermiş olman gerekirdi!"

Sazed yaralı yüzünü ona doğru çevirdi, bir gözü şişip kapanmıştı ama diğeri onun gözlerinin içine bakıyordu. "Hanımım," dedi ağırbaşlı bir şekilde. "Ben Üstat Kelsier'e sizin güvenliğinizi sağlayacağıma dair yemin ettim. Bir Terrislinin yemini hafife alınacak bir şey değildir."

"Ama... yakalanacağını bilmen gerekirdi," dedi Vin utançla başını eğerek.

"Elbette ki biliyordum Hanımım," dedi. "Yoksa onların beni size getirmesini nasıl sağlayabilirdim?"

Vin başını kaldırdı. "Seni... bana getirmeleri mi?"

"Evet Hanımım. Nezaret ile benim halkımın arasında ortak olan bir şey var, diye düşünüyorum ben. İkisi de bizim başarabileceğimiz şeyleri hafife alıyor."

Sazed gözlerini kapadı. Ondan sonra vücudu değişti. Sanki... sönüyormuş gibi göründü, kasları zayıf ve sıska hâle geldi, eti kemiklerinin üzerinden gevşekçe sarktı.

"Sazed!" Vin çılgık atıp kendisini parmaklıklara doğru iterek ona ulaşmaya çalıştı.

"Bir şey yok Hanımım," dedi hafif, korkutucu derecede zayıf bir sesle. "Benim sadece gücümü toplamak için bir saniyeye ihtiyacım var."

Gücümü toplamak için. Vin duraklayıp elini indirerek birkaç dakika boyunca Sazed'i izledi. *Yoksa...*

O kadar zayıf görünüyordu ki, sanki gücü bizzat kasları emilerek gidiyormuş gibiydi. Ve belki de... bir yerlerde mi depolanıyordu?

Sazed'in gözleri aniden açıldı. Vücudu normale döndü, sonra kasları büyümeye devam ederek kocaman ve güçlü hâle geldiler, hatta Ham'in kaslarından bile daha iri olmuşlardı.

Sazed ona kalın, kaslı bir boynun üstünde durmakta olan bir yüzle gülümsedi, sonra da kolaylıkla bağlarını kopardı. Ayağa kalktığı anda dev gibi, gerçekdışı büyüklükte kasları olan bir adamdı; Vin'in tanıdığı sırık gibi sessiz âlimden çok farklıydı.

Lord Hükümdar günlüğünde onların güçlerinden bahsediyordu, diye düşündü Vin hayret içinde. *Diyordu ki o Rashek denen adam kocaman bir kayayı tek başına kaldırarak yollarından atmış.*

"Ama onlar senin bütün takılarını aldılar!" dedi Vin. "Metali nereye sakladın?"

Sazed gülümseyerek kafeslerini ayıran parmaklıkları kavradı. "Ben sizden bir tuyo aldım Hanımım. Yuttum." Bununla birlikte parmaklıkları sökerek kopardı.

Vin kafesin içine koşarak ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Sazed onu nazikçe bir kenara iterek, sonra da devasa avcuyla hücresinin kapısına vurarak kilidi kırdı ve kapıyı sökerek açtı.

"Şimdi çabuk Hanımım," dedi Sazed. "Sizi güvenli bir yere ulaştırmamız gerekiyor."

Bir saniye sonra Sazed'i odaya atmış olan iki muhafız kapının ağzında belirdi. Donakalarak dövdükleri zayıf adamın yerinde duran devasa yaratığa gözlerini diktiler.

Sazed öne atıldı, Vin'in kafesinden kopardığı çubuklardan biri elindeydi. Ancak Ferukemisi ona belli ki sadece güç vermiş, hız vermemişti. Hantal adımlarla koştu ve muhafızlar da yardım için bağırarak kaçtılar.

"Gelin hadi Hanımım," dedi Sazed çubuğu bir kenara fırlatarak. "Benim gücüm fazla uzun dayanmayacak, yuttuğum metal fazla bir Ferukemik yük tutacak kadar büyük değildi."

Konuşurken bile küçülmeye başlamıştı. Vin onun yanından geçerek hızla odadan dışarı çıktı. Dışarıdaki muhafız odası oldukça küçüktü; sadece bir çift sandalye vardı. Ancak bir tanesinin altında muhafızlardan birinin akşam yemeği tasının etrafına sarılmış bir pelerin buldu. Vin silkeleyerek pelerini aldı ve Sazed'e fırlattı.

"Teşekkür ederim Hanımım," dedi Sazed.

Vin başını sallayarak kapı ağzına doğru hareket etti ve dışarıya gizlice göz attı. Dışındaki daha büyük oda boştu ve odaya açılan iki koridor vardı; bir tanesi sağ tarafa gidiyor, bir tanesi de Vin'in karşısında dümdüz uzanıyordu. Sol tarafındaki duvarın dibinde dizili duran tahta sandıklar vardı ve odanın merkezinde ise geniş bir masa bulunuyordu. Vin masanın üstündeki kurumuş kanı ve bir kenarına dizilmiş sivri aletleri gördüğü zaman titredi.

Eğer hızlı hareket etmezsek ikimizin de sonu burası olacak, diye düşündü, Sazed'e ilerlemesi için elini sallayarak.

Uzaktaki koridorda deminki muhafızlardan bir tanesinin öncülük ettiği bir grup asker belirirken Vin adınının ortasında dondu. Sessizce küfretti, kalayı olsaydı onları daha erken duyardı.

Vin geriye doğru göz attı. Sazed topallayarak muhafız odasını geçiyordu. Ferukemik gücü gitmişti ve askerler hücreye atmadan önce belli ki onu iyice bir dövmüşlerdi. Zar zor yürüyebiliyordu.

"Gidin Hanımım!" dedi ona elini sallayarak. "Kaçın!"

Senin hâlâ arkadaşlık hakkında öğreneceğin şeyler var Vin, diye fısıldadı Kelsier'in sesi kulaklarında. *Umarım ki bir gün bunların ne olduğunu farkına varırsın...*

Onu bırakamam. Onu bırakmayacağım.

Vin askerlere doğru fırladı. Masadan bir çift işkence bıçağı kaptı; parlak, cilalı çelikleri parmaklarının arasında ışıldıyordu. Masanın üstüne zıpladı, sonra da gelmekte olan askerlerin üzerine sıçradı.

Allomansi'si yoktu ama yine de düzgün bir uçuş oldu, metallerinin olmamasına rağmen antrenmanla geçen ayların faydası olmuştu. Düşerken bir bıçağı şaşkın bir askerin boynuna sapladı. Yere beklediğinden daha sert şekilde çarptı ama küfrederek ona saldıran ikinci bir askerden hızla kaçarak uzaklaşmayı başardı.

Kılıç arkasında tangirtıyla taşlara çarptı. Vin hızla dönerek bıçağını başka bir askerin uyluklarına doğru savurdu. Adam acı içinde geriye doğru tökezledi.

Çok fazlalar, diye düşündü. En azından iki düzine kadar asker vardı. Üçüncü bir askerin üstüne atlamaya çalıştı ama başka bir adam değneğini sallayarak silahı Vin'in yan tarafına indirdi.

Vin acıyla inledi ve yana doğru fırlarken bıçağını düşürdü. Onu düşüşe karşı güçlendirecek lehim yoktu ve taşlara gümbürtüyle sertçe çarptı, yuvarlanarak duvarın yanında sersemlemiş bir şekilde kaldı.

Ayağa kalkmak için başarısız bir hamle yaptı. Yan tarafında göz ucuyla vücudu zayıflarken Sazed'in yere yıkıldığını seçebiliyordu. Yine güç depolamaya çalışıyordu ama yeteri kadar zamanı olmayacaktı. Askerler kısa süre sonra onun başına üşüşecekti.

En azından denedim, diye düşündü başka bir grup askerin sağdaki koridordan koşarak geldiğini duyarken. *En azından ben onu terk etmedim. Sanırım... sanırım Kelsier'in demek istediği şey buydu.*

"Valette!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Vin, Elend ve altı tane asker odanın içine dalarken şaşkınlık içinde başını kaldırdı. Elend bir asilin üstüne pek iyi oturmayan takımını giyiyordu ve bir düello değneği taşıyordu.

"Elend?" dedi Vin afallamış hâlde.

"Sen iyi misin?" dedi Elend endişe ile ona doğru gelirken. Sonra da Nezaret askerlerini fark etti. Karşılarında bir asil buldukları için biraz şaşırmış gibi görünüyordular ama hâlâ sayı üstünlüğü onlardaydı.

"Kız benimle geliyor!" dedi Elend. Sözleri cesurcaydı ama bir asker olmadığı belliydi. Silah olarak sadece bir asilin düello değneğini taşıyor ve zırh giymiyordu. Yanındaki adamların beş tanesi Venture kırmızısı giyiyorlardı; Elend'in kalesinin askerleriydi. Ancak bir tanesinin, onlar odaya girerlerken önderlik eden askerin üstünde bir saray muhafızının üniforması vardı. Vin onu belli belirsiz hatırladığını fark etti. Üniforma ceketinin omzunun üstündeki sembol yoktu. *Kapıdaki adam*, diye düşündü sersemce. *Taraf değiştirmeye ikna ettiğim adam...*

Öncü Nezaret askeri görünüşe göre kararını vermişti. Kısaca elini sallayarak Elend'in emrini duymazdan geldi ve askerler odanın kenarları boyunca açılmaya başladı, Elend'in grubunun etrafını sarmayı amaçlıyorlardı.

"Valette, gitmen gerek!" dedi Elend ısrarcı bir şekilde düello değneğini kaldırırken.

"Gelin Hanımım," dedi Sazed, Vin'in yanına gelerek onu ayağa kaldırmak için uzanırken.

"Onları terk edemeyiz!" dedi Vin.

"Mecburuz."

"Ama sen benim için geldin. Elend için de aynısını yapmak zorundayız!"

Sazed başını olumsuzca salladı. "O farklıydı çocuğum. Ben seni kurtarmak için bir şansım olduğumu biliyordum. Sen burada yardımcı olamazsın. Merhamette güzellik vardır ama kişi bilgeliği de öğrenmek zorundadır."

Vin, Sazed'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi, Elend'in askerleri de itaatkâr bir şekilde Nezaret askerlerinin yolunu kesmek için hareket ettiler. Elend başlarında duruyordu, belli ki dövüşmeye kararlıydı.

Başka bir yolu olması gerek, diye düşündü Vin çaresizlik içinde. *Olmaması gerek...*

Sonra da duvar boyunca dizili sandıklardan birinin içine atılmış durmakta olan bir şeyi gördü. Tanıdık bir gri kumaş şeridiydi, tek bir kurdele sandığın yan tarafından aşağı sarkıyordu.

Nezaret askerleri saldırırken Sazed'in elinden kurtuldu. Arkasında Elend haykırdı ve silahlar çınladı.

Vin üstteki kumaş parçalarını, pantolonuyla gömleğini sandığın dışına fırlattı. Orada, en altta Vin'in sispelerini yatıyordu. Gözlerini kapattı ve eliyle pelerinin yan cebine doğru uzandı.

Parmakları tıpası hâlâ yerinde olan tek bir cam şişecik buldu.

Şişeciği çekip çıkararak hızla savaşa doğru döndü. Nezaret askerleri hafifçe geriye çekilmişti. İçlerinden iki tanesi yaralanmış yerde yatıyordu ama Elend'in adamlarından da üç tanesi yerdeydi. Neyse ki odanın küçük boyutu Elend'in adamlarının etraflarının çevrilmesine engel olmuştu.

Elend ter içinde ayakta duruyordu, kolunda bir kesik vardı ve düello değneği de parçalanmıştı. Devirmiş olduğu adamdan kılıcı kaptı, silahı antrenmansız ellerle tutmuş, gözlerini kendininkinden çok daha büyük olan bir kuvvetin üstüne dikmişti.

"Ben onun hakkında yanılışım Hanımım," dedi Sazed yumuşakça. "Ben... özür dilerim."

Vin gülümsedi. Sonra da şişeciğinin tıpasını söküp açtı ve metalleri bir yudumda yuttu.

İçinde güç kaynakları patladı. Ateşler alevlendi, metaller harlandı ve güç Vin'in zayıflamış, yorgun vücuduna doğan bir güneş gibi geri döndü. Acılar önemini yitirdi, sersemlik kayboldu, oda daha aydınlık, ayak parmaklarının altındaki taşlar da daha *gerçek* hâle geldi.

Askerler tekrar saldırdı ve Elend de kılıcını kararlı ancak umutsuz bir duruşla kaldırdı. Vin başının üstünden uçarak geçerken tamamen şok olmuş görünüyordu.

Vin askerlerin ortasına konarak bir Çelikitlemeyle her yöne doğru bastırdı. İki yanındaki askerler duvarlara bindirdi. Bir adam ona doğru bir değnek salladı ve o da bunu küçümseyen bir elle tokatlayarak uzaklaştırdı, sonra da bir yumruğunu adamın başını hızla geriye savuracak bir şekilde yüzüne patlatarak çatırtıyla boyununu kırdı.

Değneği yere düşerken yakaladı ve hızla dönerek bunu Elend'e saldırmakta olan askerin kafasına indirdi. Değnek parçalara ayrıldı ve Vin de onu cesetle birlikte düşmeye bıraktı. Arkadaki askerler bağırmaya başladılar ve Vin diğer iki asker grubunu daha duvarlara çarparken dönerek kaçırdılar. Odada son kalan asker Vin metal miğferini Çekerek eline getirirken şaşırarak döndü. Bunu ona doğru geri İterek adamı göğsünden vurdu ve kendini arkasından destekledi. Asker koridor boyunca kaçmakta olan yoldaşlarına doğru uçarak gümbürtüyle onlara bindirdi.

Vin heyecanla nefesini bıraktı, inleyen adamların arasında gergin kaslarıyla ayakta duruyordu. *Ben Kelsier'in... buna nasıl bağımlı hâle gelmiş olabileceğini görebiliyorum.*

"Valette?" diye seslendi Elend sersemlemiş bir şekilde.

Vin zıplayarak sevinçli bir kucaklamayla onu kavradı, ona sıkı sıkı tutunarak yüzünü omzuna gömdü. "Geri geldin," diye fısıldadı. "Geri geldin, geri geldin, geri geldin..."

"Hı, evet. Ve... görüyorum ki sen de bir Sissoyluymuşsun. Bu oldukça ilginç. İnsanın arkadaşlarına böyle şeylerden bahsetmesi görgü kuralları arasındadır, biliyorsun."

"Pardon," diye mırıldandı Vin ona tutunmaya devam ederek.

"Ee, evet," dedi Elend, sesi aklı epey bir meşgulmüş gibi geliyordu. "İ, Valette? Senin elbiselerine ne oldu?"

"Onlar şurada yerde duruyor," dedi Vin başını kaldırıp ona bakarak. "Elend, sen beni nasıl buldun?"

"Senin arkadaşın, Üstat Dockson diye birisi, bana senin sarayda esir alınmış olduğunu söyledi. Ve buradaki bu sayın beyefendi de, inanıyorum ki adı Yüzbaşı Goradel, şans eseri bir saray muhafızıymış ve buranın da yolunu biliyordu. Onun yardımıyla ve biraz da mevki sahibi olan bir asil olarak, binanın içine fazla bir sorun yaşamadan girmeyi başardım ve sonra da bu koridordan gelen çığlık sesleri duy-

duk... ve... evet. Valette? Acaba gidip elbiselerini giymen mümkün olabilir mi? Bu biraz... dikkat dağıtıcı da."

Vin ona gülümsedi. "Beni buldun."

"O da ne faydalı oldu ya," dedi Elend kuru kuru. "Sen pek de bizim yardımımıza ihtiyaç duyuyormuş gibi görünmüyorsun..."

"Bu önemli değil," dedi Vin. "Sen geri geldin. Daha önce hiç kimse geri gelmemişti."

Elend hafifçe kaşlarını çatarak ona baktı.

Sazed yaklaştı, Vin'in giysilerini ve pelerini taşıyordu. "Hanımım, gitmemiz gerekiyor."

Elend başını sallayarak onayladı. "Şehirde hiçbir yer güvenli değil. Skaalar isyan ediyor!" Duraklayarak Vin'e baktı. "Ama sen bunu büyük ihtimalle zaten biliyorsun."

Vin başıyla onaylayarak en sonunda onu bıraktı. "Başlamasına yardım ettim. Ama tehlike konusunda haklısın. Sazed ile birlikte git; o isyancı liderlerinin pek çoğu tarafından biliniyor. O senin için kefil olduğu sürece sana zarar vermeyecekler."

Vin pantolonunu giyerken Elend ve Sazed'in ikisi de kaşlarını çatılar. Cebinde annesinin küpesini buldu. Onu tekrar kulağına taktı.

"Sazed ile birlikte mi gideyim?" diye sordu Elend. "Ama ya sen?"

Vin bol gömleğini üstüne geçirdi. Sonra da yukarıya doğru bir göz attı... Taşların arasından hissediyor, onun yukarıda olduğunu algılayabiliyordu. O oradaydı. Fazla güçlüydü. Şimdi onunla doğrudan yüzleşmiş olduğu için Vin onun gücünden emindi O hayatta olduğu sürece skaa isyanı yok olmaya mahkûmdu.

"Benim başka bir görevim var Elend," dedi sispelerinin Sazed'den alarak.

"Onu yenebileceğinizi düşünüyor musunuz Hanımım?" dedi Sazed.

"Denemek zorundayım," dedi Vin. "On Birinci Metal işe yaradı Saze. Ben... bir şeyler gördüm. Kelsier onun sırrı açığa çıkaracağından emindi."

"Ama... Hanımım, Lord Hükümdar..."

"Kelsier bu isyanı başlatmak için öldü," dedi Vin katı bir şekilde. "Ben de onun başarılı olduğunu görmek zorundayım. Benim rolüm işte bu Sazed. Kelsier bunun ne olduğunu bilmiyordu ama ben biliyorum. Ben Lord Hükümdar'ı durdurmak zorundayım."

"Lord Hükümdar mı?" diye sordu Elend şaşkın bir vaziyette. "Hayır Valette. O ölümsüz!"

Vin uzanarak Elend'in başını kavradı ve onu aşağı çekerek öptü. "Elend, senin ailen Lord Hükümdar'ın atiyumunu getiriyordu. Onu nerede sakladığını biliyor musun?"

"Evet," dedi Elend şaşkınlıkla. "Boncukları buranın hemen doğusundaki bir hazine binasında tutuyor. Ama..."

"Sen o atiyumu ele geçirmek zorundasın Elend. Yeni hükümetin bir ordu toplayabilen ilk asil tarafından yenilgiye uğratılmaması için o zenginliğe ve de güce ihtiyacı olacak."

"Hayır, Valette," dedi Elend başını olumsuzca sallayarak. "Benim senin güvenliğini sağlamam gerek."

Vin ona gülümsedi, sonra da Sazed'e döndü. Terrisli ona başını salladı.

"Bana gitmememi söylemeyecek misin?" diye sordu Vin.

"Hayır," dedi Sazed sessizce. "Korkarım ki siz haklısınız Hanımım. Eğer Lord Hükümdar yenilmezse... Eh, ben sizi durdurmayacağım. Ancak size şans dileyeceğim. Bir kere genç Venture'nın güvenliğini sağladıktan sonra ise size yardım etmek için geleceğim."

Vin başıyla onaylayarak kaygılı Elend'e gülümsedi, sonra da başını kaldırdı. Yukarıda bekleyen karanlık, yorgun bir bunalım ile titreşen güce doğru.

Bakır yakarak Lord Hükümdar'ın Teskinini bir kenara itti.

"Valette..." dedi Elend sessizce.

Vin tekrar ona döndü. "Merak etme," dedi. "Sanırım ben onu nasıl öldüreceğimi biliyorum."

Dünyanın tekrar doğuşunun arifesinde buzla kaplanmış bir kalemle bu sayfaları karalarken işte korkularım bunlar. Rashck izliyor. Benden nefret ederek. Mağara yukarımızda uzanıyor. Titreşerek. Parmaklarım titriyor. Soğuk yüzünden değil.

Yarın bitecek.

38

VİN KENDİSİNİ KREDİK Shaw'ın üzerindeki havanın içinden İtti. Kuleler ve minareler etrafında, aşağıda pusuya yatmış olan hayali bir canavarın gölgesi boynuzları gibi yükseliyorlardı. Karanlık, düz ve meşum kuleler her nedense, Vin'in göğsünden çıkan obsidiyen başlı bir mızrakla sokakta ölmüş yatan Kelsier'i düşünmesine neden oluyordu.

Sisler onların içinden uçarken etrafında dönüyor ve girdaplanıyordu. Sis hâlâ kalındı ama kalay onun ufuktaki hafif bir ışıltıyı görmesini sağlıyordu. Sabah yakındı.

Altında daha büyük bir ışık toplanmaktaydı. Vin ince bir kuleyi yakalayarak tutundu ve momentumun kendisini kaygan metalin etrafında hızla döndürmesine izin vererek bölgenin geniş açıdan görünüşüne baktı. Gecenin karanlığında binlerce meşale yanıyordu, ışık saçan böcekler gibi birbirlerine karışıyor ve toplaşıyorlardı. Büyük dalgalar hâlinde organize olmuşlar, saraya doğru akıyorlardı.

Saray muhafızlarının böyle bir kuvvete karşı hiç şansı yok, diye düşündü. Ama savaşarak saraya ulaşmakla skaa ordusu kendi kaderini mühürleyecek.

Yan tarafa doğru döndü, sisle nemlenmiş kule parmaklarının altında soğuktu. Kredik Shaw'ın kulelerinin arasından sıçradığı son seferde kan kaybediyordu ve yan yana kendinden geçmişti. Sazed onu kurtarmak için yetişmişti ama bu sefer yardım edemeyecekti.

Kısa bir mesafe ileride taht kulesini görebiliyordu. Fark etmesi zor değildi; dış tarafını aydınlatan parlak ateşlerden bir halka vardı, içeridekiler için tek vitray-

lı camını ısılatıyorlardı. Vin, O'nun içerde olduğunu hissedebiliyordu. Birkaç dakika ışın bekledi; Sorgucular odayı terk ettikten sonra saldırmamasının mümkün olacağını umuyordu.

Kelsier anahtarın On Birinci Metal olduğuna inanıyordu, diye düşündü.

Vin'in bir fikri vardı. İşe yarayacaktı. Yararnak zorundaydı.

"Şu an itibariyle," diye ilan etti Lord Hükümdar yüksek bir sesle, "Soruşturma Kantonu'na Nezaret üzerinde idari egemenlik bahşedilmiştir. Bir zamanlar Tevidian'a yapılan başvuruların artık Kar'a yapılması gerekir."

Taht odası sessizleşti, toplanmış yüksek rütbeli obligatörler o gece yaşanan olaylar yüzünden serseme dönmüşlerdi. Lord Hükümdar bir elini sallayarak görüşmenin sona ermiş olduğunu belirtti.

Sonunda, diye düşündü Kar. Başını kaldırdı, göz kazıkları her zaman olduğu gibi zonklayarak ona acı veriyordu ama bu akşamki sevinç acısıydı. Sorgucular iki yüzyıldır bekliyor, dikkatli bir politika izleyerek, incelikli bir şekilde sıradan obligatörlerin arasına yozlaşma ve nifak tohumları ekiyorlardı. Ve en sonunda işe yaramıştı. Artık Sorgucular aşağılık insanların emirlerinin karşısında eğilmeyeceklerdi.

Döndü ve Nezaret rahiplerinden oluşan gruba doğru gülümsedi; bir Sorgucunun bakışının neden olabileceği rahatsızlığın gayet iyi farkındaydı. O artık göremiyordu, bir zamanlar olduğu gibi değil ama ona daha iyi bir şey verilmişti. Bu Allomansi üzerinde o kadar incelikli, o kadar ayrıntılı bir egemenlikti ki, etrafındaki dünyayı ürkütücü bir doğrulukla seçebiliyordu.

Neredeyse her şeyin içinde metal vardı; su, taş, cam... hatta insan vücudu. Bu metaller Allomansi'nin etki edebilmesi için fazlasıyla dağınıktı; gerçekten de, Allomanserlerin çoğu bunları hissedemiyordu bile.

Ancak Sorgucu gözleri sayesinde Kar bütün bu şeylerin demir çizgilerini görebiliyordu; mavi iplikler inceydi, neredeyse görünmezdi ama onun için dünyanın hatlarını çiziyorlardı. Karşısındaki obligatörler ayaklarını sürten bir maviler kütlesiydi. Duyguları; rahatsızlık, öfke ve korku, duruşlarından anlaşılıyordu. Rahatsızlık, öfke ve korku... üçü de ne kadar tatlıydı. Yorgunluğuna rağmen Kar'ın gülümsemesi derinleşti.

Fazla uzun süredir uyanık kalmıştı. Bir Sorgucu olarak yaşamak vücudu tüketiyordu ve o sık sık dinlenmek zorundaydı. Kardeşleri şimdiden ayaklarını sürüyerek salonu terk ediyor, özellikle taht salonunun yakınında bulunan dinlenme odalarına doğru gidiyorlardı. Onlar anında uyuyacaktı; gündüz erken saatlerde yapılan idamlar ve gecenin heyecanı yüzünden aşırı derecede yorgun olmalıydılar.

Ancak Kar hem Sorgucular hem de obligatörler çıkarken geride kaldı. Kısa süre sonra, beş devasa maltızın aydınlattığı salonda sadece o ve Lord Hükümdar kalmıştı. Dışarıdaki hizmetkârlarca söndürülen ateşler cam panoramayı karanlığa terk ederek yavaş yavaş soldu.

"En sonunda istediğinizi aldınız," dedi Lord Hükümdar sessizce. "Belki artık ben bu konuda biraz huzur bulabilirim."

"Evet, Lord Hükümdar," dedi Kar eğilerek. "Ben düşünüyorum da..."

Garip bir ses havada çınladı, yumuşak bir tıkırtı. Kar başını kaldırarak metal-
den küçük bir disk zemin boyunca sekerek gelip yuvarlanarak ayağının dibinde
dururken kaşlarını çatı. Sikkeyi yerden aldı, sonra da başını kaldırıp devasa pen-
cereye bakarak üzerinde açılmış küçük deliğin farkına vardı.

Ne?

Daha düzinelerce sikke pencerenin içinden vızıldayarak geçip camın üstüne
delikler açtı. Metalik tıkırtılar ve çınlayan cam havada yankılandı. Kar şaşkınlıkla
geriye doğru bir adımı attı.

Pencerenin bütün güney kısmı parımparça olarak içeri doğru patladı, delikler
camı uçan bir bedenın kırıp geçebileceğı kadar zayıflatmıştı.

Renkli cam parçaları havada savrulurak dalgalanan bir sis pelerinine bürünmüş
olan ve bir çift ışıldayan siyah bıçak taşıyan küçük bir şeklin önünden kaçıştılar.
Kız yere eğilerek indi ve cam parçalarının üstünde kısa bir mesafe boyunca kaydı,
sis arkasındaki açıklıktan dalgalar hâlinde içeri giriyordu. Öne doğru kıvrıldı, kı-
zın Allomansi'si tarafından çekilerek vücudunun etrafında girdaplandı. Kız sislerin
içinde sadece bir an için eğilerek durdu, sanki gecenin kendisinin bir tür habercisi
gibi ydi.

Sonra da öne atılarak doğrudan Lord Hükümdar'a doğru koştu.

Vin On Birinci Metal'i yaktı. Lord Hükümdar'ın geçmiş hâli daha önceki gibi sanki
sisten belircesine ortaya çıkarak tahtın yanında kaidenin üstünde dikildi.

Vin Sorgucuyu görmezden geldi. Yaratık neyse ki yavaş tepki verdi, o Vin'i
takip etmeyi akıl edene kadar Vin kaidenin basamaklarından yukarıya yarı yarıya
çıkmişti bile. Ancak Lord Hükümdar sessizce oturuyor, onu neredeyse umursa-
maz bir yüz ifadesiyle izliyordu.

Göğsünün içindeki iki mızrak onu rahatsız bile etmedi, diye düşündü Vin ka-
idenin tepesiyle arasında kalan son mesafeyi de sıçrayarak aşarken. *Onun benim
bıçaklarımdan çekinecek bir durumu yok.*

Vin'in de bu yüzden bunlarla ona saldırmaya niyeti yoktu. Bunun yerine silah-
larını kaldırdı ve doğrudan geçmiş hâlin kalbine doğru saldırdı.

Bıçakları isabet etti ve sanki o orada değilmiş gibi doğrudan adamın içinden
geçti. Vin öne doğru tökezledi, savrulurak doğrudan görüntünün içinden geçti ve
neredeyse kayarak kaidenin üstünden düşecekti.

Hızla dönerek görüntüye tekrar saldırdı. Yine bıçakları içinden zararsız bir şe-
kilde geçti. Görüntü titreşmemiş ya da bozulmamıştı bile.

Altın görüntüm, diye düşündü Vin hüsrân içinde. *Ben ona dokunabilmişim.
Buna neden dokunamıyorum?*

Belli ki aynı şekilde işlemiyordu. Gölge onun saldırılarına karşı tamamen kayıt-
sız şekilde duruyordu. Vin, belki Lord Hükümdar'ın geçmiş hâlini öldürürse, onun
şu anki şeklinin de öleceğini düşünmüştü. Ne yazık ki geçmiş hâli de bir atiyum
gölgesi kadar gerçek dışıymış gibi görünüyordu.

Vin başarısız olmuştu.

Kar ona bindirdi, güçlü Sorgucu tutuşu onu omuzlarından kavradı, momentumu da onu kaidenin dışına taşıdı. Arka basamaklardan aşağı yuvarlandılar.

Vin hırlayarak lehim harladı. *Ben senin sadece kısa bir süre önce esir almış olduğun aynı güçsüz kız değilim Kar*, diye düşündü kararlılıkla. Tahtın arkasında yere çarparlarken Kar'ı yukarı doğru tekmeledi.

Sorgucu homurdandı, Vin'in tekmesi onu havaya fırlatmış ve Vin omuzlarındaki ellerden kurtulmuştu. Sispelerini onun ellerinde söküldü ama Vin takla atarak ayaklarının üstüne indi ve çabucak uzaklaştı.

"Sorgucular!" diye kükredi Lord Hükümdar ayağa kalkarak. *"Bana gelin!"*

Güçlü ses kalayla güçlendirilmiş kulaklarına acıyla çarparken Vin haykırdı.

Buradan çıkmam gerek, diye düşündü tökezleyerek. *Onu öldürmek için başka bir yol bulmam gerekecek...*

Kar tekrar arkasından üstüne atladı. Bu sefer kollarını onun etrafına tamamen dolamayı başardı ve sıktı. Vin acıyla bağırarak lehimini harladı ama Kar onu ayaklarının üstüne kalkmaya zorladı. Becerikli bir şekilde bir koluyla Vin'in kollarını sırtına dayayarak hareketsiz tutarken, öbürünü boğazının etrafına doladı. Vin öfkeli bir şekilde mücadele etti, kıvranıyor ve debeleniyordu ama Kar'ın kavrayışı sıkıydı. Vin ikisini birden bir kapı menteşesine doğru ani bir Çelikitmeye geriye doğru fırlatmayı denedi ama dayanağı fazla zayıftı ve Kar sadece biraz tökezledi. Tutuşu bozulmadı.

Lord Hükümdar tahtına geri otururken güldü. "Kar'a karşı pek az başarı elde edeceksin çocuk. O bir askerdi, uzun yıllar önce. Bir kişiyi ne kadar güçlü olursa olsun, kavrayışını koparamayacağı bir şekilde nasıl tutacağını biliyor."

Vin nefes almaya çalışarak mücadeleye devam etti. Ancak Lord Hükümdar'ın sözleri doğru çıkmıştı. Kafasıyla arkadaki Kar'ın yüzüne vurmaya çalıştı ama o buna da hazırlıklıydı. Vin onu kulağının dibinde duyabiliyordu, Vin'i boğarken hızla alıp verdiği nefesi sanki... tutkulu gibiydi. Vin penceredeki yansımadan arkalarındaki kapının açıldığını görebiliyordu. Başka bir Sorgucu kararlı adımlarla odaya girdi, çarpık yansımasındaki kazıkları parıldıyor, koyu cübbesi dalgalanıyordu.

Bu kadar, diye düşündü Vin gerçeküstü bir an boyunca parçalanmış pencereden içeri süzülerek zemin boyunca akan önündeki sisleri izleyerek. Garip bir şekilde, çoğu zaman yaptıkları gibi onun etrafında girdaplanmıyorlardı, sanki bir şeyler onları itip kovalıyordu. Vin'e bu yenilgisinin son bir alameti gibi göründü.

Üzgünüm Kelsier. Seni yüzüstü bıraktım.

İkinci Sorgucu yoldaşının yanına geldi. Sonra da uzandı ve Kar'ın sırtından bir şeyi kavradı. Bir yırtılma sesi duydu.

Vin anında yere düşerek derin derin nefes aldı. Yuvarlandı, lehim onun hızla toparlanmasını sağlıyordu.

Kar tepesinde yükseliyor, sallanıyordu. Sonra gevşekçe yana doğru devrilerek yere kapaklandı. İkinci Sorgucu onun arkasında ayakta duruyordu, elinde büyük bir metal kazığa benzeyen bir şey vardı; tıpkı Sorgucuların gözlerinde olanlar gibi.

Vin, Kar'ın hareketsiz bedenine doğru baktı. Cübbesmin arkası yırtılmış, doğrudan kürek kemiklerinin arasındaki kanlı deliği gözler önüne seriyordu. Metal bir kazığın yaratabileceği kadar büyük bir delikti. Kar'ın yara izli yüzü solgundu. Cansızdı.

Başka bir kazık, diye düşündü Vin hayret içinde. Diğer Sorgucu onu Kar'ın sırtından çıkarı ve o da öldü. İşte sı bu!

"Ne?" diyerek kükredi Lord Hükümdar ayağa kalkarak, ani hareketi tahtını geriye doğru fırlatmıştı. Taş koltuk mermerleri çatlatıp sekerek merdivenlerden aşağı yuvarlandı. "İhanet! Kendi Sorgucularımın birinden!"

Yeni Sorgucu Lord Hükümdar'a doğru fırladı. O koşarken cübbesinin kapüşonu geriye düştü ve Vin kel kafasını görebildi. Yeni gelenin yüzünde, ön taraftan dışarı uzanan kazık başlarına ve kafatasının arkasından çıkıntı yapan korkunç kazık uçlarına rağmen, tanıdık bir şeyler vardı. Kel kafasına ve tanıdık olmayan giysilerine karşın, adam biraz Kelsier'e benziyordu.

Hayır, diyerek farkına vardı Vin. Kelsier değil.

Marsh!

Marsh bir Sorgucunun doğaüstü hızıyla kaidenin basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Vin neredeyse boğulmanın etkilerini üzerinden atarak ayağa kalkmak için çabaladı. Ancak şaşkınlığını üzerinden atmak daha zordu. Marsh hayattaydı.

Marsh bir Sorgucuydu.

Sorgucular onu şüphe ettikleri için araştırmıyordu. Onlar onu aralarına katmayı planlıyordu! Ve şimdi ise Marsh'ın Lord Hükümdar'la savaşıma niyeti varmış gibi görünüyordu. *Yardım etmek zorundayım! Belki... belki de o Lord Hükümdar'ı öldürmenin sırrını biliyordur. Ne de olsa o Sorgucuların nasıl öldürüleceğini keşfetti!*

Marsh kaidenin tepesine ulaştı.

"Sorgucular!" diye bağırdı Lord Hükümdar. "Bana..."

Lord Hükümdar kapının hemen dışında durmakta olan bir şeyi fark ederek donakaldı. Tıpkı Marsh'ın Kar'ın sırtından söktüğüne benzer çelik kazıklar yere yığılmış olarak duruyordu. Yaklaşık yedi tane var gibi görünüyordu.

Marsh gülümsedi, yüz ifadesi ürkütücü bir şekilde Kelsier'in sırtışlarından birine benziyordu. Vin kaidenin aşağısına ulaştı ve bir sikkeyi iterek kendisini platformun tepesine doğru fırlattı.

Lord Hükümdar'ın hiddetinin dehşet verici gücü onu yarı yolda vurdu. Bunun, kızgınlıkla körüklenen ruh boğulması bakırını delip geçerek ona fiziksel bir güç gibi vurdu. Hafifçe nefesi kesilerek bakırını harladı ama Lord Hükümdar'ı duygularından tamamen uzaklaştırmayı başaramıyordu.

Marsh hafifçe tökezledi ve Lord Hükümdar elinin tersiyle tıpkı Kelsier'i öldürmüş olan darbe gibi bir darbe savurdu. Neyse ki Marsh eğilmek için zamanında toparlanmıştı. Çabucak Lord Hükümdar'ın arkasına dolanarak imparatorun siyah, cübbeye benzer takım elbisesinin sırtını kavramak için uzandı. Marsh asıldı ve kumaşı arka dikişi boyunca yırtarak açtı.

Marsh dondu, kazık gözlü yüz ifadesini okumak mümkün değildi. Lord Hükümdar hızla dönüp dirseğini Marsh'ın karnına gömerek Sorgucuyu oda boyunca fırlattı. Lord Hükümdar dönerken, Vin de Marsh'ın görmüş olduğu şeyi gördü.

Hiçbir şey. Kaslı olmakla birlikte normal bir sırt. Sorgucuların aksine, Lord Hükümdar'ın omurgasına saplanmış bir kazık yoktu.

Ah, Marsh, diye düşündü Vin hüsrarla. Bu akıllıca bir fikirdi, Vin'in On Birinci Metal ile olan aptalca denemesinden çok daha akıllıca bir fikirdi. Ancak o da aynı derecede yanlış çıkmıştı.

Marsh en sonunda yere çarptı, başından bir çatırtı sesi geldi, sonra da uzak duvara çarpma kadar zemin boyunca kaydı. Devasa pencereye dayanmış olarak hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

"Marsh!" diye çığlık attı Vin zıplayıp kendisini ona doğru iterken. Ancak o uçarken Lord elini dalgın dalgın kaldırdı.

Vin güçlü bir... şeyin ona bindirdiğini hissetti. Sanki midisinin içindeki metal- lere bastıran bir Çeliktıymemiş gibi geliyordu ama elbette ki bu olamazdı. Kelsier hiçbir Allomanser'in bir kişinin vücudunun içindeki metalleri etkileyemeyeceğini söylemişti.

Ama o ayrıca hiçbir Allomanser'in bakır yakmakta olan bir kişinin duygularını da etkileyemeyeceğini söylemişti.

Yerlere saçılmış sikkeler zemin boyunca fırlayarak Lord Hükümdar'dan hızla uzaklaştı. Kapılar pervazlarından sökülerek paramparça oldu ve odadan uçup gitti. İnanılamayacak bir biçimde, renkli cam parçaları bile titredi ve kayarak kaideden uzaklaştı.

Ve Vin de midesindeki metaller vücudundan sökülerek gitmekle onu tehdit ederken bir yana doğru fırlatılmıştı. Gümlenerek yere düştü, darbe onu neredeyse kendinden geçirecekti. Sersemlemiş ve şaşırılmış olarak yatıp kaldı; tek bir şeyi düşünebiliyordu.

Nasıl bir güç...

Lord Hükümdar yürüyerek kaidesinden aşağı inerken tıktılar geldi. Sessizce hareket ediyordu, yırtık takım ceketini ve gömleğini koparıp attı ve parmakları ve bileklerinde pırıldayan takılar dışında belinden yukarı çıplak kaldı. Vin fark etti ki birkaç ince bilezik pazularının derisini delip geçiyordu.

Akıllıca, diye düşündü ayağa kalkmak için çabalarken. *Onların itilmesini ya da Çekilmesini engeller.*

Lord Hükümdar pişmanlıkla başını salladı, adımları kırk pencereden içeri girerek zemin boyunca akan serin sislerin içinde izler bırakıyordu. Ne kadar da güçlü görünüyordu, gövdesi kaslarla bezeli, yüzü yakışıklı. Vin onun Allomans'i sinin bakır tarafından zar zor zaptedilebilen gücünün duygularına bastırıldığını hissedebiliyordu.

"Ne düşündün çocuk?" diye sordu Lord Hükümdar sessizce. "Beni yenmeyi mi? Ben sıradan bir Sorgucu muyum, benim güçlerim de bahşedilmiş olan taklitler mi?"

Vin lehim harladı. Sonra da döndü ve koştu. Marsh'ın vücudunu kavrayarak odanın diğer ucundaki canı kırarak geçmeye niyeti vardı.

Ama sonra o oradaydı, sanki bir kasırga rüzgârının öfkesini aşağılar gibi bir süratle hareket etmişti. Tüm gücüyle lehim harlarken bile, Vin ondan daha hızlı koşanıyordu. Uzanarak Vin'i omzundan yakaladı. Sonra da onu geriye doğru çekerken neredeyse kayıtsız gibi göründü.

Onu oyuncak bir bebek gibi savurarak odanın devasa destek sütunlarından birine doğru fırlattı. Vin çaresiz bir şekilde kendine bir dayanak aradı ama Lord bütün metalleri odadan süpürüp atmıştı. Bir tek...

Lord Hükümdar'ın kendi bileziklerinden birini Çekti, derisini delmeyenlerden bir tanesini. O ise anında kolunu yukarı doğru savurarak Vin'in Çekişini bozdu ve onun havada dengesiz bir şekilde dönmesine neden oldu. Vin'e güçlü İtmelerinden bir tanesini daha bindirerek onu arkaya doğru savurdu. Midesindeki metaller burkuldu, camlar titredi ve annesinin küpesi kulağından sökülüp gitti.

Dönüp ayaklarının üstüne basarak çarpmaya çalıştı ama korkunç bir hızla bir taş duvara bindirmişti ve lehim onu yüzüstü bıraktı. Mide bulandırıcı bir çırtı duydu ve sağ bacağından yukarıya doğru acıdan bir mızrak fırladı.

Yere yıkıldı. Bakacak iradesi yoktu ama gövdesinden gelen ızdırap ona kırılmış olan bacağının kötü bir açıyla vücudunun altında durduğunu söylüyordu.

Lord Hükümdar başını salladı. *Hayır, onun metal takma konusunda endişe etmesine gerek yok,* diye düşündü Vin. Onun becerileri ve gücü düşünüldüğü zaman, bir adamın Lord Hükümdar'ın takılarını dayanak olarak kullanmaya çalışması, Vin'in yaptığı gibi aptallık olurdu. Bu sadece Vin'in sıçrayışlarını da onun kontrol etmesine izin vermişti.

İleri doğru yürüdü, ayakları kırık camları tıkırdatıyordu. "Sen bunun birisinin beni öldürmeyi denediği ilk sefer olduğunu mu düşünüyorsun çocuk? Ben yakılmaldan ve baş kesmelerden sağ çıktım. Ben bıçaklandım, doğrandım, ezildim ve parçalandım. Hatta bir keresinde derim bile yüzülmüştü, ilk başlarda."

Başını sallayarak Marsh'a doğru döndü. Garip bir şekilde, Vin'in daha önceki Lord Hükümdar izlenimi geri döndü. O... yorgun görünüyordu. Hatta tükenmişti. Vücudu değil; o hâlâ kaslıydı. Bu sadece onun... havasında vardı. Vin taş sütunu destek almak için kullanarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ben Tanrım," dedi.

Günlükteki alçakgönüllü adamdan ne kadar da farklı.

"Tanrı öldürülemez," dedi. "Tanrı devrilemez. Sizin isyanınız, ben daha önce onun benzerini görmedim mi zannediyorsunuz? Siz benim kendi başıma orduları yok etmediğimi mi düşünüyorsunuz? Siz insanların sorgulamayı bırakmanız için ne yapmam gerekecek? Siz *geri zekâlı* skaalar gerçeği görmeden önce kaç yüzyıl kendimi kanıtlamam gerek? Kaç tanenizi öldürmem lazım!"

Vin bacağına yanlış tarafa çevirdiği için çığlık attı. Lehim harladı ama yaşlar yine de gözlerine dolmuştu. Metalleri tükeniyordu. Kısa süre sonra lehimi bitmiş olacaktı ve o olmadan bilincinin açık kalmasının hiçbir yolu yoktu. Sütuna yasla-

narak çöktü, Lord Hükümdar'ın Allomansi'si üzerine bastırıyordu. Bacağındaki acı zonkladı.

O çok güçlü, diye düşündü çaresizlik içinde. O haklı. Tanrı o. Biz ne düşünüyoruz?

"Sen nasıl cüret edersin?" diye sordu Lord Hükümdar Marsh'ın gevşek bedenini mücevherlerle süslü bir elle kaldırarak. Marsh başını kaldırmaya çalışarak hafifçe inledi.

"Sen nasıl cüret edersin?" diye hesap sordu Lord Hükümdar tekrar. "Benim sana verdiklerimden sonra? Ben seni sıradan insanlardan üstün yaptım! Ben seni başat kıldım!"

Vin'in başı aniden kalktı. Acı ve umutsuzluk pusunun arasından bir şeyler içindeki bir anıyı tetikledi.

Kendi halkının... kendi halkının "başat" olması gerektiğini söyleyip duruyor...

Vin içine uzanarak en son On Birinci Metal stoğunu hissetti. Bunu yaktı, Lord Hükümdar Marsh'ı tek elli bir tutuşla kaldırmışken görüşünü bulandıran gözyaşlarının arasından baktı.

Lord Hükümdar'ın geçmiş hâli yanında belirdi. Kürk pelerini ve ağır botları olan bir adam, gür bir sakalı ve güçlü kasları olan bir adam. Bir despot ya da bir aristokrat değil. Bir kahraman değil, hatta bir savaşçı bile değil. Soğuk dağlarda geçen bir hayata uygun olarak giyinmiş bir adam. Bir çoban.

Ya da belki de bir hamal.

"Rashek," diye fısıldadı Vin.

Lord Hükümdar irkilerek ona doğru döndü.

"Rashek," dedi Vin bir kez daha. "Senin adın bu, değil mi? Günlüğü yazan adam sen değilsin. Sen insanlığı koruması için gönderilmiş olan kahraman değilsin... sen onun hizmetkârsın. Ondan nefret eden hamalsın sen."

Vin bir an için durakladı. "Sen... sen onu öldürdün," diye fısıldadı. "O gece olan şey işte buydu! O yüzden günlük aniden bitti! Sen kahramanı öldürdün ve onun yerini aldın. Onun yerine mağaraya sen gittin ve gücü kendin için aldın. Ama... sen dünyayı kurtarmak yerine, ele geçirdin."

"Sen bir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı Lord, hâlâ Marsh'ın gevşek vücudunu tek elinde tutuyordu. "Hiçbir şeyi bilmiyorsun sen!"

"Sen ondan nefret ediyordun," dedi Vin. "Sen kahramanın bir Terrisli olması gerektiğini düşünüyordun. Sen onun, senin ülkeni ezmış olan ülkeden bir adamın, sizin kendi efsanelerinizi gerçekleştiriyor olması gerçeğine katlanamadın."

Lord Hükümdar bir elini kaldırdı ve Vin bir anda karşı konulması imkânsız bir ağırlığın üzerine bastırdığını hissetti. Allomansi onun midesinin içindeki ve vücudundaki metalleri İtiyor, onu sütuna bastırarak ezmekle tehdit ediyordu. Çığlık atıp bilincini kaybetmemeye çalışarak son lehim parçasını da harladı. Kırk pence-reden içeri süzülerek zemin boyunca akan sisler etrafında girdaplandı.

Dışarıda, kırık pencerenin ötesinde, Vin havada hafifçe yankılanan bir şeyleri duyabildiğini düşündü. Kulağa sanki... tezahürat gibi geliyordu. Sevinç

çığlıkları, koro hâlinde binlercesi. Neredeyse Vin'e tezahürat yapıyorlarmış gibiydi.

Ne önemi var, diye düşündü. Ben Lord Hükümdar'ın sırrını biliyorum ama bu bana ne söylüyor? Onun bir hamal olduğunu mu? Hizmetkâr olduğunu mu? Terrisli olduğunu mu?

Ferukemist olduğunu.

Sersemlemiş gözlerle baktı ve tekrar Lord Hükümdar'ın pazuları üstünde ışılayan bilezik çiftini gördü. Metalden yapılmış bilezikler, yer yer derisini delip geçen bilezikler. Bu yüzden... Bu yüzden Allomansi'den etkilenemezler. Bunu neden yapsın? Onun cesaret gösterisi olsun diye metal takıyor olduğu söylenirdi. O insanların metallerini İtmesinden ya da Çekmesinden endişe etmiyordu.

Ya da bu onun iddia ettiği şeydi. Ama ya taktığı bütün o diğer metaller; yüzükler, bilezikler, aristokrasinin içine de yayılmış olan moda, sadece bir paravansa?

İnsanların pazularının etrafını sarmalayan bu bir çift bileziğin üstüne odaklanmalarını engellemek için bir paravan. *Gerçekten de bu kadar kolay olabilir mi?* diye düşündü Lord Hükümdar'ın ağırlığı onu ezmekle tehdit ederken.

Lehimi neredeyse bitmişti. Zar zor düşünebiliyordu. Yine de demir yaktı. Lord Hükümdar bakırbulutlarını delebiliyordu. Vin de delebiliyordu. Onlar bir şekilde aynıydılar. Eğer o bir insanın vücudunun içindeki metalleri etkileyebiliyorsa, o zaman Vin de yapabiliirdi.

Demiri harladı. Lord Hükümdar'ın yüzüklerine ve bileziklerine işaret eden mavi çizgiler belirdi, pazularının üstündeki derisini delenlerin dışında hepsine.

Vin konsantre olarak demirini alevlendirdi, yapabildiği kadar kuvvetle Çekti. Ezilmemek için çabalayarak lehimini de harlamaya devam etti ve bir şekilde artık nefes almadığını biliyordu. Onun üzerine bastıran kuvvet çok güçlüydü. Göğsünün inip kalkmasını sağlayamıyordu.

Sisler etrafında dönerek Allomansi'si yüzünden dans ettiler. Ölüyordu. Bunu biliyordu. Artık acıyı bile zar zor hissedebiliyordu. Ezilmekteydi. Boğulmakta.

Sisleri içine çekti.

İki yeni çizgi daha belirdi. Çıglık atarak daha önce asla hissetmediği bir güçle Çekti. Demirini gittikçe daha da fazla harladı, Lord Hükümdar'ın kendi İtişi ona bileziklerini Çekmesi için ihtiyacı olan dayanağı sağlıyordu. Öfke, çaresizlik ve ızdırap yüreğinde birbirine karıştı ve Çekmek onun tek odağı olmuştu.

Lehimi bitti.

O Kelsier'i öldürdü!

Bilezikler sökülerek yerlerinden kurtuldu. Lord Hükümdar acıyla bağırdı, Vin'in kulakları için hafif, uzak bir sestti. Ağırlık bir anda onu serbest bıraktı ve o da nefes nefese yere düştü, görüşü bulanıyordu. Tutturulduğu yerden kurtulmuş olan kanlı bilezikler yere çarparak zemin boyunca kayıp onun önünde durdular. Başını kaldırarak görüşünü açmak için kalay kullandı.

Lord Hükümdar kolları kanlar içinde daha önce olduğu yerde duruyordu; gözleri dehşetle kocaman açıldı. Marsh'ı yere bırakarak Vin'e ve yamulmuş bilezik-

lere doğru koştu. Ancak Vin gücünün son damlasıyla -lehim bitmişti- bilezikleri iterek onları Lord Hükümdar'ın arkasına fırlattı. Beriki dehşet içinde dönerek bileziklerin kırık pencere duvardan dışarıya uçmasını izledi.

Uzaklarda güneş ufukta belirdi. Bilezikler onun kırmızı ışığının önünden düştüler, aşağıdaki şehre doğru dalışa geçmeden önce bir an için ısıldamışlardı.

"Hayır!" diye çığlık attı Lord Hükümdar pencereye doğru bir adım atarak.

Kasları gevşekleşerek Sazed'inkiler gibi sarktı. Vin'e doğru geri döndü, kızgındı ama yüzü artık genç bir adamın yüzü değildi. Orta yaşlıydı; genç yüz hatları olgunlaştı.

Pencereye doğru bir adım attı. Saçları grileşti ve gözlerinin çevresinde minik ağlar gibi kırışıklar oluştu.

Bir sonraki adımı güçsüzdü. Yaşlılığın yükü altında titremeye başladı, sırtı büküldü, derisi sarktı, saçları döküldü.

Sonra da yere yıkıldı.

Vin arkasına yaslandı, aklı acı yüzünden uğulduyordu. Orada... bir süre için öylece yattı. Düşünemiyordu.

"Hanımım!" dedi bir ses. Ve sonra yanında alnı terle ıslanmış Sazed vardı. Uzanarak Vin'in boğazından aşağı bir şeyler döktü ve o da yuttu.

Vücudu ne yapacağını biliyordu. Refleks olarak lehim harlayarak vücudunu güçlendirdi. Kalay yaktı ve ani duysal artış onu şok ederek uyandırdı. Nefesi kesilerek Sazed'in tepesindeki endişeli yüzüne baktı.

"Dikkatli olun Hanımım," dedi bacağına inceleyerek. "Kemik çatlamış ama sadece tek bir yerden gibi görünüyor."

"Marsh," dedi Vin tükenmiş bir şekilde. "Marsh'a bak."

"Marsh mı?" diye sordu Sazed. Sonra Sorgucunun kısa bir mesafe ötede, zeminde hafifçe kıvıldığını gördü.

"Unutulmuş Tanrılar adına!" dedi Sazed Marsh'ın yanına giderek.

Marsh inleyerek doğrulup oturdu. Bir koluyla karnına bastırdı. "Şu... Ne...?"

Vin kısa bir mesafe ileride zeminde durmakta olan pörsümüş şekle göz attı. "Bu o. Lord Hükümdar. O öldü."

Sazed meraklı bir şekilde kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Kahverengi bir cübbe giymiş ve yanında da sıradan tahta bir mızrak getirmişti. Vin böylesine acınası bir silahın neredeyse onu ve Marsh'ı öldürmüş olan yaratıkla yüzleşmesini düşünerek kafasını salladı.

Elbette, bir açıdan, biz hepimiz de o kadar faydasızdık. Ölmüş olan biz olmayız, Lord Hükümdar değil.

Ben onun bileziklerini söktüm. Neden? Neden ben de onun gibi şeyler yapıyorum?

Neden ben farklıyım?

"Hanımını..." dedi Sazed yavaşça. "O ölmemiş, diye düşünüyorum ben. O... hâlâ yaşıyor."

"Ne?" diye sordu Vin kaşlarını çatarak. Şu anda zar zor düşünebiliyordu. Daha

sonra sorularıyla uğraşmak için zamanı olacaktı. Sazed haklıydı, yaşlı beden ölmemişti. Aslında acınası bir şekilde zeminde hareket ediyor, kırık pencereye doğru sürünüyordu. Bileziklerinin gitmiş olduğu yöne doğru.

Marsh tökezleyerek ayağa kalktı. Sazed'in ona müdahale etme önerisini elini sallayarak geri çevirmişti. "Ben hızlı iyileşeceğim. Kıza bak."

"Kalkmama yardım et," dedi Vin.

"Hanımım..." dedi Sazed onaylamayan bir şekilde.

"Lütfen Sazed."

Sazed içini çekerek ona tahta mızrağı verdi. "İşte, buna dayanın." Vin bunu aldı ve Sazed de onun ayağa kalkmasına yardım etti.

Vin mızrağa dayanıp topallayarak Marsh ve Sazed'le birlikte Lord Hükümdar'a doğru gitti. Sürünmekte olan şekil odanın kıyısına ulaştı, parçalanmış pencereden şehre yukarıdan baktı.

Vin'in ayak sesleri kırık camların üzerinde çıtırdadı. Aşağıda insanlar yine tezahürat yaptılar, gerçi Vin ne onları ne de tezahürat yaptıkları şeyi görebiliyordu.

"Dinle," dedi Sazed. "Dinle, ey bizim tanrımız olmayı isteyen sen. Onların alkışlarını duyuyor musun? O alkışlar senin için değil, bu halk hiçbir zaman seni alkışlamadı. Onlar bu akşam yeni bir lider, yeni bir kıvanç kaynağı buldular."

"Benim... Obligatorlerim..." diye fısıldadı Lord Hükümdar.

"Senin obligatörlerin seni unutacak," dedi Marsh. "Ben bunun olduğundan emin olacağım. Diğer Sorgucular öldü, benim elimle öldürüldüler. Fakat toplanan prelanlar senin iktidarı Soruşturma Kantonu'na devrettiğini gördüler. Luthadel'de kalan son Sorgucu ise benim. Artık senin kiliseni *ben* yönetiyorum."

"Hayır..." diye fısıldadı Lord Hükümdar.

Marsh, Vin ve Sazed perişan bir grup görünümünde durarak yerdeki yaşlı adama baktılar. Aşağıdaki sabah ışığında Vin büyük bir platformun önünde durmuş, bir saygı işareti olarak silahlarını yukarı kaldırmış devasa bir insan topluluğunu görebiliyordu.

Lord Hükümdar gözlerini aşağıdaki kalabalığa çevirdi ve başarısızlığının son idraki üzerine çökmüş gibi göründü. Tekrar onu yenmiş olan kişilere baktı.

"Anlamıyorsunuz," diye hırıldadı. "Ben insanoğlu için ne yapıyorum bilmiyorsunuz. Ben sizin tanrınız *idim*, siz bunu göremesiniz bile. Beni öldürerek, sizler kendi sonunuzu hazırladınız..."

Vin, Marsh ve Sazed'e birer bakış attı. Yavaşça her biri başlarıyla onayladı. Lord Hükümdar öksürmeye başlamıştı ve daha da fazla yaşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Vin kırık bacağının acısına karşı dişlerini sıkarak Sazed'e yaslandı. "Sana bizim bir dostumuzdan haber getirdim," dedi sessizce. "O ölmediğini senin de bilmeni istiyor. O öldürülemez."

"O umut."

Sonra da mızrağı kaldırdı ve doğrudan Lord Hükümdar'ın kalbine sapladı.

Garip bir şekilde, arada bir içimde bir huzur hissediyorum. İnsan benim bütün gördüklerimden sonra, bütün çektiklerimden sonra düşünür ki ruhum stres, zaçkınlık ve melankoliden oluşan bir keşmekeşe dönüşmüştür. Çoğu zaman da tam olarak öyle.

Ama sonra, huzur geliyor.

Bunu arada bir hissediyorum, şu anda sabahın durgunluğunda donmuş tepelerin ve cam dağların ötesine gözlerimi dikmiş, bir daha asla bir eşinin olmayacağından emin olduğum muhteşem bir güneşin doğuşunu izlerken hissediyor olduğum gibi.

Eğer kehanetler varsa, eğer bir Çağların Kahramanı varsa, o zaman aklım bana benim yoluma yön veren bir şeylerin olması gerektiğini fısıldıyor. Bir şeyler izliyor, bir şeyler umursuyor. Bu huzurlu fısıltılar bana inanmayı son derece istediğim bir doğruyu söylüyorlar.

Eğer ben başarısız olursam, benim işimi tamamlamak için bir başkası gelecekt.

SONDEYİŞ

“BENİM VARABİLDİĞİM TEK sonuç Lord Hükümdar'ın hem bir Ferukemist, *hem de* bir Allomanser olduğu Üstat Marsh,” dedi Sazed.

Vin kaşlarını çatı. Bir skaa varoşu sınırının yakınlarındaki boş bir binanın tepesinde oturuyordu. Sazed tarafından dikkatli bir şekilde bir tahtaya sarılmış olan kırık bacağı çatının kenarından aşağı sarkmış, havada sallanıyordu.

Günün büyük bölümünde uyumuştı ve görünüşe göre yanında ayakta durmakta olan Marsh da öyle yapmıştı. Sazed çetenin geri kalanına bir mesaj götürerek onlara Vin'in sağ kaldığının haberini vermişti. Görünüşe göre diğerlerinin arasında herhangi bir kayıp olmamıştı ki Vin de buna memnundu. Ancak daha onlara gitmemişti. Sazed onlara Vin'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ve onlar da Elend'in yeni hükümetini düzenlemekle meşguldü.

"Hem Ferukemist hem de Allomanser," dedi Marsh düşünceli bir şekilde. Gerçekten de hızlı iyileşmişti, Vin hâlâ savaştan kalan bereler, kırıklar ve kesikler taşıyor olsa da, görünüşe göre Marsh'ın kırık kaburgaları iyileşmişti bile. Aşağı eğilerek bir kolunu dizinin üstüne yasladı ve şehre gözler yerine kazıkların dikerek baktı.

Nasıl görebiliyor ki, diye merak etti Vin.

"Evet, Üstat Marsh," diye açıklamasına devam etti Sazed. "Gördüğünüz gibi, gençlik de bir Ferukemist'in depolayabileceği şeylerden bir tanesi. Bu oldukça faydasız bir süreçtir; bir yıl daha genç görünme ve hissetme becerisini depolayabilmek için, hayatınızın bir kısmını bir yıl daha yaşlı görünerek ve hissederek geçirmeniz gerekir. Sık sık Sırdaşlar bu beceriyi kılık değiştirme amacıyla kullanır, yaşlarını başkalarını kandırmak ve gizlenmek için değiştirirler. Ancak bunun ötesinde, kimse bu beceri için pek fazla kullanım alanı görmemiştir.

"Ancak eğer Ferukemist ayrıca bir Allomanser de olursa, o zaman kendi metal depolarını yakarak, içlerindeki enerjiyi on katıyla serbest bırakabilir. Daha önce Vin Hanım benim metallerimin birazını yakmayı denemiş ama güce erişememişti. Ancak eğer Ferukemik depolarınızı kendiniz oluşturabiliyor olsaydınız ve sonra da fazladan güç için bunları yakabilseydiniz..."

Marsh'ın yüzü asıldı. "Seni takip edebildiğimden emin değilim, Sazed."

"Özür dilerim," dedi Sazed. "Bu, belki de, hem Allomantik hem de Ferukemik teoride eğitiminiz olmadığı zaman anlaması zor olan bir şey olabilir. Bakalım daha iyi bir şekilde açıklayabilecek miyim. Allomansi ve Ferukemi arasındaki temel fark nedir?"

"Allomansi güçlerini metallerden çeker," dedi Marsh. "Ferukemi ise güçlerini kişinin kendi vücudundan çeker."

"Aynen öyle," dedi Sazed. "Şimdi ben, varsayıyorum ki Lord Hükümdar'ın yaptığı şey bu iki beceriyi *birleştirmektir*. Sadece Ferukemi'den elde edilen özelliklerden bir tanesi olan yaşını değiştirmeyi kullanıyor ama bunu *Allomansi* ile besliyordu. Kendisinin bizzat yaratmış olduğu bir Ferukemik depoyu yakmakla, temel olarak sadece kendisinin kullanabileceği yeni bir Allomantik metal yaratmış oluyordu; bu metal yaktığı zaman onu gençleştiriyordu. Eğer benim tahminim doğruysa, gücünün büyük bir kısmını kendi vücudundan değil de metalden çekiyor olduğu için sonsuz bir gençlik kaynağı elde etmiş olur. Tek yapması gereken şey, kendisine yakarak genç kalacağı Ferukemik depolar yaratmak için arada sırada kısa bir süreyi yaşlı olarak geçirmek olurdu."

"O zaman, sadece bu depoları yakmak onu ilk başta olduğundan bile daha mı genç yapardı?" dedi Marsh.

"Fazladan gençliği başka bir Ferukemik deponun içine yerleştirmesi gerekirdi, diye düşünüyorum ben," diye açıkladı Sazed. "Biliyorsunuz Allomansi oldukça çarpıcıdır, güçleri genellikle patlamalar ve alevlenmeler hâlinde gelir. Lord Hükümdar o gençliğin hepsini birden bir seferde istemeyecekti, o yüzden de bunu yavaş yavaş harcayarak kendisini genç tutacak başka bir metal parçasının içine depolayacaktı."

"Bilezikler mi?"

"Evet, Üstat Marsh. Ancak Ferukemi azalan verimlerle gelir. Örneğin kendinizi sıradan bir adamdan sadece iki kat daha güçlü yapmak yerine, dört kat daha güçlü yapmak istiyorsanız; orantılı olan miktardan daha fazla güç gerekir. Lord Hükümdar'ın durumunda, bu onun yaşlanmayı engellemek için gittikçe daha da fazla gençlik harcamasının gerekeceği anlamına geliyordu. Vin Hanım bilezikleri çaldığı zaman inanılmayacak bir hızla yaşlandı çünkü vücudu olması gereken noktaya geri dönmeye çalışıyordu."

Vin serin akşam rüzgârında oturarak gözlerini Venture Kalesi'ne doğru dikmişti. Işıklarla aydınlatılmıştı; daha tek bir gün bile geçmemişti ve Elend şimdiden skaa ve asil liderleriyle görüşüyor, yeni ulusu için kanunların taslağını çıkarıyordu.

Vin küpesine parmağıyla dokunarak sessizce oturdu. Onu taht odasında bulmuş ve iyileşmeye başlarken yırtılmış kulağına geri takmıştı. Neden onu sakladığından emin değildi. Belki Reen'le ve onu öldürmeye çalışmış olan bir anneyle arasındaki bağ olduğu içindi. Ya da belki de sadece yapamıyor olması gereken şeylerin bir andacıydı.

Allomansi hakkında öğrenilecek hâlâ çok şey vardı. Bin yıl boyunca, aristokrasi sadece Sorgucuların ve Lord Hükümdar'ın onlara söylediklerine inanmıştı. Hangi sırları gölgelemişler, hangi metalleri gizlemişlerdi?

"Lord Hükümdar," dedi en sonunda. "O zaman o ölümsüz olmak için... sadece bir numara kullandı. Bu da onun hiçbir zaman bir tanrı olmamış olduğu anlamına gelir, değil mi? O sadece şanslıydı. Hem Ferukemist hem de Allomanser olan herhangi biri de onun yaptığı şeyi yapabilirdi."

"Öyle görünüyor Hanımım," dedi Sazed. "Belki de o bu yüzden Sırdaşlardan o kadar korkuyordu. Ferukemistleri avladı ve öldürdü çünkü o becerinin de Allomansi gibi irsi olduğunu biliyordu. Eğer Terris soyları imparatorluk asilleriyle karışacak olsaydı, sonuç olarak gayet ona meydan okuyabilecek bir çocuk doğabilirdi."

"Üreme programları da o yüzden," dedi Marsh.

Sazed başını sallayarak onayladı. "Onun Terrisilerin potansiyel Ferukemik becerileri aktarmasınlar diye sıradan nüfusla asla karışmayacağından mutlak bir şekilde emin olması gerekiyordu."

Marsh başını salladı. "Kendi halkı. Öyle korkunç şeyleri onlara sırf gücünü elinde tutabilmek için yaptı."

"Ama eğer Lord Hükümdar'ın güçleri Ferukemii ve Allomansi'nin bir karışımından geldiyse, Miraç Kuyusu'nda ne oldu?" dedi Vin kaşlarını çatarak. "Günlüğü yazmış olan adam, her kimse, onun bulması beklenen güç neydi?"

"Bilmiyorum Hanımım," dedi Sazed sessizce.

"Senin açıklaman her şeyin cevabını vermiyor," dedi Vin başını olumsuzca sallayarak. Kendi garip becerilerinden bahsetmemişti ama Lord Hükümdar'ın taht salonunda neler yapmış olduğuna değinmişti. "O çok güçlüydü Sazed. Ben onun Allomansi'sini hissedebiliyordum. O benim vücudumun içindeki metalleri İtebiliyordu! Belki Ferukemii'sini depolarını yakarak güçlendiriyor olabilirdi ama Allomansi'de nasıl o kadar güçlü oldu?"

Sazed içini çekti. "Korkarım bu sorulara cevap verebilecek olan tek kişi bu sabah öldü."

Vin durakladı. Lord Hükümdar Sazed'in halkının yüzlerce yıldır bulmak için aradığı Terris dinine ait sırlara sahipti. "Üzgünüm. Belki de onu öldürmemeliydim."

Sazed başını sallayarak bu düşüncüyü reddetti. "Onun kendi yaşlanması onu zaten kısa süre sonra öldürecekti Hanımım. Sizin yaptığınız şey doğrudu. Bu şekilde, ben Lord Hükümdar'ın sonunun ezmiş olduğu skaalardan bir tanesinin elinden geldiğini kaydedebilirim."

Vin kızardı. "Kaydetmek mi?"

"Elbette. Ben hâlâ bir Sırdaşım Hanımım. Tarih, olaylar ve gerçekler; benim böyle şeyleri aktarmam gerek."

"Benim... hakkımda çok fazla bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" Her nedense başka insanların kendisi hakkında hikâyeler anlatması fikri onu rahatsız ediyordu.

"Ben olsam fazla endişe etmezdim Hanımım," dedi Sazed gülümseyerek. "Kardeşlerim ve ben çok meşgul olacağız, diye düşünüyorum ben. Eski hâline getireceğimiz, dünyaya söyleyeceğimiz o kadar çok şey var ki... sizin hakkınızdaki ayrıntıların aktarılmasının herhangi bir aciliyet gerektireceğinden şüpheliyim. Ben neler olduğunu kaydedeceğim ama eğer siz arzu ediyorsanız bunu bir süre için kendime saklayacağımı."

"Teşekkür ederim," dedi Vin başını sallayarak.

"Lord Hükümdar'ın mağarada bulduğu o güç," dedi Marsh tahmin yürüterek, "Belki de o sadece Allomansi'ydi. Sen Allomanserlerle ilgili olan hiçbir kaydın Miraç'tan önceye gitmediğini söylemiştin."

"Bu gerçekten de bir olasılık Üstat Marsh," dedi Sazed. "Allomansi'nin kökeni hakkında çok az efsane var ve neredeyse hepsi de Allomanserlerin ilk olarak 'sislerle birlikte ortaya çıktığı' kısmında hemfikir."

Vin kaşlarını çatı. O her zaman "Sissoylu" unvanının Allomanserler işlerini geceleri yapmaya meyilli oldukları için ortaya çıktığını varsaymıştı. Arada daha güçlü bir bağlantının olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Sisler Allomansi'ye tepki veriyor. Bir Allomanser yakınlarında güçlerini kullandığı zaman dönüyor. Ve... ben en sonunda ne hissetmiştim? Sanki sislerin içinden bir şeyler çekiyormuş gibiydim.

Yapmış olduğu şey her neyse, bunu tekrar etmeyi başaramamıştı.

Marsh içini çekti ve ayağa kalktı. Daha sadece birkaç saattir uyanıktı ama şimdiden yorulmuş gibi görünüyordu. Başı hafifçe eğikti, sanki kazıkların ağırlığı onu aşağıya çekiyordu.

"Bu... acıyor mu Marsh?" diye sordu. "Yani kazıkları diyorum."

Marsh durakladı. "Evet. On biri birden... zonkluyor. Acı bir şekilde benim duygularıma tepki veriyor."

"On bir mi?" diye sordu Vin şaşırarak.

Marsh başını sallayarak onayladı. "İki kafada, sekiz göğüste, bir tane de arkada

hepsini birbirine bağlamak için. Bir Sorgucuyu öldürmenin tek yolu var; yukarıdaki kazıkları aşağıdakilerden ayırmalısınız. Kell bunu kafayı keserek yaptı ama sadece orta kazığı söküp çıkarmak daha kolay.”

“Biz senin öldüğünü düşünmüştük,” dedi Vin. “Teskin istasyonunda cesedi ve kanı bulduğumuz zaman...”

Marsh başıyla onayladı. “Ben hayatta olduğumun haberini gönderecektim ama beni o ilk gün epey yakından izlediler. Kell’in hamlesini bu kadar hızla yapacağını beklememiştim.”

“Hiç birimiz beklemiyorduk Üstat Marsh,” dedi Sazed. “Bunu hiçbirimiz kesinlikle beklemiyorduk.”

“Gerçekten de yaptı, değil mi?” dedi Marsh başını hayranlıkla sallayarak. “Opiç. Onu asla affetmeyecek olduğum iki şey var. Birincisi benim Son İmparatorluk’u devirme rüyamı çalıp, sonra da kalkıp bunu başarması.”

Vin durakladı. “Ve ikincisi?”

Marsh kazık başlarını ona doğru çevirdi. “Bunu yapmak için kendini öldürmesi.”

“Eğer sorabilirsem, Üstat Marsh,” dedi Sazed. “Vin Hanım ve Üstat Kelsier’in Teskin istasyonunda bulduğu ceset kimdi?”

Marsh tekrar şehre doğru baktı. “Aslında birkaç tane ceset vardı. Yeni bir Sorgucunun yaratılma süreci... pis bir iş. Ben bu konudan bahsetmemeyi tercih ederim.”

“Elbette,” dedi Sazed başını eğerek.

“Ancak *sen* bana Kelsier’in Lord Renoux’yu taklit etmek için kullandığı şu yaratıktan bahsedebilirsin,” dedi Marsh.

“Kandra mı?” dedi Sazed. “Korkarım ki Sırdaşlar bile onlar hakkında pek bir şey bilmiyorlar. Onlar sishortlaklarıyla akraba, hatta belki de aynı yaratıkların sadece daha yaşlı olanları. Ünleri nedeniyle genellikle görülmeden kalmayı tercih ediyorlar, gerçi bazı asil evleri onları arada bir kir alıyor.”

Vin kaşlarını çatı. “O zaman... neden Kell sadece kandranın kendisini taklit ederek onun yerine ölmesine izin vermedi?”

“Ah,” dedi Sazed. “Bir kandranın bir kişiyi taklit edebilmesi için, ilk önce o kişinin etini sindirmesi ve kemiklerini soğurması gerekir Hanımım. Kandralar da sishortlakları gibidir, kendilerine ait bir iskeletleri yoktur.”

Vin titredi. “Öf.”

“Biliyor musun o geri döndü,” dedi Marsh. “Yaratık artık kardeşimin vücudunu kullanmıyor, başka bir tane bulmuş, ama seni arayarak geldi Vin.”

“Beni mi?” diye sordu Vin.

Marsh başıyla onayladı. “Kelsier’in kontratını ölmeden önce sana devrettiği hakkında bir şeyler söyledi. İnaniyorum ki yaratık artık seni efendisi olarak görüyor.”

Vin titredi. O... *şey Kelsier’in vücudunu yedi*. “Onu buralarda istemiyorum,” dedi. “Onu göndereceğim.”

"Bu kadar aceleci olmayın Hanımım," dedi Sazed. "Kandralar ziyadesiyle pahalı hizmetkârlardır, onlara atıvıyla ödeme yapmak zorundasınız. Eğer Kelsier uzun süreli bir kontrat için bir tanesini kiralamışsa, onun hizmetlerini boşa harcamak aptalca olur. Önümüzdeki aylarda bir kandranın çok faydalı bir müttefik olduğu ortaya çıkabilir."

Vin başını salladı. "Umurumda değil. O şeyi etrafta istemiyorum. Yaptığından sonra değil."

Üçlü sessizleşti. En sonunda Marsh ayağa kalkarak içini çekti. "Her neyse, eğer beni mazur görürseniz, benim gidip kalede bir görünmem gerekiyor; yeni kral benim onun müzakerelerinde Nezaret'i temsil etmemi istiyor."

Vin kaşlarını çatı. "Ben Nezaret'in neden herhangi bir şeyde söz hakkına sahip olması gerektiğini anlamıyorum."

"Obligatörler hâlâ oldukça güçlüler Hanımım," dedi Sazed. "Ve onlar Son İmparatorluk'taki en iyi eğitilmiş ve etkili bürokratik kuvvet. Majesteleri onları kendi yanına çekmeye çalışmakla bilgece davranmış olur ve Üstat Marsh'ı resmi olarak tanımak da bunun gerçekleşmesine yardımcı olabilir."

Marsh omuz silkti. "Elbette, eğer benim İman Kantonu üzerinde kontrolü sağlamayı başarabildiğimi varsayarsak, Nezaret'in... önümüzdeki birkaç yıl içinde değişmesi gerekir. Ben yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket edeceğim ve işimi bitirene kadar obligatörler neyi kaybetmiş olduklarının bile farkına varmayacaklar. Gerçi o diğer Sorgucular bir sorun çıkarabilir."

Vin başını sallayarak onayladı. "Luthadel'in dışında kaç tane var?"

"Bilmiyorum," dedi Marsh. "Ben onları yok etmeden önce tarikatın pek uzun süreli bir üyesi olmamıştım. Ancak Son İmparatorluk büyük bir yer. Pek çok kişi imparatorlukta toplam yirmi kadar Sorgucu olduğundan bahsediyor ama hiç kimseden kesin bir sayı elde etmeyi başaramamıştım."

Marsh giderken Vin başını salladı. Ancak her ne kadar tehlikeli olsalar da, Sorgucular artık sırlarını bildiği için Vin'i çok daha az endişelendiriyordu. O başka bir şeyler hakkında daha endişeliydi.

Siz ben insanoğlu için ne yapıyorum asla bilmiyorsunuz. Ben sizin tanrınız idim, siz bunu göremesiniz bile. Beni öldürerek, sizler kendi sonunuzu hazırladınız...

Lord Hükümdar'ın son sözleri. O sırada Vin onun "insanoğlu için" yaptığı şey derken Son İmparatorluk'u kastediyor olduğunu düşünmüştü. Ancak artık o kadar da emin değildi. O sözleri söylediği sırada gözlerinde... korku vardı, gurur değil.

"Saze? Zifir neydi?" diye sordu. "Günlükteki kahramanın yenmesi gereken şey?"

"Keşke biliyor olsaydık Hanımım," dedi Sazed.

"Ama o gelmedi, değil mi?"

"Görünüşe göre hayır," dedi Sazed. "Efsaneler eğer Zifir durdurulmasaydı dünyanın yok olmuş olacağında hemfikir. Elbette, belki bu hikâyeler abartılmıştır.

Belki de 'Zifir' tehlikesi aslında sadece Lord Hükümdar'ın kendisiydi, belki de Kahraman'ın savaşı sadece vicdaniydi. Dünyayı egemenliği altına almak ile özgür olmasına izin vermek arasında bir seçim yapması gerekiyordu."

Bu Vin'e doğruymuş gibi gelmiyordu. Daha fazlası vardı. Lord Hükümdar'ın gözlerindeki o korkuyu hatırladı. Dehşeti.

"Yapıyorum" dedi, "yaptım" değil. "İnsanoğlu için ne yapıyorum." Bu da her ne ise onu hâlâ yapmakta olduğu anlamına gelir.

Sizler kendi sonunuzu hazırladınız...

Akşam serinliğinde titredi. Güneş batıyor, Elend'in şu an için seçmiş olduğu üs olan aydınlatılmış Venture Kalesi'ni görmeyi daha da kolaylaştırıyordu, gerçi hâlâ Kredik Shaw'a taşınabilirdi. Daha karar vermemişti.

"Ona gitmelisiniz Hanımım," dedi Sazed. "Onun sizin iyi olduğunuzu görmeye ihtiyacı var."

Vin hemen cevap vermedi. Gözlerini şehre dikerek kararmakta olan gökyüzünün önündeki parlak kaleyi izledi. "Sen de orada mıydın Sazed?" diye sordu. "Sen onun konuşmasını duydun mu?"

"Evet, Hanımım," dedi Sazed. "Bir kere hazineye hiç atıyım olmadığını keşfettiğimiz zaman Lord Venture gidip sizin için yardım aramamız konusunda ısrar etti. Ben de onunla aynı fikirdeydim; ikimiz de savaşçı değildik ve benim hâlâ Ferukemik depolarım yanımda yoktu."

Atıyım yok, diye düşündü Vin. Bütün bunlardan sonra, bir damlasını bile bulamadık. Lord Hükümdar hepsini ne yaptı? Yoksa... herkesten önce başka birisi mi aldı?

"Üstat Elend ve ben orduyu bulduğumuz zaman isyancılar saray askerlerini katletmekle meşguldüler," diye devam etti Sazed. "Bazıları teslim olmaya çalıştılar ama bizim askerlerimiz onlara izin vermiyordu. Bu... oldukça rahatsız edici bir sahneydi Hanımım. Sizin Elend... o gördüğü şeylerden hoşlanmadı. O orada skaaların önüne çıktığı zaman, ben onların basitçe onu da öldüreceklerini düşünmüştüm."

Sazed duraklayarak başını hafifçe yana yatırdı. "Ama... onun söylediği şeyler Hanımım... yeni bir devlet hakkındaki hayalleri, kan ve kargaşayı kınaması... Eh, Hanımım, ben korkarım ki bunu tekrar edemem. Keşke metalakıllarım yanımda olsaydı da onun tam sözlerini ezberleyebilseydim."

İçini çekerek başını salladı. "Her neyse, inanıyorum ki Üstat Breeze o ayaklanmayı sakinleştirmekte çok etkili oldu. Bir kere bir grup asker Üstat Elend'i dinlemeye başlayınca, diğerleri de dinledi ve oradan da... Ee, sonunda kral olarak bir asilin çıkmış olması iyi bir şey, diye düşünüyorum ben. Üstat Elend bizim kontrolü ele geçirme hareketimize biraz meşruluk getiriyor ve ben başımızda o varken asiller ve tüccarlardan daha fazla destek göreceğimizi düşünüyorum."

Vin gülümsedi. "Kell olsa bize kızardı, biliyorsun. O bütün bu işleri yaptı ve biz de hemen geri dönüp tahta bir asili koyduk."

Sazed başını olumsuzca salladı. "Ah, ama göz önüne alınması gereken daha önemli bir şey var, diye düşünüyorum ben. Biz tahta sadece bir asıl koymadık; biz tahta *iyi bir adam* koyduk."

"İyi bir adam..." dedi Vin. "Evet. Şimdiye kadar onlardan birkaç tane tanıdım."

Vin, Venture Kalesi'nin tepesindeki sislerin içinde diz çökmüştü. Sargılı bacağı geceleri etrafta gezinmesini zorlaştırıyordu ama harcadığı çabanın büyük bir kısmı Allomantikti. Onun sadece inişlerinin özellikle yumuşak olmasına dikkat etmesi gerekiyordu.

Gece gelmişti ve sisler onu çevreliyordu. Onu koruyor, onu gizliyor, ona güç veriyorlardı...

Elend Venture hâlâ Vin oradan aşağı bir adam attığından beri tamir edilmemiş olan bir tavan penceresinin altındaki bir masada oturuyordu. Elend onun yukarısında olduğunu fark etmemişti. Kim ederdi ki? Bir Sissoyluyu kendi ortamı içinde kim görürdü? O da, bir açıdan, On Birinci Metal tarafından yaratılan gölge görüntülerden biri gibiydi. Hayali. Gerçekten de sadece *olabilecek* olan bir şeydi.

Olabilecek olan...

Önceki günün olaylarını algılayabilmek yeteri kadar zordu; Vin çok daha büyük bir kargaşa içindeki duygularını ise anlamaya bile çalışmamıştı. Daha Elend'e gitmemişti. Yapamamıştı.

Aşağısındaki fener ışığında masasına oturmuş, okuyan ve küçük kitabına karalayarak notlar alan Elend'e baktı. Görünüşe göre erken saatlerdeki görüşmeleri iyi gitmişti, herkes onu kral olarak kabul etmeye gönüllü gibi görünüyordu. Ancak Marsh desteğin arkasında politik çıkarlar olduğunu fısıldıyordu. Aristokrasi Elend'i kontrol edebilecekleri bir kukla olarak görüyordu ve skaa liderlerinin arasında hizipler şimdiden çıkmaya başlamıştı.

Yine de, Elend'in en sonunda hayalini kurduğu kanunları oluşturmaya fırsatı olacaktı. Mükemmel ulusu yaratmaya çalışabilir, o kadar uzun bir süredir incelemiş olduğu felsefi konuları uygulamaya koymaya çalışabilirdi. Yolda tümsekler olacaktı ve Vin onun en sonunda idealist rüyasından çok daha gerçekçi olan bir şeylerle yetinmek zorunda kalacağından şüphe ediyordu. Bunun aslında bir önemi yoktu. O iyi bir kral olacaktı.

Elbette ki Lord Hükümdar'la kıyaslandığı zaman bir avuç kurum bile iyi kral olurdu...

Elend'e gitmek istiyor, sıcak odanın içine atlamak istiyordu ama... bir şeyler onu geride tuttu. Yakın zamanlarda şansında çok fazla ani dönüşler olmuştu. Hem Allomansi kaynaklı olan hem de olmayan çok fazla farklı duygusal gerilim yaşamıştı. Artık ne istediğinden emin değildi; Vin mi, Valette mi olduğundan emin değildi ya da hatta onlardan hangisi olmayı arzu ettiğinden bile emin değildi.

Sislerin içinde, sessiz karanlığın içinde kendini soğuk hissediyordu. Sisler güçlendiriyor, koruyor ve saklıyordu... o bunların olmasını istemediği zamanlarda bile.

Bunu yapamam. Onunla birlikte olacak olan kişi, o ben değilim. O bir ilüz-

yundu, bir rüyaydı. Ben gölgelerin içinde büyümüş olan çocuğum, yalnız olması gereken kızım. Ben bunu hak etmiyorum.

Ben onu hak etmiyorum.

Bitmişti. Tahmin etmiş olduğu gibi, her şey değişmekteydi. Aslına bakılırsa o hiçbir zaman pek de iyi bir leydi olamamıştı. Onun iyi olduğu şeye geri dönmesinin zamanı gelmişti. Partilere ve balolara değil, gölgelere ait olan bir şeye.

Gitme zamanıydı.

Gözyaşlarını umursamayarak gitmek için döndü; kendisine kızgındı. Onu terk edip metal çatı üzerinde topallayarak giderken ve sislerin içinde kaybolurken omuzları çökmüştü.

Ama sonra...

O bize senin yıllar önce açlıktan öldüğüne yemin ederek öldü.

Bütün karmaşanın içinde neredeyse Sorgucunun Reen hakkındaki sözlerini unutmuştu. Ama şimdi bunu hatırlayınca durakladı. Sisler onun yanından geçiyor, girdaplanıyor, yalvarıyorlardı.

Reen onu terk etmemişti. O düşmanlarının kanun dışı çocuğu Vin'i aramakta olan Sorgucular tarafından yakalanmıştı. Ona işkence etmişlerdi.

Ve o da Vin'i koruyarak ölmüştü.

Reen bana ihanet etmedi. Bana hep edeceğini söylemişti ama en sonunda etmedi. O kusursuz bir ağabey olmaktan çok uzaktı ama Vin'i yine de sevmişti.

Zihninin arkalarından fısıltılı bir ses geldi, Reen'in sesiyle konuşuyordu. *Geri git.*

Kararından tekrar vazgeçmeden önce topallayarak kırık tavan penceresine doğru geri koştu ve aşağıdaki zemine bir sikke attı.

Elend merakla dönüp sikkeye bakarak başını bir yana eğdi. Bir an sonra Vin aşağı düştü, düşüşünü yavaşlatmak için kendisini yukarı itmişti ve tek sağlam bacağının üzerine indi.

"Elend Venture," dedi ayağa kalkarak. "Sana bir süredir söylemeyi istediğim bir şey vardı." Duraklayıp yaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırptırdı. "Sen çok fazla okuyorsun. Özellikle de leydilerin huzurunda."

Elend gülümseyerek sandalyesini geriye savurdu ve ona sıkıca sarıldı. Vin gözlerini kapatarak sadece bu sarılmanın sıcaklığını hissetti.

Ve fark etti ki aslında her zaman istemiş olduğu tek şey buydu.

ARS ARCANUM

Yazarın bu kitabın her bölümü için dipnotlarını, dünyayla ilgili daha geniş bilgileri ve silinmiş sahneleri www.brandonsanderson.com adresinde bulabilirsiniz.

ALLOMANSİ HIZLI BAŞVURU KILAVUZU

METAL	ETKİSİ	SİSKAN UNVANI
 <i>Demir</i>	<i>Yakındaki metalleri Çeker</i>	<i>Yalpacı</i>
 <i>Çelik</i>	<i>Yakındaki metalleri İter</i>	<i>Sikkeci</i>
 <i>Kalay</i>	<i>Duyuları güçlendirir</i>	<i>Kalaygöz</i>
 <i>Lehim</i>	<i>Fiziksel becerileri güçlendirir</i>	<i>Lehimkol/Haydut</i>
 <i>Pirinç</i>	<i>Duyuları Teskin eder</i>	<i>Teskinici</i>
 <i>Çinko</i>	<i>Duyuları Körükler</i>	<i>Körükçü</i>
 <i>Bakır</i>	<i>Allomansi'yi gizler</i>	<i>Dumancı</i>
 <i>Tunç</i>	<i>Allomansi'yi ortaya çıkarır</i>	<i>Arayıcı</i>

(Not: Dışsal metaller italik fontla yazılmıştır. İtici metaller kalın fontla yazılmıştır.)

ALFABETİK ALLOMANSİ LİSTESİ

ARAYICI Tunç yakabilen bir Siskan

BAKIR (İÇSEL ZİHİNSEL ÇEKİCİ METAL) Bakır yakan bir kişi, herkesi bir Arayıcı'nın duyularından koruyan görünmez bir bulut yayar. Bu "bakırbulutlarından" birinin içinde olan bir Allomanser, tunç yakan birilerinin onun Allomantik titreşimlerini hissedeceğinden endişe etmeksizin istediği her metali yakabilir. Bir yan etki olarak bakır yakan kişinin kendisi her türlü duygusal Allomansi'ye karşı (Teskin ve Körükleme) bağışıklık kazanır. Bakır yakabilen Siskanlar Dumancı olarak bilinir.

ÇELİK (DIŞSAL FİZİKSEL İTİCİ METAL) Çelik yakan bir kişi yakınlardaki metal kaynaklarına doğru işaret eden şeffaf mavi çizgiler görebilir. Çizginin kalınlığı ve parlaklığı işaret ettiği metalin büyüklüğüne ve uzaklığına bağlıdır. Sadece çelik değil, her türlü metal kaynağını gösterir. Allomanser ondan sonra bu çizgilerden bir tanesine zihinsel olarak bastırarak metal kaynaklarını kendisinden uzağa doğru İtebilir. Çelik yakabilen Siskanlar Sikkeci olarak bilinir.

ÇİNKO (DIŞSAL ZİHİNSEL İTİCİ METAL) Çinko yakan bir kişi başka bir kişinin duygularını alevlendirerek ve belli duygularının daha güçlü hâle gelmesine neden olarak Körükler. Kişinin düşünceleri ya da duygularını okuyabilmesini sağlamaz. Çinko yakabilen Siskanlar Körükçü olarak bilinir.

DEMİR (DIŞSAL FİZİKSEL ÇEKİCİ METAL) Demir yakan bir kişi yakınlardaki metal kaynaklarına doğru işaret eden şeffaf mavi çizgiler görebilir. Çizginin kalınlığı ve parlaklığı işaret ettiği metalin büyüklüğüne ve uzaklığına bağlıdır. Sadece demir değil, her türlü metal kaynağını gösterir. Allomanser bu çizgilerden bir tanesine zihinsel olarak asılarak metal kaynaklarını kendisine doğru Çekebilir. Demir yakabilen Siskanlar Yalpacı olarak bilinir.

DUMANCI Bakır yakabilen bir Siskan

HAYDUT Lehim yakabilen bir Siskan

KALAY (İÇSEL FİZİKSEL ÇEKİCİ METAL) Kalay yakan bir kişinin duyulan güçlenir. Daha uzağı görebilir, daha iyi koku alabilir ve dokunma hisleri de çok daha keskin bir hâle gelir. Bunun onların sislerin içinde görebilmesini sağlayan bir yan etkisi de vardır ve bu nedenle de geceleri, güçlenmiş duyulannın izin vereceğinden çok daha uzakları görebilirler. Kalay yakabilen Siskanlar Kalaygöz olarak bilinir.

KALAYGÖZ Kalay yakabilen bir Siskan

KÖRÜKÇÜ Çinko yakabilen bir Siskan

LEHİM (İÇSEL FİZİKSEL İTİCİ METAL) Lehim yakan bir kişi vücudunun fiziksel özelliklerini güçlendirir. Daha güçlü, daha dayanıklı ve daha becerikli hâle gelir. Lehim ayrıca vücudun denge hissini artırır ve yaraları iyileştirebilir. Lehim yakabilen Siskanlar Lehimkol ya da Haydut olarak bilinir.

LEHİMKOL Lehim yakabilen bir Siskan

PIRİNÇ (DIŞSAL ZİHİNSEL ÇEKİCİ METAL) Pirinç yakan bir kişi başka bir kişinin duygularını körelterek ve belli duygularının zayıflamasına neden olarak Teskin edebilir. Ancak pirinç bu Allomanserin düşünceleri ya da duyguları okuyabilmesini sağlamaz. Pirinç yakabilen Siskanlar Teskinci olarak bilinir.

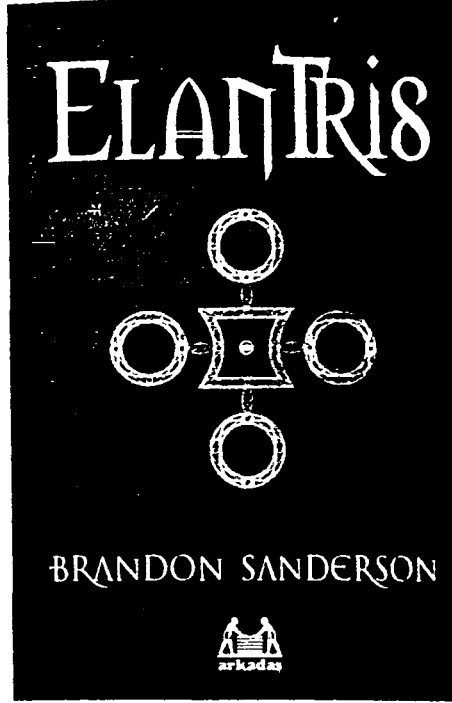
SİKKECİ Çelik yakabilen bir Siskan

TESKİNCİ Pirinç yakabilen bir Siskan

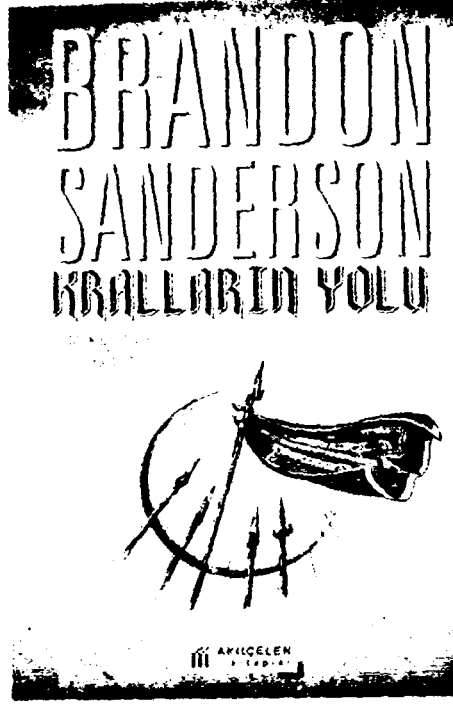
TUNÇ (İÇSEL ZİHİNSEL İTİCİ METAL) Tunç yakan bir kişi yakınlardaki insanların ne zaman Allomansi kullandığını hissedebilir. Metal yakan Allomanserler etraflarına "Allomantik titreşimler" yayarlar ve tunç yakmakta olan bir kişi de bunları sadece kendisinin duyabildiği bir davul sesine benzer bir şekilde algılar. Tunç yakabilen Siskanlar Arayıcı olarak bilinir.

YALPACI Demir yakabilen bir Siskan

FANTEZİ EDEBİYATININ YENİ PRENSİ BRANDON SANDERSON'dan

ELANTRİS devasa, güzel, kelimenin tam anlamıyla parlak, güçlü büyü yeteneklerini Arelon'un tüm insanların iyiliği için kullanan hayırsever varlıklarla doluydu. Ve bu tanrısal varlıkların her biri, Shaod'un gizemli dönüştürücü gücü onlara dokunmadan önce sıradan birer insandı. Ancak on yıl önce, hiçbir uyan olmaksızın, büyü çöktü. Elantrianlar buruşuk, cılız, cüzzamlıya benzer yaratıklara dönüştü. ELANTRİS'in kendisi de karanlık, pislikle dolu ve döküntü haline geldi. Shaod artık bir lanetti. Arelon'un yeni başkenti Kae, halkının unutmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştıkları ELANTRİS'in gölgesinde kalıyor. Teod Prensesi Sarene, Veliaht Prens Raoden ile bir devlet evliliği yapmak için geldi. Karşılıklı mektuplaşmalarına dayanarak mutluluk bulacağını umuyordu. Ancak mutluluğun yerine prensin ölü, kendisinin ise onun dulu kabul edilmiş olduğunu gördü. Acımasız Fjordell bağnaz fanatiklerinin imparatorluk hırsı karşısında son direnen ülkeler oldukları için hem Teod, hem de Arelon tehdit altındalar.

Son Issızlık'tan önceki günlerin özlemini çekiyorum.

Elçiler'in bizi terk etmesinden ve Parlayan Şövalyeler'in bize karşı dönmelerinden önceki çağın. Dünyada hâlâ büyüünün ve insanoğlunun kalbinde de onurun olduğu zamanın...

Dünyayı ele geçirdik ve sonra da onu kaybettik. Görünüşe göre insan ruhu için hiçbir şey zaferin kendisinden daha zorlu değil.

Yoksa o zafer, en başından beri bir aldatmacadan başka bir şey değil miydi? Onlar ne kadar zorlu savaşırsa, direnişimizin de o kadar güçlendiğini mi fark etti düşmanlarımız? Belki de ısı ve çekicinin sadece daha kaliteli kılıçları mümkün kıldığını gördüler. Ama çeliği yeteri kadar uzun bir süre boyunca bırakırsan, eninde sonunda paslanıp gider.

İzlediğimiz dört kişi var. Birincisi hekim, tıbbi bir kenara bırakıp içinde bulunduğumuz dönemin en vahşi savaşında bir asker olmaya zorlanmış. İkincisi öldürürken ağlayan bir katil, bir suikastçı. Üçüncüsü yalancı; bir hırsızın kalbi üstüne bir âlimin cübbesini giymiş genç bir kadın. Sonuncusu ise bir yüceprens, yani savaş açlığı tükenirken gözleri geçmişe açılmış olan bir savaş beyi.

Dünya değişebilir. Dalgabağlama ve Kırıkkullanma geri dönebilir; antik çağların büyülerini tekrar bizim olabilir. Bu dört kişi bunun anahtarı. Bir tanesi bizi kurtarabilir. Ve bir tanesi de bizi yok edecek.